

ቆጥር 6837

ወላሴ ቡድን

ደያኝ ስሎሞን ዮሐንስ
D/N Solomon Yohannes
ጸ/ 27 16 09 A
ጠ/ 20648

ከመሠረት ስብሐት ለአብ

አዲስ አበባ፣ 1988ዓ.ም

ሥላሴ በተዋሕዶ "Silassie Betewahido" (Trinity)
Published by the Mekane Yesus Seminary
Theological Literature Fund
February, 1996, Addis Ababa, Ethiopia.
Copyright, 1996, Meseret Sibhat Leab.

የወረታ ምስጋና

ከሁሉ በፊት በሰላም አስጀምሮ ላስጨረሰኝ ለመድኃኔዓለም ምስጋና ይድረሰው።

ገንዘብ ካላገኘን ብላችሁ የመጣላችሁን ሐሳብ ከመጻፍ አትገቱ፤ ገንዘብ በተገኘ ጊዜ ሐሳቡ ላይገኝ ይችላልና ሲሉ የመከሩኝን መምህራችንን ሚስተር ዳዊት እስቶክስን ለመሰግናለሁ።

እንዲሁም የመካነ ኢየሱስ ሰሚናሪዮም ኘሪንስፖል የነበሩትን መጽሐፍ እንዲታተም በሙሉ ፈቃደኝነት ያደፋፈሩኝን ዶ/ር ጆኒ ባኬን ከሙሉ ልቤ አመሰግናለሁ።

ደግሞም ለመካነ ኢየሱስ ሰሚናሪዮም ኘሪንስፖል ለዶ/ር እሸቱ አባተ ልባዊ ምስጋናዬ አቀርባለሁ።

ጽሑፉ ሲጀመር ጀምሮ በታይፕና በኮሚፒተር ግዕዙን ከአማርኛው ጋር ሳትሰለች በጥንቃቄ አስተካክላ በመጻፍ ላዘጋጀችልኝ ለወ/ት ፒፒላ ሀብቱ ጥልቅ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

የምሥራች ድምፅ የመገናኛ ዘዴዎች አገልግሎት ሥነ ጽሑፍ ንዑስ ክፍል ሠራተኛ የሆነችው ወ/ት ዓለም ፀሐይ ገበየሁ ጽሑፉ መጽሐፍ ሆኖ እንዲወጣ ስለ አደረገችልኝ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

በእርማትም በኩል ከአጠገቤ ሳይለዩ የረዱኝን አቶ ወንድማገኝ ኃይሉ ከልብ አመሰግናለሁ።

እንዲሁም በመልካም ተግባራቸው ለተባበሩኝ ሁሉ ምስጋናዬን አቀርባለሁ።

ደራሲው

የአቶ መሠረት ስብሐት ለአብ

አጭር የሕይወት ታሪክ

ይኸንን መጽሐፍ የሚያነብ ሰው፤ አቶ መሠረት ስብሐት ለአብ ማናቸው? ብሎ ይጠይቅ ይሆናል። አቶ መሠረት ስብሐት ለአብ በቤተ ክርስቲያንና በኢትዮጵያ ትምህርት ዕድሜያቸውን ያሳለፉ፤ ዓለም አቀፍ ዕውቅናንና ክብር ያተረፉ ኢትዮጵያዊ ሊቅ ናቸው።

በተለይም ከ30 ዓመታት በላይ በመካነ ኢየሱስ ሠሚነሪዮም በመምህርነት በቆዩበት ወትት፤ ተማሪዎች የሕዝባቸውን መሠረት እንዲያውቁ፤ የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ለስተዋጽኦ፤ የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ታሪክ፤ የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን ባህልና እምነት፤ የአማርኛ ሰዋሰው፤ ግዕዝና የመሳሰሉትን ከማስተማራቸው በላይ፤ ከአገር ውስጥና ከአገር ውጭ ለሚመጡ የኢትዮጵያ ጥናት ሊቃውንት ከሰፊ ዕውቀታቸው ሊያካፍሉ ቆይተዋል። ከዕውቀታቸው ሰፊነትና ጥልቅነት የተነሣ፤ አንዳንዶች አቶ መሠረት «የቁም መዝገበ ቃላት ናቸው» እያሉ ይናገሩ ነበር። አቶ መሠረት ምንም ይኸን ያህል ዕውቀት ቢኖራቸውም፤ በትሕትና የተሞሉ፤ ትንሹንም ትልቁንም የሚያከብሩና መልካም መግባባት ያላቸው ሰው ናቸው። ከዚህ የተነሣ፤ ከብዙዎቹ የኢትዮጵያ ጳጳሳትና ሊቃውንት ጋር ጥሩ መግባባትና ግንኙነት አላቸው።

አቶ መሠረት፤ በኢትዮጵያዊነታቸውና በቤተክርስቲያን ባህላቸው አጥብቀው የሚኮሩ፤ ከመሠረቱ የኢትዮጵያ ቤተክርስቲያን እምነት በክርስቶስ ወንጌልና ጸጋ ላይ የተመሠረተ ነው ብለው የሚያምኑ ናቸው። ከዚህ የተነሣ፤ ቀደምትነት ላላቸው አበውና ትምህርታቸው ከፍተኛ ክብርና አድናቆት እየሰጡ፤ የዛሬይቱንም የኢትዮጵያን ቤተ ክርስቲያን ወደ ጥንቱ የወንጌል መሠረት እንድትመለስ፤ አጥብቀው የሚሹ ናቸው። በአጭሩ አቶ መሠረትን በክርስቶስ ጸጋና የማዳን ኃይል፤ ሙሉ በሙሉ የሚደገፉ «የኦርቶዶክስ ወንጌላዊና የጸጋ ሰባኪ» ናቸው ማለት ይቻላል።

የአቶ መሠረትን አስተዳደግ፤ ትምህርትና የሥራ ውጤት የሚገልጽ፤ ሰፊ መጽሐፍ የሚያስፈልግ ቢሆንም፤ አንባቢ ስለእርሳቸው (ትምህርትና) ሥራ እንዲያውቅ የሚከተለውን በአጭሩ እናቀርባለን።

አቶ መሠረት ሰኔ 30ቱን 1914ዓ.ም. በአክሱም ከተማ ከአባታቸው መምህር ስብሐት ለአብ ገ/መስቀልና ከእናታቸው ወ/ሮ ካሣዬ ገብራይ ተወለዱ።

አባታቸው መምህር ስለ ነበሩ፤ አቶ መሠረት በ3ዓመታቸው የንባብ ትምህርት ጀመሩ። ከዚያም የዝማሬ መዋሥዕት መምህርና የአባታቸው ጓደኛ የነበሩ የኔታ ዋህድ የቃል ትምህርት፤ ምዕራፍና ጾመ ድን አስተማሩአቸው። ከዚያም መርጌታ ገሱ ወደተባሉ ሰው ሄደው፤ ምዕራፍና ጾመ ድን ሲማሩ ቆዩ። ጣሊያን በመጣ ጊዜ አስኳላ ወደተባለው ትምህርት ቤት ገብተው፤ ለሁለት ዓመታት ለመማር ዕድል አገኙ። በዚሁ ሁሉ ጊዜ ከአባታቸው ቅዳሴ፤ ዜማና የተለያዩ የዲቁና ትምህርት እየተማሩ፤ በአክሱም ማርያም ሲያገለግሉ ነበር።

አባታቸው መምህር ስብሐት ለአብ፤ ወደ አዲስ አበባ ሄደው ነበርና ከዚያ እንደተመለሱ፤ ደብረ በንኲል ወደሚባል ገዳም በመሄድ፤ ከየኔታ አወቀ ዘንድ የቅኔ ትምህርት ተገኝተዋል። ከዚያም ወደ የኔታ ክህነት ወገራ በመሄድ፤ ተመሳሳይ ትምህርት አጠጉ።

አባታቸው እንደገና ወደ አክሱም መልሰዋቸው ከመርጌታ ስቡሕና ከመርጌታ ገሱ የአቋቋም ትምህርት ተማሩ። ከዚያ በኋላ የቅኔ ትምህርታቸውን ለማብሰልና ለማጠናከር ከአገር ጠፍተው በመውጣት፣ የኔታ ፍትሐ ሥላሴ ከሚባሉ መምህር ዘንድ ትግራይ ውስጥ ወደሚገኝ፣ ሐሸንጌ ወደሚባል ቦታ ሄዱ። ይህ የሆነው ዕድሜያቸው 18 ዓመት ያክል ሲሆን ነው።

ከዚያም በኋላ ከአገር ወደ አገር እየዘሩ፣ በላስታ /ወሎ/ ከየኔታ አክሊሉ፣ በዋድላ ደላንታ ቤትሐር በሚባል አገር ከየኔታ መጽሐት፣ በየኔጃ፣ ከየኔታ ቀኛዝማች ተካልኝ፣ በደቅሼ ከአለቃ ውቤ፣ በገደባ ከአለቃ ካሜ፣ በደብረ ጽጌ ከአለቃ ይትባረክ፣ ተራ በተራ ቅኔ አጠኑ። ከዚያ በኋላ ከመምህር አበበና አለቃ ጎሩይ መፈክር ትርጓሜ ተማሩ።

በ1940 ዓ.ም አካባቢ ወደ አዲስ አበባ በመጡ ጊዜ ከሚስተር ዳዊት እስቶክስ ጋር ተገናኝተው የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ወሰዱ። ትምህርቱን ከወሰዱ በኋላ ወንጌልን ለማስተማር ወደ ሲዳሞ አለታ ወንዶ፣ በዓመቱ ደግሞ ወደ ባሌ ሄዱ። ከባሌ ወደ አዲስ አበባ ተመልሰው፣ ወደ ደብረብርሃንና አንኮበር ሄዱ። በአንኮበር የክርስቶስን ወንጌል ሲያስተምሩ ታሰሩ። ከዚያ ወደ ጉጃም በመሄድ ከጓደኞቻቸው ተለይተው ወንበራ ሄዱ። ከዚያ ስመጥር በነበሩ የቅኔ መምህራን እነ መምህር ግጫው ገብሬ፣ መምህር አባ አዘነ፣ አባ ጽጌ ዘንድ ቅኔ ተማሩ። ከዚያ በኋላ ወደ መሀል ጉጃም ተመልሰው፣ ወደ አባ ኪሮስ ዘንድ በመሄድ የዜማ ትምህርት ከለሱ።

ከዚያ አቶ ጥበቡ ተድላ ከሚባሉ ጓደኞቻቸው ጋር ወደ ጉንደር አውራጃ ሄደው፣ በአላፋጣ ቁሳ ከየኔታ ገ/ክርስቶስ አቋቋምና ቅዳሴን ቀጠሉ። ከዚያ በኋላ ወደ ጉንደር መረባ ከሚገኝ ቅንዋት ለመቀጠል፣ ወደ የኔታ ገ/ክርስቶስ ወደሚባሉ ሌላ መምህር ዘንድ ሄዱ። ከዚያ በኋላ በአቶ አማረ ከሣሁን በኩል፣ የሠራዊተ ክርስቶስ ማኅበር አስጠርቷቸው ወደ ፍቼ መጡ። ከዚያም አዲስ አበባ በማገልገል ላይ እያሉ፣ በሠራዊተ ክርስቶስና ስዋሰዎ ብርሃን ከሚባል የቤተክህነት ት/ቤት ስምምነት ስለተደረገ፣ የሚስተር እስቶክስ ተማሪዎችን ይቀበሉ ነበር። እርሳቸው እዚያው ገብተው እየተማሩ ሳሉ ክርክር ተነሣ፣ በዚያን ጊዜ በአባ ቀለመወርቅ፣ የት/ቤቱ ዲሬክተር፣ ተቃውሞ ደረሰባቸው።

ከዚያም ሳሉ ቁስ ጊዳዳ፣ የሚማሩ ሰዎች ከእኛ ዘንድ ስላሉ መጥተህ አስተምርልን በማለት፣ ወደ ቤቴል ማኅበረ ምእመናን ጠሩአቸው። በቤቴልና በአሜሪካን ሚሽን የልጃገረዶች ት/ቤት ሲያስተምሩ ለ7 ዓመታት ያክል ቆዩ።

ከዚያ ሲያስተምሩ፣ ስምዔ ጽድቅ የተባለውን መጽሐፋቸውን በ1951 ዓ.ም አሳተሙ። በኋላ በጃንሆይ ፈቃድ ወደ ት/ሚኒስቴር ሄዱ። በት/ሚኒስቴር በጸሐፊነት ለሦስት ዓመታት ሲያገለግሉ ከቆዩ በኋላ፣ የመካነ ኢየሱስ ሠሚነሪዮም በመክፈቱ፣ እዚያው መጥተው እንዲያስተምሩ፣ የመካነ ኢየሱስ ቤ/ክ መሪዎች ቁስ ባድማ ያለው፣ አቶ አማኑኤል ገ/ሥላሴ፣ ቁስ ሉንግራንና ዶ/ር አሬን ጠሩአቸው። ከዚያን ጊዜ ማለት ከ1953 ዓ.ም. ጀምሮ ጡረታ እስከወጡበት ድረስ በመካነ ኢየሱስ ሠሚነሪዮም ሲያስተምሩ ቆይተዋል።

በእነዚህ ዓመታት አቶ መሠረት ከደረሰቸው በርካታ መጻሕፍት ውስጥ የሚከተሉት ታትመዋል።

1. ስምዔ ጽድቅ ብሔራዊ
2. ሥረ ብዙ
3. ትውፊታዊ
4. አርዮሳውያን
5. ቃለ እግዚአብሔር ነበረ

6. አሁን ደግሞ በእግዚአብሔር ችርነት፣ ሥላሴ በተዋህዶ የሚል መጽሐፍ አውጥተዋል። በ1974 ዓ.ም ድንገተኛ የደም ግፊት / ብዛት/ ደርሶባቸው፣ እግዚአብሔር ከክፉ አደጋ ጠብቋቸው ምንም እንኳን ጤናቸው የተሟላ ባይሆንም፣ የጀመሩትን ይኸንን ሥላሴ በተዋህዶ የተባለውን መጽሐፍ በጥንቃቄ ለመጨረስ ኃይል ሰጥቷቸዋል። አቶ መሠረት በ1966 ዓ.ም ትዳር መሥርተው የአገድ ወንድ ልጅ አባት ሆነዋል።

መቅደም።

ይህን መጽሐፍ ለመጻፍ ሳስብ ስራውን ከመጀመሪያ በፊት ልዩ ልዩ ሁኔታዎች አስገኛለሁኝ ነበሩ።

ከሁሉም ይልቅ በዚህ ጥልቅ የሥላሴ ትምህርታዊ ምሥጢር፣ ገብቼ እንዳልሰጥም የነበረኝ ተግባራዊ የፍርሃት ይዘታ በእኔ ላይ እጅግ ከባድ ነበረና ነው። አዎን፣ እኔ ራሴ ማንነቴን በማውቀው መጠን ድኅርና ትምህርትን ያልጠገብሁ ሰው ነኝ። ታዲያ ምሥጢረ ሥላሴን ለመጻፍ እንዴት እችላለሁኝ ብዬ ብረራ እውነተኛና ትክክለኛ ነገርን ያለጥርጥር መናገሪያ ማሰቤ አይደለምን? አዎን፣ ምሥጢረ ሥላሴ እኮ መቼም የዚያ የግዴታይና የግዴመረመር፣ የግዴወሰን፣ ምሳሌ የሌለው የአእምሮታት ሁሉ አእምሮ የሆነ የእግዚአብሔር ምሥጢረ ሥላሴ ነው። ይህን ለመጻፍ መሞከር አስቸጋሪ መሆኑ የታወቀ ነው።

ከአባቶቻችን መምህራን ሲነገርም «ምሥጢረ ሥላሴን» ጠልቆ ለግወቅ መሞከር ባሕረ ውቅያኖስን በዕንቁላል እየቀዱ የመጨረስ እየጨለፉም ለመጨለጥ እንደ ማሰብ ነው ይላሉ። በዚህ ምሳሌ የተሰጠውን አባባልም ያለጥርጥር አምንበታለሁ።

ስለዚህ በላዩ ላይ የነገሠብኝን ተግባራዊ ፍርሃት ሳስበው፣ እንዲህ ነው ብዬ ለገልጸው አልችልም። አንዳንዶች ወዳጆቹ፣ ትምህርተ ሥላሴን መጻፍ አለብህ፣ እያሉ በየጊዜው ሲናገሩኝ ሁሉ ቃላቸውን ያልተቀበልሁበት ምክንያቱ ከዚህ የተነሣ ነበር።

የልዑል እግዚአብሔር ፈቃድ በሆነ ጊዜ ግን ከዕለታት በአንድ ቀን መጻሕፍትን ሳንብ ከቀድሞ ሊቃውንት አንድ «ብልድያኖስ» የተባለ መንፈሳዊ መምህር የጻፈውን መንፈሳዊ ምክር በድንገት ተገነዘብሁ።

ቃሉም የሚለው «ዘይትቀነይ ለክርስቶስ በጽድቅ ይደልዎ ይትመሀር ዘኢየሁዳም ወይምሀር ዘየአምር ዘእንበል ቅንዓት ወእመስ ኢይፈቅድ ይትመሀር ወይምሀር እንዘይትከሀሉ። ቦቱ ሕማመ ጋኔን እስመ ርእሳ ለክህደት ሀጊቦ ትምህርት ውለቱ።»

ትርጓሜውም «በእውነት ክርስቶስን ለማገልገል የሚፈቅድ ሰው ቢኖር ያላወቀውን መማር ያወቀውን ደግሞ ያለምቀኝነት ማስተማር አለበት። ነገር ግን ይህን ማድረግ ሲቻለው፣ መማርንና ማስተማርን የማይፈልግ ሰው ከሆነ፣ ክፉ የመንፈስ በሽታ አለበት። ትምህርትን መጥገብ የክህደት መንፈስ ነውና።» መጽሐፈ ገነት ገጽ 215 ቍጥር 235።

በዚህ ሊቁ በተናገረው ቃል ውስጥ በእውነት ክርስቶስን አገልግላለሁ ብሎ የተነሣ ሰው አስቀድሞ የገዛ ራሱን እንደምን ባለ አቋምና ይዘታ ላይ ያስቀመጠ ሰው መሆኑን የሚመረምርባቸው በጣም አስፈላጊዎች የሆኑ ተመርሆዎች እንደተሰጡት ለማየት ይቻላል።

ስለሆነም፡- እነዚህ ከሊቁ የተገለጹት ማስገንዘቢያዎች ወደ እኔም የሚያተኩሩ ሆነው ታዩኝ። በተለይም ከማስገንዘቢያዎቹ አንዱ ጠልቆ የተሰማኝ፣ ምን ማለት እንደሆነ ብናገር ነውሩ «ትምህርትን ጠግቤአለሁ» ማለቱ ነው እንጂ፣ ምን ጊዜም መማር የተማሩትን ማስተማር ተገቢ ሙያና ቁም ነገር ስለመሆኑ የቀረበው ገለጻ ነው።

ይህም እውነት ነው። ምን ጊዜም መማር ካለ፣ ለማስተማርም ምን ጊዜም ዝግጁነት አለ። ትምህርትን አለመጥገብም በዚህ ውስጥ ይጠቃለላል። ሲተረጎምም ምን ጊዜም የሚማር ሰው፣ ምን ጊዜም የሚያስተምረውን ትምህርት አያጣም። በየጊዜው ይማራልና፤ በየጊዜው የሚያስተምረውን ያገኛል ማለት ነው። መሠረታዊ ውጤቱም

የሚያስተምረውን ያገኛል ማለት ነው። መሠረታዊ ውጤቱም የሚያስተምረውን አለግጣቱ ፍርሃትን አስወግዶለት እምነትና ድፍረት እንዲያገኝ አድርጎታል ማለት ነው።

የሊቁ የብልድያኖስ ተመርሆ፣ እንደ እኔ ላለ ትምህርትን ላልጠገበ ድኅር የቱን ያህል እንደሚያደፋፍረው አስተዋይ ሰው ሊያስተውለው ይችላል።

ይሁንና የትምህርቱ ዓይነት እዚህ ስለተገለጸ ባያጠያይቅም ተማሪው ሰው የሚግረው ከማን ዘንድ ወይም ከየት ነው? ብሎ መጠየቅ የተገባ ነው።

አዎን፣ ሕይወታዊ ልቡናን ትሑትና ቅን አድርጎ በመዘጋጀት ከመጽሐፍ ቅዱስ አምላካዊ ቃል፣ ይህንም ካስተላለፉልን ሐዋርያትና ከተከታታዮቻቸውም መጻሕፍት ከሁሉ በላይ ግን «ልጆችሽ ከእግዚአብሔር የተማሩ ይሆናሉ» ተብሎ እንደተጻፈ፣ ትምህርቱ ከራሱ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው። ኢሳ. 53፣ 13። ዮሐ. 6፣ 45።

እነሆ፣ ማንነቴን የተረዳሁ እኔም በሊቁ ማስገንዘቢያ መሠረት ሁልጊዜ ከተማርሁ የማስተምረውን እንደማገኝ ተስፋ አድርጌ፣ ከመጽሐፍ ቅዱስና የቤተ ክርስቲያን አበው ከጻፉዋቸው መጻሕፍት ከመምህራንም ጥናት በማድረግ ይልቁንም ራሱ እግዚአብሔር እንዲያስተምረኝ በእግሩ ሥር ሆኜ ደጅ በመጥናት እነሆም ይህን «ተዋሕዶተ መለኮት በሥላሴ ወሥላሴ በተዋሕዶተ መለኮት» የተሰኘውን ጽሑፍ ለመጻፍ ወጠንሁ። ጌታዬም በራሱ ትውክልትና እምነት እንዳስጀመረኝ በገዛ ራሱ እየመራ አስራመደኝ።

ስለዚህ የተሟላ ጤንነት ሳይኖረኝ ይህን ለመፈጸም እችል ዘንድ ቸርነቱንና ረድኤቱን እየሰጠ ለደገፈኝ አምላኬ ለልዑል እግዚአብሔር፡- «እነግር ጽድቀክ በዳጎናየ፤ ወትረ እሴብሐክ ወእዚምር ለክ በኩሉ መዋዕል ሕይወትየ» እያልሁ ምስጋናዬን አቀርብለታለሁ።

ክርስቲያኖች በጽሑፉ ይጠቀሙበት ዘንድ የጌታ ፈቃድ ይሁን።

መሠረት ስብሐት ለአብ።

መግቢያ።

«ምሥጢሩ ለአምላካችን ለእግዚአብሔር ነው። የተገለጠው ግን ለዘላለሙ ለእኛና ለልጆቻችንም ነው» ሲል፣ ታላቁ ነቢይና የሕዝብ እሥራኤል መሪ ሙሴ በእግዚአብሔር መንፈስ ተናግሮ ነበር። ዘጳግ. 29፣ 29።

ነቢዩ «ለዘላለም ለእኛና ለልጆቻችንም ነው» ያለው መገለጻ። በብሉይ ኪዳን ዘመን ከእሥራኤል መካከል የእግዚአብሔርን የተስፋው ቃል ኪዳን እየጠበቁ በመንገዱ ሲሄዱ ለነበሩት አበውና ነቢያት እንደ ውጋጋን እየሆነ መታወቁ ባይካድም፣ ዓይነተኛ ምሥጢሩ የሚገለጽበት ጊዜ በተስፋ ሲጠበቅ ቆይቶ፣ በኋላ በሐዲስ ኪዳን ዘመን ለሐዋርያትና ለተከታዮች ልጆቻቸው ገሃድ ግልጽ ሆኖ ተከሠተ። ዮሐ. 2፣ 38፣ 39።

ስለዚህም ነገር ጌታችንና መድኅኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በቅዱስ ወንጌሉ በመንፈስ ቅዱስ ሐሜት አደረገና፣ የሰማይና የምድር አባት ሆይ፣ ይህን ከጥበበኞችና ከአስተዋዮች ሠውረህ፣ ለሕፃናት ስለገለግላቸው አመሰግንሃለሁ። አዎን፣ አባት ሆይ፣ ፈቃድህ እንዲህ ሆኖአልና ሲል አስታወቀ። ሉቃ. 10፣ 21።

ሐዋርያው ዮሐንስም ሕይወት ተገለጠ አይተንማል፣ እንመሰክርማለን። ከአብ ዘንድ የነበረውንም ለእኛም የተገለጠውን የዘላለምን ሕይወት እናወራላችኋለን አለ። 1ዮሐ. 1፣ 2።

ቅዱስ ጳውሎስም አስቀድሜ እንደጻፍሁላችሁ ይህን ምሥጢር በመግለጥ አስታወቀኝ አለ። ኤፌ. 3፣ 3። ቀጥሎም እንደተሰጠኝም እንደ እግዚአብሔር ጸጋ ስጦታ መጠን የወንጌል አገልጋይ ሆንሁለት። ፍለጋ የሌለውን የክርስቶስን ባለጠግነት ለእሕዛብ እሰብክ ዘንድ ሁሉን በፈጠረው በእግዚአብሔር ከዘላለም የተሠወረው የምሥጢር ሥርዓት ምን እንደሆነ ለሁሉ እገልጣለሁ እያለ አስገንዘበ። ኤፌ. 3፣ 18፣ 19።

ቅዱስ ጲጥሮስም ነገር ግን ነውርና እድፍ በሌለው በግ በክቡር በክርስቶስ ደም እንደተዋጁችሁ ታውቃላችሁ። ዓለም ሳይፈጠር ከጥንቱ የተመረጠ ስለ እናንተም በዘመኑ መጨረሻ የተገለጠ ነው አለ። 1ጴጥ. 1፣ 19-21።

ዳግም ሐዋርያ ጳውሎስ ብዙ ልዩ ልዩ የእግዚአብሔር ጥበብ አሁን በቤተ ክርስቲያን በኩል በሰማያዊ ስፍራ ውስጥ ላሉት አለቆችና ሥልጣናት ትታወቅ ዘንድ ይህ በክርስቶስ ኢየሱስ በጌታችን የፈጸመው የዘላለም አሳብ ነበረ ሲል፣ በቤተ ክርስቲያን በኩል የሚገለጸው የእግዚአብሔር ምሥጢር ምጥቀቱና ከፍታው ጥልቀቱ የቀን ያህል እንደሆነ አረጋግጦ አስታውቆአል። ኤፌ. 3፣ 9-11።

እንዲህ ስለሆነ የሐዋርያት ተከታዮች የሆኑ የቤተ ክርስቲያን አበው እንደዚህ ሆኖ በጸጋ የተሰጣቸውን መንፈሳዊ ምሥጢር ለመግለጽ በውስጣቸው ባደረገው በቅዱስ መንፈሱና በአፋቸውም ባኖረው ቃሉ ለዓለም ሁሉ ሲያስታውቁ ናና።

ከእነርሱ ቀጥለው የተነሡት የትውፊት ተከታታዮቻቸውም የሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን ትምህርትና በክርስቶስ በኩል የተገለጸላትን የእምነት ምሥጢር መጋቢት በአደራ በጸጋ እንዲሰጣት መደረጉ፣ በልዩ አድናቆትና አንክሮ ቢመለከቱትም፡- በእግዚአብሔር የተገለጸው ለዘላለሙ ለእኛና ለልጆቻችንም ነው ከሚለው የተስፋ ቃል ሥር ራሳቸውን ገዙ አድርገው፣ በመታዘዝ ከመቀበል በቀር፣ ሌላ የሚሉት ነገር አልነበራቸውም። ስለዚህም ይህን የተሰጣቸውን ታላቁን ምሥጢር በመጽሐፍ ቅዱስ ቃል መሠረት እያበሩ ለዓለም ከመግለጽ የተቈጠቡበት ጊዜ እንዳልነበረ እናውቃለን።

ይኸውና ከሊቃውንቱ አንዱ ስነ-ቱዩ ዘእስክንድርያ፡- «ወእይክሉ ኩሉ ፍጥረት ዘመልዕልት ወዘመትሕት ይርከቡ ዘንተ ምሥጢረ ዐቢየ ወዘንተ ግብረ መንክረ ወባሕቱ ጸጋ እግዚአብሔር ዘጎዱር ላዕሌነ በምሕረቱ ኪያነ። ወወናይቱ ለነ። አእመርነ ዘንተ እምአበው ንጹሐን ወለበውናሁ በነቢያት ኄራን። ፀዋርያነ ምሥጢራተ ቤተ ክርስቲያን ቅድስት።»

በላይና በታች ያሉ ፍጥረታት ሁሉ ይህን ረቂቅ ምሥጢር ይህን ድንቅ ሥራ መርምረው ማወቅ አይችሉም። ነገር ግን በእኛ ባደረገው በእግዚአብሔር ጸጋና በቸርነቱ ለእኛም ባለው በጎነቱ ቅኖች ከሆኑ አበው ደጋጎች ከሆኑ ነቢያት በኩል ተምረን ተረዳነው። እነርሱ ቅድስት ለምትሆን ቤተ ክርስቲያን የምሥጢራቶችዋ ተሸካሚዎች ናቸው። በማለት የቅብብሉንም ሁኔታ ጭምር ገልጸዋል።

ስነ-ቱዩ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 506 ክፍል 2 ቀጥር 13።

እንደዚሁ ሁሉ ሲጀመር ጀምሮ ቅዱሳት መጻሕፍት በሰፊው ማስተማራቸው ሳይቀር፤ አበው ሊቃውንት በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ካሉት ከምሥጢራት ምልዕዕት አዕማድ «ምስሶዎች» የሆኑትን ብቻ በጥናት ረገድ እያውጣጡ ምእመናንን በእውነተኛ ትምህርት እያስተማሩ ለማጽናትና፤ ከመናፍቃን ይጠበቁ ዘንድ ሊረዳቸው የሚችሉን ትምህርት ብቻ እየመረጡ በማዘጋጀት ሊጠቀሙ ችለዋል።

ይህንም ለመረዳት በሚከተለው የምንዘረዝራቸውን የእምነት ትምህርት መግለጫዎችና ማስታወቂያዎችን እንመለከታለን።

1ኛ፡ የሐዋርያት የእምነት መግለጫ።

2ኛ፡ በሦስት መቶ አሥራ ስምንት ሊቃውንት የተወሰነው የኒቅያ የእምነት ሥርዓት «ጸሎተ ሃይማኖት።»

3ኛ፡ የሐዋርያት አመክንዮና የአትናቴዎስ የእምነት መግለጫዎችን ለመጥቀስ ይቻላል።

ይህም ብቻ ሳይሆን በእነዚህ የእምነት መግለጫዎች የተገለጹትን አዕማድ ምሥጢራት ለማብራራት፤ ከየሊቃውንቱ ክፍ ያለ ገለጻና ሐተታ የተደረጉባቸው የእምነት መጻሕፍት ይገኛሉ። ከእነዚህም አዕማድ አንዱ ምሥጢረ ሥላሴ መሆኑ ይታመናል።

እንግዲህ «ምሥጢሩ ለእግዚአብሔር ለአምላካችን ነው» የተገለጸው ግን ለዘላለም ለእኛና ለልጆቻችንም ነው በተባለው መሠረት፤ ሐዋርያዊ ቅብብሉን በመመርኮዝ፤ እኛ ልጆቻቸው ከአበው ተቀይሶ ባገኘነው መሥመር፤ የምሥጢረ ሥላሴን ትምህርት በዚሁ ጽሑፍ በዘመኑ ላሉ ወገኖቻችን አብራራተን መግለጽ ተገቢያችን ሆኖ አግኝተንዋል። ይህን ከገለጽን ዘንድ ቀጥለን ስለምንጠቅሳቸው መጽሐፍት እንናገራለን።

ለዚሁ ጽሑፍ ማስረጃ እያደረግን ያቀረብናቸው መጻሕፍት በአጠቃላይ ሲነገሩ የሚከተሉት ናቸው።

1ኛ፡ መጽሐፍ ቅዱስ ማለት ብሉይና ሐዲስ።

2ኛ፡ አበው የሆኑ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ከቀየሱት መሥመር አለመውጣታችንን ለመረዳት ያስችላል ዘንድ፡-

ሀ፡ ከሐዋርያት ዘመን ቀጥለው የተነሡት አበው ሊቃውንት እምነታቸውን ከገለጹባቸው መጻሕፍት፤ እነዚህም ቤተ ክርስቲያን ካቶሊክና

እርቶዶክስ በመባል እስከተከፋፈሉትበት ዘመን እስከ 444/451/ ዓ.ም. የነበሩት የምሥራቅና የምዕራብ አብያተ ክርስቲያናት ታላላቅ መምህራንና ጳጳሳት የጻፉባቸው መጻሕፍት፡-

3ኛ፡ ቤተ ክርስቲያን እርቶዶክስና ካቶሊክ ተብላ በሁለት ቡድን ከተከፈለች በኋላ የተነሡ የእስክንድርያና የአንጻዚያ መምህራንና ጳጳሳት በግላቸው አንዳንድ ጊዜም በሲኖዲቆን ስብሰባ እምነታቸውን ከገለጹባቸው መጻሕፍት።

4ኛ፡ እንዲሁም በሀገር ውስጥ ብሔራውያን የሆኑ ሊቃውንት ስለ ቅድስት ሥላሴና ስለ ምሥጢረ ሥጋዌ ትምህርት ከጻፉባቸው መጻሕፍት እየጠቀሱን አቅርበናል።

በዚሁም አጋጣሚ ስለእነዚህ ኢትዮጵያውያን ሊቃውንት ታሪክ ባጭሩ ለመግለጽ ያህል ከዚህ ቀጥለን ብንጠቅስ ደስ ይለናል። እነዚህ ኢትዮጵያውያን ሊቃውንት ያልናቸው በታሪክ እንደሚታወቀው በየዘመናቱ በተነሣው ጥራዝ ነጠቅ ደምሳሽ ኃይል እየጠፉ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ በድቅድቅ ጨለማ መካከል በመታየት እንደሚያበሩ ከዋክብት ብቅ ብቅ እያሉ ሲያንጸባርቁ የኖሩ ናቸው።

እነዚህ መምህራን አባቶቻችን የምሥራቃውያንን አብያተ ክርስቲያናት የትምህርት መለኮት ውሳኔን ተቀብለው እንደሚገደር ተሸካሚዎች ብቻ ሳይሆኑ፤ ውሳኔው የተመሠረተበት ቅዱስ መጽሐፍን በተመርሆ ልቡናዊ መርምሮው ተመርሆውን በማዛመድ ሲያጣሩ የነበሩ ናቸው።

ይህም ብቻ ሳይሆን፤ የአሥራው ቃላትን ሕግና ደንብ ጠንቅቀው አዛምደው የሚታረቀውን አስታርቀው የተገኙ ነበሩ። እንዲሁም በየትውልዱ ያለፈውን ሕዝብ ከሚለዋወጠው የቋንቋው ዘይቤና ከተለዋወጩ ባህሉ ጋር የሚስማሙ አሥራው ቃላትን ከሁኔታው ጋር እያዛመዱ ያለፉ ናቸው።

እነዚህ አበው በእምነት ሆነ ስለ እምነት የሚያብራሩበት ትርጓሜ ወይም የአተረጓጎም ፈሊጥ እንደነበራቸው ግልጽ ሆኖአል። በዚህም ረገድ ወይም ጥናት ላይ ለማለት የሚያስደናገን፡-

«ወእነዳንድን እንበለ ትርጓሜ ለኩሉ ዘነበብነ። «ያነበብነውን ሁሉ ሳንተረጉም አንተውውም» የሚል ነው። በመሪ ጌታ ዳርጌ መጽሐፍ የሚገኝ ዐስበ ተፈሪ ገጽ 31 ከ 12። ይህም ያነበቡትን ሁሉ ሳይተገራም ወይም ሳይመረመር እንዳይቀመጥ ማድረጋቸው ስለ ትምህርተ ምለኮት ዕውቀት የነበራቸው አስተሳሰብ ከፍተኛ መሆኑን የሚያሳይ አይደለም? እነዚህ አበው ቅዱሳት መጻሕፍትን ተመርኮው በተመርሆ ልቡናዊ ለምሥጢረ ሥላሴና ለምሥጢረ ሥጋዌ ትምህርት ተገቢ መናቸን እየፈለጉ በመስጠት እንዲሁም የአንቀጽ መወሰኛ የሆኑትን የትምህርተ መለኮት ቃላት ክፍ ባለ ጥንቃቄ ከግዕዝ ቋንቋ እያጣሩ ያዘጋጁና የቀና ትምህርታዊ ዕውቀትን ግልጽ በሆነ ከሥተት ለማሳየት የተጣጣሩ ናቸው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ «ምዕላድ» እየተሰኘ በሚጠሩ መጻሕፍቶቻቸው ብሔራዊነቱን በሚያሳይ የአተረጓጎም ስልትና የዘይቤ ቅንብር አለና ማንነታቸውን እነርሱነታቸውን አይቶ ለማወቅ አዳጋች አይሆንም።

እንደዚህ ያሉ መምህራን በተገኙበት ጊዜ፤ ደምሳሾች ኃይላትና፤ ዘመናዊነትን ተጎዳኝተው የሚያጠቁ ክፍሎች፤ በእነዚህ ሊቃውንት ያደረሱባቸው የሕይወት ጥፋት ያላገኘናል። ይህ አንሶ መጻሕፍቶቻቸውን በማጥፋት የቅኔ ፍልስፍናዎቻቸው ሳይቀር

የራሳቸው የወገናቸው የስም መጠሪያ በማድረግ ሲፈጽሙት የነበረ የግፍ ግፍ ተግባር ታሪክ ስለመዘገበው እኛ እናልፈዋለን።

ሃይ አበ ዘቀደምት ወዘደኅርት ኪዳ. ክፍሌ ገጽ 43። ገድለ አጋው 1ኛ።

እዚህ ላይ በሀገር ውስጥ ከብሔራዊው ሊቃውንት የተጻፉ መጻሕፍት ስንል ያወሳነው እዚህ ላይ የተጠቀሱት ታሪካዊያን መምህራንና መሰሎቻቸው የጻፉባቸውን መጻሕፍት ማለታችን መሆኑን አንባቢው ይገነዘበዋል።

ስለሆነም፡- የመጻሕፍቶቻቸውን ስሞች እንጂ፣ የእነርሱን የአብዛኞቹን ስም አልጻፍንም። ይኸውም ባልታወቀ ምክንያት ስሞቻቸውን የብዙዎችን ተጽፎ አላገኘነውምና ነው።

በዚህ ጊዜ ለአንባቢ የምናሳስበው በዚህ መጽሐፍ በአጠቃላይ የተጠቀሱ የመጻሕፍት ምንጮች ለማስረጃነት ተፈልገው በሚገቡበት ውስጥ በግዕዝና በአማርኛ አንዳንዶቹም በአማርኛ ብቻ፣ ተጽፈው የሚገኙ መሆናቸውን አንባቢ እንዲረዳልን ነው።

በብዙ የደራሲያን መጻሕፍት ለማስረጃነት የሚጠቀሱ ምንጮች በየገጹ እግርጌ የሚጻፉ መሆናቸው ይታወቃል። አንዳንድ ጊዜም በምዕራፉና በመጽሐፉ መጨረሻ እየተጻፉ በገርገር እንደሚቀርቡ የታወቀና የተለመደ ነው። እኔ ራሴም በዚህ መንገድ ተጠቅሜበታለሁ። እነሆም በዚህ መጽሐፍ አባት ሊቃውንት ስለትምህርተ መለኮት አገላለጽ የነበራቸውን የአቀራረብ ስልትና ፈሊጥ ለመግለጽ ሞክራለሁ። የልምዱን መንገድ አልተከተልሁም።

አሳቤም ምንጮቹ ለማስረጃነት ተፈልገው በቀረቡበት ስፍራ እንደሆኑ አንባቢው ከዚያው በቅርቡ አግኝቶ ለፍለጋ ሩቅ ሳይሄድ እንዲጠቀምባቸው ተደርጎ ነው። በየምዕራፉ መጨረሻ ከየሊቃውንቱ የተገኙ ምንጮች በገርገር እንዲቀርቡ ነው።

ከየመጻሕፍቱ የተገኙ ማስረጃዎች በብዙ ቦታ በግዕዝ ተጠቅሰዋል። እንዲህ የሆነበትም ምክንያት የተጠቀሱበት መረጃ ምንጩ የታመነ ምስክርነት እንዳለው ለማስገንዘብ ነው። በአማርኛ ተተርጉሞ መቅረቡ ደግሞ፣ ለሁሉ ግልጽ እንዲሆን ታስቦ ነው።

ማስረጃዎቹ ባጭር ባጭር አለመጠቀሳቸው፣ ሰፊ ሰፊ ብለው መጠቀሳቸው ለምንድን ነው? የሚል ይኖራል። እንደ እኔ አሳብ የትምህርተ መለኮት መሠረታዊ እምነትን ለማብራራት እንደዚህ ሆኖ ቢቀርብ የሚጠቅም መሰሎ ስለታየኝ ነው። ምክንያቱም መርማሪ የሆነ ሰው ከላይ አርእስቱን ከታች መድረሻቸውን ተመልክቶ እውነቱን እንዲያስተውል ይረዳዋል በማለት ነው።

መውደስ ቅኔ።

ተደሞ ራዕይ ዘጳጥሮስ ቀርነ ኢዮጲ፣

ምጣህተ ሰማይ ወንጌል እኅዝ አርባዕቱ አጽናፍ።

ጽዋዔ ቆርነሌዎስ ያግህድ በዘይትዌክፍ፣

ወዘሳውል ተመስጦቶ ለኅበ ሰማይ ሣልሲት ምዕራፍ፣

አርአያ ዘጽድቅ አሚኖቱ፣ ለርእሰ አበው አብርሃም

አበ አሕዛብ አእለፍ፣

ኢሐዕትሂ ወኢወሰከት እምነ አይጋ ዘዘልፍ፣

ዋሕድና ሥላሴ ባሕረ ተደሞ እንተ እምወሰና ኢተኅልፍ፣

እመ በበ ጊዜ ትትቀዳሕ አንቆቅሐ ዮሐንስ አፍ፣

በመሥገርተ ኬፋ አምጣነ ገዖ ወበሐመረ ሳውል ዘአሌፍ፣

ዘ መሠረት ስብሐት ለአብ።

መኃትወ ምስባክ።

ወአንተሰ ለእመ ትፈቅድ ታእምር ጎድግ ህሉና ዘበምድር ወዕድምሙ ለከዋክብት ሥነ ሥርዓቶሙ ወኑባረሆሙ እምገነጉቱ ኩሉ ተልዲላክ በሕሊናክ ሐሊ አሐደ ሥሉሰ ዘኢይሲደቅ።

አንተ ግን ለማወቅ የምትፈቅድ ከሆንህ፣ የምድር ግዙፋዊ አስተሳሰብን ተውና የከዋክብት ሥነ ሥርዓትንና አንዋኗኗን ተሻግረህ እይ። ከዚህም ሁሉ በላይ በሕሊናህ የአንድ የማይጨፈለቅ ሃስትነትን አስብ።

ምስባክ ዘገብርኤል ድን ገጽ 179።

መክሥተ ክፍላት ዐበይት የታላላቅ ክፍሎች መግለጫ።

በዚሁ መጽሐፍ ውስጥ ሰባት ታላላቅ ክፍሎች ይገኙበታል። ወይም መጽሐፉ ራሱ በሰባት ታላላቅ ክፍሎች ተመድቦ ተጽፎአል።

1ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

«እግዚአብሔርን እንዴት እናገኛለን?» በሚል መጠይቅ ተነሥቶ ካተተ በኋላ፤ እግዚአብሔር ራሱ በጸጋው ራሱን ለሰው በመግለጽ በሚያስታውቃቸው መንገዶች ስለሆነ፤ እነዚህ መንገዶች ምንና ምን ወይም እንደምን ያሉ እንደሆኑ ማስረጃነታቸውን የሚያስታውቁበት ክፍል ነው።

2ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

በዚሁ ክፍል ውስጥ ስለ እግዚአብሔር ሕይወተ ባሕርይ ወይም ባሕርይ መለኮት ወይም ስለ ግብረ ባሕርይ ህሉና «አኗኗር» መለኮት ወይም አምላክና ማለት ምን ማለት ስለመሆኑ፤ ስለ ሥነ መለኮት መለኮታዊ ግብር ባሕርይ ግብርና በገቢር አቋም ስለሚገለጹበት መልክ በማጠቃለል የሚታይበት ትምህርታዊ ክፍል ነው።

3ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

ይኸውም የሦስት አካላት ህሉና ወይም ሥላሴ በአንድ እግዚአብሔርነት እንዳሉ የሚገለጹበት ሐተታዊ ትምህርትን ለማብራራት ቀዋሚ ምሳሌን በማቅረብ ሰፊ ገለጻ የተደረገበት ክፍል ነው።

4ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

የሥላሴ አካላት በኩነታት የሚዋሐዱበትንና በህልውና አንድ የሚሆኑበትን የመገናኘብ ምሥጢር የህላዌ መለኮት ተዋሕዶና አካላቱ ሆኑ ኩነታቱ በዕሪና «በመተካከል» በርእይ በመመሳሰል አንድ መለኮት ሆኖ የሚታይበት ክፍል ነው።

5ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

ይህም ክፍል በህልውና አንዲት የሆነች ቅድስት ሥላሴ ከባሕርያዊና አምላካዊ ህልውናዋ እንዴት እየተንጸባረቀች እንደምትገለጽ፤ የአገላለጽዋ አወጣጥስ እንዴት ነው? በሚል ጥያቄ ተመሥርቶ መልሱ የሚብራራበት መለኮታዊ ትምህርት ነው።

ይህም ከመሠረቱ ሲታይ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣታቸውን፤ አብ ግን ከማንም ከምንም ያልወጣ መሆኑን፤ ዳግም የወልድ አወጣጥ በፀሐይ ብርሃን አወጣጥ ምሳሌ እንደመሆኑ መወለድ ሲባል፤ የመንፈስ ቅዱስ አወጣጥ ደግሞ በብቋያ አወጣጥ «ሠርዕ» ምሳሌ በመሆኑ መሥሪዕ መባሉን የተብራራበት ትምህርት ነው። ይህንም ለማብራራት ልዩ ልዩ ምሳሌ የቀረበበትና ልዩ ልዩ ሐተታዊ ገለጻ የተሰጠበት ክፍል ነው።

6ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

የአካላት የግብር ስሞች የሥላሴ የአካላትን ጽንዕት የሚያረጋግጡ በአካላቱ መፋለስ ወይም መለዋወጥ እንዳይኖር በጥብቅ የሚከላከሉላቸው የአካላቶቹ ግብርንም የሚያስታውቁላቸው ናቸው። አብ ወላዲና አሥራዒ፤ ወልድም ተወላዲ፤ መንፈስ

ቅዱስም ሠራዒ እያሰኙ አካላት ሥላሴ በግብር የሚጠፋባቸው መሆኑን የሚያሳውቅ ክፍል ነው።

7ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

በዚሁ ርእስ የሚገለጸው ምሥጢራዊ ትምህርት በዘላለማዊ ፍቅር የሚኖር ጌታ ግዴታ በሌለበት አኳኋን፤ በፈቃድና በሥምረት መስማማትን ነው። ዘይፈቅዶ አብ ይፈቅድዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወዘይፈቅዶ ወልድ ይፈቅድዎ አብ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወዘይፈቅዶ መንፈስ ቅዱስ ይፈቅድዎ አብ ወወልድ።

አብ የሚፈቅደውን ወልድ ይፈቅደዋል። ወልድ የሚፈቅደውን አብና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱታል። መንፈስ ቅዱስ የሚፈቅደውን አብና ወልድ ይፈቅዱታል።

መንፈስ ቅዱስም ከአብና ከወልድ በባሕርይ መለኮትና በህልውና አንድነት ያለው ሆኖ ከመገኘቱም በላይ፤ በምንም በማናቸውም ረገድ ከአብ ከወልድ የሚለይበት ነገር ሳይኖር፤ የሚብራራበት ክፍል ነው።

መከሥተ ኦርቶዶክስት።

መቅደም።

መግቢያ።

መከሥተ ኦርቶዶክስት ዐበይት «የታላላቅ ክፍሎች መግለጫ»።

1ኛ ታላቅ ክፍል።

እግዚአብሔርን እንዴት እናገኘዋለን?	19
እግዚአብሔርን እንዴት እናገኘዋለን? የሚል ጥያቄ ሌላ ጥያቄ ፈጥሮ መዘዝ ያመጣ የለም ወይ?	21
እግዚአብሔር ራሱን መደበቅ የሚወድ አፋራም አይደለም።	26
የማይመረመር አምላክ ለቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት እንዴት ተገለጸላቸው?	31
ከሥተት «አምላካዊ መገለጽ» ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ።	34
ከሥተት «አምላካዊ መገለጽ» ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ለፍጡራን የሚሰጥ መሠረታዊ ስጦታ ነው።	35
የከሥተቱ ይዘት እንዴት ነበር?	39
የመጽሐፍ ቅዱስ ከሥተት፣ ረቂቅ መንፈስ የሆነ እግዚአብሔርንና መንፈሳዊ አኗኗሩን በመንፈስ እንዲያይዘት በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠ የልቡና ብርሃን ነው።	41
ተመርሆ ልቡናዊ በጸጋ የተደገፈ መንፈሳዊ እጅ ነው።	47
የቃሉን ራዕይ በምሳሌ።	50
ሳዊርስ ዘእስሙናይን ስለ እግዚአብሔር ህላዌ በምሳሌ ተናገረ።	51
መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠ ከሥተት ጸሎት ነው።	54
ሰው ከሰማይ ካልተሰጠው በቀር አንዳች ሊያገኝ አይችልም።	62
የተትረፈረፈ ስጦታ።	65

2ኛ ታላቅ ክፍል።

የትምህርተ መለኮትና የስመ ህላዌያት ገለጻ።	71
የስም አበጋዞች የሆኑት አውታረ ስሞች ወይም ስመ ህላዌያት ተብለው ስለ መጠራታቸው።	77
ግብረ ባሕርይ።	80
ጠባይዕ ጠባይዓት «ጠባይ»።	81

ህሉና።	83
ለካል።	84
ከዋኔ ኩነት ኩነታት።	85
መለኮት።	86
ህሉና መለኮት።	90
የእግዚአብሔር ሕይወተ ባሕርይ።	93
ሰሙ ማነው? ያሉኝ እንደሆነ፣ ምን እላቸዋለሁ?	95
ዘህሉ ወይሄሉ «ያለና የሚኖር»።	98
እስመ አልቦ ውስተ ህላዌሁ አመክንዮ፣ ለህላዌው ምክንያት የለበትም።	101
የፍጡር ተማራማሪ ማክተሚያ።	104
ህልው በህላዌሁ።	105
የአምላክነቱ ባሕርይ እንዴት ነው?	106
ህላዌው ወይም ባሕርዩ አይመረመርም።	108
የምርመራ ጉዞ እልባት፣ በቤተ ክርስቲያን።	109
የብሔተ ህሉና ሕይወት ወይም ህላዌ መገለጽ መታወቂያና ግብር።	114
ኤልሻዳይና ይሆዋህ በግዕዝ ያህያ።	116
እግዚእናና መለኮት።	119
ኩነታዊ ህልውናው።	129
የባሕርይ ግብር «ባሕርይ በግብር አቋም»።	135
የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም።	151
ትምህርታዊ መለኪያ።	159

3ኛ ታላቅ ክፍል።

የአካላተ ሥላሴ የአብ፣ የወልድ፣ የመንፈስ ቅዱስ ህሉና በትምህርተ መለኮት ገለጻ።	163
የአካል ስያሜ።	164
በዐለመ ግዘፍ የሚገኝ ማናቸውም አካል።	165
የግብር ስሞች።	168
የዐለመ መንፈስ አካል።	170
የሰው ነፍስ ወይም መንፈስ	172

የሰው ነፍስ በስመ ህላዌያት «አካል» መባልዋ እንዴት ነው?
 ስለ እግዚአብሔር አካላት።
 ይህ ማስረጃ በሚቀርብበት ጊዜ፣ ስለ ሚነሣው
 የውጥረት ጥያቄ።
 ረቂቅ መንፈስ የሆነ ነዋሪ ሁሉ ለባዊ ነባቢ ሕያው ሆኖ
 ከተገኘ «አካል» ሊባል ብቃት አለው።
 ኩነት።
 አቃኒ መ እግዚአብሔር «አስማተ አካላት ጽኑዓን።»

4ኛ ታላቅ ክፍል።

የሥላሴን ትምህርት የገለጸ ማን ነው?
 ሥላሴ ዋሕድ።
 የሥላሴ አስማት በብሉይ ኪዳን።
 መኑ ስሙ ወመኑ ስመ ወልዱ?
 አስማተ ኩነታት።
 እነዚህ ስሞች የሥላሴ መጠሪያ ከሆኑ፣ ከአካል ስሞች ልዩነት አላቸውን?
 የአስማተ ኩነታት አቋምና ይዘት እንዴት ነው?
 በአካላት ትምህርታዊ ይዘት ስለ ሥላሴ አካላት።
 የቤተ ክርስቲያን መምህራን በዚህ ትምህርት።
 በዐለመ መንፈስ ስለሚገኙና «አካል» ተብለው ስለሚጠሩት።
 መሠረታዊ ሕይወት ስላለውና ስለሌለው አካል።
 ህላዌ ዕፅ ህላዌ እንስሳ።
 ነፍስ በምሳሌነትዋ የምትሰጠው ጥቅም እንዴት ባለ
 አኳኋን ይታይ ይሆን?
 ነፍስ በአቋሟ በሥላሴ ኩነታት በአዎንታ ስለምትመሳሰልበት።
 ተጋብሎ በተከፍሎ ወተከፍሎ በተጋብሎ።
 በነፍስ ኩነታትና በቅድስት ሥላሴ መካከል ያለው መለያ።
 የምሳሌን አያያዝ ባለማወቅ ከሚመጣ ስሕተት መጠበቅ ያስፈልጋል።
 ኩነታት ለየአካላቱ ከዊን ስለመሆናቸው።
 እኛ ኩነታት የምንላቸው ሁሉ ከየሊቃውንቱ ልዩ ልዩ
 አባባሎች አላቸው።
 የቀደሙት ሊቃውንት አንዳንድ ጊዜ።

175
 186
 189
 193
 195
 197
 207
 209
 211
 214
 216
 217
 219
 221
 223
 225
 228
 230
 232
 233
 237
 239
 241
 244
 245
 249

ሊቃውንት በቅኔና በግጥም ስለ ኩነታት የተናገሩት።
 ተዋሕዶተ ህልውና።
 ኩነታት መለያየትና መክፈል ሳይኖርባቸው የነበሩ ናቸው።
 የአስማተ ኩነታት በቦታው ተጠብቀው መገኘት።
 ወልደሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ በማለት ሊነገር እንደማይገባ።
 ከዚህ ላይ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት አምልተውና አስፍተው
 የገለጹት ትምህርት።
 «ፊትል ሥሉስ ኢይትበተክ፣ ሥሉስ ሆኖ የተከረረ ፈትል አይበጠስም።»
 የአካላቱ በኩነታት መገናዘብ፣ ተዋሕዶተ ሥላሴ ስለመሆኑ።
 ተዋሕዶተ ሥላሴ በህልውና።
 ዕሪና ሥላሴ /የሥላሴ እኩልነት/ በባሕርይ /በባሕርየ መለኮት/።
 ሥላሴ በምን ይመሳሰላሉ?
 የሥላሴ አካላት በአንድ ዕሪና በጋራ መተካከል መታወቅ።
 ሦስቱ ሕያዋን አካላት አንድ ሕይወተ ባሕርይ ስለመባላቸው።
 ሥላሴ በአንድ መለኮታዊ ፈቃድ።

254
 256
 261
 264
 266
 269
 271
 275
 282
 285
 287
 295
 299

5ኛ ታላቅ ክፍል።

ተከሥቶ ህልውና በሥላሴ ወይም ተግህዶተ ሥላሴ።
 የጸላት «የመውጣት» አቋም እንዴት ነው?
 ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለ መውጣታቸው።
 ይወልደዋል አይቀድመውም፣ ያሠርዋል አይቀድመውም።
 ሰፊ ላለው ትምህርት መካሥት እንዲሆን የቀረበ ጥያቄ።
 ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናዘብ ትምህርት እንዴት ይታወቃል?
 እግዚአብሔር አብ መሠረት በሆነበት አገባብ እንዴት ነው?
 እግዚአብሔር አብ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን አስገኛቸው።
 የነገረ ነፍስ አቋም ምሳሌ ውስጣዊ ምሳሌ።
 የቃል ከአብ ልብነት መውጣት እንዴት ነው?
 ከአብ ወጣ ተብሎ የሚነገር የእስትንፋስ ጸላት እንዴት ነው?
 የብርሃን ወይም የዐሐየ ጽድቅ ምሳሌ።

305
 307
 308
 312
 314
 318
 325
 326
 330
 334
 338
 340

የእግዚአብሔር እስትንፋስ መንፈስ ቅዱስ የፀሐየ ጽድቅ ላህብ፣ /ዋዕይ/ ነው።	349
የአብ ቃልና እስትንፋስ የተባሉ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ቀላይ ወይም ባሕር፣ ስለመባላቸው።	352
የአብ ቃልና የአብ እስትንፋስ አወጣጥ በእሳት ምሳሌ ስለ መገለጹ።	353
የውኃ ኩነታትና የእሳት ኩነታት እንደ ፀሐይ ኩነታት ናቸው።	356
ቃልና እስትንፋስ እንደ አብ አካላውያን ናቸው።	358
ዘርእየ ኪያየ፣ ርእየ ለአብ /እኔን ያየ አብን አይቶአል።	366
አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን።	372
መንፈስ ቅዱስ በሚከተሉት ግብራት ሁሉ ይገኛል።	378
የሥርዓተ ተሰምዖ ትምህርታዊ አቋም።	386
ሠርቅና ልደት በተዛመዱበት ዘይቤያዊ ፍች።	389
አንዱ ልጅ በአባቱ ዘንድ እንዳለው ክብር የሆነውን ክብሩን አየን።	393
«ሠረፀ፣ ወጣ፣ ሠርፀ፣ መውጣት» በሚሉ ቃላት መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ተረክቦ/ እንዴት ነው?	398

6ኛ ታላቅ ክፍል።

የሥላሴ የግብር ስሞች።	415
የግብር ስም የተባለበት አብነት እንደምንድን ነው?	416
ልዩ የግብር ስም ስለ መባሉ።	421
ልዩ የግብር ስም።	422
የጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ገለጻ።	426
የግብር ስሞች በአስማተ አካላት መታወቅ፣ የአስማተ አካላት ሥርዓት አቋም መባሉ።	429
የግብር ስም ለአካል ህላዌ የግብር ስም መባሉ እንደምን ባለ ሁኔታ ሲታይ ነው?	433
በጠቅላላው ነጥረው የተገኙ ፍሬ ነገሮች።	437

7ኛ ታላቅ ክፍል።

እግዚአብሔር ወደ ሰው ተመለከተ።	445
----------------------	-----

ገኛ፣ ታላቅ ክፍል።

ኤሊሁም የተባለ የኢየሱስ ወዳጅ እንዲህ ይላል።

«በእግዚአብሔር ዘንድ የሚያስፈራ ግርማ አለ።

ሁሉን የሚችል አምላክን እናገኝ ዘንድ አንችልም።»

ኢ.የብ 37፣ 12፣ 13።

እግዚአብሔርን እንዴት እናገኘዋለን?

በመሠረቱ ማንም ወይም ማናቸውም ቢሆን፤ የልዑል እግዚአብሔርን ህላዌ መለኮትና ህሉና ሥላሴን በጠቅላላው የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር፤ ለማወቅና ለመረዳት ዐውቆም እንዲህ ነው ብሎ ለማስረዳት እንደማይቻለው፤ ከጥንት ጀምሮ ከነበሩት አበው ከነቢያትና ሐዋርያት ከኋላም ከተነሡት ሊቃውንት አንድ ድምፅ ብቻ ይሰማል፤ ተሰምቶአልም።

1ኛ፡ የኢዮብ ንደኛ የሆነ ሶፋር የተባለው ናዕማታዊ ስለ ህላዌ እግዚአብሔር ሲናገር፡- «የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር ልትመረምር ትችላለህን? ሁሉን የሚችል አምላክንስ ልትመረምር ትችላለህን?» ብሎአል። ኢዮብ 11፡7-12።

2ኛ፡ ሐዋርያው ጳውሎስ «በባሕሪቱ ብዙዕ ወንጌል ንጉሠ ነገሥት ወእግዚአ ኦጋእዝት፤ ውእቱ ባሕሪቱ ዘኢይመውት ወቦቱ ብርሃን ዘኢይጠፍእ እምቅድመ ዓለም አልቦ ዘርእዮ ሰብእ ወአልቦ ዘይክል ርእዮቶ፡- ብቻውን ብዑዕ የሆነ ገዥ የነገሥታት ንጉሥና የጌቶች ጌታ ያሳያል። እርሱ ብቻ የማይሞት ነው። ማንም ሊቀርበው በማይችል በብርሃን ይኖራል። አንድ ሰው እንኳ አላየውም። ሊያይም አይቻለውም» ብሎአል። 1ጢሞ. 6፡16።

ደግሞ ብቻውን አምላክ ለሚሆን ለማይጠፋው ለማይታየውም ለዘመናት ንጉሥ ምስጋና ክብር እስከ ዘላለም ድረስ ይሁን። ይላል። 1ጢሞ. 1፡17። ዳዊትም ደመናና ጭጋግ በዙሪያው ናቸው አለ፤ ጽድቅና ፍርድም የዙፋኑ መቀመጫ ናቸው። መዝ. 97፡2።

እንደዚሁም ሁሉ ታላላቅ የቤተ ክርስቲያን የትምህርተ መለኮት አበጋዞች ሊቃውንት፤ ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ተናግረዋል። ባስልዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ እንዲህ ይላል፡- «ለእመ ተጋብኡ ጎቡረ መላእክት ወሊቃነ መላእክት በበዘመዶሙ ወበበሥርዓቶሙ ዘምስለ ነሎሙ ፍጡራን አሐተኔ፤ ኢይክሉ ይርከቡ ጎዳጠ እምአእምሮተ ህላዌሁ ለእግዚአብሔር። መላእክትና የመላእክት አለቆች ሁሉ በየወገናቸው በየሥርዓታቸው ፍጡራን ከሆኑት ሁሉ ጋር አንድ ላይ በአንድነት ቢሰበሰቡ፤ የእግዚአብሔርን ህላዌ በጥቂቱ እንኳ ሊያገኙት አይችሉም» ይላል። ሃይ ኦቦ ባስልዮስ ገጽ 11፤ ክፍል 4 ቍጥር 14።

ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ ወቀጶዶቅያ፡- «እርኑመ ነአምር ምሥጢር ለፈጣሪ ዘኢተፈጥረ ዘይትሌዐል ነሎ ሕሊናተ፤ ያልተፈጠረና ከአሳቦች ሁሉም በላይ ከፍ ከፍ ላለ ፈጣሪ እኛ ምሥጢሩን እናውቅ ዘንድ እንዴት እንችላለን?» በማለት ተገርሞና ተደንቆ ይናገራል።

ሃይ ኦቦ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ ወቀጶዶቅያ፡- ገጽ 41 ክፍል 2 ቍጥር 16። ሃይ. አቦ. ባስልዮስ ዘቂሣ ገጽ 110 ክፍል 4 ቍጥር 3፤4።

ዳግመኛም ይኸው ሊቅ «ሶበስ ከህልነ ጎሣሦቶ ወአእምርናሁ እምአሕፀዕነ ዘህየ ልቦዮ ለመንፈሳዊ»

በምርምራችን ተመራምረን ፈላጊነው ብናውቀው ኖሮ፤ ከወዲያ ያለውን የመንፈሳዊን «ህላዌ አቋም» ፍጹምነትና ታላቅነት ጉድለት እንዳለው አድርገን ባስገመትነው ነበር» ብሎአል።

ጎርጎር. ሃይማ. አበ. ጎርጎ. መንክራት ገጽ 41 ክፍል 2 ቍጥር 16።

ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሣርያ፡- «ለእመ ሐተትን ዕቦዩ በነገር እስመ ሕሊና ይደክም ወየሐዕር እምአእምሮተ መለኮቱ ዘኢይትረከብ፤ ወቃላሂ ኢይክል ይክሥት ዘኢከህለ ነጽሮቶ ሕሊና፡- ታላቅነቱን በነገር ብንመረምር የማይደረስበት መለኮቱን ከማወቅ፤ ሕሊና ይደክማል ያጥራልም፤ ቃልም ሕሊና ያላየውን ሊገልጠው አይችልም» ብሎአል።

ዳግመኛም፡- «ቦኑ ይትከህለን ንጠይቅ ስፍሐ ሰማይ ወዕመቀ ቀላይ፡- እስመ ኢንክል ንጠይቅ ጎዳጠ እምፍጡራን፤ እርመ ይትከህለን ንብጻሕ ንበ አእምሮተ እግዚአብሔር፡- በውኑ የሰማይ ስፋትን የውቅያኖስ ጥልቀትን ለመረዳት ይቻላን ይሆን? ታዲያ ከፍጡራን በጥቂቱ ለመረዳት የሚላንን ከሆነ፤ እግዚአብሔርን ወደማወቅ እንዴት እንደርሳለን?»

እንደዚሁም ይህ ሊቅ «እመሰ ይርህቆ ለሕሊናን አእምሮተ ምግባራት ዘንጽሮሙ ወኢንክል ተናግሮ ዘከመ ድልወቶሙ፤ እርጉመ ንትሀበል ለተናግሮ ዘኢያእመርነ፤ የምናያቸው ሥራዎችን ለማወቅ ለሕሊናችን የሚርቀው ከሆነ፤ ስለ እነርሱ እንደሚገባ ለመናገር የሚላንን ከሆነ፤ ያላወቅነውን ለመናገር እንዴት እንደፍራለን?» ብሎአል።

ሃይ አበ ባስልዮስ ገጽ 110፣ 11 ክፍል 4 ቍጥር 3፣ 12፣ 4።

ሐዋርያው ጳውሎስ ስለ እግዚአብሔር ጠቅላላ ህላዌና ስለ ባሕርዩ ግብር ሲናገር የእግዚአብሔርን ባለጠግነትና ጥበብ ዕውቀቱም እንዴት ጥልቅ ነው? ፍርዱም እንዴት የማይመረመር ነው? ለመንገዱም ፍለጋ የለውም። የጌታን ልብ ያወቀው ማነው? ወይስ አማካሪው ማን ነበር? ወይስ ብድራቱን ይመልስ ዘንድ ለእርሱ አስቀድሞ የሰጠው ማን ነው? ሁሉ ከእርሱና በእርሱ ለእርሱም ነውና፤ ለእርሱ ለዘላለም ክብር ይሁን እያለ በመደነቅና በመገረም ምስጋናን ብቻ ያቀርብለታል። ሮሜ 11፣ 33-36።

የሐንስ አፈወርቅ፡- «እስመ ኢይትከህሎ ለላሳን ይንብብ በእንቲአሁ፤ ከመ ድልወቱ ወሕሊናሂ ኢይክል ሰሚያቶ ጎድግሰ ልሳን፤ ሕሊና ልብኒ ዘይከብር እምኔሁ፤ ኢይጤይቅ ምንተኒ እምኔሁ ... እስመ ንሑሊ በእንቲአሁ በብዙኅ ሐተታ ሎቱ ስብሐት ወንስዕን ፈክሮ፡- ስለ እርሱ «እግዚአብሔር ህላዌ» አንደበት ሊናገር አይቻለውም። የልብ ሕሊናም «አሳብም» ሊሰማ እንኳ አይቻለውም። የአንደበትን ማለት የላሳንን ሁኔታ ተውና፤ ከእርሱ «ከልሳን» የከበረ የልብ ሕሊና አሳብ እንኳ ከእርሱ መረዳት ያቅተዋል ክብር ምስጋና ይሁንለትና ስለ እርሱ «እግዚአብሔር» በብዙ እንመረምራለን፤ ዳሩ ግን መተርጉሙ ያቅተናል» ብሎአል። ድርሳን ዘዮሐ አፈወርቅ ገጽ 24 ድርሳን 2።

ቴዎዶሮስ ዘዕንቁራ፡- «እስመ እግዚአብሔር ኢይትረከብ በሕሊና እንል እመሕያው፤ ወሕሊና እንል እመ ሕያው ኢይትረከብ መለኮቱ፤ ወህላዌ መለኮት ርጎቶ እምሕሊና እንል እምሕያው ወይትሌዕል ኩሎ ሕሊናተ ፈድፋድ። እግዚአብሔር በሰው ልጅ አሳብ አይገኝም፤ የሰው አስተሳሰብ መለኮትንና ህላዌ መለኮትን ሊያገኝ አይችልም። የመለኮት ህላዌ ከሰው ልጅ አስተሳሰብ የራቀ ነውና፤ ከአሳቦች ሁሉም ይልቅ፤ በጣም ከፍ ከፍ ያለ ነውና» ብሎአል። ሃይ. አበ. ቴዎዶሮስ. ዘዕንቁራ ገጽ 171 ክፍል 1 ቍጥር 2። ርቱዕ ሃይማኖት ም. 3 ክፍል 2 ም. 22።

በምዕራፍ 1 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ጥቅሶች።

1. ሃይማ. አበ. ባስልዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ ገጽ 111 ክፍል 4 ቍጥር 14።
2. ሃይማ. አበ. ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ ወቀጶዶቅያ፡- ገጽ 41 ክፍል 2 ቍጥር 16።
3. ሃይማ. አበ. ባስልዮስ ዘቂሣርያ ገጽ 110 ክ.4 ቍጥር 3፣ 12፣ 4።
4. የሐንስ አፈወርቅ ድርሳን ገጽ 24።
5. ሃይማ. አበ. ቴዎዶሮስ ዘዕንቁራ ገጽ 17 ክፍል 1 ቍ 2 ባስልዮስ ዘቂሣርያ ገጽ 110 ክ4 ርቱዕ ሃይማኖትም ያልታተሙ ምዕ. 3 ክፍል 2 ም. 22.2።

ርቱዕ ሃይማኖትም፡- «እ ብእሲ በመኑ ታስተማሱሎ ለዘኢ ይትማሰልዎ ፍጥረታት ወዘከመ እር ትሄልዮ ለዘኢት ሂላይ። ኢይደሎ ያስተዕርይዎ በፍጡራን በመኑሂ ኢ በመብረቅ በእንተ ግርማሁ፡- ወኢ በዐሐይ በእንተ ልዑል ብርሃኑ ኢበሰማይ በእንተ ልዕልናሁ ወኢ በምድር በእንተ ራጎቡ፡- ወኢ በባሕር በእንተ ዕመቁ፤ ወኢ በእሳት በእንተ ዋዕዩ። ኢ በነፋስ በእንተ ርቀቱ ወፍጥነቱ ወኢ በምንትኒ ኢይትረከብ በእንተ ጥያቄ መለኮቱ ለእምላክ ጽድቅ፤ ኢተውሀበ ለፍጥረት ያእምር መነሂ ወመኑሂ። ወበ እንተገዢ ኢይደሎ ንጎሥሥ ከዋኔሁ ለዘኢይትግወቅ ኩነቱ።

ሰው ሆይ፡ ፍጥረታት ለማይመስሉት በምን ታመሳስለዋለህ? የማይታሰበውንስ እንዴት አድርገህ ልታስበው ትቃጣለህ?

በፍጡራን ሊያስተካክሉት የሚገባ አይደለም፤ በምንም በማናቸውም ስለ ግርማው በመብረቅ፤ ከፍተኛ ስለሆነው ብርሃኑ በዐሐይ፤ ስለ ልዕልናው በሰማይ፤ ስለ ስፋቱ በምድር፤ ስለ ጥልቀቱ በባሕር፤ እሳት ስለማቃጠሉ በእሳት፤ ስለርቀቱና ስለ ፍጥነቱ በነፋስ፤ ወይም በማናቸውም ቢሆን የእውነት አምላክን መለኮትነት ሊያስረዳ ይችላል ተብሎ አይታሰብም።

ይህ ለፍጥረት ያልተሰጠውና፤ በምንም በማናቸውም ሁኔታውን ለመረዳት አይቻልም፤ ስለዚህም ሁኔታውን ለመመርመር አይቻልም።።

ምዕራፍ ሁለት።

እግዚአብሔርን እንዴት እናገኛለን? የሚል ጥያቄ ሌላ ጥያቄ ፈጥሮ መዘዝ ያመጣ የለም ወይ?

እነዚህ በቅዱሳት መጻሕፍት የተነገሩትንና ከቤተ ክርስቲያንም የተነሡት አበው መምህራን፡- የገለጹት ትምህርት፤ በቤተ ክርስቲያን የታወቀና የተከሰተ ነው እንጂ፤ አዲስ ነገር አይደለም።

ነገር ግን እነዚህ ከቅዱሳት መጻሕፍት መምህራንና ከእነርሱም ቀጥለው የተነሡት ሊቃውንት በትምህርተ መለኮት ገለጻ ውስጥ የእግዚአብሔር ህላዌና የጎበረተ ሥላሴ የባሕርይ አኗኗር ሊታወቅ አይችልም ማለታቸው፤ ስለምንድን ነው?

እንዲህ እያሉ መናገራቸው ፈጽሞችሁ ስለ እግዚአብሔር ህላዌ አትመርምሩ አትፈልጉ ማለታቸው አይሆንም ወይ? ደግሞ እንዲህ ተብሎ መነገሩ ማሰሪያና ርካታ ካላገኘ በቀር፤ ለማያርፍ ለሰው ልብ ሊገታውና ሊያቆመው ይችላል ወይ? እንዲያውም ይልቁን ርካታና ማሰሪያ ካላገኘ፤ ለማያርፍ ለሰው ልብ ከዚህ አስቀድሞ ያልተጠየቀውን ጥያቄ እንዲጠይቅ ቀስቃሽ ይሆን የለም ወይ? የሚሉ ጥያቄዎች እንደሚነሱ ግልጽ ነው።

ጥያቄዎቹ በዚህ ብቻ የተወሰኑ አይደሉም፡- እነዚህ የቅዱሳን መጻሕፍት አበውና የቤተ ክርስቲያን መምህራን እግዚአብሔርን ለማግኘት ለፍጡራን አይቻላቸውም በማለታቸው፤ ሌላ ጥያቄ ተፈጥሮ እግዚአብሔርን ፈልገው ሰዎች የማያገኙት ከሆነ፤ ቢመረመርም ህላዌውና ጠቅላላ ክዋኔው የማይደረስበት ከሆነ፤ ነገሩ እንዴት ነው? ሰዎች ቢፈልጉት ወይም ቢሹት የማይፈቅድና ራሱን ደብቆ መኖርን የሚወድ ቢሆን ነውን? እግዚአብሔር ተፈልጎና ተመርምሮ የማይገኝ ከሆነ፤ ምናልባት እርሱ ራሱ በህሉናው አቋም የማይኖር ቢሆን ነውን? የሚል የውጥረት ጥያቄ እንዳያስከትል የሚያስፈራ አይሆንምን? እያለ የመጽሐፍ ቅዱስ ተናጋሪዎችና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የእግዚአብሔርን ህላዌና ጠቅላላ ሁኔታ ለማወቅ ለማንም አይቻልም ብለው እውነቱን በመግለጻቸው፤ የተቻላቸውና እምነትን በሚያስፈራ የውጥረት ጥያቄ እንዳይወድቅ የሰጠው ተናግሮአል።

ይሁን እንጂ፤ እምነት በውጥረትና እንዲህ ባሉ ጥያቄዎች ይወድቃል ብለው ከሚፈሩ ሰዎች ትችት እንዳይነሣ ያሰጋ ይሆናል ተብሎ በመጽሐፍ ቅዱስ አበውና በቅዱሳን ሰዎች ዘንድ የተነገረው ግልጽ የሆነ ትምህርት፤ ተፈራቶ አይደለበትም። የእግዚአብሔር መንግሥት መሠረትዋ እውነት ስለሆነ፤ ርትዕትና ቀጥ ያለች ናትና፤ እምነት ተብሎ የሚታመንበት ነገር ከእውነት ውጭ ስላልሆነ፤ የመጣ ቢመጣ ተሸፋፍኖ የታሸገ እምነት ሊኖር ስለማይገባ፤ ምን ጊዜም እውነቱን ማመንና እውነቱንም በግልጽ ያለ ስጋት መታወቅና መነገር ይኖርበታል።

የሆነ ሆኖ እነዚያ ለእምነት አደገኞች ይሆናሉ ብለው በእምነት ላይ ውጥረት እንዳያደርሱ ተጠራጣሪዎቹ የፈሩዋቸውና የተሳቀቁዋቸው ጥያቄዎችም አስቀድሞ በመጽሐፍ ቅዱስ መልስ ተሰጥተዋቸው ይገኛልና፤ ስለ እነርሱ የተሰጠውን ብቻ በጥንቃቄና በማስተዋል ማየትና መገንዘብ አስፈላጊ ይሆናል።

የእግዚአብሔር ህላዌ ሊታወቅ አይቻልም በሚል ሰብብ፤ በእግዚአብሔር ህላዌ እምነት ላይ የውጥረት አደጋ ያደርሳሉ ተብለው ለቀረቡት ጥያቄዎች የተሰጡ የመጽሐፍ ቅዱስ መልሶች፡-

1ኛ፤ ፍጡራን እግዚአብሔርን ፈልገው መርምረውም የማያገኙት ከሆነ፤ እርሱ ፍጡራን ፈልገው እንዲያገኙትና እንዲሹት የማይፈቅድ ቢሆን ነውን? ማለት የገዛ ራሱን መደበቅ የሚወድ ቢሆን ነውን? ለሚለው ጥያቄ መልሱ እንደሚከተለው ሆኖ ቀርቦአል።

ሀ። ሰዎች እግዚአብሔርን እየፈለጉና እየመረመሩ እንዲያገኙት የሚወድና ፈቃዱ ያልተገደበ አምላክ ነው። እግዚአብሔር ሰዎች እንዲፈልጉት የሚገደዱበትን አእምሮ በልባቸው ውስጥ አሳድሮአል። ይህም እርሱን እንዲፈልጉትና እንዲሹት የሚገደዱበትን የአእምሮ ፍላጎትና መሻት በልባቸው ውስጥ በማሳደሩ ይታወቃል። ሰዎች እግዚአብሔርን እንዲፈልጉትና እንዲሹት የሚገደዱበትን የአእምሮ ፍላጎትና መሻት

ራሱ እግዚአብሔር ከውስጣቸው ለማኖሩ፤ ከዚህ ቀጥለን በምናቀርባቸው የተፈጥሮ የሁኔታ ማስረጃዎች ማየት ነው።

- 1፤ መጀመሪያ ነገር ሰው የሥነ ፍጥረት ውበት ሥርዓታቸውንና አቀማመጣቸውን ያያል። ስለዚህ እንዲህ አድርጎ የሠራቸውን ማን እንደሆነ ሊያውቅ ይሻል። ሠሪያቸውንም ፈጣሪያቸውንም ለማወቅ እንዲፈልጉ የእእምሮው ሕግ ያስገድዳቸዋል።
- 2፤ ሰው አካላዊ አቋሜን ካለመኖር ወደመኖር ያመጣሁ እኔ ራሴ ነኝ፤ የገዛ ራሴን የፈጠርሁ እኔ ራሴ ነኝ። አስቀድሜ ሰው እንድሆን የመረጥሁ፤ እኔ ራሴ ነኝ። ከልዩ ልዩ ዓለማት ይልቅ በዚህ ዓለም እንድኖር ወስኜ የመጣሁ፤ የሠራ አካላቴን በሙሉ ሁለንትናዩን የገነባሁ፤ እኔ ራሴ ነኝ፤ ለማለት እስካልደፈረ ድረስ፤ ሰው የገዛ ራሱ ከየት እንደመጣ አካላዊ አቋሙን በሙሉ ማን እንደፈጠረለት ማን እንደሠራለት ማን እንዳመጣው፤ ማንስ እንዳኖረው መመርመርና መፈለግ ፈልጎም ይህን ፈጣሪውንና ሠሪውን ማወቅና መረዳት የተፈጥሮ ግዳጁ ይሆናል።
- 3፤ ሰው ለአካላዊ አቋሙ አየር፤ ጤና፤ ምግብ፤ ልብስ፤ ብርሃን፤ መኖሪያ ማግኘት ያስፈልገዋል። እንግዲህ ሰው እነዚህን የተጠቀሱትን ካለመኖር ወደመኖር ያመጣኋቸው፤ የፈጠረኋቸውና በዚህ ምድር እንዲኖሩ ያደረገኋቸው እኔ ራሴ በገዛ እጄ ነኝ። ለማለት እስካልቻለ ድረስ፤ እነዚህን ለሰብአዊ ሕይወቱ ኑሮ አስፈላጊ የሆኑትን ነገሮች አስቀድሞ ያዘጋጀለት ማን እንደሆነ፤ በሥርዓትም አሰናድቶ ያቀረበለት ማን እንደሆነ፤ ማወቅና መረዳት የተፈጥሮ ግዳጁ ሲሆን፤ ያ መጀመሪያ ካለመኖር ወደ መኖር ያመጣውና የፈጠረው ባለበትም አካላዊ አቋም ሠርቶ ያኖረው፤ ይህን ለሕይወቱ አስፈላጊ የሆነውን ሁሉ ፈጥሮ አሰናድቶ እንዳቀረበለት በሕገ ተፈጥሮው ያውቃል። እርሱን እንዲፈልገውና እንዲያገኘው ግዴታዊ የተፈጥሮ ሕግ ይሆንበታል። ሰው ስለ ራሱ የተፈጥሮ አቋም ሲመረምር፤ ሥጋ፤ ነፍስ፤ መንፈስ በተባሉ በሦስት ህላዌያት እንደተዋደደ ያገኛል። 1ተሰ. 5፥23።
- 4፤ በሥጋው፤ በነፍሱ፤ በመንፈሱ፤ በገዛ ራሱ ሊያስወግደው የማይችለው ችግር እንዳለበት ያያል።

1፤ ይኸውም በሥጋው ያለበትን ችግር የጠቀሰን እንደሆን፤ የጤና ጉድለት፤ ሕግም፤ በሽታ ልዩ ልዩ ደዌ፤ ረሀብ፤ ጥም፤ እርዛት የዚህ ሁሉ ሥቃይ ይደርስበታል። በኑሮው ደግሞ ምድር እሾህና አሜክላ አብቅላበት ወዘን እያንጠፈጠፈ እንዲኖር ተደረገ። ሠርቶ እንጅራን ልብላ፤ ላግኝ ሲል ደግሞ፤ ከላይ የገነናብ እጦት ድርቅ፤ በረዶ ውርጭ፤ አመዳይ ሲሆንበትና ድካሙንና ልፋቱን መና ሲያደርግበት ሲያጠፋበት ያያል። ከዚህ በላይ ደግሞ እርሱን ያልፈጠሩት ሌሎች ፍጡራን አራዊት፤ መናፍሳት ጨካኞች የሰው ልጆች በአጥቂነትና በሽማቂነት፤ በአስጨናቂነት፤ በአጥፊነትና በጉጂነት ሲያስፈራሩትና ሲያሰቃዩት ግፍም ሲፈጽሙበት ያያል።

እንግዲህ ሰው እንደዚህ ባለው ችግር ውስጥ፣ በሚገኝበት ጊዜ፣ የሚሸሸበትን የሚጠለልበትን የሚጠጋበትን ተገን ሲፈልግ ወደ ማን ነው የሚያየው? ወደ የት ነው የሚሸሸው? ምንድን ነው የሚያስበው? ማንን ነው የሚፈልገው? አግኝቶ ለማግረር ቢሆን፣ ለመውቀስም ቢሆን፣ ወይም ትድግናን ለመጠየቅ ቢሆን፣ መጀመሪያ ፈጥሮ ካለመኖር ወደመኖር ያመጣውን በዚህ አቋም እንዲኖር፣ በዚህ ዓለምም እንዲቀመጥ፣ ሕይወቱ የሚጠበቅበትን አስፈላጊ የሆነውን ሁሉ ያለ ንፍገት በልግሥና አዘጋጅቶ፣ አሰናድቶ ያቀረበለትን ፈጣሪውን ነው ለመፈለግ የሚገደደው?

2፣ ሰው በነፍሱ «በደመ ነፍስ» ያለበት ችግር፡-

ጎዘን፣ ጭንቀት፣ መከራ፣ ሥቃይ፣ ፍርሃት፣ ኃፍረት፣ ውርደት፣ ጥቃት የመሳሰለውም በዚህ ዓለም አኗኗር፣ ዘወትር ይደርስበታል። ይህንም ሁሉ ከውስጡ ይሰማዋል። ከዚህም የተነሣ በብዙ ይጨነቃል። አዙሮም ሲያይ ወደዚህ አስጨናቂ ዓለም ለምን እንደመጣ ማሰብ ይጀምራል። በዚህም ጊዜ፣ ያን ካለመኖር ወደመኖር አምጥቶ የፈጠረውን እንዲፈልገው ይገደዳል። ይህም በውስጡ ካለው ከአእምሮ ኃይል የሚመጣ የመፈለግ ግዴታ ነው።

3፣ ሰው በመንፈሱ የደረሰበት ችግር እንዳለ ከውስጡ ይረዳል። ይኸውም ሰው የእግዚአብሔርን ክብር በማጣቱ ካለበት ጉድለት የተነሣ የሚሰማው የሰውነቱ ቅሌት ነው። ደግሞ ኃጢአት ይሠራል፣ ለኃጢአቱ ዋጋ የሚከፈል ዕዳ እንዳለበት በመረዳቱ ነው። እንደዚሁም በጽፈት ወይም በሕገ ጠባይ ለእርሱ የተገለጸውን ሕግ ለመጠበቅ ችሎታ የተሳነው በመሆኑ ነው። ኃይለኛ የሆነ የኃጢአት ውርስ፣ በሕገ ተፈጥሮ ያወቀውንና የወደደውን መልካምን ነገር መሥራት እንዳይችል ሆኖ፣ ያልወደደውን ክፉን ያደርግ ዘንድ ሲያስገድደው በማየቱ፣ ይልቁንም የዓለም ምኞትና ሰይጣን እየፈተኑ መንፈሱን ለመግደል ሲነሡበት በመገንዘብ፣ በዚህ ሁሉ መከራና ጭንቀት ሲመጣበት ይመለከታል። በመጀመሪያ እነዚህ እላይ የተጠቀሱት አጥቂ የሆኑ ጠላቶቹን ለመቋቋም በራሱ ኃይል መከራ ያደርጋል። ነገር ግን እነዚህ አጥቂ ጠላቶቹ የሥጋና የደም አቋም ያላቸው ሳይሆኑ ረቂቃን መናፍስት ከመሆናቸው በላይ፣ ከእርሱ ዐቅም በላይ ሰለሆኑበት፣ በምንም ሊቋቋማቸውና ሊያሸንፋቸውም አይችሉም።

እንግዲህ ሰው እንደዚህ በሚሆንበት ጊዜ ምን ያስባል? ዝም እንዳይልና እንዳይቀመጥ እነዚህ የመንፈሱ ጠላቶች መንፈሱን ሊያጠፉበት ተቃርበዋል። በዚህም ጊዜ ሁናቴውን ያን መንፈሱን የፈጠረለት ፈጣሪን ያገኘው ዘንድ እንዲፈልገው ያስገድደዋል።

እግዚአብሔር ሰዎች እንዲሾት የሚገደዱበትን የአእምሮ ፍላጎት በልባቸው ውስጥ አስቀምጦባቸዋል። ስለዚህ እግዚአብሔር ሰው እርሱን ያውቀው ዘንድ የሚገደድበትን ሁናቴ በፊቱ እንዳኖረለት በግልጽ ተሰምቶታል። ይህ የማይካድ ተመርሆ ነውና፣ ዳሩ ግን ብዙ ሰው በዚሁ በተሰጠው መመሪያ ተጠቅሞ እግዚአብሔርን መፈለግ ለምን አቃተው? የሚል ጥያቄ ይኖራል።

አዎን፣ ሰው በዚህ ሁሉ ምክንያት ፈጣሪውን እግዚአብሔርን ለመፈለግና ፈልጎም ለማግኘት የሚገደድበት ሁናቴ ሲኖር ሳለ፣ ይህን ትቶ መሥመሩንም አቋርጦ የጀመረውን አስተሳሰቡን እመክከል ላይ ጥሎ፣ ልቡን በማጨለም ጥበባኛ ነኝ ሲል ስለ ሰነፈ ነው። አስገዳጅ በሆነ ልባዊ ተመርሆ ሊፈልገው የተነሣበትን ፈጣሪውንና የማይጠፋውን የእግዚአብሔርን ክብር በሚጠፋ በፍጥረት መልክና አምሳል ሊያገኘው ወደደና ስለዚህ ደግሞ በአሳቡ ከንቱ ሆነ። ሮሜ 11፣ 19-24።

እንግዲህ እግዚአብሔር ሰዎች እንዲሾትና እንዲፈልጉት የሚገደዱበትን የአእምሮ ፍላጎት በውስጣቸው እንዳላደረባቸው በዚሁ ገለጻ አይተናል። ዳሩ ግን ደግሞ ሰዎች ቢፈልጉትና ቢሾትም ሊያገኙት ያልቻሉበት ምክንያት ፈጣሪያቸውን ፈልገው እንዲያገኙት የተገደዱበትን ቀጥተኛ የተመርሆ መሥመር መከተላቸውን ትተው፣ በአሳባሪ ጉደና አስተሳሰባቸውን ወደ ሌላ በመለወጥ ፍላጎታቸውን ወደሚጠፋ ፍጥረት በማዘራቸው፣ እርሱን ሲያጡት አየን። በመሠረቱ ግን እግዚአብሔር ሰዎች እርሱን እየፈለጉና እየመረመሩ እንዲያገኙት የሚገደዱበትን ሁናቴ ከልባቸው ውስጥ ማኖሩን በዚህ በቀረበው ማስረጃ ልንገነዘብ እንችላለን። መጀመሪያ ነገር ሰው በእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት ሰው ሆኖ እንዲፈጠር በተደረገ ጊዜ፣ ሰው ፈጣሪውን እግዚአብሔርን እንዲሻና እንዲፈልግ፣ ፈልጎም እንዲያውቀው፣ ከመንፈሱ ውስጥ ግዴታዊ ዕውቀት የተሳለበት መሆኑን መገንዘብ ነው። ይህም ይረጋገጥ ዘንድ ሐዋርያው ጳውሎስ ብዙ ጣያታትን ሲያመልኩ ላያቸው በጥበባቸውና በፍልስፍናቸው ለሚመኩ ለአቴና ሰዎች ቀጥሎ ያለውን ቃል እንደተናገራቸው እንመለከታለን። ዓለሙንና በእርሱ ያለውን ሁሉ የፈጠረ አምላክ እርሱ የሰማይና የምድር ጌታ ነውና፣ እጅ በሠራው መቅደስ አይኖርም። እርሱ ሕይወትንና እስትንፋስን ሁሉንም ለሁሉ ይሰጣልና፣ አንዳች እንደሚገጥድለው በሰው እጅ አይገለገልም። ምናልባት እየመረመሩ ያገኙት እንደሆኑ፣ እግዚአብሔርን ይፈልጉ ዘንድ በምድር ሁሉ ላይ እንዲኖሩ፣ የሰውን ወገኖች ከአንድ ፈጠረ። የተወሰኑትን ዘመናችን ለሚኖሩበት ስፍራ ዳርቻ መደበላቸው። ቢሆንም ከእኛ ከእያንዳንዳችን የራቀ አይደለም አላቸው። የሐዋ. 17፣ 33።

እንደዚሁም ደግሞ ሐዋርያው ጳውሎስ ለሮሜ ሰዎች በጻፈው መልእክቱ በተለይም የአሕዛብን እግዚአብሔርን ማወቅ አረጋግጦአል። እግዚአብሔር ስለገለጠላቸው ስለ እግዚአብሔር ሊታወቅ የሚችለው በእነርሱ ዘንድ ግልጽ ነው። የማይታየው ባሕርይ እርሱም የዘላለም ኃይሉ ደግሞም አምላክነቱ ከዓለም ፍጥረት ጀምሮ ከተሠሩት ታውቆ ግልጽ ሆኖ ይታያልና ብሎ በቂ ማስረጃ ሰጥቶበታል። ሮሜ 1፡19፤20። ይህን ተመርሆ ይዞ ለሚመረምር ሰው ልዑል እግዚአብሔር ራሱን ሊያሳውቅበት በፈለገው ገለጻ በዚህ ሁሉ ራሱን ያለምስክር እንዳልተወ አረጋግጦአል። ቤት ያለ ሠሪ ተሠርቶ አይገኝም ሕንፃም ያለ አናጂ ታንዖ አይገኝም።

ለ፡ እንደዚሁም ደግሞ፡- ሰዎች እግዚአብሔርን ቢፈልጉት የማያገኙት ራሱን መደበቅ የሚወድ አምላክ ቢሆን ነውን? ታዲያ ለምን አይታይም? የሚል ጥያቄ በዚሁ ጉን እንደነበረ እናስታውሳለን።

ምዕራፍ ሦስት።

እግዚአብሔር ራሱን መደበቅ የሚወድ አፋራም አይደለም።

ለዚሁስ መልሱ ምንድን ነው?

መልሱ እግዚአብሔር አፋራምና ራሱን መደበቅ የሚወድ አምላክ አይደለም። እግዚአብሔር ብርሃን ነው። ጨለማም የለበትም። የሚል ነው። 1ዮሐ. 1፡7።

እዚህ ላይ ግን ጠያቂው ደገና አድርጎ ማሳብ ያለበት እግዚአብሔር በእግዚአብሔርነቱ የማይወሰን መሆኑን መገንዘብ ሲሆን፤ በሌላ ወገን ደግሞ የፍጡራን የተፈጥሮ አቋም ዐቅምና ችሎታ የተወሰነ የተመጠነ መሆኑን እመረዳቱ ላይ ነው።

እንግዲህ በግዘፍ ያለና በዐቅምና በችሎታ የተወሰነ የሰው አቅዋም እንዲህ ሆኖ ከተገኘ ዘንድ፤ የማይታይን፤ የማይወሰንን መለኮታዊ ባሕርይ ለመጨበጥና ለመወሰን የማይቻለው ሆኖ በመቅረት ይወሰናል። ስለዚህ የእግዚአብሔር ህላዌና ምስጢር ለሰው የተሠወረ የተደበቀ ይሆንበታል።

እንደዚሁም ደግሞ የማይለወጥ የባሕርይ አምላክ ነው። እንደ ፍጡራን ግዙፍ ሊሆንና በግዘፍ ሊወሰን የማይቻል ሲሆን፤ ሰው ግን ግዙፍና በማናቸውም ሁኔታ ራሱ ውሱን መሆኑን መርሳት የለበትም። ይህም በመጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ ሆኖ ተነግሮአል።

በ2ኛ ጥያቄ፡- ፍጡራን እግዚአብሔርን ፈልገውና መርምረው የማያገኙት ከሆነ፤ በህላዌው ህልው ሆኖ ማለት በራሱ አቋም ባይኖር ነውን? ወይም ራሱ የሌለ ቢሆን ነውን? የሚል ነው። ለዚሁ ጥያቄ በመጽሐፍ ቅዱስ በቂ የሆነ ማስረጃ ተሰጥቶአል። ይሁን እንጂ እንደዚህ ያለ ጥያቄ ከየት እንደመነጨ በቅድሚያ መረዳት ስለሚያስፈልግ፤ እንዲህ ብሎ የሚጠይቅ ጠያቂ ምን ዓይነት ሰው እንደሆነ መታወቅ ይኖርበታል።

አዎን፤ ምናልባት ያ ዳዊት በመዝሙሩ «ሰነፍ በልቡ እግዚአብሔር የለም ይላል» ሲል የተናገረበት፤ ሐዋርያው ጳውሎስም «እግዚአብሔርን ለማወቅ ባልወደዱት መጠን፤ እግዚአብሔር ለማያስተውል አእምሮ አሳልፎ ሰጣቸው» ሲል ከተናገረባቸው ወገኖች ሆኖ አእምሮው የተቀሰፈ ከሆነ፤ መቸም እንደዚህ ላለው የሚያስረዳ መጽሐፍና የሕሊና ሰው ስለማይገኝ፤ ከዚህ ዓይነት ሰው ጋር መናገር በከንቱ ጊዜን ማጥፋት ነው። መዝ. 13/14/፤1። ሮሜ 1፡28።

አዎን፤ እንደዚህ ያለ ሰው ስንኳን እግዚአብሔርና ህላዌ መለኮቱን ማወቅ ሊፈልግና የገዛ ራሱ ከየት እንደመጣ ሊረዳ የማይችል አእምሮው የተቀሰፈ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ እንደዚህ ካሉት ከመራቅ በቀር ማስረጃን ማቅረብ እንደማያስፈልግ ምክሩን ሰጥቶአል።

በውሸት ዕውቀት ከተባለ ለዓለም ከሚመች ከንቱ መለፍለፍና መከራከር እየራቅህ የተሰጠህን አደራህን ጠብቅ። ይህ ዕውቀት አለን ብለው አንዳንዶች ስለ እምነት ሰተዋልና። 1ጢሞ. 7፡20፤25። እንደዚሁም ከህዲን አንድ ሁለት ጊዜ ከገሠጽከው፤ እንዲህ ከሚመስል ራቅ ብሎአል። ቲቶ 3፡10፤11።

ጌታችንም በወንጌል፡- ተመልሰውም እንዳይነክሱአችሁ የተቀደሰውን ለውሸች አትሰጡ። በእግራቸውም እንዳይረግጡት ዕንቁቻችሁንም በእሪያዎች ፊት አትጣሉ ብሎ አስጠንቅቆአል። ማቴ. 7፡6።

ስለዚህ ነው እንደዚያ ላሉ ጠያቂዎች ከመረዳት ውጭ ስለሆኑ፤ አስረዳሉ ብሎ መጣር ከንቱ ነው። በከንቱ ከመድከም ማንነታቸው መታወቅ አለበት የተባለው።

ይሁን እንጂ ጥያቄው በደፈናው መጠየቅ የለበትም አይባልም። ብዙ ሰው በሕሊናውና እግዚአብሔር በልቡ ውስጥ ባስቀመጠለት እግዚአብሔርን የማወቅ ዕውቀት የገዛ ራሱንና ሌሎችን ፍጥረታት የፈጠረ ፈጣሪ እንዳለ ዐውቆ ላለ፤ የፈጣሪው ህላዌ «አኗኗር» እንዴት እንደሆነ፤ ባሕርዩም እንደምን ያለ እንደሆነ ቢመረምር፤ ለመረዳት የሚሳነውና ይህን ለመረዳት መንገድ የጠፋበት ሰው ይኖራል። እንደዚህ ላለ ሰው የትምህርተ መለኮት ተመርሆ ሊሰጠው ይገባል። የፈለገውን ጥያቄ ቢጠይቅ፤ ከመጽሐፍ ቅዱስና ከቤተ ክርስቲያን አባት ሊቃውንት መልሶ እየተዘጋጀ ቀርቦለታልና ሊጠቀምበት ይችላል። የእግዚአብሔርን ህላዌ በምርምር ፈልገው ሊያገኙት አይቻልም ሲሉ የተናገሩለትንም ለመረዳት ተስፋ አለው።

ጳውሎስና በርናባስ አሕዛብን ሲያስተምሩ ሰማይንና ምድርን ባሕርንም በእርሱ ያለውንም ሁሉ፤ ወደፈጠረ ወደ ሕያው እግዚአብሔር ተመለሱ... እርሱ ባለፉት ገውልዶች አሕዛብን ሁሉ በራሳቸው ጉዳና ይሄዱ ዘንድ ተዋቸው። ከዚህም ሁሉ ጋር መልካም ሥራ እየሠራ ከሰማይ ዝናምን ፍሬ የሚሆንበትንም ወራት ሲሰጠን ልባችንም በመብልና በደስታ ሲሞላው ራሱን ያለምስክር አልተወም። እያሉ በአስተማሩት ተገልጾአል። የሐዋ. 14፡15-18።

ሐዋርያው የዚህን ሁኔታ ሲያረጋግጥ «እስመ ለኩሉ ቤት ሰብእ ይገብር ወለኩሉ ለእግዚአብሔር ገብሮ፤ ቤትን የሚሠራ ሰው ነው፤ ሁሉን የሚሠራ ግን እግዚአብሔር ነው። ብሎ አስረጁን ምላሌ አቅርቦ አስተምሮአል።» ዕብ. 3፡3።

እነዚህ ማስረጃዎች ብቻ ሳይሆኑ፤ «ሕይወትም ሁሉ እግዚአብሔርን ተገልጧለች»። ሕያው አድራጊ የሆነ ፈጣሪ ራሱ ሕያው ሆኖ ባይሆን፤ ፍጥረታት ሕይወት ሊኖራቸው አይችሉም፤ ወይም ሕያዋንም አይሆኑም ነበርና፤ ሊኖሩም

አይችሉም ነበር። ይኸውም ቸር በሆነ ልቡ በቃሉ በእስትንፋሱ የራሱን ሕያውነት ሲገልጽ በሰማይ በምድር ያሉት ሕያዎን በራሱ ሕይወት መሠረት ፈጥሮአቸው ይገኛልና ነው።

ዳዊት፡- «ሣሁ ለእግዚአብሔር መልዕ ምድረ፣ ወበቃለ እግዚአብሔር ፀንዐ ሰማያት ወእምእስትንፋሱ አፉሁ ኩሉ ኃይሉ።- የእግዚአብሔር ቸርነት ምድር ሞላች በእግዚአብሔር ቃልም ሰማያት ጸኑ፣ ኃይላቸውም በአፉ እስትንፋሱ ነው።» ይላል። መዝ. 32/33/፥6።

ሐዋርያም በእርሱ እንኖራለን፣ በእርሱም እንቀላቀላለን እያለ ያስረዳል። የሐዋ. 17፣24፣28።

እነሆም ከዚህ ሁሉ እግዚአብሔር በህላዌው ህልው ሆኖ እንደሚኖር ታውቆአል። ከዚህ አስቀድመን እንደተናገርን ጠያቂው እግዚአብሔርን ቢፈልጉት ባለመገኘቱ ምናልባት ባይኖር ይሆናል ብሎ በቅንነት ቢጠይቅና በጥያቄው ህልምተ እግዚአብሔርን ለመረዳት የሚሻ ከሆነ ግን፣ የቀረቡለት ማስረጃዎችን ቢመረምራቸው፣ ከልቡም ቢያገናዝባቸው፣ ሊጠቀምባቸው እንደሚችል አያጠራጥርም። ነገር ግን የቅዱሳት መጻሕፍትና አበው ሊቃውንት ማንም ቢሆን ተመራምሮ የእግዚአብሔርን ህላዌና ጠቅላላው የእግዚአብሔርን ሥራና ባሕርይ ሊያገኝ አይችልም ሲሉ በመስማቱ እግዚአብሔር የለም ለማለት የቃጡ መስሎት፣ በዚህም ለፍላጎቱ ዕድል ያገኘ የመሰለው ሸማቂ ከሆነ ግን፣ በአእምሮው የሰንፍና መቅሰፍት ይወድቅበታልና አድብቶ በሚጠብቀው ዕድል ከዚህ አንዳች ውጤት አያገኝበትም።- እግዚአብሔር እግዚአብሔር ነውና፤ እግዚአብሔርን ብንክደው ይክደናል፣ እኛ ባናምነው እርሱ በእውነቱ ይጸናል፤ ራሱን መካድ አይቻለውም ሲል ሐዋርያው የሰጠው መመሪያ ምን ጊዜም እውነት እንደሆነ ይጸናል። 1ጢሞ. 2፣13።

እንደዚህ ላሉት ቅዱስ ቁርሎስ፡- «ለዐላውያንኪ አረሚ ጠቢባኖሙ ወመምህራኖሙ ያስተናክሩ ሥነ ባህሎሙ። ወፈድፋደሰ ጻህቅ ውእቱ በኅቢሆሙ ባህላ መምህራሙ ወበዐበድ ቢዳት ቃላት ይትቀሐዉ። ወበዘባህሎሙ ምክህ ይትዒበዩ። ወለሐሰቶሙ በአምጣን ወበመሥፈርት ያስተጠፀጡ ወያምግሱ በኅቢሆሙ ወኢምንት ዘአልቦ ጻህቅ ጽድቅ ወይደውዩ እምሃይማኖት ርትዕት እንተ እግዚአብሔር። በአማን ይቤ ቅዱስ ጳውሎስ ከንቶ ኮነ ልቦሙ ወጸልመ ሕሊናሆሙ ዘአልቦ ጥበብ። እንዘ ይመስሎሙ ዘይጠበቡ ዐብዱ።»

አረማውያን ጠቢባኖቻቸውና መምህራኖቻቸው የባህሎቻቸውን ይዘታ ያደንቁላቸዋል። ይልቁንም ደግሞ የመምሮቻቸው አባባል በእነርሱ ዘንድ በጣም ድንቅ ነው። በአወዛጋቢዎች ቃላት ይነታረካሉ። በባህላቸውም ተመክተው ይታበያሉ። ውሸታቸውንም በቀጥታ በሥፍር እያጣፈጡ ያምግላሉ። በእነርሱም ዘንድ ስለ እውነት የሚተገቡት ነገር ሳይኖር፣ ኢምንት በሆነ ነገር ቅን ከምትሆን ከእግዚአብሔር እምነት ውጭ ይታመናሉ። በእውነቱ ስለ እነርሱ ቅዱስ ጳውሎስ እንዲህ ብሎአል። ልባቸው ከንቱ ሆነ፣ አንዳች ጥበብ የሌለው ሕሊናቸውም ጨለመ፣ ተጠብብን ሲመስላቸው ሰነፉ» ቁር. 34፣ ለጳላድዮስ 2።

እንግዲህ እላይ ለተጠየቁት የምርምር ጥያቄዎች ከመጽሐፍ ቅዱስ የተሰጠ ማስረጃ ካየን፣ የመጽሐፍ ቅዱስ መምህራንና ሊቃውንት ማንም ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌ መርምሮ ለማወቅ አይቻለውም ማለታቸውና፣ ትክክለኛና እውነተኛ ገለጻ ነው ከማለት ወደ ጓላ አንልም።

ይኸውም የሊቃውንቱ ገለጻ፣ እውነት መሆኑን ማንም ሰው ማወቅ ስላለበት ነው። እነርሱ እውነትነቱን ለመረዳት እየተመራመሩ ከደከሙ በኋላ፣ ከዐቅማቸው በላይ ሆኖ ተሰናክቸው መቅረቱን ተረድተውና አረጋግጠው ሊመሰክሩና ሊያስታውቁ በቅተዋል። ምክንያቱም፣ የእግዚአብሔርን አደጋ ለማወቅ ፈልገው ድካው ዳርቻው የማይታወቅ የማይወሰን የማይደፈር ሆኖባቸው በመመለሳቸው፣ አንድ ውጤት አግኝተውበታል። እርሱም ሊወሰን ሊመጠን ሊጨበጥ የማይችል አምላክ መሆኑን ማመናቸው ነው። ስለዚህ የአምላካችን ህላዌ በሰው አእምሮ ተመርምሮ የማይደረስበት ነው ብለው፣ እምነታቸውን ማስታወቃቸው የተገባ ነው። ምክንያቱም ይኸው ራሱ እምነት ነውና። ይህንን ማንም ሰው ማወቅ ስላለበት፣ እውነቱን ገልጸው ማረጋገጥ አስፈላጊያቸው ሆኖ አግኝተዉታል።

አሁንም ቢሆን እነርሱ በራሳቸው ምርምር ተጉዘው በመጨረሻ መረዳት ተሰናክቸው መቅረቱን ከተገነዘቡ በኋላ፣ የተረዱትን ሲገልጹ፣ የሰጡትን ማረጋገጫ ጥሶ አልፎ፣ መርምራ ዐውቃሉሁ የሚል ሰው አይኖርም። ቢኖርም ቢሞክርም እነርሱ እስከደረሱበት ብቻ ደርሶ ወደፊት መቀጠል ተስኖት ይመለስና የእነርሱን ማስረጃ እውነት እንደሆነ ተመልሶ ያረጋግጣል። በሰው አእምሮ የማይወሰን አምላክ ብሎ ማመን ሊወስኑት ላለመቻላቸው ራሱ ምክንያት ስለሆነ፣ ይኸው ሁኔታ ራሱ አንድ የእምነት ሂደት ነው። መርማሪው ሰው የማይወሰነውን የአምላክን ምልዕተ፣ ፍጡር በሆነ ፅውቀቱ ሊጨበጥ አለመቻሉን ይረዳበታልና። አለመቻሉን መረዳቱ ራሱ እምነት ነው። ከዚህ በኋላ ልዑል እግዚአብሔርን የማይታይና የማይወሰን ፈጣሪ እንደሆነ ያለ ጥርጥር ያምናል። በዚህ እርምጃ መንገድ የሄዱ አሉ። ብዙዎችም ተጠቅመውበታል።

ለምሳሌ፡- ሕርያቶስ «ኪራቲስ» የተባለ ሊቅ፡- ይህን ሁኔታ ከራስ ድካምና ከዐቅም ማነስ ህላዌ እግዚአብሔር ለመወሰን አለመቻሉን እንደተማረበት ገልጾአል።

«ሶቦ እሔሊ ዘንተ ይፈቅድ ሕሊናየ ይዕርግ ላዕለ፣ ወይጻእ በሥወር ወይቅላዕ መንጠላዕተ ምሥዋራቲሁ ለሕያው ወይፈርህ እምነድ እሳት ወኢይበጽሕ እስከ መንፈቀ መንፈቆሙ ለአየራት።»

ወሶቦ እሔሊ ዘንተ ይፈቅድ ሕሊናየ ይዕርግ መትከፈ ነፋሳት ወይስርር ምሥራቀ ምዕራብ ሰሜን ወደቡበ ውስተ ኩሉ አጽናፍ ወየዐይይ እንተ በኩለሄ ወበኩሉ ይሰዕን ወይገብእ ኅቦ ዘትካት ህላዌሁ።

ወይእዚኒ ኢንጎሥሥ ዕበያቲሁ ወኢንጠናቀቅ መዐምቅቲሁ... ግሩም ውእቱ ዘኢይደፈር፡- ይህን ባሰብሁ ጊዜ ሕሊናየ ወደ ላይ ሊወጣና ተሠውሮም ወጥቶ ሕያው የሆነ ጌታ የሚሠወርበት መጋረጃን ሊገልጥ ይፈቅዳል። ወዲያውም ከሚነድ እሳት ይፈራና የአየራት ግማሽ እንኳ ሳያጋምስ «ሳይደርስ» ይቀራል።

ይህን ባሰብሁ ጊዜም ሕሊናየ በነፋስ ትከሻ ሊጫንና ወደ ምሥራቅና ወደ ምዕራብ ወደ ሰሜንና ደቡብ ወደ ዳርቻዎችም ሁሉ ሊበር ይፈልጋል። በሁሉም አካባቢና በሁሉም ዘንድ ሊጋልብ ይፈቅዳል። ጻፋ ግን መቀጠል ይሳነውና መጀመሪያ ወደነበረበት አቋም ይመለሳል።

እንግዲህ ታላቅነቱን እንመርምር፣ ጥልቀቱንም ጠነቀቅን አንበል የማይደፈር ግሩም ነውና» ብሎአል። መጽሐፈ ቅዱስ ዘአባ ሕርያቶስ ገጽ 88 ቀጥር 85-88።

1ኛ፣ ይህ ከዐቅም ከችሎታ ማነስ የተነሣ የሚመጣ መሳን «ስኢን» ነው። ስለዚህ የእግዚአብሔር ህላዌ በሰው ሆነ በሌሎች ፍጡራን ሊታወቅ አይቻልም ያሉት እውነት እንደሆነ ይጸናል። በገዛ ራሴ ልፈትን ብሎ ቢራመድም፣ ያው እነርሱ ተጉዘው

ከቆሙበት ደርሶ ይቆምና እንደ ሕርያቆስ እነዚያ የፈተኞቹ መምህራን የዘመናትን አንድ ዓይነት የመሳን «የስኢን» መዝሙር እየዘመረ ይመለሳል።

2ኛ፡ ከጥንት ጀምሮ እስከ ጳለፍው ዘመን የተነሡት አበውና መምህራን ግንም ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌና መለኮት ተመራምሮ ሊደርስበት አይችልም። ሌላ ቀርቶ የፍጡራን ህላዌ እንኳ ጨርሶ ሊመረምር ያልቻለ ነው ስለማለታቸው፤ የተሰጠ ማብራሪያ ትክክለኛ ነው።

እኛም ይህ ነገር እውነት ነው በማለት እንስማማበታለን። ሰው ስንኳንስ የእግዚአብሔርን ህላዌና ባሕርይ መርምሮ ሊደርስበት እግዚአብሔር የፈጠራቸውን የሰማይ ገዋህውንና ሰማያትን ወጥቶና መጥቆ ሊመረምር ያልቻለ ፍጡር ነው።

ከዚያ ውስጥ ያሉትን ከዋክብትና የከዋክብትን አቀማመጥ ሆነ ያሉባቸውን ፍጥረታት፣ ከዚያ በላይም ሰማያትንና ሰማያት ሰማያትን ያሉባቸውን ሁሉ፣ መላእክትንና ሊቃነ መላእክትን፣ ኃይላትንም ሁሉ መርምሮ ሊደርስባቸው ያልቻለና የማይችል ነው። እውነቱ ይህ ሆኖ ሳለ ግን፣ አንዳንድ ወገኖች በዚህ የምርምር ደረጃ ይቅርና ካሉበት ትንሽ በአሳብ እንኳ ሳይራመዱ፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ከሚፈለቀው ምንጭ ውጭ፣ የመደዳን ድጋፍና አጋርነት በማግኘታቸው ብቻ፣ የልብ ልብ በቅቷቸው፣ የእግዚአብሔር ህላዌና የሥሉስ ቅዱስን ባሕርይ መርምረን ዐውቀናል በማለት የሚኮራሩ ይገኛሉ። ከእነርሱ መካከል እንደ ግናስቲኮችና እንደነ ምች ታወርና እንደማኒ ያሉት፣ ከአይሁድም ከክርስቲያኖችም እንደ... ያሉት ናቸው።

ታዲያ ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌ መርምሮ ሊደርስበት ሊያውቀው አይችልም፤ ብለው አበው መምህራን እነርሱ ራሳቸው በተረዱት መሠረት ባይናገሩ ኖሮ፣ ከላይ የተጠቀሱት ትዕቢተኞች ራሳቸውን አስተው ሌላውን ሲያስቱ ሊኖሩ በቻሉ አልነበረምን?

ለምሳሌ ሊቄ የአርማንያው ኤጲስ ቆጶስ ጎርጎርዮስ በምርምራችን እናውቃለን ሲሉ፣ አይሁድ ሳይሆኑ አይሁድ ነን ላሉት ሆኖ፤ ከወንበሩ ተነሥቶ ቀጥሎ ባለው የውጥረት ጥያቄ፣ መልስ እንደሰጣቸው ተጽፎ እናገኛለን። ቃሉም ይኸው፡- «አ ዕዩይ ወከሀዲ በአይቲ ተአምሮ ለህላዌ መለኮት፣ ወለሁሉና እግዚአብሔር አ ዕዩዩ ሕሊና እስኩ ሐሊ ለእመ ይትከሀለክ ታእምሮ ለሁሉና መለኮት ወለጎብረተ ሥላሴ፣ ስርር እስከ ደመናት፣ ወተዕዓን መልዕልተ ደመናት ወእምሆ ዕርግ መልዕልተ ሰማያት ወእምሆ ዕርግ ወተለዐል መልዕልተ አየር። ወእምሆ ዕርግ ወተለዓል መልዕልተ አርያም። ይትከሀለክኩ ከመዝ አ ዐብድ... እስኩ ለእመ ተአምር በልቡናክ እምዝንቱ ኩሉ ተልዒለክ ሐሊ አሐደ ሥሉስ ዘኢይሴይቅ... ይትከሀለክኩ ታእምር ጎብረተ ሥላሴ።»

ሲተረጎም፡- አንተ ብኩን ከሀዲ ሆይ፣ የመለኮትን አኗኗር የእግዚአብሔርን ሁሉና «አኗኗር» የት እንዴት ታውቃለህ? አንተ የሕሊና ብኩን ሆይ፣ ህላዌ መለኮትን የሥላሴን አንድነት ለማወቅ ትችል እንደሆነ እስቲ አስብ እስቲ እስከ ደመናዎች ውጣና ከደመናዎች በላይም ተጫን። አንተ ሰነፍ፡- ከዚያም እስከ ሰማያት ውጣ፤ ከዚያም ከአየራት በላይ ተንሳፈሩ። እስቲ ከዚያም ተነሥተህ ከአርያም በላይ ከፍ ከፍ በል። እንዲህ ለመሆን ትችላለህን?... እስቲ በልቡናህ የምታውቅ ብትሆን፤ ከዚያ ሁሉ በላይ አንድ የማይጨፈለቀውን ሦስትነትን አስብ... የሥላሴን አንድነት ታውቅ ዘንድ ችለሃለህ? ትችላለህን?»

ሥርዓተ አብሳሊጢስ በተባለው መጽሐፈ ግዕድ ወተግሣጽ ገጽ 205። እነሆም የአርማንያው ጎርጎርዮስ እንዲሁ ተነሥተው የሥነ ፍጥረታትን ምንነት እንኳ ሳያውቁ፣ በልብ ድንጻኔ የእግዚአብሔርን ህላዌ መርምረን ዐውቀናል ለሚሉት አለማወቃቸውን

እንዲያውቁ ባቀረበላቸው የውጥረት ጥያቄ ሳያሳፍራቸውና ሳያሳጣቸው ቢቀር ኖሮ፣ ራሳቸውን አታልሉው በኖሩ ነበር። ስለዚህ የሰው ደካማነትንና የህላዌ እግዚአብሔርን ምጥተትን ለይቶ ማስገንዘብ የተገባ ነው እንላለን።

እነሆም ማናቸውም ሰው የልዑል እግዚአብሔርን ህላዌ የሥሉስ ቅዱስን አኗኗር በጠቅላላ የመለኮትን ህላዌ በአእምሮው ተመራምሮ ሊያውቅና ሊረዳ እንደማይችል፣ በዱር ዘመን ከነበሩት አበው ጀምሮ፣ በየጊዜው የተነሡ የትምህርተ መለኮት አበጋዞች የሆኑ መምህራን ሊቃውንት አረጋግጠው እንዳስገነዘቡና እንዳስታወቁ አይተናል። ይህም ይህ እንደሆነ ይጻፋል።

በምዕራፍ 3 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች፡

1. መጽሐፈ ቄርሎስ ገጽ 34 ጳላድዮስ 2
መጽሐፈ ቅዱስ ዘጎርጎርዮስ ገጽ 132 ቍጥር 21
ድርሳን ዘዮሐንስ አፈወርቅ ገጽ 24 ድርሳን 2
2. መጽሐፈ ቅዱስ ዘአባ ሕርያቆስ ገጽ 88 ቍጥር 85-88
ርቱዓ ሃይማኖት ም3 ክፍል 2 ም22
3. ግጻዌ ተግሣጽ ገጽ 205

ምዕራፍ አራት፡

የማይመረመር አምላክ ለቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት እንዴት ተገለጸላቸው?

አሁን ደግሞ ቀጥለው ያሉት ጥያቄዎች ሲቀርቡ እናያለን። እነርሱም መሠረታዊ መልስን እንዲያገኙ የሚጠበቁ ናቸው። ምንም እንኳ ከዚህ በፊት ሰው የእግዚአብሔር ህላዌና ጠቅላላ ሁኔታ በምርምሩና በፍለጋው ብዛት ሊያውቅ አይችልም በሚል መነሻ ለተጠየቁት ጥያቄዎች የተሰጡ መልሶች ብቁና አርኪ ሆነው ቢገኙም፣ ጠያቂዎቹ በተለያዩ ስልቶች ከመሠረታዊው መንግሥት ላይ ፈቀቅ ሳይሉ በዚያው እንዳተኩሩ ናቸው።

እነሆም የመጽሐፍ ቅዱስ አበውና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥሉስ ቅዱስ ህልውና እንዴት እንደሆነ ግንም ቢሆን በምርምሩና በፍላጎት ሊያውቅና ሊረዳ አይችልም ባሉት መንግሥት ላይ አሁንም ቢሆን ጥያቄ አለ።

ይኸውም ይህ የመጽሐፍ ቅዱስ አበውና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት አባባል ምን ማለት ነው?

- 1፡ የእግዚአብሔር ህላዌና የሥሉስ ቅዱስ ህልውና ግንም ሰው ቢመረምርና ቢፈላግ አያገኘውም የሚል ገለጻቸው የሰውን መንፈሳዊ ሕይወት የሚያጨልም ሃይማኖታዊ ፍላጎቱን ዘግቶ የሚመልስበትና የሚያስቀርበት አልሆነም ወይ?
- 2፡ ጳጳም ስለ እግዚአብሔር ህላዌ መለኮትና ስለ ሥሉስ ቅዱስ ህልውና በመመርመርና በመፈለግ ሊገኝ አይችልም እያሉ የጻፉና የተናገሩ የመጽሐፍ ቅዱስ ሰዎችና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት፣ እነርሱ ራሳቸው ሊያውቁት

ሊረዱት ያስቻላቸውን መንገድ ሳያገኙ፤ ከመጀመሪያ እንዴት ሊያውቁት ቻሉ? እንዴትስ ሊያገኙት በቁ?
3፤ ስለ እግዚአብሔር ህላዌና ስለማትጨረጠው ሦስትነቱ ስለሌሎቹም አምላካውያን ሥራዎቹ ዘወትር የሚገልጹትና የሚያብራሩት ትምህርተ መለኮት እንዴት ሊኖር ቻለ?

በእውነቱ እነዚህ ጥያቄዎች የነፍስና የልቡና ቅስቀሳ ውጤት የሆኑ ጥያቄዎች ናቸውና፤ ለእነርሱ የሚቀርበውም መልስ መሠረታዊና ሕሊናዊ ጭብጥን የሚያስይዝ፤ የትምህርተ መለኮትን አቋም ጠንካራነትን የሚያሳይ እንደሚሆን፤ አያጠራጥርም።

አምን፤ ሰው በራሱ ምርምር የእግዚአብሔርን ህላዌ ፈልጎ ለማግኘት የማይችል ይሁን እንጂ፤ ሰው እግዚአብሔርን ቢፈልግና ቢሻው ሊያገኘው የሚችልበት መንገድ ሊኖር እንደሚችል በእነዚህ ጥያቄዎች መነሻ የሚበቃ መልስ እንደማይታገብ ተስፋ አለ።

እነዚያ የትምህርተ መለኮት መምህራንም ህላዌ እግዚአብሔርንና የቅድስት ሥላሴን ህልውና በሰው ምርምር ሊገኝ አይችልም ብለው የተናገሩበትንና እነርሱ ራሳቸው ደግሞ ይህን ሊረዱና ሊያውቁ ሊያስረዱም የቻሉበትን ምክንያት ሳይገልጹ አልቀሩም።

«አየሐውሩ ከመ ይርከብዎ ወኢይትጋጣእ ሶበ የጎሥሥዎ ይሄሉ በአፍአ ወይትረከብ በውስጥ፡- በመሄድ አይገኝም፤ ቢሄዱ አያገኙትም፤ ቢፈልጉት ደግሞ አይታገቡም። ከውጭ ይኖራል በውስጥም ደግሞ ይገኛል» ብለዋልና። መጽሐፈ ቅዱስ ፲፮፡ 10፤ ቍጥር 59።

እንግዲህ ልዑል እግዚአብሔርን ፈልጎ ተመራምሮ ለማግኘት አይቻልም የተባለበትንና በአንጻሩ ደግሞ ልዑል እግዚአብሔርን ቢፈልጉትና ቢሹት የሚገኝበትን ለማወቅም የሚቻልበትን መንገድ እንዳለ ከታወቀ፤ ሁለቱንም ሁኔታዎች በየወገናቸው እንዳሉ አቅርቦን ብናጠናቸው መልካም ውጤት ልናገኝ እንችላለን። እነሆም ሁለቱም በተነጻጻሪነት እንዲታዩ በየወገናቸው ቀርበዋል።

ሰው እግዚአብሔርን ፈልጎ ለማግኘት የማይችልበት ሁኔታ በሚከተለው እንደተገለጸው ነው።

1ኛ፤ እግዚአብሔር በጸጋው ለሰው ራሱን ሳይገልጥለት ሰውም ከሥተቱን ሳያገኝ፤ በገዛ ራሱ ጥበብና ዕውቀት የእግዚአብሔርን ህላዌና እግዚአብሔራዊ ሥራን መርምሮ ለመጨበጥና ለማግኘት ስለማይቻለው ነው።

2ኛ፤ ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥሉስ ቅዱስ ህልውና ፈልጎ መርምሮ ሊያገኝ የማይችልበት ምክንያት ምርመራው ከቅዱሳት መጻሕፍት ውጭ መሥመር ዘለል በሆነ መንገድ ሊሞክር ስለሚጥር ነው።

3ኛ፤ ሰው በምርመራው የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥሉስ ቅዱስን ህልውና ለማወቅ የማይችልበት ምክንያት፤ ፍለጋው በሥጋና በደም ፍለጋ ሆኖ በአእምሮ ግዘፍ ተውጦ የሚገኝ ሲሆን ነው።

4ኛ፤ ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥሉስ ቅዱስ ህልውናን ሊያውቅ የማይችልበት ምክንያት፤ ሰው ራሱ ግዙፍና በአእምሮና በአካል የተወሰነና የተፈጠረ ፍጡር ስለሆነ፤ ዘላለማዊና ሕያው፤ የማይታይና፤ የማይወሰን፤ ፍጹምና ምሉዕ

የሆነውን አምላክ ሊያይና ሊጨብጥ፤ ሊወሰን የማይችልና የማይቻለው ከመሆኑ የተነሣ ነው።

5ኛ፤ ከሁሉ የባሰው ሁኔታ ደግሞ፤ የሰው ሁሉ አባት የሆነ አዳም በስሕተት ከወደቀበት ጊዜ ጀምሮ፤ ሰው ሁሉ ትክክለኛ የማሰብ ችሎታው ስለተበላሸበትና ስለወደቀበት፤ ራሱም ከሰይጣን ገርነትና ከእሱ ሥር በመሆኑ በተጣራ አእምሮ እግዚአብሔርን ሊፈልግና ሊመረምር ዐቅም የሌለው ሆኖ መገኘቱ ነው።

እነሆም ሰው ከዚህ በላይ በተመለከቱት ሁኔታዎች ውስጥ እስካለ ድረስ፤ እግዚአብሔርን ለማወቅና የእግዚአብሔርን ሥራዎች ለመረዳት እንደሚሳነው ተገልጾአል። እነዚህም እስከ አሁን ድረስ ስንጋገርበትና ስናትተው ለቆየን ቅን አስተሳሰብ ሁሉ ማሰሪያዎች ወይም መዝጊያዎች ናቸው።

እንግዲህ ከመጀመሪያ ጀምሮ እስከዚህ ድረስ ሲያጠያይቀን የነበረውን ይኸውም ማናቸውም ሰው የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥሉስ ቅዱስ ህልውናን መርምሮና ፈልጎ ለማወቅ አይችልም፤ ስለምንስ አይችልም? በሚለን ሐተታ፤ በመጨረሻ በተዘረዘሩት ምክንያታውያን ነገሮች ዘግተን፡-

ለእንግዲሁ የመጽሐፍ ቅዱስ ጸሐፊዎችና የቤተ ክርስቲያን የትምህርተ መለኮት መምህራን እግዚአብሔርን ለማወቅ የሚቻልበት መንገድ እነርሱ ራሳቸው በተማሩበትና ባገኙበት አመራር የሚያቀርቡትን ትምህርታዊ ገለጻ ልናይ ነው። ይኸውም፡-

1ኛ፤ ከእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት የተነሣ እግዚአብሔር ለሰው በሚሰጠው የራሱን መገለጥ «ከሥተት» ሰው እግዚአብሔርን ሥራዎቹን ሊረዳና ሊያውቅ መቻሉን።

2ኛ፤ መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ሆኖ የእግዚአብሔር ህላዌና የሁሉ ሥላሴ በተዋሕዶ እንዲሁም እግዚአብሔራዊን ሥራ የሆነ ሁሉ ለመረዳት ከእግዚአብሔር ቃል ገንፍ ሳይሉ በማጥናት።

3ኛ፤ በተመርሆ ልቡናዊ «በመጽሐፍና በልቡና ስምምነት» መሠረት የሥጋና የደም ከሆነ ግብር ርቆ፤ በጸሎትና መንፈሳዊ በሆነ ሕሊና በመመሰጥ የእግዚአብሔርን ህላዌ የሥሉስ ቅዱስ ህልውናን ማጥናት። በሌላም አገላለጽ በአንጽሐ መንፈስ ማለት ከትዕቢት ከትምክህት፤ ከግብዝ ሕሊና ሸሽቶ በፍቅርና በየዋህነት በቅንነት ትምህርቱን በመከተል መፈለግ መሆኑን።

4ኛ፤ መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ሆኖ፤ ሰው ፍጡርና ግዘፍ ያለው በአእምሮና በአካል የተወሰነ ደካማ መሆኑ ሲታወቅ፤ እግዚአብሔር ግን ሕያውና ዘላለማዊ ህላዌው የማይታይ ረቂቅ የማይወሰን ምሉዕ ፍጹም ነው። በዚህ ሁኔታ ሰው እግዚአብሔርን ለማወቅና መርምሮ ለመረዳት የማይችል ሲሆን፤ እግዚአብሔር ግን ከፍቅርና ከጸጋው ብዛት የተነሣ ራሱን ለሰው ሊገልጽለት፤ የቃሉን ራዕይ ሰጥቶታል። ለዚህም ደግሞ በቃሉ ራዕይ የራሱን መገለጽ «መከሠት» የሚይዝበትን የመሰላል ምላሌ እንዲጠቀምበት ፈቅዶለታልና ይህንኑ መያዝ በጣም አስፈላጊ ነው።

5ኛ፤ መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ሆኖ ለሰው የተሰጠ ከሥተት እግዚአብሔርንና ፍቅርን ረድኤቱን ማዳኑን ቀጥታ የሚያይበትና የሚያገኝበት የመንፈስ ዓይንና ወደ ላይ የተዘረጋ እጅ ጸሎት ነው።

አዎን፤ ቢያንስ ቢያንስ ሰው መሠረታዊን ትምህርት መለኮት ለማጥናት በእነዚህ ተመርሆዎች ከተመራ አበው ነቢያትና ሐዋርያት የቤተ ክርስቲያን አበጋዞች የሆኑ ሊቃውንት የተራመዱበትን ጉዳይ መከተሉ አይቀርም።

ከዚህ በላይ የተመለከትናቸው ፍሬ አሳቦች ሲሆኑ፤ በአርስተ ነገር አቋም አጠር ባለ መንገድ በገርገር አቅርቦናቸዋል።

በምዕራፍ 4 ሥር የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች።

1. መጽሐፈ ቅዱስ ዘሠለስቱ ምእት ገጽ 100 ቍጥር 59።

ምዕራፍ አምስት።

ከሥተት «አምላካዊ መገለጽ» ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ።

1ኛ፤ ከሥተት «አምላካዊ መገለጽ» ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ለፍጡራን የሚሰጥ መሠረታዊ ስጦታ ነው።

2ኛ፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ከሥተት፤ ረቂቅ መንፈስ የሆነ እግዚአብሔርንና መንፈሳዊ አኗኗሩን በመንፈስ እንዲያይበት በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠ የልቡና ብርሃን ነው።

3ኛ፤ ተመርሆ ልቡናዊ በመጽሐፍ ቅዱስ ቃልና በሰው ልቡናዊ ፍርድ መስማማት የአምላክን ከሥተት ትርኢት የሚያያዝበት በጸጋ የተደገፈ መንፈሳዊ እጅ ነው።

4ኛ፤ ምሳሌ፡- በአምላካዊ የቃሉ ራዕይ መሠረት ላይ ያለው መንፈሳዊ ከሥተት ለመጨበጥ ያስችል ዘንድ ከጌታ የተፈቀደ የመወጣጫ መሰላል ነው።

5ኛ፤ መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ሆኖ፤ ለሰው የተሰጠ ከሥተት ጸሎት ነው። እንግዲህ እነዚህ አርእስተ ነገሮች ሲብራሩ በሚሰጡት ትምህርት መሻታችንን ወይም ፍላጎታችንን የሚያረካ ማስረጃ እንደምናገኝ አንጠራጠርም።

ከዚህ ቀጥለን እነዚህን ከላይ የዘረዘርናቸውን ሁሉ አበው ነቢያትና ሐዋርያት የቤተ ክርስቲያን አበጋዞች የሆኑ ሊቃውንት እንዴት እንደተጠቀሙባቸው ለማየት እንራመድ፡-

1ኛ፤ በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው ስለ ተሰጠው ከሥተት «መገለጽ»።

እግዚአብሔር በጸጋው በምሕረቱ ለሰው ሲገለጥለት ካልሆነ በቀር፤ ግንም ሰው በራሱ ህላዌ እግዚአብሔርን ሆነ የእግዚአብሔርን ጠቅላላ ግብር ሊያውቅ ስላለመቻሉ ቀዳሚ አድርገን እንናገራለን። ይኸውም፡- የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ስነት፡- «ወአልቦ ዘይመስሉ ለፈጣሪ በውስተ ሁሉ ፍጡራን ዘይትሌዐል እምንባብ ወኢይትከህል ተሐትቶ በእንቲአሁ ወኢይክሉ አእምሮቱ ሁሉ ፍጥረት ዘመልዕልት ወዘመትሕት፤ ይርከቡ ዘንተ ምሥጢረ ዐቢየ፤ ወዘንተ ግብረ መንክረ፤ ወባሕቱ ጸጋ

እግዚአብሔር ዘጎዱር ላዕሌን በምሕረቱ ኪያነ ወሠናይቱ ለኑ አእመርነ ዘንተ ወእምአበው ንጹሐን ወለበውናሁ በነቢያት ጌራን ወዐቀርያነ ምሥጢራተ ቤተ ክርስቲያን ቅድስት። በፍጡራን ሁሉ ዘንድ ፈጣሪን የሚመስለው የለም። ከንግግርም በላይ ነው። ስለ እርሱ ለመመርመር የማይቻል ነው። ይህን ታላቅ ምሥጢርና ለሰደናቂ ሥራውን ያገኙ ዘንድ ከላይ ከታችም ፍጥረታት ሁሉ ማወቁን አይችሉም። ነገር ግን እኛን በምሕረቱ ስለማረን፤ ለእኛ ባለው ደግነት ለእኛ ባላደረብን በእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ይህን ዐወቅን። እንዲሁም ንጹሐን ከሆኑት አበው፤ ደጋግ ከሆኑ ነቢያት ልንረዳው ቻልን። የቅድስት ቤተ ክርስቲያን ምሥጢራት ከሚሸከሙትም ተማርን» ሲል የገለጸውን ትምህርታዊ አብነት እናያለን።

ሃይ አበ ስነትዩ ገጽ 506 ክፍል 2 ቍጥር 13።

በምዕራፍ 5 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች።

1. ሃይ አበ ስነትዩ ሊ. ጳጳስ ዘእስክንድርያ ገጽ 506 ክፍል 2 ቍጥር 13።

ምዕራፍ ስድስት።

ከሥተት «አምላካዊ መገለጽ» ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ለፍጡራን የሚሰጥ መሠረታዊ ስጦታ ነው።

እነሆም ሊቁ ስነትዩ ስለ እግዚአብሔር ህላዌ ፍጡራን ሊመረምሩትና ሊያገኙት የማይቻላቸው መሆኑን ገልጾ ሲያበቃ፤ እግዚአብሔር ግን በምሕረቱና ለሰውም ባለው ዋርነቱ በጸጋው በሰው ሲያድር ብቻ፤ ሊገለጽለት የሚቻል መሆኑን አስረድቶአል።

ይህም ሊቁ ስነትዩ የገለጸው አሳብ በቅዱሳት መጻሕፍት በሰፊው የተነገረ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ጴጥሮስን «ብዑዕ አንተ ስምዖን ወልደ ዮና፤ ስምዖን የዮና ልጅ ሆይ ብዑዕ ነህ ካለው በኋላ፤ እስመ ኢከሠተ ለከ ዘሥጋ ወደም አላ አቡየ ዘበሰማያት ከሠተ ለከ። ሥጋና ደም ይህን አልገለጸልህም፤ ነገር ግን በሰማያት የሚኖር አባቴ ይህን ገልጸልሃልና።» ብሎታል። ማቴ. 16፣ 16-19።

ይህም በሰው ምርምር ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ጸጋ ስነትዩ እንደገለጸውም እግዚአብሔርን ማወቅ ወይም በከሥተት መሆኑን የሚያረጋግጥ ነው።

አዎን፤ ከዚህ በፊት የተመለከትነው ስለ እግዚአብሔር ህላዌ ግንም ቢሆን፤ በገዛ ራሱ ሊያገኘውና መርምሮም ሊያውቀው አልቻለም። እንዲህ ከሆነ ራሱ እግዚአብሔር በምሕረቱ በጸጋው ፈቅዶ ሲገለጽ ወይም ሲከሠት ካልሆነ በቀር፤ ሌላ መንገድ የሌለና ዝግ ሆኖ ነው የሚታየው። ይህ ደግሞ ፍጹም እውነት ነው።

ጌታችን ለጴጥሮስ የብዕዕናን መዳርግ በሰጠው ጊዜ፤ «ብዑዕ አንተ አ ስምዖን ወልደ ዮና እስመ ኢከሠተ ለከ ዘሥጋ ወደም አላ አቡየ ዘበሰማያት ከሠተ ለከ ዘንተ። ስምዖን ጴጥሮስ ሆይ፤ አንተ ብዑዕ ነህ? ይህን ነገር ሥጋና ደም አልገለጸልህም፤ ሰማያዊ አባቴ ገለጸልህ እንጂ»። አለው። ማቴ. 16፣ 16። ከጥንት ጀምሮ የትምህርት መለኮት አበጋዞች የሆኑት አበውና ነቢያት ሐዋርያትና ሊቃውንት ሁሉ ስለ

እግዚአብሔር ህላዌና ስለ ሥላሴ አንድነት ስለ ጠቅላላው እግዚአብሔራዊ መገለጽ ያገኙት በራሳቸው ምርምር ላይሆን፤ በክሥተት ረገድ መሆኑን ሳያስገነዝቡ አላለፉም። እርሱም በእግዚአብሔር ጸጋ የሚሰጠው ክሥተት ነው። እነሆም የትምህርት መለኮት ገለጻና ዕውቀት ከዚህ ምንጭ እንደሆነ ይታመናል።

በዚህም ረገድ እግዚአብሔር ራሱን በራሱ ይገልጻል ሲባል፤ እንዴት ነው? ብለን ብንጠይቅ፤ ሁሉ ከእርሱ፤ በእርሱ፤ ሁሉም ወደ እርሱ ነውና። እርሱ ሁሉን እንደፈጠረና እርሱ ሁሉን ፈጥሮ እንዳኖረ ሁሉንም ለራሱ እንደሠራ ሁሉ፤ እንደዚሁም ስለ ህላዌ መለኮትና ስለ ሥላሴ አንድነት ስለ ጠቅላላው እግዚአብሔራዊ ሥራ፤ ማናቸውም ፍጡር፤ ምንም ላያውቅ ከኖረበት ጊዜ አንሥቶ ራሱን እግዚአብሔርነቱን በመግለጽ ፍጡር እርሱነቱን ራሱን እንዲያውቀው፤ ለራሱም ይሆን ዘንድ እንደፈጠረው እንዲያውቀው፤ የራሱን መገለጽ ሰጠው፤ ማለት ነው። ይህ ነው እግዚአብሔር ለሰው የሚሰጠው ክሥተት «መገለጽ» ሮሜ 11፡36። ሉቃ. 10፡21። ዮሐ. 3፡27።

በአጭሩ ለመግለጽ ያህል የእግዚአብሔር ክሥተት በሁለት መንገድ ሊታይ ይችላል።

1ኛ፡ ይኸውም መጀመሪያ የሰው መንፈስ «ልቡና» እንዲነጻጸ ለመስማት ለማየት ዝግጁ እንዲሆን ያደርገዋል። ይህ ራሱ ክሥተት ነው። ዮሐዋ. 9፡5፤ 6።

2ኛ፡ ለነጻው ልቡ «መንፈሱ» የቃሉን ማየት ወይም መስማት ይሰጠዋል ወይም ይገልጻለታል። እነሆም በዚህ ጊዜ ክሥተቱ በሰውየው ሕይወት ላይ ያርፋል። ከርሱም ላይ ያንጸባርቃል ማለት ነው። ዮሐዋ. 26፡16-20።

ይህ ክሥተት በአጻምና ኖላ፤ በእነ አብርሃምና በእነ ሙሴ በነበሩትና የእግዚአብሔር ባለሟል በሆኑት ሁሉ እንዲሁም በሐዋርያት ላይ ዐርፎአል። አድርጎአልም። 1ጴጥ. 1፡10-12።

እነሆም ቅዱሳት መጻሕፍት ሊጻፉ የበቁት፤ ከዚህ መንፈሳዊ ክሥተት የተነሣ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በእግዚአብሔር መንፈስ ተጻፈ የተባለበትም ምክንያት የመጽሐፍ ቅዱስ ጽሑፍ መሠረት በመንፈስ ቅዱስ ክሥተት የተገለጸ ክሥተት በመሆኑ ነው። 2ጴጥ. 1፡19-21።

ጻዊት ክሥተቱን ምን ይለዋል?

የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ተናገረ፤ ቃሉም በአንደበቴ ላይ ነበረ ይለዋል። የእሥራኤል አምላክ ተናገረኝ፤ የእሥራኤል ጠባቂ እንዲህ አለ። 2ሳሙ. 23፡2፤ 3። ሳሙኤል ክሥተቱን ባገኘ ጊዜ ባሪያህ ይሰማሃልና ተናገር አለ። 1ሳሙ. 3፡10።

ይህ ከእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት ለሰውም ካለው የፍቅር ብዛት ለሰው የሚሰጥ ክሥተት ከዚህ በዝርዝር ከገለጽናቸው ሁሉ ከፍ ያለና ለእርሱም ሁሉ መሠረት ነው።

አምን፡ ይህ በአምላካዊ ጸጋ ለሰው የተሰጠ «የሚሰጥ» ክሥተት ባይኖር ኖሮ፤ መጀመሪያ የቅዱስ መጽሐፍ ቃልን ለማግኘት ቅዱሳት መጻሕፍትን በማጥናት ሆ በተመርሆ ልቡና «የመጽሐፍና የልቡና መስማማት ተፈላሰፎ።» በሥርዓተ ምሳሌ ለመገንዘብ፤ በጸሎተ ሕሊና የሚገለጠው የእግዚአብሔርን የዕውቀት ባለጸገነት በጠቅላላው የእግዚአብሔርን ህላዌና የህላዌውን ግብር ተመራምሮ ለመረዳት የማይቻል በሆነ ነበር።

ስለዚህ ይህ ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ለሰው የሚሰጥ ክሥተት፤ «ገለጻ» ነው ለተባለ ሁሉ ቋሚ መሠረት ነው።

ለምሳሌ፡-

1ኛ፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ዕውቀት ረገድ በእግዚአብሔር ጸጋ የተመሠረተ ክሥተትን ላያገኘ፤ መጽሐፍ ቅዱስ በይዙትም፤ የነገሩን ፍሬ ለመረዳት አይችሉም። ይህም ይታወቅ ዘንድ መጽሐፍ ቅዱስን ዐወቅን ወይም እኛ ነን የምናውቅ ቁልፍ ወይም መዘፈቻው በእጃችን ውስጥ ነው ለሚሉና የሚመኩ ፈሪሳውያንና ሰዱቃውያን ቁልፍ መሆኑን መዘፈቻው ከእጃቸው የወደቀባቸው መሆኑን ጌታችን ሲያስረዳቸው፤ «ስሕትክሙ አንትሙ በኢያሌምሮ መጻሕፍት፤ ወኢኃይለ እግዚአብሔር። እናንተ መጻሕፍትን ባለማወቅና የእግዚአብሔርን ኃይል ባለማወቅ ስታችኋል ተላሳታችኋል በማለቱ መነቀፋቸውን ማስተዋል ነው»። ማቴ. 22፡29። ሉቃ. 11፡52። ዮሐዋ. 4፡13።

እንዲሁም «ኅሥሁ ዘውስተ መጻሕፍት ዘይመስለክሙ ከመ ቦቶን ትረክቡ ሕይወተ ዘለዓለም። ለእናንተ የዘለዓለምን ሕይወት የምታገኙባቸው የሚመስላችሁን መጻሕፍት መርምሩ» ተብለው ተገሥጸዋል። ዮሐ. 5፡39።

2ኛ፤ በተመርሆ ልቡና ፍትሐዊ ፍልስፍናም ከእግዚአብሔር ጸጋ የሚሰጥ ክሥተት ላይኖር ተራቀቅን ያሉ ግኖስቲኮችና የግኖስቲኮች መሰል ወገኖች፤ መራቀቃቸው ከሽርባቸው መና ሆነው ተመልሰዋል። 2ጴጥ. 2፡2፤ 3። ም. 3፡6፤ 16፡17።

3ኛ፤ በሥርዓተ ምሳሌም ይህን ይመስላል በማለት የሚረኩ መስሎአቸው በዚህ ጉዳይ የተራመዱት በምን ምሳሌ መሰላችሁኝ? በሚል ኃይለ ቃል ተገሥጸዋል። ኢሳ. 40፡8፤ 18።

4ኛ፤ በአፍአዊ ጸሎት እየደገመ የሚሙሁትን ኅጉሉ/ዕህቶሙ «ዋጋቸውን አጡ» ተብለው ተነቅፈዋል። ማቴ. 6፡5። እጆቻቸውን ቢዘረጉም በእጆቻቸው ደም አለበትና ግይዲን ከእናንተ እሰውራለሁ። ተብለው ባዶ እጆቻቸውን ተመልሰዋል። ኢሳ. 1፡16።

ስለዚህ እላይ የተዘረዘሩት የክሥተት ዓይነቶች ሁሉ፤ በእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት ከተገለጸው ክሥተት ካልተመሠረቱ በቀር፤ ብቻቸውን ህላዌ እግዚአብሔርን ሊያስገነዝቡ አይችሉም።

በምዕራፍ 6 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች፡-

ርቱዐ ሃይማኖት ያልታተመ ምን ክፍል 2 ና 3 «ኢይደሉ ናስተማስሎ ለፈጣሪ በፍጡራን እስመ ይቤ። ለሊሁ በአፈ ነቢይ በአምሳለ መኑ ታስተማስሎኒ ይቤ እግዚአብሔር አኅዜ ኩሉ ዘአምጽአ ኩሉ ዓለመ እምኅበ አልቦ ኅበቦ በቃለ ኃይለ ዘእንበለ ማም።

ወይቤ በምንትኑ ታስተማስሎኒ በዕዕኑ ዘገብሮ ፀራቢ በምንትኑ ታስተማስሎኒ በፀሐይኑ ዘየዓርብ ወይሠርቅ ወሚመ በወርኅ ዘየዐርብ ወየሐፀፀ በሰማይኑ ታስተማስሎኒ ዘስቀል ላዕል ወኢያንቀለቅል። ወሚመ በከዋክብት እለ ሕዑዓን ብርሃናሙ።

በምድርኑ ታስተማስሎኒ ኩሉ ዘይከይዶ ወሚመ በአድባር ንቡራን ከመዕብን።

በደመናት ታስተማሱኝ እላ ይውሩ ማያተ ሚመ በመባርቅት ዘያስተርእዩ ወይደም። ወይጠፍኡ ከመቅዕበተ ዓይን በአምሳለ ይቤ ቅዱስ እሥራኤል በሰብእት ታስተማሱኝ ዘይነውም። ወይቀውም ወሚመ በእንስሳት ዘኢይነብብ። ወበአምሳለ መኑ ታስተማሱኝ ይቤ ቅዱስ እሥራኤል።

ወበአምሳለ መኑ ታስተማሱኝ ወእትሚሰል ይቤ እግዚአብሔር አምላክ እሥራኤል።

ዘይነብር ዲበ አክናፈ ኪሩቤል ወዘይገሥሣ ለኩላ ምድር አነ ውእቱ እግዚአብሔር ዐቢይ አምላክ ቀዳማዊ ወደኅራዊ አልፋ ወዎ?

አ፡ ብእሲ፡- በመኑ ታስተማሱ ለዘኢይትመሰልዎ ፍጥረታት ወዘከመ እፎ ትጌልዮ።

ለዘኢይትጌለይ፡- ኢይደሉ ያስተዐርይዎ በፍጡራን በመኑሂ፡- ኢ፡ በመብረቅ በእንተ ግርማሁ።

ወኢ በፀሐይ በእንተ ልዑል ብርሃኑ። ወኢ፡ በሰማይ ለእንተ ልዑልናሁ። ወኢ በምድር በእንተ ርኅቡ።

ወኢ በባሕር በእንተ ዕመቁ። ኢ፡ በእሳት በእንተ ዋዕዩ ወኢ በነፋስ በእንተ ርቀቱ ወፍጥነቱ።

በምንትኒ በእንተ ጥያቄ መለኮቱ ለአምላክ ጽድቅ ኢተውህቦ ለፍጥረት ያእምር መኑሂ ወመኑሂ ገዢ።

ኢይደሉ ንጎሥሥ ክዋኔሁ። ለዘኢይትወዕቅ ኩነቱ፡-

መንክራቲክ እግዚአ እስመ አንተሰ እግዚአ እሳተ መለኮት በላዒ ዘይዌዕ ወኢይትወዕቅ፡- በምንትኒ።

ፈጣሪን በፍጡራን ልንመስለው ልናመሳስለው አይገባም። እርሱ ራሱ በነቢይ አፍ፡- በማን ምሳሌ ትመስሉኝ አላችሁ ሁሉን የሚይዝ ዓለምን ሁሉ ካለመኖር ወደ መኖር በችሎቱ ቃል ያለ ድካም ያመጣ እግዚአብሔር ብሎአል።

እግዚአብሔር አናሂ በሠራው እንጨት ነው ወይ የምታመሳስሉኝ። በሚጠልቅና በሚወጣ ፀሐይ ነው ወይ የምታመሳስሉኝ። ወይም በሚገባና በሚገድል ጨረቃ ነው የምታመሳስሉኝ? ከላይ ተሰቅሎ በማይንቀሳቀስ በሰማይ ታመሳስሉኝላችሁ? ወይም ብርሃናቸው ጉድሉ አንሶ በሚታይ በክዋክብት ታመሳስሉኝላችሁ?

ወይስ ሁሉ በሚረግጠው ምድርና እንደ ድንጋይ ተገልጸው በሚገኙ ተራሮች ታመሳስሉኝላችሁ? ውኃን በሚሸከሙ ደመናት ታመሳስሉኝላችሁ? ወይም በሚበርቅና በሚያንጉዳጉዱ መብረቆች ወዲያውም በቅዕበት በሚጠፋ ታመሳስሉኝላችሁ? የእሥራኤል ቅዱስ ይላል። ደግሞስ በሚተኛና በሚነቃ ሰው እንዲሁም ነባቢ ባልሆነ እንስሳ ታመሳስሉኝላችሁ?

በማን ትመስሉኝላችሁ? ቅዱስ እሥራኤል ይላል። እስቲ በምን ምሳሌ ትመስሉኝላችሁና ደግሞም እመሰላለሁ? ይመስላል። ብላችሁ ታስባላችሁ? እግዚአብሔር የእሥራኤል አምላክ በኪሩቤል ከንፎች የሚቀመጥ ምድርን ሁሉ የሚዳስሳት እኔ እግዚአብሔር ታላቅ ነኝ። የፈተኛውም የኋለኛውም አምላክ አልፋና ያሜጋ ነኝ።

በማን ትመስሉኝላችሁ? ቅዱስ እሥራኤል ይላል። እስቲ በምን ምሳሌ ትመስሉኝላችሁና ደግሞም እመሰላለሁ? ይመስላል። ብላችሁ ታስባላችሁ? እግዚአብሔር የእሥራኤል አምላክ በኪሩቤል ከንፎች የሚቀመጥ ምድርን ሁሉ የሚዳስሳት እኔ እግዚአብሔር ታላቅ ነኝ። የፈተኛውም የኋለኛውም አምላክ አልፋና ያሜጋ ነኝ።

ሰው ሆይ፡ ፍጥረት ለማይመሳሰሉት በማን ታመሳስለዋለህ? ሊታሰብ ለማይቻልስ እንደምን ልታስበው ትሻለህ?

በፍጡራን አምላክ ሊያስተካክሉት አይገባም በምንም በማናቸውም። ስለግርማው በመብረቅ ከፍተኛ ስለሆነ፤ ብርሃኑም በፀሐይ፤ ስለከፍታውም በሰማይ ሊመስሉት አይገባም። ስለ ስፋቱም በምድር፤ ስለሚቃጠልም በእሳት፡- ረቂቅነቱና ፍጥነቱም በነፋስ በምንም በማናቸውም። የእውነተኛ አምላክን መለኮትነት ለመረዳት አይቻልም። ይህ ፍጥረት ለሆነ ያውቅ ዘንድ ማንም ይሁን ማንም አይችልምና እንግዲያውስ የእርሱን ሁኔታ ይመረምር ዘንድ አይገባውም፤ ሁኔታው አይታወቅምና።

አቤቱ፤ ድንቅ ነህ፤ አንተ የምታቃጥል እሳት ነህና ፈጽሞ የሚፈጅ በምንም በማናቸውም የማይታወቅ፤ ስለዚህ ፈጣሪን በፍጡራን ልናመሳስል አይገባም።

ርቱዐ ሃይማኖት ም3 ክፍል 2 ም. 22፡2።

ምዕራፍ ሰባት።

የክሥተቱ ይዘት እንዴት ነበር?

ክሥተቱ ለሰዎች በተሰጠ ጊዜ፤ ሁናቴው በሰው ላይ እንዴት ታየ? ክሥተቱ ወይም መገለጡ በእግዚአብሔር ፍቅርና ጸጋ ለሰዎች በተሰጠ ጊዜም፤ የእግዚአብሔር ሀላዊና ግብሩ በሰዎች ዘንድ ቀላል ሆኖ አልታየም። ግርማውና ክብሩ ደካማ በሆነ በሰብአዊ ተፈጥሮአቸው ላይ ሲወድቅ፤ ሕይወታቸው በድንጋጤ መቆም እስኪያቅታት ድረስ በመርበትበት ተጨንቃበታለች።

እነሆም ከመጀመሪያ ጀምሮ ሐዋርያት መልእክታቸውን እስከ ፈጸሙበት ጊዜ የተነሡ፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ሰዎች ይህ ክሥተት መገለጥ በድንገት በተሰጣቸው ጊዜ፤ የወደቀባቸውን ግርማና ድንጋጤ በሕይወታቸው ላይ እንዴት እንደደረሰ ምንም ሳይደብቁ የልዑል እግዚአብሔርን ትንፋሽ በሆኑ ጹሑፎቻቸው አስፍረውት እናገኛለን።

ለምሳሌ ያህል፡- ከተሳሉት ሰዎች መካከል እያለፍሁ ሰሞቻቸውን በመጥቀስ አቀርባለሁ።

- 1፡ እግዚአብሔር አምላክ አዳምን ጠርቶ አንተ ወዴት ነህ? ባለው ጊዜ፤ አዳም በገነት ድምፅህን ሰማሁ፤ ዕራቁቴን ስለሆንሁ ፈራሁ፤ ተሸሸግሁም አለ። ዘፍጥረት 3፡9፤ 10።
- 2፡ አብርሃም የእግዚአብሔርን መገለጥ ባገኘ ጊዜ፤ እኔ አፈርና አመድ ነኝ እያለ፤ በእግዚአብሔር ፊት ያለውን የራሱን ምንትነት አስታወቀ። ዘፍጥ. 18፡27።
- 3፡ ሙሴና ኤልያስ የእግዚአብሔርን መገለጥ ወይም ክሥተት ባዩ ጊዜ ከክሥተቱ ግርማና ክብር የተነሣ ፈርተው ፈታቸውን ሸፈኑ። ዘጸአ. 3፡6። 1ነገሥ. 19፡13። ዕብ. 12፡21።

4፡ ኢሳይያስም የእግዚአብሔር ራዕያዊ ክሥተት በመጣለት ጊዜ፣ ዓይኖቹ እግዚአብሔርን የሠራዊትን ጌታ ንጉሡን እግዚአብሔርን አይተዋልና ወዮልኝ ጠፍቻለሁ አለ። ኢሳ. 6፡1-6።

5፡ ዕንባቆም የእግዚአብሔርን ቃል «ድምፅ» በሰማ ጊዜ፣ አቤቱ ድምፅህን ሰምቼ ፈራሁ፤ ሥራህንም አይቼ ተደነቅሁ አለ። ዕንባ. 3፡2።

6፡ ንጉሡ ዳዊት፡ «እግዚአ ኦምላኪየ ጥቀ በወይከ ፈድፋደ አሚነ ወዕበየ ስብሐት ለበስከ ወለበስከ ብርሃነ ከሙ ልብስ። አቤቱ ኦምላኪየ አንተ እጅግ ታላቅ ነህ ክብርና ግርማን ለበሰህ፣ በርሃንን እንደ መጉናጸፊያ አደረግህ አለ»። መዝ. 103/104/፡1፡2።

የእግዚአብሔር ዕውቀት እንዴት እንደሚሰፋና እንደሚጠልቅ ጥልቀቱና በሰውነቱም ላይ ባለው ሥልጣን ተገልጾ በተከሠተለት ጊዜ፣ ከተናገረው በጥቂቱ ጠቅሰን እንደሚከተለው እናቀርባለን።

አንተ ፈጠርኸኝ እጅህንም በላዩ አደረግህ ዕውቀትህ ከእኔ ይልቅ ተደነቀኝ በረታች ወደ እርስዎ ለመድረስ አልችልም።

ከመንፈስህ ወዴት እሄዳለሁ? ከፈትህስ ወዴት እሸሻለሁ? ወደ ሰማይ ብወጣ፣ አንተ በዚያ ነህ። ወደ ሲኦል ብወርድ፣ አንተ ከዚያ አለህ። እንደ ንስር የንጋትን ክንፍ ብወስድ እስከ ባሕር መጨረሻም ብበር፣ ከዚያ እጅህ ትመራኛለች። ቀኝህም ትይዘኛለች። በውኑ ጨለማ ትሸፍኅኛለች ብል፣ ሌሊት በዙሪያዬ ብርሃን ትሆናለች። ጨለማ በአንተ ዘንድ አይጨልምምና ሌሊትም እንደ ቀን ታበራለችና እንደ ጨለማዋ እንዲሁ ብርሃንዋ ነው።

አቤቱ፣ አንተ ኩላሊቴን ፈጥረሃልና፣ በእናቱም ሆኖ ሠውረህኛልና አመሰግንሃለሁ። ሥራህ ድንቅ ነው ነፍሴም ታውቃለሁ። እኔ በስወር በተሠራሁ ጊዜ፣ አካሌም በምድር ታች በተሠራ ጊዜ፣ አጥንቶቼ ካንተ አልተሠወሩም። አካሌም ሳይሠራ ዓይኖችህ አይኛ። ቀኖቼ ሳይፈጠሩ በመጽሐፍ ተጻፉ። አቤቱ አሳቦችህ በእኔ ዘንድ እንደምን እጅግ የተከበሩ ናቸው። ቍጥራቸው እንደምን በዛ፣ ብቁጥራቸው ከአሸዋ ይልቅ ብዙ ናቸው እያለ መደነቁን ገልጸዋል። መዝ. 137/138/፡5-18።

የጹሑፋቸው ይዘትም ክሥተት ሆኖ ክሥተቱን ባሳያቸው በመንፈስ እግዚአብሔር አመራር ቍጥጥር እንጂ፣ ከገዛ ፈቃዳቸው እንዳልሆነ ባለ ራዕዮቹ ሳይናገሩ አላለፉም።

ይህ ዓይነቱ ክሥተት ለብሉይ ኪዳን ሰዎች ብቻ ሳይሆን፣ ለሐዲስ ኪዳን አባቶች ለሐዋርያትም በጸጋና በምሕረት በፍቅርም በመጣላቸው ጊዜ፣ በሕይወታቸው ላይ ግርማና ድንጋጤ እንደወደቀባቸው በገዛ ራሳቸው ገልጸዋል።

- 1፡ ሐዋርያት በከፍተኛ ተራራ «በደብረ ታቦር»።
- 2፡ ዮሐንስ ወንጌላዊ በፍጥም ደሴት።
- 3፡ ጳውሎስ በደማስቆ መንገድና በኢየሩሳሌም ቤተ መቅደስ ውስጥ ሲጸልይ በነበረ ጊዜ ነው። ማቴ. 17፡1-8። 2ጴጥ. 1፡16-18። ራዕ. 1፡12-18። ዮሐዋ. 26፡12-18። ም. 22፡17። 2ቆሮ. 12፡2-4። ተመልከት።

እነሆም ልዑል እግዚአብሔር የራሱን ብርሃናዊ መገለጥ በማንጸባረቅ ባሳያቸው ጊዜ፣ ግብታዊ ትርኢቱ ፍጡር በሆነ ደካማ ሕይወታቸው ላይ ቀላል ሆኖ አልታየም። ያውም በምሕረቱና በጸጋው በፍቅሩም የተሰጣቸው ክሥተት ሆኖ ሳለ፣ የግርማው ብርሃን አስደናቂነት ፍርሃትና ድንጋጤ ሳይጥልባቸው አልቀረምና፣ ነፍሳቸው በዚህ

በግርማው ፊት በእርጋታ ለመቆም አልቻሉትም።- ይህም ከላይ እንደተመለከትነው ባለ ራዕዮቹ ራሳቸው ገልጸውታል።

ይሁን እንጂ ለመጀመሪያ ጊዜ እንዲህ ባለ ሁናቴ ቢገኙም፣ ባደረገቸው በሚያጻፍቸው በመንፈስ ቅዱስ የተገለጸ በአራትና በነቢያት በወንጌልና በሐዋርያት በኩል የተሰጠ የእግዚአብሔር እስትንፋስ በተሰኘው በቅዱሳት መጻሕፍት የሰፈረው ቃሉ ዓይነተኛ መለኮታዊ ክሥተት ሆኖ በእነርሱ እጅ ተጽፎአል።

ዳዊት የቃሉ ክሥተት እንደምን እንደመጣለት ተናግሮአል። የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ተናገረ፣ ቃሉም በአንደበቴ ላይ ነበረ፣ የእሥራኤል ኦምላክ ተናገረኝ የእሥራኤል ጠባቂ እንዲህ አለ።

ኢሳይያስ «እግዚአብሔር ወሀበኒ ልሳነ-ጥበብ ከሙ አእምሮ ዘእነብብ እግዚአብሔር። የጥበብ ምላሽ ሰጠኝ የምናገረውን ዐውቅ ዘንድ ብሎአል»። ኢሳ. 60፡42። ከዚያ በኋላ እግዚአብሔር በቃሉ ሊታወቅ እንደተፈቀደ እናያለን።

ሐዋርያው ጳውሎስ ቀጥሎ ያለውን የክሥተቱን ማጠቃለያ ያቀርባል። ከጥንት ጀምሮ እግዚአብሔር በብዙ ዓይነትና በብዙ ጉዳዩ ለአባቶቻችን ነቢያት ከተናገረ በኋላ፣ ሁሉን ወራሽ ባደረገው ደግሞም ዓለማትን በፈጠረበት በልጁ በዚህ ዘመን መጨረሻ ለእኛ ተናገረን። ዕብ. 1፡1፡2።

እግዚአብሔር በልዩ ልዩ ዓይነትና መልክ የተገለጸባቸውን ዘመናት ለኤልያስ በተገለጸለት ራዕይ ምሳሌዎቻቸው የተጠቀሙ ይመስላሉ።

ኤልያስ በኮራብ ተራራ ካሉት ዋሻዎች ሆኖ ደጅ ሲጠና ሳለ፣ እግዚአብሔር ለለፈ፣ በእግዚአብሔርም ፊት ትልቅ ብርቱ ነፋስ ተራሮቹን ሰነጠቀ፣ ዐለቶቹንም ሰባበረ። እግዚአብሔርም ግን በነፋስ ውስጥ አልነበረም። ከነፋሱም በኋላ የምድር መናወጥ ሆነ፤ እግዚአብሔርም በምድር መናወጥ ውስጥ አልነበረም። ከምድር መናወጥ በኋላ እሳት ሆነ፣ እግዚአብሔር ግን በእሳቱ ውስጥ አልነበረም። ከእሳቱም በኋላ መልካም የለሰላሳ ድምፅ ሆነ። ኤልያስም ያን በሰማ ጊዜ፣ ፊቱን በመጉናጸፊያው ሸፈነ፤ ወጥቶም ደጃፍ ላይ ቆመ። 1ነገ. 19፡11-13። ለሰላሳው ድምፅ የማን ይሆን? ዮሐ. 3፡16። ዮሐ. 1፡1፡2።

ምዕራፍ ስምንት።

የመጽሐፍ ቅዱስ ክሥተት፣ ረቂቅ መንፈስ የሆነ እግዚአብሔርንና መንፈሳዊ አኗኗሩን በመንፈስ እንዲያይበት በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠ የልቡና ብርሃን ነው።

መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ሆኖ በቅዱሳት መጻሕፍት የተገለጸ ክሥተት።

1ኛ፣ እግዚአብሔር በጸጋው ራሱን ከገለጸባቸው የክሥተት «የመገለጽ» ዓይነቶች ለእኛ እግዚአብሔር በቃሉ የተገለጸበት ክሥተት «መገለጽ» ነው።

እግዚአብሔር በእግዚአብሔር ቃል ይገለጽ ነበር። 1ሳሙ. 3፡21። ከመጀመሪያም ጀምሮ ሲታይ የዓለም መፈጠር ራሱ ካለመታየት ወደ መታየት

እንዲመጣ ያደረገው የቃሉ መገለጽ እንደሆነ ያስገነዝባል። እነሆም ዓለሞች በእግዚአብሔር ቃል እንደተዘጋጁ ከማይታይም የሚታይ እንደሆነ በእምነት እናስተውላለን። ተብሎ ተነግሮአል። ዕብ. 11፥3።

በእግዚአብሔር ቃል ሰማያት ጸኑ በአፋም እስትንፋስ ኃይላቸው ነው። እርሱ ተናግሮአልና ሆኑም፤ እርሱ አዘዘ ጸኑም። መዝ. 32/33፥6።

በመጀመሪያ እግዚአብሔር ሰማይንና ምድርን ፈጠረ፤ ምድርም ባዶ ነበረች። ጨለማም በጥልቁ ላይ ነበረ፤ የእግዚአብሔርም መንፈስ በውኃዎች ላይ ይሰፍ ነበረ።

እግዚአብሔርም ብርሃን ይሁን አለ፤ ብርሃንም ሆነ። እግዚአብሔርም ብርሃን መልካም እንደሆነ አየ። ዘፍጥ. 1፥3።

እነሆም በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር ይሁን ሲል የተናገረው ቃል ነው፤ ሁሉም እንዲታይ ያደረገና ብርሃኑን የገለጠ። በሥነ ፍጥረት ረገድም ይህ እግዚአብሔር ይሁን ብሎ እግዚአብሔር የተናገረው ወይም ያዘዘበት ቃል ነው። የእግዚአብሔርን ሥራ ሊገልጥ የቻለ፡- ሐዋርያው ጳውሎስ ይህን እግዚአብሔር ብርሃን ይሁን ብሎ የተናገረው ቃል በጨለማ የዕውቀት ብርሃንን እንደገለጠ ያስገነዝባል።

በክርስቶስ ፊት የእግዚአብሔር የክብሩ የዕውቀት ብርሃን እንዲሰጥ በልባችን ውስጥ የበራ በጨለማ ብርሃን ይብራ ያለ «ያዘዘ» እግዚአብሔር ነውና ብሎአል። 2ቆሮ. 4፥6።

በዚህ እግዚአብሔር ብርሃን ይሁን ብሎ በተናገረው ቃል የዓለም አቋምና የአእምሮ የለብዎም አቋም ከጨለማነቱ ወጥቶ የበራለትን ክሥተት ወይም መገለጽ ሊያጋና ሊያውቅ ቻለ።

ስለዚህ ቃሉ መሠረታዊ ክሥተት ለመሆኑ በማያጠራጥር እውነት ቀዋሚነቱን ገለጸ። እግዚአብሔር እንደ ተገለጸ ሰውም በእግዚአብሔር ቃል የእግዚአብሔርን ቃል ሊያይ ቻለ ማለት ነው።

ስለዚህም ንጉሥ ዳዊት፡- «ክሥቱን ለአዕይንትየ ወእርአይ መድምምክ እምሕግከ፡- ፈላሲ አነ ውስተ ምድር። ኢትሳባዕ እምኔየ ትእዛዘከ። ዓይኖቼን ከፈት የሕግህንም ተአምራት አያለሁ። እኔ በምድር እንግዳ ነኝ ትእዛዛትህን ከእኔ አትሠውር» በማለት፤ በእግዚአብሔር ቃል ወደ ተገለጸው ክሥተት ያተኩራል። መዝ. 118፥8።

ቃልህ ሲከሠት ደስ ያሰኛል ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል። መዝ. 118፥130።

አንተን እንዳልበድል ቃልህን በልቤ ሰወርሁ። መዝ. 118፥11።

ከእርሱ የሰማናት ለእናንተም የምናወራላችሁ መልእክት «ቃል» እግዚአብሔር ብርሃን ነው ጨለማም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም፤ የምትል ናት። 1ዮሐ. 1፥5።

እግዚአብሔርን ማወቅ ለሰው ከተገለጸባቸው በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው ከተሰጠው ክሥተት ሁሉ በላይ የሆነ ለሰውም ቅርብ የሆነ የቃሉ ክሥተት ነው። የእግዚአብሔርን ቃል ታላቅነት ለማየት የሚከተለውን ተመልከት። በመጀመሪያ ቃል ነበረ፤ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ፤ ቃልም ራሱ እግዚአብሔር ነበረ፤ ተብሎ በአካላዊነቱ እናየዋለን። ሁሉ በእርሱ ሆነ፤ ያለ እርሱ ግን ከሆነውም ሁሉ አንዳች ስንኳ አልሆነም። ቀጥሎም ሕይወት በእርሱ ነበረች፤ ሕይወትም የሰው ብርሃን ነበረች።

ቀጥሎም ቃልም ሥጋ ሆነ፤ ጸጋንና እውነትን ተሞልቶ በእኛ አደረ፡- ተብሎአል። ዮሐ. 1፥1-14።

እንግዲህ ለእግዚአብሔርነቱ፤ ከእርሱ ዘንድ ከሆነ የገዛ ራሱም እግዚአብሔር ከሆነ ለአካላዊ ቃል ወዲያ ቀራቢና በተዋሕዶተ መለኮት የሚገናዘበው ባዕድ ነገር ይገኛልን? አንደዚሁም ደግሞ ሕይወት በእርሱ የነበረች ስትሆን፤ ያች በእርሱ ያላች ሕይወት የለው ብርሃን መሆንዋ ሲታይ፤ ለሰው በቅድሚያ የሚቀርበው ብርሃን ከሆነለት ከሕይወቱ ሌላ ይገኛልን?

ደግሞ ያ ቃል ሥጋ በሚሆንበት ጊዜ ጸጋና እውነት ተመልቶ በሰው ሁለንተና ማይፋ ሲታይ፤ ከቃል ወዲያ ለሰው፤ ሌላ የሚቀርበውና የሚዛመደው ይገኛልታልን? በዚህ ገለጻ ከቃል ወዲያ ለእግዚአብሔርና ለሰው የሚቀርበው የተዘምዶ አቋም ያለው ሳጦር ሆነ ድርጊት እንዳልተገኘ እናያለን። እነሆም የቃል ልዕልና የቃል ችሎታ ሰነድ፤ የሰውን ወደ እግዚአብሔር ዕውቀትና አኗኗር ሊያመጥቅ የቻለ ሰውንና እግዚአብሔርን ያዛመደና ሊያዛምድ ሥልጣን ያለው ቃል ብቻ መሆኑን እንገነዘባለን።

እንግዲህ የአካላዊ ቃልን ልዕልና ከሰውም ያደረገውን ተዘምዶ ካየን ዘንድ አሁንም በከነት አቋም አድራጊ በሆነ ቃሉ በሥነ ፍጥረት ሆነ፤ በመጽሐፍና በልብናዊ ተመርጦ ያለውን ሥልጣንና ችሎታ እንጠቀምበታለን።

የድሮ የቤተ ክርስቲያን አባቶች ስለ እግዚአብሔር ህላዌና ስለ ሥሎስ ቅዱስ ህልውና በትምህርታቸው ሲገልጹ፤ ቃሉን መሠረት አድርገው ነው። ጠቅላላ የትምህርተ መለኮትን ገለጸ በጽሑፋቸው ሆነ በንግግራቸው ሲያብራሩ፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ያለውን ቃሉን መሠረት አድርገው ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ባለው ቃሉ አንዳች ያለመረዳት ሲገጥማቸው አስተሳሰባቸው ከቃሉ መንፈስ እንዳይለይባቸው በመፍራትና በትሕትና በትልቅ አክብሮት እየጸለዩ ነው።

የእግዚአብሔር ቃል በልዩ ልዩ የሰው ፍልስፍናዎች ከልማደ ሀገር ውሳኔዎች ከአባቶችና ከምሁራን ሊቃውንት ውሳኔዎች በላይ ነው።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሥግው ቃል ሆኖ በዚህ ምድር በተገለጸ ጊዜ በቅዱሳት መጻሕፍት የሰፈረውን ቃል፤ ቃሉ መሆኑን አረጋገጠ። ሙሴ በጻፈው ብታምኑ ኖሮ፤ በእኔ ባመናችሁብኝ ነበር። ሙሴ ስለ እኔ ጽፎአልና፡- ዮሐ. 5፥46፤47። በመጻሕፍት ያለውን መርምሩ በእርሱ የዘላለም ሕይወት የምታገኙ ይመስላችኋልና አላቸው። ዮሐ. 5፥45። እነርሱ ስለ እኔ የሚመሰክሩ ናቸው አለ።

ሰው በኃጢአት የወደቀባቸውን የሰይጣን ትምህርቶችም ከመጽሐፍ ቅዱስ ባለው ቃል ነው ፈታችን ሰይጣንን ያሸነፈባቸው፡- ሰው በእንጀራ ብቻ አይኖርም ከእግዚአብሔር አፍ በወጣው ቃል ይኖራል ተብሎ ተጽፎአል።

«እግዚአብሔርን አምላህን አትፈታተነው ተብሎ ተጽፎአልና፤ ለእግዚአብሔር ለእምላከህ ስገድ፤ እርሱን ብቻ አምልክ ተብሎ ተጽፎአልና» ሲል ከእግዚአብሔር መጽሐፍ ቅዱስ በሚገኙ ቃላት ሰይጣንን አሸነፈው። ማቴ. 4፥1-11። በኢግሁስ መንገድም ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን ተነሥቶ ሲሄድ፤ በመንገድ አግኝቶአቸው በነበሩትና በሙሴ አሪት በመገመርም ያለውን ስለ እርሱ የተጻፈውን እየጠቀሰ ባሰረዳቸው ጊዜ፤ ደቀ መዛሙርቱ ልባቸው ተቃጠለባቸው ይህም ፍጹም ክሥተት ነበረ። ሉቃ. 24፥32።

ጳውሎስ በጲስድያ አንጻዚያ ምክራብ ለነበሩት አይሁድ ሲያስተምራቸው፡- በኢየሩሳሌም የነበሩት አይሁድ ግን ቅዱሳት መጻሕፍትን በየሰናብቱ እያነበቡ ሳሉ፤ ሊገባቸው ባለመቻሉ፤ የሕይወት ቃል የሆነውን ኢየሱስ ክርስቶስን ገደሉትና ሰቀሉት፤ እርሱ ግን ከሙታን ተነሣባቸው። ይላል፡- የሐዋ. 13፥27-30።

ራሱ የሚያስተምረው ወንጌልም በቅዱሳት መጻሕፍት በነቢያት ስለ ልጁ ወንጌል የተሰበከ መሆኑን ገለጸ። ሮሜ 1፥1-4። ራሱም ከመጠኑ ውጭ ማለት ከቅዱሳት መጻሕፍት ትምህርት ውጭ ሊመካ የማይችል መሆኑን ጳውሎስ አስረድቶአል። 2ቆር. 10፥13፥14።

እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁንና በሌላና በልዩ ልዩ ዓይነት ለሰው ከገለጸላቸው ከሥተቶች ሁሉ በጣም አድርጎ ለተፈጥሮው በሚመጥነው ዐቅሙም በሚችለው በቃሉ ከሥተት በኩል ነው።

ይህ የቃሉ ከሥተት የማያስፈራና የማያስደነግጥ ከመሆኑም በላይ፤ በቅርብ የሚገኝ ነው። ቃሉ ቅርብ ነው። ሮሜ 10፥8፥9።

ዳዊት ስለ እግዚአብሔር ቃል እንዲህ ይላል።

የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው። የእግዚአብሔር ምስክር የታመነ ነው። ነፍስን ይመልሳል፤ ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል። የእግዚአብሔር ሥርዓት ቅን ነው። ልብንም ደስ ያሰኛል። የእግዚአብሔር ትእዛዝ ብርሀን ነው። ዓይንንም ያበራል። የእግዚአብሔር ፍርሃት ንጹሕ ነው። ለዘለዓለም ይኖራል። የእግዚአብሔር ፍርድ እውነትና ቅንነት በአንድነት ነው። ከወርቅና ከክቡር ዕንቁ ይልቅ ይወደዳል። ከማርና ወለላ ይልቅ ይጣፍጣል። ባሪያህ ደግሞ ወደደው፤ ይጠብቀውግል። በመጠበቁም እጅግ ይጠቀማል ይላል።

መዝ. 18/19፥7-11።

እንደዚሁም ዳዊት በምድር ላይ እንደተፈተነ ሰባት ጊዜ እንደተጣራ ወርቅና ብር የእግዚአብሔር ቃላት ንጹሕ ቃላት ናቸው ብሎአል። መዝ. 12/13፥6። ሳሙኤል ይህ ቃል በመጣለት ጊዜ፤ ተናገረ ባሪያህ ይሰማሃል አለ። 1ሳሙ. 4።

በመጽሐፈ ምሳሌ ባጎር ሲናገር፡- ወደ ሰማይ የወጣ ማነው? የወረደሰ ማነው? ኑሱንስ በእጁ የጨበጠ ማነው? ውኃንስ በልብሱ የቋጠረ ማነው? የምድርን ዳርቻ ሁሉ ያጸና ማነው? ይህንስ ታውቅ እንደሆንህስ ስሙ ማን ነው? የልጁስ ስም ማነው?

የእግዚአብሔር ቃል በሁሉ ተፈትናለች፤ እርሱ ለሚታመኑት ጋሻ ነው። እንዳይዘልፍህ አስተኛም እንዳትሆን በቃሉ አንዳት አትጨምር ብሎአል። ምሳሌ. 30፥4-6።

ነቢዩ ኤርምያስ ስለ እግዚአብሔር ቃል እንዲህ አለ፡- ቃሌ ያለበት ቃሌን በእውነት ይናገር፤ ገለባ ከስንዴ ጋር ምን አለው? በውኑ ቃሌ እንደ እሳት ድንጋይንም እንደሚያደቅ መደሻ አይደለችምን? ይላል እግዚአብሔር ኤር. 23፥29። ይህ የእግዚአብሔር ቃል በሰው አንደበት እንዲነገር በእግዚአብሔር መንፈስ በኩል የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆነ፤ ዳዊት የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ተናገረ፤ ቃሉም በአንደበቱ ላይ ነበረ አለ። 2ኛ ሳሙኤ. 23፥2፥3።

ሊያያስ፡- እግዚአብሔር ወሀበኒ ልሳነ ጥበብ ከመ አእምር ዘእነብብ። እግዚአብሔር የልሳን ጥበብ ሰጠኝ የምናገረውን ዐውቅ ዘንድ አለ። ኢሳ. 50፥42።

ከቤተ ክርስቲያን ሊቃውንትም እን ቁርሎስ፡- «ቁርሎስ ይቤ ለትምህርተ ቅዱሳት መጻሕፍት ግሙራ አልቦ ዘይጸግቦ ወኢመኑሂ ወፈድፋደስ እለ ይሔልዩ ጥበብ ማለጥሪዩ አእምሮ ማሕየዌ ውስተ አልባቢሆሙ። እስመ ጽሑፍ አኮ በጎብስት ባሕቲቱ ዘየሐዩ ሰብእ አላ በኩሉ ነገር ዘይወፀእ እምአፋሁ ለእግዚአብሔር። ስሲተ ልብ ቃላቲሁ ለእግዚአብሔር ውእቱ ወጎብስት መንፈሳዊ ዘያጸንዕ ኃይለ ሰብእ በከመ ጸሐፍ። 7ጽ 34።

የቅዱሳት መጻሕፍት ትምህርትን ማንም ቢሆን አካቶ የሚጠግበው የለም። ያልቁንም ደግሞ ጥበብን ለሚያስቡና ሕያው የሚያደርግን አእምሮ በልቡናቸው ለተገነዘቡ፡- ሰው በእንጀራ ብቻ አይኖርም። ከእግዚአብሔር አፍ በምትወጣው ቃል ሕይወት እንጂ። የልብ ምግብ የእግዚአብሔር ቃላት ናቸው። እንደተጻፈውም የሰውን ሕይወት የሚያጸና መንፈሳዊ ጎብስት ነው አለ። ቁርሎስ 7ጽ 34።

ሊቁ ኤጲፋንዮስም፡- «ወባሕቱ እግዚአብሔር ሠምረ ወረሰየ መጻሕፍተ ህልዋነ በዘዘለሁ አምሳል በብዙኅ መክፈልት ወአልቦ ውስቲቶሙ ጥውየት ወኢጽነት አላ ኩሎሙ ርቱዓን እሙንቱ በቅድመ ማእምራን ኩሎሙ እለ ይትዌከፋ ትምህርተ።

ነገር ግን እግዚአብሔር በተለያዩ ምሳሌና በብዙ አቅጣጫዎች በግልጽ መጻሕፍትን ቀጥሞም አድርጎ ማስቀመጡን ወደደ። እነርሱም በተለያዩ ምሳሌዎችና በብዙ ክፍሎች ሲጠኑ፤ ጠማምነትና ጽነት «መዝመም» የሌለባቸው ናቸው።

ትምህርትን በሚቀበሉ ዐዋቂ ሰዎች ዘንድም ሁሉም ቀጥተኞች ናቸው። ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ ሃይ አበ. ክፍል 4 ቀጥጥር 7 7ጽ 184።

ኤርምያስ፡- ቃልህ ተገኝቶአል፤ እኔም በልጅዋለሁ፤ አቤቱ የሠራዊት አምላክ ሆይ፤ በስምህ ተጠርቻለሁና ቃልህ ሐሜትና የልብ ደስታ ሆነኝ። ኤር. 15፥16።

ዳዊት፡- የእግዚአብሔርን ሕግ የሚያነብ በእግዚአብሔር ሕግ ደስ ይለዋል፤ ሕጉንም በቀንና በሌት ያስባል፤ እርሱም በውኃ ፈሳሾች ዳር እንደተተከለች ፍሬዋንም በየጊዜዋ እንደምትሰጥ ዛፍ ይሆናል። መዝ. 1፥2፥3።

ዳዊት፡- አቤቱ፤ ቃልህ በሰማይ ለዘለዓለም ይኖራል እውነትህም ለልጅ ልጅ ናት መዝ. 118/119፥80፥90።

ላውሎስ፡- እንግዲህ ዛሬ ድምፁን ብትሰሙ ልባችሁን እልክኛ አታድርጉ። ዕብ. 3፥8፥9።

የእግዚአብሔር ቃል ሕያው ነውና፤ የሚሠራም ሁለት አፍ ካለው ሰይፍ ሁሉ ያልቅ የተሳለ ነው። ነፍስንና መንፈስን ጅማትንና ቅልጥምንም እስኪለይ ድረስ ይወጋል። የልብንም ስሜትና አሳብ ይመረምራል። እኛን በሚቁጣጠር በእርሱ ዓይኖቹ ፈት ሁሉ ነገር የተራቁተና የተገለጠ ነው እንጂ፤ በእርሱ ፊት የተሰወረ ፍጥረት የለም፡- ዕብ. 4፥12፥13።

ለሚናገረው እምቢ እንዳትሉ ተጠንቀቁ... ከሰማይ ከመጣው ፈቀቅ የምንል እኛስ እንዴት እናመልጣለን? በዚያ ጊዜ ድምፁ ምድርን አናወጠ። ዕብ. 12፥25፥26።

ጲጥሮስ ከሚጠፋ ዘር አልተወለዱትም፤ በሕያውና ለዘላለም በሚኖር በእግዚአብሔር ቃል ከማይጠፋ ዘር ነው እንጂ፤ የጌታ ቃል ግን ለዘላለም ይኖራል።

«በእርሱ እንድታደጉ አሁን እንደተወለዱ ሕፃናት ተንኩል የሌለበትን የቃልገ ወተት ተመኙ»። 1ጴጥ. 1፡23-25። ምሳ. 2፡2፡3።

ዳዊት፡- ለነገር ሁሉ ፍጻሜ እንዳለው አየሁ፤ ቃልህ ግን እጅግ ሰፊ ነው። መዝ. 118/119፡፡96።

ስለ ሊቃውንትም ቅዱሳት መጻሕፍትን መሠረት በማድረግ የእግዚአብሔርን ህላዌና የሥላሴን ተዋሕዶ ስለማጥናት አትናቴዎስ ሐዋርያዊ ቀጥሎ ያለውን መመሪያ ሰጥቶበት እናገኛለን፡-

«ወኢንበል ከመ እፎ ኮነ ዝንቱ፤ ወዳዕሙ ንበል ዘእንበል ተጎሥሦ በከመ ይቤላ መጻሕፍት ቅዱሳት፤ በእንተ መለኮት መንፈሳዊ ዘኢይትረከብ፡- አብ ዘኢይትረከብ፤ ወልድ ዘኢይትረከብ፤ መንፈስ ቅዱስ ዘኢይትረከብ። ዲዮናስዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘሀገረ አትናስ፡- ንስአል አንቃዕዲወን ላዕለ ወሶቤሃ ይሠርቅ ለነ ብርሃን መጻሕፍት መለኮት ወእምኔሆሙ ንበርህ በአስማተ ቅድስት ሥላሴ ዘውእቱ እምነትን። ዓይኖቻችንን ወደ ላይ አቅንተን እንለምን። ያን ጊዜም ከመጻሕፍተ መለኮት ያበራልናል። በቅድስት ሥላሴ ስሞችም በውስጣችን ይበራልናል። እርሱም እምነታችን የሚሆን ነው»። ሃይማኖት አበው 7ጽ 34 ክፍል 1 ቀጥር 2።

«ከከመ ፈቀደ ውእቱ ነበበ፤ ወዘከመ ፈቀደ ውእቱ ተርእየ ወዘከመ ፈቀደ ነጸርዎ፤ ወዘከመ ፈቀደ ፈጠረ... ወኢንጎሥሥ ከመ እፎ ኮነ፤ ወበአይ አምሳል፤ ዳዕሙ ንጎድግ ኩሎ አእምሮ ለእግዚአብሔር እስመ ውእቱ ፈጣሪ። ወዘየዐቢ ትእዛዝ ከመ ንእመን በቃል ነቢያት ወወንጌል ወሐዋርያት እሎ እሙንቱ መጻሕፍት ዘሠምራ እግዚአብሔር ይክሥቶሙ ለከ ለመድኃኒተ ነፍሱ።

ይህ እንደምን ተደረገ? አንበል። ቅዱሳት መጻሕፍት እንደተናገሩ ረቂቅ «መንፈሳዊ» የሆነ በምርምር የማይገኘውን መለኮትን ያለ መመራመር አብ የማይመረመር፤ ወልድ የማይመረመር፤ መንፈስ ቅዱስም የማይመረመር ነው እንበል። እርሱ እንደፈቀደ ተናገረ፤ እርሱ እንደፈቀደ ታየ፤ እርሱ እንደፈቀደ አዩት፤ እርሱ እንደፈቀደ ፈጠረ... እኛ ግን እንደምን ሆነ? በምን ምሳሌ ተደረገ? ብለን መጠየቅን አንሻ። ነገር ግን የፈጠረ እርሱ ነውና፤ ዕውቀትን ሁሉ ለእግዚአብሔር እንተው። የሚበልጠው ትእዛዝ በእራትና በነቢያት በወንጌል በሐዋርያት ቃል እንድናምን ነው። ለነፍሳችን መዳኛ ይሆኑ ዘንድ እግዚአብሔር ሊገልጻቸው የወደደ መጻሕፍት እነዚህ ናቸው» ብሎአል። ሃይ አበ አትናቴዎስ ክፍል 39-42። 7ጽ 89፡90።

«ከሥቶን ለአዕይንትየ ወእርአይ፤ መድምምክ እምሕዝብ ፈላሲ እነ ውስተ ምድር ኢትጎባዕ እምኔየ ትእዛዝ። አቤቱ፤ የሕግህን ተአምራት አይ ዘንድ ዓይኖቼን ግለጥ፡- እኔ በምድር እንግዳ ነኝና ትእዛዛችህን አትደብቅብኝ»። መዝ. 118/119፡፡19።

በምዕራፍ 8 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች።

ሳዊሮስ ዘእስሙናይን «እስመ መጽሐፍ ቅዱስ ቃል እግዚአብሔር ፈጣሪ ወውእቱ ክቡር ወየዓቢ እምልብ ዘፍጡር። ድርሳን፡- መጽሐፍ ቅዱስ ሁሉን የፈጠረ የእግዚአብሔር ቃል ነውና እርሱም ክቡር ከፍጡር ጎሳብም ከፍ ያለ ነው» ድርሳን 7ጽ 5።

መጽሐፈ ቄርሎስ ለጳላድዮስ 7ጽ 34።
ሃይ አበ ሊቁ ኤጲፋንዮስ 7ጽ 184 ክፍል 4 ቀጥር 7።
ሃይ አበ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ 7ጽ 89፡90 ክፍል ቀጥር 39-42።

ምዕራፍ ዘጠኝ።

ተመርሆ ልቡናዊ በጸጋ የተደገፈ መንፈሳዊ እጅ ነው።

መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ የሆነ ተመርሆ ልቡናዊ ማለት የመጽሐፍና ልቡና መስማማት ፍትሕ፡- ሰው ከሥጋና ከደም ስሜት ለመራቅ እየተጋደለ፤ በመንፈስ እየተራቀቀ፤ ከምድራዊ ነገር በመራቅ ወደ ላይ እየመጠቀ የእግዚአብሔርን ህሉና ከፈለገ፤ ሊያመልጠው እንደማይችል የተገነዘቡበት መንገድ ነው። እንዴት እንደሆነ፤ የቤተ ክርስቲያን አበው ሊቃውንት በነገረ መለኮት ትምህርታቸው የተጠቀሙበትን መንገድ ስለገለጡ፤ ተመርሆአቸውን ማየት ይጠቅማል። ስለዚህ ከዚህ ቀጥለን በቅደም ተከተል የምናቀርባቸውን ሊቃውንትና ገለጻቸውን በጥንቃቄ እንመልከት።

የሀገራችን ሊቅ ማገሌታዊ ያሬድ በዜማ ድርሰቱ ህላዌ እግዚአብሔርንና ጎብረተ ሥላሴን ሊያውቅ ለሚፈልግ ምድራዊን አሳብ ትቶ፤ ግዙፋን ነገሮችንም ተሻግሮ፤ በሕሊና ከፍ ብሎ መመሰጥ እንዳለበት፤ በሚቀጥለው ገለጻው ያስረዳል።

«ወአንተስ ለእመ ትፈቅድ ታአምር ጎድግ ህሉና ዘበምድር ወዕድምሙ ለከዋክብት ሥነ ሥርዓቶሙ ውነባሪሆሙ፤ እምዝንቱ ኩሎ ተልዓሊክ በሕሊናክ ሐሊ አሐደ ሥሎስ ዘኢይሰደቅ።»

«አንተ ግን ታውቅ ዘንድ የምትፈልግ ከሆንህ፤ የምድሩን አኗኗርህን ተው፤ ከዋክብትንና የሥርዓታቸውን አቀማመጥ ተሻገር፤ ከዚህ ሁሉ በላይም ከፍ ከፍ ካልህ በእላ! የማይጨፈለቀውን አንዱን ልዩ ሦስትን በልቡናህ አስብ። ብሎአል።

ድን ስብከት መኃትው፡- 7ጽ 179 በ1949 ዓ.ም. ብርሃንና ሰላም ማተሚያ ቤት ታተመ። ሊቁ ባስልዮስ ዘቀሣርያም፡- ስለ እግዚአብሔር ለማወቅ የምትፈልግ ከሆንህ፤ መንገዱ እንደዚህ ነው ይልና የአመራሩን ይዘታን አብራርቶ ይገልጻል። ይዘውም፡- «ወእመስ ለሊክ ፈቀድክ ንክሥት ለከ አእምሮተ እግዚአብሔር አው ለርእስክ ግድፍ እምኔክ ግብረ ዘሥጋ ወደም፤ ወረጎቅ እምነ ምድር። ወተለዐል እምነ ባሕር ወዕርግ መልዕልተ አየር፤ አእምር ውላጤ ሰዓታት ፍጡን ወሠርጎ ክዋክብት ወጎድግ ኩሎ ፍጡራነ እለ ውስተ ምድር... ወለእመ ጠየቀ ዘንተ ኩሎ በነገር ወተለዐልክ ውስተ ሰማያት፤ አሜሃ ነጸር በሕሊናክ ባሕቲቱ ጎበ ሥን ዘሁሎ ውስተ ውእቱ መካን፤ እምነ ሠራዊት መንፈሳውያን ወመዐርገ ሰማያት መላእክት ወሊቃን መላእክት መናብርት ወሥልጣናት፤ አጋዕዝት ወኃይላት።

ወሊቃናት ወመኳንንት... ወእምድጎረዝ ሶበ ኃለፍክ እሎንተ ኩሎ ፍጡራነ፤ መኳላ ሕሊናክ ይትለዐል እሎንተ። ወአለዐልክ አዕይንተ ልብክ ውስተ አርአያም ጎበ መገበር ነባቢ ዘይትለዐል እምኩሎሙ ፍጡራን ዘኢይትፋለስ።

ነጻር በልብ ገጹሕ ለባዊ ጎበ ህላዌ መለኮት ዘኢይትፋለስ ወዘኢይትዌለጥ ወዘኢይትመጠን ወዘኢይደክም ወዘኢየሐምም። ሲተረጉም፡- እነሆም በልቡና ተመርሆ ስልት ከቤተ ክርስቲያን የትምህርተ መለኮት አበጋዞች አንዱ የሆነ ባስልዮስ ከሥጋና ከደም ግብር ራሱን በማራቅ ቅዱሳት መጻሕፍትንና መንፈሳዊ ምርምርን በማገናዘብ ስለ ህላዌ መለኮት ስለ ገብረተ ሥላሴ እንዴት አድርጎ እንዳራቀቀ በዚህ የነገር መለኮት ትምህርት ለማየት ይቻላል። እግዚአብሔርን ማወቅ ልንገልጽልህ አንተም ለራስህ ልትመረምር ከፈለግህ፤ ከሥጋና ከደም ራስህን አርቅ። ከምድር ራት ከባሕርም ከፍ ከፍ በል። ከአየርም በላይም ውጣ፤ በፍጥነት የሚለዋወጡትንም ሰዓቶችንም ዕወቅ። የክዋክብትን ጌጥ የሚያስደንቁትን ሁሉ ተው፤ ከምድር ያሉትንም ፍጥረታትን ተው። የሚመሳሰሉባቸውንም ሕግጋት ተው። የፀሐይንና የጨረቃን አስደናቂዎችን ክዋክብትን ሁሉ የተዋበና የሚያምር አካባቢያቸውን ሁሉ ለመረዳት ተጣጣር። የሚያስደንቅ ክበባቸውንና በየወገናቸው እንዴት እንደሚቀራረቡ ሲብልጨለጩ ሲያብረቀቀና ሲመላለሱ፤ በየጊዜው እርስበርሳቸው እንዴት እንደሚቀራረቡና እንዴት እንደሚራራቁ ይህን ሁሉ ለማወቅ መርምር። ይህን ሁሉ መርምረህ ከተረዳህ በኋላ፤ ከዚያው ወደ ሰማያት ከፍ ከፍ ብለህ ውጣና በዚያን ጊዜ በሕልናህ ብቻ መንፈሳውያን ሠራዊት ወዳሉበት፤ ሰማያውያን መላእክትና የዙፋን ቤቶችና «ኪሩባውያን» ሥልጣናት አጋዕዘት ጌቶችና ኃይላት አለቆችና መኳንንት ወዳሉበት ደረጃና ቦታ መጥተህ ተመልከት።

ከዚህም በኋላ ይህን ሁሉ ፍጥረታት ካለፍህ ወዲያ፤ ሕሊናህም እነዚህን ሁሉ አልፎ ወደላይ መውጣት ከቻለህ፤ ከፍጡራን ሁሉ በላይ ወደሚሆን ነባቢ ወደሆነው የማይፋለስ ዙፋን በሚገኝበት በአርያም ላይ፤ የልብህን ዓይኖች ከፍ ካደረግህ፤ አስተዋይ በሚሆን በንጹሕ ልብ፤ የማይፋለስና የማይለዋወጥ የማይደክምና የማይታመም ወደሆነው ህላዌ መለኮት እይና ተመልከት። ብሎአል።

እንደዚሁም ሁሉ ይኸው ከቤተ ክርስቲያን አበጋዞች አንዱ የሆነው ታላቁ ሊቅ ባስልዮስ በዚህ ተመርሆ ልቡናዊ ባለው አቀራረቡ ትምህርተ መለኮትን ሲገልጽ፤ እንደሚከተለው አድርጎ አራቅቆአል።

«አሐዱ በህላዌ ዘኢየጎበር በአካላት ወዘኢይትፈለጥ በመለኮት፤ ብርሃን ዘአልቦ ዘይቀርቦ፤ ኃይል ዘኢይትረከብ፤ ዕበይ ዘኢይትወወቅ መጠኑ፤ ፍድፋድ ስብሐት ዘያንፀባርቅ በሥነ፤ ምሕረት ዘምሉዕ እምኩሉ ሥን፤ ላህይ ዘኢይትነገር ወዘኢይትረከብ፤ ዘይበውእ ውስተ ነፍሳት ኄራት ወየጎድር ላዕሌሆሙ ዘከመ ዕበዩ አፍቅሮቶሙ ሎቱ።»

ወዘኢይትከህል ይትነገር በንባብ ዕበዩ ወመጠኑ፤ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ህላዌ ዘኢተፈጥረ፤ ክቡረ ልዕልና ወምልክና ዘምስለ ምሕረት ወሳህል።

በህላዌ «አኗኗር» አንድ የሚሆን በአካላት የማይዋሐድ፤ በመለኮት የማይለያይ ማንም ሊቀርበው የማይችል ብርሃን የሆነ፤ የማይመረመር ኃይል የሆነ፤ መጠኑ ይህ ነው ተብሎ ታላቅነቱ የማይታወቅ፤ በውበቱ የሚያንፀባርቅ፤ ክብሩ የበሃ፤ የተዋበ፤ ነገር ሁሉ የተሞላ ምሕረት ሊነገርና ሊመረመር የማይቻል ውበት እርሱን እንደ መውደዳቸው መጠን ደጋጎች በሆኑ ነፍሳት አድርባቸው የሚኖር በንግግርም መጠኑንና ታላቅነቱን ሊነገር የማይቻል፤ አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ነው።

ንግግሩን በመቀጠል፡- አብ ቀዳሚ ኩሉ ወገባሪ ኩሉ፤ ዘሁሉ ወይሄሉ ጥንት ኩሎሙ ሕያዋን ዘእምኔሁ ውጎዘ ነቅዕ ሕይወት ዘውእቱ ጥበብ ወኃይል፤ ወልድ ዘተወልደ እምአብ። አምሳለ እግዚአብሔር ዘኢያስተርኢ ወዘኢይትዌለጥ ቃል

አያወ፤ እግዚአብሔር ዘእምእግዚአብሔር፤ ዘሁሉ ምስሌሁ ወኢኮነ እመድጎራሁ፤ ዘሁሉ እምቅድመ ዓለም ወኢኮነ ድጎረ፤ ውእቱ ቀዳማዊ ገባሪ ዘኢተገብረ፤ ውእቱ ዌሳሪ ዘኢተፈጥረ፤ ዘቦቱ ኩሉ ዘአቡሁ፡-...

ወሆየ በውእቱ መካን ገንጽር ለመንፈስ ቅዱስ በመካን ዘሀለዉ ቦቱ አብ ወወልድ፤ ወሎቱ ኩሉ ዕበዩ መለኮት ዘሁሉ በአብ ወወልድ፤ ዘውእቱ ምሕረት ወሳህል፤ አእምሮ ወቅድሳት ሕይወት ወንጽሕና፤ ወገንቱ ገባብ ዘዘከርነ በእንቲአሁ አልቦ ውስቴቱ ቆይቶ ወኢኮነ ሎቱ ድጎረ፤ ወባሕቱ በከመ ነበልባል ኢይትፈለጥ እምእሳት ወኢይትፈለጥ ፀዳል እምብርሃን፤ ከማሁ ንጽሕና ወሕይወት ምሕረት ወአእምሮ ኢይትፈለጥ እመንፈስ ቅዱስ፤ እስመ መንፈስ ቅዱስ ህልው ውእቱ በአብ ወወልድ ላለ ለለቦሙ ጥንት ወኢተፍጻሚት ወኢይትጋለቀ ምስለ ብዙኃን ጥቀ። እርሱም ያልተፈጠረ ህላዌ ነው። ከምሕረትና ከይቅርታ ጋር፤ በልዕልናና በገገርነት የከበረ የሚሆን አብ፤ አስቀድሞ የነበረና ሁሉን የፈጠረ ነው። ዓለምን ከመፍጠሩ በፊት የነበረና ዘለላዓለሙም የሚኖር ነው። የሕያዋን ሁሉ መሠረት ነው። የሕይወት ምንጭ ከእርሱም ሕይወትና ጥበብ ኃይል ከአብ የተወለደ ወልድ የመነጨበት፤ እርሱም የማይታይ የማይለወጥ እግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ ቃል ሕያው ከአምላክ የተገኘ ለምላክ ከእርሱ ዘንድ የተገኘ የነበረ፤ ከእርሱም በኋላ ያልሆነ፤ ከዓለም ሁሉ በፊት ለሰባድም መጀመሪያ የነበረ ወልድ፤ ያልተፈጠረ ሲሆን፤ የሁሉ ፈጣሪ፤ ያልተሠራ ሊሆን የሁሉ ሠሪ ነው።

እነሆም ከዚያ አብና ወልድ ባለበት ቦታ መንፈስ ቅዱስን እናየዋለን። በአብና በወልድ ያለውም የመለኮት ታላቅነት እርሱም ምሕረት ይቅርታ ዕውቀት ቅድስና ሕይወት ንጽሕና አለው።

ስለ እርሱ ከላይ ከተናገርነው ሁሉ፤ የተቀነሰ የተጨመረ ነገር የለበትም። ነገር ግን ነበልባል ከእሳት እንደማይለይ ሁሉ፤ ፀዳልም ከብርሃን እንደማይለይ ሁሉ፤ እንዲሁ ንጽሕና፤ ቸርነት፤ ዕውቀት፤ ከመንፈስ ቅዱስ አይለይም። መንፈስ ቅዱስ መነክና መድረሻ በሌላቸው በአብና በወልድ ህልው ነውና፤ ከልዩ ልዩ ፍጡራን ጋርም ለይቁጠርም።

ሥሉስ ቅዱስ በህላዌ መለኮት አንድ እንደሆነ የታወቀ አይደለምን?» ብሎአል። ያይ ለበው ባስልዮስ ዘቂርቆስ፡- ገጽ 11፤ 114 ክፍል 4 ቍጥር 14፤ 44።

ከዚህ በላይ በቀረበው የሊቃውንቱ ገለጻ፤ በተመርሆ ልቡናዊ ያላቸው ይዞታ እንዴት አድርገው እንደተጠቀሙበት ተመልክተናል። ይሁን እንጂ የተመርሆ ልቡናዊን የመጽሐፍና የልቡናን በፍትሕ መስማማት ያመነጨት ሊቃውንት ሳይሆኑ፤ ሊቃውንቱ መሠረቱን ያገኙት ከመጽሐፍ ቅዱስ ነው። ይኸውም የተመርሆ ልቡናዊን የመጽሐፍ የቃልንና የልቡናን ምርምር በፍትሕ መስማማት ከመጽሐፍ ቅዱስ ይገኛልና ነው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ የሚከተሉትን የመጽሐፍ ቅዱስን ጥቅሶች መመልከት ነው። ዘላግም. 32፤ 1-4። ኢዮብ ም. 36። ም. 37። ም. 38። ም. 39። ም. 40። ም. 41። ም. 42። ጳዊት መዝ. 8፤ 1-9። 32/33፤ 4-11። 103/104፤ በሙሉ አንብብ። ኢሳይያስ፡- 40፤ 4-31። ም. 44፤ 6-18። ም. 45፤ 18-24። ኢርምያስ 32፤ 16-19። ም. 31፤ 35። ም. 10፤ 2-13። ጴጥሮስ፡- 2ጴጥ. 31፤ 5-7። የሐዋ. 17፤ 22-30። ጳዊት፡- ሰማያት የእግዚአብሔርን ክብር ይናገራሉ፤ የሰማይም ጠፈር የእጁን ሥራ ያወራል፤ ቀን ለቀን ነገርን ታወጣለች፤ ሌሊትም ለሌሊት ዕውቀትን ትናገራለች። መዝ. 18/19፤ 1፤ 2።

በምዕራፍ 9 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች።

የሀገራችን ሊቅ ያሬድ ማኅሌታይ
ድን ዘስብከት መገትው ገጽ 119 በ1949 ዓ.ም. ብርሃንና ሰላም ታተመ።
ሃይ. አበ ባስልዮስ ዘቂሃርያ ገጽ 111 እስከ ገጽ 114 ክፍል 4 ቍጥር 14።
ቅዱስ ያሬድ ድን ዘስብከት መገትው፡- ገጽ 179 በ1949 ዓ.ም ብርሃንና ሰላም ታተመልከት።

ሃይ.አበ.ሊቁ.ባስልዮስ ዘቂሃርያም በተመርሆ ልቡናዊ ያለውን የመጽሐፍና የልቡናን ፍትሐዊ መስማማት በማብራራት በዚህ መጽሐፍ ከገጽ 115 ጀምሮ እስከ ገጽ 176 በሃይ.አበ. ገጽ 111-114 ክፍል 4 ቍጥር 14-44 ታተመልከት።

ምዕራፍ አሥር።

የቃሉን ራዕይ በምሳሌ።

ምሳሌ በአምላካዊ ቃሉ ራዕይ መሠረት ላይ ያለውን መንፈሳዊ ክሥተት ለመጨበጥ ያስችል ዘንድ ከላይ የተፈቀደ የመወጣጫ መሰላል ነው።

እግዚአብሔር ሕያውና ዘለዓለማዊ የማይታይና ረቂቅ ህላዌ የማይወሰንና ምሉእ ፍጹም ከፍጡራንም ልዩ ባሕርይ ያለው መሆኑን በአንድ ወገን ሲታይ፤ በሌላ ወገን ደግሞ ሰው ፍጡርና ግዙፍ በአእምሮ ሆነ፤ በአካል አቋሙ የተወሰነ ደህና ደካማ መሆኑን በግልጽ ይታወቃል።

እንግዲህ ሰው በዚህ አቋሙ የተወሰነ ሆኖ እስከ ተገኘ ድረስ፤ በመለኮታዊ ባሕርይ የሚኖረውን ዘለዓለማዊና ሕያው የሆነውን አምላክ፤ ለማወቅና መርምሮ ለማግኘት የማይገፋ የማይሞከር ኃይለኛ ማዕበል ጥልቀትና ምጥቀት የማይደረስበት ጨለማ ይሆንበታል። ይህ ሁኔታ በሰው በኩል ያለ ሲሆን፤ ለእግዚአብሔር ግን የሚላነው ነገር ስለሌለ፤ በጸጋው በፍቅር ለጋሥነቱ የገዛ ራሱን ለመግለጥ «ለመከሠት» ፈልጎ በብዙ ዓይነትና በልዩ ልዩ ጉዳይ ለሰው ልጆች ተገለጸ። ዕብ. 1፥1። ዘጉልቀ 12፥6። ኢዮብ 33፥13-30። ከዚያ ሁሉ በላይ መከሠቱን ከአፋ በሚወጣ በቃሉ ራዕይ ሲሆን፤ ለሰውም ቅርብ የሚሆነው ይኸው የቃሉ ራዕይ መሆኑን ከዚያ አስቀድመው አይተናል። ግን እግዚአብሔር የሰውን የአእምሮውን ደካማነት ያውቃል፤ አሁንም በጸጋው ይህን የቃሉን ራዕይ በፍቅር በሚደረግ ምሳሌ፤ ሰው የእግዚአብሔርን ማወቅ ይረዳበት ዘንድ ፈቀደለት። ማቴ. 13፥10-14። ማር. 4፥31-32።

ስለዚህ ሰዎች ይህን በእግዚአብሔር ጸጋና ፍቅር ቸርነት ልግሥና የተሰጣቸው በምሳሌ የመጠቀም አያያዝም ምሥጢረ እግዚአብሔርን ለመማር በሚጠቀሙበት ጊዜ፤ በደካማነት ያለው ማንነታቸውን ያልናቀ እግዚአብሔር በትሕትና ሆነው ለምሳሌ ወመክፈልት ናስተማሱ ለሙ ከመ ናእምሮ በከመ ገብረ ውእቱ ገዝተ ለርእሱ ለሙ አስተማሱ ርእሱ ለነ፤ በአምሳል ብዙኃት ከመ ያጠይቀን አእምሮቶ ውስተ አለባቢን ድኩማት።

መዝ. 16፥15። ዘጉልቀ 12፥7፥8።

ስለ እግዚአብሔር ነገር ሊታወቅ ባለው ትምህርት ሁሉ፡- መሠረቱ የእግዚአብሔር ለ ሆኖ ለሰው ልጆች በተሰጠ በመጽሐፍ ቅዱስ የሚገኝ የመክሥተ ትምህርት ምሳሌ ከላይ ከእግዚአብሔር ጸጋ የመጣ እንደመሆኑ መንፈሳዊ ነው። እርሱን ተቀብለው ስለ እግዚአብሔር ሊታወቅ ባለው ትምህርት እንደ አገባቡ ቢጠቀሙበት፤ መንፈሳዊን ነገር ከመንፈሳዊ ነገር ጋር ማስተያየትን ያመጣል። ጥቅሙም ዕጥፍ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት የሚመስለውን ፍጥረታዊ ሰውነትንም ያርቃል።

ስለዚህ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ፡- መንፈሳዊን ነገር ከመንፈሳዊ ነገር ጋር አስተያይተን መንፈስ በሚያስተምረን ቃል ይህን ደግሞ እንናገራለን እንጂ፤ የሰው ጥበብ የሚያስተምረውን ቃል አይደለም ያለው። 1ቆሮ. 2፥12-15።

ማንም ሰው ስለ እግዚአብሔር ሊታወቅ ባለው ዕውቀት በምሳሌ እንደጠቀም ተፈትዶልኛል ብሎ በድፍረት ራሱን ከራሱ ጋር፤ መንፈሳዊን ነገርም ከማይመጣጠነው ከፍጥረታዊ ምሳሌ ጋር፤ ሊያስተያይፍ ሊመስል አይገባውም። በእግዚአብሔር ጸጋ ለተሰጠ ሕገ ምሳሌ መጠኑና መለኪያው የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል ስለሆነ፤ በዚያ መንፈሳዊ ነገር ከመንፈሳዊ ነገር ጋር ያስተያይፍ ይልካበታል እንጂ፤ መንፈሳዊን ነገር የሚለካ ሌላ ክሥተት ወይም መክሥት አይኖርም።

ሐዋርያው ጳውሎስ ቀጥለን በምናቀርበው ትምህርቱ አሥሮታል። ራሳቸውን ከሚያመሰግኑ ከአንዳንዶች ጋር፤ ራሳችንን ልንቁጥር ወይም ራሳችንን ልናስተያይ ልንደፍርም።

እኛ ግን እግዚአብሔር እንደወሰነልን እስከ እናንተ እንኳ እንደሚደርስ እንደ ከግሳችን ልክ እንጂ፤ ያለ ልክ አንመካም። ወደ እናንተ እንደሚደርስ አድርገን፤ ከመጠን አናልፍምና፤ የክርስቶስን ወንጌል በመስበክ እስከ እናንተ ደርሰናልና። 2ቆሮ. 10፥12-14።

እነሆም ሐዋርያ በዚህ ጥቅስ ወሰን አለማለፍ፤ ልክ፤ መጠን በሚሉት ቃላት ምንን እንደገለጸ አሳይተናልና ልብ ማድረግ ነው።

ይህን ካየን የቤተ ክርስቲያን መምህራንና ሊቃውንት ስለ እግዚአብሔር ህላዌና ስለ ሥሉስ ቅዱስ ህልውና ስለ ምሥጢረ ሥጋዊም ትምህርታዊ ዕውቀት መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት በማድረግ ያገኙባቸውን ምሳሌዎች ለማስረጃነት በተጠቀሙባቸው ላይ፤ እንደምን ባለ ጥንቃቄ ሲያገናዝቡአቸው እንደነበሩ፤ አብነታውያን ከሆኑ ለሐዋርያቸው ጠቅሰን ልንመሰክት እንችላለን። አፈወርቅና ሳዊሮስ ዘእስሙናይን።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

ሳዊሮስ ዘ እስሙናይን ስለ እግዚአብሔር ህላዌ በምሳሌ ተናገረ።

«ወእዌጥን እምቅድመ ነሱ ግብር ወእቤ ከመ እግዚአብሔር አልቦቱ ምሳሌ ለእምንትኒ ወኢያስተማስልዎ በእምንትኒ፤ አላ አልባቢነሰ ድኩማት ወያጽሕቀን ለእምሳሌ ወመክፈልት ናስተማሱ ለሙ ከመ ናእምሮ በከመ ገብረ ውእቱ ገዝተ ለርእሱ ለሙ አስተማሱ ርእሱ ለነ፤ በአምሳል ብዙኃት ከመ ያጠይቀን አእምሮቶ ውስተ አለባቢን ድኩማት።

እስመ ይቤ በወንጌል ቅዱስ አነ ውለቱ ብርሃኑ ለዓለም። ወይቤ ሉ-
ዳዊት በመዝሙር በብርሃንክ ንርአይ ብርሃን እግዚአብሔር። ወአስተርአቶ
ለሙሴ በጎበ ዕዕ ጳውሎስ በአምሳለ እሳት በከመ እሳት ኮነት ትነድ።
በውስተ ደብር ዘሀሉ እግዚአብሔር ይነብር ቦቱ። ዝንቱ አምሳላት
ዘአስተማሰለ እግዚአብሔር ርእሶ በሙ ከመ ያጠይቀነ አእምሮቶ ውስተ
አልባቢነ ድኩማት። አላ ውለቱ ይትሌዕል ላዕል ኩሉ ግብር ወአምሳላ
ወምሳሌ ወአእምሮ።

ከነገር ሁሉ በፊት አስቀድሜ ለእግዚአብሔር ምንም ምሳሌ የለውም፤ በምንም
በማናቸውም ሊመስሉት አይቻልም ብዬ በመናገር እጅምራለሁ። ልቡናዎቻችን ግን
ደካማዎች ስለሆኑ፤ በምሳሌ እንድንጠቀም ከፍለገንም እንድንረዳ በእነርሱ ልንመስለው
ያስገድዱናል።

ይኸውም እርሱ ራሱ እንዳደረገና በተለያዩ ብዙ ምሳሌዎች ራሱን ለእኛ በተለያዩ
ብዙ ምሳሌዎች በሆኑ ልቡናዎቻችን ዘንድ የእርሱነቱን ግወቅ «ዕውቀት» ያስረዳል።
ዘንድ የገዛ ራሱ እንዳደረገ ነው። ሳዊሮስ ዘሀገረ ዘእስሙናይን «ወእዌጥን እምቅድ»
ኩሉ ግብር ወእቤ ከመ እግዚአብሔር አልቦቱ ምሳሌ» ብሎ የሚጀምር፡- ገጽ 141
142 ዓምድ። መአንሰ እከሥት ለአሉ ጎዳጣነ ልቡና ትሮጃሜ ዝንቱ የሚልም
አፈ.ወሮቅና ሳዊሮስ ዘስሙናይን።

በቅዱስ ወንጌል የዓለም ብርሃን እኔ ነኝ ብሎአልና፤ ዳዊትም ለእርሱ ሲናገር
በብርሃንህ ብርሃኑን እናያለን ብሎአልና ነው።

ለሙሴም በቁጥጥሮ ዕንጨት ላይ በእሳት ምሳሌ ተገልጾለታልና። እንደዚህም
እግዚአብሔር ባለበት ተራራም እሳት እየተቃጠለ ተገልጾለታልና ነው።

እግዚአብሔርም ራሱን ያመሳሰላቸው ምሳሌዎች እንደዚህ ሁሉ ያሉት ናቸው
ይኸውም ደካማዎች በሆኑ ልቡናዎቻችን እርሱነቱን ግወቅ እንዳለብን ሲያስረዳን ነው
ይሁን እንጂ ከነገርና ከምሳሌዎች ሁሉ በላይ መጥቆ ከፍ ከፍ ይላል። በሚል ገላ
አቀረበው።

ይኸው ሊቅ ስለ እግዚአብሔር አብና ስለ ወልድ ህልውናም በሚቀጥለው ምሳሌ
ሲያብራራ እናያለን፡- ወለእመ ጠየቅነ ከመ ውለቱ ሰመየ ርእሶ ብርሃን ወአስተርአቶ
በአምሳሌ ብርሃን፤ ደለወነ ከመ ናስተማሰሎ በብርሃን፤ ከመ ይብጻሕ አእምሮቱ ውስተ
አልባቢነ ድኩማት፤ ሠለስተ ህላዌያቲሁ «ኩነታቲሁ» ወተቀሕዶቶሙ እምዝን
አምሳል። ወንቤ ከመ እግዚአብሔር ብርሃን ስፋሕ መልዕልተ ዘመልዕልት ወመትሕ
ዘመትሕት ወአልቦቱ ወሰን ወኢመጠን ወኢያገምሮ መካነ። ወወልዱ ብርሃን ከግ
ተወልደ እምኔሁ ይመልዕ ኩሉ መካነ ወኢያገምሮ መካነ። ወኢይትጋጣእ እምኔ
መካነ ስፋሕ ምስለ እግዚአብሔር አቡሁ። እስመ ወልዱ በከመ አቡሁ ዘተወል
እምኔሁ ከመ ይትወለድ ብርሃን እምብርሃን ልደተ ዘሀለወት ትትሌዕል ላዕል አል
ፍጡራን። ንሕነሰ አስተማሰልና በብርሃን። እስመ ብርሃን ይትወለድ እምብር
ዘእንበለ ተራክቦ ወኢድካም ወኢዕንስ ወኢሕፀት።

ደግሞ የገዛ ራሱ «ብርሃን ነኝ» ብሎ የገዛ ራሱን በብርሃን በጠራ ጊዜ እርሱነት
ግወቅ ደካማ ወደሆኑ አእምሮአችን ይደርስ ዘንድ በብርሃን እንመስለው ዘን
አስፈለገ። እንደዚህም በሦስትነት ያለው አኗኗሩንና ኩነታቱንም መቀሐድንም ከዚ
ምሳሌ በመውሰድ፡- እግዚአብሔር ልዑልና ከከፍታ ሁሉ በላይ ምጡቅ የ
ከጥልቆችም ሁሉ ጠሊቅ የሆነ፤ ወሰንና መጠን የሌለውን እርሱን የሚሸከመው

የሌለ እንደሚሆን ሁሉ፡- ልጁም እንደዚህ ከእርሱ የተወለደ ብርሃን ነው። በሁሉና
ዘነገሩም ሁሉ ይሞላል። የሚችለውና የሚሸከመው ቦታ የለም። የሚታግበትም
የሚሸከመውም ሰፊ ቦታ አይገኝም።

ልጁ እርሱን እንደወለደው እንደ አባቱ ብርሃን ነው፤ ከብርሃን ብርሃን
እንደሚወለድ ነውና። ይህችም ብርሃን ከብርሃን እንደሚወለድ የምታሳይ ልደት፤
ከነገሩንም አእምሮ ከፍ ከፍ ብላ በምትመጥቅ ልደት ናት።

እኛ ግን በብርሃን መሰልናት። ይኸውም ብርሃን ያለመገናኘት ያለ ድካም፤
ያለመኖር፤ ያለጉድለት ከብርሃን ይወለዳልና ነው ብሎአል። ደግሞም የሥሎስ ቅዱስ
ህልውናን በሚያጠቃልል ምሳሌ እንዲህ አድርጎ ገልጾአል።

ወለለባውያን ንክሥት ለሙ እምነ ልብ ወመጽሐፍ ጎቡረ፡- ወንዌጥን ወንቤ እምነ
መጽሐፍ ቃሉ ለእግዚአብሔር እስመ መጽሐፍ ቃሉ ለእግዚአብሔር ፈጣሪ ወውለቱ
ከዘር ወየቦቢ እምልብ ዘፍጡር። ይቤ እግዚአብሔር ንግበር ሰብአ በከመ አምሳሊነ
አርአያነ ወበገዛ አጠየቀነ ከመ ሰብአ አምሳሌ ሥሎስ ቅዱስ እስመ ቦቱ ሠለስቱ ህላዌ
ዘሥሎስ ለመንፈሱ ወአኮ ለሥጋሁ።

እስመ መንፈሱ ለሰብአ ሠለስቱ ልብ ወነቢብ ወሕይወት። ልብሰ ይወልድ ነቢብ፤
መላላብ ወእንቢብ ሕይወቶሙ መንፈስ። ወበእንተዝ ተሰምየት መንፈስ ለባዊተ
ወነቢብተ፤ እስመ ይእቲ ሕይወተ ልብ ወነቢብ። ዝንቱ አምሳሌ ሥሎስ ዘበአማን።
ወአርአያሁ ዘወዕለ እግዚአብሔር ሥሎስ ቅዱስ በውስተ ሰብአ ከመ ይኩን ዘይራእያ
ወአይገተ ልቡ ወያእምር እምኔሃ ህላዌሁ ለእግዚአብሔር ወተቀሕዶቶ።

ልብሰ ወቃል አምሳሌ አብ ወወልድ፤ ወቦሙ አሐዱ መንፈስ ወውለቱ ሕይወቶሙ
ወውለቱ አርአያሁ ለእግዚአብሔር ዘወዕለ ውስተ አዳም ወኮነ ሰምዐ ከመ ውለቱ
አርአያሁ ወአምሳሊሁ ከመ ይነጽርዎ ፍጡራን ወያእምርዎ እምኔሃ።

ለአስተቀዋች ግን ልቡናንና መጽሐፍ በማስተባበር እንገልጻለን። መጽሐፍ ፈጣሪ
የሚሆን የእግዚአብሔር ቃል ነውና ከፍጡር ልብም «አሳብም» ከፍ ከፍ ያለ ነውና፤
እንዲህ ብለንም ከመጽሐፍ እንጀምራለን። ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 152።

ይኸውም እግዚአብሔር ሰውን እንደ መልካችን በምሳሌያችን እንፍጠር አለ።
በዚህም ለሰው ሦስትነትን የሚያሳይ ሦስት ህላዌ «አኗኗር» እንዳለው አስረዳን።
ሦስትነቱም በመንፈሱ ነው እንጂ በሥጋው «በገላው» አይደለም።

ለሰው ያለው መንፈስ ልብና መናገር ሕይወት ተብሎ ሦስት ነውና፤ ስለዚህ
የልብና የቃል ሕይወት ናትና መንፈስ ለባዊትና ነባቢት ተባለች፡- ይህ በእውነት
የሥሎስ ቅዱስ ምሳሌ ነው። እግዚአብሔር ሥሎስ ቅዱስን በሰው ውስተ የሣለበት
መልኩ ነውና። ይህም ሰው በልቡ ዓይን የእግዚአብሔርን ህልውና መቀሐዱንም እያየ
እንዲያውቅበት ያደረገ ነው።

ልብና ቃል ግን በአብና ወልድ ይመሰላሉ። ለእነርሱም ሕይወታቸው የሚሆን
አንድ መንፈስ አላቸው። አዳም በመልኩና በምሳሌው እንደሆነ ምስክርነቱን ይሰጥ
ዘንድ እርሱ የእግዚአብሔር ምሳሌ በአዳም ውስተ የሥሎስ ቅዱስ ነው። ይኸውም
ፍጡራን ያዩት ዘንድ በዚህ ምሳሌ ያውቁት ዘንድ ነው ሲል በምሳሌ በመጠቀም
የሥሎስ ቅዱስን ህልውናን ለማብራራት ሲሞክር ይታያል።

ቁርብም ስለ ቃልና ሥጋ መዋሐድ በምሳሌ እንደሚከተለው አድርጎ ገልጸዋል። ወአኮ ሎሙ ዘነአምን፤ አላ ለቅዱሳት መጻሕፍት እስመ ይትከሁሉ ለፍቅር ጎረቤት እግዚአብሔር ረስዮ ርእሰ ላዕል አምጣነ ትስብእት።

ወገንቱ አስተጻደለ ራእዮ ለፍና ትስብእት ወከመ ሥዕል ይሥዕል ሎቱ። እስከ በጽሐ በአርአያ እሳት ላዕል ውስተ ገዳም ወይንድድ ላዕል ዕዕ እሳት ወኢይውዒ ወኢይትበላዕ። ወአንከረ ሙሴ በራዕይ እስመ ይሣተፍ ዕዕ ወእሳት በምጽአቱ ለእሳት ይውዒ ወይትበላዕ ዕዕ አላ ባሕቱ በከመ እቤ ኮነ ንኩረ ራዕዩ። ወአስተርአየ በርደት ከመ ይትከሁል መለኮት ተደሚሮ ምስለ ትስብእት ዘእንበለ ሚጠት እስመ ኩሉ ይትከሁሉ ለእግዚአብሔር። ቁር. ገጽ 110።

ነገር ግን ቅዱሳት መጻሕፍትን እናምናለን እንጂ፤ ለእነርሱ ብለን እነርሱ የሚሉትን የምናምን አይደለንም፤ ካለ በኋላ፡- ለእግዚአብሔር የቸርነትና ለፍቅር ራሱን ከሰውነት ጋር ሊያመጣጥን ይቻለዋልና ነው።

ይህም የትስብእትን መንገድ ትርኢትን እንዲያንጸባርቅ ያደርገዋል። እንደ ሥዕልም ይሥልለታል። በእሳት ምሳሌ በዕዕ ጳጳስ ላይ ሆኖ በምድረ በዳ፤ በዕዕ ጳጳስም ላይ እሳቱ እየነደደ ቁጥቋጦው አይቃጠልም አይባላም። ሙሴም በዚህ ራዕይ ተደነቀ ዕንጨትና እሳት አንድ ላይ አይሆኑምና፤ ዕንጨት ወደ እሳት ከቀረ ይቃጠላልም ይበላልምና ነው።

ሙሴም በራዕዩ «ይህን በማየቱ» ተገረመ ተደነቀ። እንዳልሁትም የዚህ ራዕይ እጅግ በጣም የተለየ ነው። በመዋረዱም መለኮቱ ያለመለወጥ ከሰውነት ጋር ተዋሕዶ ለመታየት እንደሚቻል ተገለጸ። ሁሉን ለማድረግ ለእግዚአብሔር ይቻለዋልና» አለ። ቁርብስ ጳላድዮስ ገጽ 110። እንግዲህ ቃሉን በምሳሌ ለመውሰድና ለመግለጽ የተሰጠውን ቅርፅ ከዚህ በላይ ስማቸውን በጠቀሰናቸው ሊቃውንት ባቀረቡት ገለጻ እንዴት እንደሆነ አየን።

በምዕራፍ 11 የሚገኙ የማስረጃ ምንጮች፡-

1. ድርሳን ቀዳማዊ ዘቅዱስ ሳዊሮስ ዘሀገረ እስሙናይን ገጽ 141 ሳምድ 1ና2።
2. ድርሳን ዘቅዱስ ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 142 ሳምድ 2።
3. ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 142።
4. ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 143።
5. ድርሳን ዘቅዱስ ቁርብስ ለጳላድዮስ ገጽ 110።
6. ቁርብስ ጳላድዮስ 110።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት፡-

መሠረቱ የእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠ ከሥተት ጸሎት ነው።

በእግዚአብሔር ጸጋ ለሰው የተሰጠው፤ ሰውም እግዚአብሔርንና ፍቅርን ኃይሉንና ረድኤቱን ማዳኑንና ተስፋውን ቀጥታ የሚያይበትና የሚያገኝበት ወደ ላይ ያንጋጠጠ የመንፈስ ሳይንና የተዘረጋ እጅ ጸሎት ነው።

ጸሎት ሲባል ልመና፤ ምልጃ፤ ምህላ «መለማመጥ» መጠየቅ፤ መሻትን ማለት፤ የማለት ፍች አለው። አዘከሮም ተመስጦም ይገኝበታል።

በዚህ ጽሑፍ አስቀድመን እንደ ገለጽን እግዚአብሔር የገዛ ራሱን ለማግኘት እንዲፈልጉ በሰዎች ውስጥ የአእምሮ ግዴታን አስቀምጦላቸው እንደነበረ፤ የተገለጸበትን ሐተታ፤ አቅርቦን እንደነበረ የሚታወስ ነው።

ይሁን እንጂ፤ ሰዎች እርሱን እንዲሹና እንዲፈልጉት በብዙ መንገድ ማድላቸውን ቢያውቁም፤ አግኝተውት ፍላጎታቸው ምን እንደሆነ፤ ለችግራቸውም ማሳተፊው ምን ያደርግላቸው ዘንድ እንደወደዱና እንደጠየቁት አላስታወቅንም ነበር።

እነሆም በዚህ ርእሰ ነገር ልናቀርበው የምንወደው ነጥብ፤ ይህን ሳንገልጸው የቆየውን ትምህርት ነው። ሰው እግዚአብሔርን ህላዌውን እንዲፈልግ፤ ፈልጎም አግባብነት ተገድዶአል። ነገር ግን ለምንድን ነው የሚፈልገው? ተብሎ ቢጠየቅ፤ ሰው እግዚአብሔርን እንዲፈልገው የሚገደድበት ልዩ ልዩ ምክንያት ይኖራል። ከእነዚህ አንዱ፤ ሰው አንዳች ነገር ከእግዚአብሔር ለመውሰድ፤ ወይም ለመቀበል ማለት በአንዳች ነገር እንዲረዳው ይሻልና፤ ሌላም ነው ወይም ሊጠይቀው ፈልጎ ነው የሚል መልስ ይቀርባል። ይህም ጸሎት ይባላል።

ሊቁ ቅዱስ ያሬድ በዚህ ድርሰቱ፡- «በአይቱ እንከ እረከቦ ይትረከቡት እግዚአብሔር ይሰምዳኒት እግዚአብሔር ጸሎትየ»።

እግዚአብሔርን የት አገኘዋለሁ? በውኑ ይገኛልኛልን? ጸሎቱንስ ሰምቶ ይመለስልኛልን? በማለት እግዚአብሔርን ፈልጎ ለማግኘት የተገደደበትን ሁኔታ ገልጿል። ጸመ ድን ዘኒቆዲሞስ፤ ዕገል ዘሰኑይን ተመልከት፡- አዎን፤ ቅዱስ ያሬድ እግዚአብሔርን የፈለገበት ምክንያት አንዳች ነገር ከእግዚአብሔር እንዲያገኝ ለላሚፈልግ፤ እንዲለምነው ስለሚሻ መሆኑን ከመግለጽ አልተቁጠበም።

ስለዚህ ነው እግዚአብሔርን ለማግኘት እንዲችል ከሚረዱት ከሥተቶች አንዱ ለሰው እንዳችን ነገር እንዲያገኝ ፈልጎ፤ እግዚአብሔርን ሲለምን፤ እግዚአብሔርም ሰው የለመነውን ልመናውን ወይም ጸሎቱን ሰምቶና ተቀብሎ ሲመልስለት፤ በዚያ ጊዜ ለሰው ልመናውን ሰምቶ የመለሰለት አምላክ፤ ያ ድሮም የፈጠረው ፈጣሪውና ጠባቂው መሆኑን ያገኝና ይገነዘበዋል። በተሰማለት ጸሎቱና ጸሎቱን በሰማለት አምላኩ ለሰማጠኛ ዕውቀት ይኖረዋል። አዎን፤ ጆሮን የተከለ አይሰማምን? ሳይንንስ የሠራ ለየደምን? ዕውቀትንስ የሚያስተምረው እርሱ አይዘልፍምን? መዝ. 93/94/፣8፣9።

እነሆም ሕዝብ እሥራኤልን እግዚአብሔር እርሱ አምላክ ነው፤ እግዚአብሔር ለሰው አምላክ ነው ብለው እንዲጨሁ ያደረጋቸው ይኸው ሁኔታ ነው። 1ነገሥ. 18/36-39።

እንዲሁም ሰው ወደ እግዚአብሔር እስኪጸልይና እስኪለምን ድረስ፤ አንዳችን ነገር ለምን ይሻል? ሳይሻ ሳይፈልግ ለምን ገም አይልም? የሚል ጠያቂ ይኖራል።

ነገር ግን ይህን ሁኔታ ለማስተዋል የምንችለው ሰውን ለጸሎት ወይም ለልመና የሚገፋፋት ነገሮች እንዳሉ፤ ወይም ራሱ ሰው ለጸሎት የሚገፋፋበት ሁኔታ ይኖረው እንደሆነ፤ ከሥር መርምረን ስናውቅና ስንረዳ ነው። በዚህ መሠረትም ቀጥለው ያሉትን ወርዘር ሁኔታዎችንና በየድርሻቸው የሚያቀርቡባቸውን መልእክቶች እንመልከት፡-

- 1ኛ፤ ሰው በፈጣሪው የተፈጠረ ፍጡር ነው።
- 2ኛ፤ ሰው በተፈጥሮው ደህ ነው።

3ኛ፣ ሰው ተጠቂና በአጥቂዎች ተጨናቂ ፍጡር ነው።

4ኛ፣ ሰው በመንፈሱ ፈጣሪውንና በጸጋው አትረፍርፎ የሰጠውን አምላካዊ ባለጸጋ ለማየት የሚናፍቅና እያመሰገነ ለመደሰት ልዩ የመጓጓዣ ስሜት ያለው ፍጡር ነው።

እነሆም እላይ ባቀረብናቸው በእነዚህ አርእስተ ነገሮች ካላቸው አስገዳጅ ሁኔታ የተነሣ፣ ሰው ለጸሎት ወይም ለልመናና ለምስጋና እንዴት እንደሚገፋፋ በሐተ መልክ እያቀረብን እንመረምራለን።

1ኛ፣ ሰው በፈጣሪው የተፈጠረ ፍጡር ነው።

አዎን፣ ሰው በገዛ ራሱ ልምጣ ልፈጠር ብሎ ወደዚህ ዓለም የመጣ ሳይሆን ፈጣሪው በግል አሳቡና ፈቃዱ እንደፈጠረው ያውቃል። መነሻና መድረሻውን በፈጣሪው ዕቅድ ያለ እንጂ፣ በራሱ እጅ እንደሌለ ያውቃል። ጊዜውንና አኗኗሩን የሚያውቀው የገዛ ራሱ ሳይሆን፣ ፈጣሪው ብቻ እንደሆነ ያውቃል። እንግዲህ ይህ ሁሉ ሲያይ፣ በዚህ ባለበት ሁኔታ ከዐዋቂ መሪውና ፈጣሪው እንዳልተለየ በእርሱ እንደሚኖር ተረድቶአልና፣ ስለዚህ በጸሎትና በአምልኮት ፈጣሪው ከሆነ ጌታ ተጣጥመኖር እንደሚያስፈልገው ያምናልና፣ እያመለከው ወደ እርሱም እየጸለየ ይኖራል። መዝ. 148። 149። ኢዮብ 10፣ 6-9። ኢሳ. 40፣ 11-28።

2ኛ፣ ሰው በተፈጥሮው ደህ ነው።

አዎን፣ ሰው በተፈጥሮው ደህ ነው። ስለዚህም ባለጸጋ ወደሆነው አምላኩ ልጁ ጸሎት እንዲያደርግ ይገደዳል።

ምናልባትም ሰው ደህ ነው ሊባል እንዴት ይቻላል? የሚሉ፣ ባገኝዎት ሀብት ደህ ሊባሉ የማይፈልጉ፣ ከብራችን ተነካ የሚሉ ይኖራሉ። እኛም ሰው በተፈጥሮ ደህ ነው ስንል፣ መጽሐፍ ቅዱስ በሚሰጠው ትክክለኛ ተመርሆ ተከትለን መናገራት እንጂ፣ በዚህ ዓለም አገማመት አይደለም። በዚህ ዓለም አስተያየት ደህ የሚሉ የማይሠራና ሠርቶ አንድን ነገር ለማግኘት ለማፍራት የማይችሉ፣ ከወላጆች የተወሀዱ ሀብት ርስት፣ ቤት፣ ጥሪትና ንብረት የሌለውን ነው። ሀብታም ባለጸጋ የሚባለው በገዛ ራሱ ሠርቶ አፍርቶ ወይም ከሌላ ወርሶ ልብስ፣ ቤት፣ ንብረት፣ ገንዘብ፣ ጥሬ ያገኘና፣ በዚህ ባለጸጋ ይባላል። የሌለው ደግሞ ደህ ያጣ የነጣ ይባላል። ይህም አባ የዓለምና የሰው አስተሳሰብ ነው።

በመጽሐፍ ቅዱስ አባባል ግን፣ ሰው ደህ ሲባል፣ ጠቅላላውን ሰውና የሰው ሁለንትናን ሲመለከት የሚነገረው ነው። ይህንም ሐዋርያው ጳውሎስ ግልጽ በሆነ ሰውም ሊያስተባብለው በማይችልበት እውነት አብራርቶታል።

ምንት ብክ ዘኢነሣእከ እምካልዕከ ወምንት ውእቱ ዘኢኮነ ውሁብ ለከ፡- በ የግዕዝ መጽሐፍም፡- ብክነ ዘኢነሣእከ እምካልዕከ ወእመ ዘብክ ነሣእከ እምካልዕከ ለምንትነ ትዜኃር ከመ ዘኢነሥኦ፡- ከሌላ ያልወሰድኸው ምንድን ነው ያለህ? ለእኔ ያልተሰጠህ የትኛው ነው? ደግሞ፡ በሌላ ትርጉም፡- ከሌላ ያልወሰድኸው አለህ ከሌላ የወሰድህ ከሆንህ ምንም ነገር እንዳልተቀበለ ይመስል፣ እንዳልተቀበለ ወደ እንዳልወሰደ ሆነህ የምትጓደደው ለምንድን ነው? 1ቆሮ. 4፣ 7።

በዚህ ገለጻ መሠረት ሰው ከእግዚአብሔር ያልወሰደው ምን ነገር አለው ከእግዚአብሔር ያልተሰጠውና የራሱ ገንዘብ አድርጎ ያልተጠቀመበት ምን ይገኛል?

ስለዚህ የሰው ሁሉ ሕይወታዊ አቋም እንዲህ ከሆነ፣ ከዚህም ከእግዚአብሔር የሰጠውን ከተቀበለው ውጭ፣ ሰው በገዛ ራሱ ያገኘውና የሚያገኘው ነገር ከሌለ፣ በሌሎችም የእግዚአብሔር ደህ የሚባል ወይም ሊባል የሚገባ፣ ሰው ነው። የገዛ ሆኑም ለሰው ያለው ሁሉ ተመዕዋች ሆኖ ከእግዚአብሔር አግኝቶታልና ነው።

ሰው በተፈጥሮ አቋሙ በነፍስ በሥጋ፣ በመንፈስ ህልው መሆኑ ሲታይ፣ በእነዚህ ሁሉም ካለመኖር ወደመኖር ፈጥሮ አምጥቶ፣ አዋቅሮ ያቆመው ፈጣሪው እግዚአብሔር ነው እንጂ፣ ሰው በገዛ ራሱ ራሱን አላመጣም አላቆመም። ይህን ብቻም ለማየት፣ በእናቱ ማገገን እላይ በተጠቀሱት ህላዌያት ከተዋደደበት ጊዜ ጀምሮ፣ በመሠሉ ወደዚህ ዓለም እስከወጣበት ድረስ፣ በጥንቃቄ ሲጠብቀውና ሲሥለው ቅርፅ ለመጣሉት የነበረ ፈጣሪው ነው እንጂ፣ የገዛ ራሱ ሆነ ሌላ አይደለም። ወደዚህ ዓለም በመጣና ከተወለደም በኋላ፣ ለገዛ ራሱ ምግብ፣ ስንቅና ልብስ ይዞ አልመጣም። ከእናቱ ጋር ወተት እንዲዘጋጅለት ያደረገም ያው ፈጣሪው ነው። እንደዚህም ሁሉ እግዚአብሔር በወላጆቹ ላይ ኃይለኛ ፍቅር ስላላደረገባቸው፣ ምንስ ክፉዎች ቢሆኑ፣ ሌላን ልጅቸውን እንዲያነሡትና እንዲታቀፉት፣ እንዲመግቡትና እንዲያልብሱት፣ እንዲያጥቡትና ቁሻሻውን እንዲጠርጉላት፣ በአጠቃላይም አድጎ ራሱን ለማቆም ለሰብሰቃ ድረስ፣ እንዲጠነቀቁለትና እንዲንከባከቡት አድርጎአል።

መቼም ሰው ወዲያው እንደተወለደ የእንስሳት ያህል እንኳ፣ ራሱን አያቆምም። ከዚህ በተጠቀሱትና ባልተጠቀሱት ሁኔታዎች ሁሉ፣ ሰው ለራሱ በራሱ አንዳት ነገር ለማድረግ የማይችል እያንዳንድዎንም ነገር እግዚአብሔር ራሱ በተዘዋዋሪ መንገድም ለቅርን በእነርሱ ላይ አሳድሮ በወከላቸው ወላጆች በኩል፣ በቸርነት ከሚደረግለት ጋር በሁለንትናው ደህ ነው።

ስለ ሰው ሕይወታዊ ኑሮ ያየን እንደሆነም፡- ጤና፣ ልብስ፣ አየር፣ ምግብ፣ የሚጠጣ፣ ውኃ፣ ብርሃን፣ መኖሪያ፣ ማረፊያ፣ ለሰው እንደሚያስፈልገው አስቀድሞ ለመቆ ያዘጋጅለት፣ በሚኖርባት ምድር ያስቀመጠለት ከፈጣሪው በቀር ማነው? ሰው ምንም ይህን ያደረገ እርሱ ራሱ እንዳልሆነ ያውቃል።

ባጭሩ ከገዛ ራሱ ውጭ፣ ከመመዕወት በቀር፣ በገዛ ራሱ ያገኘው አምንት ነገር እንደሌለ ሰው በተፈጥሮ ስብእዊነቱ፣ ደህ መሆኑን ያውቃልና፣ በምንም አይመካም።

እንግዲህ መጽሐፍ ቅዱስ ሰውን ደህ ሲል፣ በዓለማዊ አስተሳሰብ ገንዘብ ያለውን ሰው፣ ገንዘብ ከሌለው ሰው እያወዳደረ ደህና ሀብታም በሚል አስተሳሰብ ሳይሆን፣ ስለ ጠቅላላው ሰው በተፈጥሮና ጸኑሮ ስላለው የደህነት አቋም ነው የሚናገረው።

እነሆም የሰው የደህነቱን መሠረት ከምን እስከ ምን እንደሆነ አየን። እንዲህም ከሆነ መለመን ግዴታው አይሆንም? የሚለውን ካለመኖር ወደመኖር አምጥቶ ያኖረውን፣ ፍጹም ባለጸጋ የሆነውን ፈጣሪውን እግዚአብሔርን አይደለም? አዎን፣ የሰው ችግሩ ብዙ እንደመሆኑ፣ ደህነቱም በሁሉም ረገድ እንደመሆኑ መጠን፣ ይህን ሁሉ ሊያቃልልለት የሚችለው ፍጹም ባለጸጋ ለሆነና አስቦ ለፈጠረው ፈጣሪው እጅን ዘርግቶ መለመን፣ ወደ እርሱም መጸለይ፣ የተፈጥሮው ግዴታ ይሆናል። ምሳሌን በመውለድ የወፎች ግልገሎች አፋቸውን ከፍተው ምግባቸውን ከወላጆቻቸው ለመቀበል አየተንጫጩ የሚጮሁት፣ ወላጆቻቸው ፈልገው ተፈላልገው ሲያመጡላቸው እንደሚቀበሉ ሁሉ፣ የሰው የተፈጥሮው ደህነቱም እንደዚህ መሆኑን ያስገነዝባልና ፈጣሪ አባቱ የሚሰጠውን እስኪቀበል በጸሎት መጮህ ተገቢው ይሆናል።

«ዓይነ ጡሉ ነፍስ ትሰፎ ከያከ፣ አንተ ትሁቦሙ ሲላየሙ በበጊዜሁ ትሰፍሕ የግንክ ወታዕግብ ለጡሉ እንስሳ ዘበሥርዓትከ፣ የነፍስ ሁሉ ዓይን አንተን ተሰፋ

ታደርጋለች «ትጠባበቃለች» አንተም በየጊዜው ምግባቸውን ትሰጣቸዋለህ ቀኝህንም ዘርግተህ እንሰላትን ሁሉ በሥርዓትህ ታጠባባቅዋለህ። መዝ. 103/104/፡27፡28። 146/147/፡9። እንግዲህ እየራሱ ወይም እየጸለዩ መለመጥ ምሥጢሩ ይኸው አይደለምን?

3ኛ፡ ሰው ተጠቂና በአጥቂዎችም ተጨናቂ የሆነ ፍጡር ነው።

ጥቃት ምንድን ነው? ቢሉ፡ ጥቃት በሕይወትና ለሕይወት አስፈላጊ ነው ተብሎ በሚታመንበት ላይ የሚደርስ አደጋ ነው። ታዲያ በሰው ላይ ይህ አደጋ እንደምን ይደርሳል? ብለን ብንጠይቅ፡ ወደ ሰው የተፈጥሮ አቋም ማየት አስፈላጊ ይሆንና! በዚያ ላይ የሚደርሰውን ችግር ወደ መመልከት እንመራበታለን።

መጀመሪያ ነገር ሰው በሥጋ፡ በነፍስ፡ «በደመ ነፍስ» በመንፈስ ተዋድዶ ካለመኖር ወደመኖር የመጣ ሲሆን፡ በእነዚህ እግዚአብሔር በፈጠረለት ህላዌያቶች ላይ እየመጡ የሚያጠቁት ብዙ ጠላቶች አሉበት። 1ተሰ. 5፡23።

ሀ፡ በሥጋው የሚደርስበትን ጥቃት ያየን እንደሆን፡

ከሰው ውድቀት ወዲህ ምድር ስለ እርሱ በመረገም አሸህንና አሚከላገ አብቅላበታለች። እንሰላት አራዊት ከእርሱ ሸሽተው ወደ ዱር በመግባት ሄደውበታል። አንዳንዶቹም አደጋ ይጥሉበታል። በአገዛዜውም ላይ በረዶ፡ ውርጭ፡ ድርቅ አንበጣ፡ ተምች፡ በድንገት እየመጡ የድካሙን ፍሬ እንዳይበላ ያጠፉበታል። ሰው በዚህ ሁሉ ይጠቃል። በሰውነቱ፡ በሽታ፡ ቀኝል፡ ደዌ፡ ቸነፈር፡ ረሀብ፡ ጥምጃ እርዛት፡ ሌላም ሁሉ ጥቃት ያደርስበታል።

ለ፡ በነፍሱ «በደመ ነፍሱ» የሚደርስበት ጥቃት፡

ሰው በነፍሱ «በደመ ነፍሱ» ላይ የሚደርስበት ከባድ ጥቃት አለ። ለምሳሌ፡ ጎዘን፡ ጭንቀት፡ መከራ፡ ሥቃይ፡ ፍርሃት፡ ጎፍረት የመሳሰሉም አስጨናቂያችን ነገሮች ይደርሱበታልና። እንደዚህ ያለ ሁኔታ በሚደርስበት ጊዜ፡ ሰው ራሱን እንኳ ለመግደል ለማጥፋት እስኪመኝ ድረስ ጥቃቱ ይሰማዋል።

ሐ፡ በመንፈሱም ደግሞ የሚደርስበት ጥቃት አለ።

ለምሳሌ፡- ሰው በራሱ ስሕተት ምክንያት የእግዚአብሔርን ክብር ማጣት፡ ከእግዚአብሔር ሕይወት መለየት፡ መላ ሰውነቱ በከፋት ተወርሮ ኃጢአት ለመከላከል ሳይችል መቅረት፡ ሕግን ለመጠበቅ የማይችል ደካማ ሆኖ መገኘት፡ መንፈሱን ለመግደል ዘወትር እየተፈታተኑ የሚያጠምዱትን ኃጢአተኛ ሥጋገና ዓለምን ሰይጣንን ሊቋቋማቸው እስከማይችል ድረስ ዐቅመ ቢስ ሆኖ በመገኘት ቢቋጭም ያው ተጠቂ መሆኑን ብቻ ይገነዘባል።

ይኸውም ማለት የደረሰበት ችግርና ጭንቀት ሁሉ መፍትሔን የሚያገኝለት አምላኩንና ድርም በዚህ ሰብአዊ አቋም ይገኝ ዘንድ ወደ የፈጠረውን ፈጣሪው መለመን፡ ወደ እርሱም መጸለይና በእርሱም መግጠን ብቻ የሚያዋጣ መሆኑን ከደረሰበት ችግርና ጭንቀት ተምሮና ተመርቶ ሊያውቅ ችሎአልና ነው።

እንኪያስ ሰው ለሚያደርገው ጸሎትና ልመና መሠረት የሆነለት፡ እግዚአብሔር ሰውን በልዩ ልዩ አኳኋን አስተምሮ ዘሮ ወደ እርሱ እንዲያይና፡ እጁን ወደ እርሱ እንዲዘረጋ ባደረገው የጸጋ ሥራ ሆኖ ይገኛል። ኢዮብ 42፡3፡4።

በዚህ በጸሎት የጸጋ ሥራ ውስጥም ሰዎች በተቸገሩና በተጨነቁ ጊዜ፡ የሚያደርገው፡ እነርሱን ፈጥሮ እንደማይጥላቸው፡ ሲቸገሩና ሲጨነቁም እያየ ችላ ለእንደማይላቸውና እንደማይተዋቸው የመረዳታቸው አለኝታ አለበት። ይህ አለኝታም ለሰዎች ትልቅ ዋስትና የሚሆን ሲጀመር ጀምሮ አፍቃሪና ሁሉን ቻይ ከሆነ ፈጣሪነቱ ማጠቃለያ፡ ጠባቂነቱና መጋቢነቱ፡ ቸርነቱና ርኅራኄው፡ ፈጥኖ ደራሽነቱ ጭምር የተያያዘበት ሆኖ ስለሚገኝ፡ አስተማማኝነቱ ልብን የሚያረካና አጥጋቢነት ያለው ነው።

እንግዲህ በመጀመሪያ እንደገለጽነው፡ ጸሎት እግዚአብሔርንና ኃይሉን ከፈጣሪነቱ ጋር የተያያዘ ጠባቂነቱንና መጋቢነቱን ቸርነቱንና ርኅራኄውን አጠቃሎ የሚያስጨብጥ የጸጋ ሥራ ሆኖ ይታያል።

ከዚህም በላይ ሕያው እግዚአብሔር ሁሉን የሚችል የሚሳነው ነገር የሌለ ለእንደዚህም ርኅራኄና መሐሪ የጸጋ አምላክ እንደመሆኑ፡ ከማይለወጥ ቃሉ የተነገረውን የተሰፋ ቃል አስተማማኝ መሠረት አድርጎ፡ ለጸሎት እንዲደፋፈሩ በልባቸው ውስጥ ለጠላቶቻቸው። ይህም የተሰፋ ቃል በመከራህ ቀን ጥራኝ እኔም እመልስሃለሁ። አንተም ቃሙሰግንኛለህ መዝ. 49/50/፡15።

ለምኑ ይሰጣችኋል ፈልጉ ታገኛላችሁ፤ ደጅ ምቱ ይከፈትላችኋል፤ የለመነ ሁሉ ለቀበላለና፤ የሚፈለገውም ያገኛል መዝጊያን ለሚያንኳኳ ይከፈትለታል። ማቴ. 7/18። ወልድ እንዲከበር በሰሜ የምትለምኑትን ሁሉ እኔ አደርገዋለሁ። ማቴ. 23/37። ለምኑ ነገር በሰሜ የምትለምኑትን ሁሉ እኔ አደርገዋለሁ። ዮሐ. 14፡13፡14።

ከእናንተ ሁለቱ በምድር በማናቸውም በምትለምኑት ነገር ሁሉ ቢሰማሙ፡ ለሰዎች ካለው ከአባቱ ዘንድ ይደረግላቸዋልና የመሳሰሉ ሁሉ ናቸው። ማቴ. 18/19።

እንደዚህም በመሆኑ ጸሎት ከእግዚአብሔር ለሰው የተሰጠ ድርብ ጸጋ ሆኖ ለሰዎች የሚገኘው፡ ድርብ ጸጋ መባሉም ሰው በራሱ ፍለጋ ብቻ ሳይሆን፡ ሊለወጥ በማይችል ለእግዚአብሔር የጸጋና የተሰፋ ቃል የተመሠረተ ሆኖ በመገኘቱ ነው። በዚህም መሠረት የሚጸልይ ሰው ልብ፡ የጸሎቱን መልስ እንደሚያገኝ ያምናል። ለእንደማያፍርም ይተማመናል። ስለዚህ ደግሞ በሚጸልይበት ጊዜ፡ በአንድ ጊዜ ለእግዚአብሔርንና ኃይሉን ያገኛል።

ይህ ሁሉ የክብሩ ብርሃን የሆነ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በሥጋ ተገልጾ የሚጠቅምበትን ተግባር በዚህ ምድር ላይ ያከናወነ በነበረ ጊዜ፡ ታይቶአል። በዚያ ጊዜ ለሰው ልጆች የጸሎት መልስ እንዴት እንደተገኘ ለማስታወስ ያህል ጥቂቶችን ለማጠቃለል። ሰዎች በሥጋቸው በነፍሳቸው፡ በመንፈሳቸው የደረሰባቸውን ችግር ለመቆጣጠር ወደ እርሱ፡ እጆቻቸውን ሲዘረጉ፡ ማንም አፍሮ የተመለሰ አልተገኘም።

በሥጋቸው ከደረሰባቸው ችግር ከመጡት አንዱ፡-

ሀ፡ ልጁን ከበሽታው እንዲያድንለት ኢየሱስን በእምነት የለመነ የመቶ አለቃ ኢየሱስ ልመናውን ተቀብሎ ልጁን አዳነለት። ማቴ. 8፡13።

ለ፡ የዓለም ብርሃን አጥተው የተቸገሩ ዕጩኞች ማየትን ለመኑት፡ ዓይኖቻቸውን አበራላቸው። ማቴ. 20፡30-34።

ሐ፡ ከልጁ ጋኔን እንዲያወጣለት ኢየሱስን አምኖ ለመነው፤ ኢየሱስም ጋኔኑን ከልጁ ገሥዖ አወጣለት። ማር. 9፡20-22።

መ፡ ለምጻሙ ሰው ኢየሱስ እንዲያገደው ቢፈቅድ ከለምጻ ሊያገደው እንደሚችል አምኖ ኢየሱስን ለመገደብ ፈቅጃለሁ ንጻ አለውና፤ ከለም በሽታው ነጻ።

2፡ ለምሳሌ፡- ያለመቋረጥ ደም ይፈሳት የነበረች ሴት፤ በእምነት ልብሱን ብትደምዋ ደረቀላት። አንድ ልጅዋ ሞቶባት ተጨንቃ ታገዘና ታለቅስ የነበረ ባልቴት፤ ልጅዋን አስነሣላት። የለምጻ ጋፍረት ያዋረዳቸው ሰዎች፤ ሌሎች ሁሉ ወደ ኢየሱስ ቀርበው እንዲያድናቸው የለሙት ሁሉ፤ አድኖ ፈጠራ ፍላጎታቸውን ፈጸመላቸው እንጂ፤ አፍረው አልተመለሱም። ሉቃ 7፡12-15። ም. 5፡12-14። ም. 8፡25-27።

በመንፈሳቸው ተቸግረው፤ በኃጢአታቸው ተጨንቀው ወደ ኢየሱስ የቀረቡት በእምነትም የለሙት ሁሉ ፈጽሞ አዳናቸው። ኤፌ. 2፡ 8-10።

ለምሳሌ፡- ባለሽቶዋ ማርያም፤ ከጌታችን ጋር የተሰቀለውን ወንበይ፤ ዘኪያሌ ሌሎችንም ኃጢአተኞች የኃጢአትን ሥርየት እየሰጠ አዳናቸው።

በጠቅላላም በመንፈስ ለተቸገሩ ለተጨነቁት ሁሉ የገዛ ራሱን ቤዛ አድርጎ ራሱ በመስቀል ላይ አሳልፎ ሰጠና፤ ወደ እርሱ እየመጣ በእርሱ ላመነና ይቅርታን ለሌሎች ሁሉ፤ እንዲድንና እንዳይጠፋ፤ የዘላለምን ሕይወት እንዲያገኝ አደረገ። ሉቃ 7፡36-48። ም. 23፡43። ዮሐ. 3፡14-21።

ስለዚህ እንደዚህ ባለ ሁኔታ ልብን የሚሞላና የሚያስተማምን በአምላካዊ የተሰቃ ላይ የተመሠረተ ጸሎት እግዚአብሔርንና ኃይሉን ፍቅሩን በጠቅላላ ሁለንተናው የሚያስገኝና የሚያስጨብጥ የደስታ ምንጭ ነው።

4ኛ፡ ሰው በመንፈሱ ፈጣሪውንና ፈጣሪው በጸጋው አትረፍርፎ የሰጠው አምላካዊን ባለጸገነት ለማየት የሚናፍቅና እያመሰገነ ለመደሰት ልዩ የመመዘንን ስሜ ያለው ፍጡር ነው።

አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥትና ጽድቅ ፈልጉ ይህ ሁሉ ይጨመርላችኋል። ማቴ. 6፡33።

ሰው ለምን ይጸልያል? ከሚል ጥያቄ የተነሣ በሐተታ መልክ መልስ ሆነ ከቀረቡት አርእስተ ነገሮች አንዱ ቀጥሎ የቀረበው ነው።

የዚህም ርእስ ነገር ሰው ፈጣሪውን እግዚአብሔርንና በእግዚአብሔር ጸጋ የተሰጡትንና የተገለጹለትን አምላካውያን የባለጸገነት ስጦታዎችን ለማየት እየተመጡ በጉጉት የሚናፍቅ መሆኑ ነው። ይህም የመንፈስ ጸሎት ወይም ጸሎተ ሐል «የተመስጦ ምስጋና» ይባላል። ይህ ዓይነቱ ጸሎት በአጭር ገለጻ የመንፈስ ጸሎት መባሉ፤ ሐዋርያ ጳውሎስ በመንፈስ ጸልዩ ሲል የገለጸው፡- ከመሠረቱም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት ሊሰግዱለት ይገባል ሲል ያስገነዘበው፤ ቀዋሚ የጸሎት ዓይነት መመሪያ ነው። ኤፌ. 6፡18። ዮሐ. 4፡24። ይህ ማለት ምን ማለት እንደሆነ ከሥሩ ብናይ፤ ሰው በመንፈሱ ጌታ ፈጣሪውንና ከፈጣሪው የሚፈልቅለትን ቸርነት በጽሞና የሚናፍቅ መሆኑን ነው የሚያሳየን።

ምክንያቱም ሰው በመንፈሱ በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ በጽድቅና በቅድስ አቋም የተፈጠረ በመሆኑ፤ መንፈሱ ከእግዚአብሔር ተለይታ ለመኖር አትወድም በእርሱ ትናራለች። በእርሱም ትንቀሳቀሳለችና ነው። ዮሐ. 17፡28። እግዚአብሔር

የመንፈስን ፍጥነት የገዛ ራሱ የፈጠረው እንደመሆኑ፤ የሰው መንፈስ እርሱን የሚገኝ እንደምትናፍቅ ያውቃልና፤ ከእርስዋ ሊርቅና ሊለያት ፈቃዱ አይደለም። ሉቃ. 1፡27። ቂላስ. 3፡10።

ለምሳሌ፡- አዳምን ፈጥሮ በገነት ውስጥ ባስቀመጠው ጊዜ፤ እግዚአብሔር ራሱ የሚገኝ ይገብኘው እንደነበረ፤ በመጽሐፍ ቅዱስ ተገልጿል። አዳም እየተመላለሰ በሆነውን የእግዚአብሔርን ድምፅ እንኳ ለይቶ እስከ ማወቅ ድርሰ ነበር።

አዳምም አለ፤ በገነት ድምፅህን ሰማሁ ዘፍጥ. 3፡8-10። ሄኖክም አካሄዱን እግዚአብሔር ጋር ስላደረገ፤ አልተገኘም፤ እግዚአብሔር ወስዶታልና። ዘፍጥ. 1፡24።

ለብርሃምም በቀትር ጊዜ፤ ከድንኳኑ ደጃፍ ተቀምጦ ሳለ፤ እግዚአብሔር በመምሬ ማይ ዛፍ ተገለጠለት። ዓይኑን አነሣና እነሆም ሦስት ሰዎች በፊቱ ቆመው አየ። ለሦስትም ጊዜ ሊቀበላቸው ከድንኳኑ ደጃፍ ተነሥቶ ሮጠ። ወደ ምድርም ሰግዶ አቤቱ ለቆሞ ሞገስ አግኝቼ እንደሆነ፤ ባረደህን አትለፈኝ ብዬ እለምንሃለሁ። አለ። ዘፍጥ. 1፡22።

ይሰሐቅም በመሸ ጊዜ፤ በልቡ እያሰላሰለ ወደ ሜዳ ወጥቶ ነበር። ዘፍጥ. 2፡16። እነሆም በዚህ የሰው መንፈስ፤ እግዚአብሔርን መናፈቅዋንና እግዚአብሔርም ሊለያት አለመናፍቁን አይተናል።

ገገሁ ዳዊት መንፈስ አምላካዊን የመናፈቅ ሁኔታ፤ በተጠማች ምድረ በዳና ሆነ ምንጭ በሚናፍቅ ዋላ ይመስለዋል። «ነፍስየኔ ከመ ምድረ በድው ጸምዐተከ ሆኑኝ ስምዓኔ እግዚአ ኃለፈት ነፍስየ ወኢትሚጥ ገጸከ እምነየ። ነፍሴ እንደ ምድረ ላለ አንተን ተጠማች። አቤቱ ፈጥነህ ሰማኝ ነፍሴ አልቃለችና ፊትህን ከእኔ አቅመልሰሁ»። መዝ. 142/143፡6።

እንዲሁም ዳዊት ዋላ የውኃን ምንጭ እንደሚናፍቅ፤ እንዲሁ ነፍሴ አምላኪን እግዚአብሔርን ትናፍቃለች። ነፍሴ ወደ አንተ ወደ ሕያው አምላክ ተጠማች። መዝ. 41/42፡2። መቼ እደርሳለሁ የአምላኪየንስ ፊት መቼ አያለሁ? መዝ. 41/42፡2 ለምሳሌ አምላኪ ወደ አንተ እገመግሳለሁ ነፍሴ አንተን ተጠማች። መዝ. 62/63፡1-4። ኢሳይያስም፡- ነፍሴ በሌሊት ትናፍቅሃለች፤ መንፈሴም በውሰጤ ወደ አንተ ትገመግላለች። አለ። ኢሳ. 26፡9።

በመኃልየ መኃልይ ዘሰሎጥንም የቤተ እሥራኤል ወይም የቤተ ክርስቲያን ምሳሌ የሆነው ሙሽራ ፍጥነትን ስትገልጽ፡- «አይቱ ትራኢ ወአይቱ ትሰክብ ጊዜ ቀትር ከመ ሊይኩን ዘአንጊሊ ውስተ መራዕየ ካልዓኒከ። ነፍሴ የወደደችህ ሆይ? ወዴት ትሰማራለህ በቀትር ጊዜስ ወዴት ታርፋለህ? እባክህን ንገረኝ። ስለምን ከባልንጀሮችህ ምንነት በኋላ ልቅብዘዘዘ? እንዳለች ተገልጦአል። መኃ. መኃ. 1፡7።

«ደግሞ አርእየኔ ገጸከ ወአስምዓኔ ቃለከ እስመ ቃለከ አዳም ወገጸከ ልሁይ። ፈላህን አሳየኝ፤ ቃልህንም አሰማኝ፤ ቃልህ ያማረ፤ ፊትህም የተቀበ ነውና» ብላለች። መኃ. መኃ. 2፡14። በግዕዙ።

ዳዊትና የእሥራኤል ሕዝብም እግዚአብሔርን የሚፈልግ ልብ ደስ ይበለው፤ እግዚአብሔርን ፈልጉት ትጸናላችሁ። ሁልጊዜ ፊቱን ፈልጉ። እያሉ ይዘምሩና የመሰገኑ ነበር። መዝ. 104/105፡3፡4።

እንዲሁም «ኅዳር ለእግዚአብሔር ወተሐዩ ነፍሰከሙ። እግዚአብሔርን ፈልጎ ነፍሳችሁም በሕይወት ትኖራለች» አሉ።

እነሆም እስከ ክርስቶስ መምጣት ድረስ እግዚአብሔርን በፍጹም ለየሚፈልጉትና የሚሹት ሰዎች፣ በመንፈሳቸው ፊቱን ለማየት ለመሻት የቱን ያህል ይጓጉና ይፍፍቁ እንደነበሩ፣ ከዚህ በላይ ከጠቀስናቸው ከመጽሐፍ ቅዱስ ማስረጃዎች ተመልክተናል።

ይሁን እንጂ በዚያ ዘመን፣ አንዳንድ በእግዚአብሔር ያመኑና እርሱን የሚወላ ሰዎች በመንፈሳቸው ተበረታትተው የዚህን ያህል እግዚአብሔርን የሚፈልጉ የሚናፍቁ ቢገኙም፣ መላው የሰው ዘር እንደ እነዚያ ሰዎች ነበረ ለማለት አይቻልም።

መቼም ቢሆን እግዚአብሔርን ያየው የለም፣ ነገር ግን በአባቱ እቅፍ ያለ አንድ ልጅ እርሱ ተረከው «ገለጸው» ዮሐ. 1፥18።

እርግጥ ነው የሰው ሁሉ መንፈስ፣ አምላክዋን ከመፈለግ ፈጽማ ጨልማ ነበረች ለማለት ባንደፍርም፣ በዚያ ጊዜ ሰው ችግር እንደነበረበት ግልጽና የታወቀ ነው። ሰው በኃጢአት ከወደቀበት ጊዜ ጀምሮ በሐዲስ ኪዳን ወልደ እግዚአብሔር ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ዓለም ተገልጸ፣ ሰውን ከእግዚአብሔር ጋር የሚያስታርቅበትን ከኃጢአቱም የሚያነጻበትን፣ በእግዚአብሔር እውነተኛ ፍርድም በቤዛን የሚያጸድቅበትን ደሙን፣ በመስቀል ላይ አፍሰሰ፣ መንፈስ ቅዱስንም ሰጥቶ፣ በታወንጌሉ፣ የሰውን መንፈስ እስካደሰበት ድረስ፣ እውነተኛና ጸድቅ ፈራጅ በሆነ እግዚአብሔር መካከል፣ በኃጢአት በወደቀ ሰው መካከል ቅራኔ እንጂ መጣጣም እንዳልነበረ ግልጽ ነው። ይኸውም የሰው መንፈስ በሰው ላይ ከደረሰበት ውድቀት የተነሣ፣ ከሰይጣን ቀራኝነት፣ ከኃጢአተኛ ሥጋ ገገርነት፣ ከዓለም አታላይነት፣ የተደራረበ የጭቆና ተፅዕኖ ስለነበረበት፣ እግዚአብሔርን መናፈቅ መፈለግ የከብሩን ፊውቀት ለማየት የሚያጓጓ መሻት ሁሉ በጣም ይከብዳት እንደ ነበረ ሊካድ አይቻልም።

በምዕራፍ 12 ላይ የሚገኙ ማስረጃ ምንጮች።
1. ቅዱስ ያሬድ ጸመ ድን ዘኒቆዲሞስ ዕዝል ዘሰኑይ።

ምዕራፍ አሥራ ሦስት።

ሰው ከሰማይ ካልተሰጠው በቀር አንዳች ሊያገኝ አይችልም።
ዮሐ. 3፥27።

ነገር ግን ሰው እላይ ከጠቀስናቸው ሰውን ከሚያስጨንቁ ኃይላት ሥልጣን በእግዚአብሔር ምሕረትና ጸጋ ብቻ፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ የተፈጸመውን ማዳከም ከቅዱስ ወንጌሉ ሰምቶ በማመን ከተፈታና ነፃ ከወጣ በኋላ፣ ከእግዚአብሔር የኃጢአትን ይቅርታና የዘለዓለምን ሕይወት አግኝቶ፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ቅዱስ መንፈስም፣ የራሱ መንፈስ ነፃ ወጥታለት ስለታደሰችለት፣ የእግዚአብሔር ፍቅርን

በዚህ ሰውነት ባለጠግነት የሚሻና የሚፈልግ ለማየትም የሚጓጓና የሚናፍቅ ሊችል።

የሆነ ብቻ አይደለም፣ እግዚአብሔርም ራሱን ለሰው ከመግለጡም በላይ፣ መለኮታዊ ሁሉ በክርስቶስ በኩልና በመንፈሱ ለሰው አፍስሶለታልና፣ ሰው ለላላ ለእእምጭ ከሚችለው በላይ እስኪሆንበት ድረስ፣ ስለ ተለገሠለት የጸጋው ግብሩ ለፋት እየተደነቀ እስከመኖር ደርሶአል። ኤፌ. 3፥18፣19።

ከዚህም የተነሣ እንደገና እግዚአብሔር ያደረገለትን ነገር ሁሉ ከመሠረቱ ለመሥሪያ በናፍቆትም ሊያጣጥም በተዘክሮም ሊያተኮርባቸው ይይዛል።

የከውም እንደሚከተለው ነው።

- 1) እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ ደም እንዴት እንዳጸደቀው፡- ሮሜ 3፥23፣24።
- 2) እግዚአብሔር በክርስቶስ እንዴት እንደታረቀው፡- ሮሜ 5፥6-10። 2ቆሮ. 5፥18፣19።
- 3) እግዚአብሔር በክርስቶስ ያን ያህል ኃጢአቱን እንዴት ይቅር እንዳለለትና እንደተወለተ፡- 1ዮሐ. 2፥1፣2፣12። 1ጢሞ. 1፥15።
- 4) እግዚአብሔር በክርስቶስ ከሰይጣንና ከኃጢአት ባርነት፣ ከዓለም ገገርነት፣ ከሕግ ከሣሽነት፣ ከገንገም ጥፋት፣ ለራሱ ይሆንለት ዘንድ እንደተቤዠውና ነፃ እንዳወጣው፡ ዕብ. 2፥14። ዮሐ. 3፥5፣8።
- 5) ከጨለማ ሥልጣን አውጥቶ፣ ወደ ወደደው ወደ ልጁ መንግሥት ወስዶ እንዴት እንደተከለው፡- ቁላስ. 1፥13፣14።
- 6) ለመላእክት ያለገዛውን ዓለም በክርስቶስ እንዴት ወራሽ ሊያደርገው እንዴት እንደወሰነ እያየ፣ የእግዚአብሔርን የፍቅርና የቸርነት የጸጋን ጣዕም በመናፈቅ ይመሰግል። ዕብ. 2፥5-18።

መንፈስ ቅዱስ ለሰው በዚህ ብቻ ሳይሆን፣ ይህን ዕድል ያስገኘችለትን የኢየሱስ ክርስቶስ የቤዛንቱ አፈጻጸም መሥዋዕትነት፣ የታዛዥነቱንም ቀርባን አቀራረብ ያለውን ዘንድ ከወንጌሉ ጸጋው እንዲያስታውስና ልብ ብሎ እንዲያተኮርበት ለመፈጥል።

ስለዚህም በኢየሱስ ክርስቶስ የተሠራለትን ሥራና ትሩፋት ከሥር ከመነሻው ጀምሮ ሊመለከትና እርሱንም እያሰላሰለ በዓይነ ሕሊና ሊያይና ሊያስታውስ ለሚችል፡- ይኸውም ከመሠረቱ የእግዚአብሔር ቃል ወልድ ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ በዘለውና በባሕርየ መለኮቱ እንድ ሆኖ ተተካክሎ ከዘለዓለም የኖረ ሲሆን፣ በመለኮታዊ ጥቅፋ ሰውን ያድን ዘንድ፣ ከሰማየ ሰማይት መውረዱን፣ በመንፈስ ቅዱስም ሥራ ከደገግል ማርያም የሰውን ሥጋ ለብሶ፣ የባሪያውን መልክ ወስዶ መወለዱን በመደነቅ ያለባል። ፊልጵ. 2፥6-11። ዕብ. 2፥1-3። ም. 2፥9-18።

ኢየሱስ ክርስቶስ በቤተ ልሔም በረት ከተወለደበት ጊዜ ጀምሮ በዚህ ዓለም ለሰጥ ስለ እርሱ የተንገላታበትን፣ በትሕትና በየዋሃት ደካማ ሆኖ በመገኘት በመሥዘን፣ በትዕግሥትና በመቻል፣ አሸናፊ ሆኖ ሳለ በመሸነፍ፣ ጸድቅ ሆኖ ሳለ፣ አንድ ኃጢአተኛ በመሆን፣ በተድላ መለኮት ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ተተካክሎ

የሚኖር ሲሆን፤ የገዛ ራሱን ለውርደት አቅርቦ የፈጸመውን አገልግሎት ያስታውሳል ሉቃ. 2፥1-20። ፊልጵ. 2፥6-11። 2ቆሮ. 8፥9።

እንደዚሁም ሰው፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ንስሐ ለሚገቡ ኃጢአተኞች የተመደበው የዮሐንስ ጥምቀት በዮሐንስ እጅ በዮርዳኖስ ወንዝ እስኪጠመቅ ድረስ፤ ጽድቅን ሁሉ ለመፈጸም ስለ ሰዎች ሁሉ ራሱን ገቅ አድርጎ ለመጠመቅ መታዘዙን፤ ስለዚህም ደግሞ በመለኮታዊ ህልውና የሚገናዘበው መንፈስ ቅዱስ በራሱ ላይ ሆኖ፤ መሢሕክነት እስኪያጸድቅለት፤ እግዚአብሔር አብም የምድህና ደስታዮን የማይብህ ልጄ እንደሆነ ብሎ እስኪመሰክርለት ድረስ ለዓለም መድኃኒቱን ጌታዋ፤ ንጉሥዋና አምላካዋ ነቢይዋና ካህንዋ፤ እረኛዋም ይሆን ዘንድ ጽድቅን ወድዶ አመጣን መጥላቱን ያመለክታል። ከዚህም ጋር ወደ ምድረ በዳ ሄዶ አርባ ቀንና አርባ ሌሊት ጸዎ በጸረሀብ ላይ ሆኖ ሳለ፤ የሰይጣንን ፈተና በእግዚአብሔር ቃል ድል ማድረጉን አቅርቦ ይመለከታል። ማቴ. 3፥1-17። ም. 4፥11።

ጌታችን ስለ ሰው ሲል ከተያዘበት ሌሊት ጀምሮ በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ነፍሱ እስከሰጠበትና በመቃብር ውስጥም እስከተቀበረበት ጊዜ ድረስ፤ የተቀበለውን መከፈት ሥቃይ፤ ውርደትና የጥቃት፤ የሕመምትና የጭንቀት የጋር የጣር ጸዋት መከራ ሁሉ ስለ ሰው ስለመሆኑና፤ ሰውንም ለማዳን በሚያበቃ ተግባር መሥዋዕትና ቀርባን ሆኖ አሟልቶ እስኪፈጽም ድረስ የተቀበለለት መሆኑን ያሳለሳል። ሉቃ. 22፥11። ም. 23 በሙሉ።

የእግዚአብሔር ማኅተም ሆኖ ከሰማይ የወረደና ለዓለም ሕይወት የተሰጠ የሕይወት ምግብና መጠጥ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋዬን የሚበላና ደሜን የሚጠጥ ሁሉ በእኔ ይኖራል፤ እኔም በእርሱ እኖራለሁ። ሥጋዬን የበላና ደሜን የጠጣ የዘለዓለ ሕይወት አለው። ከእኔም ጋር አስነሣዋልሁ። ሥጋዬ በእውነት መብል ነው። ደሜን በእውነት መጠጥ ነው እያለ በመስቀል ላይ አቅርቦለታል። ሰውም በዚህም ይህን ስጦት ምን ጊዜም እየተደነቀ በማስታወስ ይጠቀምበታል። ዮሐ. 6፥28-58።

የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤም በሞትና በመቃብር በሲኦል ላይ በኃጢአትና በሰይጣን በዓለም ላይ ለሰው ልጆችም አስፈርዳቸው በነበረው በእርሱ ፍርድ ላይ እንዴት ባለ ሥልጣናዊ ድል አነሣ ለእንደተፈጸመ እያስታወሰ፤ ከራሱ ሕይወት ጋር ያገናዝባል። ዮሐዋ. 2፥22-33። 1ኛ. ጴጥ. 3፥18-22።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን ከተነሣ በኋላ፤ ወደ ሰማያት ዐርጎ፤ በአባቱ ዙፋን በኃይል ቀኝ ተቀምጦ ስለ ሞቱ ሕመም የክብርና የምስጋና ዘውድ ተቀዳጅቶ ታላሊቀ ካህናት ንጉሥ ነቢይና እረኛ «ጠባቂ» ጌታና አምላክ መድኃኒ መሆኑን አስተማምኖ በማጽደቅ የሰማይና የምድር ሥልጣን በእጁ መያዙን ሰው በፀጥ ይመለከታል። በናፍቆትም ወደዚያው ይቀርባል። ዮሐዋ. 2፥33-36። ም. 17፥30፤31። ዕብ. 1፥3። ም. 9፥28።

መንፈስ ቅዱስ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ትንሣኤና ዕርገት ለሰው ላይ የተዘጋጀለትን የአዲስ ሕይወት አኗኗርን መሠረት እንዲያይ ገልጿለታል።

ዘለዓለማዊና ሕያው እንደመሆኑ መጠን ደግሞ የማይሞት፤ የማይጠፋ የማይተኛ፤ የማያንቀላፋ፤ የማይደከም፤ የማይታመም፤ የማይዘነጋ፤ የማይረላ፤ ች የማይል፤ የማይሰለች፤ ምን ጊዜም ለሰው የሚያዝነለትና የሚራራለት፤ ተግ የሚያስብለት፤ ፈጥኖ የሚደርስለት፤ በአባቱ ዙፋን ቀኝ በሰማያት ላይ የተቀመጠ ለ ካህናት ያለው መሆኑን ነው። ዕብ. 4፥14-16። ም. 7፥25-28።

እንደዚሁም ሁሉ ኢየሱስ ክርስቶስ ኃጢአት ላይኖርበት፤ በሰው ያለ፤ ኃጢአተኛ ሆኖ በመስቀል ላይ በተሰቀለ ጊዜ፤ ኃጢአተኛው ያለ ከእርሱ ጋር አብሮት መስቀሉን፤ ደግሞ ከእርሱ ጋርም ለኃጢአት መሞቱን ለመቀጠር፤ ከኃጢአት አርነት መውጣቱን ማየቱ ነው።

እንደዚሁም ደግሞ ሰው በሕግ ከክርስቶስ ጋር በሞተ ጊዜ፤ ለኃጢአትና ለዳዎች፤ ለዓለም በክርስቶስ ሥጋ ስለሞተባቸው እርሱንም ሊገዙት እስከማይችሉ ድረስ ድል መነሣታቸውን ይመለከታል። ሮሜ 7፥4-6። ገላ. 2፥19፤20። ም. 1፥14 16። ኢዮብ 3፥28፤29።

ላግም ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙታን በተነሣ ጊዜ፤ ከእርሱ ጋር የሞተውን ሰው ለማንኛውም ሰው አንድነት ከራሱ ጋር አስነሥቶ፤ አዲስ ሕይወት ሰጥቶ አዲስ ፍጥረት ለሌላ ዘር አድርጎ፤ የእግዚአብሔር ልጅ የራሱ ወንድም፤ የራሱ አካልና ብልት መሆን አብቅቶት በፍቅርና በእምነት በተሰፋ እንዳቆመው ያያል።

በዚህ ሁሉ የእግዚአብሔር ፍቅርና ጽድቅ የጥበብና የኃይሉ ታላቅነት የክብርና የሕልውና ብርታት የበጎ ፈቃዱና የሥምረቱ ባለጸግነት እንዴት እንደሆነ ምን ያህሉንስ ግልጽነት እያየ በመገንዘብ በማድነቅ ያመሰግናል። 2ጴጥ. 1፥2፤3። ይሁዳ 1፥25። ቁላስ. 2፥1-3።

በጣም የሚያስደንቀው ነገር ደግሞ ዓለም ሊቀበለው የማይችል መንፈስ ቅዱስ ክርስቶስ ላመነ ሰው ከተሰጠ በኋላ፤ የሰውን ዓይነ ልቡና አብርቶለት፤ በእግዚአብሔር ፍርድ ጸጋ ለሰው የተሰጡትን ሰማያዊና የብልጽግና መዝገቦች ሁሉ፤ ዓለም ለሰው አስቀድሞ፤ በኢየሱስ ክርስቶስ ተመድበውለት እንደነበሩ ብሩህ አድርጎ ለሰው አስቀድሞ መገኘቱ ነው። ይልቁንም ደግሞ የገዛ ራሱ መንፈስ ቅዱስ ለእነዚያ ሰማያዊና የብልጽግናዎች፤ መያዣቸውና ማኅተማቸው ሆኖ ማረጋገጠው ነው። ኤፌ. 1፥13፤14። 2ቆሮ. 1፥21፤22።

ስለዚህ ሰው ከልዑል እግዚአብሔር ዘንድ በሰማያዊ ስፍራ ከዓለም ፍጥረት ለቀድሞ በኢየሱስ ክርስቶስ በመንፈሳዊ በረከት ሁሉ እንደተባረከ፡- ኤፌ. 1፥13፤14፤ ቀጥጥር 17-19።

=ምዕራፍ አሥራ አራት።

የተትረፈረፈ ስጦታ።

ደግሞ ሰው በኢየሱስ ክርስቶስ ነውር የሌለበትና ቅዱስ ይሆን ዘንድ በቅድስና ለቀደስ ዘንድ ከዓለም ፍጥረት አስቀድሞ እንደተመረጠ፡- ኤፌ. 1፥4።

እንደዚሁም ሁሉ ሰው በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ የልጅነትን መዝገብ አግኝቶ የእግዚአብሔር ልጅ የኢየሱስ ክርስቶስ ወንድም ይሆን ዘንድ አስቀድሞ እንደተወሰነ፡- ኤፌ. 1፥5፤6። ባገኘው የልጅነት መብትም በኩር በሆነለት በክርስቶስ የእግዚአብሔር ጭቅ የኢየሱስ ክርስቶስ ተወራራሽ ይሆን ዘንድ ርስትን እንደተቀበለ አረጋግጦአል። ሮሜ 8፥16፤18። ቀጥጥር 29።

የእግዚአብሔር ፈቃድ እንደወደደች ጸጋውን በጥበብና በአእምሮ በማስተዋለ እንዳበዛለት፤ በዚህም የእግዚአብሔር የፈቃድን ምሥጢር ባስታወቀው መሠረት በሰማይና በምድር ይደረግ ዘንድ ያለውን ፍጻሜ ሁሉ በክርስቶስ ለመጠቀሙ ሲሆን እርሱም የክርስቶስ አካል ሆኖ ይገኝ ዘንድ እንደተመደበና፤ በዚህ እቅድ ውስጥ እርሱም ራሱ ተሳታፊ መሆኑን መገንዘብ እንዳለበት፡- ተገንዝቦአል። ቁላሳ 1፡19፤ 20። ኤፌ. 1፡10፤ 11።

እንደዚሁም ሁሉ ከመታወቅ ሁሉ የምትበልጠውን የክርስቶስን ፍትህ እንዲያውቅ፤ የዚህንም ስፋትና ርዝመት ከፍታና ጥልቀት እንዲረዳ ሆኖአል። ኤፌ. 3፡28፤ 29።

መንፈስ በሚሆን ጌታ ፊትም፤ እንደመስተዋት ከክብር ወደ ክብር እየተለወጠ ጌታን እንዲመስል፡- 2ቆሮ. 3፡17፤ 18። 1ቆሮ. 13፡12።

የክርስቶስ ሞት የራሱ ሞት እንደሆነ፤ የክርስቶስ ትንሣኤም የራሱ ትንሣኤ መሆኑን እየቆጠረ በአዲስ ሕይወት እንዲኖር እሙን እያደረገ፤ መንፈስ ቅዱስ በሕይወቱ አሳይቶታል፡- ሮሜ 6፡7-11።

ከዚህም ጋር ክርስቶስ በክብር ሲገለጥ ከእርሱ ጋር በሚገለጥበት ቀን፤ ይህ የተዋረደውን ሥጋውን የገዛ ራሱን ሥጋ አስመስሎ በማስነሣት በክብር እንደሚያቆመውና ኅዘን፤ ጭንቀት፤ መከራ፤ ሥቃይ በሌለበት በዘለዓለም ሕይወት እንደሚኖረው አስተማምኖ አስረድቶታል። ፊልጵ. 3፡20፤ 21። ዮሐ. 3፡1፤ 2። ራዕ. 21፡3፤ 4።

እነሆም በሐዲስ ኪዳን ያለ ሰው፤ ከዚህ በላይ የተገለጸ እንደዚሁም ሁሉ ያለ ሰማያዊ ምሥጢር በመንፈስ ቅዱስ ገለጻ ከተገነዘበና ለዚሁም መያዣውና ማጎተመ መንፈስ ቅዱስ ሆኖለት ካገኘ በኋላ፤ ምን ያስብና ይመኝ ይሆን? በብሉይ ኪዳን ዘመን የነበሩ የእምነት አበው የእግዚአብሔር መገለጽ የዚህን ያህል ሳያገኙ ምሥጢር ሆኖባቸው ሳለ፤ መንፈሳቸው ግን ተግታ በሌሊትና በማለጻ እግዚአብሔርንና ተግባሮቹን ስትፈልግ፤ ስትናፍቅ የቱን ያህል እንደተጣጣረች እናስታውሳለን። ታዲያ፡- የሐዲስ ኪዳን ዘመን ሰውማ በክርስቶስ የተከናወነለትንና በመንፈስ ቅዱስ ገላጭነት መያዣነት የተሰጠውን አምላካዊን የባለጸግነት ሙላት፤ በሚያይበት ጊዜ የቱን ያህል ይጓጓና ይናፍቅ፤ የቱን ያህል በፍቅር በደስታ በምስጋና ይመስጥ።

እርግጥ ሰው እግዚአብሔርን የት አገኘዋለሁ? ይገኛልኛልን? በውኑ ጸሎትን ይሰማና ይመልስልኛልን? ሲል በፍላጎትም በመጠራጠርም ይጨነቅ እንደነበረ አስቀድመን የገለጽነውን ሐተታ እናስታውሳለን።

በዚያ ዘመን ከሥጋ ድካምና አስጨናቂዎችና ክፉዎች ከሆኑ ከጨለማ ኃይላት የተነሣ፤ የሰው መንፈስ ነቅታ ጠላቶችዋን ለመቋቋምና የምትፈልገውን አምላካዊ ለማግኘት ወደ እርሱም ፍጹም በሆነ ናፍቆትና መሻት ለመጠጋት ዐቅም ያጥራት እንደነበረ የታወቀ ነው። ኢሳ. 8፡22። መዝ. 142/143/፤ 3፤ 4።

አሁን በሐዲስ ኪዳን ዘመን ግን እንደዚህ ያለ ችግርና እንቅፋት በሰው መንፈስ ፊት ተጋርጦ አይገኝም። ምክንያቱም በዚሁ በሐዲስ ኪዳን ዘመን፤ ሁሉ ከእርሱ፤ ሁሉ በእርሱ፤ ሁሉ ለእርሱ የፈጠረ፤ እግዚአብሔር ቃል ወልድ በአምላካዊ ፍቅር ወደዚህ ዓለም መጥቶ የሰውን ሥጋ ለብሶ ተገልጿል። ይልቁንም በመስቀል ላይ ተሰቅሎ ሞቶ የሰይጣንን ሥራዎች ድል ነሥቶ ከሙታን ተነሥቶአል። ወደ ሰማያት ዐርጎ፤ መንፈስ ቅዱስን ወደዚህ ምድር ላይ ልኮ የእግዚአብሔርን የባለጸግነቱን

የሥጢራት ለቤተ ክርስቲያን በግልጽ ሰጥቶአታል። ኤፌ. 1፡3-14። ም. 3፡3-6። ም. 10፡25-27።

ለዚህም በክርስቶስ ያመነ ሰው እግዚአብሔርን የት አገኘዋለሁ? ጸሎትን ለማግኘት ይመልስልኛልን? ብሎ በመጨነቅ የሚቸገር አይሆንም።

እግዚአብሔር ግልጽ በሆነ ከሥተት በቅዱስ መንፈስ እግዚአብሔርን ለምትሻ ማገድ ተገልጦአልና ነው። በአጠቃላይ ሲታይ፡- እነሆ፤ እግዚአብሔር አብ ዓለምን ከመወደዱ የተነሣ፤ አንድያ ልጁን አሳልፎ ከሰጠለት ዮሐ. 3፡16። ሮሜ 8፡32።

እግዚአብሔር ወልድም፡- ለወዳጆቹ ራሱን አሳልፎ ከመስጠት ወዲያ የሚበልጥ ቅቅር የለም ብሎ ራሱን ለሰው አሳልፎ ከሰጠለት፡- ዮሐ. 15፡13። ሮሜ 8፡34።

እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስም የባሕርይ ቃሉ የሆነ ወልድ ለጠላቶቹ አስኪሞት ለሰጠ ሰውን በወደደበት ፍቅር ሲሰማማና ለሰው የተሰጡትን አምላካዊያን ጠላቶችና ጠላቶች በሰው ላይ ከማፍሰሱም ጋር መያዣቸው ከሆነለት፤ ምን የሚጎድል ነገር ለለገ ሮሜ 5፡5። ዮሐ. 16፡13-15።

ሊየሱስ አለ። የሚወደኝ ቢኖር ቃሌን ይጠብቃል። አባቴም ይወደዋል። ወደ እርሱም እንመጣለን። በእርሱም ዘንድ መኖሪያ እናደርጋለን።

አብ በስሜ የሚልከው መንፈስ ቅዱስ የሆነው አጽናኝ እርሱ ሁሉን ያስተምራችኋል። እኔም የነገርሁዎችሁን ሁሉ ያሳስባችኋል። ሰላምን እተውላችኋለሁ። ሰላምን እሰጣችኋለሁ። እኔ የምሰጣችሁ ሰላም ዓለም እንደሚሰጥ አይደለም። ልባችሁ ለይታወክ፤ አይፍራም። ዮሐ. 14፡23፤ 25፤ 27።

የሰው መንፈስ ይህን ዓይን ያላየውን ጆሮ ያልሰማውን በሰው ልብም ያልታሰበውን እግዚአብሔርን ለሚወዱት ያዘጋጀውን ፍጹም ከሥተት ተገልጻለት ካገኘች፤ ምን ትል ይሆን? 1ቆሮ. 2፡6-8።

ይህን በጸሎተ ሕሊና በእንክር በተዘከሮ ሆኖ በማሰብ፤ በማሰላሰል፤ አተኩራ እየተመለከተች ተመስጦ በተመላ ናፍቆትና ደስታ ታመሰግነዋለች። ለአብ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ አንድ አምላክ ክብር ምስጋና ይሁን፤ ምን ጊዜም ለዘለዓለም አሜን። ሃይ. አበ. እልመስጦአግያ ገጽ 29 ቍጥር 11፤ 12።

2ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

«እግዚአብሔር ገባሬ ነሱ ፍጥረታት ውለቱ ወውለቱ መዋዔ ነሱ
መዓርግ ወሂመተ ነሱ ህላዌ በሠለስቱ አካላት ፍጹመ መልክዕ ወገጽ
ነቢር ዲበ መንበረ ስብሐቲሁ ዘይእኅዝ ነሱ»።
አግናጥዮስ ሃ አበ ገጽ 36 ክፍል 1 ቍጥር 2።

የትምህርተ መለኮትና የስመ ህላዌያት ገለጻ።

በማንኛውም ምስጢረ ሥላሴና በምስጢረ ሥጋዌ የሚገኙ አሥራው ቃላት በዚህ መጽሐፍ ገለጻ ተሰጥቶአቸው ተብራርተው ይገኛሉና፤ የእነዚህን መሠረታዊ አሳቦ፤ ጠንቅቆ ለመረጳት በመጠኑም ቢሆን፤ ለትምህርተ መለኮት ማብራራያ ጠቃሚ በመሆኑ፤ በቅጥነተ ልቡና ሆኖ መመርመር እንደሚያስፈልግ ሁሉም ይገነዘቡዋል።

እነዚህ ቃላት በሰዋስው ሕገ ትምህርትና በትርጓሜ መጻሕፍት አባባል፤ በመተርጉማን ፈለጉ፤ ነጥረው የወጡና ለትምህርተ መለኮትና ለእምነት ድንጋጌ፤ ቀዋምያን ምሶሪዎች ናቸው። እነሆም ልዑል እግዚአብሔር በአንድነትና በሦስትነት የሚጠራባቸው ስሞቹ ይኸውና፡-

የእግዚአብሔር ስሞች በመጽሐፍ ቅዱስ በየቦታው ተጽፈው ይገኛሉ።

1ኛ፤ የአንድነቱ ስሞች።

- አምላክ፡- መዝ. 17/18/፥31።
- መለኮት፡- ሮሜ 1፥20-22።
- እግዚአብሔር «ኤልሻዳይ»፡- ዘፍጥ. 17።
- እግዚእ እግዚአብሔር «ይሆዋህ»፡- ዘጸአ. 6፥3-8።
- አዶናይ፡- ሕዝ. 7፥2፥5።
- እግዚአ ባባዎት «የሠራዊት አምላክ የሠራዊት ጌታ» ፤ ኢሳ. 6፥3።
- እግዚአብሔር አምላክ፡- ዘፍጥ. 2፥4፥8።
- ኤሌሄ «ኤሎሂም»፡- መዝ. 21/22/፥1። ማቴ. 27፥46።

በመጽሐፍ ቅዱስ ከተገለጹት እግዚአብሔር በአንድነቱ ከሚጠራባቸው ስሞች እነዚህን አቅርቦናል። እነዚህ ከዚህ በላይ የተገለጹት በአንድነቱ የሚጠራባቸው ስሞች በዚህ መጽሐፍ ህሉና መለኮት በሚል ርእስ ከተጻፈው ክፍል ታትተው ይገኛሉ።

2ኛ፤ የእግዚአብሔር የሦስትነቱ ስሞች።

- ሀ. አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ፤ ማቴ. 28፥19፥20። ም. 3፥17።
- ለ. ልብ፤ ቃል፤ እስትንፋስ፤ መዝ. 32/33/፥6፤11። ዮሐ. 1፥1-30።
- ሐ. ወላዲ፤ አሥራዒ፤ ተወላዲ፤ ሠራዒ፤ መዝ. 2፥7። ም. 109/110/፥3።

እነዚህም ከዚህ በዝርዝር ያየናቸው ስሞች ሥላሴ በተዋሕዶ «ቅድስት ሥላሴ» ጭም ልዩ ሦስት ተብላ በምትታወቅ በአንዲት ልዩ ሦስትነት አቋም ተመድበው የሚገኙ ናቸው እንጂ፤ ከአንዲት ሦስትነት ውጭ የሚሄድ ወይም የሚገኙ አይደሉም። ከሦስትነቱ፤ በላይ የመባዛት አቋም የላቸውም። ስሞቹ ወላኝ የሆኑ ትምህርታውያንን የሥጢራት ቋጥረዋል።

ሀ. እነሆ፡- አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ፡ ተብለው በዚሁ የስምቹ መጠሪያ ሲነገሩ የአካላቱ አስማተ ጽንዕ የእግዚአብሔር አቃኒምን ያሳያሉ።

ለ. ልብ፡ ቃል፡ እስትንፋስ፡ ተብለው ሲነገሩ፡ የኩነታት ስሞችን ያሳያሉ።

ሐ. ይህም በዝርዝር ሲገለጽ፡-

1፡ ልብ፡ ልቡና ዕውቀት ማወቂያ አብን፡ ሲያመለክት ሲያሰማ በኩነት የሚነገር ነው። መዝ. 32/33፡11።

2፡ ቃል ንባብ ንግግር መናገሪያ ሆኖ ወልድን ሲያመለክት የሚነገር የኩነት ስም ነው። ዮሐ. 1፡1፡18።

3፡ እስትንፋስ ሕይወት ሕይወት አድራጊ ሆኖ መንፈስ ቅዱስን እያመለከተና እያሰማ በኩነት ስሙ የሚነገር ነው። መዝ. 32/33፡6፡11። ዮሐ. 15፡16፡ ም. 14፡26።

መ. ደግሞ ወላዲ፡ አሥራዒ፡ ተወላዲ፡ ሠራዒ በመባሉ የተነገሩበት የአካላት ግብራትን «የአካላት የግብር ስሞችን» የሚያሳውቅ የግብር ስም ነው።

ይህም በዝርዝር ሲገለጽ፡-

ሀ. አብ ወላዲ አሥራዒ እንደሆነ ያሳያል።

ለ. ወልድ ተወላዲ እንደሆነ ያሳያል።

ሐ. መንፈስ ቅዱስ ሠራዒ እንደሆነ ያሳያል። እነሆም ስለዚህ በመጽሐፍ ቅዱስ ያለውን አባባል በሚከተለው ማየት ነው። መዝ 2፡7። ም. 109/110፡3። ዮሐ. 15፡26።

ይህ አባባል ደግሞ ጉልቶ የሚታየው በመጽሐፍ ቅዱስ ነው። ዮሐ. 5፡23፡25፡36። ም. 29፡38። ም. 14፡26። ማንኛውም ስም አቋሙ ተመርምሮ የተወሰነበት ይዘት አለው።

ይኸውና እነዚህ በየረድፉ ሆነው እዚያ ላይ በዝርዝር ሲቀርቡ ያየናቸው ስሞች ስለ አንዱ እግዚአብሔር ህላዌ መለኮትና ስለ ቅድስት ሥላሴ ወይም ስለ ልዩ ሦስትነት መታወቅ የተነገሩ ሆነው እናገኛቸዋለን።

እንደዚህ ሆነው ከመገኘታቸው የተነሳም፡ ወላኝ የሆነ እውስጣቸው ተቋጥሮባቸው የሚገኝ ትምህርታዊ ምሥጢርን ከማስገንዘባቸው በላይ፡ ይህንኑ በገዛ ራሳቸው እየጠቁሙ በማመልከትና በማንጸባረቅ ሲያሳዩ ተገኝተዋል።

እነሆም ይህ መንጸባረቅ ነው የትምህርተ መለኮትን ሊቃውንት ወደ ራሱ ስበ እንዲያተኩሩበትና ተመርምሮ እንዲያገኙበት የረዳቸውና ያነቃቃቸው።

ከዚህ አስቀድመን እንደገለጸን፡ የትምህርተ መለኮት ሊቃውንት ትምህርቱ ሆነ የመራቀቅ ስልቱ በየአግባቡና በየፈርጁ ለይተው ለመገንዘብና ለመረዳት ከዚያም አልፈው ለተከታዮቻቸው እየተነተኑ ለማስረዳት ይቻላቸው እንዳልነበረ በእርግጥ የሚያጠራጥር አይደለም።

ይሁንና ልዑል እግዚአብሔር በአንድ ህላዌ መለኮቱ የሚጠራባቸውን ስሞች እንደዚሁም በሥላሴነቱ የሚጠራባቸው የሥላሴ ቅዱስነቱን ስሞች የራሱ እስትንፋስ በሆነ መጽሐፍ ቅዱስ፡ በቅድሚያ እንዲሰፍሩ በማድረግ፡ ዳግም በመጽሐፍ ቅዱስ፡ የሰፈሩና የተገለጹ እግዚአብሔራውያን ስሞች የትምህርተ መለኮቱን ምሥጢራት ወላኝ

የሆኑት በማንጸባረቅ እንዲገኙ በማድረግ ለትምህርተ መለኮት ሊቃውንት የሆኑት ያለ ክሥተት በጸጋው ሰጥቶአቸዋል።

ይኸውም እነዚህ ከመጽሐፍ ቅዱስ የተገኙ ልዩ ልዩ ስሞች ከገዛ ራሳቸው የትምህርታውያን ምሥጢራትን እንዴት እንደሚያሳዩ እዚህ ለመመልከት ለላላንና ነው።

1) እግዚአብሔር በአንድ ህላዌ መለኮት አንድ እንደሆነ ጸንቶ መኖሩን ነው።

2) ሥላሴም በሦስትነቱ አቋም ጸንተው መኖራቸው ነው። ይህም በዝርዝር ሲነገር፡-

ሀ. አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ፡ የተባሉ የአካላት ስሞች በአካላት ስምነታቸው ጸንተው መገኘታቸው።

ለ. ልብ፡ ቃል፡ እስትንፋስ፡ የተባሉ የኩነታት ስሞችም በኩነታት ስሞቻቸው ጸንተው መገኘታቸው።

ሐ. ወላዲ፡ አሥራዒ፡ ተወላዲ፡ ሠራዒ በመባል የሚጠሩ የአካላት ግብራት ስሞችም በአካላት ግብራት ስሞቻቸው ጸንተው መገኘታቸው።

እንግዲህ በዚሁ ረገድ ነው የስምቹ አቋም በየመልኩና በየወገኑ በአግባብ በአግባቡ የሚታወቅበት ስልታዊ ተመርሆ ለትምህርተ መለኮት ሊቃውንት የሚተላቸው። እነሆ በመጽሐፍ ቅዱስ ተጽፎው በተገኙ እግዚአብሔር በአንድነቱ የሚጠራባቸው የህላዌ መለኮቱ ስሞችና ምሥጢራዊ አቋማቸው አንጸባርቀው የላላ በቅድስት ሥላሴ ስሞች እንደሆነ፡ በማያጠራጥር እውነት ታወቀ።

ስለዚህ ይህንን ታላቁን ምሥጢር ከገዛ ራሱ ለሰው ልጆች እንዲገለጽ ፈቃዱ ለልዑል አምላካችን ክብር ምስጋና እናቀርብለታለን።

በአንጻሩ ወዳለው ብናተኩር ደግሞ የፈተኞች ሆኑ የጳለኞቹ የቤተ ክርስቲያን ስሞችን የሚያስደንቃቸውን ድርሻ ሊያበረክቱ ይችላሉ። ዘንድ የተጠቀሙበት ጸጋ ለሌሎች ልናይ እንችላለን። ይኸውም በዚሁ ረገድ የተሰማሩ የቤተ ክርስቲያን ስሞችን መጀመሪያ ነገር ጸጋ ለትሑታን እንደሚሰጥ ዐውቀው ራሳቸውን ዝቅ ዝቅ የገዛው ለመንፈስ ቅዱስ መታዘዛቸውና ማቴ. 5፡3፡8። ዮሐ. 14፡26። ራዕ. 1፡1፡10።

ከዚያም ቀጥለው ከእግዚአብሔር የተተነፈሰውን መጽሐፍ ቅዱስን ለማንበብ የሚገባውን ሁሉ መሠዋታቸው። 1ጢሞ. 3፡15-17። ማንበብን ብቻ ሳይሆን ጌታ መለኪናት ውስጥ ያለውን መርምሩ ብሎ በተናገረው መሠረት መጻሕፍትን ጠልቀው በመመርመር የቃሉን ውስጣዊ ጠባይና አባባል ለመረዳት መፈለጋቸው። ምሥጢራንም ከመንፈስ ቅዱስ ለመቀበል መጓጓታቸው። ባጭሩ ከዚህ ሁሉ ልባቸውን የገዛው በጽኑ ፍላጎትና አሠላሳ ለማግኘት መዘጋጀታቸው ነው። ዮሐ. 5፡39።

እነሆም ለቤተ ክርስቲያን አበው የምሥጢሩ ኃይል ቃል በየወገኑና በየመልኩ ለማግባብ በአግባቡ እንደሚሄድ የሚያስችል ተመርሆ፡ ተገልጾ ሊከሠትላቸው የቻለ፡ ለእነሆም በዚሁ ሁኔታ ላይ በመገኘታቸው እንደሆነ ጥርጥር የለውም።

እንግዲህ እነዚህ አባት ሊቃውንት እዚህ ላይ ቆመውና እርሱን ተመርኩዘው ነው ምሥጢራውያን ከሥተቶችን ከህልውና መለኮት ከቅድስት ሥላሴ ስሞች ሲያንጸባርቁ የሆኑትና በመሠረቱም አምልተው አስፍተው ለማብራራት የቻሉ።

ይኸውም ስም ሁሉ ምድቡ ከየት እንደሆነ፣ ህላዌው ወይም አቋሙ መልኩ ይዘቱ እንዴት እንደሆነ፣ ተለይቶ የሚታወቀው በተመርሆ ልቡናዊ ተጠንቶና ተጠንቅቶ በሚገኝ በስመ ህላዌያት ወይም በአውታረ ስም መሆኑን ማሳወቃቸው ነው።

በትምህርተ መለኮት ረገድ ስለ ስሞች የተጠናና የተጠናቀቀ አቋም እንዳለ ካወቅ ዘንድ፣ የሚያሻማውን ሁኔታ ለይተን ለመረዳት እንድንችል፣ የትምህርተ ሰዋሰው ይዘታ እዚህ ዘንድ አቅርቦን ብናነጻጽር፣ ጠቃሚ ይመስለናል። በትምህርተ ሰዋሰው በተለይም በአዲስ ሥርዓት በተዘጋጀው በአማርኛ ትምህርተ ሰዋሰው፡-

ስሞች የሆኑት ሁሉ በአምስት የስም ዓይነቶች ተመድበዋል።

እነርሱም፡-

- 1ኛ፡ የተጻውያ ስም፡-
- 2ኛ፡ የወል ስም፡-
- 3ኛ፡ የጥቅል ስም፡-
- 4ኛ፡ የቁሳቁስ ስም፡-
- 5ኛ፡ የነገር ወይም የግብር ስም ተብለው ተሰይመዋል።

ያማርኛ ሰዋሰው ከብላታ መርሰዔ ኅዘን ወ/ ቂርቆስ ገጽ 21-25 ተመልከት።

እንግዲህ እነዚህ ስሞች በሰዋሰው ትምህርት በተመደቡበት በአምስት የስም ዓይነቶች ይዘታቸው የሰዋሰው ትምህርት ሙያን አጠናቅቀው ለማስረዳት በብቃት እንደሚያስችሉ የተረጋገጠ ነው።

ስለሆነም ከትምህርተ መለኮት መተርጉማንና ሊቃውንት ዘንድ የሚፈለገው ከዚህ ዓይነቱ ሰዋሰዋዊ የስሞች ምደባ የተለየ አቋም ያለው መንገድ እንደሆነ ግልጽ ነው።

አስረጅ፡-

- 1. እልመስጦአግያ ገጽ 29 ቍጥር 11፣ 12።
- 2. የትምህርተ መለኮትና የስመ ህላዌያት ገለጻ።
- 3. ሃይ. አበ. ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂጣርያ ወቀጶራቂያ።
- 4. መጽሐፈ ሰዋሰው በአማርኛ ከብላታ መርሰዔ ኅዘን ወልደ ቂርቆስ። ገጽ 21-25።

ስሞች ወሳኝ የሆነ ትምህርታዊ ምሥጢር ቋጥረዋል፤ ማንኛውም ስም አቋሙ ተመርምሮ የተወሰነበት ይዘት አለው።

የትምህርተ መለኮት ምሥጢርን ጠንቅቀው በገባቸው መጠንም አቋሙን ዐውቀው ሊያስረዱ፣ ጸጋ ባገኙ መተርጉማን መምህራን ዘንድ፣ ማናቸውም የትምህርተ መለኮት ስም አቋሙ «ህሉናው» ተመርምሮ በተለያዩ ይዘቱ ተገልጸና ተለይቶ የሚታወቅባቸው የስም አበጋዞች አሉ።

እነርሱም አብነታዊና ምሥጢራዊ ስያሜያቸውን ለመግለጽ በሚያመች ስሙ ህላዌያት «አውታረ ስም» በሚያሰኝ አጠቃላይ ስያሜ እየተጠና የሚነገሩ ናቸው።

ይህም የታወቀ ዘንድ ሐዋርያትን ተከትለው ከተነሡት ከመጀመሪያዎቹ የቤተ ክርስቲያን አበው አንዱ ታላቁ ሊቅ ገባሬ መንክራት ጎርጎርዮስ ስለ ስሞች

የሁሉምን አባባሎችና ስለ ወሳኝነታቸው እየለየ ሲያብራራ፣ መመሪያን ሲያወጣ እንደሌለታለን።

«እእምር ኩሉ ግብረ እምሠለስቱ ግብራት ዘውእቶሙ አስማት። ወውእቱ ማሳተ ወስም ወዘመድ፣ ዘይትበሀል ሰብእ ወገብር ወመጋቢ። ሰብእስ በእንተ ፍጥረት ማሳተህ ወገብርኒ በእንተ ግብርናቲሁ፣ ወመጋቢኒ በእንተ ስም ዘተሰምየ።»

«ወሁ ንቤ በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ወአኮ እሉ አስማት ዘበኡ ስላሆሙ ድገረ። አላ እሙንቱ አካላት ወብሂለ ሰብእሂ አኮ ወእቱ ስም፣ ዳዕሙ ያለቱ ፍጥረቱ። እስመ ለኩሉሙ ሰብእ ቦሙ አሐዱ ስም ለለአሐዱ አሐዱ ስላሆሙ። እሉ እሙንቱ አዳም አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ።»

«ዐቃኒመ እግዚአብሔርስ እሙንቱ አስማት ወአስማትኒ እሙንቱ ዐቃኒም። ዘመ ትርጓሚሁ ለዐቃኒም አካላት ጽኑዓን ወቀዋምያን፣ ፍጹማን ገጽ ወመልክዕ ማለ። ወሥሉስ ቅዱስ ይሰመዩ እሉንተ አስማተ ጽኑዓን።»

ትርጓሚውም፡- ከሦስት አካላት ያለውን ግብር ሁሉ በሦስት ግብራት ዕውቅ። ስላሆሙ ፍጥረት ስም ዘመድ የሚባሉ ስሞች ናቸው። ፍጥረት የሚባለው ሰብእ ስላሆሙ መባል፣ ስም የተባለውም መጋቢ «ሹም» መባል ነው።

ሰብእ «ሰው» መባሉ በተፈጥሮው ጠባዩ መገኘት ነው። አገልጋይ መባሉ ስለ ግንኙነቱ ወይም ተገዥ ስለሆነ ነው። መጋቢ መባሉም ስለተሾመ ነው። ሰው ስለ አካሉ ግንኙነት ሰብእ «ሰው» እንደተባለ፣ ሥላሴ ስለ አካላቸው ህላዌ አብ ወልድ መንፈስ ያለ ስላሉ። ሰብእ «ሰው» ስለተገዛ ግብር ስለተሾመም መጋቢ እንዲባል፣ አብ ስለ ያለ ወላጅ፣ ወልድ ስለተወለደ ተወላጅ፣ መንፈስ ቅዱስም ስለ ሠረፀ ሠራጺ እንላለን።

እነዚህ ስሞች አካላት ሲኖሩ የኖሩ ናቸው እንጂ፣ ኖረው ኖረው በኋላ የወጡላቸው ስሞች አይደሉም። ሰው «ሰብእ» መባል በተፈጥሮ የወጣለት ስም ወይም የተፈጥሮ ስም ነው እንጂ፣ በኋላ የወጣለት ስም አይደለም።

ለሰዎች ሁሉ እያንዳንዳቸው የሚጠሩበት በኋላ የወጣላቸው ስም አለና። ይህም ስላሆ ለብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ እንደተባለው ያለ ነው።

የእግዚአብሔር ዐቃኒም ግን አስማት ናቸው። አስማትም አቃኒም ናቸው። የአቃኒም ትርጓሚው በመልክና በገጽ ፍጹማን ሆነው ጸንተው የሚኖሩ አካላት ማለት ወላጅ። ልዩ ሦስት የሚሆኑ አካላት ጸንተው በሚኖሩ በእነዚህ ስሞች ይጠራሉ።»

ሊቁ በዚህ በምሳሌ ባቀረበው ገለጻው፣ ሁለት መሠረታውያን አውታረ ስሞችን ያለ፣ ስመ ህላዌያትን ከእነገባቸው አትቶ በሚገባ አሳይቶአል።

1ኛ፣ ሰው የመባል ስም የተፈጥሮ ስም እንጂ፣ የተጻውያ ስም ወይም ግብር ወይም ስላሆ አገልጋይ ወይም ሹም ተብለው እንደሚሰየሙ ስሞች እንዳልሆኑ በመግለጽ ማስረጃ አድርጎ ካቀረበ በኋላ፣ በዚህ ምሳሌ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ተብለው የሚጠሩ ስሞች አቃኒመ እግዚአብሔር ይኸውም ዘላለማውያን የሥላሴ አስማተ ጽንዕ ለሰማተ አካላት መሆናቸውን አሳይቶበታል።

2ኛ፣ ሰዎች በተፈጥሮአቸው ሰው ሆነው ከተገኙ በኋላ፣ አገልጋይ ወይም መጋቢ ስላሆ የሚያሰኝ የሥራ ስም ተሰጥቶአቸው በግብር ስማቸው በሚጠሩበት ምሳሌ

ሥላሴ ወላጁ አሥራጊ፡ ተወላጁ፣ ሠራጊ በሚያበን በአባላት ግብራተ እንደሚጠሩ በመግለጽ የአውታረ ስሞችን ስም ህላዌያትን ቀዋሚ መሠረ አስቀምጦአል።

ይህም የኢትዮጵያ አበው መምህራን በምሥጢረ ሥላሴ ትምህርት ሦስትነ ሲገልጹ በአካል ስም፣ በግብር ስም እያሉ አትተው ለሚያስረዱበት መሠረት ሃይ አበ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ገጽ 39 ክፍል 1 ቍጥር 2-6።

በሌላ ስፍራም በባሕርይ የሚጠሩበት ስም አለ። በአካል የሚጠሩበት ስም ለ በግብርም የሚጠሩበት ስም አለ። በባሕርይ የሚጠሩበት ስም ለአካልና ለግብር፣ በሌላ የሚጠሩበትን ስም ለግብር፣ በግብር የሚጠሩበትን ስም ለባሕርይና ለአካል ሰጥተ ቢናገሩ፣ የአንድነታቸውን የሦስትነታቸውን ምሥጢር ፈራሽ እንዲሆን ያደርገዋቸዋል። አለቃ ጎሩይ ፍኖተ እግዚአብሔር ገጽ 25፣ 26 አንቀጽ 4።

በዚህ ብቻ ሳይወሰኑ፣ የእነዚህ ስሞች ምሥጢራዊ አቋማቸውን አለማወቅ ከ ስሕተት እንደሚያደርስ እያስጠነቀቀ፣ እነርሱን ጠንቅቆና ለይቶ ማወቅ ለምሳሌ ሥላሴ ትምህርት አስፈላጊና ጠቃሚ መሆኑን መግለጻቸው ሊዘነጋ የማይገባ ነው።

ለምሳሌ ሊቁ አለቃ ጎሩይ ፈንታ፣ ፍኖተ እግዚአብሔር በሚባል መጽሐፍ ሥላሴ በባሕርይና በባሕርይ ግብር፣ በአካልና በአካል ግብር የሚጠሩበትን በሌላ ግብር ከሚጠሩበት፣ በባሕርይ ግብር ከሚጠሩበት እያቀላቀልህ እንዳትቸገር ይህ በቅጥነት ሕሊና ሆነህ አስተውል ብለዋል። አለቃ ጎሩይ ፈንታ አንቀጽ 4 ገጽ 30

በትምህርተ መለኮት ረገድ የእነዚህን ስሞችን ምሥጢር አቋም ጠንቅቆ መረዳት የቱን ያህል አስፈላጊነት እንዳለው መገለጹን አየን።

ስም ህላዌያት ወይም አውታረ ስም።

ይህ በዚህ እንዳለም በአጠቃላይ ሁኔታ ስም ህላዌያት ወይም አውታረ ስም በመባል የሚነገሩትን የስም አበጋዞች ከዚህ ቀጥለን በዝርዝር እንዲቀርቡ አድርገናል። እነርሱን መመልከት ነው።

- 1፣ ባሕርይ
- 2፣ ግብረ ባሕርይ
- 3፣ ጠባይዕ «ጠባይዕት»
- 4፣ ህሉና
- 5፣ ህላዌ
- 6፣ ህልውና
- 7፣ መለኮት
- 8፣ ምክንያት
- 9፣ አካል ቅንም ቅንም፣ አቃኒም መልክዕ
- 10፣ ግብር የአካላት ግብር ስሞች
- 11፣ ኩነታት ኩነት
- 12፣ አርአያ ራዕይ መልክዕ
- 13፣ ዕሪና
- 14፣ ተዋሕዶ

ህሉናው ታውቆ፣ የተለየ ማናቸውም ስም ወይም ባለ ስም በእነዚህ ስም ህላዌያት ወይም አውታረ ስም ቦታውን ወይም ምድቡን በአንድ አድርጎ መገኘት ያሳውቃል።

የትምህርት መለኮትና የስም ህላዌያት ገለጻ ሃይ. አበ. ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት

ህላዌያት ወይም አውታረ ስም።

ሥላሴ ሰዋሰው በአማርኛ ከብላታ መርስዔ ጎዘን። መጽሐፈ ቅዳሴ ገጽ 30 ስለ ስም ህላዌያት ትምህርታዊ ገለጻ ሊቁ አብራራተው ተናግረዋል።

ሌላ አለቃ ጎሩይ ፈንታም ፍኖተ እግዚአብሔር በተባለው መጽሐፍቸው አንቀጽ 30 ስለ ስም ህላዌያት ትምህርታዊ ገለጻ ሊቁ አብራራተው ተናግረዋል። ሌላ አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋሰው ወግሥ ገጽ 310፣ 371። ሃይ ለጥሩሰዮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 443 ክፍል 1 ቍጥር 23።

ምዕራፍ ሁለት።

የስም አበጋዞች የሆኑት አውታረ ስሞች ወይም ስም ህላዌያት ተብለው ስለ መጠራታቸው።

እንግዲህ እነዚህ ከላይ በዝርዝር የቀረቡትን የስም አበጋዞች ነው። «ስም ህላዌያት» እንደዚሁም «አውታረ ስም» እያልን በአጠቃላይ መጠሪያዎቻቸውን ማሳየት።

የሁን እንጂ፣ እነዚህ የተጠቀሱት የስም አበጋዞች በአጠቃላይ ስም ህላዌያት አውታረ ስም በሚያሰኝ መጠሪያ እንዲሰየሙ አስፈላጊ የሆነበት ምክንያት የሚል ጥያቄ እንደሚኖር መዘንጋት የለበትም።

ለምሳሌ፣ መጀመሪያ ለእነዚህ የስም አበጋዞች በምሥጢር ወይም በግልጽ ሁኔታ የተጠቀሱት ስያሜዎች እንደሚያስፈልጉአቸው ሲታወቅ፣ ለዚሁም ጉዳይ ምሥጢር ሆነ በግልጽ ብቁዕነት ይኖራቸዋል ተብለው የሚታመንባቸው «ስም ህላዌያት ወይም አውታረ ስም» ሆነው ስለሚታዩ ነው።

የሆነ ስም ህላዌያት «ህላዌ»።

ለምሳሌ ህላዌ የሚለውን ስም ለይተን ብንወስድና ብናየው፣ የመኖር ወይም የኑር ስም የአኗኗር ትርጓሜን ገላጭ ሆኖ እናገኘዋለን። እንዲሁም በመሆኑ ከላይ በዝርዝር የቀረቡት የስም አበጋዞች ሁሉ አኗኗራቸውን የመኖር አቋማቸውን የሚያንጸባርቅ ሁሉ በሁሉም የሚገኝ ሆኖአልና፣ በሁሉም ተገኝቶአልና በሚያመች መንገድ የተጠቀሱት እንደሚችል ግልጽ ነው። ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋሰው ወግስ 370፣ 371።

ሌላውንቱም በሁሉ ረገድ ሁለ ገብ በመሆኑ ሁሉን ወክሎ ለአካል በሚያመች ለአካል፣ ለባሕርይ በሚያመች ለባሕርይ፣ ባጭሩ በስም አበጋዞች ሁሉ ሊነገር መቻሉን ለመሳሰሉት እንዲህ ብለዋል።

«አእምሮ አስመ ስመ ህላዌ ይትበሀል በገጸ ኩሉ መካን ህየንተ ህላዌ ኩሉ ዘመ ህላዌ ስለ ማናቸውም ወገን «ነገር» ሁሉ በህላዌነቱ ነዋሪነትን ከሚመለከት ወገን ህይወሬልና፣ ስለ ሁሉ እንደሚነገር ዕውቁ» ብሎአል። ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ ፲፮ 443 ክፍል 1 ቍፕር 23።

ስለዚህ ስመ ህላዌ ወይም በብዙ ቍፕር ስመ ህላዌያት የሚያሰኝ መጠሪያ ለአበጋዞች ሁሉ መጠሪያ ሊሆን በቃ። እንደዚሁም ሁሉ አውታረ ስም ተብሎ ለሰዎች አበጋዞች አጠቃላይ ስያሜ እንዲሆን የተፈለገበት ምክንያት አለ።

2ኛ፡ አውታረ ስም።

አውታረ ስም መባሉ ደግሞ አውታር የሚለውን ቃል ምን እንደሆነ ስናስብ፣ በገና አውታር እያመለከተ ይመራናልና፣ አውታረ ስም ሲባል ምሥጢሩ የዘመ አውታር ተመስሎ መቅረቡን ያስገነዝበናል።

አውታረ ስም የበገናን አውታር መስለው ይታያሉና ነው። ንጉሡ ላይ በመዝሙሩ ሲያመሰግን፣ ወበመዝሙር ዘዐሠርቱ አውታረሁ እዚምር ለከ። እሱ አውታር ባለው በበገና እዘምርልሃለሁ ማለቱ ይታወሳል። መዝ. 91/92/፣3።

በገና ሆዱ አንድ ሲሆን፣ ዐሥር አውታሮቹ ልዩ ልዩ ድምፅ ይሰጣሉ። እነዚህ ዐሥር የበገና አውታሮች የተለያዩ ድምፅ ቃና ስለአላቸው፣ ስልት ስልቶቻቸውን ዐው እንደ ዳዊት የሚዘምር ዘማሪ በሚመቻቸው ጊዜ፣ አስደላች የሆነ የመዝሙር ዜግ ይቃኝባቸዋል። እንዲሁም በወፍራሙም በቀጭኑም በየአግባቡ እየዘመረ ሰሚያዎ ያስደስትባቸዋል።

እላይ በዝርዝር የተመለከትናቸው የሰዎች አበጋዞች ከዐሥር በላይ ናቸው እነዚህም ስማቸውና የስያሜያቸው የኃይለ ቃል ይዘት፣ እንዴት እንደሆነ እውስጣቸው የቋጠሩት ምሥጢር እንዴት ያለ እንደሆነ፣ እንዴት እንደሚያንጸባርቁት በተመርሆ ልቡናዊ ተመርምረው የታወቁና የተለዩ ናቸው። እነዚህ አውታረ ስም የሚል ስያሜ እነዚህን የሚያጠቃልል ነው።

እንደ ንጉሡ ዳዊት ያለና፣ በዚህ መዘመር የሚያውቅ ሰው የበገና አውታሮች ድምፅ እንደየስልቱ ከዚህ እያስማማ በሚቃኝበት ጊዜ፣ አድማጮቹን እንደሚያስደስ ሁሉ፡- የአውታረ ስምች ይዘትና ብልትም መርምሮ ያጠና የትምህርተ መለኮት ምሁ የአውታረ ስምን የእያንዳንዱን ስልት በሚመጥንበት አገባብና ቦታ ጊዜም እያን ምንነታቸውን ይገልጻል።

ይኸውም አውታረ ስም፣ የሰዎች አበጋዞች ሁሉ በተነገሩበት ቦታና ጊዜ ሁ በዚህ ጊዜ የተነገረው ወይም የሚያንጸባርቀው ስመ አካል ሆኖ ነው፣ በዚህ ጊዜ ስመ ባሕርይ ሆኖ ነው። በዚህ ጊዜ ስመ ግብር ሆኖ ነው። በዚህ ጊዜ ስመ ኩነት ሆ ነው። በዚህ ጊዜ ደግሞ የአካላት ስመ ግብር ሆኖ ነው እያለ ያስረዳል። እንደዚህም ሁሉ የምክንያትና የክዋኔ ወይም የህሉናና የህላዌ ወይም የመለኮት የግብረ መለኮ ወይም ግብረ ባሕርይ የተዋሕዶና የዕሪና ወይም የአርአያ ስያሜ ሁሉ በሚገቡበት በሚገልጹት ምሥጢር ሁሉ ስምችን እየለየ በማስተማር የትምህርተ መለኮት አብነታ ይዘትን በየስልቱ እያብራራ ምሁራንን ያስረዳበታል።

ማስገንዘቢያ፡- እነዚህን የሰዎች አበጋዞች ስመ ህላዌያትና ወይም አውታረ ስም በሚያሰኝ አጠቃላይ ስያሜ እንዲነገሩና በዝርዝርም አጣጭ መግለጫ እንዲሰጣቸው ስለመደረጉ ጉዳይ ጠቃሚነት ወይም አስፈላጊነቱ ይታወቅ ዘንድ አውጥቼ አውር

ወዘተ በኋላ አሳብና ምክር ይሰጡኝ ዘንድ ብዙ ሊቃውንትን በመጠየቅ የሚላለሁ። አሰልጥኛለሁ።

ከዚህ ምጥም መካከል ይህንን መጽሐፍ በምጽፍበት በአሁኑ ዘመን በሕይወት ላይ መምህራን ከመምህር ይኔይስ ወርቄና በሊቁ በአለቃ ገሩይ ፈንታ ወንበር የገንዘብ መምህር ወንድማገኝ፣ ከመሪ ጌታ ዳርጌ፣ ከአቡነ መርሐ ክርስቶስ የሆነ ሰማቸውን እንዲጠራ ካልፈቀዱልኝ የአሳብ ድጋፍና ማበረታቻ በማግኘቴ ያለ ብሉኛል። ስለዚህም የእነዚህን ስመ ህላዌያት ወይም አውታረ ስምችን ከመግለጽ ወደ ኋላ የማፈገፍግበት ምክንያት የለኝም። ከዚህ ይበልጥ ምሥጢሩን ለማታወቅ የሚያስቡ ቢናገሩ ዋና ምኞቱ ነው።

እነዚህም የእነዚህ ስመ ህላዌያት ወይም አውታረ ስም ትርጉም ባጭር በአጭር ለማለት ስፋ ተደርጎ ወደ ተብራራቢነት በመጽሐፉ ወደሚገኝ ትምህርታዊ ገለጻቸው ለማሳደግ በምዕራፉ በገጹ ለተመልካች እንጠቁማለን።

1ኛ፡ ባሕርይና በስመ ህላዌያት ስላለው አፈታቱ፡-

ባሕርይ የሚል ቃል በመሠረቱ ከግዕዝ የተገኘ ቃል ነው። ባሕርይ ስለሚል ስምና ምሥጢሩ አፈታት በብዙ ሊቃውንት አተረጓጎም የተለያየ ገለጻ አለ። ይህም ስም ምክንያት ስለ ስመ ህላዌያት ቅደም ተከተል አመዳደብ ከተመርሆ ልቡናዊ ስም ውጭ አንዳንድ ወገኖች በቃል ይሁን በጽሑፍ ባሕርይ ለሚል ስያሜ የቀረበ ይኖራቸዋል ብለው የገመቱዋቸውን ቃላት እንደ ዓይነተኛው የባሕርይ ስም ለማብራር ባሕርይ እያሉ ስለገለጹአቸው ይመስላል።

ለምሳሌ፡- በስመ ህላዌያት አገላለጽ ግብረ ባሕርይ የሆነውን ስም እንደ ዓይነተኛው ስም ቁጥረውት ባሕርይ እያሉ ተናግረውበታል።

እንደዚሁም ሁሉ በአንድ አንድ መጻሕፍት ጠባይን፣ ዐመልን፣ ግብርን፣ ማደን፣ ሰሰን፣ ሳይቀር ባሕርይ እያሉ ተናግረውበታል። በሌሎችም ጽሑፎች ላይ ወይም ኩነትን የተፈጥሮ ጠባይዕን የመሳሰለውም ሁሉ ባሕርይ ተብሎ ተጽፎ ላይ ነው።

2ኛ፡ ባሕርይ በስመ ህላዌያት አፈታት፡-

የሁንና በትምህርተ መለኮት ረገድ ባሕርይ ተብሎ የሚጠራ ስም፣ በአካል ህልውና የሚገኝና አካል ለሆነ ህሉና ምክንያት ለሆነ ሁሉ መነሻ የፍጥረት ጥንተ ክዋኔ የገባ ሁሉ ሥር መሠረት ምንጭ ነው ሲሉ፣ ሊቃውንት ያስረዳሉ።

ባሕርይ ስለ እግዚአብሔር ህሉና በሚነገርበት ጊዜ ግን፣ እግዚአብሔር ለባሕርይ የገነዘቡትና መነሻ የለውም ተረክቦውም አይታወቅም።

ይህም የማይታወቅ የባሕርይ ህሉና፣ በፍጥረቱና በመፍጠሩ ሥራ በሚያሳየው ግብረ ባሕርይ፣ ይኸውም ኃይሉና አምላክነቱ እግዚአብሔር አምላክ፣ መለኮት ሁሉን የሚያዘገግ፣ ሁሉን የሚችል ሆኖ ተገልጦአልና፣ ይኸውም የባሕርይ ህሉና እንዲታወቅ ለግጥረቱ ልባዊ አስተሳሰብ ግዴታዊ የተፈጥሮ ግብር ሆነ። ሮሜ 1፡19-21።

ሃይ. አበ. የሐዋርያት ዲድስቅልያ። ገጽ 27 ክፍል 1 ቍፕር 21።

ምዕራፍ ሦስት።

ግብረ ባሕርይ።

በሰመ ህላዌያት ውስጥ ከሚገኙ ከስመ አበጋዞች አንዱ፤ ግብረ ባሕርይ የተሰኘው ስያሜ ነው። ግብረ ባሕርይ ማለት፤ የባሕርይ ሥራ፤ የባሕርይ ፍሬ፤ የባሕርይ ውጤት፤ የባሕርይ ምንጭና የባሕርይ ነጻብራቅ ማለትን የሚያሳይ ስያሜ ነው።

የእግዚአብሔር የግብረ ባሕርይ ስምች፤

ግብረ ባሕርይ ስለ ልዑል እግዚአብሔር በሚመለከት ረገድ ሲነገር እግዚአብሔር፤ አምላክ፤ መለኮት፤ በጎ ፈቃድ፤ ጽድቅ፤ ዳኝነት፤ ፍትሕ፤ እውነት፤ ፍቅር፤ ቸርነት፤ ምሕረት፤ ጸጋ፤ ምክር፤ ጥበብ፤ ዕውቀት፤ ተኪንም፤ ክሊላ፤ ኃይል፤ ጽንዕት፤ ማዳን፤ መቤገፍት፤ ጠባቂነት፤ መጋቢነት፤ በአጠቃላይ ሥነ መለኮት የሆኑት ሁሉ የባሕርይን ግብር ያሳያሉ። ከዚህ በተረፈ በዚህ መጽሐፍ ህሉና መለኮት ገጽ 206።

የፍጥረት ግብረ ባሕርይ ስም፤

ከልዑል እግዚአብሔር፤ በጎ ፈቃድ የተነሣ፤ በቃሉ ለፍጥረታት መፈጠር መንሥኤ ከሆነላቸው ከሚታዩና ከማይታዩ ከልዩ ልዩ የተፈጥሮ ባሕርያት ውጤት ወይም ነጻብራቅ ሆነው ከሚገኙ የባሕርያቸው ግብራት የሚታወቅ ነው። ለምሳሌ ርቀት፤ ግዙፍ፤ ጠባይ፤ ልማድ፤ ድምፅ፤ ብርሃን፤ ነጻብራቅ... ወይም ግዕዝ ልማድ፤ ዐመል፤ ሁኔታ፤ ድርጊት፤ ሥራ፤ አቋም፤ የመሳሰለም ሁሉ ግብረ ባሕርይ የባሕርይ ውጤት እየሆነ የባሕርይ ዓይነትን መሠረት ይገልጻል።

ባሕርይ ሲባል ምን ማለት ስለ መሆኑ፤

ባሕርይ ህላዌ መለኮት ያልተፈጠረ የማይመረመር የማይታወቅ ኅቡዕ ረቂቅ ቅድስት ሥላሴን አንድ የሚያደርግ «የፈጣሪ ባሕርይ አምላክነት» ሲሉ አለቃ ደስታ በአማርኛ መዝገበ ቃላት መጽሐፋቸው ገልጸውታል።

አለቃ ደስታ ተክለ ወልድ አዲስ የአማርኛ መዝገበ ቃላት ገጽ 162።

ማስገንዘቢያ፡- በዐለመ መንፈስ ባሕርይ ሲባል ወይም የባሕርይ ይዘት የእግዚአብሔር ከሆነ፤ በሕይወት ዘለዓለማዊ ህልዎቱ ነው። ለፍጡራን መላእክት መናፍስት ከሆነ ግን፤ የመገኘቱ ወይም የመፈጠሩ ጥንተ አቅዋም ነው።

ባሕርይ የነገር ሁሉ ሥር መሠረት ምንጭ መውጫ መፍለቂያ፤ መገኛ ጠባይዕ ህላዌ፤ ክዋኔ፤ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መ/ለዋስው ወግሥ ገጽ 269።

ይህንም ለመረዳት ይቻል ዘንድ፤ ለባሕርይ መነሻ ወይም ምክንያት በማይኖርበት የገዛ ራሱ ለራሱ ባሕርይ መሆኑን፤ ባሕርይም ለራሱ ነዋሪ አስገኝና ከራሱ የተገኘ «ያ ነዋሪ» የሆነ ያው የባሕርይ ሕይወትነቱ መሆኑን፤ አትኩጽር በቅድሚያ መመልከት ነው። መሠረተ ምሥጢሩ በዚህ ሁኔታ ከታወቀ፤ ዝርዝር ሁናቴው በሚከተለው አቀራረብ ይታያል።

የገዛ የባሕርይ ሕይወትነቱ ራሱ ከባሕርይ የተገኘ «ያለ» ነው። በሚል በብሂላዊ ስራ ምሥጢር የተነገረ እንደሆነም፤ ይህን የባሕርይ ሕይወትነቱን ባሕርይ ቢሉት ለሞዘ ያስኪዳል።

ይህም ያስኪዳል የማለት አባባል በቅዱሳት መጻሕፍት ዕንዕና የትምህርተ መለኮት መነሻ ለብብታዊ አባባል ሆኖ እየተደገፈ ሲሠራበት የኖረ ነው እንጂ፤ ያሰኛል ለሁን የምንሰጠው ሰብአዊ አስተያየትና አዲስ የፈጠራ አሳብ አይደለም።

ግብረ ባሕርይ ስም።

ሰው ግን አቋሙ የተዋደደባቸው የባህርይ ህላዌያት ብዙ እንደመሆናቸው መጠን፤ ለዚህ ባሕርያቸውን የሚገልጹ ግብረ ባሕርያት አሉበት።

እነሆም ሰው በኋኝነቱ የተዋደደባቸው ብዙ ባሕርያት መካከል ዋነኞቹ፤ ሥጋ፤ ነፍስ፤ መንፈስ ናቸው። ከመሠረቱ ሰው በእነዚህ ተፈጥሮአል። በውድቀቱ ጊዜ ሥጋው ለሥጋው ጠባይ አድርጎታል። ስለሆነም እነዚህ እያንዳንዱ ሰው በቆመባቸው ግብረ ባሕርያቶቹ መሠረት የሚመነጩት ግብራተ ባሕርያት የተለያዩ ዓይነት ሰው። ስለዚህ አንድ አካላዊ ሰው ከተለያዩ ባሕርያቶቹ ከሚመነጩ ግብረ ባሕርያት ለተለያዩ ጠባይ ዐመል ልምድ ተግባር ሲያሳይ ይገኛል።

ለምን፤ አንድ ሰው በአንድ ቁመት እየታየ ሳለ፤ በኋኝነቱ የተዋደደባቸው ብዙ ባሕርያት እንርሱም ሥጋ፤ ነፍስ፤ «ደመ ነፍስ» መንፈስ፤ እንደዚሁም ደግሞ ደቀቱ ጊዜ ያደረገበት ኃጢአተኛ ጠባይ፤ እየራሳቸው ከሚያፈልቁአቸው ግብራተ ባሕርያት የተነሣ ደግነትንና፤ ክፋትን፤ ጽድቅንና ኃጢአትን፤ እውነትን፤ ውሸትን፤ ግዕዝነትንና ድካምን፤ መብልና መጠጥ መሻትን፤ በግድ ሲፈጸም፤ በእነዚህ ሁኔታዎች ራሱንና ሌሎችንም ሲያስቸግር፤ የገዛ ራሱ ግራ ሲገባው፤ ሌሎችንም ሲያጋባ ይገኛል።

ኪዳነ ወልድ መጽሐፈ ሰዋስው ወግሥ ገጽ 262።

ተክለ ጻድቅ መኩሪያ የሰው ጠባይና አብሮ የመኖር ዘዴ ም. 1 ም. 2።

መሠረት ስብሐት ለአብ ሥረ ብዙ ገጽ 15-21። ም. 2።

ምዕራፍ አራት።

ጠባይዕ ጠባይዓት «ጠባይ»።

በተመርሆ ልቡናዊ ተጠንተው የሰሞች አበጋዞች ከሆኑት ሰመ ህላዌያት ወይም ለሰው ስሞች መካከል ጠባይዕ ጠባይዓት የሚባለው ነው። ጠባይዕ ወይም ጠባይዐት ለባለ በሁለት አቅጣጫ ልኖረው እንችላለን።

የገዛ ስለ እግዚአብሔር ጠባይዕ ወይም ጠባይዐት ሲነገር በሚገኝበት አቋም ሲሆን።

ይህ ስለ ፍጡራን ጠባይዕ ወይም ጠባይዐት ሲነገር በሚገኝበት አቋም ነው።

1፥ ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ባሕርይ ተወካይ ሆኖ ሲነገር፤

ሀ. ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ባሕርይ ተወካይ ሆኖ ሲነገር፤

ለ. ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ኩነታት ተወክሎ ሲነገር፤

ሐ. ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ያለ መለየት በአንድ ህልውና መኖርና መገኘት ሲነገር፤ የሚገኝበትን ጊዜ ያሳያል።

ሀ፤ ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ባሕርይ ሲነገር፤ ከሊቃውንት የተሰጠውን መግለጫ እናያለን። ሊቀ አለቃ ኅሩይ ፋንታ-ሥላሴ በግብር የሚጠሩበት ባሕርይ የምትባል አሐቲ ጠባይዕ አለቻቸው። ግብሩም ሕይወት ነው። የዚህችም ጠባይዕ ጥንታዊና መሠረታዊ የሚሆን ስምዎ ይህ ነው ተብሎ ሊነገር የማይቻል ነው ብለዋል። ፍኖተ እግዚ ፲፮ 55።

ለ፤ ጠባይዕ ስለ ሥላሴ ኩነታት ተወካይ ሆኖ ወይም ተጉዳኝቱ ሲነገር፤ ዐረጋዊ መንፈሳዊም «አብሰ ጠባይዕ ውእቱ ወልድኒ ወመንፈስ ቅዱስ ኃይላቲሁ ወዘ ውእቱ አስማተ ሥላሴ ቅድስት ወዘ ውእቱ ጠባይዕ ቅዱስ አእምሮ ወሕይወት። አብ ጠባይዕ ነው። ወልድና መንፈስ ቅዱስም ኃይላቱ ናቸው ይህ የቅድስት ሥላሴ ስሞችን ያሳያል። ይህም ቅዱስ ጠባይዕ ነው። ይኸውም ልብ «አእምሮ» ቃል ሕይወት ይባላል»። አለ። ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳ 22 ገጽ 116።

ሊቀ አለቃ ኅሩይ ፈንታም፡-

ይህች ጠባይዕ በልብነትዋ ከዊን በወላዲ አካል ስትኖር፤ መቅደም መከተል ፍጻሜ ሳይኖርባት በቃልነትዋ ከዊን በተወላዲ አካል በእስትንፋስነቷ ከዊን በሠራጊ አካል የነበረች ያለች የምትኖር ናት ብለዋል። አለቃ ኅሩይ ፍኖ እግዚእ ፲፮ 53።

እንደዚሁም ዐረጋዊ መንፈሳዊ በባሕር ያለውን የጠባይዕ ምላሴ በሦስትነት ሲመረምር፤ ባሕርይ ከርጥበት ከሁከት ከስፍሐት ጋር መኖሩን፤ ርጥቡ፤ ሁከቱ፤ ስፍሐቱ፤ ለመለያየትና ተለያይተው ለመኖር እንደማይቻላቸውና እንደማይለዩ ሁሉ ወከመዝ እሌሊ በእንተ ጠባይዕ ስቡሐት፡- ስለተመሰገኑ ጠባይዕትም እንደዚሁ አስባለሁ።

«አብ ውእቱ ጠባይዕ፤ ወወልድ አእምሮቱ፤ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወቱ። አብ ልቡና ነው፤ ወልድም ቃል የሚታወቅበት ዕውቀቱ ነው፤ መንፈስ ቅዱስም ደግሞ ሕይወቱ «እስትንፋሱ» ነው። በጠባይዕ ሲዋሐድ እንደዚሁ ነው» ብሎአል። ዐረጋዊ መን. ድርሳ. 36 ገጽ 216፤ 217።

በዚህ ጊዜ ጠባይዕት የተባሉ ኩነታት እንደሆኑ፤ የአንዲት ጠባይዕም ሦስትነት ባለው ከዊን በሦስት አካላት እንዳለች፤ በእርስዋም በዘለዓለምነት አንዱ ከአንዱ እንደማይለያዩበት ተመለከትን።

«እስመ ንጹሐት ጠባይዒሁ ለእግዚአብሔር» የእግዚአብሔር ጠባዮች ንጹሐት ፍጹማን ናቸው ተብሎ ተገልጾ ይገኛል። ማር. ይስሐቅ. ፲፮. 33 ም. 3።

2፥ ጠባይዕ ስለ ፍጥረት «ለፍጡራን ሲነገር»።

የንጥረ ባሕርያት ጥንተ ተፈጥሮ ብዙዎች ቢሆኑም፤ በአራት ተመድበው፤ በጥርነት የሚገኝ በፈሳሽነት የሚገኝ፤ በእሳትነት «በነጻጅነት» በሚገኝና በአየርነት በሚገኝ፤ ባጭሩ አራት አናስረ ፍጥረት የሚሉዋቸውን ሁሉ አራት ጠባይዕት ይሉዋቸዋል።

በግብር ባሕርይ ደረጃ መጠን፤ መድበው ጠባይዕን ጠባይ እያሉ በሰው ሥጋ ላይ በመንፈሱ ከውድቀት በኋላ በኃጢአተኛ ጠባዩ ከአእምሮው ሲያወጣቸው የባሕርይ ጥንፋሬዎች ጠባይ ባሕርይ ተብለው የሚነገሩ ከአእምሮ ጠባይዕ ቢሆኑም፤ ከሰውነት ጠባይዓዊ ግዴታ የሌላቸው ሲቀሩ የሚቀሩ ዐመል ልማድ ወዘተ ከተፈጥሮ ጠባይዕ ወይም ከግዴታዊ ግብረ ባሕርይ፤ መሠረታዊ ግንኙነት ወይም ስለማይኖራቸው ልማድ በልማድ ይተዋል። ዐመልም በቅጣት ይቀራል። በማጣት ይረሳል።

ለቀ ዘርዓ ያዕቆብም፡-

ባጭሩ ስለ ሰው ጠባይ ፍልስፍና ከተባለው ከየማነ ገብረ ማርያም የተጻፉትን ልባት ተመልከት።

የሰው ጠባይና አብሮ የመኖር ዘፎ ከተከለ ጻድቅ መኩሪያ ፲፮ 24 ተመልከት።

ምዕራፍ አምስት።

ሁሉና።

ሁሉና የባሕርይ ወይም የአካል የግብር ወይም የኩነት የአካላት፤ የጠባይዕ ወይም የሕይወት ከዋኔው ወይም ጓኝነቱ በአጠቃላይ ማንኛውም ኑሮና አኗኗር መኖሩ የሚታወቅ በእነዚህ በተጠቀሱት ነገሮች በሚገኝበት ሁኔታ የሚጠቀሙበት አቋም የአቋም መጠሪያ ነው። ስለዚህ «አለ፤ ይኖራል» ተብሎ መኖሩና አኗኗሩ የሚታወቅ ሁሉ በሁሉ ገብነቱ ይጠራበታል።

ሁሉ፡-

ሁላዊ ባሕርይ አካል፤ ግብር፤ ኩነት ወይም ሁኔታና ጠባይዕ ወዘተ... የሚታወቅበት ስም ስለሆነ፤ ሁሉናው «አቋሙ» ይኸውም ማለት ከተባሉት ነገሮች የሚገኝበት አቀማመጥ በሚገነዘቡበት ጊዜ፤ የእነርሱን እርግጠኛ ይዞታ ወይም አካላትን የሚገለጽበት ሰብሳቢ ስም ነው። ሁላዊ እንደ ሁሉና ሁሉን የሚያጠቃልል ስያሜ ለሆነ በሁሉ ገብነቱ እላይ በተጠቀሱት ስሞች ራሱን ይወክላል። ወይም ራሱን የሚያወክል ይነገራል። ከዚህም የተነሣ የስሞች አበጋዝ ለሆኑት ሁሉ ስመ ሁላዊያት ሊያሰኝ ይችላል። ስለዚህ የተነገረበትን ቦታ በማየት ምሥጢራዊ ትርጉም ይሰጣል። 2ኛው ሁላዊ ከፍል ምዕራፍ 9 ተመልከት።

ሁሉና፡-

ሁሉና ስንል በልማዳዊ አነጋገር ሁሉና ሊገባበት ባለው ኩለንታዊ «ሁለገብ» ወይም አቋም እየተካን እንነጋገርበት ይሆናል። ብዙ ጊዜ ሁሉና እያልን ሁሉና ሊነገርበት በሚገባ ቦታ እንነጋገርበታለን።

ይሁን እንጂ የትምህርተ መለኮት ምሥጢርን ጠንቅቀው የኃይለ ቃሉን ይዘት እንዲት እንደሆነ ዐውቀው በሚያስረዱ መምህራን ዘንድ፤ የሁሉናን ትምህርታዊ

ይዘት ከሁሉና ይዘት ለየት ያለ መሆኑን ያስገነዝባሉ። አለቃ ጎሩይ ፍጥ እግዚአብሔር።

ስለዚህ በትምህርት መለኮት ህልውና ሲባል ሁሉና የሚል ስያሜ ሊገልጸው የማይችለውን ረቂቅ ገለጻ ወይም ምስጢር ይዞ ስለሚገኝ፣ ለየት ያለ የትምህርት ምስጢርን ይዘት ያንጸባርቃል ይላሉ።

እነሆም በትምህርት መለኮት ይዘታ ፍጹማና ምሉዕን የሆኑ የሚመሳሰሉ የተተካከሉ አካላት አንድ በአንድ ተዋሕደው ሲኖሩ፣ ወይም ሁለቱ በአንድ፣ አንዱ በሁለቱ እየተገናዘቡ የሚኖሩበት አኗኗር በሌላም አገላለጽ አንዱ ለአንዱ፣ ዚህ «ገንዘብ» ሆኖ መኖር፣ የህልውናን ትምህርታዊ ምስጢርን ያስገነዝባል። እንግሊዝ ህልውና ሲባል የተዋሕደተ መለኮት በአካላት፣ ወይም በኩነታት የአካላትን ተገናዝቦ መኖር የሚገለጽበት ምስጢራዊ ይዘት የሚንጸባረቅበት ስም ነው። የሐ. 14፥9፣ 10። አካል በመንፈሳዊ በዓይነ ሕሊና በዓለም ግዘፍ በሥጋዊ ዓይን የሚታይ መልክና ገጽ እንዳሉት ይታሰባል።

ሃይ. አበ. የሐንሰ ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 11።

አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ ሃይ አበ ዘቀደምት ወዘደኅርት ገጽ 79። ህልውና ምን ማለት ነው? ህልውናቱ እንዴት ነው? ህልውና ሦስትነቱን ሳይጠቀልለው ሦስትነቱን ህልውናውን ሳይከለክለው አንዱ ከአንዱ ተገናኝቶ በአንድነት መኖር ነው? የሐ. 14፥9።

ምዕራፍ ስድስት።

አካል።

ስመ ህላዌያት ወይም፣ አውታረ ስም ተብለው ከሚጠሩ አበጋዞች መካከል አካል የሚል ስም አንዱ ነው። አካል ተብሎ በአካልነት የሚጠራ ስመ ሁሉና በሁለት አጭ ሊገኝ እንደሚችል እናያለን።

- ይኸውም፡- 1ኛ፡ በዐለመ መንፈስ የሚገኝ፣
- 2ኛ፡ በዐለመ ግዘፍ የሚገኝ ነው።

በሥሉስ ቅዱስ የሚገኙ ሦስት አካላት በዐለመ መንፈስ ያሉ ቢሆኑም፣ አስማት አቃኒም ማለት በጽንዕ የሚገኙ ስሞች ናቸው። እነርሱም አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ፣ ሲባሉ በዘለዓለምነት ሲኖሩ የነበሩ አስማት ተብለው ይጠራሉ። በዓለመ መንፈስ የሚገኙ ፍጡራን አካላት የሰው ነፍስና መልአክ ግን እያንዳንዱ አካል በለባዊነት በነባቢነት በእስትንፋሱነት ከዋኔ ፍጹም አካል እንዳላቸው ያስታውቃሉ።

በዐለመ ግዘፍ የሚኖር አካል ሁሉ ግን በባሕርይና በግብር በመልክ በዓይነት በመጠን ህላዌውን ወይም ሁሉናውን ያሳውቃል። ይኸውም ሰማይ፣ ምድር፣ ሥጋ፣ ደም፣ አጥንት፣ ተን፣ አየር፣ ብናኝ፣ ወዘተ... ይህን በሰፊው በተገለጸበት በዚህ መጽሐፍ በ3ኛው ክፍል ገጽ 165 እስከ 167 ተመልከት።

ህል የግብር ስም፡-

በሥላሴ ትምህርት የተወሰደ እንደሆነ ወላጁ፣ አሥራጊ፣ ተወላጁ፣ ሠራጊ፣ ተወላጁ የግብር ስምን ያስረዳል። ስለ ስሞች የአካል የግብር ስም ሲነገር ደግሞ ሹም ስም ስም ያሰኛል። ስለ ግዕዝ ግብራት የተወሰደ እንደሆነ ግን ረጅም፣ አጭር፣ ግዘ፣ ትልት፣ ሰፊ፣ ጠባብ ያሰኛል። በዓይነት የተወሰደ እንደሆነ ደግሞ ጥቁር፣ ስፋት፣ ብጫ ወዘተ... እያሰኘ የአካላትን ግብራት ያሳያል። በዚህ መጽሐፍ ገጽ 3 ከገጽ 186 እስከ 189 ገጽ ተመልከት።

ምዕራፍ ሰባት።

ከዋኔ ኩነት ኩነታት።

ከዋኔ ኩነት ኩነታት ሁኔታ መሆን አኳኋን ማለት ሲሆን፣ በሁለት መንገዶች ሲታይ ስም፣ በስመ ህላዌያት ወይም አውታረ ስሞች ያለው ምስጢር መሆን ወይም መባል የሚችል ፍች የአካላት ሥላሴ መጠሪያ ወይም የከዋኔ ስያሜ ሆኖ ከዋኔ አብ፣ ከዋኔ ወልድ፣ ከዋኔ መንፈስ ቅዱስ፣ ይኸውም አብ መሆን ወይም መባል፣ ወልድም መሆን ወይም መባል መንፈስ ቅዱስ መሆን ወይም መባል እያሰኘ ሊነገር ይችላል።

ይኸውም «ወኩነትሰ ራዕይ ይእቲ እንተ ትከውና ለባሕቲቱ ከዋኔ አብ በአብና ወልድ በወልድና ከዋኔ መንፈስ ቅዱስ በመንፈስ ቅዱስና ኩነትሰ ከዋኔ አካል ላቲ ዘውእቱ ባሕታዌ ህላዌ ስም። ወአካላትሰ ሠለስቱ ዘውእቶሙ ሠለስቱ ኩነታት ላትዋን አስማት እለ ዕሩያን በአሐዱ ኃይል።

ኩነት ግን ለእያንዳንዱ አካል ለየብቻው የምትሆን ናት። ይኸውም በአብነቱ አብ ስሆን ነው። በወልድነቱም ወልድ መሆን ነው። በመንፈስ ቅዱስነቱም መንፈስ ቅዱስ ስሆን ነው። በዚህም ረገድ የስም አጭም በየራሱ ብቸኛ ሆኖ ሲጠራ የሚታወቅበት ስም ናት። አካላቱም ሦስት ናቸው እነርሱም በአንድ ኃይል የተተካከሉ ናቸው። ወዘተ ለባሕርይ ገጽ 6 ዓምድ 1 ላይ ተመልከት።

ምስጢሩም የሦስቱን አካላት አቅዋምና ስም ያለ መፋለስ ለመጠበቅ ለገላያሰችል ነው። በዚህ ረገድ ኩነት በአማርኛ መሆን ወይም መባል ተብሎ የሚነገርበት ትርጉም ጠቃሚ ትምህርት እንደተሰጠበት የሚታይ ነው።

ይህም ከዋኔ እንደ ህላዌ ሆኖ ሁሉን እንደሚሰበስብ ሊቃውንቱ ይገልጻሉ። ወዘተ ይትበህል ከመ ውእቱ ህላዌ ዘያስተጋብእ ኩሎ ከዋኔ እንደ ህላዌ ሆኖ ሁሉን ለሰበሰባል።

ወከዋኔሂ ያጠይቅ በእንተ አስተጋብእ ባሕቲቱ ዘእምኔሁ ይከውን አካል ለሥርዓቱ። ከዋኔም ስለ አንድነት ያስረዳል። ይኸውም ከእርሱ የተነሣ አካል በሥርዓቱ የሚሆንበት ነው ብሎአል። ጲዮናስዮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 42 ክፍል 1 ቍጥር 18።

ይኸውም በአንድ መለኮት ያሉ የሚኖሩ ከዊነ ልብ ከዊነ ቃል ከዊነ እስትንፋስ አካላት ሥላሴን በአንድ ህልውና እያገናዘበ በአንድ መለኮት ሕያዋን እንዲሆኑ ግላየት ነው።

ኩነታት፤

ኩነታት ግን መለየትና መከፈል ሳይኖርባቸው በተዋሕዶ በአንድነት አካላት በህልውና በአኗኗር እያገናዘቡ በአንድ መለኮት የነበሩና ያሉ የሚኖሩ ናቸው።

እነዚህም ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ ናቸው። እነዚህ ሦስት ኩነታት ይባላሉ። አለቃ ኅሩይ ፈንታ ፍኖ እግ ፲፮ 14።

መላክ ብርሃን አድማሱ፡- መገመረ ሐዋዝ በተባለ መጽሐፋቸው ገጽ 2፣ በ1940 ዓ.ም. የታተመ። መምህር ደሐይስ ወርቁ ንባብ ወትርንጫ ቅኔያት ገጽ 50 ሥላሴ ቅኔ በ1960 ዓ.ም. ከታተመ።

ምዕራፍ ስምንት።

መለኮት።

የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ስለ መለኮት ምሥጢር ሲናገሩ ጥንታዊና መሠረታዊ ስሙ ሊታወቅና ሊነገር ለማይቻል ባሕርይ መጠሪያ ሊሆን የሚነገር የልዑል እግዚአብሔር ስም እንደሆነ ይገልጻሉ።

ስለዚህ መለኮት የሚል ስም እንዲህ ነው፣ ይህ ነው፣ ይህን ይመስላል ተብሎ በማይነገርና በማይታወቅ ጠባይዑ የሚጠራበት የልዑል እግዚአብሔር ስም ነውና፤ ከልዑል እግዚአብሔር ውጭ የሚታይ ይሁን የማይታይ ማን ወይም ምን በሚል ጥያቄ የሚፈለግ አንዳች ነገር በዚህ ስም ሊጠራበት አይችልም። አለቃ. ኅሩይ ፈንታ ፍኖ እግዚ ፲፮ 57-59።

«ኢይደሉ እንከ ናስተማስል መለኮቶ በምንትኒ «መለኮቱ» በምንም በማናቸውም ልናመሳስለው አይገባንም» ሲል፤ ቅዱስ ጳውሎስ ለአቴና ጠቢባን አስታወቃቸው። የሐዋ. 17፣24።

ሊቁም «ወመለኮትሰ፣ ኢይትከህል ይትበሃል ዘንተ የአክል ወዘንተ ይመስል... አላ ንቡር ዲበ አርያሙ ኅበ ኢይበጽሖ ሕሊና ሰብእ ወኢዘመላእክት አእምሮ። መለኮት ግን ይህን ያህላል ይህን ይመስላል ሊባል የሚቻል አይደለም... ነገር ግን የሰው ሕሊናና የመላእክት አእምሮ በማይደርስበት በአርያሙ በልዕልናው የሚኖር ነው» ብሎአል። መጽ. ቅዱሴ. ዘአባ ሕርያቆስ ገጽ 86 ቍጥር 47፣48።

ዳግም በግብረ ባሕርይ ስም ይጠራል። «ውስተ ኩሉ በሐውርት መለኮቱ፡-» ይኸውም ግዛቱ በሁሉ ዘንድ ነው ተብሎ ይነገራል። እንዲሁም ሕይወት፣ ብርሃን፣ ክብር፣፣ 2ኛ. ጲጥ. 1፣3። በሚል ፍቺ ይነገራል።

መለኮት በምሥጢር ሥላሴ ሲነገር አንድነቱን ጠብቆ ሦስት አካላትን ያዋሕዳል። «መለኮት በአካላት ወይትዋሕዱ በመለኮት» በአካላት ሦስት ይሆናሉ በመለኮት ግን ይሆናሉ።

የእግዚአብሔርን ግብረ ባሕርይ በሚገልጹ ስሞች ይነገራል። 2ጲጥ. 1፣3። መለኮት በምሥጢር ሥላሴ ሲነገር አንድነቱን ጠብቆ ሦስት አካላትን ያዋሕዳል።

«ይህግጥም በአካላት ወይትዋሕዱ በመለኮት» በአካላት ሦስት ይሆናሉ በመለኮት ግን ይሆናሉ። በአጠቃላይ ስለ መለኮት እንዲህ ተብሎ ይነገራል። «ወመለኮትሰ ስም ሙሉ ቃል ወይሄሉ ዘልፈ እንበለ ማላቅት ወኢይትገመር ወኢይረክቦ ውላጤ ማጠት።» መለኮት ግን መለወጥ የለበትም «ፍጻሜ ሳይኖርበት ለዘለዓለም የሚኖር ለይወለንምም መለወጥና መለዋወጥም የለበትም። ባስ. ዘአንጾ. ሃይ አበ ገጽ 11 ስፍሌ 1 ቍጥር 22። በዚህ መጽሐፍ ገጽ 210፣ 211 ተመልከት።

የዘንገታ፡-

ሰው ማንኛውም ነባቢ ፍጡር እንበል ከራሱ ጀምሮ የማንኛውም ፍጥረት መነሻና የዘንገታ እየመረመረ በጥናትና በሐተታም እያጣራ ዘለዓለማዊና ያልተፈጠረ ሕያው ለሰው እስከማወቅ ድረስ ሊሄድ ይችላል። እንዲሁም ሕያው ህላዌ በዘለዓለማዊ ፍቅር ለሰው ደበትና በፈቃድና በሥምረቱ እስከተገኘበት ሁኔታ ሊመረምር ይችላል። ሮሜ 12፣24። ከዚያ ወዲያ ግን ለመመርመር አይቻለውም።

ይኸውም መጀመሪያ በምክንያት እየመረመረ ሄዶ፣ በመጨረሻ ከቆመበት ተጋፍቶ ለሰው እስከተሳነው እስከ እግዚአብሔር ፈቃድ ድረስ ደርሶ ከዚያ ወዲህ እየተመላለሰ ለግብርና ለሰው ሕያው እንጂ፣ በዘለዓለማዊነት ሕያው ከሆነ ፈጣሪ ፈቃድ ወዲያ ለሰው ለመሄድ የሚያስችለው ወይም የሚያበቃው ምክንያታዊ አእምሮና ጥበብ ለሰው ነው።

አንተሰ አንተ ክሙ፡- አንተ ግን ያው አንተ ነህና ይሁን እንጂ ከዚያ ወዲህ ላለው ለሰው አላብ ግን፣ ለባውያን ሰዎችና ለባውያን ፍጡራን በተሰጣቸው ውሱን ችሎት ለመመርመር ምክንያት አላቸው። ያለ ምክንያትም የሚሆንና የሆነ ነገር እንደሌለ ለሰው ሕሊና ድረስ፣ ሕሊናና አእምሮ ጥበብም ተሰጥቶአቸዋል። በዚህ ዓለም ባለው ሕያው በከፊል ሲመለከቱት ሌላ ቀርቶ አሉታ ለአዎንታ፣ አዎንታም ለአሉታ ምክንያት ለሆነ እንደሚገኝ እንኳ ለማስተዋል ይችላሉ።

አርአያ፡-

አርአያ ወይም አምሳል የሚል ቃል ብዙ ትርጉም ያለው ሲሆን፣ በትምህርተ መለኮት ተመርሆ ልቡናዊ በተለይ ጥናት በሚደረግበት ጊዜ፣ አርአያ ወይም አምሳል የሚል ስያሜ የሚወድቅባቸው ስመ ህላዌያት እንዳሉ እነርሱ እንዴት ያሉና እነማን እንደሆኑ መርምረን መረዳት አስፈላጊያችን ነው። እነርሱም በዓለመ መንፈስ የሚኖሩ፣ በዐለመ ግዙፍ የሚኖሩ ናቸው። እንግዲህ አርአያ በእነዚህ ላይ ወድቆ የነገሩባቸውን ይገልጻል ማለት ነው።

- እነዚህ ሲዘረዘሩ፡- 1ኛ፣ አካል «አካላት»
- 2ኛ፣ ጠባይዕ
- 3ኛ፣ ባሕርይ፣ «ባሕርያት» ናቸው።

አርአያ በዐለመ መንፈስ ሲነገር «ዘውእቱ አርአያው ለእግዚአብሔር ዘኢያስተ
እርሱ» የማይታይ የእግዚአብሔር ምሳሌ «አምሳል» ነው ቁጥ. 1፥14-15።

«ዘርእየ ኪያየ ርእየ ለአቡዮ፡-» እኔን ያየ አባቴን አየ። ዮሐ. 14፥9። «ዘወ
ጸጻለ ስብሐቲሁ ወአርአያ አካሉ» እርሱ የክብር ነጸብራቅና የአካሉ ምሳሌ «አምሳል»
ነው። ዕብ. 1፥3።

በአካል የሚመስለው በባሕርይ የሚተካከለው ተብሎ ይነገራል። ሊቁ ቅ
ባስልዮስ ዘቂሣርያ ሐዋርያው ጳውሎስ እርሱ ለማይታይ እግዚአብሔር መሰሉ ወ
ምሳሌው ነው። ያለውን ቃል ሲተረጉም «እስመ ዘተብህለ በእንተ እግዚእነ ከመ ወ
አምሳል እግዚአብሔር።» ይተረጉም ከመ ወ-እቱ ይትማሰሉ ለእግዚአብሔር እግ
በዕባየ መለኮት ወበሥነ ጊሩት፣ በፍጹም ገጽ ወበመልክዕ። ስለ መንፈስ ቅዱስም እግ
መንፈስ ቅዱስ ህልው ወ-እቱ በአብ ወወልድ ወኢይትማሰል በብዙኃን።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ምሳሌ «አርአያ» ስለመባሉ የተነገ
ቃል፣ እርሱ እግዚአብሔር አባቱን በመለኮት ታላቅነትና በቸርነት ወበት በፍጹ
ገጽና መልክ በአካልና በህላዌ ይመስለዋልና በዚህ ይተረጎማል አለ። መንፈስ ቅዱ
በአብ ህልው ነው አብን እንጂ ሌሎችን አይመስልም አለ።።

ባስል ዘቂሣ ሃይ አበ ገጽ 114 ክፍል 4 ቍጥር 43፥44።

እነሆም አርአያ በአካላት በባሕርይ ግብር ገብቶ የሥላሴ የመመሳሰላቸውንና በሌ
የመተካካላቸውን አንድነት ሲያሳይ አየን። ባስልዮስ ዘቂሣ ሃይ አበ ገጽ 113 ክ
4 ቍጥር 33።

አርአያ በዐለመ ግዙፍ ደግሞ ፍጥረቶች ልዩ ልዩና ብዙ እንደመሆናቸው መጠ
በአካል በባሕርይ፣ በግብር፣ ተመሳሳይነት ያላቸውን እያስተያየ፣ እያነጻጸ
እያመጣጠነ፣ እንደሁኔታቸውና እንደመልካቸው፣ እንደ ዐይነታቸውና እ
ጠባያቸው ያመሳስላል።

ዕሪና «መተካከል»፡-

ዕሪና መተካከል ይህ ዕሪና በዘመን ክፍና ዝቅ ትልቅነትና ትንሽነት ስፋ
ቀጭንነት በሌለበት ሁኔታ መተካከልን መመሳሰልን በአካልና በመልክ በገጽና እ
ዓይነት አቋም እንዳለ የሚከሰቱበት ይዘት ነው።

ስለዚህ በዐለመ መንፈስ በተለይም በሥላሴ አካላት የሚወድቅ ምሥጢ
ያሳያል። ሥላሴ በአካላትና በገጽት መልክዕት የተተካከሉና በዚሁም አንድ ናቸ
ስትትዩ ሃይ አበ ገጽ 505 ክፍል 2 ቍጥር 7።

እንደዚሁም በዘላለምነት በምልዕት በስፍሐት በፍጹምነት በቅዱስነት አ
ናቸው የሚያሰኘው ይኸው ዕሪና መተካከል የተሰኘው ቃል ነው።

ተዋሕዶ «አንድ መሆን መገናዘብ»፡-

ተዋሕዶ ዋሕድና መዋሐድ መገናዘብ፣ የማለትን ትርጉም የያዘ ነው። ያ
ተዋሕዶ ወይም ዋሕድና «መገናዘብ» ባሕርይን፣ ጠባይዕን በሚነገርበት ምሥጢ
የሚገኝ ነው። መደባለቅንና መለወጥን ቡዳይን «ባዕድ መሆንን» መለያየት
እየተከላከለ የመገናዘብን ምሥጢር የሚጠበቅበት ነው።

ዘሥሥጢረ ሥላሴ ትምህርተ መለኮት በአንድ መለኮት በሚኖሩ ኩነታት ማለት
ቃል እስትንፋስ አካላትን በህልውና የሚያገናዝብ ነው።

እነዚህ ኩነታት አማካይነት በአብ ልብነት ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለባውያን
ቃል በወልድ ቃልነት አብና መንፈስ ቅዱስ ነባብያን ናቸው። በመንፈስ ቅዱስም
ቃልነት አብና ወልድ ሕያዋን ይሆናሉ። እንግዲህ የተዋሕዶ ምሥጢር ባሕርይንና
ቃልን ይመለከታል ማለት ነው። ተዋሕዶ ዋሕድና በምሥጢረ ሥጋዊም
የሆነበት ይዘት እየገለጸ የቃልና የሥጋን መዋሐድ ያስረዳል።

ዘዚህ ቀጥቶ ሊቁ አለቃ ጎሩይ ያቀረቡትን ገለጻና የሰውነትን ማስጠንቀቂያ ቃል
እንዳለ አቀርባለሁ። አንዳንድ ሰዎች በሚናገሩበት ጊዜ በሦስት አካላት ላይ
የግዕዝ «መተካከል» ብቻ ነው እንጂ፣ ህልውናና ዋሕድና «መገናዘብ አንድነት»
የሆነውም።

እንዲህም በመሆኑ መጻሕፍት ስለ ዕሪናና «መተካከል» ስለ ህልውና ዋሕድና
የሆነበት አንድነት» የተናገሩትን ምሥጢር አስተውለው ባለመመልከታቸው የሆነ
ቃል «ዕሪና «መተካከል» የሚነገር በአካላት ላይ በሚወድቅ ምሥጢር ነው።
ቃልና ተዋሕዶ አንድነት የሚነገር ስለ ባሕርይ ወይም ስለ ጠባይዕ በሚነገር
ምሥጢር ነው።

ስለዚህ ስልት ስልታቸውን ለይተው ሳያውቁ፣ የሃይማኖትን ነገር ማስተማር፣
ሐገንም መጻፍ፣ ምሥጢረ ሥላሴን ያፋልሳል። መጻሕፍትንም እርስበርሳቸው
ቃል ለሚውንና ተመልካቹንም ያደናግራል። ብለዋል።

አለቃ ጎሩይ ፍናተ እግዚ አንቀጽ 14 ክፍል 3 ገጽ 116።

ማሳሰቢያ፡- አዎን፣ እነዚህ በስመ ህላዌያት ወይም በአውታረ ስሞች
የላከውናቸው ቃላት በዕውቀት ረገድ ለምንቀበለውና ለምንወስደው ትምህርት በር
ደሆኑልናል ብለን እናስባለን። በመጠኑም በእነዚህ ቃላት የተሰጠ መግለጫ
ወሰንተ የእነዚህን የትምህርተ መለኮት ቃላት ስናገኝ ቀላል ግልጽ የሚያደርግ
እንደሚሆንን ተስፋ አድርገናል። ይህ መቻም የዕውቀት ክፍል ነው።

የሁን እንጂ ሐዋርያው ጳውሎስ ዛሬ ከዕውቀቱ ክፍሎ ዐውቃለሁ ብሎ ከገለጸ
እምነት፣ ተስፋ፣ ፍቅር፣ እነዚህ ጸንተው ይኖራሉ። ከእነዚህም የሚበልጠው
ነው እንዳለ ሁሉ፣ 1ቆሮ. 13፥13። እኛም በመንፈስ ቅዱስ በሚሆን እምነትና
ከሁሉም በሚበልጥ ፍቅር መያዝ እንደሚገባን አንዘነጋም።

ከፈተኞች የቤተ ክርስቲያን አባቶችም በዚሁ መንገድ የተመሩ እንደነበሩ በገለጹት
ላይ ለንረዳ እንችላለን። ሊቁ ቄርሎስ ዘእስክርንድርያ፡- «ወይእዚኔ ኢንኩን
ለእለ ይትዐቀፉ፣ ወዳዕሙ ናዕትት ኩሎ ስሕተተ በየውሃት ወበልቡና
ከሥት ነገረ ሃይማኖት ርትዕት ለእለ ይሴአሉነ በእንተ ጽድቅ።»

እንግዲህ ለሚደናቀፉት አርአያ አንሁንባቸው። ነገር ግን በየውሃትና በማስተዋል
ስሕተት የሆነውን ሁሉ እናስወግድ። ስለ እውነትና «ጽድቅም» ለሚጠይቁንም
ተተኛ የሆነች እምነትን እንግለጥላቸው። ሲል አስገንዝቦአል። ቁር. ሊቀ.
ዘእስክንድርያ ሃይ አበ 280 ክፍል 21 ቍጥር 6፥7።

ሊቁ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ የቀጶቶቻም
ላይ ጎሥሥ ቃላተ ወንጌል በቃል ጽኑዕ፣ ወተቃውሞ ወአዑደተ ነገር ዘአልቦ

ተግዛጽ። ወንግድፍ እምነን ተቃውሞ። ወለቃልሂ ልምሉም ወርቱስ ዘእንተ ሃይማኖት ይረሰይዎ ይቡሰ ወገጸጉ። ወለሃይማኖትኒ ርትዕት ይረሰይዎ ጠዋየ።

ወባሕቱ ንሕነሰ ንግባር ምግባረ አሚን ዘያመጽእ ሰላሙ፤ ወያጸንዕ አልባባ ተዋሐዱ፤ ወየዐቅብ ተዋሕዶቱ፤ ወይዘርዕ ፍቅረ በዘባቲ ነአኩቶ ለእግዚአብሔር።

ትምህርታዊ ተግዛጽ በሌለው ክርር ባለና በመቃወም ነገርን በማለት «በማጠማዘዝ» በሚደረግ አንደበት የወንጌል ቃልን ለመናገር አንፈልግ። ተቃውሞ ከእኛ ራስ ላይ እናስወግድ። እነዚህ ነገሮች ለምለምና ቅን የሆነውን ቃል፤ ደግሞ ድንገር ያለበት ያደርጉታል፤ ያስመስሉታል። ቅን የሆነች እምነትንም ጠንቃቄ እያደረጉ ይጠመዘዙአታል።

እኛ ግን ሰላምን የሚያመጣ አንድነት ያላቸው አሳቦችንም የሚያጠናክር የእምነት ሥራ እንሥራ። በእርስዎ እግዚአብሔርን እናመሰግን ዘንድ ፍቅርን የሚያደግ አንድነትን የሚጠብቅ ተግባርን እናድርግ» ብሎአል።

ገባሬ መንክራ ሃይ አበ ገጽ 591 ክፍል 1 ቍጥር 8።

ታዲያ እኛስ ብንሆን፤ እነዚህ አበው ከሄዱበት ጉዳይ እየተከሰተ አርአያነታቸውን እግብር ላይ ማዋል አይገባንምን?

ምዕራፍ ዘጠኝ።

ሁሉና መለኮት።

በስመ እግርዚአብሔር አሐዱ በመለኮት፤ ዘይሤለስ በአስማት ወበእኩባ በኩነታት ወበግብራት እያልሁ፤ ይህን መጽሐፍ ለመጻፍ እጀምራለሁ።

እርሱ አምላኪየና ተስፋዬ የሆነ እግዚአብሔር ክብር ምስጋና ለእርሱ ለብይሁንና፤ ራሱ ከስሕተት ሁሉ ጠብቆ እውነቱን ብቻ እየገለጸ እንዲመሰግን እንዲያስተምረኝ እንዲያጽፈኝ ከቅዱስ ፈቃዱ ሥር ተንበርክኬ እማጠናለሁ።

ሁሉና መለኮት፤

እግዚአብሔር ማነው? ሁሉናውስ እንዴት ነው? በእውነቱ ልዑል እግዚአብሔር በሰው አእምሮ ግሩም መንክር ሲሆን፤ በሰው አንደበትም የማይነገር ዕውቀት የሆነው። ከዚህም የተነሣ ማንም ቢሆን ተችሎኛል ብሎ በድፍረት ስለ እርሱ የሚሰው አይኖርም። ከዚህ አስቀድመን እንደተመለከትነው ሁሉ ክብር ምስጋና ለብይሁንና፤ ልዑል እግዚአብሔር በጸጋው ብዛት፤ በምሕረቱ ታላቅነት ብቻ፤ በባህሪው በክርስቶስ በኩል ለሰው ልጆች ባደረገው ይቅርታ፤ ሰው ሞገስ እና በመንፈስ ቅዱስ የተገለጸ አምላካዊ ቃሉን ተምሮ ስለ እግዚአብሔር ሊናገር ሊመሰግን ተፈቅዶለታል። ይሁዳ 21፣ 22።

በመሠረቱ እኛ ደካሞችና ከኢምንት የማንቁጠር መሆናችንን እያወቅን ሳለ፤ በሰው ልጆች በተሰጠ ጸጋና ምሕረት ሥር ቆመን፤ እርሱ ራሱ ከገለጸው ከቅዱስ

11 በታላቅ ፍርሃትና ጥንቃቄ ስለ እርሱ እንናገራለን። 2ጢሞ. 3፣ 14-17። 11 3። 1ጲጥ. 3፣ 15።

11 ለሆኑ እግዚአብሔር ሕይወት ነው። በገዛ ሕይወቱም ዘለዓለማዊ ሆኖ በለባዊነት፤ በሕይወት «በልቡና፤ በቃል፤ በእስትንፋስ» ፍጹም ሕይወት ነው።

11 ለሆኑ እርሱ በብርሃን አኗኗር የሚኖር ብርሃን ነው። በፍቅር የሚኖር፤ ፍቅር የሚኖር ቅዱስ ነው። ራእ. 4፣ 9። ዘዳግ. 32፣ 40። 1ዮሐ. 1፣ 5፣ 7።

11 11 16። 1ዮሐ. 4፣ 8፣ 9። 1ጲጥ. 1፣ 15። መዝ. 21/22፣ 3።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው ክብር ስብሐት ልዕልና ዕባይ «ታላቅነት» ግርማ፤ ብዕል ባለጸግነት ገናናነት ያንጸባርቃሉ። 1ዜና. መዋ. 29፣ 11። መዝ. 144/145፣ 5፣ 6።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው፤ ሥልጣን ኃይል ጽንዕት ብርታት እዘዝ፤ ሰላም፤ ደስታ፤ ያንጸባርቃሉ። መዝ. 144/145፣ 12፣ 13።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው፤ ጥበብ፤ ምክር፤ ዕውቀት፤ ማስተዋል፤ ተኪንዎ ያንጸባርቃሉ። ኢዮብ 12፣ 13፣ 16። ም. 6።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው ትዕግሥት፤ ከሀሊነት፤ ሁሉን መቻል፤ መዋዲነት ለዳኝነት «አሸናፊነት» ያንጸባርቃሉ። ሮሜ 3፣ 25። ኢዮብ 9፣ 14። ቍጥር 3። ኤር. 32፣ 17-19። ቍጥር 27።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው፤ ፍቅር፤ ችርካት፤ ደግነት፤ በጎነት፤ ለጋሥነት፤ ጸጋ፤ ምሕረት፤ ርገራጌ፤ አዘኔታ ያንጸባርቃሉ። 1ዮሐ. 4፣ 9። መዝ. 144/145፣ 7-9።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው፤ ጽድቅ፤ ርትዕ «ቀጥተኛነት» እውነት፤ ቅንነት ፍትሕ፤ እውነተኛ ፍርድ፤ ትክክለኛነት፤ ቅድስና ያንጸባርቃሉ። መዝ. 118/89፣ 4። ም. 96/97፣ 2። ዘዳግ. 32፣ 3፣ 4። ራዕ. 15፣ 3፣ 4።

11 ከዚህ ባሕርያዊ ሁሉናው፤ ፈቃድ፤ ሥምረት፤ መስማማት፤ ወላኝነት ያንጸባርቃሉ። ኤፌ. 1፣ 11። ራዕ. 4፣ 10፣ 11። መዝ. 113/114፣ 11-13። ኢሳ. 14፣ 27። ማቴ. 11፣ 25፣ 26። ዳን. 4፣ 35።

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

11 ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤ ለሆኑ ልዑል እግዚአብሔር «አን ቀዳማዊ ወአን ደገራዊ፤» እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ መሠረሽ ነኝ በሚለበት ሥላሴ ቅዱስ ባሕርያ መለኮቱ በዘለዓለምነት ሲኖር፤

ውስተ ኩሉ አጽናፈ ዓለም። ወሥጢር ውእቱ እምሕሊና ኩሉሙ መላእክት ዘየአምሮ ለህላዌሁ።»

የመለኮቱ ጥልቀት አይታወቅም፤ ላይ የለውም፤ ታችም የለውም፤ ቀኝ የለውም ግራም የለውም፤ መካከል የለውም። በዓለም ጻርቻ ሁሉ የሞላ ነው እንጂ። ህላዌው ከመላእክት ሕሊና የተሠወረ ነው። የሚያውቀውም የለም።

ቅዳሴ-ጎርጎርዮስ 7ጽ 136 ቍጥር 10፣ 11።

የቆጵሮስ ኤጲስ ቆጵስ የነበረው ሊቀ ኤጲፋንዮስ አክሲማሮስ በተባለ መጽሐፍ ከዚህ እንደሚከተለው ተናግሮአል። «እግዚአብሔር ዘሁሉ ዘለዓለም ስፋሕ ህልው ባሕቲቲ፤ ሁሉ እምቅድመ ይኩን ግብር፤ አላ ውእቱ ባሕቲቲ ዘሁሉ እምቅድመ ዓለም፤ ዘአልቦቲ ጥንት ወኢወሰን፤ ወኢተፍጻሜት። ወአልቦ አምሳል ሉ ወኢወሰን ወኢማገለቅት አላ ስፋሕ ወቀጢን ፈድፋድ። ወኢይትረከብ እምግብር»

በዘለዓለማዊና ነዋሪ የሆነ እግዚአብሔር ስፋሕ ነው። ብቻውን ነዋሪ ነው። ሁሉ ከመሆኑ አስቀድሞ ነበረ። እንደዚሁም ዓለም ከመፈጠሩ አስቀድሞ ያለ መነሻና ጻርቻ መጨረሻም የለውም። ጥልቅ ቢሆን፤ መጨረሻም ቢሆን የሚመስል የሚመሳሰለው አንድም ነገር የለም። ነገር ግን እርሱ ስፋሕና እጅግ አድርጎ የ «የረቀቀ» ነው። በተግባር አይገኝም። አይደረስበትም። ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ አክሲማሮስ 7ጽ 1፣ 8-18።

ቀጥሎም ይኸው ሊቅ፡- አክሲማሮስ በተባለው መጽሐፍ፡-

«ይነግር በእንተ ፈጣሪ ወህልዎቶ ትካታዊት እንተ ይእቲ እንበለ ጥንት ወዘእ ግዕዜ ወኩሉን ጥንታት ወቀዳሚያት ወማዕዚታት ድጎራሁ፤ ወእምድጎራሁ ድጎ ፈድፋድ እምኔሁ። ውእቲሰ አፍአ ውእቲ እምኩሉን ኩነታት ወኩነት ዘይሰጠ ወከማሁ ድጎራቲኒ አፍአ ውእቲ ህልዎቲ እምኩሉን ተፍጻሜታት። ወከ ተፍጻሜታት ጥንተ ተድላ ለባሕቲቲ።»

ፈጣሪ ስለሆነ አምላክና ዘለዓለማዊት ስለሆነች ህሉናው «አኗኗሩ» ይናገሩ ይህችም አኗኗሩ ያለ መነሻ የሆነች፤ መቼ የሚል ጥያቄ የማይጠየቅባት ናት። ያላቸው በመነሻነትም ቅድሚያ ያላቸው ሁሉ መቼና ምን ጊዜ ተብለው የሚጠየቁ የጊዜ ጥያቄዎች ከእርሱ በኋላና በጣም የኋለኞች ኋለኞች ናቸው። እርሱ ግን ከሚባል ጓኝነትና፤ ተጓኝ ሁኔታ ተብሎ ከሚጠራ ሁሉ በስተ ውጭ ነው። የፍጻሜ የፍጻሜዎች አኗኗር ፍጻሜዎች የሆኑት ሁሉ የተድላውና የደስታው መነሻዎች ናት። አክሲማሮስ ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ 7ጽ 1።

አሁንም ሊቀ ኤጲፋንዮስ በመጽሐፈ ቅዳሴ እንዲህ እያለ ስለ እግዚአብሔር ዘለዓለምነት ተናግሮአል። «ቀዳማዊ ውእቱ ዘኢይብልዎ እማዕዚ፤ ወማዕዘላዊ ወ ዘኢይብልዎ እስከ ይእዜ፤ ድጎራዊ ውእቱ ዘኢይብልዎ እስከ ዝየ። አልቦ ለህላዌሁ፤ ወአልቦ ግገለቅት ለከዋኔሁ። ወአልቦ ጉልቀሉ ለመዋዕሌሁ፤ ወአልቦ ለዓመታቲሁ ወአልቦ ጽልመት ለብርሃን ገጹ።»

ከመቼ ጀምሮ የማይሉት መጀመሪያ «ዘለዓለማዊ» ነው። እስከ ዛሬ የማይሉ ግዕዘላዊ ነው። እስከዚህ ድረስ የማይሉት ድጎራዊ ነው። ለአኗኗሩ መነሻ የለው ለህልውናውም ፍጻሜ የለውም። ለዘመኑ ቍጥር የለውም። ዓመታቲም በሌላ አይገባም። ለፊቱ ብርሃን ጨለማ የለበትም። ቅዳሴ ኤጲፋንዮስ 7ጽ 145፣ 3፣ 4።

በሆሊሪ ትሥልስቱ በሥላሴነቱ ምክር በበጎ ፈቃዱ እንደወደደ የማይታዩትንና የማይታዩትን ማናቸውንም ፍጥረታት እምጎበ አልቦ ጎበቦ፤ ካለመኖር ወደመኖር የሚቀየሩ ፈጠረና በመንፈሱም አጽንቶ በፈቀደው ቦታ ሁሉ አኖራቸው። ሰማይና ሰማያት የሚኖሩባቸው፤ ምድርና በእርስዋ ያለ ሁሉ፤ ባሕሮችና ጥልቆች የሆኑ ጎዋዎች ዕመቀ ዕመቃት የጥልቆች ጥልቆች የሆኑ ሁሉ ከእርሱ ለእርሱ የፈጠሩ። እርሱ ግን ዘለዓለማዊ ሆኖ በዘለዓለምነት ሲቀደስ ሲሠለስ ይኖራል። የሆነው ከብሩም ከራሱ ነው። እርሱ ዓለመ ዓለማት፤ እርሱ መካነ መካናት፤ የሆነ ቦታ» ሕይወተ ሕያዋን፤ እርሱ መጋቤ ፍጥረታት ነው። ነሀ. 9፣ 6። 1ነገ. ማዘ. 148፣ 1-8። ኢሳ. 40፣ 12-23። እርሱ ሰውን በመልኩና እንደ ፈጠረው። እርሱ የሰው ጠባቂ፤ የፍጥረታት ሁሉ እረኛ ነው። የሚያድን የሚታደግ ከክፉ የሚሠውር የሚከልል፤ ሕይወት የሚሰጥ በሁሉ ዘንድ የሞላ፤ እየኖረ፤ ከውስጥ የሚገኝ፤ ቢሄዱ የማያገኙት፤ ቢፈልጉት የማያጡት፤ የቆዳስ ቅዱስ ቅዱስ እግዚአብሔር እግዚአ ጸባዎት አብ፤ ወወልድ፤ ወመንፈስ ቅዱስ ገጹሕ ምሉዕ፤ ልዩ ግሩም ታማኝ፤ የባሕርይ አምላክ ሁሉን የሚይዝ፤ የሚቸል ሁሉን በእጁ የጨበጠ፤ የሁሉ ጌታ፤ የሁሉ ንጉሥ፤ ሁሉ በእርሱና ከእርሱ የሆነ፤ ያለ እርሱ ግን አንዳች ስንኳ የሆነ የሌለ፤ እርሱ ብቻውን የሚኖር ሆኖ የኖረና የሚኖር አሐዱ አምላክ ነው። ኢሳ. 40፣ 21-31። ራዕ. 11። ኢሳ. 6፣ 1-4። ራዕ. 11፣ 17፤ 18። ም. 19፣ 7።

ምዕራፍ አሥር።

የእግዚአብሔር ሕይወተ ባሕርይ።

ለህላዌ መለኮት ትምህርት በምንናገርበት ጊዜ፤ አስቀድመን የእግዚአብሔርን ባሕርይ በሚመለከት ርእሰ ነገር መጀመርና በዚያ ያለውንም ምሥጢር ለሁሉ መመራት ደጎና መንገድ ይመስለኛል። ሆሴ. 14፣ 9። መዝ. 118፣ 20።

እነም በመጽሐፍ ቅዱስ ገለጻ ልዑል እግዚአብሔር የሚምልበት ከራሱ የበለጠ ለም ስለሌለበት፤ ለባሕርያዊ ህላዌው መግለጫ አድርጎ፤ እኔ ራሴ ብሎ ምልበት ታላቅና ገና ስመ ሕይወተ ባሕርዩ እንደሆነ ይታያልና ነው። ዕብ. 14፣ 14። ዘፍጥ. 22፣ 16፤ 17። ኢሳ. 14፣ 24።

እነ ወይም እኔ ራሴ የሚልም፡- በክሂል፤ በሥልጣን፤ በፈቃድ፤ ለባዊነት፤ ለሆነ ሕያውነት ያለው ፍጹመ አካል ባለግዕዝን መሆን እንዳለበት በግዕዝ ምዘረ ቲዎሎጊያ ሊቃውንት ዘንድ እንደሚታወቅ፤ ከዚህ አስቀድመን ለአንባቢ ለሌሎች የሚታወስ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ለሁሉ ከዚህ ወልድ፡- ቀደምትነት ያለው ምዘረገ፤ ዘይቤ ያለበት መተርጉማን የጻፉት ያልታተመ ምዕላድ፡- ሃይማኖተ አበው የሆነት ወዘደጎርት።

እንግዲህ ልዑል እግዚአብሔር መሐላ በሚያደርግበት ጊዜ፤ በሌላ እንዳይምል ለሆነው ቢሆን ከራሱ የሚበልጥ ስምና ባለስም በጭራሽ ስለሌለበት፤ መነሻና ምዘረገ በሌለበት፤ ነገር ግን መጀመሪያና መጨረሻ እኔ ነኝ በሚልበት ሕይወተ ሆኖ ለራሱ ማልሁ፤ በእኔነቱ ማልሁ እያለ መሐላ ማድረጉ ሲታይ፤ በለባዊነቱ

በነባቢነቱ በሕያውነቱ ሲምል መገኘቱ እንደሆነ ለማስተዋል ይቻላል። 44፥6-8። ም. 45፥18-21። ም. 46፥9፥10። ራእ. 1፥8። ዕብ. 6፥13።

ሊቁ ዮሐንስ አፈወርቅ የዕብራውያንን መልእክት በተረገመበት ድርጅት «ወእግዚአብሔር አመ አሰፈዎ ለአብርሃም አልቦ ባዕድ ዘይልዕል እምኔሁ ይምሐል ቦቱ መሐለ በርእሱ።»

እግዚአብሔር ለአብርሃም ተስፋውን በሰጠው ጊዜ፣ ከእርሱ በላይ የሚሆን ባዕድ ስለሌለ በራሱ ማለት ሲል ገልጾአል። ድርሳን ዘዩ አፈወርቅ ገጽ 218 11።

የለባዊነት፣ የነባቢነት፣ የሕያውነት ጠባይዕን ለመግለጽ በራሴ ማልሁ፣ በእግዚአብሔር ስም እያለ ሲናገር መገኘቱ፣ ደግሞ አካላውያን የሆኑ ሦስቱ ኩነታት በሕዝብ ባሕርይ «በሕያው ባሕርያዊነቱ» ህልውና እንዳሉ መታየታቸውን እያመለከተ የሚያስገነዝብ አሰሪጅ ለመሆኑ በጭምትነት አትኩሮ ሊመለከቱት የሚገባ ነው።

እኔ ራሴ የማለትና እኔ ሕያው ነኝ የማለት ትርጉም I

እኔ ራሴ የማለት ትርጉም እግዚአብሔራዊ ሕይወት ባሕርይ ተብሎ በመሆኑ አባባሉ ከምን የተነሣ መሆኑን ለመረዳት እንጠይቅ፡-

የአባባሉ መሠረት ከሰው አሳብ ያልመነጨ ነፃና አምላካዊ መሆኑን እንረዳ በቅድሚያ ወደ ቅዱሳት መጻሕፍት መመሪያ እናሻቅብ፤ እነሆም ራሱ እግዚአብሔር እኔ ራሴ እያለ የሕያው ባሕርይነቱን ታላቅ ስም አመሥጥሮ ይናገርበት የነበረን ፈላጊ ከምሥጢርነት ደረጃ ጉላ አድርጎ በማውጣት፣ እኔ ሕያው ነኝ ወይም በሕዝብ ማልሁ ሲል ተርጉሞትና ገልጾት መገኘቱ ነው። ቃሉም፡-

«እስመ አሌዕል ውስተ ሰማይ እደዮ። እምሕል በየማንዩ ወእብል ሕያው ለዓለም።» እጅን ወደ ሰማይ ከፍ ከፍ አደርጋለሁና፤ ለዘላለሙም ሕያው ነኝ በቀኝ እምላለሁ። ዘዳግ. 32፥40። ሕዝ. 18፥3። ም. 2፥3። 33፥11። 49፥18።

ይኸውና «እኔ ራሴ» እያለ ሲምል በራሱ ስም እንደማለ ሲታወስ፣ እዚህ ሲምል ደግሞ ሕያው ነኝ ለዘላለም በማለቱ፣ ያንኑ እኔ ራሴ ያለውን የራሱን ሕያው ነኝ የሚል ተመሳሳይ ፍቺ ሰጥቶ፣ ሕይወት ባሕርዩን ጉላ አድርጎ በመናገራል።

ከዚህም ጋር በትንቢተ ኢሳይያስ «ጉልበት ሁሉ ለእኔ ይምበረከካል ምላስም በእኔ ይምላል ብዬ በራሴ ምያለሁ» ተብሎ የተነገረውን ኢሳ. 45፥23። ቅዱስ ጳውሎስ ገሥሦ ሲጠቅስ፣ «እኔ ሕያው ነኝ ይላል ጌታ ጉልበት ሁሉ ይንበረከካል፤ ምላስም ሁሉ እግዚአብሔርን ያመሰግናል።» ሲል ወስዶታል። 14፥11።

እዚህ ላይ ከትንቢተ ኢሳይያስ በራሴ ማልሁ ተብሎ የተነገረውን ቅዱስ ጳውሎስ እኔ ሕያው ነኝ ይላል ጌታ በሚል አቀራረብ ተናግሮት መገኘቱን ልብ ያደርጋል። ራሴ ማለት እኔ ሕያው ነኝ በማለት ተብራርቶ ሊተረገም ችሎአልና ነው። ይህ ሲሆን፣ በእነዚህ ቃላት የተለያዩ ምሥጢር እንደሌለ መረዳት የማያዳግት ይሆናል። ራእ. 10፥6፣7።

ለሕዝብ ባሕርይ ስም ልዩና ታላቅ ስለ መሆኑ።

ይህ ማልሁ ወይም እኔ ሕያው ነኝ እያለ የማለበት የሕይወት ባሕርይ ስም ልዩና መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ አስታውቆለት ይገኛል።

እነሆም ራሱ እግዚአብሔር በታላቁ ስሜ ማልሁ ብሎ ከማረጋገጡም በላይ፣ ሕያው ነኝ እያለ በሚምልበት ጊዜ፣ እጅን ወደ ሰማይ ከፍ ከፍ አደርጋለሁ። የሕያው ነኝ ግርግና ገናናነት በሚገልጽ በዚህ ትርኢታዊ አኳኋን በመታየቱ ለሕያው ስሙ የሚሰኘው ግምድ አድርጎ ማቆሙ ነው።

ይህ ማሰሪጃ፡- ሰማያውያን የሆኑ አርባዕት «አራቱ» እንስሳና ሃያ አራቱ «አራቱ» ከሆናት ሰማይ ለዘላለሙ ሕያው ሆና፣ በሕይወት ለሚኖር ክብር የሆነ እያሉ እፊቱ ወድቀው እስኪሰግዱለትና እከሊላቸውንም እፊቱ ላይ ድረስ፣ ያሳዩት ትርኢታዊ ሁኔታ የዚህን ስም ታላቅነት ጉልህ አድርጎ ለሕዝብ ነው። ራእ. 4፥9፣11። ም. 10፥5፣16።

እንዲሁ ደግሞ፡- የዚህን ሕያው ነኝ የሚልበትን የታላቁን ስሙ ልዩና ክቡር ስሙ ቀጥሎ ያለውን ማሰሪጃ እንመለከታለን።

በግብፅ ምድር በስደት የሚኖሩ አይሁድ፣ በአንድ ወገን ሕያው እግዚአብሔርን ለሕያው እግዚአብሔር ስም ሲጠሩበት፣ በሌላ ወገን ደግሞ፣ ልዩ አማልክትን ለሕዝብ በማለታቸው እንዲህ ብሎ ተናግሮአል። ቃሉም፡-

በግብፅ ምድር በሚኖር አይሁዳዊ ሁሉ አፍ ከእንግዲህ ወዲህ ሕያው እግዚአብሔር ተብሎ ስሜ እንዳይጠራ፣ እነሆ፣ በታላቁ ስሜ ምያለሁ የሚል ነው። 44፥26። ይኸውና የዚህ ስም ታላቅነት በእጅ መናኛ እንዳይነሣ፣ ለይቶ ለሕዝብ መሆኑን በተናገረው አስታውቆለታል።

ለግጥምታል ያህል ዳዊት «እስመ አዕበይከ ዲበ ኩሉ ስመክ ቅዱስ» ከሁሉ በላይ ለሆነ ከፍ ከፍ አድርገሃል ያለው የዚህን ስም ታላቅነት ሲገልጽ አይደለምን? 137፥2። 2ኛሙ. 7፥22። አሁንም ወደ አንድ ሕይወታዊ ህላዌ ወደሚገኝበት ጊዜ እንሻገራለን።

ይህ ማሰሪጃ ገጽ 319 ድርሳን 43።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

ስሙ ማነው? ያሉኝ እንደሆነ፣ ምን እላቸዋለሁ?

ይህን ርእስ ሆኖ የቀረበውን ጥያቄ የጠየቀ ታላቁ የሕዝብ እሥራኤል ነቢይ ሙሴ የሕዝብ እሥራኤል ነቢይ ሙሴ በኩራብ ምድረ በዳ በጎቹን ሲጠብቅ ሳለ፣ ልዑል እግዚአብሔር በዕዕ ጳጦስ ላይ ሆኖ ተገልጦለት እኔ የአባቶቻችሁ የአብርሃም አምላክ፣ የሰላም አምላክ፣ የያዕቆብ አምላክ ነኝ ብሎ ከነጋገረው በኋላ አሁንም ናና ወደ ልብገን እልክሃለሁ፤ ሕዝቤንም እሥራኤልን ከምስር ምድር ታወጣለህ አለው። ዘጸአ. 3፥10።

እንግዲህ ከዚህ በላይ እንደተገለጸው እግዚአብሔር ለሙሴ እንዲህ ብሎ ሲያስተዋውቀው፡ ስሙን ገልጸለት ነበር። ይህም ስሙ ለመሆኑ ራሱ እግዚአብሔር ስሜ ይህ ነው በማለት አረጋግጦ እንደተናገረ፤ በዚህ ምዕራፍ ቁጥር 15 ላይ ይገኛል።

ለእሥራኤል ልጆች እንዲህ ትላቸዋለሁ። የአባቶቻችሁ የአብርሃም እና የይስሐቅ አምላክ፤ የያዕቆብ አምላክ ወደ እናንተ ላከኝ። ይህ ለዘላለሙ ስሜ እስከ ልጅ ልጅ ድረስ መታሰቢያዬ ነው ብሎታል።

በምሥጢርም ቢሆን፤ የሕያዋን አምላክ እንጂ፤ የሙታን አምላክ እንጂ የሚያስረዳ ስም ነው። ይህም ይታወቅ ዘንድ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ከሰዱራ ጋር በተነጋገረበት አንቀጽ፡- የአብርሃም አምላክ፤ የይስሐቅ አምላክ፤ የያዕቆብ አምላክ የሚለውን ጠቅሶ በዚህ መሠረት የሕያዋን አምላክ እንጂ፤ የሙታን አምላክ አይደለም ብሎ ያስረዳበት ነው።

እንዲያውም፡- እንደዚህ ያለው ጥቅስ ከቅዱሳት መጻሕፍት ሲኖር ሰዱራውያን መጻሕፍትንና የእግዚአብሔርን ኃይል ባለማወቅ መሳሳታቸውን የገለጹ ለሙሴ በነገረው ስም መሆኑ ይታወሳል። ማቴ. 22፣ 31፣ 32። ማር. 12፣ 1። ሉቃ. 20፣ 36፣ 37። ዳን. 6፣ 26። እነዚህን ጥቅሶች አገናዝብ።

ታዲያ ሙሴ በዚህ በተገለጸለትና እግዚአብሔር ራሱን ከእርሱ ጋር ባስተዋወቀ ስም ረከቶ ይሆን? የለም አይደለም አይመስልም። ምክንያቱም ሙሴ ከዚህ የምናቀርበውን ጥያቄ እንደገና ሲጠይቅ እናያለንና ነው።

ሙሴም እግዚአብሔርን ወደ እሥራኤል ልጆች ሄጄ የአባቶቻችሁ አምላክ እናንተ ላከኝ በምላቸው ጊዜ፤ ስሙ ማነው? ቢሉኝ ምን እላቸዋለሁ? ብሎ ዘጸአ. 3፣ 13።

እግዚአብሔር ራሱ ስሙን እየነገረው ሳለ፤ ሙሴ ስሙ ማነው? ቢሉኝ እላቸዋለሁ? ሲል በመገኘቱ አስቀድሞ ከነገረው የተለየና ልዩ የሆነ አንድ እንዲነገረው መጠበቁን ሙሴ እንዳልደበቀ፤ በጠየቀው ጥያቄ ተገልጸዋል።

ሙሴ ይህን ሲያደርግ ምን ማለቱ ነው? ብለን ከመገረማችን በፊት፤ የሁናቴ አስቀድመን ብንከታተልና ተከታትለን በምናገኘውም ውጤት ብናትት ነገር ማግኘታችን አይቀርም።

ሙሴ በእግዚአብሔር በኩል አንድ የምሥጢር በር ከተከፈተለት፤ በስከ ወላ ዘው ብሎ በመግባት፤ ምጡቅና ጥልቅ ለሆነው አምላካዊ ነገር ጭብጡን ለቀጠለጠ መጠንም ለማወቅ ለመረዳትም የሚሻና የሚጓጓ ሰው እንደነበረ ይታወቃል። ይህም ይታወቅ ዘንድ ተመሳሳዩን ሁናቴ ከሌላ ክፍል ጠቅሰን በዚህ ጉን እናቀርባለን «አቅርቦን እንመለከታለን»።

ከዕለታት በአንዱ ቀን እግዚአብሔርና ሙሴ ይነጋገሩ ነበር። እግዚአብሔር በፊቱ ጸጋን ስላገኘህ በስምህም ስላወቅሁህ፤ ይህን ያልኸውን ነገር ደግሞ አደርገህ ሲል ለሙሴ ተናገረ።

ሙሴ ይህን ጫፍ እንዳገኘ፤ ወዲያውኑ በዚህ ጫፍ ተንጠላጠለና፡- «እኔ ከብርሀን አሳየኝ» ብሎ ጌታን ጠየቀ። ዘጸአ. 33፣ 16፣ 18።

እነዚህ ሙሴ በፊቱ ጸጋን አግኝተሃል ሲባል፤ በዚህ ተቋናጥሞ ወዲያውኑ የቱን ለገደተሙጠቀ በዚህ ጥቅስ ለማየት ይቻላል።

ሙሴ ጥያቄ ጉን የእግዚአብሔርን ታጋሽነትና አባትነት እንመልከት። እግዚአብሔር ጥርጉጥን በፊትህ አሳልፋለሁ... ሰው ፊቱን አይቶ አይድንምና፤ ፊቱን ለማየት አይቻልም እያለ ለሕፃን ልጅ እንደሚደረግ ሁሉ፤ ሊሆን ያለውንና የሌለውን ለይቶ ይገልጽለታል እንጂ፤ አይቁጣውም። ዘጸአ. 33፣ 19፣ 20።

ሙሴ በእእምሮ ጉልህ ገልጻል ሲሆን ለእግዚአብሔር ለአምላካችን ነው ለሙሴ የተገለጸው ግን ለእኛና ለልጆቻችንም ነው ሲል የምሥጢር እግዚአብሔርን ለማየት በየመልኩ እየለየ ማስታወቅና በዚህ በመጨረሻ ውሳኔው የረጋ መሆኑን ማስተማሩን የሚገባ ነው። ዘጸአ. 29፣ 29።

ሙሴን እንጂ፤ በመጀመሪያ በለጋ አእምሮው ይጠይቀው የነበረን ጥያቄ በምናይበት ሁኔታ ብለሚባል ሁናቴ ምሥጢር እግዚአብሔርን ለማወቅ የሚጓጓ መንፈሳዊ ምክንያት በሚገባ ሊያገለግል የሚጣጣር ሰው እንደነበረ፤ በዚህ ለመረዳት ለሙሴ ለአንቀጽም። ይህም ቅዱስ ጳውሎስ «ቅንዎ ለእንተ ተወቢ ጸጋ» ለምትባል ጥያቄ እንዳለው ሁሉ ሊያስቀናን የሚገባ ነው። 1ቆሮ. 14፣ 1።

ሙሴ ከየን ዘንድ፤ እግዚአብሔር ራሱ ለሙሴ ስሙን እየነገረው ሳለ፤ ሙሴ ለሙሴ ለሙሴ ይገባል? ወይም አይገባም? በሚል አስተያየት ቀጥለው የቀረቡትን ጥያቄ እንመርምርና እናብራራ።

ሙሴ ነገር፡- የእግዚአብሔር ክብር ስሙ በግብሩ የሚጠራበት ነው። ይኸውም በግብሩ ወይም በባሕርይ ግብሩ ስለሚገልጽ ፈጣሪ፤ አምላክ፤ ማሕየዊ፤ ሰው ሠራዊት፤ ረድኤት፤ ፀወን፤ «አምባ» ምስኪኔ መጠጊያ ኃይል፤ ጋሻ፤ ሌሎችም ተብሎ ይጠራል።

በባሕርይ ግብር ወይም በግብሩ መጠራቱ፤ ስለፈጠረ ፈጣሪ፤ ስለተመለከተ ሕያው ስለሚያደርግና ስለሚያድን ማሕየዊ፤ ስለሚያስተዳድርና ለሙሴ ሰው ሠራዊት መጋቢ፤ ስለሚረዳ ረድኤት፤ መጠጊያ ስለሚሆን፤ ፀወን ስለሚታደግ ስለሚመክት ኃይል ጋሻ፤ ይባላል። በዚህና በሚመሳሰለው ሁሉ ስለሚገልጽበት ግብሩ መሠረት ሲጠራ ይገኛል። መዝ. 90። መዝ. 17 በሙሉ።

ዕረጋዊ መንፈሳዊ፡- «ምንተኑ እሰምየክ ኦ እግዚአብሔር ወኢየአምሮ ዘእብል ለእመ ሕዝብ እምላክ፤ ናሁ ትብል አልብየ ስም። ወይእዚኒ ኩሎሙ አስማት ወባህላት ስም እምኔክ ኦ ክቡር ወወቢዩ ምንተኑ እሰምየክ ይዕዘ ወበመኑ አስተማስለክ ስም ስምህ በዘይትፈሥሑ ገሣሥያኒክ ወይሰብሑ ዘበሙ ኩሎ ሰብእ የአምረክ»።

ለዚህ በምን ስም እጠራለሁ? አንተን የምጠራበት ስም አላውቅም፤ አምላክ ስም የለኝም፤ የባሕርይ ስሜ አይታወቅም ትለኛለሁ፤ እነሆም እነዚህ ሁሉ ስም አባባሎች ከአንተ የራቁ ናቸው። ክቡር፤ ታላቅ፤ ገናና፤ ሆይ፤ ምን ብዬ ስምህ ስም እመስላለሁ? አንተን የሚሹ የሚፈልጉህ ደስ በሚላቸው ሁኔታ ስምሰገኑ ይዞታ የተገለጸ ስምህን ሰጥተሃል። በእነዚህም ስሙ ሁሉ ያውቅሃል። ስምሰገኑን ለማወቅ እንደጠየቀ ይታወሳል። ዕረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 43 ገጽ 319።

እንግዲህ እግዚአብሔር ለሙሴ የአብርሃም አምላክ የይስሐቅ አምላክ፤ የያዕቆብ አምላክ ነኝ ብሎ፤ በዚህ ስም ራሱን ሲያስተዋውቀው፤ ይህ ስም በግብሩ የሚገለጽበት ስም ሆኖ፤ እላይ ከተጠቀሱት ከግብር ስምች አንድ መሆኑን ተገንዝቦታል።

የመል. ሥላሴ ደራሲ:- ሀላዊያትን «የባሕርይ አቅዋሞችን» ሁሉ ስለሚያስፈልጉ ስለ ሥላሴ ሀላዊ ጎብዕ ስምን ለማግኘት ተመኝቶ፤ «ለረኪብ ስሙ ጎብዕ አመ ወጥተው» እንዳለ ሁሉ፤ ሙሴም ከተናገረው ከግብር ስም የተለየ ሌላ የባሕርይ ስም እንዲነገረው ፈልጎ ነው ቢባል የማያስኬድ አይደለም።

2ኛ፡ ነገር፡- ሙሴ ባደገበት በምድረ ግብፅ ሆነ፤ በምድያም ሲኖር፤ የእርሱ አገሮች ሕዝቦች ራሳቸውና አባቶቻቸው የሠሩባቸው አማልክቶቻቸውን ሲያዘኑ ተስፋ ሲያደርጉአቸው፤ እነዚያ አማልክት ግን ሕያዋንና የባሕርይ አማልክት አልነበሩምና፤ ለሚያመልኩአቸው አሕዛብ ተስፋ ቢሰጥ ወይም ተስፋ አስቈጥሮ ሲሆኑባቸው ያየና የተመለከተ ሰው መሆኑ የታወቀ ነው።

አሁን ደግሞ ያባቶችህ የአብርሃም የይስሐቅ የያዕቆብ አምላክ ነኝ፤ ስሜን ነው እያለ እግዚአብሔር በሚናገረው ጊዜ፤ ሙሴ ይህን እንዳልሰማ ሆኖ፤ ለሰው ስም እንዲነገረው ሲጠይቅ መገኘቱ፤ ለምን ይሆን? በእውነቱ ለሚሰጠው አስተማማኝ ዋስትና ያለው የባሕርይ አምላክ ነው መሆን ያለበት። ስለዚህ የባሕርይ አምላክ ለመሆኑ የሚገልጽ ስም እንዲነገረው ፈልጎ ደጋግሞ እግዚአብሔር መጠየቁ እውነት አለው። ከማለት ወደ ጓላ አንልም። ግብፃውያን በሚያመልኩለት ውሸተኞች አማልክት አንጸር፤ ሀላዊው የጸና ሕያውና ማሕየወ ነውና።

ይህንም የሙሴን ልብ ያወቀ ጌታ ሳይቁጣው፤ የባሕርይ አምላክነቱን የሚጠባይግዎ ስሙን ከመናገር ባለመቁጠብና፤ ሙሴ በጌታው ፊት ያገኘው ሞገስ ያህል እንደሆነ አስታውቆለት በመገኘቱ ይታያል። አዎን ሙሴ የጠየቀው አስፈላጊ ባይሆን ኖሮ፤ እግዚአብሔር ለተጠየቀው ጥያቄ ስሜ ይህ ነው በሚያስረዳ ሁኔታ ባልነገረውም ነበር።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት።

ዘሀሎ ወይሄሎ «ያለና የሚኖር»።

ሙሴ ወደ እሥራኤል ልጆች ሄጄ የአባቶቻችሁ አምላክ ወደ እናንተ በምላቸው ጊዜ፤ ስሙ ማነው? ያሉኝ እንደሆነ፤ ምን እላቸዋለሁ? እግዚአብሔርን ጠየቀ። በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር፡-

«አነ ውእቱ ዘሀሎ ወይሄሎ... በሎሙ ዘሀሎ ወይሄሎ ውእቱ ፈነወኒ» የሚኖር እኔ ነኝ... ያለና የሚኖር እርሱ ላከኝ በላቸው አለው። ዘጸአ. 3፡14።

እነሆም ጌታ በዚህ ያለ፤ የሚኖር በሚል፤ የቅጽል አገባብ በወደቀበት አንቀጽ ወይም በበቂ ቅጽል፤ ጎብዕ የሆነ ባሕርያዊ ስሙን ለሙሴ ነግሮታል «ወገልጸለታል»።

«ዘሀሎ ወይሄሎ» በሚል ቃል ውስጥ ጎብዕና ባሕርያዊ ስም መኖሩን የቅጽልነቱ፤ ወይም በቂ ቅጽል በሆነበት በቃሉ አቋም ስለምናውቅ፤ በቅጽሉ አገባብ የቅጽሉ አገባብ በወደቀበት ግሣዊ አንቀጽ ትንተና በተመርሆ ልቡናዊ ይዘት ፈልፍሎ ሰንጠቀን፤ በመመርመር፤ ይህን ጎብዕና ባሕርያዊ ስም ማግኘት ሊኖርብን ነው።

የዘሀሎም፡- «ዘሀሎ ወይሄሎ» ተብሎ በግዕዝ የተነገረው ቃል ያለ፤ የሚኖር፤ የሚሆን ተብሎ በአማርኛ ሲፈታ፤ እውስጡ የተቋጠረው ጎብዕ ስም ሁሉና፤ ሀላዊ በሚል ስማዊ አቋም መገለጽ ይጀምራል።

እርሱም በሰዋሰው ዘይቤ በህሉና በህልውና፤ የሚኖር «ህልው ሀላዊ» ተብሎ የራሱም ለመሆኑ የማያጠራጥር ዘይቤ ሲሆን፤ በብሂሉ ወይም በምሥጢሩ አፈታት ሕይወት ያለው፤ ሕያው፤ ጓኝ የሚሆን ወይም በሕይወት ያለና ሕይወት ሁኖ ማለት ይሆናል።

ይህም ህልውናው የሕያውነቱን ምሥጢር፤ ሕያውነቱም የህልውናውን ምሥጢር ለዘላለም ስለመኖሩ ወይም ስለ ዘላለማዊ ህሉናው የሚያስታውቅ ስሙ ነው። ማለት ያለና የሚኖር ለተሰኘበት አኗኗሩ ሕያውና በሕይወት ያለና የሚኖር ነው እንጂ፤ የአኗኗር ሁኔታ፤ በድንጋይ የአኗኗር ዓይነት የሚገመት አይደለም። የሚያረጋግጥ ነው።

ድንጋይ ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ፤ ከሰው ዕድሜ ጋር በሚነጻጸርበት ጊዜ፤ ከሰው ሕይወት ሕይወት እንዳለው ቢነገርም፤ እንደ እግዚአብሔር ዘላለማዊና ያልተፈጠረ ሕይወትነቱም በላባዊነት በነባቢነት፤ በሕያውነት፤ ከሂልና ሥልጣን ፈቃድም ሌላ-የ ባሕርይ ሕይወት የሚመስል አይደለም። ግን ያለ አእምሮ ግዕዛን ላባዊነት ነባቢነት ሕያውነት የሌለው በድን ፍጥረት ነው። ስለዚህም ይህ ድንጋይ ቅድምና የጊዜ ብዛት አኗኗር፤ በሕይወት ረገድ ውጤት የሌለው ግልጽ ነው። ሕይወት የሌለው ነውና።

ስለዚህም አንዱ ብሔራዊ ሊቅ፡- «እስመ ዘአልቦቱ ቃል ወእስትንፋስ ወዘኢኮነ ሊይገብር ምንተኒ ግብረ። በከመ ዕዕው ወአዕባን ሰማይ ወምድር ወካልዓንሂ ሕቅ ዘአልቦሙ ቃል ወእስትንፋስ ወዘኢኮነ ለባውያነ ኢይገብሩ ግብረ፤ አላ ሕቅ፤ በሙ ካልዕ።»

ቃላቶች፤ ድንጋዮች፤ ሰማይ ወይም ምድር ሌሎችም ነገሮች ቃልና እስትንፋስ ሕቅ የው፤ ለባውያንም ያልሆኑ ከመሆናቸው የተነሣ፤ ሌላ ይሠራባቸዋል እንጂ፤ ነገር ሊያደርጉ እንደማይችሉ ሁሉ፤ ቃል እስትንፋስ የሌለውና ለባዊም ሆነ፤ ሥራን ሊሠራ አይችልም ሲሉ አስረድተዋል። ምዕላ ዘዐ. ሰ.ከ. ያልታተመ ጸሐፊ፡- ገጽ 7።

ሌላም ሊቅ፡- «ክብራስ ለጠባይዕ አእምሮ ወሕይወት» የጠባይዕ ክብርዋ ምድርና ሕይወት ናቸው ብሎአል። ማር. ይስሐቅ አንቀጽ 27 ገጽ 21።

ዕረጋዊ መንፈሳዊ፡- ስለ እግዚአብሔር አኗኗር ሲናገር፡- «ወአልቦ ጊዜ አመ ነበረ ዘእምሮ ወሕይወት፡- ጌታ ያለ አእምሮና ያለ ሕይወት የኖረበት ጊዜ የለም» ይባላል። ዕረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 22 ገጽ 117።

እነሆም እዚህ ላይ በደኅና መንፈስ ሊገነዘቡት የሚገባ የማይመጠንና ተመሳሳይ የማይሆኑ ሌላ-የ ባሕርይን አቋም፡- ሰው እንዲያውቀው ሲደረግ፤ ለሰው የተሰጠው የእዚያ በሕይወትና፤ ሕይወት በሌለው በድን ፍጥረት መካከል ባለው ልዩነት ላይ የተመካ ጉዳይ ነው። ኤር. 10፡9፡10።

ስለዚህ ወደዚህ መለያ ማተኩሩ ተገቢና ጠቃሚነት አለው። በሕይወት ምን ላይ ይቻላል? ያለ ሕይወት ነዋሪ በሆነ ነገር ላይስ፤ ምን ሊታይ ይቻላል? ለሚል ጥያቄ መሰረት ማግኘት፤ የሚዘጋ ነውና።

ለዚህ ነው ወደ ፊት በምናቀርበው በመገናዘብ ትምህርት ረገድ በቀላይ፣ በእሳት፣ በውኃ፣ ከምንጠቀምበት ምሳሌ ይልቅ፣ የእእምር፣ የሕይወት አቋም ባላት በሰው ነፍስ ምሳሌ ለመጠቀም የምንመርጥ።

የእግዚአብሔር የባሕርይ አቋም ሕይወት መሆኑን ለመግለጽ የተነገረው ለምን እንደሆነ ቢጠየቅ፣ ለመፍቀድ፣ ለማፍቀር፣ ከሀሊ ለመሆን፣ ለመግዛት፣ ለመምከር፣ ወይም ሥሉጥ «መላኪ» ለመሆን፣ በጠቅላላም ለሀሊ መሠረትና መቻያ ለመሆን፣ የባሕርይ አቋም ሕይወት «ሕይወትነት» ሆኖ ለመሆን ነው።

ለምሳሌ፡-

ሀ. ፈቃድ ኖሮት፣ ፍቅር፣ ችርነት፣ ለጋስ፣ ልግስና፣ ርኅራኄ፣ ምስጋና፣ የመሳሰሉት ሊፈቅድ መቻሉ፣ የባሕርይ ህላዌ አቋም ሕይወት አይደለምን?

ለ. ክሂል፣ ኃይል፣ ጽንዕት፣ እዘዝ ከሃሊ፣ ኃይል፣ ጽንዕት አዛዚ ለመሆን በመሠረቱ የባሕርይ ህላዌ «አቋም» ሕይወት በመሆኑ አይደለምን?

ሐ. ሥልጣን፣ ባለጸግነት፣ ዕብይት፣ ግርግ፣ ልዕልና፣ ኖሮት መላኪ፣ ገሃድ ገጉሥ ለመሆን መቻሉ፣ የባሕርይ ህላዌ «አቋም» ሕይወት አይደለምን? ዕንባቆ. 2፡18-20። ራዕ. 4፡8-11።

ጽድቅ፣ እውነት፣ ርትዕ፣ ቅንነት፣ ትክክለኛ ጻጻጎች፣ ፈታሊነት ለመቻሉ፣ የባሕርይ ህላዌ አቋም ሕይወት በመሆኑ አይደለምን?

ጥበብ፣ ምክር፣ ዕውቀት፣ ብልህነት፣ ማስተዋል፣ ተኪንም ሊኖረው የባሕርይ ህላዌ አቋም ሕይወት በመሆኑ አይደለምን?

እነሆም፡- ያለና የምኖር፣ እኔ ነኝ፣ የምሆን እኔ ነኝ ያለበት ግዕዛን የሌለበት ፍጥረት ያልሆነ፣ ነገር ግን በከዊነ ልብ፣ በከዊነ ቃል፣ በከዊነ እስትንፋስ ዘለው መገናዘብ ጸንቶ የሚገኘው የህልውና ሕይወትነቱ በሕይወት ብሔተ ህሉና ሕይወቱ፣ ለዚህ ሁሉ አበጋዝ ሆኖ ይታወቃል። ኤር. 2፡13። ም. 17፡13።

ቁርሉስ ንሕነስ ንብል ከመ ሕይወት ውለቱ በህላዌሁ። እኛ ግን እርሱ በሕይወት ነው እንላለን። ብሉአል። ሃይ. አበ. ቁር. 7ጽ 333 ም. 80 ቍጥር

ይህም ከሆነ ዘንድ፡- ሊሉየ ባሕርይ ሕይወት ሲባል፣ በለባዊነት፣ በነባባ በእስትንፋስነት፣ ህልውና፣ ፈቃድና ፍቅርን፣ ከሀሊነቱን፣ ኃይሉን፣ ሥልጣን ገልጾ በማስታወቅ፣ ያለና የሚኖር ነው እንጂ፣ በሌላ የሚመሰል እንዳልሆነ መሠረዳት ያሻል። ኢሳ. 5፡14፣ 15። መዝ. 90፡1። ም. 1፡8። ም. 99፡2፣ 82፡18።

እንግዲህ እግዚአብሔር በዚህ ቃል ስሙን ለሙሴ ሲገልጽለት፣ ሙሴ ቅጽል ውስጥ ያለውን፣ ገቡዕ የሆነ ባሕርያዊ ስሙን መርምሮ ተመራምሮ ማሳይኖርበት አይቀርም። ወይም ያለና የሚኖር ሲል የነገረው ቃል በበቂ ቅጽልነቱ አስተውሎታል።

የሐንስ ዘአንጾኪያ ወሶርያ ወባቢሉን ሊቀ ጳጳሳትም፡- «ወዳዲ ንብል ሕይወት፣ ወልድ ሕይወት፣ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወት እንዘ አሐዱ ሕይወት በመለኮት።

ለሆኖ በባሕርይ ሕይወት ሆኖ እያለ፣ አብ ሕይወት፣ ወልድ ሕይወት፣ መንፈስ ሕይወት ነው እንላለን» ብሎአል። ዮሐ. ዘአንጾ. ሃይ አበ 7ጽ 540 ቍጥር 4

ይህን እንጂ ጠያቂ፡- በዚህስ ቢሆን ለሙሴ የባሕርይን ግብር ወይም ጠባይ ለመስጠት የሕያውነቱን ስም ነገረው እንጂ፣ የባሕርይን ስም መቼ ነገረው? ብሎ ለሆኖ ጥያቄ ይሆናል። ጥያቄው ከተነሳ ዘንድ በዚህ ጥያቄ ውስጥ ሊብራሩ የሚችል ምሥጢራት ስለሚኖሩ፣ ነካክቶ ወይም ተሸፋፍኖ እንዲታለፍ ይገባል።

ምዕራፍ አሥራ ሦስት፡፡

ለሰሙ አልቦ ውስተ ህላዌሁ አመክንዮ፣ ለህላዌው ምክንያት የለበትም።

ጠያቂው ሊያውቀው የፈለገ የባሕርይ ስም እላይ ከተገለጸው ሌላ፣ እንደምን ለእኔን ሊገለጽለት «ወይም ሊያይ» ፈልጎ ይሆን? መቼም ቢሆን ጠያቂው የሕይወት ቢመስልም ባይመስልም፣ ለገዛ ራሱ የእግዚአብሔርን የባሕርይ ስም ለማግኘት ፈልጎ ቢጠይቅ፣ የሚያስነቅፈው ነገር አይኖርም። ነገር ግን ጠያቂው ለሰሙ ለእግዚአብሔር ባሕርይ መነሻ ወይም ምክንያት ይኖረው ይሆን? ብሎ አስቦ ጠያቂውን የሠነዘረና፣ በዚያው ሰበብ ምክንያት ወይም መነሻ ከኖረው፣ ይኸው ጠያቂው ወይም መነሻ የሆነው የባሕርይ ስሙ አልታወቀምና ይታወቅ፣ ለሙሴም ለሰሙ ለማለት እየቃጣ ይሆንን በመሰል ፍላጎት ላይ አሳቡንም ያሰማራ ጠያቂ ከሆነ በዚህ ሁኔታ እንደማይላከት ቢያውቅ መልካም ነው እንላለን።

የጠያቂው ምሥጢራዊ ፍላጎት በዚህ በተነገረው ዓላማ ላይ ያረፈ መሆኑን ለማሳወቅ ከተረጋገጠ ግን፣ ለእግዚአብሔር ባሕርይ መጠሪያ ይሆን ዘንድ የተለየ ስም ለማግኘት ይቻላል የነበረ፣ ለእግዚአብሔር ባሕርይ አስገኝ ወይም መነሻ ፍለጋ «ድካ» ለመሆን ምክንያት ቢኖረው ነበረና፣ አሁንም እንደዚህ ላለው ለጠያቂው ምሥጢራዊ ግብር የሚያመች መንገድ አይገኝም በማለት ያለብዙ ድካም ጥያቄውን ለመግታት ይቻላል ነበር።

ይሁን እንጂ ቃጥቶ የመመለሱ ሁኔታ ራሱ አንድ የእምነት ማስረጃ ስለሆነ፣ ጠያቂውን አይቶ የሚይዙትንም ይዞ አብሮ ለመመለስ፣ እዳካው ድረስ አብሮ መጓዝ፣ ለሆኖ ሳይበጅ አይቀርምና፣ ለሁሉም ነገር እስቲ ሳንቸኩል ጸጥ ብለን በመከተል ለሆኖ ጥያቄው ሃይ አበ ዲዲስቅልያ 7ጽ 27 ቍጥር 2።

መጀመሪያ ነገር ለጠያቂው ፍላጎት የሚመች መንገድ ምንም አይገኝለትም ለማሳወቅ እንገልጻለን። ይኸውም ቅዱሳት መጻሕፍት ለእግዚአብሔር ባሕርይ መነሻ ለመሆን ምክንያት የሌለው መሆኑን ሳይደብቁ ስለሚያረጋግጡ ነው። እነሆም ቅዱስ ለሰሙ ወአልቦ አሠር ለፍኖቱ፣ ለመንገዱ ፍለጋ የለውም። አሳፍም «ወአይትወወቅ ለሠርዘ፡-» ፍለጋህ አይገኝም ሲል ተናግሮአል። ሮሜ 11፡33-36። መዝ. 76/77/፡19።

ጌታም ራሱ፡- በነቢዩ በአሳይያስ አፍ፡- «ከመዝ ይቤ እግዚአብሔር ኢኮነ አምላክ ለሆኑት ሚያ ወአይከውን እምድገሪዩ አነ ውለቱ እግዚአብሔር፡-»

እግዚአብሔር ይላል ከእኔ በፊት አምላክ አልሆነም፤ ከእኔ በኋላም አያለም፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ ሲል ተናግሮአል። መዝ 76/77/19። ኢሳ. 43/10 እንዲሁም ኢሳ. 41፣4፣5። ም. 44፣6-8። ም. 48፣12፣13። 11፣7-10። ተመልከት።

እነዚህም ጥቅሶች ከእርሱ በፊት ምንም ነገር ስላልኖረ፤ ለእግዚአብሔር አስገኝ ወይም መነሻ ፍለጋ ወይም ምክንያት ሊኖር እንደማይችል ያስረዳሉ። 45፣5-7። ቍጥር 18-23። ም. 46፣9፣10። 1ሳሙ. 7፣22። 1ዜና 17፣20። ዘዳግ. 32፣39። 1ቆሮ. 8፣4። 1ጢሞ. 6፣16።

የባሕርይ አስገኝ ወይም መነሻና ምክንያት በመሆን መሠረትነቱ ወይም ለታዋቂ ሆኖ በሚገኝ፤ ሰዎች በለመዱት በምርምራቸው ውጤት መካከልና፤ ወይም መነሻ፤ ፍለጋ ወይም ምክንያት በሌለበት በማይኖርበት በእግዚአብሔር መካከል፤ ያለውን የተራራቀ ልዩነት፤ ድርሱን ሊያውቅና ለማወቅ ፈላጊ የሆነው በዚህ ጊዜ አመዘገባኛ ወደመረዳት ሳይጠጋ አይቀርም።

ለምሳሌ ያህል ቀጥሎ ያሉትን ሁኔታዎች በማነጻጸር እናስተያይ። እነሆም ጊዜ መንፈሳዊ ባልሆነ ጥበብ የሚራቀቁ የዳበሳ ጠቢባን የሕይወት መገኛና ሕይወት? ወይም እንዴት እንደምትገኝ በመመርመር ላይ መሆናቸውን እንሰማለን። ለዚህም ውጥናቸው ያስገኙልናል ብለው ኅሳባቸውን ያሳረፉባቸው ነገሮች ይገኙ እነርሱን በጥብቅ እንደሚመረምሩአቸው የታወቀ ሆኖአል።

እንግዲህ፤ የጠቢባኑ ምርመራ ውጤት የሚፈልጉትን ሕይወት ያስገኝ እንደሆነ፤ ሲፈልጉት ለነበረው ሕይወት አስገኝ የሆነው ነገር የሕይወቱ ባሕርይ ወይም መነሻ ይሆናል ማለት ነው። እንደምን ቢሉ፤ ለሕይወቱ ህላዌ መነሻነቱ ምክንያቱ ወይም ፍለጋው «ዱካው» ሲመረመር፤ አጳኚውን መሥራቹን በሕይወት አቋም እንዲገኝ ያስቻለውን ነገር ወይም ባሕርይን ጠቁሞ ሊያሳይ ችላለት ነውና።

ይህ ዓይነቱ የምርምር ውጤት የፍጥረት ባሕርይ ምክንያታዊ መረጃ መገኘቱ፤ የተለመደ ነገር ነው። ፍቅርንና ጽድቅን፤ ጥበቡንና ክብርን፤ ከሀሊክ ሥልጣኑን፤ ፈቃዱን በለባዊነት፤ በነባቢነት በእስትንፋስነት ገልጾ እያስታወቀ በእያለና የሚኖር ሊሉ የ «ልዑል» ባሕርይ ሕይወት ግን በላይኛው ምሳሌ እንደሚመረመር ወይም ሊመረመር እንደማይችል ግልጽ ነው።

የህላዌውም ትርጉም በዚህ አኳኝ ወይም ምሳሌ ተጉዳኝቶ የሚሄድና የሚአይደለም፤ ምክንያቱም አጳኝ ወይም አስገኝ መሥራቾ ወይም ምንጭ የሚሆን ነገር ባሕርይ ሊጠቀምና ሊያሳይ የሚችልና የሚያስችል ምክንያት፤ ወይም «ዱካ፤ አሠር» በህላዌው የለበትምና ነው።

ይህም በቅዱሳት መጻሕፍት እርግጠኛነት የታወቀ የተጠነቀቀ እንደመሆኑ መጠየቅ የዚህ ባሕርይ መነሻ ወይም አስገኝ ከዚህ ነው ወይም ይህ ነው ለማለት የሚያስታወቁ ምክንያትና ፍለጋ «ዱካ» የሌለ መሆኑን ጉላ አድርገው በመግለጽ የክርስቲያን አባቶች አንድ ዓይነት ድምፅን ማስማታቸው ሊገነዘቡት የሚገባ ነው።

እነሆም ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ በቅዱ 7ጽ 145 ቍጥር 4። «አልቦ ጥላላጭ። ለህላዌው መነሻ የለውም» ሲል አስታውቆአል። ርቀዐ ሃይማኖት «አይትአመር ጥንተ ክዋኔሁ፡- የአጳኝነቱ መነሻ አይታወቅም» ብሎ ተናገረ። «የ

ለለቦቱ ጥንት ወኢተፍጻሜት፡- መነሻም መድረሻም የለውም» «ከሉሙ የሚላኩ አንተ በሰማይ ከሚል ላይ 7ጽ 149።

ህላዌው፡- «ህላዌሁ ዘኢይትረከብ፡- ህላዌው የማይመረመር ነው» አለ። ቅዱሴ 1ጽ 164 ቍጥር 3።

ወኢይትረከብ ሀልዎቱ እምነብ ኢምንትኒ፡- አንዋኗሩ ከምንም የማይገኝ ህላዌ ሃይ አበው ስኑቱዩ 7ጽ 504 ክ 2-4።

ለምሳሌ ያህል እነዚህን ጠቀሰን እንጂ፤ ደኅና ደኅና መምህራን ህላዌው የሚለውን ትምህርት በማረጋገጥ ከማስረዳት አልተቁጠቡም። ህላዌ ሐሊዮ ወአዕሚቆ ኢይክል ረኪቦ ህላዌሁ እመሂ ተሰዐለ እስከ ሰማያት። ህላዌን አስቦና ጠልቆ ህላዌውን ያገኝ ዘንድ አይችልም። እስከ ሰማያት ቢወጣም ህላዌው ቅዱሴ ዘሠለስቱ ምእት 7ጽ. 97 ቍጥር 2።

ለአለቦ አመክንዮ ወኢቡዓይ ለኅብ ዚአሁ ህላዌ፤ አልቦ ሕዐት ወኢተውሃክ ለኅብ መለኮት፡- በባሕርዩ ዘንድ ምክንያት መለየትም የለበትም። በመለኮቱ ዘንድም ህላዌ ስሜሪ የለም»። ቅዱሴ. ሠለስቱ ምእት. 7ጽ. 99፣42።

የሕንጻ አፈወርቅም የዕብራውያንን መልእክት በተረጎመበት ድርሳኑ፡- «እስመ ሕንጻ ስመ ዘይኤምር ኅብ ባሕርይሁ ብህለ በዝንቱ አስማት፤ እስመ ዕብይ ሕንጻ ኢይኤምሩ ኅብ ውእቱ ስም ዘፈቀደ ይገክር ወባሕቱ ስዕነ ረኪቦቶ። በከመ ቀዳሚ ከመ ንሕነ ንሐሊ በእንተ ብዙኅግብራቲሁ ወንስዕን ፈክሮ ወነጊረ ሕላሃ» እው ካዕበ ወኢዝ ስም ዘውእቱ ብሂለ እግዚአብሔር ኢይኤምር ኅብ ውእቱ ስም ወፍጹመ ኢይትክሃል ይርከቡ ስም ለዝኩ ባሕርይ፤ ኢታንክር አፍቁር ስም ኅድግሰ ለባሕርዩ እግዚአብሔር ልዑል። ለመልእክኒ ጥቀ ኢይትረከብ ስመ ስም ወበእንተ ነፍስኒ ከማሁ ይመስለኒ። እስመ ብሂለ ነፍስ ኢይኤምር ኅብ ስመ ስም ወአልቦ እንከ ስም ዘይትዐወቅ ለባሕርይሃ።

የባሕርዩን የሚያመለክት ስም ባላገኘ ጊዜ፤ በእነዚህ ስሞች ተናገረ። ታላቅነትና ለሆነው ወደፈቀደው ወደዚህ ስም የሚያመለክት አይደለምና። ነገር ግን ሆነው አልቻለም። ከዚህ አስቀድሜ እንደተናገርሁ፤ ብዙ በሆኑ ሥራዎቹ የሆኑ ስሞች መተርጎሙን ሆነ ስለዚያው መናገር እንደሚያቅተን ሁሉ ነው። አዎን፤ ስም እርሱም እግዚአብሔር የማለት ስም ወደዚህ ባሕርይ አያመለክትም። ስም የዚሁን ባሕርይ ስም ያገኙት ዘንድ አይቻልም። አዎን፤ ወዳጄ ሆይ፤ ስለዚህ ስም፤ የልዑል እግዚአብሔርን ባሕርይ እናቆይና የመልእክ እንኳ የባሕርይ ስም አይችልም። የነፍስንም ነገር እንደዚሁ ይመስለኛል። ነፍስ የማለት ትርጉም ስም አያመለክትምና። ፈጽሞም ለባሕርይዋ የሚታወቅ ስም የለም»። ስም ድርሳን ዘዮሐ አፈ. ወርቅ 39፣40 ክፍል 2።

በዚሁ በተብራራው ገለጻ ለህላዌው ባሕርይ መነሻ ወይም አስገኝ፤ ወይም ፍለጋ ምክንያት የሌለው ሆኖ በተገኘበት መጠን፤ ስሙ ይህ ነው ያልተባለው፤ ለመረመር ከመሆኑ የተነሣ ነው ሊባል እንደሚችል ታወቀ፤ ተጠነቀቀ። 1ጢሞ. 11። ዘጸአ. 33፣1። ዮሐ. 1፣18።

ላዮናስዮስ ዘአንጾኪያም፡- «ወአልቦ ዘከነ መኑሂ ምክንያት ሕይወቱ። እስመ ለለቦ መዋዕል ለሕይወቱ ወኢይመውት ግሙራ ለሊሁ ፈጣሪ ገባሬ ነፍሳት ስም» ዲዮ. ዘአንጾ. 7ጽ 439 ክፍል 1 ቍጥር 6።

ለሕይወቱ ምክንያት የሆነ ምንም የለም። ለሕይወቱ ጊዜያት አይገኝለት
ፈጽሞ ሞት የሌለበት ነው። እርሱም ፈጣሪ ነው። የሥጋና የነፍሳትም ሠሪ ነው።

ምዕራፍ አሥራ አምስት።

ምዕራፍ አሥራ አራት።

የፍጡር ተማራማሪ ማክተሚያ።

አሁንም ጠያቂ የባሕርይ ስሙ ሊታወቅ ያልተቻለበት ምክንያት፣ ለባሕርይ
የሌለ በመሆኑ እንደሆነ አውቆአል። ግን በሌላ መንገድ ጌታ መርምሩኝ አላለም
ብሎ ይጠይቃል። የዚህንም መልስ ለመረዳት ያስፈልጋል።

እርግጥ ነው። ጌታ ራሱ መርምሩኝ ዕውቁኝ ብሎአል። ኢሳ. 41፥20-29።
43፥9-13። ም. 44፥6-9። ም. 45፥18-21። ም. 46፥8፥9። መዝ. 45፥
ዘዳ. 32፥39፥40። ሶፎንያስ 1፥6።

ዳሩ ግን የፍጡር አእምሮ ተመራምሮ ሊደረስበት እስከ ተፈቀደለት ድረስ
ለማለፍ ሲሳከው፣ ታግዶ ከሚቆምበት መከታ ላይ ሲገኝ፣ የሚናገረው ይህ
የመሳሰለውን ነው።

አዎን፣ የፍጡር ተማራማሪ አእምሮ ማክተሚያ፣ በመብረክረክ የሚያሳዩ
ሁኔታና ቃለ አንክሮ፣ ወይም ቃለ ተጻሞ ከመሆን ወዲያ፣ ሌላ ሊሆን አይችልም።

ዳዊትም፡- «ተነክረ አእምሮትክ በላዕሌየ ጸንዐተኒ ወኢይክል ምስሌሃ። ማወ
ወይም ዕውቀትህ በላዩ ተደነቀች። ከእርስዋ ጋርስ እንደምን እችላለሁ
ትበረታብኛለችና» ብሎአል። መዝ. 138፥6።

ሌላም ሊቅ፡- «ወሶበ ይፈቅድ ሕሊናየ ይዕርግ ላዕለ ወይገእ በሥዉር ወይት
መንጠላዕተ ምሥዋራቲሁ ለሕያው ወይፈርህ እምነደ እሳት።

ሕሊናዩም በሥዉር ሆኖ ወደላይ ይወጣ ዘንድ የሕያው «ጌታ» መሠወ
የሚሆን መጋረጃንም ይገልጥ ዘንድ በወደደ ጊዜ፣ ከነደ እሳቱ ይፈራል። አለ፡- ቅ
ዘአባ ሕርያቆስ ገጽ 68፣ ቍጥር 85። ኢሳ. 33፥14። ዕብ. 12፥29።

በቅዳሴ አትናቴዎስም፡- «ወእምህየ ኢንክል ኅሊፈ እስመ ቦ ህየ ባሕረ እ
ዘኢያበውሆ ለሕሊናነ ይዕዱ፡- ከዚያ ማለፍ ግን አይቻለንም፤ ሕሊናችን ይሻገር ዘን
የማይፈቅድለት የማያሠለጥነው ባሕረ እሳት ከዚያ አለና» ተብሎአል። ቅዳሴ
አትናቴዎስ ገጽ 118 ቍጥር 123።

አሁን ደግሞ ጠያቂው ምናልባት በህላዌው ህልው ባይሆን ነው? ብሎ ሊጠየቅ
ይቻል።

ህልው በህላዌሁ።

ሊያስ እንዲህ ተብሎ ሲነገር እግዚአብሔር የባሕርይ ህላዌ «ሁሉና» የለውም
ነው? ወይም ባሕርይ ህልው አይደለም ማለት ይሆን? የሚል ጥያቄ ይኖራል።
የለም፤ አይደለም። እግዚአብሔር የባሕርይ ህላዌ እንዳለው የተረጋገጠ ነው።
እንግም ባሕርይ ህልው ነው። እንዲያውስ፡- ህላዌ መባሉና በህላዌ አቋም መነገሩ፣
ህላዌ ህልው መሆኑ ከመታወቁ የተነሣ አይደለም? በዚህ አንቀጽ ወይም ክፍል
የማለት ትርጓሜ ወይም ህላዌ ተብሎ ሲነገር፣ የባሕርይ ህላዌ እንዳልሆነ
የሆኑ ለማሳየት ሆነ ለመተርጉም የሚያስችል ምንም ምክንያት ወይም ፍለጋ የለም።

ጠንቅቀው ለማስረዳት በጋይላ ንባብ ችሎታ ባላቸውና በታወቁ መምህራን ዘንድ፣
ባሕርይ ለሆነ፣ ለሕይወታዊ ህላዌ የተሰጠ ትርጓሜ እንዴት እንደሆነ አውሳብዮስ
እግዚአብሔር ህላዌ ሲያስረዳ፣ የተናገረውን አቅርቦን እንመልከት።

«እስመ ትርጓሜህ ለህላዌ በጎበ መምህራን ነባብያን ዘበጥይቅና ውእቱ ህላዌ
አሠር ለባሕርይ፡- የህላዌ ትርጓሜ ለባሕርይ ፍለጋ «ዱካ» የሌለበት ህላዌ
ነው ተብሎ ተገልጿል። አውሳብዮስ መቅደመ ወንጌል ገጽ 25 በጥንታውያን
መጻሕፍት ተመልከት።

በትዳ. አትናቴዎስ፡- ስለ እግዚአብሔር ህላዌ ሲናገር፣ «አልቦ አሠር ለህላዌሁ
እሳተ መለኮት ውእቱ፡- እሳተ መለኮት ሆኖ እያለ፣ ለህላዌው ፍለጋ «አሠር»
ሆኖ ካለው ጋር አቀራረቡ ተመሳሳይ ሲሆን፣ እግዚአብሔር በባሕርይ ህልው ሆኖ
ለህልውናው ፍለጋ የማይሻ ማለትን የሚያፈልቅ ገለጻ ነው።

መቅደመ ወንጌል ቅዳሴ አትናቴዎስ ገጽ 120 ቍጥር 155 አውሳብዮስ መቅ.
ወንጌል ገጽ 25። እንግዲህ አሁን በምንናገርበት በዚህ ርእስ ነገር የህላዌ ትርጓሜ
ህልውናው «ዱካ» ፍለጋ ወይም ምክንያት ሳይኖረው፣ በባሕርይ ህልው የሆነ ማለት
ማይቻል ነው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ ራሱ ጌታ በቅዱስ ቃሉ የተናገረውን አቅርቦን
የመለከታለን። አነ ቀዳማዊ ወአነ ደኅራዊ አልቦ ባዕድ አምላክ ዘእንበሌየ ወመት
ቃላቱ ዘከማየ፡- እኔ መጀመሪያ ነኝ፤ እኔ መጨረሻም ነኝ፤ ከእኔ በቀር ሌላ ባዕድ
የለም፤ እንደ እኔስ ያለ ማነው?»

ዳዊትም፡- «መት ውእቱ አምላክ ዘእንበለ እግዚአብሔር ወመት ውእቱ
እግዚአብሔር ዘእንበለ አምላክነ፡- ከእግዚአብሔር በቀር አምላክ ማነው? ከአምላካችን
በቀር መጠጊያ እግዚአብሔር ማነው?» ኢሳ. 44፥6-8። ም. 48፥12። 2ሳሙ.
17፥32። መዝ. 17፥32። 1ሳሙ. 7፥22። ዘዳግ. 4፥32። ኤር. 10፥10። ኢሳ.
60፥19።

በዚህ መሠረት፡- «ኢኮነ ክልዳተ ወኢሠለስተ ወኢይትዌስክ አላ አሐዱ ውእቱ
ወሐቲቱ ዘይነብር ለዓለም፡- በአምላክነቱ ሁለት አይደለም፤ በመለኮቱም ሦስት
አይደለም፤ አይጨመርበትም። ነገር ግን ለዘላለሙ ብቻውን የሚኖር አንድ ነው»
ብሎ በሐዋርያት አመክንዮ ተገልጿል። አመክንዮ ሃይ አበው ገጽ 27 ቍጥር 2።

ሊታውንትም፡- በዚህ እየተመሩ፡ «አልቦ እምቅድሜሁ ወአልቦ እምድገሬሁ ከእርሱ አስቀድሞ ምንም ነገር አልነበረም ከእርሱ በኋላም ሌላ ባዕድ አይኖርም» ሲሉ አስታወቁ፡- ቅዱስ ዮሐ. አፈ. ወርቅ ገጽ 155 ቍጥር 5።

እንግዲያውስ ህላዌው አይመረመርም የማለት አባባል ከእርሱ አስቀድሞ የተነሳ ምንም ነገር አልነበረምና፤ ህላዌው በአንዳች ፍለጋ «ዱካ» ወይም ምክንያት ዘለባ ባሕርይ አልተገኘም። ወይም ለህላዌው ሌላ ነገር ወይም ባሕርይ መነሻ አልሆነም አላስገኘውም ብሎት ህሉና «ብቻውን የሚኖር» እንደሆነ ይኖራል ማለት ነው እንደ የባሕርይ ህላዌ የለውም ለማለት ታስቦ የሚነገር አይደለም።

ርቱዐ ሃይማኖት፡- «እስመ መለኮቱ ብሂል ሀልዎቱ ብሂል እስመ ጽሑፍ በእንቲአሁ ከመ አልቦ አመ አሁሉ፡- መለኮቱ ማለት በሕይወት ህልውና የሚሳጡ ማለት ነውና፤ ይኸውም ያልኖረበት ጊዜ እንደሌለ ስለ እርሱ ተጽፎአልና» ለሌ አስረድቶአል።

ርቱዐ ሃይማኖት ያልታተመ ገጽ 3።

የባሕርይ ህላዌ ቀዋሚ መሆኑን ለማስረዳት፡ «አልቦ አመ አሁሉ ወአልቦ አመ አሁሉው፡- ቅዱስ ያሬድም፡- አልቦ አመ አሁሉ ወአልቦ አመ አሁሉ ብሎአል፤ የሌለበት ጊዜ የለም፤ በሕይወት ህልው ያልሆነበትም ዘመን የለም እንደተባለው ሁሉ ነው»። ቅዱስ ሰለሥቱ ምዕት ቍጥር 14። ድጓ ዘለስተምህሮ ቅድስት መዝሙር ዘሰንበት ሎቱ ስብሐት ከሚል ላይ።

ዳሩ ግን ለባሕርይ አስገኝ ወይም መነሻ ወይም ምክንያት የለውም። ወይም በሌላ አገላለጽ ያለ አስገኝ ያለምክንያት ሲኖር የኖረና የተገኘ ባሕርይ እርሱ ብቻ ነው። የዛ ራሱ ለራሱ አስገኝ ሆኖ ለዘለዓለምነት ከዓለማት በፊት የኖረ ህልው ህላዌ ነው። ሚክ. 3፡6። 1ቆሮ. 8፡4፡6፡1 1ጢሞ. 6፡11፡16። መዝ. 101፡27።

ቅዱስ ያሬድም፡- «አምላክ ፍጹም በህላዌሁ ዘሁሉ እምቅድሙ ይትፈጠር ዓለም ዓለም ሳይፈጠር የነበረ አምላክ በባሕርይ ህላዌ ፍጹም ነው» ብሎአል። «ዘውለቀ ህልው ለሊሁ እምቅድሙ ይትፈጠር ዓለም። ዓለም ከመፈጠሩ አስቀድሞ የነበረ አምላክ በህላዌው «በባሕርይ» ፍጹም ነው»። ብሎ የባሕርይ ህላዌ በህልውና ፍጹም መሆኑን በማያጠራጥር ገለጻ አስታውቆአል። ቅዱስ ዮሐ. ወ. ነጉድጓድ ገጽ 70 ቍጥር 2።

ዮሐንስ አፈ ወርቅም፡- በቅዱሴው፡- በቅዱሴው ህልው ወ-አቱ በህላዌሁ፡ በህላዌው «በባሕርይ» ህልው ነው ሲል፤ የእግዚአብሔር የባሕርይን ህላዌ ቀዋሚ መሆኑን በሚገባ እያስረዳ ተናግሮአል። ቅዱ. ዮ. አ. ወ. ገጽ 155።

ምዕራፍ አሥራ ስድስት።

የአምላክነቱ ባሕርይ እንዴት ነው?

እንግዲህ የአምላክነቱ ባሕርይ ምን መሆኑን ለመረዳት በምንጠብቅበት ትምህርታዊ ደረጃ ላይ ለመድረስ በመቁናጠጥ ላይ ነን። እንዲህም ከሆነ እስከ አሁን የተነጋገርንበት ፍሬ ነገርና፤ ውጤት በሚሰጠን በፍሬ ነገር ጭብጥ ላይ ብናተኮር፡ ምን አልባት ተፈላጊውን መልስ ይገልጥልን ይሆናል።

ለሰከአሁን ስንነጋገርበት የነበረ ዋናው ፍሬ ነገርና ውጤቱም እንደሚከተለው ሆኖ ባሰለል።

ሀ. ከፍጡራን ወገን፡- አንተ፤ አንተ ብቻህ እየተባለ በሰሚ ባለቤት አቋም፤ ወይም ለሰላ፤ እርሱ እየተባለ በ3ኛ መደብ አቋም ሲነገር መገኘቱ፤ በገዛ ራሱም እኔ፤ እኔ ነኝ፤ ያለ፤ የሚኖር እርሱ እኔ ነኝ ማለቱ ተጠቃልሎ ባሕርይን የሚያስገኝ ወይም ያስገኘ ለሰላ ራሱ መሆኑን፤ የገዛ ራሱም የራሱ ባሕርይ መሆኑን የሚያስገንዝብ ማስረጃ ነው።

ለ. ይህም የገዛ ራሱ ለራሱ ባሕርይ መሆኑን፤ ባሕርይንም የሚያስገኝና ከራሱ የተገኘ እርሱ ራሱ መሆኑን የሚያስገንዝብ የአኗኗሩ ህላዌ ያለ፤ የሚኖር፤ እኔ ነኝ፤ ለያለ ተብሎ የሚጠራ ህላዌ መሆኑ ነው።

ማሳሰቢያ፡-

ስለ እግዚአብሔር ህላዌ ሆነ፤ ባሕርይ ኩነት ሆነ፤ አካል ወይም ግብር ስንናገር የገኘ አስገኝ እያልን የምንናገረው አነጋገር፤ አኗኗሩን በሚገልጽ ይዞታ መናገራችን ነው። እንጂ፤ በኋላ ጊዜ እንደሚገኝና ከእርሱ በፊት ሌላ ቀዳሚ ነገር እንደነበረ፤ ለድርገን ስናሳይ አይደለም። ይህን በጥንቃቄ ማስተዋል ይገባል።

ሐ. እኔ እኔ ነኝ፤ ያለ የሚኖር፤ እኔ ነኝ እያለ የሚናገርበት ስሙም በለባዊነት፤ በነበረበት፤ በእስትንፋስነት ተገናዝቦ የሚገለጽ ሕይወት ባሕርይ ወይም በምስጢር ለባባል የባሕርይ ግብር ስም መሆኑ ነው።

እንግዲህ ስለ አምላካዊ ባሕርይ ለመረዳት በፈሪህ እግዚአብሔርና በመንፈስ እንደቆምን፤ የዚህን ያህል ከተከታተልን፤ ለማወቅ ጉጉት የነበረው ጠያቂም በተከታተለው ሐተታዊ መግለጫ፤ አሁን፡- የገዛ ራሱ ለራሱ ባሕርይ ሆኖ፤ ባሕርይንም የሚያስገኝና ከባሕርይም የሚገኝ ያው እርሱ ራሱ የባሕርይ ሕያውነቱ ህላዌ ሆኖ አግኝቶታል ለማለት እንችላለን።

«አ ዘበኅቤክ የዐርፍ ነጽሮተ ኩሎሙ ነባብያን፡- አቤቱ ነባብያን ሁሉ ሰውና ሙላእክት ማየታቸውን ዓይነ ሕሊናቸውን የሚያሳፉብህ ሆይ፤ አንድም የማየታቸው ማብቂያ አንተ የሆነህ» ሲል ዐረጋዊ መንፈሳዊ መናገሩ ይህንኑ ምስጢር በሚመረምርበት ጊዜ መሆኑን መገንዘብ ያሻል። ዐረ. መን. ድርሳን 3 ገጽ 19።

ደግሞ ከወዲያ ወደዚህ ወደፍጡራን ይኸውም ሥርወ ምክንያት ወይም ጥንተ ምክንያት ለህላዌ ፍጥረታት በሆነበት ህላዌው፡- የፈቃድ አበጋዝ የሆነ ህላዌው ስሙን እንዲነግረው፤ ለጠየቀው ሙሴና፤ እንደሙሴም ለመሆን ፈልገው በዚሁ አኳኋን ያገኙት ዘንድ ለፈለጉት ሁሉ፡-

«አነ ወ-አቱ ዘሁሉ ወይሄሉ፡- ያለ የሚኖር እኔ ነኝ፤ የምሆን እኔ ነኝ፤ የፊተኛው እኔ ነኝ፤ የኋለኛውም እኔ ነኝ፤ ስለ ራሴ ስለ እኔነቱ ስለ ስሜ የምሠራ እኔ ነኝ፤ ስሜም ይህ ነው»። በማለት ራሱን የምክንያት ድንጋግና መደምደሚያ አድርጎ በባሕርይ ስም መተኪያ ተውላጠ ስም መግለጹን እንረዳለን። ዘጸአ. 3፡30። ም. 20፡5። ዘዳ. 32፡39፡40። ኢሳ. 48፡9-13።

ይህ ብቻ አይደለም። የገዛ ራሱ እኔ ነኝ ሲል ከገለጸው ስም ወዲያ አልፎ የሚገኝ፤ ለሌላ ባሕርይ ወይም ሌላ አስገኝ ሆነ ምክንያት እንደሌለበት በማረጋገጥ፡- ከእኔ በፊትም የተከታተለውን ስም ስለሌለበት በማስተባበር አንድ ላይ ማሰብ ነው። ኢሳ.

እነሆም በዚህ ሁሉ ማሰሪያ መሠረት፡- ቅዱስ ጳውሎስ፡- «ወከመገ ይትእማ ኃይሉ ወመለኮቱ ዘለዓለም፡- ዘለዓለማዊ ኃይሉና፡ መለኮቱ እንዲህ ባለው ሁሉ ይታወቃልና» ያለው ተፈጽሞ ይገኛል። ሮሜ 1፡20።

ምዕራፍ አሥራ ሰባት።

ህላዌው ወይም ባሕርዩ አይመረመርም።

ህላዌው ወይም ባሕርዩ አይመረመርም የተባለበት ሌላ ምክንያት መኖሩን መግለጽ ተገቢ እንደሆነ ይሰማል። ይኸውም የሰው አእምሮ ተመራምሮ ሊደርስበት ሊወሰነው አይችልም። ማለት ይደክማል፤ ይሳነዋል ሲባል የሚነገር ነው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ፡- ባስልዮስ ዘቂሃርያ፡- «እስመ ሕሊናን የሐፀር ወይደዘዎ አምአእምሮተ መለኮቱ ዘኢይትረከብ፤ ወቃልሂ ኢይክል ይክሥት ዘኢይክል ነጽሮቆ ሕሊና፡- ሊገኝ ከማይቻል መለኮቱን ከማወቅ አሳባችን ያጥራል። ይደክማልም። ቃልዎ ቢሆን አሳብ ሊያየው ያልቻለውን ሊገልጽ አይችልም»። ሲል ማሰሪያ ሰጥቶበታል። ይኸውም የፍጡራን ደካማነት የአእምሮአቸው ጠባብነት ባሕርዩን አይወስነውም ግለፅ ነው። ሃይ አበው ባስልዮስ ዘቂሃርያ ገጽ 108 ቍጥር 3 ክፍል 3።

እንዲሁም በቅዱስ አትናቴዎስ፡- «ኢይትእምሮ እምጎበ ይወፀእ መለኮትከ፤ ውጣ ይትጻለድ ህላዌከ፤ ኢይጤየቅ እምጎበ ይውጎዝ መለኮትከ፤ ውጎበ ይደነገግ ህላዌከ፤ ኢይበጽሖ ሕሊና ሰብእ ለቅድምናከ። መለኮትህ ከሚወጣበት ዘንድ አይታወቅም፤ ህላዌህም የሚከማችበት አይታወቅም። መለኮትህ የሚፈልቅበት አይመረመርም። ባሕርይህም የሚደነገግበት የሚወሰንበት አይመረመርም። ቅድምናህንም ዘለዓለምነትህም የሰው አሳብ አይደርስበትም» ተብሎአል። ቅዱስ አትናቴዎስ ገጽ 110 ቍጥር 108፤ 109።

በብዙ ሊቃውንት አብነትም ይህ አባባል መነገሩ ታውቆአል። ታዲያ ይህ አባባል ምን ማለት ነው? ምናልባትም ለባሕርዩ ፍለጋ ወይም መነሻ ይኖረው ይሆን? በሚል አስጊ ግምት ተነግሮ ይሆን? የለም። አይደለም። እንዲህ እንዳይመስለን መጠንቀቅ ይገባል። የዚህ አብነት አባባል በሰው አእምሮ ተመራምሮ አለመወሰኑን ወይም ባሕርዩ ሊመረመር አለመቻሉን በማስገንዘብ፤ በቃል አንክሮ በቃል ተደም በፍርሃት በረዓዳ መገዛትን በመግለጽ መነገሩን ነው የሚያሰረዳ። ኢዮብ 42፤ 2-6።

ቅዱስ ኤፍሬም፡- «ናርምም እስመ ኢንክል ፈጽሞ ጥንቁቅ ነጊረ በእንተ ዕብዩ። ስለ ታላቅነቱ ጠንቅቆ ለመናገር አይቻለንምና፤ ዝም እንበል» ብሎአል። ውዳ. ግር. ዘሠሉስ ሶፋር የተባለ ናዕማታዊ የኢዮብ ጓደኛ፡- ሁሉን የሚችል የአምላክን መወሰን ታገኛለህ? ከሰማይ ከፍ ከፍ ይላል ምን ታደርጋለህ? ከሲኦልም እርሱ ይጠልቃል ምን ታውቃለህ? አለ። ኢዮብ 11፤ 7፤ 8።

ቡዛዊው ኤሊሁም፡- በእግዚአብሔር ዘንድ የሚያስፈራ ግርማ አለ፤ እግዚአብሔርን እንመረምረው ዘንድ አንችልም አለ። ኢዮብ 37፤ 22፤ 23። ም. 36፤ 26። መዝ. 140፤ 3።

በቅዱስ ሠለስቱ ምእትም ወኢመኑሂ ሐሊዮ ወአዕሚቆ ኢይክል ረኪቦ ህላዌሁ አመሂ ተለዐለ እስከ ሰማያት፡- ማንም ቢሆን እስከ ሰማያት ቢወጣም አስቦና ጠልቆ የዘቶ ባሕርዩን ያገኝ ዘንድ አይችልም የተባለውን እዚሁ ላይ በድጋሚ እናስታውስ፡- አይትወድቅ ህላዌሁ እስመ ሥወር ውላቱ። ባሕርዩ የተሠወረ ነውና፤ አይመረመርም፤ አይታወቅም፤ ቅዱስ ዘሠለስቱ ምዕት ገጽ 96 ቍጥር 21 ቍጥር 25።

ስለዚህ ተወጣም ተወረደም፡- የፍጡር አእምሮ እዚሁ ድንጋግ ላይ ደርሶ ምን ይረቅ ምን ይጠልቅ እያለ በአንክሮ በተደም መመለስ እንጂ፤ ከዚህ አልፎ ለመሄድ አንደማይቻለው ግልጽ ነው።

ምዕራፍ አሥራ ስምንት።

የምርመራ ጉዞ እልባት፤ በቤተ ክርስቲያን።

አሁን ደግሞ፡- ወደዚያ ያለው ጉዞ እስከዚህ ደርሶ ተገታ፤ እምን ላይ ቆመ? የጉዞው ተጓዥ እልባት ምንድን ነው? የሚል ጥያቄ ይኖራል።

የነገሩ መቆሚያና የጉዞው ተጓዥ እልባቱ፡- አንተሰ አንተ ከመ እምትካት ወእስከ ለዓለም አንተ ከመ፡- አንተ ግን እንዲሁ አንተ ነህ፡- ከዘለዓለም እስከ ዘለዓለም እንዲሁ አንተ ነህ ማለት ነዋ። መዝ. 91/92/፤ 8። ም. 101/102/፤ 27።

እንዲሁም፡- «አንተ ለሊከ ተአምር ህላዌከ፤ ወአንተ ለሊከ ትጠይቅ መለኮተከ፡- አንተው ራስህ ህላዌህን ታውቃለህ፤ ባሕርይህንም «መለኮትህንም» አንተው ራስህ ትመረምራለህ በማለት መርበትበት ነው»። ቅዱስ ዮሐ. ወል ነጉድ ገጽ 70 ቍጥር 5።

ከዚህም ጋር ቅዱስ ያሬድ፡- «ውእቱሰ ለሊሁ የአምር መለኮቶ፡- እርሱ ራሱ ግን መለኮቱን ያውቃል»። ሲል እየዘመረ መመለሱን፤ አብነት አድርጎ መከተል ነው። ጾመ ድን ዘቅዳም ሥዑር ዕዝል ቅዱስ ዮሐ. ወ. ነጉ. ገጽ 70 ቍጥር 5።

እነዚህ አበው የተከተሉትን ሁኔታ ከተመለከትን ዘንድ፤ ምን ጊዜም ቢሆን የጉዞው እልባት ወይም የመመለሱ ምርመራ ውጤት እንደየሰው አገላለጽ በተለያዩ አነጋገር ይቅረብ እንጂ፤ ከዚሁ መሠረት ተናዋጭ አይደለም። ለምሳሌ፡- አንዱ መርማሪ፡- «ግልቡብ ውእቱ በነደ እሳት። በነደ እሳት የተከናነበ ነው ካለ በኋላ፤ ወዲያውኑ ተመልሶ ነደ እሳትሰ ለሊሁ ውእቱ፡- ነደ እሳት ግን ያው እርሱ ራሱ ነው» ሲል ሕሊናዊ እርምጃውን አረመ። ቅዱስ ዘሀርያቆስ ገጽ 86 ቍጥር 53።

ነቢዩ ኢሳይያስ በእውነት አንተ ራስህን የምትሠውር አምላክ ነህ ብሎ እንደገለጸውም ሁሉ፡ ሊቃውንት ተናግረዋል። ኢሳ. 45፤ 15።

አንዱም፡- «ክዱን ብከ ዕባይከ ወሥውር ብከ ኃይልከ፤ ለሊከ ብከ አንጣላዕከ ኪያከ፤ ወአንተ ብከ ለሊከ ተከደከን፡- ታላቅነትህ በራስህ የተሸፈነ ነው። ኃይልህም በራስህ የተሠወረ ነው። አንተው ራስህ በራስህ ራስህን ጋረድህ። አንተም ራስህ በራስህ ተከደንህ» ሲል አከተመ። ቅዱስ ዮሐ. ወ. ነጉ. ገጽ 70 ቍጥር 8።

አንድ ኢትዮጵያዊ ሊቅ ግን በማጠቃለል፡- እስመ እንዘ ይትገባዕ በርእዕ ይትገባዕ፤ ወእንዘ ይትከሠት በርእዕ ይትከሠት። ሲሠወር በራሱ ይሠወራልና፤ ሲገለጥም በራሱ ይገለጣልና ሲሉ የመቀረጫ ቃል ሰጡ። ሥነ. ፍጥ. ዘዐ. ሰ. ዘ. ገጽ 1።

እነሆም የጉዞው ምርመራ እልባት ወይም ቃጥቶ የመመለሱም ውጤት ይኸው አይደለምን? ይኸው እስከዚህ ማወቅ እምነት ነው። እምነትም ማለት ማረፊያ ነው።

ዐረጋዊ መንፈሳዊ፡- «እ ዘበጎቤከ የዐርፍ ነጽሮተ ኩሎሙ ነባብያን፤ አቤተ ነባብያን የሆኑ መላእክትና ሰዎች ሁሉ ማየታቸውን የሚያሳርፉብህ ሆይ፤ ማየታቸው በአንተ የተፈጸመብህ ያከተመብህ ሆይ፤ አላለምን?» ዐረጋዊ መንፈሳዊ፡- ድርሳ ጸሎት ገጽ 19።

ከመ ለቢወነ ብከ ናዕርፍ በማጎደረ ሕይወት፡- አስተውለን በአንተ የሕይወት ማጎደር በሆነህ እናርፍብህ ዘንድ እንወድስሃለን። ኪዳን ዘመንፈቀ ሌሊት «ንግልሰ ለከ እግዚአ»። መጽሐፈ ቅዱስ፡- 1951 ዓ.ም. በአባ ቴዎፍሎስ ጳጳስ ዘሐረርዮ በብላታ መርሰዔ ኅወ. ቂ. የታተመ ተመልክት።

ይህ ዓይነቱ የነባብያን ጉዞ በቤተ ክርስቲያን ያደጉና የተማሩ ሰዎች ቃጥተው መታገዳቸውን ያስታውቁበት የአንክር ማክተሚያ ሆኖአል።

ዐረጋዊ መንፈሳዊ ስለዚህ፡ «እህ ምንተኑ እብል ይዕዘ ናሁ ተከደን ሕሊናየ እምተደም ወስዕንኩ ኃሊፈ፤ የማንዮ ደክመ እምጽሒፍ፤ ተከላእኩ እምሐዊር በአዕጋብ ብርዕ። እህህ ዛሬ ምን እላለሁ? እነሆም ሕሊናየ ከመደነቅ የተነሣ በዝምታ ተሸፈን ለማለፍ ተሳነኝ፤ ቀኝ እጄ ከመጻፍ ደከመ። በብዕር እግርጅ ከመሄድም ተከለከለሁ»። እያለ በአንክር ላይ ብቻ ቆሞአል። ዐረጋዊ መንፈሳዊ ገጽ 271።

የአሕዛብ ምክንያታዊ ጉዞ።

የዚሁ ትርጉሙ ውጤት በአሕዛብ ዘንድስ እንዴት ይሆን? እስቲ ለእግረ መንገዳችን አሕዛብ በሥነ ፍጥረት ምርመራ ያላቸውን ድርሻና የሚያበረክቱትን ውጤት እንዴት እንደሆነ እንይ።

ቅዱስ ጳውሎስ ለአሕዛብ የተከፈተላቸውን የምሥጢረ ቴዎሎጊያን በር ሲያወላ ቀጥሎ ያለውን ትምህርት አቅርቦልን ይገኛል።

«ወዘሊያስተርኢ እግዚአብሔር እምፍጥረት ዓለም ይትወዛቅ በፍጥረቱ፤ በሐልዮ ወበአእምሮ ወከመዝ ይትአመር ኃይሉ ወመለኮቱ ዘለዓለም፡-» ዕብ. 3፡4። ሮሜ 1፡20። ከዓለም ፍጥረት አስቀድሞ የማይታይ እግዚአብሔር በማሰብና በመመርመር በፍጥረቱ ይታወቃል። ሮሜ 1፡19፡20። የሐዋ. 17፡23-36። ዕብ. 3፡4። ም. 11፡3።

አሕዛብ በሥነ ፍጥረት ሲመራመሩ ፍጥረታት ሁሉ፤ ከራሳቸው በሚያሳዩት ወይም በሚጠቀሙት ፍለጋ ሆነ ምክንያት ተቀስቅሰው ወይም ተነሣሥተው ሲከተሉ፤ ፍጻሜ አመክንዮ ወደ ሆነው ወደ አንድ ህላዌ ተመርተው ባበቁ ጊዜ፤ ምን እንደሚለ መገንዘብ፤ ስንናገርበት ከቁየን ምሥጢረ ቴዎሎጊያ ትምህርት ጋር፤ አብሮ የሚሄድ ማስረጃ ነው።

ዳዊት አሕዛብን ጠቅሶ ሲያበቃ፡- «ወያእምሩ ስመከ እግዚአብሔር ከመ አንተ እግዚአብሔር አምላክ ባሕቲትከ ልዑል ዲቡ ኩሉ ምድር፡- አሕዛብ በምድር ሁሉ ላይ

አንተ ብቻህ ልዑል እንደሆነህና እግዚአብሔር አምላክ እንደሆነህ ስምህን ይወቁ» አንዳለው ሁሉ አንተ አንተ እግዚአብሔር ብቻህ በማለት የባሕርይ ስሙን መተኪያ ጭም «ልዋጭ» ተውላጠ ስም በማድረግ ይጠሩታል። መዝ. 82፡18።

ደግሞ እርሱ፤ እርሱም እያሉ ቢናገሩም ምሥጢሩ አንድ ነውና፤ ህላዌውን በዚሁ የጠሩታል። ለማስረጃ ያህል ከአሕዛብ መነከሻ በመጽሐፍ ቅዱስ ተጠቅሰው የሚገኙት ምክንያቶች ምን ስለ እግዚአብሔር ህላዌ ምን ብለው እንደተናገሩ ብንጠቅስ ማለፊያ ነው።

የባቢሎን ንጉሥ ናቡከደነፆር፡- እኔ ናቡከደነፆር ዓይኔን ወደ ሰማይ አነሳሁ፤ ለዑልንም ባረክሁ፤ የዘለዓለሙንም ሕያው አመሰገንሁ፤ አከበርሁትም፤ ግዛቱ የዘለዓለም ግዛት ናትና፤ መንግሥቱም ለልጅ ልጅ ነው አለ። ዳን. 4፡34፡35።

የሚደኑ ንጉሠ ዳርዮስም፡- እርሱ ሕያው አምላክ ለዘለዓለም የሚኖር ነውና፤ ግዛቱም አይለወጥም፤ ችሎቱም እስከ ዘለዓለም ድረስ ይኖራል አለ። ዳንኤ. 6፡26። ተመሳሳይም እነሆ፡- መዝ. 101፡12፡25፡27።

ስለዚህ ነቢዩ ኤርምያስ፡- እንዳንተ የለምና አቤቱ አንተ ታላቅ ነህ። ስምህም ዘታይል ታላቅ ነው። ማነው የማይፈራህ፤ የአሕዛብ ንጉሥ ሆይ፤ አንተን መፍራት ይገባልና በአሕዛብ ጠቢባን ሁሉ መነከሻ በመንግሥታቸው ሁሉ እንዳንተ የለምና ሲል፤ አሕዛብ በድርሻቸው የሚያበረክቱትን የፍጻሜ አመክንዮ ውጤትን ገልጸአል። ኤር. 10፡6፡7። ቍጥር 10፡16።

እነሆም፡- ባየነው መረጃ መወረት ሰዎች ከወዲህ ወደዚያ ማለት ሥርወ ምክንያት ለህላዌ ፍጥረት ወደሆነው የምርመራ ጉዞ በሚያደርጉበት ጊዜ፤ ፍጻሜ አመክንዮ ዘሆነላቸው ባሕርይ አልፈው እንዳይሄዱ፤ ወደፊት ከመራመድ በተገታ ሕሊናዊ እርምጃቸው ታርመው መከተሚያ የሚያደርጉት ይህንኑ የአንክር አጠራር ነው። ጭሊይክሉ አእምሮቶ ኩሉ ፍጥረት ዘመልዕለት ወዘመትሕት። ስነ-ቱዩ ገጽ 506 ቍጥር 13። የላይኞቹም የታችኞቹም ፍጥረቶች ሁሉ ሊያውቁት አይችሉም።

«ወአልዕ ምንትኒ ዘይመስሉ ለፈጣሪ በውስተ ኩሉ ፍጡራን ዘይትሉዐል እምንባብ ጭሊይትከህል ተሐትቶ በእንቲአሁ። ከፍጡራን ሁሉ ፈጣሪን የሚመስለው የለም። ከመናገር ሁሉ በላይ ነው። ስለ እርሱም ለማተት አይቻልም።» ስነ-ቱዩ ሃይ አበ ገጽ 506 ቍጥር 13።

የጠያቂው ምሥጢራዊ ፍላጎት ለመሰብሰብ በቂ መልስ አልተሰጠውም በሚል ማመኔታዊ አሳብ ውስጥ ቢሸፈንም፤ ዓላማው ምናልባት ለእግዚአብሔር ባሕርይ መንሻ ጭም ምክንያት ይኖረው እንደሆነና መንሻ ወይም ምክንያት የሚኖረው ሆኖ ከተገኘ፤ አስገኘውን ወይም አኋኝን የባሕርይን ስም ለማወቅ ጉጉት በተመላ መከታተልና ፈሊጥ ላይ ያረፈ ኖሮአል እንበል።

ታዲያ እኮ፤ መልሱ በአምላካዊ ህላዌ ላይ ፍለጋና ምክንያት እንዲያገኝ ለሚያደባ ሸማቲ ፍላጎት በሚያመች መንገድ በኩል ሊመጣለት የሚችል አልሆነም።

ስለዚህ፡- ጠያቂው በተረበለት ሐተታዊ ማስረጃና በተከተለው ምርመራ ዞር ዞር በጉዞው ማብቂያ አፋፍ ያገኘው መልስ ያንኑ ቅድም ጥሎት ያለፈውን ለመሰብሰብ የተነገረ የባሕርዮ ግብሩን የሚገልጽበት የሕይወትን ስም ሆኖ በማግኘቱ በዝምታ ተውጦአል።

ዞር ዞር የተገኘው፤ ያ የባሕርይ ግብር የሚገልጥ ወይም ገላጭ የሆነ የሕይወተ ባሕርዩ ስም ነው። ብለን ስንናገርም፤ መቼም መከተሚያው አንክር በሆነ ቃጥተን

በተመለሰበት የጉዳዩን ውጤት ምን እንደሆነ ተገንዝበናል። ለጠያቂው አላብ በሚተርብ አሙኝ መንገድ ለመግለጽ ያህል መናገራችን መሆኑን ነገሩን የተመለከተ ተመልካች ያውቀዋል። ከዚህ በተተር ግን ጠያቂው ፈቃደኛ ሆኖ በቅጥነት ሕላላ ከመረመረው፣ ይኸው የሕያውነት ስም ለባሕርይ ግብር፣ ባሕርይ ግብር መግለጫ ብሎ በሁለቱም አጠራር ቢጠራው፣ የሚቻል መሆኑን ሳናሳይ አናልፍም።

ባሕርይ ሲባል ምን ማለት ስለ መሆኑ።

ባሕርይ ህላዌ መለኮት ያልተፈጠረ የማይመረመር የማይታወቅ ግብፅ ረቀቅ ቅድስት ሥላሴን አንድ የሚያደርግ የፈጣሪ ባሕርይ አምላክነት ሲሉ፣ አለቃ ደስታ በአማርኛ መዝገበ ቃላት መጽሐፋቸው ገልጸውታል።

አለቃ ደስታ ተክለ ወልድ አዲስ የአማርኛ መዝገበ ቃላት ገጽ 162።

ማስገንዘቢያ፡- በዐለመ መንፈስ ባሕርይ ሲባል ወይም የባሕርይ ይዘት የእግዚአብሔር ከሆነ፣ በሕይወት ዘለዓለማዊ ህልዎቱ ነው። ለፍጡራን መላእክትና መናፍቅት ከሆነ ግን፣ የመገኘቱ ወይም የመፈጠር ጥንተ አቅዋም ነው።

ባሕርይ የነገር ሁሉ ሥር መሠረት ምንጭ መውጫ፣ መፍለቂያ፣ መገኛ፣ ጠባይ ህላዌ ክዋኔ ኪዳ. ወልድ ክፍሌ መ/ሰዋስው ወግሥ ገጽ 269።

ይህንም ለመረዳት ይቻል ዘንድ ለባሕርይ መገኛ ወይም ምክንያት በማይኖርበት የገዛ ራሱ ለራሱ ባሕርይ መሆኑን፣ ባሕርይም ለራሱ ነዋሪ አስገኝና ከራሱ የተገኘ፣ ያለ፣ ነዋሪ የሆነ ያው የባሕርይ ሕይወትነቱ መሆኑን፣ አትኩሮ በቅድሚያ መመልከት ነው። መሠረተ ምሥጢሩ በዚህ ሁኔታ ከታወቀ፣ ዝርዝር ሁኔታው በሚከተለው አቀራረብ ይታያል።

1ኛ፡ የባሕርይ ሕይወትነቱ ራሱ ከባሕርይ የተገኘ ያለ ነው። በሚሉ በብሂላዊ የአፈታት ሚሥጢር የተነገረ እንደሆነም፣ ይህን የባሕርይ ሕይወትነቱን ባሕርይ ቢሉት በአግባቡ ያስኬዳል።

ይህም ያስኬዳል የማለት አባባል፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ፅንፅና የትምህርተ መለኮት ሊቃውንት አብነታዊ አባባል ሆኖ፣ እየተደገፈ ሲሠራበት የኖረ ነው እንጂ፣ ያሰኛል ብለን አሁን የምንሰጠው ሰብአዊ አስተያየትና አዲስ የፈጠራ አሳብ አይደለም። ለመረዳትም ያህል፡-

እነሆም፡- «እነ ውለቱ ዘህሉ ወይሄሉ፡- ያለ የሚኖር እርሱ እኔ ነኝ፣ የምሆን እርሱ እኔ ነኝ»። ዘጸአ. 3፡15። ከሊቃውንትም፡- ህልው በህላዌሁ፡- እርሱ በባሕርይ ህልው ነው። ቅዳሴ ዮሐ. አፈወርቅ ገጽ 155 ቍጥር 5። እንዲሁም፡- ህላዌሁ ዘእምዚአሁ። ህላዌው ወይም ባሕርይ ከራሱ ነው። ተብሎ በምዕላድ የተነገረው፣ የቅዱሳት መጻሕፍትና የቤተ ክርስቲያን አበው አባባል ለዚህ ገለጻ ምዕማድ መሆኑን መገንዘብ ይጠቅማል።

በሌላ አቀራረብ ደግሞ በቅዳሴ ዮሐንስ ወልደ ነጉድጓድ፡- «ዘውለቱ ህልው ለሊሁ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ወይሄሉ እስከ ለዓለም»። እርሱ ራሱ ህልው የሆነ ዓለም ሳይፈጠር የነበረ፣ ለዘለዓለም የሚኖር ነው ተብሎአል። ቅዳሴ ዮሐ. ወ. ነገሥ. 27 ቍጥር 3።

«ክዱን ብክ ዕባይክ፣ ወሥወር ብክ ኃይልክ፣ ለሊክ ብክ አንጦላዕክ ኪያክ፣ ወአንተ ብክ ለሊክ ተከደንክ፡- ገናንነትህ በአንተ የተሠወረ ነው፣ ኃይልህም በአንተ

የተሠወረ ነው፣ አንተ ራስህን በአንተ ሠወርህ፣ ራስህን በራስህ ሠወርህ»። ቅዳሴ ዮሐ. ወ. ነገሥ. ገጽ 70 ቍጥር 5፡8። በቅዳሴ ዮሐ. ወ. ነገሥ. አንተ ለሊክ ተአምር ባለሰኩ፡- አንተ ብቻ ራስህን ታውቃለህ። ገጽ 70 ቍጥር 5።

ከትዱሳት መጻሕፍት ከየሊቃውንቱ መጻሕፍት እንደዚህ ባለው አቀራረብ ተጽፎ የሚገኘውን አብነታዊ አባባል ባለመረዳት እንዳንቸገር፣ ለትምህርት ጥራት ያህል፣ ዘጸአን በየመልኩ ለማቅረብ ሞክረናል።

መሠረታዊ አቋሙን ብንመረምር ግን በዚያው ቢሉ በዚህ፣ የነገሩ ሥር አንድ የሆነ ነው የምናገኘው። ይኸውም፡- የባሕርይ ግብር መግለጫ አድርገን የወሰድነው እርሱ ራሱ ከተሰኘ የባሕርይ ሕይወትነት መገኘቱ «መኖሩ» የተነገረለት ባሕርይ መሆኑ ከታወቀ፣ እንዲሁም ጽፋየ ባሕርይ ወይም ዓይነታ ባሕርይ አድርገን የወሰድነውም እርሱ ራሱ የተሰኘው የባሕርይ ሕይወትነት መሆኑ ከታወቀ፣ ዞሮ ዞሮ ያው ከአእምሮ ህላ የሚመጥኑ በዘለዓለማዊነት ጽንፅ የሚኖር አንድ ሊሉየ ባሕርይ ሕይወትነት ወይም ብሔተ ህላና የሆነ ልዩ በሆነ አቅዋም ያለ፣ ህላዌ መለኮት ሆኖ ከመታየት በቀር፣ ባዕድ ነገር ሲጨመርበት ወይም ሌላ ምንም ነገር ሲሆን አለመገኘቱ ነው።

ምናልባት የባሕርይ ሕይወትነቱ ራሱ ከባሕርይ የተገኘ ነው በሚሉ በምሥጢር የባሕርይ አፈታት ተወስዶ የባሕርይ ግብር በመባል፣ ግልጽ ሆኖ ያልተብራራለት ሰው የኖር እንደሆነ፣ ከላይ በተለየ አገላለጽ የቀረበውን መግለጫ እንደሚከተለው የመልከት፡-

እሆን፣ የባሕርይ ሕይወትነቱ የባሕርይ ግብር ሲባል፣ ግር ያሰኝ ይሆናል። ሆኖም ያህ ዓይነቱ ግብር ተብሎ በሚነገርበት ጊዜ፣ የኩነታት ግብር የኩነታት ህልውና ግብር ተደርጎ መነገሩ፣ በቅድሚያ መገንዘብ የሚያገኝ ነው።

በዚህ ጊዜ ግብር ተብሎ ቢወሰድም፣ በኩነታት ልብ ቃል አስትንፋስ ተዋሕዶ የአንድ ሕይወት ባሕርይ አቋም ሲታይ እንጂ፣ ኩነታቱ ልብ ቃል አስትንፋሱም ተገኝተው፣ ከዚያ በኋላ ሕይወት ባሕርይን እንደመጣለት ታስቦ የባሕርይ ግብር የተባለና የሚነገር አይደለምና፣ ይህን አባባል አጥርቶ ማወቅ ይገባል።

ራሱ ሕይወት የሆነ፣ በሕይወቱም ራሱ ሕያው የሆነ፣ የገዛ ራሱ ባሕርይና የባሕርይ ህላዌ ነው። ሕይወት ባሕርይን የኩነታቱ ልብ ቃል አስትንፋስ ተዋሕዶ ቅድም ተከተል ሳይኖርባቸው በዘለዓለማዊነት ተተካክለው በአንዲት ቅድምና የኖሩ ናቸውና። ሕይወት ባሕርይ ዘለዓለማዊ በሆነ በኩነታት ተዋሕዶ ወይም በኩነታት ህልውና ከዘለዓለም እንደሆነ ሁሉ፡- የኩነታቱ ህልውናም በሕይወት ባሕርይ ከዘለዓለም ናቸው።

እንግዲህ ይህ በዚህ እንዳለ፡- በብሂላዊ አፈታት ረገድ የሕይወት ባሕርይ ህላዌ «አቋም» በኩነታቱ ተዋሕዶ ወይም ህልውና ወደመሆኑ ስናተኮር፣ የኩነታቱ ህልውና ወይም ተዋሕዶ፡- ርእስ ሕይወት፣ ንቅፅ ሕይወት፣ ሥር ሕይወት፣ የሕይወት ራስ፣ ሕይወትን የሚያመነጭ፣ የሕይወት ሥር የሚሆን ተብሎ በሚከበሩ በቅዱሳት መጻሕፍት ጥቅሶች መሠረት ሕይወት ባሕርይ በኩነታት ግብር አቋም እንደመተርጉሙ፣ የኩነታት ግብርን የባሕርይ ግብር ስለማለት ያህል፣ የባሕርይ ግብር እንዳለን። ይኸውም የኩነታት ግብር የህልውና አቋም መሆኑን በማየትና ባለመገኘት ነው። ኤር. 17፡13። ም. 2፡13። መዝ. 35፡9። 1ጢሞ. 6፡16።

ኩነታት ያልተደሙት የኩነታቱ ተዋሕዶ ወይም የኩነታት ህልውናውም፣ ራሱ ህልውናው የባሕርይ ሕይወት ህላዌ እንደሆነ በምናስብበት ጊዜ፣ ደግሞ በሕይወት ያለና የሚኖር ወይም በቱሙ ሕይወት እያሉ በተነገሩ በቅዱሳት መጻሕፍት ጥቅሶች

መሠረት፡ ሕይወት ባሕርይ ዘለዓለማዊ ባሕርይ ሆኖ፡ በመታየቱና በመገኘቱ መጠን ዘለዓለማዊ ባሕርይ እንላለን። ዘጸአ. 3፡14።

ምዕራፍ አሥራ ዘጠኝ።

የብሔተ ህሉና ሕይወት ወይም ህላዌ መገለጽ መታወቂያና ግብር።

እስከዚህ በተከታተልነው ትምህርት ከአእምሮ ሁሉ የሚመጥቅ በዘለዓለማዊ ጽንፈ የሚኖር አንድ ልዑላ «ሊሉየ» ባሕርይ ሕይወትን ወይም ብሔተ ህሉና «ብቻውን ነዋሪ የሆነ» አንድ ህላዌ መለኮትን በትምህርቱ መንፈስ ለማየት ከበቃን፤ አሁን ያህ ለሕይወትነቱ ወይም ብሔተ ህሉና ለሆነ ህላዌ መለኮቱ መገለጽ መታወቂያውን አጠቃሉ የሚያሳይ ስም ለማግኘት እንሻ ይሆናል። ስለዚህም ተለይቶ እንዲታወቅ የሚያደርግ መለኮቱ ወይም መታወቂያው ምንድን ነው? ብለን እንጠይቅ ዘንድ ራስ ይመራናል።

በህሉናው ብቸኛ ስለሆነ ህላዌ ባሕርይ መጠሪያ ስለሚሆኑ ስሞች እውን ሊሉ የ«ልዩ» ባሕርይ፡ በሕይወት ብሔተ ህሉና ህሉናው ብቸኛ ለሆነ ህላዌ ገላጭ ሆኖ ለይቶ የሚያሳውቅ ስም ይኖር ይሆን?

ከመጠይቃዊው ርእሰ ነገር የተመለከተውን አሳብ በምንከታተልበት ጊዜ፤ ሊቆ ዮሐንስ አፈወርቅ፡- ጳውሎስ ከተናገረው ዕባይና ስብሐት ታላቅነትና ምስጋና የተባሉትን ታላት ጠቅሶ አቋማቸውን ሲመረምር፡ «እስመ ሶበ አ.ረከበ ስመ ዘይኤምሪ ኅብ ባሕርይሁ ብህላ በዝንቱ አስማት። እስመ ዕባይ ወስብሐት አይኤምሪ ኅብ ውእቅ ስም ዘፈቀደ ይዝክር ወባሕቱ ስዕነ ረኪቦቶ።»

ወደ ባሕርይ የሚያመለክት ስምን ባላገኘ ጊዜ፡ በእነዚህ ስሞች ተናገሮ ታላቅነትና ክብር ሊያወሳው ወደፈቀደው ወደዚህ ስም የሚያመለክቱ አይደሉምና፤ ነገር ግን ሊያገኘው አልቻለም። ካለው፡ ጠቅሶን አቅርበነው የነበረውን እናስታውሳለን። ይልቁንም፡- «እው ካዕበ ወእዝ ስም ዘውእቱ ብሂል እግዚአብሔር አይኤምሪ ኅብ ውእቱ ባሕርይ። አዎን፤ ይህም ስም እርሱም «እግዚአብሔር» የማለት ስም፡ ወደዚህ ባሕርይ አያመለክትም። ወፍጹመ አይትከሃል ይርከቡ ስም ለገዙ፤ ባሕርይ፡- በፍጹም አካቶ የዚሁ የባሕርይ ስም ያገኙት ዘንድ አይቻልም።» ማለቱ ይታወሳል። ሐዋርያው በዕብ. 1፡3። ክብር ታላቅነት ያለውን ጠቅሶ ሲተረጎም ድርሳን ዘዮ. አ. 2 ገጽ 39።

ወደ ባሕርይ የሚያመለክት ስምን ባላገኘ ጊዜ፤ ታላቅነትና ክብር በሚባሉ ስሞች በመናገር ተጠቀመ። ታላቅነትና ክብር ሊያወሳው ወደ ፈቀደው ስም የሚያመለክቱ አይደሉምና። ከዚህም የተነሣ ይህን ስም ሊያገኘው አልቻለም። የዚህን ስም ለማግኘት ፈጽሞ አይቻልምና በማለት አብራርቶአል።

አዎን፡ ሐዋርያው ሊያወሳው የፈለገ ባሕርይ እግዚአብሔርን ሲሆን፤ ለባሕርይ እግዚአብሔር መግለጫ የሚሆን ስም አላገኘም። ለባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ የሚሆን ስም አይገኝምና። ይሁን እንጂ ሐዋርያው ባሕርይ እግዚአብሔርን የሚገልጥ ስምን ባላገኘ ጊዜ፡ ባሕርይ እግዚአብሔር ሊያወሳ በፈቀደበት ስፍራ በዝምታ አላለፈውም። ስለባሕርይ ሊገልጸው የሚገባውን አልዘለለውም። ነገር ግን ባሕርይ

እግዚአብሔርን ቀጥታ ሊገልጹ ባይቻላቸውም እንኳ ሊያሳዩ ይችላሉና «ታላቅነትና ክብር» በሚባሉ ስሞች ሊናገር ችሎአል። ዮሐንስ አፈወርቅም ሊያስረዳ የፈለገው ይህ ነው።

እንግዲህ ጠያቂው የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የባሕርይ ግብር መጠሪያ የሆነ መለኮትን፤ ፈጽሞ ሊገኝና ሊታወቅ አይቻልም ሲባል ይዘው ባሕርይ እግዚአብሔር፡ መለኮት ይሉ ዘንድ ያስቻላቸው አብነታዊ ድንጋጌ ከምን ላገኘው ነው? ብሎ ለጠየቀው ጥያቄ መልሱን ከዚህ ገለጻ እንደሚያገኝ ለጠራጠርም።

የከንያቱም ሐዋርያው ስሙ ሊገኝ አይቻልም፤ ለተባለው ባሕርይ እግዚአብሔር፤ ታላቅነትና ክብር በሚባሉ ስሞች ተጠቅሞ፤ የባሕርይ እግዚአብሔር መግለጫ ይቻላቸው የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንትም በሐዋርያው አብነታዊ ተመርሆ መሠረት፡ ስሙ ህላዌያት የአሰያየም ምድብ የእግዚአብሔር ግብር ባሕርይ መጠሪያ የሆነ፤ መለኮት በሚል ስም ሊገኝ አይቻልም ሲባል የነበረ ባሕርይ እግዚአብሔርን፤ መለኮት ስሙ በጠናብቶ የሚችሉ መሆናቸውን ያያልና ነው።

ታዲያ ጉዳዩ እንዲህ ከሆነ፤ ሊሉ የባሕርይ በሆነ በሕይወት ብሔተ ህሉና የአዲረር ብቸኛ» ለሆነ ህላዌው ገላጭ ሆኖ ለይቶ የሚያሳውቅ ስም፡ በመጽሐፍ ወላስ ከተጠራባቸው ስሞች አይገኝም ማለት ነዋ!

አዎን፡ ዮሐንስ አፈወርቅ የዚህ የባሕርይ እግዚአብሔር ስም ፈጽሞ ለማግኘት አልቻለም ያለውን መቸም አንዘነጋም። ይህንም በጽናቱ እንዳለ በጥንቃቄ እያሰላሰለን፤ የሆነ ራሳችን ደግሞ በመጽሐፍ ቅዱስ የልዑል እግዚአብሔር ስም ተጠቅሶባቸው ለማግኘታቸው ክፍሎች የተለያዩ ስሞችን አቅርበን አቋማቸውን ብንመረምር፤ መቸም የሆነ ነውና፤ ከነውር እንደማይቆጠርብን እናውቃለን።

እንግዲህ ምናልባት እነዚህን ስሞች በስመ ህላዌያት ደረጃ የባሕርይ እግዚአብሔርን ስም ለመግለጽ የሚያበቃ አቋም ይኖራቸው እንደሆነ ለማሳወቅ ይቻላቸው። የየራሳቸው አቋም ምን እንደሆነ ገልጸው ሳያሳውቁ አይቀሩምና፤ ለራሳቱ ችግር አያመጣም።

እነሆም በመጽሐፍ ቅዱስ የተነገሩ የእግዚአብሔር ስሞች ከግዕዝ ከአማርኛ ለገደግከተለው ቀርበዋል።

- 1) ኤልሻዳይ፡- ሁሉን የሚችል ሁሉን የሚይዝ፤ እግዚአብሔር ዘፍጥ. 17፡1፤2።
- 2) ይሆዋህ፡- ያህያ ዘጸአት. 6፡2፤3።
- 3) አዶናይ፡- ጌታ እግዚአብሔር ሕዝ. 20፡49።
- 4) እግዚአብሔር አምላክ ዘፍጥ. 2፡4።
- 5) አምላክ፡- ኤሉሄ ማቴ. 27፡46።
- 6) እግዚእ ጌታ እግዚእና ጌትነት መዝ. 110፡1።
- 7) ልዑል፡ ክቡር፤ ዐቢይ፤ መዝ. 48፡1፤91፡1፤145፡5።
- 8) መለኮት፡- አምላክነት ሮሜ 1፡20-21።

እግዚአብሔር ጸባዖት «የሠራዊት ጌታ» ሊቃውንቶቻችን ሠራዊት ሲሉ ሰማይ ከነግሡ፣ ምድር ከነልብሱ የፈጠረ የያዘ ጌታ ይሉታል። እንግዲህ እነዚህን አንድ በአንድ እያቀረብን አቋጣቸውን እየገለጽን ይዞታቸውን እንመርምር። ኢሳ. 6:2:3።

እነሆም ካለፉት ምዕራፎች ስንከታተለው እንደቁየን፣ እግዚአብሔር ለሙሴ፡- እኔ የአባቶቻችሁ የአብርሃም አምላክ፣ የይስሐቅ አምላክ፣ የያዕቆብ አምላክ ነኝ ሲል መጀመሪያ ነግሮት ስለነበረ፣ ስሙና ሙሴ ደግሞ ስሙ ማነው? ያሉኝ እንደሆነ ምን እላቸዋለሁ? ብሎ ጠይቆት፡- ያለና የሚኖር እኔ ነኝ፤ ያለና የሚኖር እርሱ ወደ እናንተ ላከኝ በላቸው ሲል፣ በበቂ ቅጽል ውስጥ አድርጎ ወይም ቋጥሮ ስለነገረው ኅቡዕ ስሙን ስንናገር መቁየታችን የሚታወስ ነው። ዘጸአ. 3:6:13:14።

በዚህም መነሻነት፣ ወይም ምክንያት ስለሌለው ህላዌና ስለ ባሕርያዊ ስም፣ ራስ ያለና የኖረ ያለጊዜ ያለዘመን ዘለዓለማዊ ራሱን አስገኝ ስለሆነ፣ ስለ ባሕርይ ስም፣ ትምህርታዊ አቋም ማጣራታችን የሚዘነጋ አይደለም።

ሊታወቅ ያለውን ማወቃችን፣ ሊታወቅ የማይቻለውንም ለማወቅ አለመቻላችንን መረዳታችን፣ ዞር ዞር ያው ዕውቀት ነው።

ምዕራፍ 7ያ።

ኤልሻዳይና ይሆዋህ በግዕዝ ያህያ።

«እግዚአብሔር ሙሴን ተናገረው አለውም፡- እኔ እግዚአብሔር ነኝ፤ ለአብርሃም ለይስሐቅም ለያዕቆብም ሁሉን እንደሚችል አምላክ «ኤልሻዳይ» ተገለጥሁ። ነገር ግን በስሜ እግዚእ «ይሆዋ» አልታወቅሁላቸውም።» ዘጸአ. 6:2:3።

ይህም፡-

1ኛ፡ «እግዚአብሔር ለአብርሃም ተገለጸለት፤ አለውም፡- እኔ ኤልሻዳይ ነኝ፤ ሁሉን የሚይዝ በፈቱ ሂድ፤ ፍጹም ሁን፣ ቃል ኪዳንም በእኔና በአንተ መካከል አደርጋለሁ።» ዘፍጥ. 17:1-6።

ይኸውና በዚህ በተጠቀሰው ቃል ነው ለአብርሃም፣ ለይስሐቅ፣ ለያዕቆብ አምላክ መሆኔን አስታወቅሁ፤ ታወቅሁ፤ እያለ ለሙሴ የሚነግረው። ዘጸአ. 6:2። ይህም ኤልሻዳይ የተባለበት ስሙ ነው። ኤልሻዳይ ማለትም ሁሉን የሚይዝ፣ ሁሉን የሚችል እግዚአብሔር ማለት ነው። እነሆም ይህ ኤልሻዳይ የተባለበት ስም በስሙ ህላዌያት ሲመጡን የገቢር አቋም የሚገለጽበት የባሕርይ ግብር ስም መሆኑን እንጂ፣ የባሕርይን ስም የሚተረጎም አልሆነም።

2ኛ፡ ስሜ እግዚእ «ይሆዋ» ወይም በአንዳንድ የግዕዝ መጻሕፍት፣ እግዚእ እግዚአብሔር የሚል ጥቅስ ነው። ይህን ስሜ እግዚእ «ይሆዋ» እያለ የሚናገርበት ስሙ አሁን ለሙሴ ሲገለጽለት፣ የመጀመሪያ ጊዜ መሆኑ ነው። ይኸውም በዚህ ስም ከሙሴ በፊት ለነበሩት ለአብርሃም፣ ለይስሐቅ፣ ለያዕቆብ ሳይታወቅላቸው መቆየቱን ራሱ እግዚአብሔር በተብራራ አኳኝን ሲነግረው ይታያልና ነው።

እስከዚህ ስለ ሁለቱ ስሞች የጊዜና የሁኔታ አቀራረብ እንደምን መሆኑን የመለከትን። ይሁንና ለአብርሃም የተገለጸለትን ስም፣ ይኸውም እግዚአብሔር «ኤልሻዳይ» የሚለውን ስም ትርጉም እላይ እንደገለጽነው ሆኖ ታወቀ።

አሁን ለሙሴ ስለተገለጸለት እግዚእ «ይሆዋ» ስለሚል ቃል፣ ዘይቤ እንዴት ላይሆነ፣ ብንጠይቅ መልካም ነው። እነሆም በሕዝብ እሥራኤል ዘንድ ይሆዋ ለሚል ስም እግዚእ ተብሎ በግዕዝ ቋንቋ ፍቺ በቅንፍ መተርጎሙን እናያለን።

በአባ ሮሜ የተተረጎመ የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስም በስሜ እግዚእ ተብሎ በቅንፍ «ይሆዋ» በሚል አቀራረብ ተጽፎአል። ዘወሐ. 6:2:3:6።

የግዕዝን መጽሐፍ ቅዱስ ከተረጎሙት መካከል፣ ምናልባት እግዚእ የሚለው ቃል ዘቃልነቱ ሲታይ፣ ልዩ ልዩ ፍቺ ያለው ነው። አሻሚነቱ ስላሰጋቸው ይመስላል፡- «ለዮ እንዲሆነው እግዚእ እግዚአብሔር ብለው ተተርጉመውት እናገኛለን።

ለምሳሌ፡- «በስምየ እግዚእ እግዚአብሔር፣ በአማርኛም እግዚአብሔር በሚባል ስሜ ተብሎ ተነግሮአል።» ዘወሐ. 6:2:3። በኮከብ ጽባሕ ዘማኅበረ ሐዋርያት ፍሬ የሆነውን ማተሚያ ቤት አሥመራ።

እዚህ ላይ እንዳየነው በአባ ሮሜ ዘንድ ተተርጎሞ በ1832 ዓ.ም. የታተመ የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ በስሜ እግዚእ «ይሆዋ» አልታወቅሁላቸውም ተብሎ የተጻፈውን በመመልከት እግዚእ፣ ያለውን ይሆዋ ተብሎ ተተርጎሞአልና፣ ይሆዋ የሚል ስም የእግዚአብሔር ዓይነተኛ ስም ባሕርይ መጠሪያ ነው ብለው የሚያስቡና የሚያስተምሩ ሰዎች አሉ።

ስሙ ህላውያትን በመተንተን የምንመረምር ሆነን ከተገኘን ግን፣ ይህ ለሙሴ የተገለጸለት ይሆዋ የሚል ኅቡዕ ስም፣ በስሙ ባሕርይ አቋም ሲናገርለት አናይም። ይኸውም ይህ ይሆዋ የሚል ስም የተነገረበት ምክንያታዊ ገለጻ የግብረ ባሕርይ ስያሜን ያዞ እንጂ፣ ስሙ ባሕርይን ሲገልጽና የጽፍቶ ባሕርይን መልክ በሚያንጸባርቅበት አቋም አይደለም። እነሆም ይሆዋ በሚል ስም ወደሙሴ ሲመጣ የተነገረበትን የኃይል ቃል የሥጦር አስተውለን የተመለከትን እንደሆነ፣ ስለምን ወይም ምንን ለመግለጽ አገደተሰጠ ከንባቡ አገባብ ልንረዳ እንችላለን።

ይኸውና ይሆዋ ተብሎ መጀመሪያ ከተነገረበት ክፍል፣ በአማርኛ አባ ሮሜ ከተረጎሙት መጽሐፍ ቅዱስ በዘመነት ም. 6:3። ጀምሮ ያለውን አንባቢ ስሙ ካለበት ወደላይም ወደታችም አስተውሎ እንዲመለከት ከዚህ በታች አቅርቦንለታል።

እግዚአብሔር ሙሴን ተናገረው አለውም፣ እኔ እግዚአብሔር ነኝና። ለአብርሃም ለይስሐቅ ለያዕቆብ ሁሉን እንደሚችል አምላክ «ኤልሻዳይ» ተገለጥሁ። በስሜም እግዚእ «ይሆዋ» አልታወቅሁላቸውም። ከእርሳቸውም ጋር ኪዳን አቆምሁ። የከነዓንን የእንግድነታቸውን ምድር እሰጣቸው ዘንድ የተሰደዱባትን ምድር።

«አሁንም እኔ የእሥራኤልን ልጆች ልቅሶ ሰማሁ፣ የምስር ሰዎች የገዙዋቸውን ኪዳንም አሰብሁ። ስለዚህም ለእሥራኤል ልጆች በላቸው። እኔ እግዚአብሔር ነኝ። ከምስርችም ባርነት አወጣችኋለሁ፣ ከግዛታቸውም አድናችኋለሁ። በተዘረጋች ክንድ በታላቅ ፍርድ አስጥላችኋለሁ። የእኔ ወገን አደርጋችኋለሁ፣ አምላክም እሆናችኋለሁ። እኔም እግዚአብሔር አምላካችሁ እንደሆንሁ ታውቃላችሁ። ከምስር ባርነት ሰወጣችሁ፣ ለአብርሃም ለይስሐቅ ለያዕቆብ ልሰጣት እጄን ወደ ዘረጋሁባት ምድር አገባችኋለሁ። እርስዎንም ለርስት እሰጣችኋለሁ። እኔ እግዚአብሔር።»

እነሆም ይህን የሚል ስያሜ በስመ ህላዌያት አቋም የትኛውን ደረጃ ያዩ እንደሚገኝ፤ ማለት የእግዚአብሔር የባሕርይ ግብር ስም ወይም የጽሑፍ ባሕርይ ስም መግለጫ ሆኖ የተሰጠ ስም ሆኖ ተነግሮ እንደሆነ፤ ራሱ እግዚአብሔር ብሩህ አድርጎ በገለጸው በተሰፋ ቃሉ አፈጻጸም አስተውሎ ለመረዳት ይቻላል።

መጀመሪያ ለአብርሃም በገለጸው ኤልሻዳይ ሁሉን እንደሚችል «እግዚአብሔር» በመሆን ሲታወቅለት፤ ይህን የሚል አሁን ለሙሴ በገለጸለት ስሙ አልታወቀለትም ነበር። ይኸውም ለአብርሃም በታወቀለት ኤልሻዳይ የሚል ስሙ፤ ዘርህ ለእርሱ ባልሆነች ምድር ስደተኞች ይሆናሉ፤ ባሪያዎችም አድርገው አራት ዓመት ያስጨንቅዋቸዋል። ደግሞ በባርነት በሚገዙአቸውም ሕዝብ ላይ እፈርዳለሁ። ከአራተኛው ትውልድ ወደዚህ ይመለሳሉ። ብሎ የተሰፋ ቃል ኪዳንን ሰጥቶት ነበር። ይሁን እንጂ የእግርን ጫማ የሚያሳርፍበት ቦታ እንኳ አልሰጠውም ነበር። ዘፍጥ. 15፣ 13-21።

አሁን «ይሆዋ» የሚል ስም ለሙሴ ሲገለጥለት ግን፤ ያን ኤልሻዳይ ሁሉን እንደሚችል ሆኖ በተገለጸበት ስሙ ዱሮ ለአብርሃም የሰጠውን የተሰፋ ቃል እተግባር ላይ ሊያውል ማለት የሰጠውን የተሰፋ ቃል ፈጻሚ ሲሆን ይታወቅለታል። እነሆም «ይሆዋ» የሚል ስሙ ለሙሴ የተገለጸለት በዚህ አኳኝን ነው። እንግዲህ ይህ የሚል ስም ምሥጢርና አቋሙ እንዲህ ሆኖ ተለየ፤ የጽሑፍ ባሕርይ ስያሜ መግለጫ ሳይሆን፤ የግብረ ባሕርየ ስያሜ ሆኖ መገኘቱ ታወቀ። የባሕርይ ስም መጠሪያ ሆኖ አለመሰጠቱንም ስመ ህላዌያትን በሚያጣራ በተመርሆ ልቡናዊ አሠሣ «ምርምር» ለመረዳት ተቻለ።።

እንግዲህ እግዚአብሔር ኤልሻዳይ ሁሉን የሚችል የሚል ስሙ ሲገለጽለት ገና ለወደፊቱ ሊያደርግለት ያለውን በተሰፋ ቃል ብቻ ነግሮታል። ደግሞም ሁሉን ቻይ መሆኑን አስታውቆታል እንጂ፤ በድርጊት በተግባር በግብር አላሳየውም ነበር።

ይሆዋ «እግዚእ» የሚል ስሙ ለሙሴ በተገለጸለት ጊዜ ግን የሰጠውን የተሰፋ ቃል ፈጻሚ ወይም አስፈጻሚ መሆኑን ይኸውም መጀመሪያ ለአብርሃም የሰጠውን የተሰፋ ቃል ለሥራ ላይ የሚያውልና አስፈጻሚ መሆኑን አሳውቆበታል። በዚህ መካከል ያለውን ልዩነት አጥርቶ ከማወቅ ጋር ይሆዋ የሚል ስም የባሕርይ ስም መጠሪያ ሳይሆን፤ እሥራ ላይ «እተግባር ላይ» በማለት ረገድ የባሕርይ ግብር ስያሜና መጠሪያ መሆኑን በተመርሆ ልቡናዊ ስሠሣ ለማየት እንደሚቻል አለመዘንጋት ነው።

እንግዲህ ይህን ስም ነው፤ የግዕዙ መጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎች ወደ ግዕዝ ሲተረጎሙት እግዚእ እግዚአብሔር የሚል ተደራራቢ ስያሜ ለመግለጽ የፈለጉት።

3ኛ፡ እግዚአብሔር፡ አምላክ።

በመጽሐፍ ቅዱስ ይዘት በግዕዙ የእግዚአብሔርን ስሞች በመደጋገም እግዚአብሔር ተብሎ እንደተገለጠው ሁሉ፤ ሌሎችም የእግዚአብሔር ስሞች በመደጋገም ወይም በመደራረብ የሚነገሩበት ቦታ ይገኛል። ይኸውም የእግዚአብሔር ስም በሚነገርበት ጊዜ፤ ለየት ያለ ምሥጢር ይዘው ሲታዩ፤ የስሞች መደራረብ ይታያል። ለምሳሌ፡- እግዚአብሔር አምላክ እየተባለ የሚነገርባቸውን ጥቅሶች ልንመለከት እንችላለን። ኢ.ሳ. 26፡4። መዝ. 82፡18። ኢ.ሳ. 12፡2።

ቀጥሎ ባሉት በእነዚህ ጥቅሶች ደግሞ እግዚአብሔር አምላክ ተብለው ተነግረዋል። እግዚእ አድናይ የሚለውንም እግዚእ አድናይ፡- በአማርኛው ጌታ እግዚአብሔር፤ ተብሎ በተደጋጋሚ ስም አብነት ተተርጎሞ ይገኛል። ሕዝ. 14፡21፤ 23።

የእግዚአብሔር ደግሞ በባሕርይ ፈጥሮ የሚገባ መሆኑን፤ እንዲሁም የፍጥረቱ መጋቢ ሆነን በሚገልጹበት ስያሜ እግዚእና፤ ምልክና በሚሉ የግዕዝ ቃላት ይጠቀማሉ። የሆዋ ይላሉ።

4ኛ፡ ዐቢይ፡ ልዑል፡ ክቡር፡ ቅዱስ።

እንደዚሁም በቅዱሳት መጻሕፍት የእግዚአብሔር ስም ዐቢይ፡ ልዑል፡ ክቡር፡ ቅዱስ ተብሎ ተጠርቶአል። እነዚህም የባሕርይ ግብርን መግለጫ ሆነው፤ የግዕዝ ስም ህላዌ «አቋም» በቅጽልነት ይገልጻሉ። ዳን. 4፡34። ኤር. 32፡18። ኢ.ሳ. 17፡15። መዝ. 107/108/፤5።

«በኩሉ ይመልክ ዘኩሉ ይለገዝ፡- ሁሉን የሚይዝ። ዘይክል ኩሉ የወራዊት ጌታ የሆነ የሚገባ ሁሉን የሚችል። ወራዊት ሲባልም ሰማይ ከነግሠ ምድር ከነልብሱ ከነዝህ ሲባል ነው።»

የቤተ ክርስቲያን መምህራን ይህንና እነዚህን የመሳሰሉ ቃላት ከመጽሐፍ ቅዱስ ለየተው በግውጣት፤ እግዚአብሔራዊ ባሕርይንና ህላዌውን ግብረ ባሕርይን ለመግለጽ የተጠቀሙ አልቀረም።

ምዕራፍ ሃያ አንድ።

እግዚእናና መለኮት።

በሰዋሰው ዘይቤ እግዚእ ማለት ጌታ ማለት ነው። ይህም መለኮ ተብሎ በግዕዝ ከሚነገር ቃል ጋር አንድ ኃይነት ተዘምዶ እንዳለው ይገልጻል። መለኪም ማለት ጌታ ሆኖ ገዥ የማለትን ትርጉም ይዞ እንደሚገኝ አያጠራጠርም። እግዚእና ማለትም ሳንት ማለት መሆኑ ታውቆአል።

እንግዲህ፡- እግዚእ በማለትና መለኮ በማለት መካከል ያልተራራቀ ተዘምዶና የምሥጢርን የሚያስተባብር ፍቺ እንዳለ ይታያል። መለኪም መለኮ ከሚል ግግዩ ለተቀየረ የወጣና ከእውነተኛው አምላክ ባሕርይ በቀር፤ ሌላ ፍጡር ወይም ግብር የሚጠራበት መለኮት ተብሎ የሚጠራ ስምን ከዚህ ጋር መሆኑን ያስተውሏል። ከዚህም የተነሣ እግዚእና ማለትና መለኮት ማለት በዘይቤው ፍቺ ይገናኛሉ።

ይህ በአንድ ወገን ሆኖ፤ በሌላ ወገን ደግሞ የእግዚአብሔርን ሕይወተ ባሕርይ ለተቀበነ፤ መለኮት ከሚለው ጋር ስናገናኝበው ተዛምደው ይገኛልናል።

ከእነዚህ ሁሉ ባሕርየ እግዚአብሔርን «ሊሉየ ባሕርይን» ሊተካና መጠሪያ ሊሆን ህላኑ የሚችል ስም የትኛው ነው? አምላክና አምላክነት መለኮት።

በግዕዝ ባህል መለኮት የማለት ስያሜ የማንም የማናቸውም ህላዌና ባሕርይ፤ ለካልና ግብር፤ ዑናቱ ወይም አቋሙ የማይጠራበት፤ ነገር ግን የባሕርይ አምላክ ለሆነ ለአንድ ለእግዚአብሔር ብቻ የባሕርይ ግብር፤ እንዳንድ ጊዜም ራሱ የማይታወቅ ባሕርይ፤ የሕይወተ ባሕርይ በኩነት መገናኘብ ህልውናው በተለይ የሚጠራበት ልዩ

መጠሪያ ነው። ይህ ሁሉ ሲሆን ግን ስምንቱ እያሻግም። ከባሕርይ አምላክ በፊት ማንንም አያስጨምርም፤ ማንንም በተጨማሪነት አያስገባም ማለት ነው።

በዚህ አንጻር የሚገኘው፡ አምላክ የሚለን ስም ብናቀርብ ግን፡ አሕዛብ ሁሉ ስማይንና ምድርን ባሕርንና ያሉባቸውን ላልፈጠሩና የባሕርይ አምላክ ላልሆኑ ወይም አምላክነት ለሌላቸው ብዙ ጣዖታት አማልክት እያሉ እንደሚጠሩባቸው መጻፍት ቅዱስ ይገልጻል። ኤር. 10:10-16። ኢሳ. 44:9:10። ም. 37:18:19።

እንዲሁም ደግሞ የተቀብሮ ስያሜ ሕጋዊ በሆነበት አቅዋም፡ የዘመን ብልህነት ስሜት፡ ካህናት፡ ነቢያት፡ «ረሰይኩክ አምላክ ለፈርዖን» ለፈርዖን አምላክ አደረገሁህ። በሌላም ቦታ፡-«አማልክት እንትሙ ወደቀ ልዑል ኩልክመ» አማልክት ናችሁ፡ ሁላችሁም የልዑል ልጆች ናችሁ ተብሎ ተነግሮላቸው ይገኛል። ዘፀአ. 7:1። መዝ. 81:6:7። ዮሐ. 10:34:35።

በዚህም አኳኋን አምላክ የማለት ስያሜ በመጽሐፍ ቅዱስ አባባል፡ ምንም እንኳን በተቀብሮ ለሚፈጸመው አረጸጸም ሥልጣንና ኃላፊነትን የማግኘት መብት እንደሚገልጹ ሆኖ ቢነገርም ቅሉ፡ ፍጡራንም ሲጠሩበት ተገኝተዋል። ማለት ነው። ይህም ሲሆን በግንዛቤ አምላክና በአማርኛው አምላክነት ሲል የተገኘ እንደሆነ ግን፡ መለኮታዊ በሚገባበት ቦታ ተገኝቶ የአምላክ የባሕርይ ግብር ስምን የሚያንጸባርቅ እንደሚሆን ሳይዘነጋ ነው። ባዮሩ የአካላት ግብር ብቻ «የግብርኝ ስሞች» አይጠሩበትም እንጂ የአካል ስም ሁሉ ሳይቀር አካላትን በማገናዘብ ይጠራበታል።

ከዚህም ጋር በመጽሐፍ ቅዱስ አቀራረብ የእግዚአብሔር አምላክነት ክልሉን አማልክት ለይቶ ለማስታወቅ በሚነገርበት ጊዜ፡ የእውነት አምላክ «አምላክ ጽድቅ» ወይም ሕያው አምላክ ተብሎ መነገሩ የሚታወስ ነው። ይህንም መተርጎሚያ የሆነ ብሔራዊያን ሊቃውንት የባሕርይ አምላክ በማለት ይገልጹታል። ኤር. 10:10:11።

ይኸውም እውነት የሚል ቃል ባሕርይ ተብሎ፡ ሕያው የሚልም ባሕርይ ተብሎ እንዲተረጉም ማድረጋቸው ስለምንድን ነው? ቢሉ ፈጣሪነት ሕያውነት፣ ዘላለማዊነት እንጂ፣ ፍጡርነት የማይሰማግው አምላክ የዚህ እውነትነቱ የባሕርይ መሆኑን በመንገዳቸው ምክንያት ነው። እረግሞ አሳብ ያልወለደውና ሰው ሠራተኛ የሆኑት አምላክ ካልሆነ ወይም እንደብሉይ ኪዳን መባቂዎች አምላክነቱ የጸጋ ካልሆነ አምላክ ከሚል ስያሜ ርቆና ተለይቶ፣ የባሕርይ አምላክ መሆኑን በሚያረጋግጥ ቃል የባሕርይ አምላክ አሉ። መዝ. 81/82/6:7።

ዳዊት፡-«መኑ ውላቱ አምላክ ዘእንበል እግዚአብሔር መመኑ እግዚአብሔር ዘእንበል አምላክነ፡-» ከእግዚአብሔር በቀር አምላክ ማንው? ከአምላክነትን በተጠቀሰ እግዚአብሔር ማንው? መዝ. 17:31።

ጳውሎስ፡-«ወአልቦ አምላክ ዘእንበል አሐዱ እግዚአብሔር፡-» ከእንባ ከእግዚአብሔር በቀር ምንም አምላክ የለም። 1ቆሮ. 8:4። ም. 12:5። እያለ የተናገሩትን በማያወላውል ገለጸ ለማስታወቅ ሲሉ የሰጡት አብነታዊ ፈላጊ ነው።

የሆነ ቢሆን መለኮታዊ የሚባል ስም ግን፡ ከላይ እንደተገለጸው፡ በመጠሪያነት ረገድ ማንም፣ ምንም ፍጡር በስያሜ የማይላቸው፣ የማይሻግው፣ የጽፋዩ ባሕርይ አምላክነት ያለውና የባሕርይ አምላክ የሆነ እንዲ እግዚአብሔር ብቻ የሚጠራበት ልዩነት ታላቅ የተከበረ ስም ነው።

ለይደሉኪ ናስተማሰል መለኮቶ፡- መለኮቶን ከምንም ሆነ፡ ከማንም ልናመሳስለው ይህም የሐዋ. 17:29። ወከመዝ ይትአመር ኃይሉ ወመለኮቱ ዘለዓለም፡- «አግዮ የሆነ ኃይሉና መለኮቱ በዚህ ይታወቃልና ሮሜ 1:20። 2ጴጥ. 1:3:4።

ለ ቃውንቱም ይህን አብነት በመከተል፡ «ወመለኮትሰ ኢይትክሃል ይትበሃል ዘንተ ዘላ መዘንተ ይመስል።» መለኮት ይህን ያህላል ይህን ይመስላል አይባልም። መለኮት ያላትና ከአሳቦችም ሁሉ በላይ የመጠቀና ከፍ ከፍ ያለ ነው እያሉ መስክረዋል። ዘኢርያቶስ ገጽ 86:47።

ይኸውና መለኮት የሚል ስም ከጥንቱ ማንም ፍጡር ሊጠራበት የማይገባ፡ «የሆነ» ለፍጡራን መጠሪያ ሊሆን የማይታሰብና የማይቻል፡ ማንም ይሁን ማን፡ ለሆነ የማይላቸው ነው። ነገር ግን፡ አንዱ እግዚአብሔር በእግዚአብሔርነቱ ብቻ ለሆነ መከራ ለሌለበት የባሕርይ አቋም የሚጠራበት ነው።

ይህም የእግዚአብሔር የባሕርይ አቋም «ህሉና» አንድ ሆኖ ሳለ፡ በስመ ህላዌያት ለሆነ ምሥጢራዊ ትርጓሜ ይሁታው እንደሚከተለው ይብራራል።

የሆነ መለኮት የእግዚአብሔር ግብረ ባሕርይ መጠሪያ ስለ መሆኑ፡-

መለኮት የሚል ስያሜ በስመ ህላዌያት የአሰያየም ምድብ፡ ጥንተ አቅዋሙ ያለው እግዚአብሔራዊ ለሆነ ባሕርይ ግብር መጠሪያ እንደሆነ እንመለከታለን። ለሆነ ሐዋርያው ጳውሎስ፡-

«ወከመዝ ይትአመር ኃይሉ ወመለኮቱ ዘለዓለም።» ዘለዓለማዊ የሆነ ኃይሉና መለኮቱ በዚህ ይታወቃልና ሲል ባቀረበው ገለጸ፡ መለኮት የሚለውን ስም የግብር ሐርይ መጠሪያ እዳደረገው እናያለን። ሮሜ 1:20። ይኸውም በስመ ህላዌያት ለሆነ ያለውን አቋም የሚያስገነዝብ ነው።

ጴጥሮስም፡-«ዘበኃይል መለኮቱ ወሀበ ለነ ኩሎ ዘይወስድ ኅበ ሕይወት።» መለኮቱ ኃይል ወደ ሕይወት የሚያደርሰውን ሁሉ ለእኛ ሰጠን፤ ባለጊዜ መለኮትን የግብረ ባሕርይ መጠሪያ እድርጎ እንዳቀረበው እንመለከታለን። 1ጴጥ. 1:2።

ከሊቃውንትም አትናቱዎስ ሐዋርያዊ፡-«ወንሕነኒ አመነ ወነአምን ካዕበ በኩሉ ይተሀበ በእንተ አሐዱ መለኮት ዘቅድስት ሥላሴ ዕሪት።» እኛም ደግሞ በተካከለች የጳውሎስ ስለ አንዱ መለኮት የተባለውን ሁሉ አምነናል፤ እናምናለንም። በማለት ለነገር መለኮትን ለግብረ ባሕርይ ገለጸ አቅርቦት እናገኛለን። ሃይ አበ አትናቱ ገጽ 87 ዘሳል 14 ቍጥር 27።

ባለድህረ ሁለቱም «ነጽር በልብ ንጹሕ ለባዊ ኅበ ህላዌ መለኮት ዘኢይትፋለስ ወዘኢይትዌለጥ ወዘኢይትመላጥ።» ወደማይፋለስና ወደማይለዋወጥ ወደማይለዋወጥም ዘላዊ መለኮት ንጹሕና አስተዋይ በሚሆን ልቡና ተመልክት ብሎአል። ሃይ አበ ባለል ዘተግ ገጽ 11 ክፍል 4 ቍጥር 20።

እነሆም መለኮት ተብሎ የሚነገር ስም በስመ ህላዌያት የአሰያየም ምድብ መሠረት የእግዚአብሔር ግብረ ባሕርይ መጠሪያ ሆኖ ሲነገርባቸው የሚገኙትን ማስረጃዎች ለን።

በዚህም አኳኋን፡ መለኮት የሚል ስም ከመሠረቱ ለእግዚአብሔራዊ ግብር ባሕርይ መጠሪያ መሆኑ ታወቀ። በዚህ እንዳለ ደግሞ መለኮት ስሙ ለማይታወቅ ለባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ ሆኖ ሲነገር እናገኛለን።

2ኛ፡ መለኮት የባሕርይ የእግዚአብሔር መጠሪያ ስለ መሆኑ፡-

መለኮት ስሙ ለማይታወቅ ባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ ይሆናል። የህዝብ ጠያቂ የእግዚአብሔር ባሕርይ ምክንያትና መነሻ ወይም አስገኝ እንደ አለው ለማይሆን ለማግኘት የተመኘ ጠያቂ መሆኑን ስለተረዳን፤ እኛም ለእግዚአብሔር ባሕርይ ምክንያት ሆነ መነሻ ወይም አስገኝ የሌለና የማይኖር መሆኑን ገልጸንለት፡ በየጊዜው የሕንጻው አፈወርቅ፡- «ወፍጹመ ኢይትክሃል ይርከቡ ስም ለገዡ ባሕርይ» የባሕርይ እግዚአብሔርን ስም ፈጽሞ ለማግኘት አይቻልም። ያለውን አቅርቦንለት መልሰን የሐ. አፈ. ወርቅ ድርሳን. 2 ገጽ 39።

ነገሩ እንዲህ ከሆነ፤ ታዲያ አሁን መለኮት የሚለውን ስም ለእግዚአብሔር የባሕርይ ስም መጠሪያ ሆኖ ይገኛል መባሉ፤ የባሕርይ ስሙን ለማግኘት ለማወቅ አይቻልም ሲባል የነበረው አባባል፤ ተሠርዞ ነውን ወይስ ተዘንግቶ የሚል ጥያቄ ሊመጣ ግድ ነው።

ይሁንና አሁንም የፊቱን አባባላችንን አልሠረገንም። እግዚአብሔራዊ የባሕርይ መጠሪያ የሚሆን ስም ሊገኝ እንደማይቻል፤ የታወቀና የተረጋገጠ ነው በማለት እንጸናለን።

ጉዳዩ እንዲህ መሆኑ ታውቆ ሳለ፤ ግን በሕይወት ባሕርይ ሕይወት ይህን ሕይወት ባሕርይ መሆኑን ያሳወቀ፤ የገዛ ራሱ በራሱ ያለ፤ ወይም ዘልጎለማዊ ራሱን ዘለጎለማን ባለው ራሱ ያስገኘ፤ በኩነታቱ የመገናዘብ ህልውና ዘለጎለማዊ ብሔራዊ ህሉና «ከዘለጎለማን ብቸኛ ነዋሪ» ባሕርይ ህላዌው መለኮት ተብሎ የሚጠራው ወቅት እንዳለ ልናስተባብል አንችልም።

አዎን፤ መለኮት የሚል ስም ከመሠረቱ ሲታይ፤ የእግዚአብሔር ግብረ ባሕርይ መጠሪያ መሆኑ ቢታወቅም፤ በዚያው እንዳለ ፈጽሞ ለማግኘት አይቻልም ለተባለው ለባሕርይ የእግዚአብሔር መጠሪያ «ስም» በማድረግ የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎች የቤተ ክርስቲያን ትምህርት መለኮት ሊታውንት ተጠቅመው ለእናንዳንዳችን። «ኢይደሉኬ ናስተማስል መለኮቱ» እግዚአብሔራዊ ባሕርይን መለኮት በማናቸውም ልናመሳሰለው አይገባንም። የሐ. 17፡28።

አትናቴዎስ በቅዳሴው፡- «ኢይትአመር እምነበ ይወደእ መለኮትከ» ባሕርይ መለኮትህ የሚገኝበት አይታወቅም። ሕርያቅስም በቅዳሴው፡- «ወመለኮት ኢይትክህል ይትበህል ዘንተ የአክል ወዘንተ ይመስል። አኮ ዘቦቱ ለመለኮት ክብብ ከፀሐይ ወወርኅ ወወቅም ከመ ሰብእ፤ አላ መንክር ውእቱ ወንቡር ዲበ አርያው። ኢይበጽሐ ሕሊና ሰብእ ወኢዘመለክት አእምሮ»።

መለኮት «ባሕርይ እግዚአብሔር» ግን ይህን ያህላል ይህን ይመስላል ሊባል አይቻልም... መለኮት ባሕርይ እግዚአብሔር እንደ ፀሐይና እንደ ጨረቃ ክብብ እንደ ሰውም ዐቅም መጠን ያለው አይደለም። ድንቅ ነው አንጂ፤ የሰው ሕሊና የመላእክትም አእምሮ ከማይደርስበት በአርያው የሚኖር ነው እንጂ ብሎአል። ቅዱስ አባ ሕርያቅስ ገጽ 86 ቍጥር 47፡48።

ከላይ እንደተረዳነው ሁሉ፤ በስመ ህላዌያት አሰያየም ምድብ፤ መለኮት የግብር ባሕርይ መጠሪያ ሲሆን፤ ስሙ ሊታወቅ ይቻል ላልነበረ ባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ እንዲሆን፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት እንደሚሉት

... ስሙ ሊታወቅ ይቻል። ለእግዚአብሔር የሚረቅ ድላቸው አብነት ከምን አገኘ? የሚል ጥያቄ ይኖራል።

የሁን እንጂ፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችና የቤተ ክርስቲያን የትምህርት ሊቃውንት ከመሠረቱ የባሕርይ ግብር የሆነ መለኮትን ፈጽሞ ሊገኝ አይቻልም ለባሕርይ እግዚአብሔር ስም መጠሪያ አድርገው እንዲጠቀሙት ያስቻላቸው፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ ግግኝታቸውን እንደሚከተለው አቅርበው አስረድተዋል።

የኸውም ሐዋርያው ጳውሎስ ለዕብራውያን ሰዎች በጻፈው መልእክቱ፡- «ዘውእቱ ፀዳል ስብሐቲቲሁ ወእምሳለ አርአያሁ ወነበረ በየማነ ዕቡዩ በሰማያት፡-» ለሌሎች ሲተረጉም፡- የክብሩ ነጻብራቅ የአካሉ ምሳሌ፤ በሰማያትም በታላቅነቱ ተካላ ተቀመጠ። ብሎ የተናገረው ነው። በዚሁም ላይ ምሥጢሩ ቢመረመር፤ ለሌሎች የሚቻል ነው።

የኸውም ሐዋርያው ዕቡይና ስብሐት፤ ታላቅነትና ክብር ሲል የተናገራቸው ቃላት ለሌሎች ምንን ለመግለጽ ፈልጎ ነው? ቢሉ፤ ስሙ ሊታወቅ ይቻል ላልነበረ ባሕርይ እግዚአብሔር መግለጫዎች እንዲሆኑት፤ አስቦ መሆኑን እንረዳለንና ነው።

የህንም የሐዋርያን አባባል የሕንጻው አፈወርቅ ሲተረጉም፡- «እስመ ሰብ አረከበ ዘይኤምሮ ኅበ ባሕርይሁ ብህል በዘንቱ አስማት። እስመ ዕቡይ ወስብሐት ያኢምሩ ኅበ ውእቱ ስም ዘፈቀደ ይዘከሮ፤ ወባሕቱ ስዕነ ረከቦቹ፤ ሐዋርያው ዘዚህ ወደ ባሕርይ የሚያመልክት ስምን ባላገኘ ጊዜ፤ ታላቅነትና ክብር በሚሉ ለዚህ ሰዎች ተጠቀመ። እርግጥ ነው። ታላቅነትና ክብር በጥንተ አቋግቸው ይህን ለምግው የፈቀደውን የባሕርይ እግዚአብሔርን ስም ለማመልከት አይችሉም። ለሌሎችም ለዚህ ባሕርይ የሚሆን ስም ለማግኘት አይቻልምና ብሎ አብራርቶታል። ለሌሎችም ሐዋርያው ይህንን የባሕርይ እግዚአብሔርን ስም ሊያወጣ ፈልጎ፤ ለዚሁም ለሌሎች የሚሆን ስምን ለማግኘት ባልቻለ ጊዜ፤ ታላቅነትና ክብር በሚሉ ቃላት ለሌሎች» ለባሕርይ ስም መጠሪያ መግለጫ አድርጎ ተጠቅሞባቸው መገኘቱን ያብሎሏል።

እንግዲህ ሐዋርያው ባሕርይ እግዚአብሔርን ለመግለጽ መጠሪያዎች ሊሆኑ ይችላሉ ላልነበሩ ታላቅነትና ክብር በተባሉ የስያሜ ቃላት፤ የባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ ለሌሎች ተጠቅሞባቸው ከተገኘ፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችና ሊቃውንት ቤተ ክርስቲያን በሐዋርያው አብነታዊ ተመርሆ መሠረት በስመ ህላዌያት አሰያየም ምድብ፤ የእግዚአብሔር ግብረ ባሕርይ መጠሪያ በሆነ መለኮት በሚል ስም ባሕርይ እግዚአብሔርን ቢጠሩበት የሚቻል መሆኑን ተገንዝበዋል ማለት ነው። ስለዚህ ስሙ ሊገኝ ሊታወቅ ይቻል ያልነበረውን ባሕርይ እግዚአብሔርን፤ መለኮት እያሉ ማረቃቸው፤ ከቅዱሳት መጻሕፍት ባገኙት አብነት መሆኑ በዚህ ማስረጃ ታወቀ።

የታወቁ የሀገራችን ሊቅና መሪዎች አለቃ ገሩይ ፈንታም ፍኖተ እግዚአብሔር በተባለ መጽሐፍቸው፤ ይህን የሕንጻው አፈወርቅ የጳውሎስን ቃል ሲተረጉም፡- «እው ዘለበ ወኢዝ ስም ዘውእቱ ብሂላ እግዚአብሔር ኢይኤምሮ ኅበ ውእቱ ባሕርይሁ ወፍጹመ ኢይትክህል ይርከቡ ስም ለገዡ ባሕርይ»።

አዎን፤ ይህ ስም እርሱም እግዚአብሔር የማለት ስም አንዱ፤ ወደዚሁ ባሕርይ አያመለክትም። ፈጽሞና አካቶም የዚህን ባሕርይ ስሙን ለማግኘት አይቻልም። ብሎ የተናገረውን ጠቅሰው፤ ለእግዚአብሔር የባሕርይ ግብር መጠሪያ የሆነ መለኮት የሚል ስም፡- የባሕርይ ስም ፈጽሞ ለማግኘት አይቻልም ሲባል ለነበረ ባሕርይ እግዚአብሔር የመጠሪያ ስም ሊሆን መቻሉን አስረድተው ገልጸዋል።

ይኸውም፡- ስሙ ሊታወቅ ለማይቻል ሌላ ምክንያት ወይም አስገኛ ለማይገኝ ባሕርይ እግዚአብሔር የሐንሰ አፈወርቅ እግዚአብሔር የማለት ስም እንዲ፣ የባሕር ስሙን አያስረዳም ካለ፣ መለኮት ማለት ስሙ ለማይታወቅ ባሕርይ መጠሪያ ለ፣ የሚነገር ስሙ ነው። «ይሆናል»። ብለዋል። ፍናተ እግዚአብሔር አንቀጽ 11።

እንግዲህ መለኮት የሚል ስም በመሠረቱ የእግዚአብሔር የባሕርይ ግብር መጠሪያ ሊሆን፣ እንደዚሁ ደግሞ ስሙ ሊገኝ አይቻልም ለሚባል ባሕር እግዚአብሔር መጠሪያ ሊሆን መቻሉን ተመለከትን።

3ኛ፣ መለኮት የእግዚአብሔራዊ ሕይወተ ባሕርይ መጠሪያ ስለ መሆኑ፡-

መለኮት የእግዚአብሔር ሕይወተ ባሕርይ ወይም የባሕርይ ሕይወት ተብሎ በሚነገርበት አቋም ይጠራበታል። ይህም መለኮት የሚል ቃል የሕይወተ ባሕርይ ትርጉም ይዞ መገኘቱንም ጭምር የሚያስረዳ ነው፡-

ቅዱስ ጳውሎስ፡- «ወከመዝ ይትአመር ኃይሉ ወመለኮቱ ዘለዓለም»። ዘለዓለም የሆነ ኃይሉና መለኮቱ እንደዚሁ ይታወቃል ብሎ ለአሕዛብ ስለተገለጸላቸው ዕውቀት ካብራራ በኋላ፣ አሕዛብ ይህን መለኮታዊን ዕውቀት በሚጠፋ ነገር ስለለወጡ፣ «እለ ወለጡ ስብሐቲሁ ለእግዚአብሔር ዘኢይመውት፡-» የማይሞተውን የማይጠፋው የእግዚአብሔርን ክብር ለውጠዋልና ሲል፣ እላይ መለኮት ያለውን ከዚህ የማይሞት የማይጠፋ፣ የእግዚአብሔር ክብር ብሎት ይገኛል። ሮሜ 1፣ 20፣ 21፣ 23።

በሌላም ስፍራ «ውእቱ ባሕቲቱ ዘኢይመውት ወቦቱ ብርሃን ዘኢይጠየቅ እምቅድመ ዓለም፡-» እርሱ ብቻው የማይሞት ከዓለም ፍጥረት በፊትም የሚመጣ ብርሃን ነው ብሎአል። 1ጢሞ. 6፣ 16።

ዳዊት «እስመ እምባሕ ነቅዕ ሕይወት በብርሃንክ ንርአይ ብርሃን፡-» ካንተ ዘንባህ ሕይወት ፈልቆአልና፣ በብርሃንህ ብርሃኑን እናያለን አለ። መዝ. 35/36/፣ 9።

ራሱም በነቢዩ በኤርምያስ አፍ፣ «ገደጉኒ ሊተ ነቅዕ ማየ ሕይወት፣ ወከሰ ለሙ ዐዘቃተ ስጡጣተ። «እኔን የሕያውን ውኃ ምንጭ ተውኝ። የተቀደዱትን ጉድጓዶች ለራሳቸው ቁፈሩ።» ሲል በትንቢተ ኤርምያስ ተናግሮአል። ኤር. 2፣ 13።

እነሆም ይህ ልዑል ልሉዩ ባሕርይ ሕይወት መለኮት መባሉ በመሠረቱም ሕያው ዘኢይመውት የማይሞት ሕያው በሚል ዘይቤ መነገሩን ሊገነዘቡት የሚገባ ነው ሊቃውንትም፡- «ስምክ ሕያው ዘኢይመውት» ስምህ የማይሞት ሕያው ነው ብለው ወስደውታል። መጽሐ. ቅዳሴ. ሊጦን ዘሠሉስ ፲፮ 200።

ቁርሎስም፡- «እስመ ስምከተ መለኮት ዘዲበ ህላዌሁ ሠናይ፣ ወኢይተነት እምሀሁ፡-» የመለኮት በህላዌው ላይ መጽናት ውብ ነው፤ ከሚኖርበትም አይናወጥም። ብሎአል።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ፈላታዎስም፡- «እስመ መለኮትሰ ዐቢይ ወክቡር ውእቅ ወኢይክል ላዕሌሁ ሞት፡-» መለኮት ዐቢይና ክቡር ነውና፣ ሞት በላዩ ላይ ሥልጣን የለውም። ብሎአል። ሃይ አበ ክፍል 1 ፲፮ 468 ቍጥር 2።

ባስልዮስ ዘአንጾኪያም፡- «ወህላዌ መለኮትሰ ጽኑዕ ውእቱ ወይሄሉ ዘልፈ እንበለ ማኅለቅት ወኢይትገመር ወኢይረከቦ ውላጤ ወኢሚጠት።» ህላዌ መለኮት ግን ጽኑዕ ነው። መጨረሻ በሌለበት ዘለዓለማዊነትም የሚኖር ነው። ሊወሰን የማይቻል ነው።

ሆኖ ማላዋወጥም አያገኘውም። ብሎአል። ሃይ አበ ባስል ዘአንጾኪያ ክፍል 1 ፲፲፯ ቍጥር 18።

የወላይተረከብ በምንትኒ ፍካሬ ብዕል መለኮት ዘኢይትነገር፡- ቁርሎስ የማይነገረው የወላይተረከብ በምንም በማናቸውም ረገድ ሊገኝ የማይቻል ነው። ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ጎበ ነገሥት ኄራን። ክፍል 50 ፲፮ 317 ቍጥር 5።

አግናጥዮስ ዘአንጾኪያም፡- «ኢተአምርት ከመ ለእመ ትቤ መለኮት ሞተ፣ አንተ ተቃላሪህም ለሥሎስ ቅዱስ። እስመ ባሕርይ ሥላሴ አሐዱ ውእቱ ዘውእቱ ሌላ መለኮት»።

መለኮት ሞተ የምትል ከሆነ፣ አንተ የሥሎስ ቅዱስ ገዳይ እንደምትሆን የምትሆን የሥላሴ ባሕርይ አንድ ነውና እርሱም አንዱ መለኮት የሚሆን ሲል፣ የሌላ ገና ሕይወተ ባሕርይን አገናዝቦ ገልጾአል። ሃይ. አበ. አግናጥ. ክፍል 1 ፲፮ ቍጥር 13።

ይህን በሚመስል አቀራረብ ቁርሎስ፡- «ወእመስ ከመዝ ንብል ንኩስዮ ማኅኤል እምህላዌሁ ዘውእቱ ሕይወት፡- እንደዚሁም መለኮት ሞተ ብንል ማኅኤልን ሕይወት ከሚሆን ባሕርይ እናርቀዋለን»። ሲል ተናግሮአል። ቁርሎስ ዘአንጾኪያ፡- ፲፮. 316።

ለሆነ፡- ይህ ነው እግዚአብሔራዊ ሕይወት። ይህ ነው ልዑል ባሕርይ ሕይወት። ይህ ነው ህላዌ መለኮት። ነቅዕ ሕይወት «የሕይወት ምንጭ» የሚባል፣ ይህ ነው የሚሞት፣ የማይለወጥ፣ የማይዝግ፣ መነሻ መድረሻ የሌለበት፣ የማይሾም የማይሻር፣ የማይገደብ፣ የማይገደብ፣ ንጹሐ ባሕርይ ጽፋዩ ባሕርይ፣ ቅዱስ፣ የባሕርይ ሕይወት፣ ይህ ሕይወት መለኮት ነው። ይህ ህላዌ መለኮትም የሥሎስ ቅዱስ ሕይወት ባሕርይ ነው።

ሆኖ መለኮት እግዚአብሔር ብርሃን ተብሎ ለሚጠራበት መጠሪያ ሆኖ ይነገራል።

በመጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ብርሃን ተብሎ ተነግሮአል። ሐዋርያ የሐንሰ የመለኮቱ እግዚአብሔር ብርሃን ነው። ጨለማም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም ብሎአል። ዮሐ. 1፣ 5-7።

ሐዋርያው ጳውሎስም፡- እርሱ ብቻው የማይሞት ነው። ማንም ሊቀርበው የማይቻለው ብርሃን ይኖራል ብሎአል። 1ጢሞ. 6፣ 16።

እነሆም እዚህ ላይ በቅዱሳት መጻሕፍት እንደተነገረ እግዚአብሔር ራሱ ብርሃን ነው። አኗኗሩም ማንም ሊቀርበው የማይቻለው ፍጹም ብርሃን ነው።

እንግዲህ ብርሃን እየተባለ የተገለጸው ይህ የእግዚአብሔር ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ተብሎ በቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ይነገርበታል፡-

ለምሳሌ፡- የሐዋርያት ተከታይ የሆነ አግናጥዮስ ዘአንጾኪያ «እጎብን እሙንቱ ለሞረተ አሐዱ መለኮት ዘውእቱ አሐዱ ብርሃን ዘይሠርቅ እምኔሁ ሥላሴ ማኅኤል፡-»

ሦስቱ አካላት በአንዱ መለኮት የተያያዙ ናቸው። እርሱም አንድ ብርሃን ነው፤ ሥላሴ «ሦስትነት» የሚወጣበትና የሚያበራበት ነው ብሎአል። ሃይ አበ አግናጥዮስ ዘአንጾኪያ ፲፮ 39 ክፍል 1 ቍጥር 8።

እያንዳንዱ በየአካላቸው ጸንተው የሚኖሩ ናቸውና፤ መለኮትም በአንድነት የሚኖር ነው እንጂ፤ ሦስት መለኮት ለመሆን የሚከፈል አይደለም። ቅድስት ያለመለያየት በተዋሕዶ አንድ ናቸውና። ይህንም ስለ አምላክ ተዋሕዶ እንናገራለን ሲል አስረዳ። አትናቴዎስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 476 ክፍል 1 ቍጥር 8።

የእስክንድርያው ሊቀ ጳጳሳት ስትቱዩም፡- ሳዊሮስ ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ከተናገረው ጠቅሶ «ነአምን በአሐዱ አምላክ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ስም በተዋሕዶ ወተዋሕዶ በሥላሴ። ንብል አሐደ እንበይን መለኮት ወሠለስቱ እንበይ አካላት ወገጸት በአሐዱ ክብር በአሐዱ ስብሐት እንተ ዘአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ምሥጢር ሥላሴ ይትከፈል ወኢይትከፈል። ይትከፈሉ በአካላት ወኢይትከፈሉ በመለኮት ከመዝ ውእቱ ፍጻሜ ጥምቀትን ወእምነትን በሙ።»

አንድ አምላክ በሚሆን በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስም እናምናለን። አንድም በሦስትነት፤ ሦስትነትም በአንድነት እንዳለ እናምናለን። ስለ መለኮት በምንናገርበት ጊዜ አንድ እንላለን። ስለ አካላትና ስለ ገጸት በምንናገርበት ጊዜ ደግሞ ሦስት እንላለን። ምሥጢር ሥላሴ ይከፈላል፤ አይከፈልምም። በአካላት ይከፈላሉ ይለያያሉ። በመለኮት ግን አይከፈሉም አይለያዩም። የጥምቀታችንና የእምነታችን ፈጽሞነት እንደዚህ ነው ብሎ አስረድቶአል። ስትቱዩ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 497 ክፍል 1 ቍጥር 9።

እንደዚሁም ሁሉ ይኸው ሊቅ አትናቴዎስ የተናገረውን ጠቅሶ፡- «ነአምን ያላውን ትላመን ከመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ዕድያን ምስል አብ። ወኩሉ ዘኢየሱስ ወኢየትሐመን በሙ ከመ አሐዱ ህላዌ ወኢሐዱ መለኮት እሙንቱ በቃል ወበምግብ ውጉዝ ለይኩን።»

እኛም ዛሬ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ጋር የተተካከሉ እንደሆኑ እናምናለን እንታመናለንም። አንድ ህላዌና አንድ መለኮት እንደሆኑ፤ በቃልም በሥጢር የማያምንባቸውና የማይታመንባቸው ሁሉ የተወገዘ ይሁን። ሲል አጽንቶ ተናግሮአል።

እነሆም በሕይወት ብሔተ ህሉና «በሕይወት ለብቻው ነዋሪ» ለሆነ ህላዌ መለኮት መገለጽ ተለይቶ የሚታወቅበትን ስም፤ ምን የሚል ስም ከቅዱሳት መጻሕፍትና ከቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ለቀራረብ በመጠኑ ተመለከትን።

ሀ. በተለያዩ ጊዜያትና በተለያዩ ሰዎች በልዩ ልዩ መገለጽ የተሰጠበትን፡-

ለ. ከአንዳንድ የግዕዝ መጽሐፍ ቅዱስ ትርጓሜ ልዩ ልዩ አብነት በቀረበው ማስረጃ፡-

ሐ. በሰዋስዋዊ ዘይቤ በተገለጠው በተዘምዶ የቃላት አቀማመጥ፡-

መ. በምሥጢር ወይም በብሂል አተረጓጎም በቀረበው ሐተታ እስከዚህ እየን።

እንግዲህ አሁን የኩነት ህልውና መለኮት፤ ወይም ባሕርይ ሕይወት መገናዘብ በዘርዘር የሚገለጽበትን ትምህርት እንይ፡-

ምዕራፍ ሃያ ሁለት።

ኩነታዊ ህልውናው።

171- በከዊን ልብ፤ በከዊን ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ የተገናዘበ አንድ ልዑል ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት በትሥልስተ አካላት ስለ መኖሩ፡-

በሙራቱ በከዊን ልብ፤ በከዊን ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ፤ በመገናዘብ አንድ ሕይወት ባሕርይ ሆኖ፤ ወይም አንድ ህላዌ መለኮት ሆኖ በመገኘት መታወቁን የሚተናል።

ስለመሆኑም ይህ የባሕርይ ሕይወትነት ወይም ህላዌ መለኮት ከአካላት ተለይቶ ለሆነው እየኖረ ነው? ወይስ እንዴት ነው? ህልውናው ወይም አኗኗሩ እንደምን ሆነ? የሚል መሠረታዊ ጥያቄን ስለሚያስከትል፤ ለጥያቄው የተገባ ትምህርታዊን ውልስ አስተድመን መስጠትና ማጠናቀቅ እንደሚኖርብን የሚያጠራጥር አይደለም።

በከዊን ልብ፤ በከዊን ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ፤ አንድነት ወይም ተዋሕዶ፤ አንድ ሕይወት ህሉና ሕይወት ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ሆኖ ሲታወቅ፤ ሳይከፈልና ሳይለያይ በትሥልስተ አካላት ኩነታት ህልውና ዘላለማዊ በሆነ ጽንዕ እየኖረ ሳለ ሆነ፤ እሙን ትምህርት ነው።

አሦን፡- ኩነታዊ ህልውናው ከትሥልስተ አካላቱ ተለይቶና ተወስኖ ወይም ያለ ትሥልስተ አካላት ብቻውን ሆኖ፤ የሚኖርበት ጊዜ ሆነ አኗኗር ፈጽሞ የለም። የሚል ጥያቄ ትምህርት ግሁድ ሆኖና ታወቆ ያደረ አይደለምን?

ይህም በቤተ ክርስቲያን አበው ዘንድ በሚገባ ተጠናቅቆ ብያኔዎዊ መግለጫ የሰጠው የኖረ ለመሆኑ ማስረጃውን እንደሚከተለው እንይ፡-

«እስመ መለኮትስ አኮ ውፁእ እምሠለስቱ አካላት ከመ አይባእ ተጋብአተ ለማለት ወዕባሂ ንሬሴ ቅድስተ ሥላሴ ፍሉጣን እመለኮት በከመ አካላቲሆሙ ነገሎን እምነተ ሰይጣናዊ፡-»

የአማልክት ስብሰባ ወይም ብዛት እንዳይገባ መለኮት ከሦስቱ አካላት ውጭ ሆኖ ለሆነም፤ ቅድስተ ሥላሴንም እንደየአካላታቸው መጠን ከመለኮት እንደተለዩ ማድረግ፤ ሰይጣናዊ እምነትን እናምናለን። ሲል ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ለገደተናገረ ጂዮናስዮስ ዘአንጾኪያ አስረዳ። ሃይ አበው ጂዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 222 ቍጥር 3።

«ወአልቦ አካል ውፁእ እምህላዌ መለኮት፡-» ከህላዌ መለኮት ውጪ የሆነ አካል የለም ሲል ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ አስተማረ። ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ። ሃይ አበ ገጽ 211 ክፍል 1 ቍጥር 5፡4።

የሐንሰ ዘአንጾኪያም፡- «እስመ መለኮትስ አሐዱ ውእቱ ዘሠለስቲሆሙ፤ ሙላስቲሆሙ አሐዱ እሙንቱ በመለኮት «ወበሠለስቲሆሙ ህሉ መለኮት»።

መለኮት አንድ ነውና፤ የሦስታቸውም ነው። ሦስቱ ሁሉ በመለኮት አንድ ናቸው። በሦስቱ መለኮት አለ ሲል አስረዳ። የሐንሰ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 389 ቍጥር 13። ጂዮናስዮስ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 522 ክፍል 1 ቍጥር 2።

ዳግመኛም:- «ወንትአመን ከመ አሐዱ መለኮት ዘሠለስቱ አካላት የሦስቱ ለመለኮት አንድ እንደሆነ እናምናለን»። ብሎአል። ዲዮና ዘአንጾ ሃይ አበ ፲፮ ቍፕር 2።

«እስመ ባሕርየ ሥላሴ አሐዱ ውእቱ ዘውእቱ አሐዱ መለኮት:-» የሥላሴ ባሕርየ አንድ ነው። እርሱም አንድ መለኮት ነው። በማለት የአንጾኪያ አግናፕዮስ እሴት አስተማረ። አግናፕ ዘአንጾ ሃይ አበው ፲፮ 38 ክፍል 1 ቍፕር 13።

ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ:- «ወኢይትሀበሉ ጎጉላን ያብኡ ውስተ ቅድስት ሥፍልጠተ መለኮት» የጠፉ ሰዎችም ልዩ በሆነች በሦስትነት የመለኮት መለየትን ዘንድ አይድፈሩ። በማለት አስጠንቅቆአል። ጎር ዘእንዚ ፲፮ 211 ክፍል 1 ቍፕር 6።

ዮሐንስ ሊ. ጳጳስ ዘእስክንድርያም ለኪራኮስ ሊ. ጳ. ዘአንጾኪያ ሲጽፍለት «ወንፈልጥ ለግሙራ እለ ይብሉ እስመ መለኮተ አካላት . . . ዚአሁ ዘአብ ወመለኮት ወመንፈስ ቅዱስ፣ አኮ ፍሉጣን፣ ዳዕሙ ስንዕዋን ወጎቡራን በመለኮት:-»

የአካላት መለኮት የአብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ የየራሱ ነው። የሚሉትን እንለያለን አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በመለኮት የተሰማሙና የተባበሩ ናቸው እንጂ፣ የተለዩ አይደሉምና። ሲል ተናግሮአል። ዮሐን. ዘእስ. ሃ. አበ. ፲፮ 391 ቍፕር 11።

«ሊሉያን እሙንቱ በአካላት ፍጹማን፣ ወፍሉጣን በገጸት በከመ አስማቲሆን እንዳን ለግሙራ አሐዱ መለኮት:-» ሦስቱ አካላት ፍጹማንና በገጸትም የተለዩ ናቸው። በአንድ መለኮት መገናዘብ ግን፣ የተያያዙ ናቸው። በማለት ፊላሎስፎስ እስክንድርያዊ ብሩህ አድርጎ ገልጾታል። ፊላሎ ሃይ አበ ፲፮ 472 ክፍል 2 ቍፕር 2።

እነሆም:- በከዊን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ ተገናዝቦ፣ አንድ ልዩ ባሕርይ ሕይወት፣ ወይም አንድ ብሔተ ህሉና የሆነ ህላዌ መለኮት ሆኖ በመታወቅ ሳይወሰን፣ ያለመለየትና ያለመክፈል በትሥልስተ አካላት ህልውና ዘለግሎማዊ በሆነ ጽንዕ የሚኖር መሆኑንም ሊያሳይ እንደቻለ በተረበው ማስረጃ ታውቆአል።

ይህን ከተገነዘብን በከዊን ልብ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ ተገናዝቦ፣ እንደ ሕይወተ ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ሆኖ የታወቀውና በትሥልስተ አካላት ህልውናውን ያሳወቀ ብቻ ሳይሆን፣ ሥላሴያዊ የሆነውን እያንዳንዱን አካል ሕይወተ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል ሊያሰኝ ማስቻሉን የሚዘነጋ ነገር አይሆንም።

2ኛ፣ በሕይወት ብሔተ ህሉና «ልዩ ነዋሪ» የሆነ የህላዌ መለኮቱ መገለጫ እያንዳንዱን አካል ሕይወተ ባሕርይ ስለ ማሰኘቱ።

በትምህርተ መለኮት ረገድ ቀዋሚነት አላቸው ከምንላቸው መሠረታዊ ጭብጦች አንዱ እንደሆነ በግመን የምንጎርገርበትና፣ ምሥጢረ ሥላሴንም በሚገኝ የምናጠናፍቅበት ማሰሪያ የሆነ ዋና ጭብጥ ነገር ሥላሴያዊ የሆነ እያንዳንዱን አካል ሕይወተ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ ወይም አምላካዊ አካል የመሰኘቱ አብነት እንደሆነ ለይቶ ማወቁ ነው።

የቅድስት ሥላሴን ትምህርተ መለኮት አጠናሊሁ ከተባለ ዘንድ:- ይህን አብነት ከሥር ከመሠረቱ ተከታትሎ ማወቅና መረዳት አስፈላጊ ስለመሆኑ፣ የሚያከራክር ነገር አይደለም።

ሆኖም:- እያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ሕይወተ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል እንደሆነ ይሆን? ተብሎ ቢጠየቅ፣ በተብራራ መልስ ተገልጾልን የምናየው:- አብነት በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ ተገናዝቦው ልዑላ ባሕርይ ሕይወት ህላዌ መለኮት ያለመለየት፣ ያለመክፈል በትሥልስተ አካላት ኩነታዊ ህልውና ያለግሎ ጽንዕ ነዋሪ ሆኖ መገኘቱ ነው።

በከዊን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ ተገናዝቦው፣ በዘለግሎምነት ያለና የሆነ ህምድ ሥር መሠረት የሆነ ልዑላ ባሕርይ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት እንደሆነ አካል ሕይወተ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል ስለማሰኘቱ፣ ከቅዱሳት አካላት የተገኘውን ማስረጃ አቅርቦ ማየት መቼም ቢሆን ተቀዳሚ ተግባራችን ይታወቃል።

እያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ሕይወተ ስለ መባሉ ለመጠየቅ፣ መጀመሪያ ሕይወተ በሚል ርእስ የቀረበውን ማስረጃ እንይ።

በከዊን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ ተገናዝቦው፣ በዘለግሎምነት ያለና የሆነ ህምድ ሥር መሠረት የሆነ ልዑላ ባሕርይ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት እንደሆነ አካል ሕይወተ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል ስለማሰኘቱ፣ ከቅዱሳት አካላት የተገኘውን ማስረጃ አቅርቦ ማየት መቼም ቢሆን ተቀዳሚ ተግባራችን ይታወቃል።

1) «ለአብ ቦቱ ሕይወት፣ ለአብ ሕይወት አለው» እንዲሁም ሕይወተ አብ ብሎ ወልድ እንደተናገረለት ጽፎአል። ዮሐ. 5:26። ም. 6:57።

2) ወልድ ሕይወተ ባሕርይ ስለመሆኑም:- «ወሕይወት ቦቱ ውእቱ፣ ሕይወትም በእርሱ አሰኘ» እንዲሁም እኒም ሕይወተ ነኝ የሚለውን ጥሪ ቃል ጽፎአል። ዮሐ. 1:4። ቍፕር 57።

3) መንፈስ ቅዱስ ሕይወተ ባሕርይ ስለመሆኑ ሐዋርያ ጳውሎስ:- «መንፈስ ሕይወት፣ ሕይወት ያለበት መንፈስ፣ የሕይወት መንፈስ» ሲል ተናግሮአል። ሮሜ 8:2። ኢዮብ 33:4።

በእነዚህ ጥቅሶች አስረጅነት እያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል፣ ሕይወተ ባሕርይ ሆኖ ለመገለጫ ግልጽ ሆኖ አልታየምን? የሥላሴ አካላት እያንዳንዳቸው ሕይወተ ባሕርይ መሰኘታቸው በቅዱሳት መጻሕፍት ገለጻ እንዲህ ሆነው ቢገኙ እንጂ ነው?

በዚሁ በአንዱ ልዑላ ባሕርይ ሕይወተ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል፣ ሕይወተ ባሕርይ አካል በማለት የቤተ ክርስቲያን አብው እምነታቸውን ማጽናታቸው በዚሁ መሠረት መሆኑ እዚህ ዘንድ እንዲታይ በቅድም ተከተል አቅርባለን።

የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስ:- «ንብል አብ ሕይወት፣ ወልድ ሕይወት፣ መንፈስ ቅዱስ ሕይወት እንዘ አሐዱ ሕይወት:- እኛም አብ ሕይወት፣ ወልድም ሕይወት፣ መንፈስ ቅዱስም ሕይወት፣ እርሱም አንድ ሕይወት ነው እንላለን» ብሎአል። ዮሐ. ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ፲፮ 540 ክፍል 2 ቍፕር 5።

ዲዮናስዮስ ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ:- «ለህላዌ መለኮት ሰቱ ሠላስቱ አካል ስለሆነ ፲፮ ወሠለስቱ መልክዕ፣ ለባሕርየ መለኮቱ ሦስት አካላት ሦስት ፲፮፣ ሦስት ስለከ አሉት»። ሃይ አበ ፲፮ 449 ክፍል 1 ቍፕር 33።

የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት አግናፕዮስም:- «እሉ ሠለስቱ «አካላት» ፍጹማን ዲበ ማሰሪ ስብሐት ወእንዳን በዕምረተ አሐዱ መለኮት ዘውእቱ አሐዱ ብርሃን ዘይሠርቅ እሆኑ ሥላሴ።»

እነዚህ ሦስቱ አካላት በምስጋና ዙፋን ላይ ፍጹማን «በህልውና» ናቸው። አንዱ ብርሃን በሚሆንና ሦስትነት በእርሱ በሚያገባርቅበት በአንዱ መለኮት አዋቅጅነት የተጠናቀቀው ስለሆነ ማሰራረድ።

አግኖተዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 39 ክፍል 1 ቍጥር 8፡9።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ስትቱዩም፡- «ኩሉ ዘኢየሱምን በአብ ወመወ መንፈስ ቅዱስ ከመ አሐዱ ህላዌ ወአሐዱ መለኮት ለመንቱ ወዕሩያን ወበምግባር ውጉዝ ለይኩን፡-»

በአብ፡ በወልድ፡ በመንፈስ ቅዱስ አንድ ባሕርይ አንድ መለኮት እንደ ብቃልና በሥራ እንደሚተካከሉ የማያምን ሁሉ የተወገዘ ይሁን በማለት አጽንቶ ስትቱዩ ሃይ አበ 505 ክፍል 2 ቍጥር 10።

እነሆም በከዊነ ልብ፡ በከዊነ ቃል፡ በከዊነ እስትንፋስ ተገናዝቦ፡ አንድ የባሕርይ ስይወት ሆኖ በመገኘቱ ወይም አንድ ህላዌ መለኮት ወይም አንድ ህላዌ መለኮት በመታወቅ ሳይወሰን፡ ያለመለየትና ያለመከፈል በትሥልስተ አካላት ከከበዘለሃለማዊ ጽንዕ እየኖረ፡ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ ባሕርይ መለኮታዊ አካል ማሰኘቱ፡ ሊገነዘቡት የሚገባ መሠረታዊ ትምህርት ነው።

መሠረታዊ ትምህርት ስንል ማስታወቃችን፡ መለኮትን ከአካላት ውጭ እያደረግን ብዙ አማልክትን ከማምለክ በተለይም መለኮትን አራተኛ አምላክ ከማድረግና ከማታገደን፡ የምንጠበቅበትን ውሳኔያዊ ማስጠንቀቂያ ያዘለ በመሆኑ ነው።

ቁርሎስም፡- «ንሕነስ ንብል እስመ ሕይወት ውላቱ በህላዌሁ እግዚአብሔር ወወልዱ ዋሕድ፡-» እኛም እግዚአብሔር አብና እንዲያ ልጁ ወልድ በባሕርይ ሕያወ ነው እንላለን ብሎአል፡- ከዚህ ክፍ ብሎም «ወለእመ ተብህላ በእንተ መንፈስ ቅዱስ ከመ ውላቱ ማሕየዊ ይገብር ዘንተ፡ እስመ መንፈስ ሕይወት ውላቱ፡-»

መንፈስ ቅዱስ ማሕየዊ ቢባልም ይህን የሚያደርግ ነው፡ የሕይወት መንፈስ ወይም ሕይወት ያለበት መንፈስ ነውና ማለቱ የሚታወስ ነው። ቁር. ክፍል 50 ላይ ነገሥት ጌራን ሃይ አበ ገጽ 332፡333 ቍጥር 4፡5።

ለ. እያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል መለኮታዊ ስለ መሰኘቱ መለኮት በሚል ርዕዮተኛ የቀረበውን እንይ፡-

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አትናቴዎስ፡- «እስመ አካላት መለኮታዊ ለመንቱ፡- አካላት መለኮታዊያን ናቸውና» ብሎ ተናገረ። ሃይ አበው አትናቴዎስ 79 ክፍል 5 ቍጥር 3።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስ «እስመ ሠለስቲሆሙ አሐዱ መለኮት ለመንቱ» ዮሐ. ሊቀ. ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 463 ክፍል 20 ቍጥር 2።

የአንጾኪያም ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስ ወእመነ እብል ከመ እመንቱ መለኮት ለመንቱ። ዮሐ. ዘአንጾ. ሃ አበ ገጽ 319 ክፍል 1 ቍጥር 13። እነርሱም አካላት መለኮት እንደሆኑ በእውነት እናገራለሁ አለ።

በቅዱስ «አባ ሕርያቆስ» ወመለኮትሰ አብ፡ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አንላ አምላክ፡- መለኮት ግን አንዱ አምላክ የሚሆን አብና ወልድ መንፈስ ቅዱስ ነው ብሎአል። ዘአባ ሕርያቆስ ገጽ 86 ቍጥር 57።

ስለምን ቢሉ፡- ይህ በከዊነ ልብ፡ በከዊነ ቃል፡ በከዊነ እስትንፋስ የተገናዘበበ አንድ ሕይወት ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት፡ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ

ወይም መለኮታዊ አካል ባያሰኝ ኖሮ፡ ሦስቱ አካላት በአንድ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት አይደሉም በህልውናም አይገኙም ነበረና፡ ሦስት አካላት በተሰኘ ነበር። ነገር ግን በኩነታት የተገናዘበው አንድ ሕይወት ባሕርይ ህላዌ መለኮት ባለመለየትና ባለመከፈል ሦስቱን አካላት ሕያዊነ ባሕርይ ወይም መለኮታዊያን አሰኝቶ፡ ልዩ በምትሆን በሦስትነት ጽንዕ የሚኖሩ አካላት የሚቀሩበትን ምሥጢር በማስጨበጡ በትምህርተ መለኮት ረገድ መለኮት ብዛት እንደሌለ አስረድቶ ይገኛልና ነው።

እነሆም፡- «ጎርጎርዮስ እስመ መለኮትሰ አኮ ውፁእ እምሠለስቱ አካላት ከመ ለመለኮት ተታብአተ አማልክት። ወሶበሂ ንሬሴ ቅድስተ ሥላሴ ፍሉጣነ እመለኮት በከመ ለመለኮት ንትአመን እምነተ ሰይጣናዌ።»

የአማልክትን ብዛት እንዳይገባ መለኮት ከሦስቱ አካላት ውጭ ሆኖ አይገኝም። ሥላሴንም እንደ የአካላታቸው መጠን ከመለኮት እንደተለዩ ብናደርግ፡ ለመለኮት ለምንት የምናምን እንሆናለን። እያለ ያስጠነቀቀው፡ ይህንኑ ምሥጢራዊ ማሕየዊ ከመሠረቱ እንዳይፋላለበት አይደለም? ሃይ አበ ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ 522፡ ክፍል 1 ቍጥር 3።

እንዲሁም ደግሞ፡- ይህ አንዱ ሕይወት ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ለመለኮት ሥላሴያዊ አካል ሕይወቱ ወይም ባሕርይ መለኮቱ ሆኖ፡ ሕያወ ባሕርይ፡ መለኮታዊ ከማሰኘቱ በቀር፡ ከዚያ ውጭ እንደትርፍ ሆኖ አይገኝምና፡ ባለመገኘቱ፡ መለኮታዊያን አካላት አንድ አምላክ መባልን እንጂ፡ በሦስት አካላት ላይ የተጨማሪ ተቁጥሮ አራተኛ አምላክ መሆንን አያስችልም።

ይህንም አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- «አምላክ ውላቱ አብ፡ አምላክ ውላቱ ወልድ፡ አምላክ ውላቱ መንፈስ ቅዱስ፡ ወኢይትበሁሉ ሠለስተ አማልክተ አላ አሐዱ ለመለኮት»

አብ አምላክ ነው፡ ወልድ አምላክ ነው፡ መንፈስ ቅዱስም አምላክ ነው፡ ነገር ግን አንድ አምላክ ይባላል እንጂ፡ ሦስት አማልክት አይባሉም ሲል መሠረታዊ ማሕየዊ ማቅረቡ ስለዚህ ነው። አትና. ዘእስ. ሃይ አበ ገጽ 74 ክፍል 4 ቍጥር 4።

ዮሐንስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያም፡- «ወለእመኒ ንስምዮሙ ለሠለስቱ አካላት ለመለኮቱ አስማት ኢንሬስዮሙ ሠለስተ አማልክተ፡ ወኢይከውን ዝንቱ አላ አሐዱ ለምላክ ዘውላቶሙ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እምቀዲሙ ዘአንበለ ፍልጠት፡-»

ሦስቱንም አካላት በሦስት ስምች ብንጠራቸው ሦስት አማልክት አናደርጋቸውም። ይህ የማይሆን ነውና፡ ነገር ግን እነርሱ ከጥንት ጀምሮ ያለመለየት ከልጁና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በነበረ አብ ጋር አንድ አምላክ ናቸው። አለ።

ዮሐ. ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 398 ክፍል 1 ቍጥር 6።

ዮሐንስ ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ፡- «ወዳዲ ንብል፡ አብ ሕይወት፡ ወልድ ሕይወት፡ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወት፡ እንዘ አሐዱ ሕይወት፡ ወካዕቦ ይትበህል አብ አሐዱ፡ ወልድ አሐዱ፡ መንፈስ ቅዱስ አሐዱ። ወለለ አሐዱ እምአካላት፡ አሐዱ ህላዌ ወአሐዱ አምላክ እመንቱ፡ ወኢይትበሁሉ ሠለስተ አማልክተ። ወአኮ ዘንትአመን ዘሠለስቱ ዕደው ወበሠለስቱ አማልክት፡ ወኢበሠለስቱ መለኮት፡ አላ ንትአመን ዘሠለስቱ አካላት፡ ወሠለስቱ ገጽት እንተ አሐዱ ባሕርይ መለኮት።»

ዳግመኛም አንድ ሕይወት ሆኖ ሳለ አብ ሕይወት፣ ወልድ ሕይወት፣ ማህተም ሕይወት እንዳለን። ደግሞ አብ፣ አንድ ይባላል። ወልድ አንድ ይባላል። ማህተም ሕይወት አንድ ይባላል። ከአካላትም እያንዳንዱ አንድ ህላዌ አንድ አምላክ ናቸው። ዳሩ ግን ሦስት አማልክት አይባሉም። መገናኘብ ሊኖራቸው እንደማይቻላቸው አንድ ሦስት ሰዎች፣ በሦስት ሰዎች በሦስት አማልክት በሦስት መለኮት የሚኖሩ አይደሉም። የአንድ መለኮት በሚሆኑ በሦስት አካላት በሦስት ገጽት እናምናለን አብሎአል። ዮሐ. ዘአንጾ. ሃይ አበ ገጽ 540 ክፍል 2 ቁጥር 56።

ብሔራውያን ሊቃውንት፡- «በአምላክነቱ ምንታዊ በሦስትነቱ ርባዔ የለበት ብለዋል።» አለቃ ገሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወእቱስ አሐዱ አምላክ፣ ወእኩ ሠለስቱ፣ አሐዱ እግዚአብሔር ብዘኃን፣ ወክብረ ምልክናሂ ልዑል ለመለኮት፣ ወበመለኮት ምልክና፣ ወትደሰት ሥላሴ ይእቱ ትትመለክ ወትትአመር። በሠለስቱ አካላት ወተዋሕዶተ መለኮት ርትቅ እምኩሉ ክፍለት፣ ወእምኩሉ ፍልጠት።»

እርሱ ግን አንድ አምላክ ነው እንጂ፣ ሦስት አማልክት አይደሉም። አንድ አምላክ ነው እንጂ፣ ብዙ ጌቶች አይደሉም። ልዕልና ያለው የመለኮት አገዛዝም ከብዙ የመለኮት ሲሆን፣ በመለኮትም አገዛዝ አለ። ቅድስት ሥላሴም በሦስቱ አካላት ትመለክት ትታወቃለች። የመለኮታቸው ተዋሕዶም መከራል ከሚባል ነገር ሁሉ የታወቀ ነው ብሎአል።

ሐ. ሲኖዲቆን ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 439 ክፍል 1 ቁጥር 5።

እንግዲህ ይህ አብነታዊ ትምህርት በምሥጢር ሥላሴ ታላቅና ተዋሚ ትምህርት መሆኑን አስገንዝቦአል የምንለው። በዚህ መሠረታዊ ምክንያት ነው። ይህን እያሰላለፍን እዚህ ዘንድ ከቀረበው ትምህርታዊ ብያኔ ጋር ለማስተያየት ብንሞክር፣ ተዘምዶ መለኮት ለእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል፣ ሕይወቱ ወይም ባሕርይ ወይም ህላዌ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል ስለማስገኘት የሚገልጽ አብነታዊ ትምህርት፣ መቼውንም መለኮትን ከአካላት ውጭ እያደረጉ ብዙ አማልክትን ከማምለክ፣ በተለይም መለኮትን አራቶች አምላክ ከማድረግ የምንጠበቅበት ትምህርት ነው።

ብሔራውያን ሊቃውንትም፡- በአምላክነቱ ምንታዊ በሦስትነቱ ርባዔ የለበት በማለት በአምላክነቱ ሁለትነት፣ በሦስትነትም አራትነት የለበትም የሚለውን ውሳኔ አጽንተው መጠበቃቸው፣ የዚህ መሠረታዊ ትምህርት ውጤት መሆኑን ልንገነዘብ እንችላለን።

ይህን ከተገነዘብን ዘንድ ወደ ተከታዩ ትምህርት እግረ ልቡናችንን በምናቀናበት ጊዜ፣ ቃለ እግዚአብሔር በተቀረጸው መምሪያ መሠረት ወደማያሰጋን ቀጥተኛ መንገድ መረማመጃችንን እንመለከታለን።

በመሠረቱም ሕይወተ ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት በእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል በዘላቃም ጽንዕ ህልው ሆኖና እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል አሰኝቶ እንደመገኘቱ ሁሉ፣ የዚህ የሕይወተ ባሕርይ ወይም የህላዌ መለኮት ግብርም ባሕርይን ተከትሎ ይገኝ ዘንድ ጠባይዐዊ ሕግ እንደመሆኑ መጠን በእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል እየፈለቀና ሥነ መለኮት እየሆነ ይታያል። ቅድስት ሥላሴንም አንፀባርቆ ያሳያል።

የህገም ባሕርይ በግብር አቋምና በገቢር አቋም እሥራ ላይ ሲውል በሚገኝ ክፍለ ግብር እንመረምረዋለን።

በ16ኛ ምዕት ዘመን የተጻፈ ሰወስወ ግዕዝ ዘጸሐፍ አሐዱ ኢትዮጵያዊ ዘፈደለ ግላሰ በራዕዩ ባርክ ውስጥ የሚገኝ። የመሪጌታ ዳርጌ መጽሐፍ። አስበተፈሪ።

ምዕራፍ ሃያ ሦስት፡

የባሕርይ ግብር «ባሕርይ በግብር አቋም»

ዘከሚን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ የተገናዘበው ብሔተ ህሉና ሕይወት ግብር ምን ዓይነት መልክና የአቀራረብ ይዞታ እንዳለው የሚያሳይ ሁኔታ ሊሆን ነው?

ወደዚህ ዋና አሳብ ከመግባታችን በፊት፣ የትምህርቱ አቀራረብ መልክ ለማሳየት የአገላለጽ ሥራ-ሥር «አሥራው» ብንመለከት መልካም ነው።

በመሠረቱ ግብር ሲባል፡- የባሕርይ ግብር፣ የአካል ግብር፣ የኩነት ግብር፣ የግብር፣ የሚነገር አብነት መሆኑ፣ በቤተ ክርስቲያን መምህራን አባባል እሙን ነገር ሊሆን ይችላል።

እንግዲህ ስለ አካል ግብር በቦታው የሚነገር መሆኑን ከመጠቁማችን በላይ፣ በኩነት ግብርም በከዊን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ የተገናዘበ፣ አንድ ሰዎች ባሕርይ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት መሆኑን በሚነገርበት ክፍል እናቀርባለን።

አሁን ግን ማክተሚያው አንክር የሆነ በባሕርይ መነሻ ወይም ምክንያት የሚኖርበት የገዛ ራሱ ለራሱ ባሕርይ፣ ባሕርይም ለራሱ አስገኝና ከራሱ ተገኝ የሆነ ልዩ ልዩ ስላሴያዊ «መለኮቱ» ባሕርይ ብለን፣ ከዚህ ባሕርይ ስለሚገለጠው ግብር ለማነጋገሩን።

መቼም ግብር ሲባል፣ ገብረ ከሚል ግሥ በመውጣቱና፣ ሠራ አደረገ ተብሎ ለሥራ ሁሉ ላይ እየገባ እንደሥራው ስልት እየፈታ እየተረጉም የሚነገር መሆኑን በተርጉማን ሰቀሰዋዊ ደንብ የታወቀ ነው። በ16ኛ ምእት የተጻፈ የግዕዝ ሰቀሰው ጸሐፊ አሐዱ ኢትዮጵያዊ ዘፈደለ ስሙ ማልስ ገጽ ከራዕዩ ባርክ ጋር የሚገኝ፡-

በአንጻሩ ደግሞ በሕይወት ብሔተ ህሉና «ብቸኛ ነዋሪ» የሚሆን ህላዌ መለኮትን ባሕርይ ስንል፣ የዚህን የባሕርይ ግብር አገላለጽ እንደየሁኔታው ስልት እየፈቀ የሚተረጉሙ መተርጉማን ቃላት እንደሚኖሩ የሚዘነጋ ሊሆን አይገባም።

እነዚህም ብሔተ ህሉና «ብቸኛ ነዋሪ» የሚሆን የህላዌ መለኮት ግብር ሲሆኑ፣ አንድ ምዕራፍ ፀሐይ «የፀሐይ ጨረር» አረነጣጠቅ በልዩ ልዩ ስልት፣ በልዩ ልዩ ገብረ ለሥላሴ፣ በልዩ ልዩ መልክና ትርጉም የባሕርይ ግብር መሆናቸውን የሚያሳዩ ምዕራፍ መለኮት «የመለኮት ጨረሮች» ናቸው።

ይኸውና መለኮቱ በግብር የሚገለጹበትን ሁኔታ እንደምን ባለ
እንደሚገልጹት ከቅዱሳት መጻሕፍት ያገኘናቸውን ከብዙ በጥቂቱ እንደሚከተሉ
አስፍረናቸዋል።

- ሀ. ሥነ ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ውበት ወይም ጌጥ መዝ. 49፡2።
- ለ. ዕበየ ስብሐቲከ፡- የክብርህ ታላቅነት መዝ. 8፡1። ም. 95፡6። ም. 93፡2።
- ሐ. ብዕል ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ባለጸግነት ኤፌ. 2፡4። ቁላስ. 1፡27።
- መ. ቅድሳተ ስብሐቲከ፡- የክብርህ ቅድስና ፍጹምነት መዝ. 144፡5።
- ሠ. ልዕልና ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ልዕልና «ከፍታ» መዝ. 112፡5።
- ረ. ክብረ ስብሐቲሁ፡- የክብርህ ምስጋና «ገናናት» ሕዝ. 2፡1። ኢሳ. 60፡1።
- ሰ. ብዕል ጸጋ ስብሐቲሁ፡- የጸጋው ባለጸግነት ክብር ሮሜ 9፡22፤ 23።
- ሸ. ግርማ ስብሐቲሁ፡- የግርማው ክብር ኢሳ. 2፡19፤ 21።
- ቀ. ብርሃነ ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ብርሃን «ነጸብራቅ» ዕብ. 1፡3።
- በ. ኃይል ስብሐቲከ፡- የክብርህ ኃይል ኢሳ. 2፡21።
- ተ. ኃይል መለኮቱ፡- የመለኮቱ ክሂል 2ጴጥ. 1፡3።
- ቸ. ሣርሐ ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ብርሃናዊ መገለጥ ዘወላ. 24፡16፤ 17። ሕዝ. 1፡27።
- ኀ. ዕበየ ኃይሉ፡- የኃይሉ ታላቅነት ኤፌ. 1፡19፤ 20።

እነዚህና የመሳሰሉ ግብረ ባሕርይ በክብር ሲገለጥ የሚያሳዩ ልዩ ልዩ የግብር
ስልቶች ናቸው። እንዲሁም ጥንተ ምክንያትና አጎኝ የመሆን ጠባይዕንም ግለሰብ
በዘላለማዊ ጽንዕ የባሕርይ ግብር ሆኖ መገኘትን እንደሚያሳዩ ያረጋግጣሉና፤ የባሕርይ
ግብር ጠባይዕውን ስልቶችም እንደሆኑ ይታያሉ።

ይህ ስብሐት እየተባለ የተነገረው ቃል፡ አተኮሮ የሚመለከተውና ሊገልጸው
የሚችልገው ጥልቅ ምሥጢር፡ የባሕርይ አቋም ሲሆን፤ ክብርና ምስጋና ብለው
ቀጥታውን ቃል በቃል በሚገልጹ አፈታት ተርጉመዋል፡-

ይኸውም፡- ሊቁ ዮሐንስ አፈወርቅ ቅዱስ ጳውሎስ በመልእክቱ ባሕርይ ሊለው
ከጅሎ ዕበየ ስብሐት ያለውን ሲተረጉም፡- ዕብ. 1፡3። «እስመ ሶበ ኢረከበ ስሙ
ዘይኤምር ኅበ ባሕርይሁ ብህለ በዝነቱ አስማት እስመ ዕበይ ወስብሐት ኢይኤምር ኅ
ውእቱ ስም ዘፈቀደ ይዘክሮ»። ወደ ባሕርይ የሚያመለከት ስምን ባላገኘ ጊዜ በእነዚህ
ስምች ተናገረ። ታላቅነትና ክብር ዕበይ ስብሐት ሊያወሳው ወደፊለገው ስም
አያመለክቱምና በማለት ስለምናገኘው ነው። ስለዚህም ስብሐት እየተባለ የተነገረው
ቃል፡ ክብር ምስጋና በሚል አፈታት መናገራችን ባሕርይ ለማለት ከጅሎን መሆን
ሊታወቅልን የሚገባ ነው። ዮሐ. አፌ. ወርቅ. ድርሳን. 2፡ ቍጥር 39፡40።

እያደርገን ስንመጥቅ፤ ወደ ምሥጢሩም ስንጠልቅ፤ እንደምንገልጸው፡- የባሕርይ
ግብር ለፍጥረት ህሉና ጥንተ ምክንያት የመሆንና አጎኝ የመሆን ጠባይዕነትን
የሚያስገነብ ክብር ወይም ምስጋና በሚል ቃል የተገለጸው የባሕርይ ሥንፍ፤ የባሕርይ
ዕበይ፤ የባሕርይ ባለጸግነትና የባሕርይ ቅድስና፤ የባሕርይ ግርማና የባሕርይ ልዕልና፤
የባሕርይ ብርሃንና የባሕርይ ኃይል፤ ወይም የመለኮት ክሂል የሚያንግባርቅበት
የሚያስተጋባበት መታወቂያ ነው።

እዚህ ላይ ክብር የሚል ቃል ምንን እንደሚተረጎም የተረዱ ብሔራውያን
የሆኑትን ይህ ከላይ በዝርዝር የተነገረው የባሕርይ ግብር ምንስ በልዩ ልዩ ስልት
በሚጠቃለል የጌትነቱ ክብር፤ የበጎነቱ ግብር በሚል ፈሊጥ ወይም ዘይቤ
ያለው ቃል።

እነሆም እነዚህ ንባቦች በተነገሩበት ቦታ ሁሉ፤ በዚህ ዘይቤ ተርጉመውት
በሆኑት የሚታወስ ነው። ትርጓሜ ዳዊትና ትርጓ. ወንጌል፡ ትርጓ. ጳውሎስ
የሞላት። ስለጌትነቱ ክብር ስለበጎነቱ ግብር ሲናገሩ የሚያመለክቱት ቀጥሎ ያለውን
የሞላ መለኮቱን በሚያተኮሩበት አቋም ላይ ነው።

የሆነ ስለ ጌትነቱ ክብር።

ሀ. እግዚአብሔር አምላክ የሚረዳው አጋዥ፤ የሚመክረው ረዳት አማካሪ፤ ወይም
ለምልዕቱ ፍጽምና ሌላ ተጨማሪ የሚሻ አለመሆኑን በሚያስገነብበት ጊዜ፡-
ኢሳ. 11፡7-9።

ለ. እንዲሁም ለፍጡራን በሚያደርገው ነገር ሁሉ ብቻውን ከዘላለም የኖረ
ሲሆን፤ ከፍጥረቱ ረብን ለመፈለግ፤ በቁዱትን ለማግኘት ወድዶ፤ በልፋቱ
ለመጠቀም ሽቶ፤ የድካሙን ዋጋ ለመቀበል፤ ወይም ለማትረፍ፤ ኪራይን
ለመጠባበቅ የሚፈቅድ አለመሆኑን በሚያስረዳበት ጊዜ፡- ኢዮብ 34፡13።
ም. 41፡2።

ሐ. ደግሞ ውዳሴ ቅዳሴ እንዶት፤ በተጨማሪ ውዳሴ ለማግኘት አስቦ ሳይሆን፤
እንዲያው እንዲሁ ብቻ በነፃ መፍቀዱና አስቀድሞ ፍጥረታትን ለመፍጠር
ማለት፤ ፍጥረታትንም እንደተፈጥሮአቸው መጠን መድቦ ሊፈጥር ምንም
የማይሳነውን ክሂሎቱን በሚያስታውቅበት ጊዜ፡- ኢዮብ 2፡2።

መ. እንደ አስፈላጊነቱም ሁሉን ለመመገብ፤ ለማስተዳደርና ለመግዛት
ለመሠልጠን ለመታደግ ለመሳሰለውም ሁሉ ብሔተ ህሉና የሆነ የባሕርይን
ሥን በሚያሳይበት ጊዜ ነው። መዝ. 144፡1-9። ም. 145፡5-9።
146፡8-11። ይህ ሁሉ የጌትነቱ መንገድ ነው፡-

ከዚህም ጋር የማይወሰን ብዕልና ባለጸግነቱ ከምንም ወይም ከማንም
የማይጨመርበትና ከማንም የማይሞላ ባሕርያዊ ችሎታውና ለጋሰነቱ፤ የተትረፈረፈ
የሌጋው ሙሉትና የፍቅሩ ብዛት፤ የማይመጠን ርኅራኄውና የደግነቱ ጥልቀት፤ የጌትነቱ
ክብር ሙሉት ነው። እንደዚህም ሁሉ የሰፊን የገዥነቱና በፍትሕና በጽድቅ በርትዕ
የተገጠው የዙፋኑና የመንግሥቱ ገናናት ዘላለማዊነት ሁሉ የጌትነቱ ክብር ሙሉት
ነው። መዝ. 144/145/፡1-5። ም. 145፡1-12። ዳን. 4፡34፤ 35።

ይህን እንረዳ ዘንድ ከቅዱሳት መጻሕፍት በጥቂቱ ብንመለከት መልካም ነው።
ሐጥርያው ቅዱስ ጳውሎስ፡- «እ ስመቂሁ ለብዕል ጥበቢሁ ወእኔም ሮቱ ለእግዚአብሔር
ወእልቦ አሠር ለፍኖቱ። ወእልቦ ዘየአምሮ ለፍትሖ። መኑ የአምሮ ሕሊናሁ
ለእግዚአብሔር። ወመኑ ተማከሮ ወመኑ ለቅሖ ወተፈደዮ እስመ ኩሉ እምኒሁ። ወኩሉ
በእንቲአሁ። ወኩሉ ቦቱ ወሎቱ ስብሐት ለዓለም ዓለም»።

የእግዚአብሔር ባለጠግነትና ጥበቡ ዕውቀቱም እንዴት ጥልቅ ነው? ለመንገዱም
ፍለጋ የለውም። ፍርድንም የሚያውቅ የለም። ሕሊናውንስ ማን ያውቃል? አማካሪው
ማንው? ወይም ብድራቱን ይወስድ ዘንድ አስቀድሞ ያበደረው ማንው? ሁሉ ከእርሱ
ነው። በእርሱም ነው። ስለ እርሱም ነው። ለእርሱም ምስጋና ይሁን ለዘላለሙ
የሆኑትን አሉ። ሕዝ. 11፡33-35። 1ዜና. 29፡1-12።

እንዲሁም፡- «እስመ ባዕል እግዚአብሔር ወየአክል ለኩሉ ዘጸውሎ እግዚአብሔር ባለጸጋ ነውና፤ ለሚጠራውም ሁሉ የሚበቃ ነውና አለ። ሮሜ 10፡12፤ «ከመ ያርኢ ብዕል ስብሐቲሁ» የክብሩ «የባሕርዩን» ባለጸጋነት ያሳይ ዘንድ እየ ያስረዳል። ኤፌ. 2፡6።

በዲዲስቅልያ፡- «ኢይዕሕቅ ዘይመክሮ ወኢየገሥሥ ዘይረድእ አልቡቱ ጥን ወኢተፍጻሚት ኢየገልቅ መንግሥቱ ወአልቦ ዘይክል መዌዐ ኃይሉ»። የሚመክረው በመሻት አይጨነቅም፤ የሚረዳውንም አይፈልግም። መነሻና መድረሻ የለውም፤ መንግሥቱ አያልቅም ኃይሉንም ማሸነፍ የሚችል የለበትም ተብሎአል። ምዕራፍ ላይ ገጽ 149።

ቅዱስ ያሬድም፡- «ንጉሥ ዘኢየገዳድዎ ሢመቶ፤ እግዚእ ዘኢይግዕዝም ባዕል ውእቱ ዘኢይሌቅሕም» ሹመቱን የማይነጥቁት ንጉሥ ነው። የማይነቀፍ እገዝ የማይወጣለት ጌታ ነው። የማያበድሩት ባለጸጋ ነው። ብሎአል። ድጓ ዘአስተምህሮ።

«ባጭሩ ይክል ኩሉ ወአልቦ ዘይሰአኖ ሃሌ ሉያ።» ሁሉን ይችላል፤ የሚሳነው የለም የሚለው ቃል የባሕርዩን ሙሉ ጌትነት የሚያሳይ ነው። ኤር. 32፡17፤ 18። ድጓ መዝ ዘአስተምህሮ።

ስለዚህ፡- «ስብሐቲሁ ዘእምሳቤሁ፤ ወውዳሴሁ እምዚአሁ ምሉዕ ወፍጹም ብሉ ጸጋሁ» ምስጋናው ከራሱ ውዳሴውም ከራሱ ነው። የጸጋው ባለጸጋነትም ምሉዕ ፍጹም ነው ተብሎ ተነግሮለታል። ቅዳሴ ዮሐ. አፈ. ወርቅ. ገጽ 155 ቍጥር 13።

አዎን፡- ጌትነት ሲባል በቃሉ አሻሚነት እንጂ፤ እንደዚህ ያለ ጌትነት መቼውም ቢሆን ከዓለማችን በጠቅላላውም ከፍጥረታት ባሕርይ የማይገኝ ነውና፤ ይህ ሁኔታ ራሱ ተመሳሳይ የሌለው፤ ለሁሉ ሊሉየ ባሕርይንና ሥነ መለኮትን፤ ኃይል መለኮትን የሚገልጽ የፈጣሪ ጌትነት ብቻ መሆኑን ይገነዘባል። ኢሳ. 40፡11-18። 27-31። 2ቆሮ. 8፡9። መዝ. 103/104/ በሙሉ።

2ኛ፡ ስለ በጎነቱ ግብር፡- በጎነት ሲባል፤ ባጭር ቃል ለመግለጽ ያህል፤ ንፍገት ወይም መስቃ ክፋት፤ ወይም እንክን፤ ጨለማ፤ ወይም ጥላ «ግርዶሽ» በሌለበት በብርሃንና በቅድስና ባሕርይ፤ በመፍጠር ይሁን በማስተዳደር፤ በአገዛዝ ይሁን በመታደግ ሲያከናውነው የሚታየውን የበጎ ስጦታውንና የልግሥናውን ሁኔታ ስናስብ፤ አምላካዊ በጎነት እንደት እንደሆነ የምናይበት ትምህርት ነው። ያዕ. 1፡16፤ 17። ሮሜ 8፡28-32። 1ዮሐ. 4፡8-10። ይህ የበጎነት ግብር ይባላል።

አልፈን አልፈን ከቅዱሳት መጻሕፍት የተገለጸውን እንመለከታለን። «ኩሉ ሀብት ሠናይ ወኩሉ ፍት ፍጹም እምላዕሉ ይእቲ ትወርድ እምገብ አበ ብርሃናት ውእቱ ዘአልቦ ተውላጥ ወአልቦ ምንትኒ ጽላሎት፡-»

መልካም ስጦታ ሁሉ ፍጹም ዕድል ሁሉ ከላይ ናት። ከብርሃናት አባትም ትወርዳለች። እርሱም መለወጥና ምንም ዓይነት ጥላ ግርዶሽ የሌለበት ነው። ያዕ. 1፡17። መዝ. 103፡1፤ 2።

«እስመ እግዚአብሔር ብርሃን ውእቱ ወጽልምትሰ አልቦ ኃቤሁ ወኢአሐተኒ፡-» እግዚአብሔር ብርሃን ነውና፤ ጨለማ ግን በእርሱ ምንም የለበትም። 1ዮሐ. 1፡5። 1ጢሞ. 7፡16። ዳን. 2፡21።

«እስመ እግዚአብሔር ፍቅር ውእቱ፤ ወበዝንቱ ተዐውቀ ፍቅሩ ለእግዚአብሔር ፍቅር» እግዚአብሔር ፍቅር ነውና፤ በዚህም ፍቅሩ በእኛ ላይ ታወቀ። 1ዮሐ. 4፡19።

«እስመ ከመዘ አፍቀሮ እግዚአብሔር ለዓለም፤ እስከ ወልዶ ዋሕደ መጠው» ለየዚህ እግዚአብሔር ዓለምን ወድዶአልና፤ አንድ ልጁን እስኪለውጥ ድረስ።

«እስመ ኢረንግ እግዚአብሔር ለወልዱ ውስተ ዓለም ከመ ይኩንኖ ለዓለም ያለዘለ ከመ ያሕይዎ ለዓለም።» እግዚአብሔር ልጁን ወደ ዓለም የላከው ዓለምን ለደደን እንጂ፤ ዓለምን ሊኩንን አይደለም። ዮሐ. 3፡17።

የከፋት ነገር ከእግዚአብሔር፤ ጠማምነትም ሁሉን ከሚችል የለበትም... በዚህም እግዚአብሔር ከፋ አይሠራም። ሁሉን የሚችልም ፍርድን ለማምረትም። ኢዮብ 34፡10፤ 12፤ 13።

«ሀብ ዕባየ ለእምላክነ፤ እስመ እግዚአብሔር ጸድቅ ውእቱ፤ እግዚአብሔር ጸድቅ ማምገብ፤ ወርቀዕ ኩሉ ፍናዊሁ። እግዚአብሔር ጸድቅ ወአልቦ አመፃ ጸድቅ ውእር እግዚአብሔር፡- ለእምላካችን ታላቅነትን ስጠ፡ እርሱ አምላክ በሥራው ሁሉ ጸድቅ ነው። ሥራው ፍጹምና መንገዱም የቀና ነው። እግዚአብሔር አመፃ የሌለበት ጸድቅ ምን እውነተኛና ቅን ነው። ዘጳግ. 32፡3፤ 4።»

እስመ ኢኮንክ እምላክ ዘአመፃ ያፈቅር፡- አመፃን የምትወድ እምላክ አይደለምና፤ መዝ. 5፡4-6። ም. 9፡16። ኤር. 51፡56። ኢሳ. 61፡8።

አቤቱ የተቀደሰህ እምላክ አንተ ከዘላለም ጀምሮ አልነበርህምን? ... ዓይኖችህ ዘየ እንዳያዩ ንጹሐን ናቸው። ዕንባ. 1፡12፤ 13።

እስመ አነሂ ቅዱስ አነ፡- እኔ ቅዱስ ነኝና ዘሌዋ. 19፡2። 1ሳሙ. 2፡2። ራዕ. 4፡18። ኢሳ. 6፡2፤ 3።

ዘየዐቅባ ለጽድቅ ዘላለም፡- እውነትን ለዘላለም የሚጠብቅ መዝ. 145፡6። ለቀም፡- «ወአልቦ ጽልመት ውስተ መክፈልታቲሁ» በተለያዩ ስጦታዎቹ የሥራው ከፍሎች ሁሉ፤ ጨለማ ወይም እንክን የለም ብሎአል። ሀረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 20 ገጽ 109።

በዚህ ሁሉ ፍጹም፤ ልዩ፤ ግሩም፤ ታማኝ፤ የሚሰኝበት የባሕርዩ በጎነት፤ የባሕርዩ ጌትነት፤ ወይም የባሕርዩ ባለጸጋነት ይታያል።

ይኸው ሥነ መለኮቱ፤ ልዕልና መለኮቱ፤ ግርማ መለኮቱ፤ ዕባየ መለኮቱ፤ ክብር ሙለቱ፤ ተገልጸበታልና። መዝ. 49፡22። መዝ. 112፡4፤ 5። ኤፌ. 1፡19፤ 20። መዝ. 11፡51።

ስለዚህ ውዳሴውና ክብሩ ከጌትነቱ የተነሣ እንደሆነ በመገንዘብ፤ የጌትነቱ ክብር በማለት ክፋት እንክን የሌለበት ብርሃናዊ አፈጻጸምም ከበጎነቱ የተነሣ መሆኑን በመገንዘብ የበጎነቱ ግብር በማለት የሚነጋገሩት አነጋገር፤ እላይ እንደተገለጸው ሁሉ፤ በቅዱሳት መጻሕፍት የተመሠረተ ሆኖ፤ አባባሉ የብሔራውያን መተርጎማን፤ ልዩ ፈሊጥ መሆኑን ለይቶ መገንዘብ አለ።

ከእነዚህ መምህራን አስቀድመው የነበሩት አበው ሊቃውንት የልዑል እግዚአብሔር ቅድስና፤ ዕባየ፤ ግርማው ክብሩ፤ ባሕርዩን አንፀባርቆ የሚያሳይ፤ አካላት ወይም የሥነ አገላለጽ መሆኑን ከቅዱሳት መጻሕፍት በምሥጢር ደርሰውበት

ሰለነበረ፤ ግብሩ የባሕርይ ገለጻ መሆኑን አጠቃሎ በሚያሳይ ሥነ መለኮት በሚል ለጠቀሙ ለመኖራቸው ማስረጃ አለ።

ይኸውም ቅዱስ ያሬድ፡- «አስተርእዩ ኮነ ዘክርስቶስ ሥነ መለኮት የክርስቶስ የመለኮቱ ሥነ መገለጽ ሆነ» ብሎአል። ድን ዘጥምቀት እንደዚሁም በልዩ ልዩ በያሬድ ዜማ ተገልጿል።

ከአባት ሊቃውንትም ባስልዮስ ዘቁጣርያም፡- «እስመ በሥነ መለኮቱ መሰረት ጌሩቱ ይትማሉ ለእግዚአብሔር አቡሁ» በመለኮቱ ሥነና በቸርነቱ ታላቅነት አባቱ እግዚአብሔርን ይመስለዋልና ሲል ተናግሮአል። ይህም አገላለጽ መግዛ ስሜ እንደማለት ነው። ባስልዮስ ዘቁጣርያ ሃይ. አበ. ክፍል 1 ገጽ 106 ቍጥር 2።

በዚሁ ብሔተ ህሉና ብቸኛ ነዋሪ የሆነ፣ የጌትነት የበጎነት ባሕርይ በክብር በግብሩ፣ ይገለጻል። ወይም የጌትነት የበጎነት ባለጸግነት ለእግዚአብሔር ባሕርይ ሆኖ በሚኖርበት ጊዜ ሁሉ፣ ክብሩ ግብሩ ሲገልጸው ይኖራል ማለት ነው።

ክብሩ ሆነ ግብሩ የባሕርይ ጌትነቱን ወይም በጎነቱን ሲገልጽ በሚኖርበት ጊዜ ደግሞ፡- ጌትነቱ፣ በጎነቱ በአጠቃላይ ቃልም እግዚአብሔር ማለት መለኮቱ ምክንያታዊ አጋኝ መሆኑን ያስገነዝባል ማለት ነው።

መቼም ቢሆን፣ እግዚአብሔር ወይም ምልክት፣ ይኸውም የባሕርይ ጌትነት፣ የባሕርይ በጎነት፣ ምክንያታዊና አጋኝ መሆኑ የታወቀና የብሔራውያን ሊቃውንት መሠረታዊ አባባል እንደሆነ፣ አስቀድመን መግለጻችን የሚታወስ ነው።

ዝኒ እግዚአብሔር ይሬሰዮ ጌረ፡- ይህም ጌትነት ቸር እንዲሆን ያደርገዋል። በግለታቸው ይታወቃል። ሥነ ፍጥረት ዘዐ. ሰዐት. ከብቱ የእጅ ጽሑፍ ያልታተመ ቸር የሆነበት ምክንያት ጌትነቱ የባሕርይ ስለሆነ መሆኑን ስለሚያስረዳ፣ ጌትነቱ ምክንያታዊ አጋኝ የተባለበትን ማስረጃ የሚገልጽ አብነት ነው።

እንዲሁም፡- «እስመ ቅንደሳክ ወምልክናክ ይሬሰክ ትግሃል ላዕል ኩሉ ሥልጣንህ ገዥነትህና ጌትነትህ፣ በሁሉ ላይ ይቅር ባይ ያደርግሃል። የሚለውን በመጥቀስ ይህንን አባባል ያጸናሉ። መጽ. ጥ. መዝ. 113፣9። ሕዝ. 36፣21-23።

«ዘበኃይለ መለኮቱ ወሀበ ለነ ኩሉ ምግባረ ጽድቅ ዘያበጽሕ ለሕይወት በመለኮቱ ኃይል» ወደ ሕይወት የሚያደርሰውን የጽድቅ ሥራ ሁሉ ሰጠን ብሎ ጴጥሮስ ከተናገረው ጋር የተዛመደ ነው። 2ጴጥ. 1፣3።

3ኛ፣ የጌትነቱ ክብር፣ የበጎነቱ ግብር ሲባል፣ የብሂሉ መሠረት ወይም ምሥጢራዊ ትርጓሜው ምንድን ነው?

የጌትነቱ ክብር፣ የበጎነቱ ግብር የማለት ምሥጢር እንዴት እንደሆነ መረዳት ባስፈለገ ጊዜ፣ ካለፈው ትምህርት ክፍል ከተነገረው ሐተታዊ ገለጻ ተጨባጭ የሆኑ ፍሬ ነገሮች በአእምሮአችን ውስጥ መያዝ ይኖርብናል። እነርሱም፡-

ሀ. የባሕርይ ግብር፣ የባሕርይን ሥነ፣ የባሕርይ ዕባይ፣ የባሕርይ ግርማና ልዕልና ወዘተ... ሆኖ መገኘቱና በብሔራውያን ሊቃውንት ዘንድ የጌትነቱ ክብር፣ የበጎነቱ ግብር በሚል ፈሊጥ ተጠቅሎ የሚነገር መሆኑን፡-

ለ. ከዚህም ጋር ጌትነቱና በጎነቱ እግዚአብሔር ምልክት በሚል ስያሜ የሚገለጽ መሆኑን፡-

ሐ. እንዲሁም ክብሩ ወይም ግብሩ የባሕርይ ጌትነትን፣ የባሕርይ በጎነትን ሲገልጽ እስከኖረ፣ ጌትነቱና በጎነቱ «እግዚአብሔር» ምክንያታዊና አጋኝ መሆኑን እንዳስገነዝቦ ሊገኝ መቻሉን ነው።

እግዚአብሔር ሙሴን ተናገረው አለውም እኔ እግዚአብሔር ነኝ። ለአብርሃም ለዮቆብ ለያዕቆብ ሁሉን እንደሚችል አምላክ «ኤልሻዳይ» ተገለጸው።

በግዕዙ፡- በስምየ እግዚአብሔር ይላል። በስሜም እግዚአብሔር «ይሆዋ» ስለታወቀው ሆኖም። የተሰደዱባትንም ምድር የእንግድነታቸውን የከነዓንን ምድር ለሰጣቸው ዘንድ ከእነርሱ ዘንድ ቃል ኪዳን አቆምሁ። ዘፀአ. 6፣2-4።

አሁንም እኔ የእሥራኤልን ልጆች ልቅሶ ሰማሁ፣ የምስር ሰዎች የገዙአቸውን፣ ለላኪም አሰብሁ። ስለዚህም ለእሥራኤል ልጆች እንዲህ በላቸው። ቍጥር 5-9።

በግዕዙ፡- አነ ውለቱ እግዚአብሔር ይላል። እኔ እግዚአብሔር ነኝ ለምስርችም ባርነት አወጣችኋለሁ። ለእነርሱ ከመገዛትም አድናችኋለሁ። በተዘረጋች በገደ በታላቅም ፍርድ አስጥላችኋለሁ። የእኔ ወገንም አደርጋችኋለሁ። አምላክም ለሆኑችኋለሁ። ከምስር ባርነት ሳወጣችሁም እኔ አምላካችሁ እንደሆንሁ ታውቃላችሁ። ለአብርሃም ለዮቆብ ለያዕቆብ ለሰጣት እጅን ወደዘረጋሁባት ምድር አገባችኋለሁ። ለሰጣት ለርስት እሰጣችኋለሁ። እኔ እግዚአብሔር። ከቍጥር 6-8።

ከዚሁ ጥቅስ የተሰፋ ቃል ሆኖ ከተነገረው ደረቅ ንባብ፣ ብሂላዊ ትርጓሜ የግመራትባቸው ዋና ዋና የሆኑ ጭብጥ ነገሮች ጉላ ብለው ይታያሉ።

እንደ ተመለከተውም ሁሉ መጀመሪያ ጌታ ራሱ ያደርገው ዘንድና ይፈጽመው ይገደ ለተናገረው ለተሰፋ ቃሉ መተማመኛ ወይም ዋስትና የግብር ባሕርይ የዘንድታዊነትን ወይም አጋኝነትን እያመለከተ ማስገነዘቡ፡- ቀጥሎም የግብር ባሕርይ የዘንድታዊነትን ወይም አጋኝነትን እንዳስበው ለግድረግ የሚያስችል መሆኑን ለግዚአብሔር «ጌትነት» የሚባል ስሙን ማቅረቡ፣ እንዲሁም ይህን ያቀረበውን ለሙሴ ለገንዘብ ለጌትነቱ ክብር፣ ለበጎነቱ ግብር ወሳኝ መጠሪያ አድርጎ እግዚአብሔር ወይም ለገንዘብ ለጌትነቱ ክብር፣ ለበጎነቱ ግብር ወሳኝ መጠሪያ አድርጎ ለሙሴ ሲገልጽለት መታየቱ ነው። መዝ. 148፣13። ኢሳ. 63፣12-14።

ይህም የመተማመኛ ስም፡- ሳሙኤል እግዚአብሔር ሕዝቡን ስለታላቅ ስሙ ቸል ለደላም ሲል የተጽናናበት ነው። 1ሳሙ. 12፣22። አሁንም በጥቅሱ የጌትነቱ ክብር፣ በበጎነቱ ግብር ምክንያታዊ አጋኝ መሆኑን የሚጠቁመን፣ ብሂሉ የሚመሠረትበት ምሳሌ «መደላድል» ምን እንደሆነ ለመረዳት እንሻ ይሆናል። ስለዚህም ዝርዝር ምናቱን ቀጥሎ ባለው አቀራረብ እንመልከት።

እነዚህም፡-

- 1ኛ፣ በዚሁ ጥቅስ የጌትነቱ ክብር የበጎነቱ ግብር ስለሚባልበት መነሻ።
- 2ኛ፣ ምክንያታዊ ወይም አጋኝ ስለሚባሉ ቃላት መሠረተ ነገር ናቸው።

1ኛ፣ የጌትነቱ ክብር፣ የበጎነቱ ግብር የተባለበት መነሻ፡- ምክንያታዊነትንና ለላኪነትን የሚያስገነዝብ ሲሆን፣ ምክንያታዊ፡- አጋኝ መሆኑን የሚጠቁመው ፍሬ ነገር ለግንኙነት ከዚሁ ጥቅስ ውስጥ ምን በሚል መነሻ ቢጠየቅ ነው? የምንል ብንሆን፣ የነገሩን ጭብጥ መያዛችን ነው።

በዚህ መሠረት የጌትነቱ ክብር የበጎነቱ ግብር የሚል ቃል ጌታ ለሙሴ ከተናገረው ጥቅስ ከሌላም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል አደርገዋለሁ የሚለውን ሁሉ ለምን ያደርገዋል? የተስፋ ቃሉንስ ለምን ይሰጣል? የሰጠውን ተስፋ ለመፈጸምስ ለምን አስከዚህ ድረስ ይገደዳል? የሚገደድበት ምክንያት ምንድን ነው? ብለን ስንጠይቅ ጌታ ተስፋውን የሚሰጥበት በግብርም የሚያውልበት፣ የተገደደ እስኪመስልም ድረስ አድራጎቱን የሚፈጽምበት ሁሉ፡- ለጌትነቱ ክብር፣ ለበጎነቱ «ለፍቅሬ» ግብር ግለሰብ ለባሕርይ ሲል መሆኑን ይገልጻል። አ.ሳ. 63:14; 15።

የብርሃን ነጻብራቅነቱ የብርሃኑ ባሕርያዊ ህላዌን ይገልጻል። የሕይወትም ሕያውነት የሕይወትን ባሕርያዊ ህላዌ እንዲያይ ይገልጻል።

ራሱ ጌታ፡- እነ እግዚአብሔር እግዚአብሔር፡- እኔ እግዚአብሔር ሲል ተስፋውን የሚሰጥ እግብር ላይም የሚያውል መሆኑን አስገንዝቦአልና ነው። መዝ. 95:8። መዝ. 142:11። አ.ሳ. 48:9-11። ኡር. 33:2። አ.ሳ. 46:8-12። ሕዝቡ 20:9:44። ኤፌ. 1:11:12። ተመልከት።

የጌትነቱ ክብር የበጎነቱ ግብር በአንድ በኩል ሊደረግ ሊፈጸም ላለው ድርጊት አፈጻጸም ሁሉ፣ አስተማማኝ መድኃኔና ዋስትና የሆነውን የዘላለማዊ ባሕርይ ግብር የሆነውን ጥንተ ምክንያት መሆኑን አጎን መሆኑን በሚያስገንዝብ መጠሪያ እግዚአብሔር «ጌትነት» በሚባል ስም የድርጊቱ ሆነ የዋስትናው ቀዋሚ ማኅተም በመሆኑ ይታወቅልናል።

ለምሳሌ፡- የብርሃን ነጻብራቅነቱ የብርሃኑ ባሕርያዊ ህላዌ ይገልጻል። የሕይወትም ሕያውነቱ የሕይወትን ባሕርያዊ ህላዌን ይገልጻል ስንል የተናገርነውን በድጋሚ ማቅረባችን በማስተዋል ማየት ነው።

እንደዚህም ሁሉ ፍጥረትን ለመፍጠር ሆነ ፈጥሮ ለመግዛት፣ ፈጥሮ ለመጠበቅ፣ በፍትሕና በርትዕ ለማስተዳደር፣ ለመስጠት፣ ለመንግሥት፣ የተስፋ ቃልን ለመስጠት፣ የሰጠውንም ተስፋ፣ እሥራ ላይ ለማዋል፣ የባሕርይ ግብር ለፍጥረቱ ምክንያትና አጎን ነው።

ሃይ. አበ. ዲዮናሲዮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 522 ክፍል 1 ቍጥር 3:4። ሃይ. አበ. ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 347 ክፍል 1 ቍጥር 2። ሃይ. አበ. አግናጥዮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።

2ኛ፡ ምክንያታዊ ወይም አጎን ስለሚባሉ ቃላት መሠረተ ነገር፡- ምክንያታዊ ወይም አጎን የተባሉ ቃላት ግብርን የሚገልጹ የግብር ቅጽሎች ናቸው። እነርሱን ያገኘናቸው፣ አደርጋለሁ፣ እፈጽማለሁ ሲል ለሙሴ ከተናገረው ከተስፋ ቃሉ ሲሆን፣ እንደሚፈጽመው ቃል ኪዳን ለምን እንደሚገባ የተስፋ ቃሉንስ ለምን እንደሚሰጥ ስንመረምርና ስንጠይቅ ነው።

በጥያቄያችን መሠረት ለዚህ ሁሉ አፈጻጸም ምክንያታዊና አጎን የሆነ ነገር እንዳለ ታወቀና፣ ይህም ነገር ሌላ ሳይሆን የአንዱ አምላካዊ የባሕርይ ግብር ወይም ጠባይዕ መሆኑ ተገለጠ።

እነሆም ምክንያታዊ ወይም አጎን የተባለው አምላካዊ የባሕርይ ግብር ነው። በሌላም አገለለጽ ብንነጋገርና አምላካዊው የባሕርይ ግብር በዘላለምነት ከሚኖር እግዚአብሔር ከህላዌው ውጭ ለፈጠረው ፍጥረት ምክንያት ያለውና አጎን የሆነ ግብር ወይም ጠባይዕ ነው ለማለት እንደሚቻል እርግጠኛ ሆናለሁ። አ.ሳ. 37:26። ም. 40:28። ም. 45:21:22። ም.

የባሕርይን ግብር ምክንያታዊ ወይም አጎን ለማለት የሚቻለው፣ ባሕርይ የሆነ ቃላት ግብር ያለበት መሆኑን፣ ወይም አጎን ማንኛውም ነገር ወይም ሁኔታ ላይም የሚያደርግ ጠባይ፣ ወይም ግብር ያለበት መሆኑን፣ ምክንያታዊ ወይም አጎን የተባሉ ቅጽሎች ስምን የመግለጽ ተግባራቸውን ሲያስታውቁ በተገኙበት መሠረት ይቆይ ነው።

ያዕቆብ ዘአበረካኢ መዝገበ ሃይማኖት ገጽ 53 ቍጥር 91።

ግሳሰይ፡-

ነገር ግን በዚህ አንቀጽ አምላካዊ ግብር ባሕርይን ምክንያታዊ እያልን ማንኛውን ጊዜ፣ ምናልባትም ዘላለማዊ ለሆነ ለእግዚአብሔር ባሕርይ ወይም ለሌላ አመክንዮ «ምክንያት» ሆነ መነሻ እንዳለው አደርገን የተናገርን መስሎ ላይ ይታያል። አንባቢያችን በጥንቃቄ መመዘን እንደሚኖርበት አስቀድመን በሌላው ላይ ላለው ለማስታወስ ያህል ቀጥሎ ያሉትን ማስታወሻዎች በአጭር ቆይታ አትርበንለታል።

1) ለአምላካዊ ባሕርይ አስገኝ የሚሆን ምክንያት ወይም መነሻ ይኖር ይሆን? በማለት ከዚህ በፊት በምርመራ ጉዞአችን ፈልገን ማጣታችንና አጥተንም መመለሳችንን አሁንም ማስታወስ ነው።

2) እስመ አልቦ ውስተ ህላዌሁ አመክንዮ፣ ሃይ. አበ. ገጽ ቍጥር 272። ለባሕርይ ወይም ለህላዌው ምክንያት የለውም በሚል ውሳኔ እንደተገለጸ ሁሉ፣ እግዚአብሔራዊን ባሕርይ ሊያስገኝ የሚችል መነሻ ወይም ምክንያት ሊኖር የማይችልና የሌለም መሆኑን አስቀድመን ተረድተናልና፤ ይህንንም አለመዘንጋት ነው።

ይህንም ከገለጽን ዘንድ፣ በዚህ አንቀጽ ምክንያታዊ ወይም አጎን ግብር ባሕርይ ስንል፣ አባባሉ ልዩ አባባል መሆኑን አስተውሎ መረዳት ይገባል።

ይኸውም፡- ለማናቸውም ባሕርያትና ህላዌያት፣ ለማናቸውም ሁናቴዎችና ዋብራት፣ በጠቅላላው የሚታዩም የማይታዩም ሆነው፣ ረቂቅም ግዙፍም ሆነው፣ በህላዌ አሉ ወይም ይኖራሉ ለሚባሉ ሁሉ፣ ምክንያትና ጥንት መነሻ ይኸው ግብር ባሕርይ መሆኑን በምንመለከትበት ጊዜ፣ የምንናገርበት የተመርሆ ጎሣሣ ብሂላዊ ቍጥርት ነው።

ለሙሴ ከተናገረው ከተስፋ ቃሉ ሌላ፣ መጽሐፍ ቅዱስ የጌታን ባሕርያዊ ግብር የሆነ ቃላት መሆኑን ያስረዳል። ይኸውም ሁሉ ከእርሱ፣ ሁሉ በእርሱ፣ ሁሉ የእርሱ መሆኑንና መፈጠሩን፣ ያለ እርሱ ግን የሆነ የተፈጠረ ነገር የሌለና የማይኖር መሆኑን፣ ቅርታ በማያስከትል ገለጻ ተናግሮአል። ሮሜ 11:36። 1ዮሐ. 1:1-3። አ.ሳ. 40:25:26። 1ቆሮ. 8:6። ሚል. 2:10። አ.ሳ. 40:6-8። ቍጥር 24።

ይህ አባባል ለማናቸውም ባሕርያትና ህላዌያት፣ ለማናቸውም አካላትና ግብራት፣ ለማናቸውም ሁኔታዎችና አቋሞች መገኘት፣ ምክንያትና መነሻ የእርሱ ግብር ባሕርይ የተገባረ ባሕርይ ጠባይዕ» ብቻ ሆኖ መገኘቱን የሚገልጽ ነው።

ይህ የእርሱ ግብር ባሕርይ «ጠባይዕ» ለተጠቀሱት ፍጥረታት ሁሉ ምክንያትና ሆኖ መነሻ በመሆን ብቻ የተወሰነ እንዳይደለ ይታያል። ላይ በተጠቀሱት በቅዱሳት ምጻእ፣ ገለጻ መሠረት፣ ፍጥረታት ሁሉ እንዲሆኑ እንዲደረጉ፣ እንዲገኙ መሆኑን ማረጋገጥ አለ።

የሕይወት ባሕርይ ግብር ምክንያታዊ ወይም አጎዳሪ እንደሆነ ለመረዳት ችላለን። ይህ አምላካዊ የባሕርይ ግብር ምክንያታዊ መሆኑን ወይም አጎዳሪ መሆኑን በጠባይ መልክ የሚገለጽባቸው ጥቂቶቹን አምጥተን እናሳያለን።

አምላካዊ ፈቃድ፡- ሥምረት መስማማት «ስምምነት»፡-

አምላካዊ ክሂል፡- ኃይል፡ ማሸነፍ፡ «መዋዕ» ጥበብ፡ ምክር፡ ዕውቀት ማስተዋል፡ ተኪንዎ፡-

አምላካዊ ሥልጣን፡- ዕባይ፡ ታላቅነት፡ ልዕልና፡ ግርማ፡ ጽድቅ፡ ርትቅ፡ ቅድስና፡ ትክክለኛነት፡ እውነት፡ ፍትሕ፡ ፍቅር፡ ቸርነት፡ ደግነት፡ ጸላጊነት፡ ለጋሥነት፡ ርኅራኄ፡ ምሕረት፡ ከእነዚህም አንዳንዶቹን በገለጸ መልክ እናቀርባለን።

ሃይ. አበ. ስነ-ትዩ ሊ.ጳ. ዘእስክንድርያ ገጽ 506 ቍጥር 11፡ ቅጽ አትናቴዎስ ዘሃገረ ባባ በጸሎተ ሃይማኖት ዘአፍራቅያ ገጽ 1፡

1ኛ፡ አምላካዊ ፈቃድ፡

በለባዊነት በነባቢነት በእስትንፋስነት መገናዘብ ለታወቀ ለሕይወት ባሕርይ የግብር ሆነ የጠባይ ምክንያታዊነት ወይም አጎዳሪነት እያሳዩ ከሚገልጹ ነገሮች አንዱ ፈቃድ «ሥምረት» ሆኖ ተገኝቶአል።

ይህ ፈቃድ «ሥምረት» በለባዊነትና፡ በነባቢነት በእስትንፋስነት ተገናዝቦ በእገዳ ህልውና ለሚኖር ልዑልና ምጡቅ ለሆነ ለምልዐተ ሕይወት ባሕርይ ጨረፋ ወይም ጠባይ ሆኖ የተገኘ ነው።

ከዚህም ጋር ፈቃድ ወይም ሥምረት ቢባል የመፈለግ የመሻት ፍቺ ቢኖርበትም፣ ዋናው ዘይቤው በባሕርይ ቅድስና መስማማት ሆኖ ስለሚገኝ፣ የዕውቀትን የመለየት የምርጫን ትርጉም በማጠቃለል ይገልጻል። ከዚህም የተነሣ እግዚአብሔር ያልፈቀደው ሆኖ ሳይፈጠር ከቀረና፣ ሳይደረግ ሳይፈጠር ሳይሆንም፣ ከተተወ ነገር በቀር፣ ለፈጠረውና የገዛ ራሱ ላደረገው ለሚያደርገውም በሰማይና በምድር በማናቸውም ላለው ሁሉ ምክንያታዊ መሻ ለመሆን የሚያበቃና አጎዳሪ መሆን ይታወቃል። ሮሜ 19፡28። ም. 11፡32-35። 1ጴጥ. 1፡1፡2።

ስለዚህም በቅዱሳት መጻሕፍት፡- በሰማይ ወይም በምድር ደኅንነት ዘፈቀደ ገብሎ እግዚአብሔር፡- እግዚአብሔር በሰማይም በምድርም የፈቀደውን ሁሉ አደረገ። መዝ. 113፡11።

በሰማይ ሠራዊት በምድርም ላይ በሚኖሩትም ሁሉ አንድ ፈቃድ ያደርጋል። ዳን. 4፡35። አንተ ሁሉን ፈጥረሃልና፣ ሁሉም ስለፈቃድህ ሆኖአልና፣ ተፈጥረውማልና፣ ክብር ውዳሴ ኃይል ትቀበል ዘንድ ለአንተ ይገባል። ራዕ. 4፡11። ከፈቃድ የተነሣ እወዳቸዋለሁ። ሆሴ. 14፡4። አዎን፣ አባት ሆይ፣ ፈቃድህ በፈትህ እንዲህ ሆኖአልና። ሉቃ. 10፡21።

በበጎ ፈቃዱ እንደ ወደደ በኢየሱስ ክርስቶስ ሥራ ለእርሱ ልጆች ልንሆን አስቀድሞ ወሰነ።... የፈቃዱን ምሥጢር በክርስቶስ አስታውቆናልና።

በዘመኑ ፍጻሜ ይደረግ ዘንድ ያለው አሳቡም፣ በሰማይና በምድር ያለውን ሁሉ የሚሠራ፣ እንደ እርሱ አሳብ አስቀድመን የተወሰንን በክርስቶስ ደግሞ ርስትን

የዘላለም ኤፌ. 1፡5፡9-11። ተብሎአል። ኢሳ. 14፡24-27። ዮሐ. 14፡1፡40። የመሰለውም ብዙ ነው።

ሀ. አምላካዊ ፍቅር፡- አምላካዊ የሕይወት ባሕርይ ግብር ወይም ጠባይ ፍቅር ሆኖ ይገኛል። አዎን፣ የእግዚአብሔር ጠባይወደ ባለጸግነት ፍቅር እንደመሆኑ፣ ብቻውን ለመኖር አልወደደም። ስለዚህም ዐቀደና ፍጥረታትን ፈጠረ። ኢሳ. 40፡12-28። 43፡1፡21።

ይህ ብቻውን ላለመኖር የማፍቀሩ ወይም ብቻውን ለመኖር ያለመውደዱ ሁኔታ፣ ምክንያታዊና አጎዳሪ የመሆን ጠባይወን ገልጾ የሚያሳይ፣ በተለይም ወደሰው ወገን ያለውን ብንመለከት፣ የእግዚአብሔር የሕይወት ባሕርይ ግብር የሆነ የፍቅር ጠባይወ በመፍጠርና በማስገኘት ብቻ ሳይወሰን፣ ተፈጥረው በጥፋት ጉዳይ የወደቁትን ሰዎች ለማዳን፣ እግዚአብሔር ወልድ ለቤዛነት እስኪሰጥ ድረስ፣ የተገለጸው የእግዚአብሔር የባለጸግነት ፍቅር፣ የማይነገር ፍቅር ሆኖ መገለጡ፣ የሚያስገርም ምሥጢር አለው።

ዮሐንስ አፈወርቅም፡- ተፈጥሮተ ዓለም ያኤምር ጎበ አፍቅሮቱ ሰብአ፡- የዓለም መፈጠር ሰውን ወደ መውደዱ ያመለክታል። ድርሳ. ዮሐ. አፈወርቅ ገጽ 3። ዮሐ. 3፡16። ሮሜ 5፡4-8። ኤፌ. 1፡5። ም. 2፡4። ም. 5፡2። 2ተሰ. 2፡13። በዚህም ጉን፣ ቸርነት፣ ደግነት፣ በነገት፣ ልግሥና፣ ጸጋና ምሕረት፣ ርኅራኄ፣ አዘኔታ፣ እንመለከታለን።

ለ. የባሕርይ ግብር ቸርነት፣ ለጋሥነት፣ ጸጋዊነት፣ ስለሆነ ቸር መሆኑን፣ ለጋሥ መሆን፣ ጸጋን መስጠት ጠባይወ እንደሆነ ይኖራል። ዘዐአ. 34፡6፣7። ም. 33፡19። ወሀቢ ዘእንበለ ደንፀዎ ያዕ. 1።

ሐ. የባሕርይ ግብር ምሕረት፣ ይቅርታ ስለሆነ፣ ይህ ጠባይወ ሆኖበት ሲምር፣ ይቅር ሲል ይኖራል። መዝ. 114፡5። ዮና. 4፡2። ዘዳግ. 4፡31።

መ. የባሕርይ ግብር፣ ደግነት፣ ርኅራኄ፣ ትዕግሥት ለሚመለሱ ማዘን ስለሆነ፣ ርኅራኄን ማድረግ መታገሥ ጠባይወ እንደሆነበት ይገኛል። መዝ. 76፡7-11። ለምሳሌ በመሠረቱ ከፍጥረት ወገን ምንም ያልነበረ ሲሆን፣ ሁሉ ከእርሱና በእርሱ ለእርሱ እንዲሆን የበቃበት ምክንያት፣ ከዚህ የተነሣ መሆኑ ግልጽ አድርጎ ያሳየናል።

የ፡ አምላካዊ ክሂል፡ ኃይል፡-

የእግዚአብሔር የባሕርይ ግብር ምክንያታዊ ወይም አጎዳሪ ከሆኑት ዋና ዋና ነገሮች አንዱ አምላካዊ ክሂል ወይም ክሂሎቱ ነው።

ማንኛውም በሰማይና በምድር የሆነና የተደረገ ለመሆንም የበቃና የተከናወነ ነገር ስንመለከት፣ ይህን የተመለከትነውን ድርጊት መሻ አድርገን እንደምን ሊሆን ለገረግ ሊከወን ብቃት አገኘን ብለን ብንጠይቅ፣ መልሱ እግዚአብሔር ከፈቀደው ሁሉ ዘንድ የሚላን ምንም ነገር የሌለ፣ ሁሉን ሊሆን ሊደረግ ሊፈጠር ሊከናወን ዘፀዕ ሆኖ ሊገኝ የሚቻል ከመሆኑ የተነሣ እንደሆነ ልንገነዘብ እንችላለን። ኤር. 17፡17-19፡27። ኢዮብ 42፡2።

በዚህ መሠረት አምላካዊ ክሂል የባሕርይ ግብር ምክንያታዊነት ወይም አጎዳሪነት ሆነን በግልጽ ያሳያል። ከዚህ የግብር ባሕርይ ክሂል የተነሣ ከሃሌ ኩሉ አጋዜ ኩሉ ይከብራል። እንዲሁም መዋዕና «አሸናፊ» ጠቢብ መሆን፣ መካር ዐዋቂ መሆን፣ ለጋሥ መሆን፣ ኃይል መሆን፣ መቅለፍ ዕውቀትና ረዳሊ መሆን፣ ታዳጊና

ጠባቂ መሆን፤ የግብር ባሕርይ ምክንያታዊነትና አጋኝነት ወይም የጌትነት የበጎነት ግብር እንደሆኑ ይታያሉ። መዝ. 147፥4፤5። ኢዮብ 9፥2-12።

3ኛ፤ አምላካዊ ሥልጣን።

አምላካዊ ሥልጣን የጌትነቱ ክብር የባሕርይ ግብር ምክንያታዊነት ወይም እሴቱ ነው። እንደምን ቢሉ በሰማይና በምድር በማናቸውም ቦታ ሁሉ የሚገኙ ፍጥነት በእርሱ እዝዝ ሠራዊታትና መጋቢነት አስተዳዳሪነት አገዛዝ እንደሚገኙ የታወቀ

«እስመ ውለቱ ይቤ ወኮኑ ወውለቱ አዘዘ ወተፈጥሩ ወወቀሞሙ ለዓለም ወላላዊ ግላም ትዛዘ ወሀቦሙ ወኢጎለፉ» እርሱ ባለ ወይም በተናገረ ጊዜ ሆኑ፤ ባዘዘ ገደብ ተፈጠሩ። ለዓለምና ለዘላለምም በደነገገላቸው ሥርዓት ቆሙ። ትእዛዝም ሰጣቸው አልተላለፉዋትም። መዝ. 148፥1-7።

«ሣረርካ ለምድር ወትነብር ወበትእዛዝክ ይቀውም ዕለት እስመ ኩሉ ተነሱ ምድርን መሠረትኻት ትናራለችም፤ በትዛዝህም ቀኑ ይቆማል። ሁሉን ገዝተሃል። መዝ. 118፥90፤91።

«እስመ እሙንቱ ቅኔያቱ ወምልክናሁ ወግዘአት ሉቱ» እነርሱ ተገዥሞቹ ጉልቶቹ ናቸውና። ቅ. ዘሕርያቆስ «እስመ ህሉቀ ወምቱረ ነገረ ይገብር በእግዚአብሔር በውስተ ግላም ዘሀለም ይግበር።» እግዚአብሔር ያደርገው ዘንድ የወሰነውን የተፈለገ ያለቀ ነገር ያደርጋል። ሮሜ 9፥27፤28። ኤር. 31፥35፤36። ዳን. 4.17፤32-37። ም. 2፥20-22። ም. 5፥20፤21።

ይህ አምላካዊ ሥልጣን በሥነ ፍጥረት ሥነ ሥርዓትና አስተዳደር ለሚታወቁ ግብር ወይም አድራጎት መነሻ ሲሆንልን፤ ወደባሕርይ ግብር ምክንያታዊነት ወይም አጋኝነት የተመራገበት እንደሆነ፤ አምላካዊ ሥልጣንን የምናገኘው የባሕርይ ምክንያታዊ ወይም አጋኝ ሆኖ ነው። ስለዚህ የአምላካዊ ሥልጣን አቋም በሰጠ አይወሰንም። ቅኔያነቱ «ገዥነቱ» መላኪነቱ፤ እዘዙ፤ ነጋሚነቱ፤ ሠራዊቱ መጋቢነቱ፤ አስተዳዳሪነቱ፤ ፈታሊነቱ፤ ጽድቁ፤ ርትዕ፤ ቅድስናው የባሕርይ ምክንያታዊነት ወይም አጋኝነት እያሳዩ በግብር ወይም በአፈጻጸም ላይ የአምላካዊ ሥልጣንን ይዞታ ወይም ውጤት ያስታውቃሉ።

«ሙሴ እስመ ስመ እግዚአብሔር ጸዋዕኩ ሀቡ ዕበየ ለአምላክነ እግዚአብሔር ጸድቅ በምግባሩ ወርቀዕ ኩሉ ፍናጭሁ እግዚአብሔር ጸድቅ ወአልቦ አመፃ ጸድቅ ወእግዚአብሔር።»

የእግዚአብሔርን ስም እጠራለሁና ለአምላካችን ታላቅ ክብርን ስጡ። እርሱ አምላክ ነው፤ በሥራውም ጸድቅ ነው። መንገዱም የቀና ነው። የታመነ አምላክ ነው። በሥራውም ጸድቅ ነው። መንገዱም ሁሉ የቀና ነው። የታመነ አምላክ ክፋት የሌለበት እርሱ እውነተኛና ቅን ነው ብሎአል። ዘዳግ. 32፥3፤4። መዝ. 103፥1፤9። 1ዜና መዋ. 29፥11-13። ዳን. 2፥20-23። ኤር. 10፥6-13። ያ. 9፥23፤24። ኢሳ. 37፥16-20። ም. 30፥18። ኢዮብ 34፥10-15። መዝ. 50፥4። መዝ. 144፥2-17። ኤር. 9፥24። አሞጽ. 5፥79። ኢሳ. 45፥1። ዘዳግ. 29፥29-34። ኤር. 51፥56።

እንዲሁም፡- ከሊቃውንትም አንዱ፡ «እስመ ቅኔትክ ወምልክናክ ይረብሱ ትሳሃል ላዕል ኩሉ»። ገዥነትህና ሥልጣንህ በሁሉ ላይ ይቅር እንድትል ያደርገሃል።

«ላብሎ» መዝ. 103፥27-32። መዝ. 73፥11፤19። መዝ. 35፥5-8። ማለት። ሰቆ. ኤር 3፥22። ኤፌ. 2፥4-7።

እነዚህና የመሳሰሉትም፡ በአንድ ወገን ለተደረገውና ለሆነው፤ ለሚደረገው ወይም ለሆነው ነገር ሁሉ ምክንያትና አጋኝ የመሆን ዋስትናን ሲያረጋግጡ፤ በሌላ ወገንም አምላካዊ የሆነ የሕይወት ባሕርያዊ ግብር ወይም ጠባይዕ የመሆን ዋስትናን ሲያስገነዝቡ ይገኛሉ።

ፈቃዱ ከሂል ሥልጣን የመሳሰሉትም ለተደረገው ለሆነው ለሚደረገው ሁሉ የተቀና አጋኝ በመሆን የእግዚአብሔርን የጌትነቱን ክብር፤ የበጎነቱን ግብር የሰጠው መሆናቸው ታወቀ። በዚህ ብቻ ሳይወሰኑ በልዩ ልዩ ዓይነት ወይም በሌላ ስልት የአምላክ ባሕርያዊ ግብርን ተርጉመው እየወጡ ወይም እየተገለጡ የተቀና ሲፈጽሙ መታየታቸው የጌትነቱ አድራጎትና ስም የሚያስታውቁ ሆኖአል።

እውነት ጽድቅ ርትዕ «ቅንነት» ዳኝነት ፈታሊነት ለተደረገውና ለሚደረገው ሁሉ የተቀና አጋኝ በመሆን የእግዚአብሔር ቅዱስነት የጌትነቱን ክብር የበጎነቱን ግብር መታሉ።

እንግዲህ መንበር «ኩፋን» የሚለውን በዚህ ክፍል መጥቀሳችን መንግሥት፤ ሌላ ግዛት ጌትነት የመሳሰለውንም ተርጉሞ የሚያስገኛልን መሆኑን በተረዳንበት ጊዜ ትውፍ።

«ስለዚህ ድልው መንበር እግዚአ እምትካት ወእስከ ለዓለም አንተ ከመ» አቤቱ በሆነ የተዘጋጀ ነው። ከጥንት ከዘላለም ያው አንተ ነህ። ተብሎ በሚነገረውና፡-

«እግዚአብሔርሰ ንጉሥ ውለቱ እምቅድመ ዓለም» እግዚአብሔር ግን ዓለም ለጠሩ አስቀድሞ ንጉሥ ነው ተብሎ ከተነገረው መካከል አንድ ምሥጢር ብቻ የላለ ይገልጻል። ይኸውም መንበሩ ወይም ዙፋኑ መንግሥት፤ መንግሥቱም ዙፋን መሆን ነው። መዝ. 93፥5፤73።

ስለዚህም አግናጥዮስ ዘአንጾኪያ «እሉ ሠለስቱ «አካላት» ፍጹማን ዲቦ መንበረ ሰጠት፤ ወእጥዛን በዕምረተ አሌዱ መለኮት፡-» እነዚህ ሦስቱ አካላት በምስጋና ላይ ፍጹማን ናቸው። በአንዱ መለኮት ህልውናም የተያያዙ ናቸው። ሲል ትምህርቱን ለተለለ። አግናጥ ሃይ አባ ገጽ 36 ክፍል 1 ቁጥር 2።

ዲዮስቆሮስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ፡- «እምቅድመ ዓለም ወእስከ ለዓለም ሀሎ እግዚአብሔር በትሥልስቱ» እግዚአብሔር በመለኮቱ እግዚአብሔር በመንግሥቱ፡- «እምላም አስቀድሞ እግዚአብሔር በሦስትነቱ፤ እግዚአብሔር በመለኮቱ፤ እግዚአብሔር በመንግሥቱ እሉ ነበረ ሲል በሚያጠቃልል ምሥጢር ይናገራል። ለሦስቆሮስ በመጽሐፈ ቅዱስ. ገጽ 182፥3።

ሱትቶ ከባስልዮስ ዙቂግርያ ጠቅሶ ያቀረበው፡- «የአምን ወንትአመን በአብ ሙልድ ወመንፈስ ቅዱስ ህላጭ ዘኢተገብረ ወሥልጣን ከሀሊ ዘልግዱ ጌሩት ሙናይት»። ሃይ አባ ስንትቶ. ገጽ 497 ቁጥር 5፤7።

ባስልዮስ ዙቂግርያ፡- «ወእምድጎረዝ ሶባ ጎለፍክ እሉንተ ኩሉ ፍጡራን ወክህላ ክሊካክ ይትለሀል እሉንተ ወአልዓልክ አዕይንተ ሕሊካክ ውስተ አርያም ጎብ መንበር ዘዘ. ዘሁትሌፀል እምኩሎሙ ፍጡራን ነጽር በልብ ገጽ-ሕ ለባዊ ጎብ ህላጭ መለኮት ሕይወት ሕይወት ወዘኢ ይትዋለጥ ወዘኢ ይትመየጥ ወዘኢ ይደክም ወዘኢ የሐምም አሐዱ»

በህላዌ ዘሊዮንብር በአካላት ወዘሊይትፈለጥ በመለኮት ብርሃን ዘለልቦ ዘይቀርቦ
ዘሊይትፈለጥ ዕባይ ዘሊይትወዕቅ መጠኑ ፍድቶይ ስብሐት ዘያንጸባርት በሥላሴ
ወዘሊይትከህል ይትነገር በንባብ ዕባዩ ወመጠኑ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ
ዘኢተፈጥረ ከቡረ ልዕልና ወምልክና ዘምስል ምሕረት ወሣህል።»

ከዚህም በኋላ ይህን ሁሉ ፍጥረት በምርመር ካለፍህ በኋላ፤ አሳብህም ከእነዚህ
ሁሉ በላይ ሊሻገር ከቻለ፤ ዐይነ ሕሊናህም ነባቢ ወደሚሆን በአርያም ውስጥ ወደግጥ
ዙፋን «መንበር» ከፍጡራን ሁሉ በላይ የሆነ ነውና አስተዋይና ንጹሕ ለሰው
የማይፋለስና የማይለወጥ፤ የማይለወጥና የማይደክም፤ የማይታመም ወደሚሆን
ህላዌ መለኮት ተመልከት። እርሱም በህላዌ አንድ ሲሆን፤ በአካላት ግን የማይተባብሩ
በመለኮት የማይለያይ ማንም ሊቀርበው የማይችል ብርሃን ሊደርስበት የማይችል
ነው። መጠኑ የማይታወቅ ታላቅነት ነው። ውበቱ እጅግ ከፍ ባለ ክብር የሚያገለግል
ነው። ታላቅነቱና መጠኑም ሊነገር የማይችል ነው። ህላዌው አኗኗሩ ያልተፈጠረ
በልዕልናው በገዥነቱ ከምሕረቱና ከይቅርታው ጋር ሊነገር የማይችል አብ። ወለድ
መንፈስ ቅዱስ ነው። ሃይ አብ ባስልዮስ ዘቂሃ ገጽ 11-112 ቍጥር 20-23።

እነሆም በጠቅላላው ለባሕርይ ግብራት ሁሉ አበጋዝ አድርገን በግብር
የተመራንባቸው ፈቃድ፤ ከሂል፤ ሥልጣን እሥራ ላይ ከመዋላቸው አስቀድሞ፤ ግብር
ምንም ነገር ሳይሆንና ዓለም ሳይፈጠር የአምላክነት የባሕርይ ግብር ሆነው በእያንዳንዱ
ሥላሴያዊ አካልም ምዕላረ ሕይወት ሆነው በሚያንበባርቅ ሥን መኖራቸው ጉዳይ
አድርጎ አስገንዝቦናል።

ስለዚህ የቤተ ክርስቲያን አባቶች እያንዳንዳቸው ይህን የሚያረጋግጥ መግለጫ
ሳይሰጡ አልፈው አያውቁም። ለማስረጃም ያህል ቀጥለው ያሉትን እናቀርባለን።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ንሕነስ ንሰብክ ከመዝገብ ወንሰግድ ለአሐዱ እሥራ
ባሕርቱ ወንትአመን ከመ አሐዱ መለኮት ዘሠለስቱ አካላት ወኢንበውእ ውስተ ከሰው
መለኮት ወመንግሥት አላ ንብል አሐዱ ህላዌ፤ ወአሐዱ መለኮት ወአሐዱ መንግሥት
ወአሐዱ ሥምረት፡-»

እኛ ግን እንደዚህ እንሰብካለን። ለአንዱ አምላክ ብቻም እንሰግዳለን። የሦስት
አካላት መለኮትም አንድ እንደሆነ እናምናለን። መለኮትን፤ መንግሥትንም ወደመዘኛ
አንገባም። ነገር ግን አንድ ህላዌ፤ አንድ መለኮት፤ አንድ መንግሥት፤ አንዲት ፈቃድ
ነው እንላለን። ብሎአል። ሃይ አብ ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፤ ገጽ 522 ክፍል 1 ቍጥር
3፣ 4።

ኪራኮስም ዘአንጾኪያ «ንሕነስ ጽኑዓን በጽድቅ ወንሰብክ እንዘ ንትአመን በሥላሴ
ቅዱስ እለ ህለዉ ቅድመ ወይሄልው ለዓለም ንጹሐን ሠለስቱ አካላት ፍጹሙ
ዘውእቶሙ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ ህላዌሆሙ ወአሐዱ መለኮቶሙ
ወአሐዱ ግብርሙ ወአሐዱ ሥምረቶሙ ወአሐዱ ከሂሎቶሙ ህልዋን በዘዚአሆሙ።»

እኛ ግን በእውነት የጸናን አስቀድመው በኖሩ በዘለዓለምም በሚኖሩ ንጹሐን
በሚሆኑ በሥላሴ ቅዱስ እያመንን እናስተምራለን። እነዚህም ፍጹማን ሦስቱ አካላት
አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ናቸው። ባሕርያቸው «ህላዌያቸው» እንደ
መለኮታቸውም አንድ፤ ግብራቸውም አንድ፤ ፈቃዳቸው አንድ፤ ከሂላቸው
«ኃይላቸው» አንድ ሆኖ በህልውና እርስበርሳቸው ተገናዝበው የሚኖሩ ናቸው
ብሎአል። ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አብ ገጽ 397 ክፍል 1 ቍጥር 2።

የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ለገናጥዮስ፡- «ዛቲ ሥላሴ ዕሪት ዘእንበለ ፍልጠት
ዘለ ውላጤ በሠለስቱ እካል ወአሐዱ መለኮት ወአሐዱ ምልክና ወአሐዱ
ሰብሐት ወአሐዱ መንግሥት ወአሐዱ ስግደት ወአሐዱ መለኮት ወአሐዱ ሰብሐት
ለሥላሴ ቅዱስ። ወአሐዱ ምክር፤ ወአሐዱ ሥልጣን፤ ወአሐዱ ክብር፤
አንድ፤ ወአሐዱ ሕሊና፤ ወአሐዱ ፈቃድ፤ ዘሥላሴ ቅዱስ።»

ሦስት ሦስትነት ያለመለየትና ያለመለወጥ የተካከለች ናት። ሦስት አካላት በአንድ
በአንድ አገዛዝ በአንድ ሥምረት፤ በአንድ መንግሥት፤ ለሥላሴ ቅዱስም
ስግደትና እንዲት ማስታኩት፤ አንዲት ምስጋና ይገባል። አንዲት ምክር፤
ሥልጣን፤ አንድ ክብር፤ አንድም ጽንዕት፤ አንድ ሕሊና፤ አንድ ፈቃድ፤
አንድ ቅዱስ ነውና ሲል ተናገረ። አገናጥዮስ ሃይ አብ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።

አሐዱ ግብርሙ ሲሉ፤ ሊቃውንቱ ስለ አንድ ግብር የሚናገሩት ስለ እካል ግብር
ስለ ባሕርይ ግብር መሆኑን ጠንቅቆ ማወቅ ይገባል። ስለ እካል ግብራት
ሦስት ግብራትን በሚያመለክት የአብ ግብር መውለድ ማሥሪቅ የወልድ
መወለዱ፤ የመንፈስ ቅዱስም ግብር መሥሪቅ ነውና፤ ሦስት ግብራት ብለው
አካላትና አስማት በሰጡ ነበር እንጂ፤ አሐዱ ግብርሙ ብለው በአብና በወልድ
ቅዱስ ህሉና አድራጊ ስለሆነ ስለ ባሕርይ መለኮት ባልተናገሩም ነበር።

የዕቶብ ዘእልበረዳኢያ፡- «ለአብ፤ ወለወልድ ወለመንፈስ ቅዱስ አሐዱ
ሦስት፡- ወአሐዱ መንግሥቶሙ ወአሐዱ ሥልጣኖሙ ወአሐዱ ምክርሙ ለእለ
በሙ ወናመልኮሙ ይክድነነ ሣህሎሙ ወምሕረቶሙ ለዓለም ዓለም አሚን።»

የአብ የወልድ የመንፈስ ቅዱስ መለኮታቸው አንድ፤ መንግሥታቸው አንድ፤
ሣኖቸው አንድ፤ ምክራቸው አንድ ነው። ለምናምንባቸውና ለምናመልካቸው
ታላቸውና ምሕረታቸው ያልብሉን ለዘላለሙ አሚን። ብሎአል። መዝገበ ሃይ ገጽ
ቍጥር 91።

ጌታ ራሱ በፈቃዱ በከሂል በሥልጣን በመሳሰሉትም ሁሉ መታወቅ
ሚፈልግና እንደሚታወቅ አስገንዝቦአል። እነሆም፡- እርሱ ልዑል በሰው
መንግሥት ላይ ሥልጣን እንዳለውና ለፈቀደውም እንዲሰጥ እስክታውቅ፤ ከሰው
መንግሥት ላይ የሚለውን መመልከት ነው። ጳጳ. 4፣ 17፣ 25። 32፣ 35።
ሥልጣን እንዳለውና ለፈቀደውም እንዲሰጥ እስክታውቅ፤ በሚለው ላይ
ቍጥር ነው። ኢሳ. 40፣ 25፣ 26። ም. 45፣ 6፣ 7። ም. 46፣ 10፣ 11። ሕዝ.
1፣ 22፣ 23። ጳጳ. 7፣ 14፣ 27። ራእ. 12፣ 13።

መጅም ቢሆን ባሕርይ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት በሦስት አካላት ህልው ሆኖ
መለየት ያለመከፈል ምንጊዜም በዘለዓለማዊነት እንደሚኖርና፤ እያንዳንዱን
ሥልጣን አካል ማለት አብን፤ ወልድን፤ መንፈስ ቅዱስን ሕይወ ባሕርይ፤ መለኮታዊ
ሥልጣን እንደሚኖር፤ ስለዚህ በተነገረው ትምህርታዊ ርእስ ነገር መገንዘባችን
ሚሳል።

እንግዲያውስ የባሕርይ ሕይወት ወይም ህላዌ መለኮት በሦስት አካላት ህልው
ሆኖ ያለመለየት ያለመከፈል ምንጊዜም በዘለዓለማዊነት እንደሚኖርና እያንዳንዱን
ሥልጣን አካል ማለት አብን፤ ወልድን፤ መንፈስ ቅዱስን ሕይወ ባሕርይ፤ መለኮታዊ
ሥልጣን እንደሚኖር፤ ስለዚህ በተነገረው ትምህርታዊ ርእስ ነገር መገንዘባችን
ሚሳል።

እንግዲያውስ የባሕርይ ግብርም፡ ባሕርይን ተከትሎ ይገኝ ዘንድ ሕገ ግብርን ለፍጥረታት ከዋኔ ጥንተ ምክንያት ወይም አጎዳሽ በሚሆኑ በፈቃድ፡ በሥልጣን ወይም በሥልጣን ወይም... የእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ብርሃን ስብሐት ወይም ሕይወት፡ ወይም ሥነ መለኮት አካል ሆኖ፡ በዘለዓለማዊነት ከዓለም ፍጥረት መኖሩንም ከዚህ ጋር አያይዞ መገንዘብም ተገቢ ነው።

የፈቃድ የክሂድ የሥልጣን በዚህ በተባለው አኳኋን መገኘት ይብራራል። በዘርዘር አቅርቦት ብንመለከት መልካም ነው።

ሀ. ፈቃድ፡- የባሕርይ ጠባይዕ የሚሆን ፈቃድ በሦስቱ አካላት በአብ በወልዕ በመንፈስ ቅዱስ የሕይወት ባሕርይ ወይም የሀላዌ መለኮት ግብር ሆኖ፡ ከመፈጠሩ አስቀድሞ ሲያንጸባርቅ መኖሩ በቅዱሳት መጻሕፍት ግልጽ የተብራራ ነው። ስለሆነም የባሕርይ ጠባይዕ የሆነ ፈቃድ፡ በሦስቱ አካላት በአብ፡ በወልድ፡ በመንፈስ ቅዱስ የሕይወት ባሕርይ «ሀላዌ መለኮት» ጠባይዕ ሆኖ ከዘለዓለም ሲያንጸባርቅ ይኖራልና ሁሉ እንድ ፈቃድ ብዙ ከመገኘቱ በቀር፡ ተከፍሎ ወይም መለየት የሌለበት መሆኑን ጠንቅቆ መረጃ የሚያሻ ነው። ዮሐ. 5:30። ም. 6:39:40። ማቴ. 11:26-27። 8:27። የቤተ ክርስቲያን መምህራን ይህን በሚገባ ተገንዝቦው የሚያሳውቁ መግለጫ አቅርቦታል። ለምሳሌ፡- የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ስነ-ምግባር ዘይፈቅድ አብ ይፈቅድዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ወለዝኒ ይፈቅድ ይፈቅድዎ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወለዝኒ ይፈቅድ መንፈስ ቅዱስ። ዮሐ. አብ ወወልድ። አብ የሚፈቅደውን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱ ወልድ የሚፈቅደውንም አብና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱ ታል። መንፈስ ቅዱስ የሚፈቅደውንም አብና ወልድ ይፈቅዱ ታል ሲል አብራርቶ ገልጾታል። አበው ስነ-ምግባር፡- ገጽ 506 ቍጥር 11።

ለ. ክሂድ፡- የባሕርይ ጠባይዕ የሆነ ክሂድ ወይም ኃይል በሦስቱ አካላት የሕይወት ባሕርይ «የሀላዌ መለኮት» ግብር ሆኖ ከዓለም ፍጥረት በፊርድ ምድር። ይሁን እንጂ የባሕርይ ጠባይዕ የሆነ ክሂድ ወይም ኃይል በሦስቱ አካላት የሕይወት ባሕርይ «የሀላዌ መለኮት» ግብር ሆኖ በዘለዓለማዊ እያንጸባርቀ ሲኖር፡ በየአካሉ መለየት ወይም መከፋፈል ሳይኖርበት አብ ክሂድ፡ እንድ ኃይል ሆኖ መገኘቱን አስተውሎ መገንዘብ አለ። 15:18:19። ማቴ. 13:44። ማር. 6:2።

እነሆም ቅዱስ አትናቴዎስ ዘሀገረ ባባ በጸሎተ ሃይማኖት ዘአፍራቅያ፡- «እነዚህ ዘላዕል ኩሉ፡ ወልድ እግዚእ ዘላዕል ኩሉ፡ መንፈስ ቅዱስ እግዚእ ዘላዕል ኩሉ ወእይትበሀሉ ወልዕተ አጋዕዝተ ዘእንበለ አሐዱ እግዚአብሔር ዘእያበጥል ትሥልሙ በአጽናፈ ዓለም»።

አብ የሁሉ ጌታ ነው ወልድ የሁሉ ጌታ ነው ፣ መንፈስ ቅዱስም የሁሉ ነው። ነገር ግን እንደ እግዚአብሔር ሦስትነቱን በዓለም ሁሉ የሚሞላና «የሚያንጸባርቅ» ነው እንጂ፡ ሦስት ጌቶች አንልም።

አብ ሁሉን የሚችል፡ ወልድም ሁሉን የሚችል፡ መንፈስ ቅዱስም ሁሉን የሚችል፡ ነገር ግን ሁሉን የሚችል ከሃሊ እንደ እንጂ፡ ሦስት ሁሉን ችግሮች አገልግሎት ወሳኔ ተሰጥቶበታል። ሃይ አበ አትናቴዎስ ገጽ 74 ክፍል 4 ቍጥር 41።

ምዕራፍ ሃያ አራት።

የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም።

14. የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ በሚታይበት ሁኔታ ስለመታወቁ።

በዚህ ርእስ ነገር ለሚገለጸው ትምህርት መሠረታዊ ምዕማዱን እናስተካክል ዘንድ ትምህርታውን ክፍሎች የተገነዘብናቸውን ፍሬ ነገሮች ብናስታውስ መልካም ነው።

- 1) የባሕርይ ኩነታት «ህልውና» በከዊነ ልብ፣ በከዊነ ቃል፣ በከዊነ እስትንፋስ በመገናዘብ አንድ ሕይወት ባሕርይ ወይም ሀላዌ መለኮት ሆኖ እንደሚታወቅ፣ ተብራርቶልን ተመልክተናል።
- 2) ይኸው ሕይወት ባሕርይ ወይም ሀላዌ መለኮት ያለመለየትና ያለመክፈል በትሥልስተ አካላት ህልውና በዘለዓለማዊ ጽንዕ እየኖረም መሆኑን እንዳስየ ተገንዝበናል።
- 3) በዚህ ሕይወት ባሕርይ ወይም ሀላዌ መለኮት ሦስት አካላት እያንዳንዳቸው ሕያዎ ባሕርይ አካል፣ መለኮታዊ አካል፣ የሚሰጥበት መሆኑን እንዳስገነዘበ ተረድተናል።
- 4) ባሕርዩ በግብር አቋም መገለጹን ወይም ግብሩ ሕይወት ባሕርዩን ወይም ሀላዌ መለኮቱን እያንጸባርቀ መገኘቱን አየን።
- 5) ይኸው የባሕርይ ግብር ከባሕርዩ ሳይለይ ባሕርይን ተከትሎ መገኘት ሕገ ጠባይዕ በሆነበት አቋም፡- እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያዎ ባሕርይ፣ ወይም መለኮታዊ አካል የሚያሰኝ ሕይወት ባሕርይ ወይም መለኮታዊ አካል ፀዳሉ ሥነ ሆኖ መገኘቱን ተማርን።
- 6) የባሕርይ ግብር እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያዎ ባሕርይ አካል፣ ወይም መለኮታዊ አካል ለሚያሰኝ ለሕይወት ባሕርይ ወይም ለሀላዌ መለኮት ፀዳሉ ወይም ሥነ በሆነባቸው ለፍጥረታት ከዋኔ ጥንተ ምክንያት፣ አጎዳሽ በሚሆኑ በአንድ ፈቃድ ወይም ሥምረት በአንድ ክሂድ፣ ወይም ኃይል፣ በአንድ ሥልጣን ወይም መንግሥት በዘለዓለማዊነት የሚኖር የቅድስት ሥላሴን አንድነት ማሳየቱን አጠናን።

እንግዲህ፡- ይህን በአእምሮአችን ይዘን የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ፣ ግብርን ሁኔታ ላይ ገሳባችንን እናድርግና፡ ስለዚህም መታወቅ በምንወስደው የምርት እንነጋገር፡-

በዚህ በትምህርተ መለኮት መመሪያችን፡ በተለይ የባሕርይ ግብርን ከገቢር አቋም ላይ ግስገንዘቡ ያስፈልገበት ምክንያት፡ ከምን የተነሣ እንደሆነ ከሥር ከመሠረቱ ላይ ይጠቅማል።

በመሠረቱም ግብር፡ ምግባር «ገቢር» የሚል አብነት ከቤተ ክርስቲያን አባቶች የተገኘ አባባል ነው። ከመመሳሰል በቀር፡ የተለያየ ይዘታ ያላቸው ቃላት የትምህርቱን ማለክ እያጥበረበሩ አሻሚ ትርጓሜ እንዲፈጠር ምክንያት ስለሚሆኑ፣ ትምህርቱን ለማብራት ሲሉ፡ የአንድን ነገር ከዋኔ ከሌላው ከዋኔ በመለየት የተናገሩት አባባል ነው።

ግብርን ሥነ ባሕርይ ተግባርን ወይም ግብርን የገቢር አቋም አድርገው የተገኙ አሉ። ሥነ ተግባር ግሁድ ወሥነ ባሕርይ ረቂቅ ለማስረጃም ያህል፡- የእስክንዳ ሊቀ ጳጳሳት ብንያሚ፡- ሠለስቱ አካላት ዕሩያን በኩሉ ግብር ወምግባር፡- ሦስቱ አካላት በግብርም በምግባርም «በገቢርም» ሁሉ የተካከሉ ናቸው። ብሉአል፡ ሃይ. አገገ ብንያሚን ገጽ 381 ክፍል 1 ቍጥር 3።

2ኛ፡ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ በክንዳ የተገናዘበ ሕይወተ ባሕርይ በሦስቱ አካላት ህልው ሆኖ፡ ሁሉን የሚያደግ እግዚአብሔርነትን የሚያስረዳ ሆኖ ስለመገኘቱ፡-

1፡ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ የባሕርይ ግብር እሥራ ላይ መዋሉን የሚተረጎም መግለጫ ስለ መሆኑ፡

የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ ስለመታየቱ ስንናገር፡ የአነጋገሩ ስለ የባሕርይ ግብር እሥራ ላይ ውሎ መገኘቱን ወይም እግብር ላይ መዋሉን የሚተረጎም ኃይለ ቃል ሆኖአል።

እንደምን ቢሉ በቅድሚያ ለማስገንዘብ ያህል ጠቅላላው የእግዚአብሔር የገቢር ክብር፡ የበሰነቱ ግብር የተገለጸባቸው ፈቃድ፡ ክሂል፡ ሥልጣን ተብለው ለፍጠራ ሊታወቁ የቻሉት መቼ ነው? ብለን ብንጠይቅ፡ መልሱ ሩቅ አይሆንብንም። እግብር ላይ ውለው በተገኙና በሚገኙበት ጊዜ መሆኑን ከቅዱሳት መጻሕፍት በሕልላት ይቀርብልናል።

ይኸውም፡- መጀመሪያ ፍጥረታት ሲፈጠሩ ቀጥሎም የተፈጠሩት ፍጥረት በሥርዓት ቆመው በተወሰነላቸውም ኑሮ ጸንተው እንዲኖሩ ሲደረግ፡ ይህም ሳይሆን ለፍጥረታት፡ ረድኤት፡ ጥበቃ፡ ቍጥጥር፡ ትድግና፡ መድኅኒት የመሳሰሉ ሳይለያቸውና በምንም ሁኔታ ሳይጓደልባቸው ሲመገቡና ሲተዳደሩ በተገኙ ጊዜ ነው።

ይህን ጊዜ ነው የባሕርይ ግብር አቋም መገለጹ የታወቀ። ዘፍጥ. 1፡1-2። መዝ. 103፡2-31። ም. 113፡ ም. 144። ኢዮብ 26፡2-14። ም. 34፡13-30። ኢሳ. 40፡21-29። ኤር. 10፡12፡13። ዮሐ. 5፡17-20። የሐዋ. 17፡23-20። ም. 14፡14-18። ኢሳ. 44፡24። ም. 45፡5-12። ቍጥር 18-22።

ሌሎች ግብርን ከምግባር «ገቢር» እየለዩ የተናገሩ ብዙ ናቸው። እነሆም ግብር ወምግባር እያለ ሁለቱ ቃላት ግብር ደግሞም ምግባር ይዞታቸው የተለያዩ፤ በመሆኑ በዋቁ ተጫፍረው ተነግረዋል። ሲነገሩ የሰጡት ትርጉምም የየራሳቸው ይዞታን ነው።

በዚህ መሠረት፡- ብሔራውያን ሊቃውንት ግብር ባሕርይን ሲገልጹ መገኘት የሚያሳይ ክዋኔ «ሁኔታ» ነው ሲሉ፡ ምግባር ወይም ገቢር ደግሞ፡- የባሕርይ ግብር በአካል «ህላዌ» መሣሪያነት እሥራ ላይ ሲውል መገኘቱን የሚያሳይ ክዋኔ «ሁኔታ» ነው ሲሉ ያውጃሉ።

«በስመ እግዚአብሔር ሥሉስ ዘኢይሰደቅ፤ ዋሕድ ዘኢይትነፈቅ... በሥነ ተግባሩ ግሁድ ወሥነ ባሕርይ ረቂቅ ውሎቱ ፈጣሪ ኩሉ ዘቅሩብ ወዘርኑቅ»። መዝ. ሃይ ገጽ 54። ም. 4።

እንዲሁም ምግባርን የሚተረጎም ቃል ገቢር ስለሆነ፤ በማያሻማ ሁኔታ ተፈላጊውን ይዞታ የሚገልጽ ስለሆነ፤ ምግባር የሚለውን ቃል ተወት በማድረግ ለአግርኛ በሚያመች ገቢር በሚለው ለማያወቅ ቃል ለማድረግ ይዘርቅራል።

ይህን መሠረት በማድረግ ምግባር በሚባልበት ቦታ፡ ገቢር የሚለውን ተክተን ማለት። የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበትን ሁኔታ ለማስረዳት የተለያዩ መግለጫዎች ቀርበዋል።

1፤ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ የባሕርይ ግብር እሥራ ላይ መዋሉን የሚተረጎም ገለጻ ስለመሆኑ፡-

2፤ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ በክንዳ የተገናዘበ ሕይወተ ባሕርይ የሚለይ ግዕዝ ጠባይው በሆነበት መጠን፤ የእያንዳንዱን ሥላሴያዊን አካል ተግባር የሚገልጽ ትርጉም ያለው ስለመሆኑ፡

ለማንጸጸር ያህል ፈቃድ፡ ክሂል፡ ሥልጣን የሚሉትን ቃላት ብንወስድ፡ እሥራ ከመዋላቸው በፊት፡ ግለት ምንም ነገር ሳይሆን ከዓለም ፍጥረት አስቀድሞ ለሆነበት ባሕርይ ግብር ሆነው በእያንዳንዱ ትሥልስታዊ ምዕላረ ሕይወት ወይም በሁለቱ ሥን ሆነው መኖራቸውን ደግመን እናስታውሳለን። ኢሳ. 48፡12።

ይሁን እንጂ፡ ፈቃድ፡ ክሂል፡ ሥልጣን የመሳሰሉትም ሁሉ እግብር ላይ መዋላቸው ሊታወቅ የተቻለው ፍጥረታት በመፈጠራቸውና በመጠበቃቸው ለሰው ሕይወት በተፈጸመላቸው የፍቅርና የደኅንነት ጊዜ መሆኑ ነው።

እንዲያውም በጠቅላላው የፍጥረታት መፈጠር ከተጀመረበት ጊዜ ጀምሮ፤ በሆነው ፈቃድ፡ ክሂል፡ ሥልጣን እግብር ላይ ውለው ከመገኘት የባሕርይ ግብር ወቅት የለም።

ጌታችን በወንጌል፡- አቡዮሂ እስከ ይዕዘ ይገባር፤ ወአሂኒ ከማሁ እገባር፤ አባቱ ዛሬ ያደርጋል፤ እኔም እንዲሁ አደርጋለሁ ያለውን እዚህ ላይ ማስታወስ ሊገባል። ዮሐ. 5፡17-20።

እንግዲህ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ተገለጻ ሲባል፤ ፍጥረታትን በመፍጠር በማስተዳደር ግብር እሥራ ላይ መዋልን ለፍጥረታት አሳወቀ፤ በሥራ ላይ ውሎ ግለት መሆኑን በዚሁ ለመገንዘብ ይቻላል።

«በሃይማኖት ነአምር ከመ ተፈጥረ ዓለም በቃለ እግዚአብሔር ወአስተርአየ ለሆስተርኢ ምንትኒ ዘከነ እምነብ ኢሀሎ ወከነ እሙነ» ዓለም በእግዚአብሔር ቃል ላይ ተዘጋጀ፤ የሚታየውም ነገር ከማይታይ እንደ ሆነ በሃይማኖት እናውቃለን ማለውም ይህንን የሚያረጋግጥ ነው። ዕብ. 11፡3።

ይትፈላግ እግዚአብሔር በተግባሩ፤ የተአምራትንም ነገር ከዚሁ ጉን ማየቱ የተሻለ መግለጫ ይሰጣል።

3ኛ፡ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ በሚታይበት ሁኔታ በክንዳ የተገናዘበ ሕይወተ ባሕርይ የማይለይ ግዕዝ ጠባይው «ባሕርያዊ ሕጉ» በሆነበት መጠን፤ እያንዳንዱን ሥላሴያዊን አካል ተግባር የሚገልጽ ትርጉም ያለው ስለ መሆኑ፡-

የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ ሕይወ ባሕርይ ወይም ለታወቀ ለሆነው ለእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ተግባሩን የሚገልጽ ትርጉም አለው።

ምክንያቱም የባሕርይ ግብር ሳይለይና ሳይከፈል በትሥልስተ አካላት ኩነታዎች ህልውና በዘላለማዊ ጽንዕ ለኖረ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ ባሕርይ ወይም መለኮታዊያን አካላት ላሰኘ፤ መነሻና ምክንያት ሳይኖርበት በከዊን ልብ፤ በከዊን ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ ለተገናዘበ አንድ ሕይወተ ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ምን ጊዜ የማይለይ ግዕዝ ጠባይዑ «ባሕርያዊ ድንጋጉ» መሆኑ ይታወቃል።

እንግዲህ መነሻና ምክንያት የሌለበት፤ በከዊን ልብ፤ በከዊን ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ የተገናዘበ አንድ ሕይወተ ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት ሳይለይና ሳይከፈል በትሥልስተ አካላት ኩነታዊ ህልውና እየኖረ፤ ሥላሴያዊ የሆነ እያንዳንዱን አካል ሕያወ ባሕርይ ወይም መለኮታዊያን አካላት ሲያሰኝ መገኘቱ ታውቆአል። በመሠረት ምን ባሕርይ ባለበት የባሕርይ ግብር ደግሞ አብሮት የመገኘት ሁኔታ ሕጋዊና ግብር ጠባይዕ እንደመሆኑ መጠን፤ ይኸው ግብር ሕያወ ባሕርይና ተግባሩን ሲገልጽ ሲያንፀባርቀው መገኘቱ ገላጭነቱና አንፀባራቂነቱ እውን ምስክር ነው።

ጳውሎስም፡- «ኩሉ እምኔሁ ወኩሉ በእንቲአሁ ወኩሉ ሎቱ ወሎቱ ስብሐት ለዓለመ ዓለም አሜን። ሁሉ ከእርሱ፤ ሁሉም በእርሱ፤ ሁሉም ስለ እርሱ ነው። ምስጋናው ለእርሱ ይሁን ለዘላለሙ አሜን» ብሎአል። ሮሜ 11፡36።

ዳግም፡- «አሐዱ እግዚአብሔር አብ ዘኩሉ እምኔሁ ወንሕነኒ ቦቱ፤ ወአሐዱ እግዚአ ኢየሱስ ክርስቶስ ዘኩሉ በእንቲአሁ ወንሕነኒ በእንቲአሁ፡- ሁሉ ከእርሱ የሆነ እኛም በእርሱ የሆነ አንዱ እግዚአብሔር አብ ነው። ሁሉ ስለ እርሱ የሆነና እኛም ለእርሱ የሆንን አንዱ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።»

እንዲሁም፡ «ወለኩሉ ዝንቱ አሐዱ ውሕቱ መንፈስ ቅዱስ ዘይረድኦ ለኩሎሙ። በዚህም ሁሉ አንድ መንፈስ ቅዱስ ለሁሉም ይረዳቸዋል»። አለ። 14፣ 8፤ 6፤ ም. 12፤ 11። ኢሳ. 40፤ 13፤ 14።

ይህም ከሆነ ዘንድ የባሕርይ ግብር ሆነው ያገኘናቸው ክሂል፤ ፈቃድ፤ ሥልጣን የመሳሰሉም፡- ሕያወ ባሕርይ መለኮታዊ አካል የሆነውን የእያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ተግባር በመግለጽ ሁሉን ቻይ፤ ሁሉን የሚይዝ፤ የሁሉ ፈጣሪ፤ የሁሉ ጌታ፤ የሁሉ ጠባቂ፤ የኪዳን አምላክ፤ የተስፋ አምላክ መሆኑን ያስገነዝባሉ ማለት ነው።

በዚህም ደግሞ እግዚአብሔር መባሉ፤ በሦስት አካላት የሦስት አካላት ተግባር እግዚአብሔር በመባል ሊነገር የሚያስችለንን ትምህርት ይገልጻል።

በዚህም የሚታየው፡- የሦስቱ አካላት ግብር ሲባልና የእግዚአብሔር ግብር ሲባል የሚሰጠው ትርጉም አንድ መሆኑን ነው።

ማሳሰቢያ፡- ስለዚህ ነገር አለቃ ኅሩይ ፈንታ የሰጡት ማስጠንቀቂያና ምክር ሊጠቀሙበት የሚገባ ነው። ቃሉም፡- አንባቢ ሆይ ሥላሴ በባሕርይና በባሕርይ ግብር በእካልና በአካል ግብር የሚጠሩበት ስም አለና፤ በባሕርይ የሚጠሩበትን፤ በአካል ከሚጠሩበት፤ በአካል የሚጠሩበትን፤ በባሕርይ ከሚጠሩበት፤ በባሕርይ ግብር የሚጠሩበትን በአካል ግብር ከሚጠሩበት፤ በአካል ግብር የሚጠሩበትን በባሕርይ ግብር ከሚጠሩበት ስም እያቀላቀልህ እንዳትቸገር በቅጥነተ ሕሊና ሆነህ አስተውላ። የመጻሕፍትንም ከላይ መነሻቸውን ከታች መድረሻቸውን ጠንቅቀህ ተመልከት። አንዳንድ ጊዜ ስለ አንዳንድ ነገር በንባብ የሚገናኝበት ምክንያት አይታገዝም እንዳትሳሳት ተጠንቀቅ። አለቃ ኅሩይ ፍኖተ እግዚአብሔር 78 46 አንቀጽ 4።

ፊኖ፤ የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ በኩነታት የሆነው ሕይወተ ባሕርይ በሦስቱ አካላት ህልው ሆኖ፤ ሁሉን የሚይዝ እግዚአብሔርን የሚያስረዳ ሆኖ ስለ መገኘቱ፡-

የባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ሲገለጽ የሚታይበት ሁኔታ መታወቁ፡- በከዊን በከዊ ቃል፤ በከዊን እስትንፋስ የተገናዘበ አንድ ፍጹምና ልዑል ባሕርይ የሆነ መለኮት ህላዌ፤ ግብር፤ በፈቃድ፤ በክሂል፤ በሥልጣን፤ አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ በሚሰኝ በሦስቱ አካላት፤ ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚይዝ፤ ሁሉን የሚገዛ፤ ሁሉን የሚገዛ፤ የተስፋ አምላክ ሆኖ መታወቁን የሚተረጎም ገለጻ ነው።

የዚህም አጠቃላይ መጠሪያ እግዚአብሔር ተብሎ የሚጠራበት ስሙ ሆኖ «መጀመሪያ ለአብርሃም ሲገለጽለት፡- እኔ እግዚአብሔር «ኤልሻዳይ» ሁሉን ያለውን፡- ዘፍጥ. 17፡1፤ 2።

ህለተኛም ለሙሴ፡- እኔ እግዚአብሔር ለአብርሃም ለይስሐቅም ለያዕቆብም ሁሉን የሚችል አምላክ «ኤልሻዳይ» ተገለጽሁ። ሲል የተናገረውን እዚህ ላይ ጠቅሶ ብሎ ለሰፈላጊ ሆኖአል። ዘፀአ. 6፡1፤ 3።

በእነዚህ ጥቅሶች እግዚአብሔር የሚል ስም በምሥጢር ሁሉን የሚይዝ፤ ሁሉን የሚችል ሁሉን የሚገዛ፤ የተስፋ አምላክ «ኤልሻዳይ» መሆኑን ጉላ ብሎ በመታየት የሆነ ነው። ቀጥሎ ያሉትን ጥቅሶች ከላይኞቹ ጋር በማመዛዘን፤ ተመሳሳይነታቸውን ለመገባዘን፡- ኢሳ. 49፡23። መዝ. 91፡5፤ 6። ዕብ. 6፡17።

በግዕዝ አባባል፡- እግዚአብሔር ተብሎ የተነገረው ቃል በሰዋስዋዊ አቀማመጡ ለደግሞ፡- ብሔር ከተባሉ ከሁለት ቃላት መተባበር ወይም መገናኘት የሚችል የሰም መጠሪያ ሆኖ ነው የሚታይ።

ለእግዚአብሔር ነኝ... ሁሉን እንደሚችል አምላክ ተገለጥሁ። ዘጸአ. 6፡3። ዘጸአ. 17፡1። ስምህም እግዚአብሔር እንደሆነ ይወቁ በምድር ላይም አንተ ብቻ እንደሆነህ ይወቁ። መዝ. 82/83፡18። አሞጽ. 4፡13። ኤር. 31፡35። ዘጸአ. 17፡17፤ 18። ኢሳ. 42፡8።

ይህም ባልራቀና ባልረቀቀ የአተረጓጎም ሁኔታ አለ ለሚባልና ለሚታይ የሆነው ስታ ማለት ብሔር ሁሉ፤ ጌታ ተብሎ ይተረጎማል። ወይም ፈጥሮ ማለት ነው።

በመሠረቱም አጋዚኩሉ ወእግዚአ ኩሉ ፀባጤ ኩሉ ወከሀሌ ኩሉ» ሁሉን የሚይዝ የሁሉ ጌታ፤ ሁሉን የጨበጠ፤ ሁሉን የሚችል የተስፋ አምላክ የሚሉ ቃላት የሆኑት እግዚአብሔር ከሚል ቃል ጋር የተዛመዱ ናቸው።

ለሦስት፡- ይህ ሁሉ እግዚአብሔር የማለትን ምሥጢራዊ ፍቺ ያዘለና ተዘምዶውንም አድርጎ የሚያሳይ ትርጉም ያለው ቃል ነው። ሚልክ. 1፡4። ዘካ. 1፡3። ዘጸአ. 15፡25። ዕብ. 1፡3፤ 10። ራዕ. 4፡8።

እንግዲህ፡- እግዚአብሔር ማለት በቋንቋችን ዘይቤ ከዚህ በላይ እንደተነገረ ሁሉ በሰብራውያን ኤልሻዳይ ተብሎአል። በአዲሱ የአማርኛ መጽሐፍ ቅዱስ የሆነው ይህ ለአብርሃም የተገለጸለት ስም ኤልሻዳይ ተብሎ ቃል በቃል ተጽፎ የሆነው ዘፍጥ. 17፡1።

የተሰፋ አምላክ፣ ሁሉን የሚችል ሁሉን የሚይዝ፣ «የሚገዛ» በአጠቃላይ
እግዚአብሔር በሚል ስያሜ ተጠቃሎ ሲነገር መገኘቱ ራሱ የባሕርይ ግብር
ፈቃድ፣ ክሂል፣ ሥልጣን «አገዛዝ» በገቢር አቋም «አሥራ ላይ ሲውል» የሚሉት
ትርጉም መሆኑ አይደለምን? በሌላም አነጋገር አቋም መገኘቱ ራሱ የባሕርይ
ውጤት «ፍሪ» መሆኑን እያሳየ መከሰቱ አይደለምን?

እዚህ ላይ የግብርም የገቢርም ሁኔታ ከነሆነ ዘንድ ግብርም ገቢርም በሆነ
ሰሞኖች መካከል ከእያንዳንዱ ሊቃውንት የተሰጠውን መግለጫ ብንመለከት እያዘነየ

እነሆም ግብር ባሕርይን ሲገልጽ መገኘቱን የሚያሳይ ሁኔታ ሲሆን፤
ደግሞ፦ የባሕርይ ግብር በአካል መሣሪያነት እሥራ ላይ ሲውል መገኘቱን የላለ
ሲሉ የሚያውቁ ሊቃውንት መኖራቸውን ጠቅሰዋል።

በመሠረቱም፦ እግዚአብሔር «ጌትነት» እግዚአብሔር «ኤልሻዳይ» የተባለ
ሁለቱን አስማት ጠቅሰው፣ የአንደኛው እርሱም እግዚአብሔር «ጌትነት» ተብሎ
የተጠራበት ስም የባሕርይ ግብርን አቋም በሚገልጽ ዘይቤ ሲነገር መገኘቱን
የሁለተኛው እርሱም እግዚአብሔር «ኤልሻዳይ» ተብሎ የተጠራበት ስም የባሕርይ
ግብር በገቢር አቋም የመግለጽ ዘይቤን ይዞ ሲነገር መገኘቱን በማገናዘብ፣ እነሆ
እንደተመሳሰለ ለማሳየት የሚሞክሩ ይገኛሉ።

ይህንም አባባል፣ ብዙ ብሔራዊያን ሊቃውንት፦ መለኮት ማለት በባለ
የሚገዛ ማለት ነው። እግዚአብሔር ማለት ደግሞ በአንድነቱ በሦስትነቱ ፈጥሮ የሚገዛ
ማለት ነው እያሉ በትምህርታዊ ጉባኤያቸው ሲናገሩ የሚገልጹት ነው።

እነሆም ሊቁ አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር በተባለው መጽሐፍ
መለኮት ማለትና እግዚአብሔር ማለት አንድ ሲሆን፣ ልዩነት እንዳለበት ተናገረዋል።
መለኮት ማለት እንዲህ ነው ተብሎ በማይነገርና በማይታወቅ ጠባይዕ የሚጠራበት
ነው። እግዚአብሔር ማለት ግን አካል በአካላቱ ግብር ሳይሆን በባሕርይ ግብር
የሚጠራበት የግብር ስም ነው። እግዚአብሔር ማለት ትርጓሜው በአንድነት በሦስትነት
ፈጥሮ የሚገዛ ቅድመ ዓለም የነበረ፣ ጥንት የነበረ፣ ድንገር ዓለም ያለ ፍጻሜ የሚገዛ
ማለት ነው። ሲሉ አስረድተዋል። አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር ያልታዩ
አንቀጽ 7።

እንግዲህ እግዚአብሔር ማለት ምን ማለት መሆኑን ሲገልጹ በአንድነት በሦስትነት
ፈጥሮ የሚገዛ ማለት ነው ሲሉ በሰጡት ማብራሪያ ላይ እናተኩር።

ፈጥሮ የሚገዛ ተብሎ በአጭር ቃል የተነገረው አሳብ በዝርዝር ሲገለጽ፣ ሆኖ
የሚችል እንደመሆኑ ፈጠረ። የፈጠረውም ሁሉን ነው። በመፍጠሩ ብቻ ሳይሆን
ፈጥሮ ባለመተው በቃኝ ባለማለት ሠራዊ፣ መጋቢ፣ ረዳኢ፣ ማሕየዊ ሆኖአል።

በዚህ ሁሉን የሚገዛ ሁሉን የሚይዝ ሁሉን የሚጨብጥ፣ ሁሉን የሚጠብቅ
አኃዜ ኩሉ፣ ዐባጤ ኩሉ፣ ጥላዌ ኩሉ መሆኑን እንደ አረጋገጠ የሚያስገንዝብ አፈላጊ
አሳ።

«እንበል ተከፍሎ ወኢፍልጠት ወኢውላጤ በከመ አቅደምን ወንቤ እንዘ እል
ሠለስቱ ወእንዘ ሠለስቱ አሐዱ»። መለኮት ወይም እግዚአብሔር ላልተፈጠረ
«ባሕርይ» እርሱም ስለ አብና ስለ ወልድ ስለ መንፈስ ቅዱስ መናገራችን ነፃ
አስቀድሜ እንደተናገሩ እርሱ የሁሉ ፈጣሪ፣ ሁሉን ያደረገ፣ በማንኛውም ሥራ
ከሀሊ የሆነ፣ ሁሉን የቻለ፣ የተሸከመ፣ ሁሉን የያዘ፣ ማንኛውም ነገር «ሥራ»

የተነግ የሆነ የተፈጠረው የሚታይና የማይታይ፣ በሦስት አካላትና በገጸት
የተባለት የታወቀ አንድ መለኮትና አንድ ህላዌ «ባሕርይ» ባለመለወጥና
የተፈጠረ መፈራረቅ አንድ የሆኑ ናቸው። አስቀድመን እንደተናገርንም አንድ
ሆኑ ሦስት፣ ሦስትም ሲሆኑ አንድ ናቸው። ሲል ገልጸዋል። ስነ-ጥናት ሃይማ. አበ ገጽ
14 ከገጽ 2 ቍጥር 8።

ሊቁ ሩሐንስ አፈወርቅ፦ ወደ ዕብራውያን የተጻፈውን የጳውሎስን መልእክት
የተነግሮ በተለይ፦ ዘይእንዘ ኩሉ በቃል ኃይሉ፦ «በኃይሉ ቃሉ» በቃሉ ችሎት
የሚገዛ ያለውን «እስመ አንዚ ብሂል ሠራዊ ብሂል ወወሳኔ ኩሉ ሀልዎታት»
የሚገዛ ሲል፣ ሠራዊም አስተዳዳሪም አሳቦችንም ሁሉ የሚወስን ማለትን
በመሠረት እንዳለው ነው። ድርሳን. ዘዮሐ. አንቀጽ 2 ገጽ 40፣ 42።

የሆነ እግዚአብሔር ማለት በአንድነቱ በሦስትነቱ ፈጥሮ የሚገዛ ማለት ነው
የሆነ አብነት የሚያጸና ይሆናል። ሊቁ ስነ-ጥናት፦ ገጽ 505 ክፍል 2 ቍጥር 8።
በዚህ ገቢ መለኮት አው እግዚአብሔር ንብል በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ
ዘኢተፈጥረ... በከመ ንቤ ቅድመ ፈጣሪ ኩሉ ወገባሪ ኩሉ ወከሀሊ ላዕል ኩሉ
የግብር ኩሉ ወይእንዘ ኩሉ ዘእምኔሁ ኮነ ኩሉ ግብር ዘተፈጥረ ዘያስተርኢ
የሰተርኢ እመራን ወሠለስቱ አካላት ሠለስቱ ገጸት እንበል ቱላሌ ወኢፍልጠት
ህላዌ ወአሐዱ መለኮት።»

ነቢዩ ኢሳይያስ እግዚአብሔርን በረጅም ዙፋን ተቀምጦ ባየው ጊዜ፣
«እረጋግጥ» ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ እግዚአብሔር የሠራዊት ጌታ ምድር ሁሉ
ዘከተላለሁ፣ ተመልታለሁ፣ እያሉ በሚያመሰግኑበት ጊዜ፣ የእግዚአብሔርንም ድምፅ ማንን
አለሁ? ማንን ይሄድልናል? ሲል በሰማ ጊዜ፣ የአንድነትንና የሦስትነትን ሁኔታዊ
ሁሉን ማየቱ መጽሐፍ ቅዱስ ያረጋግጥልናል። ኢሳ. 6፣ 3-11።

እንደምን ቢሉ? ሦስት ጊዜ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ መባሉ አካላቱ አብ፣
የሆነ መንፈስ ቅዱስ ሦስት መሆናቸውን እያስረዱ፣ ምድር ሁሉ በከብሩ የተሞላች
ሆኑ ስለዚህም እግዚአብሔር አንድ መሆኑን ያስገንዝባልና ነው።

እንዲሁም የእግዚአብሔርን ድምፅ ሰማሁ እንዲህ ሲል፣ ማንን እልካለሁ? ማንን
ይደለኛል? በሚል አነጋገርም፣ እግዚአብሔር ሲል አንድ አድርጎ ሲያበቃ ማን
ይደለኛል? ሲል ግን ብዛትን እንደገለጸ ማስገንዘቡ ነው።

በዚሁም መሠረት ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ተብሎ ሦስት ጊዜ የተጠራበት ስለ
ሆነ አካላት አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ሲያስጠይቅ፦ ወልደ ነገድጌ
የሆነ በወንጌሉ ይህን ራዕያዊ ጥቅስ ጠቅሱ፦

«ወዘንቱ ይቤ ኢሳይያስ እስመ ርእየ ስብሐቲሁ ወነገረ በእንቲአሁ» ኢሳይያስም
ዘብና ገደ ጊዜ ይህን አለ፣ ስለ እርሱም ይህን ተናገረ። ሲል ስለ ወልድ ከብር
ዘነገሩን ገልጸ አስረዳ። ዮሐ. 12፣ 40-41።

ጳውሎስ በሮሜ ለነበሩት አይሁድ፦ ከዚሁ ጥቅስ ሳይወጣ፣ ኢሳይያስ
እግዚአብሔርን ድምፅ ሰማሁ ያለውን ቀጥታ በማገናዘብ የተናገረው ተናጋሪ መንፈስ
ዓላስ መሆኑን በመግለጽ፦ «አማን ይቤ መንፈስ ቅዱስ በቃል ኢሳይያስ ነቢይ
ዘለዘላ። ሐር ኅብ ገንቱ ሕዝብ ወብሎሙ»።

በእውነት መንፈስ ቅዱስ በኢሳይያስ አንደበት እንዲህ ሲል ለአባቶቻችን
የተነገረው። ወደዚህ ሕዝብ ሂድ በላቸውም ዮሐ. 28፣ 25-27። ሲል አስታውቋለሁ።

በራዕዩ የሐንሰ፡- ቅዱስ፡ ቅዱስ፡ ቅዱስ፡ እግዚአብሔር ሁሉን የያዘ ያለና የሠየ የሚኖር የሚለውን ጥቅስ እንወሰድና እግዚአብሔር ማለት በአንድነቱ በሦስትነት ፈጥሮ የሚገዛ ማለት ነው ከሚለው ገለጻ ጋር እናስተያይ። ራዕ. 4፡8።

ከዚሁም ጋር፡- ምድር በእግዚአብሔር ቸርነት መላች፤ በእግዚአብሔር ቃል ሰማያት ጸኑ፤ በአፋ አስትንፋስም ኃይላቸው ሁሉ ነው የሚለውን ብንመለከት፤ ፈጥሮ መግዛቱንና ይኸውም በአንድነት በሦስትነት፤ ፈጥሮ መግዛቱን አጠቃልሎ የሚገለጹ ጥቅስ እንደሆነ ልንረዳ እንችላለን። መዝ. 32/33፡6። መዝ. 32፡5።

ይህም በቤተ ክርስቲያን አበው ትምህርት የጻፍ መሆኑን መገንዘብ ነው። የአንጻዚያው ሊቀ ጳጳሳት አግናጥዮስ፡- «እግዚአብሔር ገባሬ ኩሉ ፍጥረታት ወውእ፤ መዋጫ መጻግ ወሚመተ ኩሉ ህላዌ በሠለስቱ አካላት ፍጹም መልክዕ ወገጽ ክብደቱ ዲበ መንበረ ስብሐቲሁ ዘይእገዝ ኩሉ፡- ፍጥረታትን ሁሉ የፈጠረ እግዚአብሔር ማዕርግንና የተሠየመውን ሹመት ሁሉ የሚያሸንፍ ህላዌ ነው። በሦስቱ አካላት በመልክና በገጽ ፍጹም ሆኖ በምስጋናው ዙፋን ላይ ተቀምጦ ሁሉን የሚይዝ ነው። ብሎአል። አግናጥ ሃይ አበ ገጽ 36 ክፍል 1 ቍጥር 2።

በከዊነ ልብ፤ በከዊነ ቃል፤ በከዊነ እስትንፋስ በመገናዘብ ልዑል ባሕርይ የሆነ ሕይወትን፤ «ህላዌ መለኮቱ» በትሥልስተ አካላቱ ሁሉ ህልው ሆኖ፤ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል ሕያወ ባሕርይ፤ መለኮታዊ አካል እንዳሰኘ ሁሉ፤ ሥነ ነፀብረሰብ በሚሆን በባሕርይ ግብሩ ተገልጾ፤ ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚይዝ፤ የሁሉ ጌታ የተስፋ አምላክ «ኤልሻዳይ» መሆኑን በማጠየቅ እግዚአብሔር በሚባል አጠቃላይ ለሆኑ ቢታወቅም፤ በመለኮትና እግዚአብሔር በመባል መካከል ከዚሁ የተለየ ምሥጢር የሚያመጣ እንዳይመስለን መጠንቀቅ ይገባናል።

ምሥጢሩ ከአንዱ ሳይገለጽ የቀረው ትምህርታዊ ዘርፍ፤ ከሌላው ሊገለጽ መቻሉን በመገንዘብ በየራሳቸው ሲነገሩ የሚያቀርቡባቸውን ቀዋምያን ነገር እንደየሁናቴያቸውና እንደየአቋማቸው ይዞታ እንገነዘብ ዘንድ፡- አስፈላጊ በመሆኑ መለኮት፤ እግዚአብሔር ስንል፤ ቀዋምያን ነገሮችን ቃላትን እንደየአቋማቸው ለመግለጽ እንጂ፤ የተለያዩ ሁለት ህላዌያት አድርገን ማቅረባችን እንዳልሆነ አንገላለጽ ማስተዋል ይኖርበታል። ሦስቱ አካላት አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ በገቢር አቋም እግዚአብሔር የተባሉት በአንድ የመለኮት ተዋሕዶ እያሉ ነው እንጂ፤ ከዚያ ውጭ በመሆን አይደለም። ዘፍጥ. 1፡26፡27። ም. 3፡22፡23። ኢሳ. 48፡16። ዮሐ. 1፡1-3። ኤፌ. 2፡18። ም. 3፡14-17።

ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚይዝ፤ የተስፋ አምላክ አጠቃላይ በሆነ ስምም እግዚአብሔር ተብሎ ሲጠራ መገኘቱ፤ ሕይወተ ባሕርይ «ህላዌ መለኮት» ወይም ደግሞ የሕይወተ ባሕርይ ግብር የሆኑ ፈቃድ፤ ክሂል፤ ሥልጣን፤ በአንድነት በሦስትነት፤ በገቢር አቋም «እሥራ ላይ ሲውሉ» መገኘት መሆኑ ነው።

በሌላ አገላለጽም ብናየው፤ ሕይወተ ባሕርይ «ህላዌ መለኮት» ወይም የሕይወተ ባሕርይ ግብር የሆኑ ፈቃድ፤ ክሂል፤ ሥልጣን በገቢር አቋም የመገኘታቸውን ሁሉ ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚይዝ፤ የተስፋ አምላክ እግዚአብሔር ሆኖ መገኘት መሆኑ ነው። ኢሳ. 46፡9። ም. 45፡18። ኤር. 32፡2። አሞ. 5፡7-9።

ሊቃውንትም ይህንን የሚያብራራ መግለጫን ሰጥተዋል። የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት የሐንሰ፡- «እጉዛን እሙንቱ በጽምረተ አሐዱ መለኮት ወበዝንቱ አሐዱ መለኮት ይሰመዩ እግዚአብሔር፡- በአንድ መለኮት መዋሐድ የተያያዙ ናቸው። በዚህ

መለኮትም እግዚአብሔር ይባላሉ ወይም እግዚአብሔር ተብለው ይጠራሉ።»
አስረዳ፡- የሐ ዘእስ ሃይ አበ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 10።

የአንጻዚያ ሊቀ ጳጳሳት ባስልዮስም፡- «አንስ ሶበ እቤ እግዚአብሔር እብል በእንተ መለኮት ወመንፈስ ቅዱስ እስመ አሐዱ ውሉቱ መለኮት ሥላሴ፤ ወሠለስቲሆሙ ለላ ለሥንቱ በመለኮት፤ ወእሙን እብል ከመ እሙንቱ መለኮት ወህላዌ ወለላ ለላ ለሦአካላት ቅድስት ሥላሴ ያበጽሕ ፍጹም መለኮት ምስለ ዚአሁ አካል መሆኑ።»

እኔ እግዚአብሔር ባለሁ ጊዜ ስለአብ፤ ስለወልድ ስለመንፈስ ቅዱስ እናገራለሁ። ማለት መለኮት አንድ ነውና፤ ሦስቱም በመለኮት አንድ ናቸውና። እነዚህም መለኮት ህላዌ «ባሕርይ» እንደሚባሉ በእውነት እናገራለሁ። ከቅድስት ሥላሴ አካላትም ህላዌ ከገዛ ራሱ አካልና ስም ጋር፤ የመለኮት ፍጽምናን ብቁዕ ያደርጋል መሆኑ።

ባስልዮስ ዘአንጻዚያ። ሃይ አበ ገጽ 220 ክፍል 1 ቍጥር 6።

ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮትም፡- «ነአምሮ ለእግዚአብሔር በሠለስቱ አካላት እለ በመለኮት። በመለኮት አንድነት በተካከሉ በሦስቱ አካላት እግዚአብሔርን ተገለጸ ሲል አብራራ»። ጎርጎርዮስ ዘእንዚያዙ ሃይ አበ ገጽ 215 ክፍል 1 ቍጥር 10።

«እስመ እግዚአብሔር ኢኮነ ካልዕ እምቅድስት ሥላሴ እንተ ንሰግድ ላቲ ሆሞ ሠለስቱ አካላት ወአሐዱ መለኮት»። ዮሐ. ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 17።

ሌላ ትሩይ ፈንታ ገጽ 1።

ሠለስቱ ምእትም፡- «በስመ እግዚአብሔር ዋሕድ በመለኮት ዘይሠለስ በአካላት ቃት» በአካላትና በኩነታት በሚሠለስ በመለኮት አንድ በሚሆን በእግዚአብሔር ላይ ሦስት አካላት በኩነታት ተገናዝበው ሕይወተ ባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት በገቢር አቋም እግዚአብሔር በመባል መታወቃቸውን በሚያስተባብር ገለጻ መሆኑ።

እንዲሁም፡- ቅዱስ ሥላሴ እግዚአብሔር ሕያው ተግሰለነ፤ ልዩ ሦስት የሆኑ ለም እግዚአብሔር ይቅር በሆነ የተሰኘውም በዚሁ መሠረት ነው። /መጽ. ኪዳን/ ቅዱስ ገጽ 195።

ምዕራፍ ሃያ አምስት።

ትምህርታዊ መለኪያ።

አንግዲህ የነገሩን ማሰሪያ እዚህ ላይ እናድርግና በምንመዘንበት ትምህርታዊ ላይ ለእነጋገር፡- የምንመዘንበት ትምህርታዊ መለኪያ የምንለውም፡- የአካላት አንድ መለኮትን አንድ እግዚአብሔርነትን ወደ ሦስት አለመከፈሉ።

የመለኮት፡ የእግዚአብሔርነት አንድነትም ሦስቱን አካላት አንድ አለማድረግ ይኸውም፡- «በስመ እግዚአብሔር ሥሉስ ዘኢይሴይቅ ዋሕድ ዘኢይትነፈት»

ሥሉስ ሲሆን በማይደበል፡ «ተጨፍልቆ አንድ በማይሆን» አንድ ለሆነ በማይከፈል በእግዚአብሔር ስም በሚል ትምህርታዊ ሕግ ነው። መዝገበ ሃይ 18።

ስለዚህም የአንጻኪያ ሊቀ ጳጳሳት አትናቴዎስ፡ የተናገረውን በአጠቃላይ ብንመራመርበት የምንመዝገብበትን መንገድ ብሩህ አድርጎ ያሳየናል።

«ወሰበሂ ንቤ አሐዱ እግዚአብሔር ወአሐዱ ህላዌ ወአሐዱ መለኮት አኮ ዘየዘዘላ ላዕሌነ ዝንቱ ተሰመዮተ ሠለስቱ አካላት። ውበሂለ ሠለስቱ አካላት አኮ ዘይፈለገ ላላ መለኮት ኅበ ሠለስቱ፤ እስመ ለለ አሐዱ እምሠለስቱ አካላት ሀላ በበአካላቲሆመ። ወመለኮትሂ ህልው በህላዌው ወኢይትፈለገ ለከዊነ ሠለስቱ መለኮት እስመ ቅድስት ሥላሴ አሐዱ እሙንቱ በተዋሕዶ እንበለ ፍልጠት»።

እነሆም፡- አንድ እግዚአብሔር፣ አንድ ህላዌ፣ አንድ መለኮት ባልን ጊዜም፣ ሦስት አካላት ብለን መጥራትን የሚያጠፋብን አይደለም። ሦስት አካላት ማለት መለኮትን ወደ ሦስት ክፍል የሚለያይብን አይደለም። አንዳንድ ከሦስት አካላት እያንዳንዱ በየአካላቸው የሚኖሩ ናቸውና። መለኮትም ወደ ሦስት መለኮት ሳይለገገ ሳይከፋፈል ህልው ነውና። ቅድስት ሥላሴም በተዋሕዶ ባለመለያየት አንድ፣ ናቸው ብሎአል። ሃይ አበ. አትናቴዎስ ሊቀ ጳ. ዘአንጻኪያ ሃይ አበው ፲፮ 4 ክፍል 1 ቀጥ 8።

ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ይህን ስንነጋገርበት የመጣውን ትምህርት በሚተባብሩ ቃል ያጠቃልላል። ይኸውም፡- «ነአምሮ ለእግዚአብሔር በሠለስቱ አካላት ሰፊ በመለኮት ውበሉ የ መዋዕልና እስመ ቀዳማውያን ወደኃራውያን እሙንቱ ወዘእኛ ውላጤ ዘይትወሐዱ በመለኮት»።

እግዚአብሔርን፡- በመለኮትና በዘላለምነት በሚተካከሉ በሦስቱ አካላት እንደ እናውቀዋለን። አስቀድመው የኖሩና ከዘመን በኋላም ያለመለወጥ በአንድ መለኮት ተዋሕደው የሚኖሩ ናቸውና። በማለት አጠቃልሎታል።

ጎርጎርዮስ ጳጳስ ዘእንዚናዙ ሃይ አበ ፲፮ 215 ክፍል 1 ቀጥ 10።

3ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

«ትድመ ኩሉ ንእመን በሐዱ አምላክ ዘቦቱ ሠለስቱ አካላት አብ፤ ወልድ፣ ማገፈስ ቅዱስ ሥሉስ ዕሩይ እንዘ አሐዱ ሠለስቱ ወእንዘ ሠለስቱ አሐዱ። ወኢኮነ ላይ አካለ ዘከመ ይሐልዩ ሰብኡ ለሰባልዮስ ዐላውያን አላ አሐዱ መለኮት ውእቱ፡-»
ዘላገስ ዘቂሣርያ ሃ. አ. ፲፮ 116 ክፍል 5 ቀጥ 2፣ 3።

የአካላት ሥላሴ የአብ፡ የወልድ፡ የመንፈስ ቅዱስ ህሉና በትምህርተ መለኮት ገለጸ።

በዚህ ክፍል የሥላሴን አካላት፡ «የአብ የወልድ የመንፈስ ቅዱስ» ህሉና በትምህርተ መለኮት ገለጸ ይብራራበታል።

በመሠረቱ «አካል» እያልን፡ ስለ እግዚአብሔር ወይም ስለ ቅድስት ሥላሴ ማንኛውን ጊዜ፡ እግዚአብሔራዊ የሆነን አካል «አካል» ስለምንልበት ተመርሆ የአባባሉ መሠረታዊ አሳብ እንዴት ነው? ብለን ብንጠይቅ፡- የማናቸውም አድም ከመሠረቱ ጠንቅቀው ከሚያስረዱ አባቶቻችን ከሆኑ ሊቃውንት በግዕዝ ላይ ማለት ማጠቃለያ አግኝተው ዘይቤውን በትርጓሜ ሲያራቅቁ ካቀረቡት አብነት ወሰድን ብናብራራው ደስ ይለናል።

እንግዲህ ስለ እግዚአብሔር ወይም ስለ ሥሉስ ቅዱስ «አካል» እያልን ማንኛውን ጊዜ፡ «አካል» ስለምንልበት ይዘት ለሚኖረን ፈሊጣዊ አባባል፡ እምነት ለማን እንደሆነ ትምህርታዊ መነሻው ይታወቅልን ዘንድ አስቀድመን ከቅዱሳት ልሳናት፡ ከቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የተሰጠውን አብነታዊ ተመርሆ በጥንቃቄ ማዘብ እንደሚኖርብን፡ መቸውንም ቢሆን አውቀናል።

ይህም በመሆኑ ለዚህ ትምህርት የሚሆን መመሪያ ጲጥሮስ ዘምስር ሲያቀርብልን ዘገባን፡ ታሉም እንዲህ የሚል ነው።

«እስመ ረኪበ ቀጢናት በቀጢናት፡ ወረኪበ ገዢፋት በገዢፋት፤ ቀጢን ውእቱ መለኮት ወየኅሥሥ ሕሊና ቀጢነ።»

ረቂቁን ማግኘት ወይም መረዳት በረቂቅ ግዙፉንም ማግኘት «መረዳት» በግዙፍ የሚገባ። ነገር መለኮት ረቂቅ ነውና፤ እርሱንም ለማግኘት ረቂቅ «የሚራቀቅ» የሚያሻ ነው። መዝገበ ሃይ ፲፮ 76 ቀጥጥር 16። በእጅ የተጻፈ ከመሪታ ጻርጌ ማንም ያላድ።

እነሆም ይኸው ሊቅ፡ ስለ ሥሉስ ቅዱስ አካላት ገለጸ ልንመራበት የሚያስፈልገንን መመሪያ እዚህ ላይ አስቀምጦልናል።

እንግዲህ ሊቁ እንዳላየን ተመርሆ፡ ረቂቁን ማግኘት በረቂቅ፡ ግዙፉንም ማግኘት ግዙፍ መሆኑን ተረድተን፤ ይልቁንም ነገር መለኮት «ትምህርተ መለኮት» ረቂቅ ለሆነ፤ የተራቀቀ ሕሊና «ቅጥነተ ሕሊና» እንደሚያሻው በመገንዘብ፤ የምንፈልገው ምሥጢራዊ ግባችን እስክንደርስ አለመታከት ሊያሻን ነው።

ነገሩ እንዲህ ከሆነ በስመ ህላዌያት ይዞታ፡ ስለ አካል ስያሜ ስለ ውስጣዊ ልዩነቱ መርሆ ልቡናዊ ባገኘነው መመሪያ እንከታተል ዘንድ ይገባናል።

ማሳሰቢያ፡- ዐረጋዊ መንፈሳዊ ፲፮ 61 ድርሳን 11።

www.ethiopianorthodox.org

2ኛ፣ ግብር ማለት የባሕርይ ግብር

3ኛ፣ መልክ ወይም ዓይነት ናቸው። መልክ ወይም ዓይነት የአካል ግብር ነው

እነሆም በዐለመ ግዙፍ የሚኖር አካል ሁሉ፣ ቢረቅና ቢደቅ፣ ቢጉላም በእኔ ሦስት ነገሮች ቀዋሚነቱን ይገልጻል፡-

ማናቸውም በዐለመ ግዙፍ ነዋሪ የሆነ አካል ሁሉ፣ ያለ እነዚህ አያገኘ የተባሉት ነገሮች እንደቅደም ተከተላቸው ያላቸውን ይዞታ እያቀረብን እንመለከታለን።

4ኛ፣ ባሕርይ፣ በዐለመ ግዙፍ በሚጠራ አካል ስለ መኖሩ፡-

ባሕርይ አካል ክዋኔ የተመሠረተበት ሆኖ እናገኘዋለን። አካልም ህላዌ የሚያገኘው በባሕርይ ወይም ከባሕርይ መሆኑን ልንገነዘብ እንችላለን።

ከዚህም የተነሳ የሀገራችን ሊቃውንት «አካል ያለ ባሕርይ አይቆምም። ባሕርይ ያለ አካል አይፈጸምም» እያሉ ውሳኔውን ይገልጻሉ።

ኪዳነ ወ. ክፍሌ መጽ. ሰዋሰው ወግሥ ወመገዘበ ቃላት ገጽ 218።

በዱሮ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት «ኢይትረከብ ህላዌ ዘእንበለ አካል። ወእኔ ዘእንበለ ህላዌ፣ ኢ በውሰተ ሰማይ በላዕሉ ወኢበውስተ ምድር በታሕቱ፡-

በሰማይ ያለ ቢሆን በምድር በታች ቢሆን፣ ባሕርይ ያለ አካል አካልም ያለ ባሕርይ ምንም አይገኝም።» ሲል ተናገረ።

ኪራኮስ ዘአንጾ በሃይማኖተ አበ ገጽ 403 ክፍል 1 ቍጥር 28።

በዚህ ጊዜ ሊቁ «ህላዌ» ሲል የተናገረውን «ባሕርይ» ማለቱ መሆኑን በዓለም የስተውሏል። ይህም ሕግ በዐለመ መንፈስ ህላዌ ለሚኖሩትም ይሆናል። በዐለመ ግዙፍና በዐለመ መንፈስ ላሉት ጠቅላላ ሕግ ነው ማለቱ ነው።

ባሕርይም ምንም እንኳ በፍጡራን ረገድ የቀዋሚነት ህላዌውን ለሚያሳውቅ ሆኖ ሁሉ፣ ምክንያት ወይም መሠረት ተደርጎ ቢነገር፣ ባሕርይ እግዚአብሔርን በሚመለከት ግን፣ እስመ አልቦ ውስተ ህላዌሁ አመክንዮ፣ ባሕርዬን የሚያስገኝ ምክንያት የሆነ ነውና፣ ዘላለማዊ መሆኑን መረዳት ለይቶና ተጠንቅቆ ሊያስተውሉት የሚችሉት ጥምህርት ነው።

ይህም በዚህ መጽሐፍ በህልውና መለኮት ውስጥ «ለህላዌው ምክንያት የለውም» በሚል ክፍል ይገኛልና ከዚያ መመልከት ነው።

5ኛ፣ መልክ ወይም ዓይነት ይኸውም የአካል ግብር፡-

መልክ ወይም ዓይነት አካል የሚገለጽበት አቋም ወይም ግብር ነው። ግብር መባሉም የአካልን መልክ ወይም ዓይነት፣ በትርኢቱ ሁናቴ ስለሚገለጥ ነው።

መልክ ወይም ዓይነት ሲባል ቁመት፣ ስፍሐት፣ ርዝመት ድንዳኔ ሥነ ግብር ይታይበታል።

ማንኛውም በዓለመ ግዙፍ የሚገኝ አካል በመልኮና በዓይነቱ ቁመትና ስፍሐት ርዝመትና ድንዳኔም ሥነ ግብር ግብር ሆነው ይታዩበታል።

እነሆም ኪራኮስ ዘአንጾ፡- አካልና በአካል መልክ ያለውን ሁኔታ ሲገልጽ፡- ሁሉ ይኩን ህላዌ ዘእንበለ አካል፣ ወአካልን ኢይደሉ ይትረከብ ዘእንበለ አምሳሉ ሁሉ ዘውእቱ አርአያሁ፡- ባሕርይ ያለ አካል የማይሆን ነው። አካልም የአካል መልክ ሆኖ ምስያው ከሚሆን መታወቂያው ሳይኖር አካል ሊሆን የማይቻል ነው። ብሉ ለሰራዊቱ።

ኪራኮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 403 ም. 1 ቍጥር 28።

በዚህ ጊዜ የአካል ምስያ ወይም መታወቂያ ያለው «መልክ» ማለቱ መሆኑን በዓለም ይገነዘባል።

የሀገራችን ሊቃውንትም «ወብሂላ አካል ቁመት ውእቱ ዘይከውን ለህልዎ» አካል ማለትም አኗኗር የሚታወቅበት ቁመት ማለት ነው። ሲሉ ይናገራሉ። ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ በእጅ ጽሑፍ፡-

አምን፡ «አካል» ዘየአክል ሲባል መብቃትና ዐቅም መሆንን የሚገልጽ ከሆነ ቁመትና አኗኗር «ክብብ» እንዳለው የሚያሳይ ነውና፣ አካል ማለት አኗኗርን የሚያሳይ ቁመት ነው ቢባል አግባብ አለው።

ማንኛውም ብቃትና ዐቅም እንዳለው የሚታወቅ ነገር ሁሉ፣ ቁመትና ስፍሐት ርዝመትና ሥነ ግብር ድንዳኔ አለው።

ይህም ደግሞ የመልኮና የዓይነቱ ትርኢታዊ ግብር ነው። ሊቁ «ኢይትከህል ለህልዎ ዘንተ የአክል ወዘንተ ይመስል» የዓለመ መንፈስ አካሉ በርእይ ይህን ማለል፣ ይህንም ይመስላል ከዚህ የተነሳ ነው። ሊባል አይቻልም። ሲል በዐለመ ግብር ያለ የእግዚአብሔርን መልክ በዐለመ ግዙፍ ካለው መልክ በተነጻጸረ ሁኔታ ማቅረቡን ለማመዛዘን እንዲቻል ለሕሊና ማቅረቡን ማየት ነው። ሕርያቆስ ዘብህንላ ሰዓት ገጽ 86 ቍጥር 47።

ማሳሰቢያ፡-

- 1) ከአለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ ሰዋሰው ወግሥ ወመገዘበ ቃላት ገጽ 218።
- 2) ከመርጌታ ጻርጌ እጅ የሚገኝ የግዕዝ መጽሐፈ ሰዋሰው በእጅ የተጻፈ።
- 3) ዘሰማየ ሰማየ ሰማየት ኢያገምሮ ድጓ አባ ጊዮርጊስ ሰዓታት ገጽ 159።
- 4) አሥመራ ኮከበ ጽባሕ ማተሚያ ቤት ታተመ። 1975 ዓ.ም.
- 5) ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋሰው ግሥ ገጽ 218።
- 6) ሃይ አበ ኪራኮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 403 ቍጥር 28።
- 7) ሃይ አበ ኪራኮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 403 ክፍል 1 ቍጥር 28።
- 8) ሃይ አበ ቁርሎስ ዘእስክንድርያ ገጽ 297 ክፍል 36 ቍጥር 59።
- 9) የሃይማኖት መጽሐፍ ከመንፈሳዊ ጉባኤ አዲስ አበባ ትንሣኤ ዘጉባኤ ማተሚያ ቤት 1955 ዓ.ም.
- 10) ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ገጽ 34 የእጅ ጽሑፍ።

ምዕራፍ አራት።

የግብር ስምች።

የግብር ስም ራሱ በሁለት አቋሞች ይገለጻል። ይኸውም፡-

ሀ. ቀጥታ የአካል መልክ ወይም ዓይነት ሆኖ ሲታይ፤ ከዚህ በፊት እንደ ገለጻል የአካሉን መልክዓዊ ሁኔታ የሚያሳይ ግብር ሲሆን ነው።

ለ. የባሕርይ ግብር ሲሆንና የባሕርይን ግብር ሲገልጽ ነው።

ስለዚህ የግብር ስም የአካል ወይም የባሕርይ ውጤት ሆኖ የሚገኝ ስም ነው። የግብር ስም የአካል መልክ ወይም ዓይነት ስለ መሆኑ፤ ከዚህ በፊት ገልጻል።

አሁን የግብር ስም የባሕርይ ውጤት ሆኖ ስለመገኘቱ፤ እንዴት እንገለጽ ብንነጋገርበት መልካም ነው።

የግብር ስም የአካል ውጤት ሆኖ ሲነገር የሚገኝበት ቦታ፤ ስለ አካል ግብር ስምንወስድበት ክፍለ ትምህርት እንገልጻለን።

አስቀድመን እንደተናገርን፤ በዓለመ ግዘፍ የሚገኝ ማንኛውም አካል በባሕርይ እንደተመሠረተ፤ ከዋኔውም ከባሕርይ እንደሆነ ሁሉ፤ ባሕርይ ደግሞ በግብር ይገለጻል። ስለዚህ ግብር የባሕርይ ውጤት ነው። መቸም ባሕርይ በግብር ይገለጻል ወይም የባሕርይ ህሉና በግብር ይታያል እንጂ፤ ራሱ ባሕርይ ምን ጊዜም አይታይም። በዚሁም ቀዋሚ ምክንያት ግብር የአካልን ህሉና በትርኢታዊ መልክና በዓይኑ ይገለጻል። የባሕርይን ህሉና ደግሞ በሥራ ይገለጻል። እነሆም ግብር የአካልና የባሕርይ ውጤት ሆኖ ይገኛል።

- የምዕራፍ ድምፅ፡- የድንጋይ መቁርቁር፡-
- የጽጌረዳ መዓዛ፡- የወርቅ መብረቅረቅ፡-
- የእሬት ምሬት፡-

ይህ ሁሉ፤ እያንዳንዱ አካላዊ ነገር ከባሕርይ ያለውን በግብር ሲገልጽ የሚገኝበት ሁኔታ ነው።

የግብር ስም እንዳንድ ጊዜ በአካል ስም ቦታ፤ እንዳንድ ጊዜም በባሕርይ ስም ቦታ ገብቶና ተነግሮ ይገኛልና ነው።

የግብር ስም በአካል ወይም በባሕርይ ስም ቦታ ለምን ገባ?

የግብር ስምን በአካል ቦታ ወይም በባሕርይ ስም ቦታ አግብተው የተናገሩ የግብር ስም አካልን እንዲወክል ወይም ባሕርይን እንዲሻማ አድርገው የሌላ ከሌላውንት ወገን እንዳሉ የታወቀ ነው። እንዲህ እያደረጉ የሚጽፉ ሊቃውንት «በስመ ኅዳሪ ይጸዋዕ ማኅደር» የሚለውን አብነት በመከተል ሳይሆን አይቀርም።

ትምህርተ መለኮትን በጥንቃቄ የሚያጣሩ ሊቃውንት ግን፤ የመጣበትን መሣሪያ መረምራሉና፤ በሽፍን ወይም በድፍኑ አያልፉትም። ማለት ስሙ ወይም ቃሉ ከየት መጣቱ ከዚህ ለመሻማት እንደበቃ፤ መርምረው አቃኑተው በመተርጎም ይገልጹታል።

«መለኪያድን ዘአንበለ ትርጓሜ ለኩሉ ዘነበብን» በጥናት ያነበብነውን ያለ ትርጉም ለአንተውም ይላሉና ነው። መጽ. ምዕላድ ከመርጊታ ዳርጊ እጅ የሚገኝ ማለት ገጽ 56 የእጅ ጽሕፈት።

እንዲህም ሆኖ በሚገኝበት ጊዜ፤ እነዚህ በጥንቃቄ መሠረታዊ መንግሥት ሆኖ ሊቃውንት በሕጋዊ መታወቂያነቱ ጠለቅ ብለው ከመረመሩት በኋላ፤ የስሙ ህላዌያት ወገን እንደሆነ ዐውቀው በግቃናት፤ በጥንተ መደቡ ለእንጂ፤ ዝም ብለው አያልፉትም።

በአሁኑ ጊዜ አካል የሚባል፤ ብዙ ነገር አለ። ግን የአግርኛ ቋንቋ አዳጊ ቋንቋ ለቋንቋውን ለማስፋፋት የተፈጠረ ነው። እንዳንድ ጊዜ የግብርን ስም አካል ለባሕርይን ስምም አካል ሲሉትና፤ የባሕርይ ስምም «አካል» ሲባል፤ የህላዌያት የአይነትና የግብር ስም «አካል» እየተባለ በአካል ቦታ ገብቶ ሲነገር ማለት።

ለምሳሌ፡- የማገበሩ አካል፤ ሥራው አካል ገዝቶ እንዲሁም የሕግ አካል እየተባለ ማለት። ይህ አነጋገር በቅኔ መንገድ ቅጽል ተምሳሌ ሆኖ ስለሚነገር ነው እንጂ፤ የሕግ ስም «የአካል» ስም በሚነገርበት ቦታ ተገኝቶ አይደለም። «የሕግ አካል» ስም ሲነገርም፤ መሠረታዊውን የዓለመ ግዘፍን አካል ሲያይ የሚነገር አይደለም። ግን ተመለከቱት እንደሆነ ግን፤ የግብር ስም ከመሆን አይዘልም። ጠንቅቀው የሚሰረዱ መምህራን ዘንድ አቀማመጡ ዐመሉ ተመርምሮ ወደመጣበት ጥንተ ቦታው ማለት።

ለምሳሌ፤ በስሙ ህላዌያት ሁለገብ እየሆኑ ከሚነገሩት ስምች እንወሰድና፤ አፍአዊ የሆኑ ታዋቂውን ምንም ሳይለወጥ፤ በዓረፍተ ነገር አቀማመጣቸው የስሙ ህላዌያት ማለት እንዴት እንደሚለይ እንይ፡-

ሀ. «ፀሐይ» የሚል ስያሜን በመጀመሪያ እንይ፡-
1ኛ፤ እነሆም «ፀሐይ፡ ወጣ» ተብሎ ሲነገር፤ በዚህ ጊዜ «ፀሐይ» ስንል ስለ ባሕርይ ስሙ ወይም ስለ ግብር ስሙ ሳይሆን፤ ስለ ፀሐይ አካል ይኸውም ለፀሐይ ማለት ስለ አካሉ ህላዌ ወይም ስለ ትርኢታዊ አቋሙ መናገራችን እንደሆነ፤ ግልጽ ነው።

2ኛ፤ «ፀሐይ ጨለመ» ተብሎ ይነገራል። በዚህም ጊዜ ደግሞ «ፀሐይ» የሚለው ስለ አካል ወይም ስለ ባሕርይ ሳይሆን፤ ስለ ግብር ስሙ ተገግሮአል።

3ኛ፤ «ፀሐይ እሞቃለሁ» ወይም «ፀሐይ አቃጠለኝ» ተብሎ ሲነገር ደግሞ፤ በዚህ ጊዜ «ፀሐይ» የሚል ስም የአካል ህላዌን የግብር ህላዌን ሳይመለከት፤ በግብር ስም የአካልን የባሕርይ ህላዌን የግብር ህላዌን ሲያሳይ ተነግሮአል። እነሆም በዐመለ ግዘፍ ማለት የአካል ስያሜ በዚሁ አየን።

1. ሃይማኖተ አበ. ቁር. ዘእስ. ገጽ 297 ክፍል 36 ቍጥር 9።
2. የሃይማኖት መጽሐፍ ከመንፈሳዊ ጉባዔ አ.አ. ትንሣኤ ዘ ጉባኤ ማ.ቤ. 1955 ዓ.ም.
3. ምላድ ዘአ.ሰ.ከ. ገጽ 34 የእጅ ጽሑፍ።

ምዕራፍ አምስት።

የዓለመ መንፈስ አካል።

መንፈሳዊ አካል ይኖራል??

አካል ሲባል፣ በግዝፍ ብቻ ያለና የዓለመ ግዝፍ አቋም ላለው፣ በአምስት ልዩ ስድስት መሣሪያዎቹ አማካይነት ለሚታወቀው ነገር ሁሉ ብቻ የሚሰጥና፣ በዚህ የሚወሰን ስያሜ እንደሆነ የሚያስቡ ሰዎች አያሌ ናቸው። የግዕዛችን አብነት «የሙራሪው መሠረት አድርገን በትምህርተ መለኮት ብሂላዊ የአነጋገር ፈሊጥ የተሠራው» እንደሆነ ግን፣ አካል ተብሎ ሊጠራ የሚገባው በግዝፍ ብቻ ላለና፣ በአምስት ልዩ ስድስት መሣሪያዎቹ ነገር ብቻ የተወሰነ ሆኖ አናገኘውም።

በግዕዛ አብነታዊ ባህልና በትምህርተ መለኮት ብሂላዊ አነጋገር «አካል» የሚለው ስያሜ የሚሰጠው፣ በዓለመ ግዝፍ ህሉና «አቋም» ላለ ብቻ ሳይሆን፣ በዚህ «ረቂቅነት ባለው» አቋሙ ለሚገኝና፣ መንፈስ ለሆነውም ሁሉ «አካል» የሚለው ተሰጥቶት ሲነገርለት ይገኛል።

«ካልእ ነፍስት ዘበምድር ወካልእ ዘበሰማይ፣ ካልእ ክብሩ ለዘበሰማይ ክብሩ ለዘበምድር»

ደግሞ ሰማያዊ አካል አለ፣ ምድራዊም አካል አለ፡- ነገር ግን የሰማያዊ አካል ክብር ልዩ ነው። የምድራዊም አካል ክብር ልዩ ነው። 1ቆር. 15፥40። 1፥15፣ 16።

ቁርባንም ሐዋርያው ጳውሎስ ወደ ቁላ. 1፥14፣15። የተናገረውን ጠቅሞ ሲተረጎም «ወኩሉ ፍጥረት እለ ውስተ ሰማያት ወእለ ውስተ ምድር፣ ይህ ዘያስተርኢ ወዘኢያስተርኢ፡- ይብል ዘኢያስተርኢ በእንተ መናፍስት ለባውያን ይህ አልቦሙ ሥጋ እለ ኢያስተርኢዩ፣ ወይብል ዘያስተርኢ በእንተ ሥጋውያን ይህ ያስተርኢዩ»።

በሰማያትና በምድር ስላለው ፍጥረት ሁሉ የሚታይና የማይታይ ይላል። ለባውያን ለሆኑና ሥጋ ስለሌላቸው መናፍስት «የማይታዩ» ሲል፣ ሥጋውያን ሆነው ስለሚታዩ ደግሞ «የሚታዩ» ሲል ገልጾታል። ቁር. ሃይ. አበ. ገጽ 297 ክፍል 36 ተጥር 6።

ልዩነቱም በዓለመ መንፈስ የሚኖር አካል እኔ የሚል ነባቢ ለባዊ አለሁ ባይ ነው፣ ይህም ራሱን ለቻለ ለራሱ ብቁዕ የሆነ ዕውቀት ቀዋሚነት ላለው አለሁ ባይ ቁላ፣ በመሆን ብቻ የተሰጠ ስያሜ ነው።

ከኢትዮጵያ የመንፈሳዊ ጉባኤ ሊቃውንት ከተጻፈው የሃይማኖት መጽሐፍ ስለዚህ ስለ መንፈሳዊ አካል ትምህርት እንደሚከተለው ተጽፎ ይገኛል።

«በሃይማኖት ትምህርት አካል ስንል ሰውነት ሥጋ ግለታችን አይደለም። ይህ ከሆነ አብ አካል አለው መንፈስ ቅዱስም አካል አለው ስንል፣ አብና መንፈስ ቅዱስ ሰዎች ናቸው» ሥጋ አላቸው ግለት ይሆንብናል። ስለዚህ አካል ባልን ጊዜ፣ ትርፍ ግለት መሆኑ ግልጽ ሊሆንልን ይገባል። ተብሎአል። ቅርፅ ግለቱ ቁመት ግለቱ ነው። የሃይማኖት ጸሎት መጽሐፍ ከመንፈሳዊ ጉባኤ ሊቃውንት አዲስ አበባ ትንሣኤ ዘጉባኤ ግተሚያ ቤት 1955 ዓ.ም. ገጽ 21።

«አሰሙ ብሂላ አካል ቁመት ውለቱ ዘይከውን ለሀልዎ» አካል ግለት መኖርን የሰጠው አቋም ግለት ነውና። ቁመት ግለት ይሆናል። በነፍስ የሀልው ሆኖ ግን፣ እንደዚህ ያለ ነገር የለውም። በዓለመ ግዝፍ ያለ ሰው ፍጹም አካል የለን «ለባዊ ነባቢ ሕያው» ተብሎ ሲጠራ ቢገኝም፣ እውስጡ ባለች በረቀቀች ምያም መንፈሱ መሆኑ የታወቀ ነው። ዘፍጥ. 2፥7።

«አካልን ዘኢኮነ ለባዌ ወኃያለ ወሕያወ ኢይክል ገቢረ ግብር»። አካልም ለባዌ ወኃያለ ሕያው ካልሆነ አንድም ሥራ ለመሥራት አይቻለውም ብለዋል። ዘዐቃቤ ሰዓት ክብቱ ፲ጽ 34 የእጅ ጽሑፍ።

ለቁ አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌም በመሠረቱ አካል የሚያሰኝ ስያሜ በዐለመ ግዝፍ ሆነ ህላዌ ይልቅ፣ በዐለመ መንፈስ ነባሪ ለሆነ ህላዌ መጠሪያ መሆን እንዳለበት ይተረጎማል።

«ሥጋ አካል መባሉም በነፍስ ዕውቀትና በነፍስ አካልነት ነው እንጂ በራሱ የሆነው አይደለም። በገንዘቡስ የነፍስ መሣሪያ እንደመሆኑ ሥጋ ገላ ይባላል።» ዘጥሩ 181። ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋሰው ወግሥ ወመዝገብ ቃላት ሐዲስ ፲ጽ 181።

በዓለመ ርቀት ወይም በዓለመ መንፈስ፣ ስለሚኖር ሰው አካል በምንናገርበት ሆኖ ህላዌ የሚገኙ ሦስት ክፍሎች እንዳሉ አቅርቦን ማስገንዘብ ይኖርብናል። እነዚህም፡-

1ኛ፣ የሰው ነፍስ ወይም መንፈስ፡- ዕብ. 4፥12። 1ተሰ. 5፥23።

2ኛ፣ መልአክ፡- መዝ. 103/104/፣4።

3ኛ፣ እግዚአብሔር እነዚህ ናቸው። ዮሐ. 4፥24።

ለእነዚህ ለየባሕርያቸው ህላዌ፣ የተለያዩ መዓርግ ቢኖረውም፣ በመሠረቱ እጅግ የመጠቀሚያ በአካል ህላዌ የሚጠፋ መናፍስት መሆናቸው በቅዱሳን መጻሕፍት ተገልጿል።

ፍጡራን በሆኑት በሰው ነፍስና «መንፈስ» በመልአክ መካከልም ልዩነት አለ። ለዚህም ነፍስ «መንፈስ» ከሥጋ ጋር ተዋሕዶ ሰው በዚህ ምድር እስካለ ድረስ አብራ የግትኖር፣ ከሥጋዋ ስትለይም፣ ወደ እግዚአብሔር እጅ የምትሄድ ናት። መዝ. 121/7። ኢ.ሳ. 57፥16። 1ተሰ. 5፥23። ዕብ. 12፥23። ራዕ. 6፥9። አውሳብዮስ መንፈስ በኃይለ ንባብ ትታወቃለች ብሎ ነበርና፣ እርሱ ኃይለ ንባብ ያለውን፣ ዐቃቤ ሰዓት ክብቱ ሲተረጎሙት፡-

«ኃይለ ንባብ ዘይቤ ኃይለ ነፍስ ለባዊት ውለቱ። ወለነፍስን ባሕርያ ከመ መልአክ ይለቱ።»

ኃይለ ንባብ ያለው የነባቢት ነፍስ ኃይልን ነው። የነፍስም ባሕርይዋ እንደ መልአክ ነው አሉ። መጽ ዘዐቃቤ ሰዓት ክብቱ።

መልአክ ግን ያለ ሥጋ የሚኖር የማይታይ ፍጡር ነው። መዝ. 103/104/፣4።

የነፍስ በሰው አጭም መገኘትም፤ በእግዚአብሔር የሕይወት እስትንፋሱና የግራ ስም ከወጣበት «ነፍሱ» እፍ አለ፤ ከግራ ግሥ የወጣ በመሆኑ፤ መንፈስ የነፍስ የግራ ስያሜ እንደተገኘ ለግዮት ይቻላል። ኢዮብ 27፥3።

«ወገብር እግዚአብሔር ለአጻም መረተ እምነ ምድር ወነፍሱ ውስተ ገዱ ሕይወት፡-» እግዚአብሔር ሰውን ከምድር አፈር አበጀው በአፍንጫውም የሕይወት እስትንፋሱ እፍ አለበት፤ ሰውም የሕይወት መንፈስ ያለበት ሆነ።

ይህም የነፍስ ሕይወት ከእግዚአብሔር የተሰጠ ብርሃናዊ ጨረር እንደ የግራ ስንገዝብ ነው።

ስለ ነፍስ አጭም ልብን መደብ አድርገው የሚናገሩ ሊቃውንት፤ የተፈጠሩት መነሻ ከመጽሐፍ ቅዱስ መሠረት በማድረግ ሆኖ ይገኛል። እርሱም በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ተፈጠረ» ሲባል፤ በአፍንጫው የሕይወት እስትንፋሱ እፍ አለበት ተብሎ የተነገረውን መሠረት መነሻ በማድረግ ነው።

ይኸውም ወደ ንጉሥት «ግንዛቤው» ወይም ወደ ንፍሐቱ ሲመለከቱ፤ ንግንዛቤው ለብም አእምሮ ነውና፤ አባባላቸው ከዚህ የተነሣ ይመስላል። ቁላስ. 3፤ ኤፌ. 4፥23፤ 24። ሮሜ 12፥2። ኢዮ. 27፥2፤ 3።

እነሆም «እግዚአብሔር ሰውን በሚፈጥርበት ጊዜ ሰውን በመልካችን ምሳሌያችን እንፍጠር» ብሎ በቃሉ የተናገረው «በአፍንጫው እፍ አለበት» በግራ ገለጻ እግብር ላይ ውሎአል። ይኸውም ሰውን በመልካችን በምሳሌያችን እንፍጠር በተባለ ጊዜ መልኩና ምሳሌው ትርጉሙን እፍ አለበት ሲባል፤ ከእግዚአብሔር በንፍሐት የተሰጠ ሰው ጓኝም በንጉሥት «ግንዛቤው» የተቀበለው «አእምሮ ይሆናል?»

ስለዚህ ሰው በንጉሥት በመገንዘብ የተቀበለው ለብም ለነፍስ የህላዌ ምሳሌ ነው። ይህ የህላዌ ምሳሌ መሠረት የሆነ ልቡናዎ ደግሞ፤ ከእግዚአብሔር የተቀበለው ስለሆነ፤ የህላዌ ምሳሌ መሠረት ከመሆኑም በላይ፤ ኢመዋቲት ያለመሆንዋን የያዘ ነው። «ሆኖአል» ከእግዚአብሔር ተቀብላዋለችና፡- ልቡና ያለ ቃልና ያለ ሕይወት ብቻ ሳይኖርምና። ግቴ. 10፥28። መክ. 12፥7።

ይህን ካብራሩት ሊቃውንት ወልደ ሕይወትንና በረሃምን ለመጥቀስ ይቻላል። ወልደ ሕይወት ይህን ከክርስትና ትምህርት የማይቃወም አሳቡን ሲገልጥ «ወንጌል ሰብእስ ኢመዋቲት ይለቲ እስመ ልቡናሃ ህላዌሃ። ወልቡናሃስ ለነፍስ ማዕዘረ ብርሃን ውለቱ ዘወፀአ እምህላዌ እግዚአብሔር ፈጣሪ ወኢይጠፍእ፤ አላ ይገብእ ነቢዔ ወኢይትከሃል ማስኖቱ ለግሙራ ወበእንተዝ ሕይወት ዘለዓለም መፍቀደ ሰብእ ነቢዔ ውለቱ።»

የሰው ነፍስ ግን ሟች አይደለችም። አኗኗርዋ ልቡናዋ ነውና፤ የነፍስ ልቡና ፈጣሪ ከሚሆን ከእግዚአብሔር ህላዌ የሚወጣ የብርሃን ጨረር ነውና፤ ወደ እርሱ ይመለሳል እንጂ አይጠፋም። እስከነአካቱው ይደመሰስ ዘንድ የማይቻል ነው። ስለዚህ የዘለዓም ሕይወት ነባቢ ተናጋሪ ለሆነ ሰው፤ የግድ አስፈላጊ ነው። ከዚህም የተነሣ ነፍሳችን ሟች እንዳይደለች ያለ ጥርጥር ማመን አለብን። ብሎአል። ሐተታ ዘርዳዕ ያዕቆብ ወልደ ሕይወት ፲፮-38-39።

ዳግም በረሃም፡- «ወነፍስስ ነባቢት ወልቡናዊት በነፍሐት ዚአሁ ወሀቦ ከያሃ በከመ ጽሑፍ ውለቱ፤ እስመ ፈጠሮ ለሰብእ በእምሳሌ እግዚአብሔር ወበአርአያሁ»

በብሉስ አምሳሌ እግዚአብሔር ዝጊ በእንተ አእምሮቱ ወልቡናሁ ዘስፋሕ ወበእንተ ምሳሌ ዘንድርት ቦቱ።»

ልቡናዊትና ነባቢት የሆነች የነፍስን ግን፤ ከራሱ እፍ ብሎ እርስዋን ሰጠው። ሆኖ፡- ሰውን በራሱ ምሳሌ በእግዚአብሔር አርአያ ፈጥሮአል ተብሎ እንደተጻፈ

በእግዚአብሔር ምሳሌ መባሉ፤ ይህ ሰፊ ስለሆነ ልቡናውና ስለ ዕውቀቱ፤ ስለሆነም በውስጡም ባደረገ ሥልጣን ምክንያት ነው ብሎአል።

መጽ. በረሃም ወይዋፍስ ፲፮ 21፥1፥2።

በእነዚህ መምህራን አስተሳሰብ፡-

«ልቡና ምሳሌው የተባለው አእምሮውና ልቡናው ከሆነ፤ ከራሱ በንፍሐት እፍ ያላደረገበትም አእምሮውና ልቡናው ከሆነ፤ የነፍስ ህላዌ መሠረት ልቡና ነው ነው።
አትናቱዎስ «ወልቡ ለብእሲ መንፈሱ ውለቱ ወውለቱ አሐዱ ምስለ ነፍሱ እንተ ወለቱ በሥጋሁ» ለሰውም ልቡናው መንፈስ ናት እርስዋም አንዲት ሆና በሥጋው ነፍሱ ጋር ያለች ናት።» አትና ሃይ አቦ ፲፮ 77 ክፍል 25 ቍጥር 26።

ምዕራፍ ሰባት።

የሰው ነፍስ በስመ ህላዌያት «አካል» መባልዋ እንዴት ነው?

ነፍስ፡ የረቀቀች፣ የመጠቀች፣ የማትታይ፣ በእምስት ሕዋሳት ሁሉ የማትጨበጥ፣ የማትዳሰስ፣ የማትቀመስ፣ ሕያዊት አካል ናት።

ይሁን እንጂ የተፈጠረች ፍጡር አንደመሆንዋ መጠን፣ ልክ ዐቅም ለማድረግ፣ በቅን ልባዌ የታወቀ ሲሆን፣ የማትጨበጥ፣ የማትዳሰስ፣ የማትገሠሥ ለማድረግ መጠን፣ ደግሞ፣ ርቀትዋን መንፈስነትዋን በሚገልጽ ሁናቱ ለማድረግ ተነግሮላት ይገኛል። ሊቁ አውሳብዮስ፡- መቅ. ወንጌል ፲፮ 25።

«ወኢነአምር ፍጥረተ ነፍስን ነባቢት እምውስጠ ወሰነ ሥጋን። በእንተ ዘትሰፍሕ ምሳሌተ ሰማይ ወትሬኢ ኃይላተ ሰማያውያን፤ ወፍጥረታተ ሉዐላውያን ዘርእዩ ምሳሌ ነቢይ ወዮሐንስ ወልደ ዘብዴዎስ ወካልዓንሂ ወኢትትአጋዝ ዛቲ ነፍስ እምግዘፈ ምሳሌ»

እኛም ከሥጋችን ውስጥ ካለው ድንበር ነባቢት የሆነች የነፍሳችን ተፈጥሮን ለማውቅም። እርስዋ በሰማይ ላይ እንዴት እንደምትዘረጋና እንደምትሰፍፍ ሰማያውያን ለማሳትንና በከፍተኛ ቦታ ያሉትን ፍጥረታት ነቢዩ ዳንኤልና የዘብዴዎስ ልጅ ዮሐንስ ሌሎችም ያዩትን እንዴት እንደምታይ፤ ይህ ነፍስ ከሥጋ ግዘፍ የተነሣም እንዴት እንደማትያዝ አናውቅም እንዳለ ሁሉ ነው። ከትርጓሜ ወንጌል መቅድም ፲፮ 26።

ነፍስ ወይም መንፈስ በአቋጣጠር የምትታወቅበት በሦስት ነገሮች ነው። እነሆ «ልቡና፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ ወይም ሕይወት ናቸው።»

እነዚህ ሦስቱ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ ሕይወት ለነፍስና ወይም ለመንፈስ አጋኝ የሆኑ ናቸው። ወይም መንፈስ በልብና በቃል በእስትንፋስ «ጳጳ» ሆኖ በቅታባቸዋለች።

ስለዚህ በልብና በቃል በእስትንፋስ የነፍስ ጳጳነት ከመገኘቱ የተነሳ ጳጳነት የታወቀው ህሉናዋ መንፈሳዊት አካል ተብላ እንድትጠራ አብቅቶአታል።

ልቡና ቃል እስትንፋስ ለነፍስ ህሉና ወይም አቋም አጋኝ ሆነው በመገኘት ኩነት ተብለው በልዩ ምሥጢራዊ ይዘት ለመጠራት አስችሎአቸዋል። ኩነታት «ኩነት» እያልን የምንጠራበት ስያሜ መሠረቱ በአንድ በኩል በዚህ ገለጻ ይመስለናል። መዝ. 32/33/፥6።

ነፍስ ሦስት ከዊን አላት ሲባል፣ ሦስቱ አጋኞች አሏት። እነርሱም ልብ እስትንፋስ ናቸው።

በእነዚህ በሦስቱ ጳጳ ሆኖ አካልነቷን ትገልጻለች። ይኸውም ጳጳነት ለመንፈስ ይዘት አካል ለማሰኘቱ ብቁ እንደመሆኑ፣ በስመ ህላዌያት ሥርዓት አንድ አካል ትሰኛለች።

ወይም የአካል ባሕርይ እንዴት ነው? ተብሎ ቢጠየቅም፣ የነፍስ ባሕርይ እንዴት ነው? የሚል ጥያቄ በመሆኑ፣ ዞር ባሕርይዋ እንዴት እንደሆነ ለመረዳት የሚጠየቅ ጥያቄ ነው።

የነፍስ ባሕርይ እንዴት ነው?

ነፍስ ወይም መንፈስ በህሉና ታውቃ «አካል» እስክትሰኝ ድረስ ጳጳ የመሠረቱ ሦስት ኩነታት ማለት ልብ ቃል እስትንፋስ ከየት የመጡ ናቸው? ይኖሩ ነበር? የሚል ጥያቄ ይኖራል።

ይህ ጥያቄ የባሕርይዋ መሠረት ከምን እንደሆነ ለመረዳት ተፈልጎ የሚጠየቅ ነው። እውነት ነው። በዓለመ ግዘፍ የሚገኝ ጳጳ ነገር ሁሉ፣ መጀመሪያ የመጣበት ባሕርይ ወይም መንግሥቱ ከምን እንደሆነ፣ ጠይቆ መረዳት የተለመደ ነው። ያስፈልጋልም። ለምሳሌ፡- በዐለመ ግዘፍ «ቀለበት ወይም ዋንጫ» ብለን ስለእነዚህ መሠረታዊ ጳጳነት ብንናገር፣ የተሠሩበትን ባሕርይ የመጡበትን መነሻ ከምን? ከየት እንደሆነ ለማወቅ እንደንጠይቅ እንገደዳለን፡- ለምሳሌ ከዱሮ ጀምሮ ተለምዶ በዕውቀት፣ ከብር፣ ወይም ከወርቅ ንጥረ ባሕርይ ተሠርተው እንደሆነ፣ ለማወቅ እንሻለንና ነው።

ስለዚህም «የወርቅ ቀለበት፣ የብር ዋንጫ» ብለን የተሠሩበትን ባሕርይ /ግዘፍ ባሕርይ/ ጭምር ለመግለጽ በሚያስችል አነጋገር እንናገራለን። እነዚህን ለመሳሰሉ በዓለመ ግዘፍ ጳጳ ለሆኑ ስመ አካል ላላቸው ሁሉ፣ በዚህ አኳንን መነሻቸውን መግለጽ አያስቸግርምም።

በዐለመ መንፈስ፡- ልቡና፣ ቃል፣ እስትንፋስ የነፍስ ጳጳነት ተመሥርቶባት በምናገኝበት ጊዜ፣ ወይም የነፍስ አካል ባሕርይ መሠረት ጠይቀን ለመረዳት በምንፈልግበት ጊዜ ግን፣ እግዚአብሔር የእነዚህን ባሕርያት ከየት አምጥቶ፣ የነፍስ ከዊን እንዴት መሠርቱ እንዳይታወቅ አደገው አደርገው አብራርተውታል። የልብነት ሆኖ ለሆነ ጎሳ ተናግሮታል። ገጽ 2። መዝሙር ሐዋዝ ትንሣኤ ዘገባ 1940

እነዚህ ነው ብሎ አልገለጸም። ሰውም ምንም ቢፈላሰፍና ቢራቀቅ ቅሉ፣ ለሆነ ጎሳ፣ አይደርስበትምም።

እነዚህ አንዳንድ ሊቃውንት ስለ ነፍስ ከዊንና ስለ ባሕርይ መነሻ የሚከተለውን ገልጸው አቅርበዋል።

1 ለቃ አውሳብዮስ ስለ ነፍስ ሲናገር «ሥዕልት ዘእንበለ ገበር» ግብር እምግብር ሆኖ ያልተፈጠረች፣ ወይም ከተለያዩ ንጥረ ባሕርያት ያልተፈጠረች ናት። ብሎአል። መቅ ወንጌል ገጽ 25።

2 የታሰሰ አፈወርቅ፡- «ወበእንተ ነፍሰኒ ከማሁ ይመስለኒ እስመ አልቦ ስም ዘይትዐወቅ ለባሕርይሃ።» የነፍስ መሠረተ ባሕርይ እንዲሁ ይመስለኛል ባሕርይዋን የሚያሳውቅ ስም የለምና። ብሎአል። የሐ አፈ ወርቅ ድርሳ 2 ገጽ 40።

3 ለእዚህ በከዊን በኩል ብቻ ስላለው መነጋገር ሳይሻል አይቀርም። የልብ የቃል ሆኖ መነሻቸው ካልታወቀ፣ ከነፍስ መኖራቸው ለነፍስ አጋኝ መሆናቸው በምን ለገ የሚል ጥያቄ ቢጠየቅ ግን ለምርምር ምቹ ሳይሆን አይቀርም።

4 ዝውም በግብር በዓይነት ሲያንጸባርቁ ይገኛሉና ነው። ኩነታት አጋኝ በመሆን ለጳጳነት ብቻ ሳይሆን በነፍስ ጳጳነት በኩል ለመንፈሳዊ ዓይነ ልቡና ሲታይ፣ ለጳጳነት ጭምር ወደ አፍኦ ውጭ ያንጸባርቃል።

1 ይህን እንደምንድን ነው? ቢሉ፡- ከዊን ልብ፡- በነፍስ ጳጳነት እንዳለ ሆኖ፣ የልብና የህሉናውን እያፈለቀ ያሳያል። ይኸውም በሥጋ ልብ ተዋሕዶ የልብነት አቋሙን በመግለጽ፣ መታወቁን ያስገነዝባል ማለት ነው።

2 ከዊን ቃልም፡- በነፍስ ጳጳነት እንዳለ ሆኖ፣ የነባቢነት ህሉናውን እያንጸባረቀ ያሳያል። ይኸውም በሥጋ አንደበት ወይም በአካላዊ ቁመና እንቅስቃሴ ተዋሕዶ የቃልነቱን አቋም በመግለጽ እንዲታወቅ ያደርጋል ማለት ነው።

3 ከዊን እስትንፋስም፡- በነፍስ ጳጳነት እንዳለ ሆኖ፣ «የሐይው» የሕይወት ህሉናውን እያብረቀቀ ያሳያል። ይኸውም ከሥጋ ወይም ከደመ ነፍስ እስትንፋስ ጋር ተዋሕዶ የእስትንፋስነቱን አቋም ሲገልጽ ይታያል። ማለት ነው።

እነዚህ የተነሣ ልብና ቃል እስትንፋስ ለነፍስ ለመንፈስ ጳጳነት መደላድልና መሠረት ሆነው ሲታዩ፣ በሌላ ወገን ደግሞ፣ ልብም ልብ ሆኖ፣ ቃልም ቃል ሆኖ፣ እስትንፋስም እስትንፋስ ሆኖ፣ በኩነታዊ ዓይነታቸው ተገልጸው ይታያሉ። ለሁሉም። ስለዚህም በነፍስ አቋም መኖራቸውና አጋኝነታቸው በዚህ ሁሉ ይታያል።

ሌቱ አለቃ ጎራይ ፈንታ እንደሚከተለው አድርገው አብራርተውታል። የልብነት ሆኖ የልብ መሆንዋ፣ ከቃልዋና ከእስትንፋስዋ ከዊን ሳይለይ፣ በራስዋ ከዊን ከሥጋ ሆኖ ይዋሕዳል። የቃልም ከዊን፣ ከልብነትዋ ከዊንና ከእስትንፋስነትዋ ከዊን፣ ከልብነትዋ ከዊንና ከቃልነትዋ ከዊን ሳይለይ፣ በራሱ ከዊን ከሥጋ እስትንፋስ ጋር ይዋሕዳል። ብለዋል። አለቃ ጎራይ ፍኖተ እግዚአብሔር ገጽ 23፣ 24።

ሁለተኛ፡ መልአክ ብርሃን አድማሱም፣ መዝሙር ሐዋዝ በተባለ መጽሐፋቸው የሆነ ጎሳ ተናግሮታል። ገጽ 2። መዝሙር ሐዋዝ ትንሣኤ ዘገባ 1940

ነፍስ መገኛዋ ማለት የተፈጥሮ ባሕርይዋ መነሻ ለሰው አይታወቅም እነ «ሕያውት አካል»፤ ሆኖ በህሉናዋ እንደምትታወቅ ግልጽ ሆኖአል።

ይህ የሕያውነቷ ህሉና እስከመቼ ይኖራል? ተብሎ ቢጠየቅ፤ ከሥጋ ብትለያየ እርስዋ የማትሞት መሆንዋን መጽሐፍ ቅዱስ ያስረዳልና ነው። ከዚያው መረዳት ነው ማቴ. 10፥28። መክ. 12፥7።

«እስመ ክልዔቱ ነፍሳት ሀለዋ ውስተ ሰብእ ወኢሐቲ መንፈስ ሕይወት ዘወለእ እምአፋሁ እግዚአብሔር ወኢትትጌለቀ ምስለ ጠባይዕ ወኢትመውትሂ። ወአለፈ ደመ ነፍስት ይእቲ እምጠባይዕ ወይእቲሰ መዋቲት... ወዓምደ ቤቱሰ ለእግዚአብሔር መንፈስ ሕይወት ውእቱ።»

ሁለት ነፍሳት በሰው ዘንድ አሉና፤ አንዷ ከእግዚአብሔር አፍ የወጣች የሕያው መንፈስ ናት፤ ከተፈጥሮ ጠባይዕ ወገንም የምትቁጠር አይደለችም። ደግሞ አትሞትም። አንዷቱ ግን ከተፈጥሮ ጠባይዕ ወገን የምትሆን ደመ ነፍስ ናት። እርስዋ ሟች ናት።... የእግዚአብሔር የቤቱ ዓምድ ግን፤ የሕይወት መንፈስ ነው ብለዋል።

አባ ጊዮርጊስ ዘጋስጫ አርጋኛን ገጽ ዘቅዳ ያልታተመ።

አትናቴዎስ፡-

«ወልቡ ለሰብእ መንፈሱ ውእቱ አሐዱ ምስለ ነፍሱ እንተ ሀለወት በሥጋው የሰው ልቡ መንፈሱ ናት፤ እርስዋም በሥጋው ካለች ነፍሱ አንድ ሆና ትኖራለች። ለ አትናቴዎስ ሃይ አበ ገጽ 77 ክፍል 25 ቍጥር 26።

ሁለተኛ፡ ሕይወት ደግሞ መንፈስ ወይም ነፍስ ተብላ ትጠራለች።

«ሀለወት ነፍሱ በላዕሌሁ።» ነፍሱ በእርሱ ውስጥ አለችበት። በቃሉ መሆኑ በሕይወቱ ነውና፤ ሕይወት ከሌለም ልብና ቃል የለምና። የሐዋ. 20፥10። 1ኛው 25፥29።

በፈቃድና በኃይል ለውጭ ዓለም ማለት ከፈጣሪ ባሕርይ ውጭ ለሆኑ ሊገለጹ የሚችሉት ሕይወት በልቡናና በቃል ስላለ ነው።

«ወትትዐወቅ በኃይል ንባብ፡-» በንባብ «በንግግር» ኃይልም ትታወቃለች። ይህ የአካልም ስያሜ የሚደነገግበት ሥርዓት ሲሆን፤ ነፍስ የኢመዋቲትነትዋ ነገር ከዚህ የተነሣ እንደሆነ ይታሰባል። አውሳብዮስ መቅ. ወንጌ. ገጽ 25።

እነሆም የአንዳንድ ሊቃውንት ገለጻ የነፍስ የባሕርይ መሠረት ልቡናዋ ነው ተብሎአል።

እርሱንም ደግሞ ከእግዚአብሔር የተቀበለችው ነው። የባሕርይዋ መሠረት የሆነ ልቡናዋ ደግሞ፡- ከእግዚአብሔር የተቀበለችው ስለሆነ፤ የማትሞት ሆነች፡- ማቴ. 10፥28። መክ. 12፥7።

ሊቁ ወልደ ሕይወትም፡-

«ነፍስ ሰብእስ ኢመዋቲት ይእቲ፤ እስመ ልቡናሃ ህላዌሃ ወልቡናሃስ ለነፍስ ማዕዘረ ብርሃን ውእቱ ዘወዕአ እምህላዌ በእግዚአብሔር ፈጣሪ ወኢይጠፍእ፤ እላ ይገብእ ኃቤሁ፤ ወኢይትከሃል ማስኖቱ ለግሙራ። ወበእንተዝ ሕይወት ዘለዓለም መፍቅደ ነፍስ ነባቢት ውእቱ። ይደልወነ እንከ ንእመን ዘእንበለ ኑፋቁ ከመ ነፍስ»

... ይእቲ። አኗኗርዋ ልብነትዋ ነባቢነትዋ ሕይወትዋ ነው፤ አካል ተብላ በዚህ ጳጳ ሆና በመገኘትዋ ነው።»

የሰው ነፍስ ግን ሟች አይደለችም። ልቡናዋ ህላዌዋ ነውና የነፍስ ልቡናም ፈጣሪና ከሚሆን ከእግዚአብሔር ህላዌ የወጣ ነውና ወደ እርሱ ይመለሳል እንጂ ሆኖ «ሐረር ሊጠፋም አይችልም። ስለዚህ የዘለዓለም ሕይወት የነባቢት ነፍስ ሕያውት ዘእንፍራንዝ ገጽ 38።

ላዊሮስ ዘእስሙናይንም፡-

«እስመ መንፈሱ ለሰብእ ሠለስቱ ልብ ወነቢብ ወሕይወት፤ ወልብስ ይወልድ ለልብ ወለነቢብ ሕይወቶሙ መንፈስ። ወበእንተዝ ተሰምየት መንፈስ ለባዊተ እስመ ይእቲ ሕይወተ ልብ ወነቢብ።

ዘነቱ እምሳል «ሥሎስ ዘበእማን ወአርአያሁ ዘሠዐለ እግዚአብሔር ሥሎስ ቅዱስ ልብ። ከመ ይኩን ዘይረእያ በአዕይንተ ልቡ ያእምር እምነሃ። የሰው መንፈስ ነው። ይኸውም ልብ ነቢብ «ንግግር» ሕይወት ናቸው። ልብ ነቢብን «ንግግርን» ላል፤ ለልብና ለመናገርም ሕይወታቸው መንፈስ ነው። ስለዚህ መንፈስ ለባዊተና ተባላለች። እርስዋ የልብና የመናገር ሕይወት ናትና። ሲል በወልደ ሕይወት ለሰተሳሰቡን ገልጾአል። ላዊሮስ ዘእስሙናይን ድርሳን 1 ገጽ 4 የእጅ ጽሑፍ። ሆኖ በነፍስ ኩነታት ይዘታቸውንና አቋማቸውን እንደምን ይገልጻሉ?»

ከዚህም በነፍስ ኩነታት የተፈጥሮ እኩልነት እንጂ፤ አንዱ ከአንዱ በልጦ የሚገኝ ሆኖም። በተፈጥሮ ቅድምናም የቅደም ተከተል ደረጃ አይታይባቸውም። ሕይወት አቋም በሚያስፈልግ ህሉናቸው፤ አንዱ ያለ አንዱ አይኖርም ከዚህ በፊት ተገልጾአል።

ለሃሳል «ልልብና ለቃል ሕይወታቸው እስትንፋስ ነው።» ከዚህም የተነሣ ነፍስ ሕይወት ተብላ በቀዋሚነቷ ትጠራለች።

«ልልብ ወለነቢብ ሕይወቶሙ መንፈስ ወበእንተዝ ተሰምየት መንፈስ ለባዊተ ከተሰተ። ላዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 4።

ያለ ቃልም፤ «ቃል ሳይኖር» ለባዊትና ሕያውት የሆነች ነፍስ ወይም መንፈስ ሆኖም። የለባዊትና የሕያውት ነፍስ መታወቂያዋ ቃል ነው። ቃል ብንልም የልብን ቃል ወይም የልብ ገላጭን እያሰብን ነው።

«ወትትዐወቅ በኃይል ንባብ፡- በቃል ወይም በንባብ ኃይልም ትታወቃለች። ለሆኖም መታወቂያ እርሱ ቃል ነው። ነፍስ ሕይወትና ቃል ኖሮአት ያለ ልቡና ሆኖም። አውሳብዮስ መቅ. ወንጌ. ገጽ 25።

እንዲያው አትሞትም የምትሰኝበት ከእግዚአብሔር ነጻብራቅ የተቀበለችው የእግዚአብሔርን የምትመስልበት ህላዌ ልቡናዋ ስለሆነ፤ ቃልዋና ሕይወትዋ ያለ ልቡና ሆኖም ነው።

እስመ ልቡናሃ ህላዌሃ፤ ወልቡናሃስ ለነፍስ ማዕዘረ ብርሃን ውእቱ ዘወዕአ እምህላዌ የእግዚአብሔር ፈጣሪ ወኢይጠፍእ።

የአኗኗር አቋም ልቦናዎ ነውና፤ የነፍስ ልቦና ፈጣሪ ከሆነ ከእግዚአብሔር የወጣ የብርሃን መፍለቅ ነውና፤ ፈጽሞ የማይጠፋ ነው። ወልደ ሕይወት ዘእገላ ም. 4 ገጽ 38።

እነሆም የሰው ነፍስ በስመ ህላዌያት ሥርዓተ ምጣኔ አካል ተብላ ስለሚጠራ አካል ለመባል ስለባታችበት ሁኔታ፤ እዚህ ላይ በመጠኑ ገለጽን። ከዚህ በተነፍሰን በትምህርተ ሥላሴ ረገድ ምሳሌ እያደረግን የምንጠቀምበት ስለሆነ፤ በየክፍሉ ሁሉ ተጠቅሳ ትገኛለችና ከዚያው መመልከት ነው።

ማሳሰቢያ፡- አውሳብዮስ በመቅድመ ወንጌል ገጽ 5 ድርሳን ዘየሐንስ እረጃ ድሳ. 2 ገጽ 40። ሊቁ አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፈኖተ እግዚአብሔር ገጽ 231 መልክ ብርሃን አድማሱ መዝሙር ሐዋዝ ገጽ 2 ትንማኤ ዘገባኤ 1940 ላይ አርጋኛን ዘአባ ጊዮርጊስ ዘቅዳሚት ያልታተመ ተመልከት። ሃይ እበ እትካላ ሐዋርያዊ ገጽ 77 ክፍል 25 ፋጥር 26። አውሳብዮስ መቅድመ ወንጌል ገጽ ወልደ ሕይወት ዘእገላ ገጽ 38። ምዕራፍ ሰባት ሳዊሮስ ዘእስመናይን ገጽ 1 ገጽ 4 የእጅ ጽሑፍ።

2ኛ፡ የመልእክ ህላዌ አካል ስለ መባሉ፡

በነፍስ ተፈጥሮ ጉን፡ የመልእክትን ተፈጥሮ አቅርቦን ብንመለከት፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ፡ «ዘይሬስዮሙ ለመልእክቲሁ መንፈስ ወለእለ ይትለእክዎ ነደ እሳት።»

መልእክቱን መንፈስ፡ አገልጋዮቹንም የእሳት ነበልባል አድርጎ የሚፈጥረው ተብሎ ተገልጾል። መዝ. 103/104/፡4። ዕብ. 1፡7።

እነሆም የመልእክት ተፈጥሮ ከነፋስና ከእሳት እንደሆነ ተነግሮአል። ዳሩ ግን በሌላ ዓለም ከምናውቀው እሳትና ነፋስ እንደተፈጠሩ መናገሩ ይሆን? አይመስልም። የሐዋርያት አፈወርቅ «ለመልእክት ጥቀ ኢይትረከብ ስመ ባሕርይሁ የመልእክ ስመ ባሕርይ ፈጽላ አይገኝም» ማለቱ ይታወሳል። የሐዋርያት አፈ ወርቅ ድርሳን 2 ገጽ 39።

ይሁን እንጂ በለባዊነት በነባቢነት በሕይወት በታወቀ ህላዌ አካል ረቀቅ መናፍስት ሆነው ስለሚገኙ፤ በዓለመ ግዘፍ ከሚገኝ ነገር፡- ግብር እምግብር ሆነው ከእሳት ከነፋስ ስለመፈጠራቸው የተነገረ ባይሆንም፤ በእሳትና በነፋስ አምላካ መፈጠራቸውን ለማስረዳት የተነገረ ሳይሆን አይቀርም። ከዚህም የተነሳ አንዳንድ ሊቃውንት የመልእክትን የተፈጥሮ ባሕርይ መነሻን ተወት አድርገው፤ ስለ መልእክት ቁመና ለመግለጽ ልዩ ልዩ መግለጫ ሰጥተዋል። ዕብ. 1፡14። ዳን. 12፡1። ሉቃ. 1፡11-39። ም. 1፡9-15።

የረቀቅ መንፈስ አካል «ቁመናነት» ስለ መልእክ ሲነገር፡- እንዴት ነው? በትዳለ ያፈድ ድርሰትም፡-

«ሶበሰ ይወርዱ መልእክት እምሰማይ ዲበ ምድር አልበሙ ድምፅ፡ ወእይሰማይ ድምፅ ክንፈሆሙ፤ ወአልቦ አሠር ለምክያዳት እገራሆሙ ይቀልል ፍፁቀሙ እምነፋሳት»።

መልእክት ከሰማይ ወደ ምድር ሲወርድ፤ ድምፅ የላቸውም፤ የክንፍቻቸው ድዕም አይሰማም። የእግሮቻቸው እርምጃም ፈለግ «ኮቱ» አይገኝበትም ፍፁቃቸው ከነፋሳት የቀለለ «የፈጠነ» ነው ተብሎ ተነግሮአል። ራእ. 18፡1። ም. 22፡8። 9።

... ሆኖም ቢሆን መልእክት ፍጡራን እንደመሆናቸው ሁሉ፤ እንደ ልዑል ለብሔር ህላዌ ምልዐት ፍጹምነት የላቸውም። ምንም እንኳ ረቀቅን መናፍስት የሌለው መንፈስ አካል ቢኖራቸው፤ በመጠን በልክ የተፈጠሩ ናቸው። ሲሳኩም ስለ ስታ ለቀው «ተነሥተው» ወደተላኩበት ቦታ ሄደው ከዚያ ይገኛሉ። ለምሳሌ ፈቃድ ይፈጸማሉ እንጂ፤ በገዛ ፈቃዳቸው አይሄዱም። ዳን. 111-13፡ 20። መዝ. 102/103/፡20፡ 21።

... መልኩ ዘፈለሰ ሶበ ተፈነወ እመካን ውስተ መካን ከመ መልእክት። እስመ ሐዋርያት እመካኖሙ ሶበ ይትፈነው አላ ነሥእ ሥጋ እንዘ ምሉዕ ውስተ ኩሉ ለግባእ እመካን ውስተ መካን ከመ መልእክት»።

ለሶበ ግን በተላክ ጊዜ እንኳ፤ ከቦታ ወደ ቦታ እንደመልእክት ቦታውን ለቆ የሄደ ሐዋርያት መልእክት በተላኩ ጊዜ፤ ቦታቸውን ለቅቀው ይሄዳሉና። እርሱ ግን ቦታውን በምልዐት እንዳለ ሥጋን ተገዝበ። እንደ መልእክትም ከአንድ ቦታ ተገኝቶ የሚታገብ አይደለም። እያለ የሐዋርያት አፈወርቅ አስረድቶአል። ድርሳን 3 ገጽ 61።

ለፈጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 18 ገጽ 102።

እንግዲህ አካል ሲባል በግዘፍ ለታወቀ ነገር ብቻ መጠሪያ ሳይሆን፤ እጅግ የረቀቀ ነፍስ፤ እንደ መልእክ ያለው የባሕርይንና የአካልን ግብር የሚያስገኝ ህላዌ ሁሉ ለመጠራት መሆኑን በዚሁ መረዳት ያስፈልጋል።

በመልእክት ተፈጥሮ ኩነታት ይህም ማለት ልቦና «ዐቀቂነት» ቃል፤ ሕይወት ለመጠራት፤ በዐለመ መንፈስ ረገድ አቋማቸው አካል እንደሚባል ልንረዳ እንችላለን።

ስለዚህ ነው፤ በዓለመ መንፈስ አካል አላቸው ከተባሉት ከሰው ነፍስና እግዚአብሔር ጋር መልእክዊ አካልም ተመድቦ ያገኘው።

በኛ፤ እግዚአብሔር መንፈስ ነው።

«እግዚአብሔር መንፈስ ነው» ተብሎ በቅዱሳት መጻሕፍት ተገልጾል። ሐዋርያት ደግሞ መንፈስ ነው። የሐ. 4፡24።

እግዚአብሔር መንፈስ ነው ሲባል፤ ምን ማለት ነው? ማንም ሰው በዓለመ ግዘፍ ግንኙነት በአምስት ሕዋሳቱና በረዳት መሳሪያዎቹ ሊዳስሰውና ሊገሥሰው ሊያገኘው ግይቸል፤ ረቀቅ ህላዌ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ይገልጻል። የሐ. 4፡24። 1ጢሞ. 1፡16። የሐ. 1፡18። ቄላስ. 1፡15። ዘዳ. 4፡15።

እነሆም ከብሉይ ኪዳን ዘመን ጀምሮ፤ እግዚአብሔር መንፈስ ስለመሆኑና በሰው ሰውነት ፍጥጥር ውስጥ ሊወሰን ስለሚችሉ፤ መንፈስ ቅዱስ በተለያዩ ሰዎች እናገራለን።

ሶፋር የተባለ የኢዮብ ጓደኛ እንዲህ ይላል፡- የእግዚአብሔር ጥልቅ ነገር ለተመረጠኝ ትችላለህን? ወይም ሁሉን የሚችል እምላክ ፈጽመህ ልትመረጠኝ ትችላለህን? ኢዮብ 11፡7-12። ዳዊትም ስለ መንፈሳዊ ምላቱ ሲናገር «ውስተ ኩሉ በሐውርት መለኮቱ በሁሉ ቦታ ነው። ብሎአል። መዝ. 102/103/፡19። መሴ ለሥራኤል ልጆች ሲናገር፤ እግዚአብሔርም በእሳት ውስጥ ሆኖ ተናገራችሁ። (ቃልን ድምፅ ሰማችሁ። መልክን ግን አላያችሁም። አለ። ዘዳ. 4፡12። ኢሳይያስ «የተወወርህ እምላክ» ይላል። ኢሳ. 45፡14። ጳውሎስ የማይታይ ባሕርይ በሉቃል። ሮሜ 1፡20።

ዳግም «በብርሃናት የሚኖር ማንም የማያየውና የማይቀርበው አምላክ» ይለዋል፤
1ጢሞ. 6፥16። ዮሐ. 1፥18። ዮሐንስም እግዚአብሔርን ከቶ ያየው የለም
ብሎአል። ዮሐ. 1፥18።

4ኛ፥ እግዚአብሔር መንፈስ እንደ ሆነ እንደምን ይታወቃል?

እግዚአብሔር መንፈስ ነው ሲባል፤ ሰው በዓለም ግዙፍ በሚገኙት በእምነት
ሕዋሳቱና በረዳት መሣሪያዎቹ ሊያሥሙውና ሊዳስሰው ሊገሠው የማይችል ረቂቅ ህልድ
መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ይገልጻል ማለታችን ይታወቃል። ዮሐ. 4፥24፤ 2ኮ.
1ጢሞ. 6፥16። ዮሐ. 1፥18። ሮሜ 1፥20። ቄላስ. 1፥15፤ 16። ዘዳ. 4፤ 1ኮ.

እንግዲህ ሰው በእምነት ሕዋሳቱ ሊያየውና ሊዳስሰው ሊገሠው ካልቻለ ሰው
እግዚአብሔርን እንዴት አድርጎ ሊያውቀው ይችላል? ቢሉ፥ በሚከተሉት መንገዶች
እንዲያውቀው ተፈቅዶለታል፤ የሚል መልስ፥ እናገኛለን፡- ዮሐ. 4፥24።

- 1፥ ሰው በተሰጠው መንፈስ ወይም ነፍስ እግዚአብሔርን እንዲያውቅ፥ ምላ.
20፥27። 1ተሰሎ. 5፥23።
- 2፥ ሰው ሥነ ፍጥረትን አይቶ በዚህም ተመርቶ ሊታይ የማይቻለውን
እግዚአብሔርን እንዲያውቀው። ሮሜ 1፥29፤ 21። ዮሐዋ. 14፥16፤ 17።
- 3፥ ሰው ሕገ ጠባይዕን ተመራምሮ እግዚአብሔርን እንዲያውቀው ተፈቅዶለታል።
ሮሜ 2፥14-16።
- 4፥ እግዚአብሔር የራሱ ትንፋሽ በሆነ በመጽሐፍ ቅዱስ ራሱን ገልጾአልና፤ በዚህ
ሊያውቀው ይችላል። 2ጢሞ. 3፥15-17።
- 5፥ ሰው በመንፈስና በእውነት ሆኖ ቢሰግድና ቢጸልይ፤ መንፈስ የሆነውን
እግዚአብሔርን እንዲያውቀው ተስተቶታል። ዮሐ. 4፥14።

ሰው በእነዚህ አርእስት በውድም በግድም የማይታየውንና መንፈስ የሆነውን
እግዚአብሔርን እንዲያውቅ ለባዊ ሆኖ ተፈጥሮአልና፤ በዚህ እንዲያውቀው
ተፈቅዶለታል። ሮሜ 1፥19-21።

ስለዚህ እኛ በተሰጠን መንፈስ እግዚአብሔርን እንድናውቅ የተፈቀደልን መሆንን
ከእግዚአብሔር ቃል በተሰጠን መመሪያ እናውቃለን፡-

ይህንም ከዚህ አስቀድመን «እግዚአብሔርን እንዴት እናገኛለን?» በሚል ርእሰ
ነገር ከታተተው ሐተታዊ መልስ ስንናገርበት መቆየታችን የሚታወስ ነው።

እግዚአብሔራዊ አካል።

በዚህ ክፍል አስቀድመን ስናነባቸው በነበርን ምዕራፎች፡- በረቂቅ ህሉዓ
ስለሚኖሩ በስመ ህላዌያት ይዘት «አካል» አላቸው እያልን ስለምንናገርላቸው
ለባወያን ነባብያን መስተንፍሳን «ሕያዋን» በመጠኑ ተነጋግረናል። እነርሱም፡- ህላዌ
ነፍስና ህላዌ፤ መልአክ ናቸው።

አሁን ልዑል እግዚአብሔር «መንፈሳዊ አካል» እየተባለ ስለሚጠራበት
ወደምንገጋገርበት እያመራን ነን።

መቼም ቢሆን ወደዚህ ልዑል ባሕርይና ፍጹም ባሕርይ አምላካዊ ምልዕት በእግራ
ሕሊና በምንጠራበት ጊዜ፤ በተደቁሰ ልብና ትሑት በሆነ ሰብእና ሲሆን፤ ሞገስ
ያገኝንበትን የተስፋ ቃሉን ይዘን በሩን በማንኳኳት ነው።

አሊታችን ሆኖ የሚጠቅሰን ሞገሳዊ የተስፋ ቃሉም፤ የሰው መንፈስ
እግዚአብሔር መብራት ነው፤ እርሱ የአካሉን «የሰውነቱን» ጉርጆች ሁሉ
የሆኑት ይላል። ምላሌ 20፥27።

እነዚህም በዚህ በመጽሐፍ ቅዱስ የቃል መብራት ተመርተን የፍጹሙን
እግዚአብሔርን መንፈሳዊ አካል ስለምን «አካል» እንዳልን እንመረምራለን።

ይሁን እንጂ፤ የእግዚአብሔር መንፈሳዊ አካል የእግዚአብሔር መብራት በሆነ
መንፈስ ሊመረመር ቢፈቀድም፤ የማይወሰን የእግዚአብሔር አካል፤
የሆነ ፍጡር በሆነ በሰው መንፈስ ሊወሰን እንደማይቻል መገንዘብን ሳንዘነጋ
አለብት።

ሰው በተሰጠው መንፈሱ ነፍሱ መንፈስ የሆነውን እግዚአብሔርን ሊያውቀው
ተፈቅዶለታልን?

ለሰቀድመን እንደተመለከትነው ሁሉ፤ ሰው ሲፈጠር በተሰጠው መንፈስ ሊታይ
የሌለውን ረቂቅ መንፈስ የሆነ ዘለዓለማዊውን እግዚአብሔርን ሊያውቀው
የሌለታል። በሚል ርእሰ ነገር የምንናገር፤ ፈቃዱን የምንከተል እኛ ክርስቲያኖች
ግን ግልጽ ነው። ሌሎች ግን ሀልዎተ እግዚአብሔርን ማወቅ ግዴታቸው
እንደተፈቀደላቸው አያውቁም፤ አይፈልጉምም ይሆናል። እኛ ግን
እግዚአብሔር ቃል ወደተሰጠን መመሪያ እንድንመለከት እንገደዳለን።
እግዚአብሔርም በእግዚአብሔር ቃል ለሳሙኤል በሴሎ ይገለጥ ነበር። 1ኛሙ.
1።

ስለዚህ የእግዚአብሔርን ጥልቅ ነገር የሚመረምር የእግዚአብሔር መንፈስ
ሰባችን ተሰጥቶአልና፤ የተሰጠን መንፈስ የእግዚአብሔርን ዕውቀት ያሳየናል
ነው እንጂ፤ መጽሐፍን ለማያውቁ ለሰው ልጆች ሁሉ የተሰጠች መንፈስ
እግዚአብሔርን ዕውቀት የማታሳይ ሁኔታ አልነበረም። እንግዲያውስ ከእግዚአብሔር
የተሰጠን መመሪያ ምን የሚል ነው? ቢሉ፥ በሰው ውስጥ ያለው መንፈስ
እግዚአብሔር የአካሉን ጉርጆች ይመረምራል የሚል ነው። ምላ. 20፥27።

እንዲህም ከሆነ፤ ሰው በመንፈሱ የእግዚአብሔርን አካል የሚመረምርበት
የሆነ መርህ «መንፈስ» አለው። አግኝቶአል ማለት ነው።

ከዚህም የተነሳ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት፤ ልብ ንጹሐች እግዚአብሔርን
የሌላ ጠባብና ማቸው። ማቴ. 5፥8። በሚለው ተመርተው፤ አካልነቱን ተረዱ።

ስለዚህም ዐረጋዊ መንፈሳዊ «ወእካላኒ እግዚአብሔር ውላቱ። አካልዋም ራሱ
እግዚአብሔር ነው አል።» ድርሳን 18 ገጽ 102።

«ወእሙንቱስ የጎሥሙ መላካ ወእያምሩ ከመ አካል ዚአሁ ይሁብሙ»። እነርሱ
የሆኑ ይፈልጋሉ፤ የራሱን አካሉን እንደሰጣቸው አያውቁም እንዳለ የሚታወስ
የሌለው። ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 33 ገጽ 176።

በዚህ ቃል ወደተገለጸው ቀዋሚ ተመርሆ ዓይነ ልቡናችንን ስናቀና
የማይሰከተው ሰው ረቂቅ መንፈስ የሆነውን እግዚአብሔርን የሚሻ ወይም የሚፈልግ
የሆነ ከራሱ ከእግዚአብሔርነቱ በተሰጠው መንፈስ ሊያገኘው መቻሉን ነው። አ.ዮብ
1። ም. 20፥3። ሮሜ 8፥16።

የተገለጸው መሠረተ አሳብም ረቂቅ መንፈስ የሆነውን የእግዚአብሔርን የሚያይዩት መብራት «መንፈስ» ለሰው እንዳለው በመጽሐፍ ቅዱስ መጻፍ 1ተሰ. 5፥23።

«የሰው መንፈስ የእግዚአብሔር መብራት ነው፤ እርሱም የሰውነቱን የሥራ መሥሪያ ለውጥ ያደርጋል።» ተብሎ ተገልጿል። ምሳ. 20፥27።

እንግዲህ ነገሩ እንዲህ ሆኖ ከተገኘ፣ ሰው የራሱን መንፈስ «ነፍስ» በሌላ መመርመርና እንደምን እንዳለች አጥርቶ ማወቅ የግብሩ ተቀዳሚ እድል የእግዚአብሔር በመልኩና በምሳሌው ፈጥሮ እውስጡ ባኖረለት በመንፈሱ መሠሪያ የማይወሰንና የማይታይ ረቂቅ መንፈስ የሆነውን እግዚአብሔርን ሊያይ መሰማት ይኖርበታል ማለት ነው።

ይህ መቸም ሰው በመንፈሱ ታላቅ መብት ያገኘ ፍጡር መሆኑን የሚያሳይ ነው። ታዲያ ሰው የዚህን ያህል መብት ያገኘባትን መንፈሱን ከኃይላተ ሰብእና ውስጥ ስፍራ ይዛ በምን አቋም እንዳለች ለይቶ ማስተዋል ይገባው የለምን?

ልዑል እግዚአብሔር «ሰውን በመልካችን እንደምሳሌያችን እንፍጠር» ሰውን በፈጠረ ጊዜ፣ ሰው እግዚአብሔርን የሚመስለው ለሰው ካሉት ከሦስቱ ታላቅ ሰብእናው ዘፍጥ. 1፥26፥27። ከሥጋ፣ ከነፍስ፣ ከመንፈስ በአንዲቱ ረቂቅ ህላው በምትኖር በመንፈሱ «ነፍሱ» እንደሆነ፣ መጽሐፍ ቅዱስ ገልጿልና፣ መረጃ የሚፈለግ አይደለም። 1ተሰ. 5፥23። ዕብ. 4፥12። ዮሐ. 6፥63።

አዎን፣ የእግዚአብሔር መብራት እግዚአብሔርን ልትመረምርና ልትሰግድ የተፈጠረች የሰው መንፈስ ለመሆን የሚያጠራጥር አይደለም። ኢዮብ 32፥17፣ 18።

ይህንም፡- እግዚአብሔር መንፈስ ስለሆነ፣ የሚሰግዱለትም በመንፈስና በእውነት እንደሆነ፣ ጌታችን ራሱ ገልጾ አስተምሮናልና ነው። ዮሐ. 4፥24። ስለዚህ ከሥጋ ኃይላተ ሰብእና ውስጥ ካሉት ከሥጋ፣ ከነፍስ ከመንፈስ መካከል እንግዲህ እግዚአብሔርን እንድትመረምር መብት ያገኘች መንፈስ ብቻ መሆንዋ በሌላ ተረጋግጦአል።

የሰው መንፈስ በግዘፍ የማትታይ ሆኖ ሳለ፣ ሊወሰን ሊመጠን የማይችል አምላክዋን ልትመረምርና ምሳሌው ሆኖም ልትነጻጸርበት መታሰብዋ እንደምን አኳኝን ነው? የሚል ጥያቄ እንደሚኖር መዘንጋት የለበትም። ኢዮብ 33፥3።

አዎን፣ ነፍስ ሊታይ የማይችልን አምላክ የአካሉን ጉርጆች እስከ መመርመር መግለጫውም ትሆን ዘንድ እስከዚህ ድረስ መታሰብዋ፣ እጅግ ግሩም ነገር ነው። ለዚህ ጥያቄም። ያም ሆነ ይህ በሁለተኛውና በሦስተኛው ምእት ዓመተ ምሕረት የገበሩ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ካቀረቡት ማስረጃ የተሻለ አሳብ ስለማይኖረን፣ እነዚህ የቤተ ክርስቲያን አባቶች ስለዚህ ጉዳይ «ከሆኖፈ» ማለት ከአረማውያን ሊቃውንት ለቀረቡላቸው ጥያቄዎች በሰጡዋቸው መልሶች፣ አንዳንድ ብርሃን ሳናገኝ እንቀርምና እንዲሁ እንዳለ ከዚህ ማቅረቡን መርጠናል።

1፣ እነሆም ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ዘቂሣርያ ወቀጶቶቶ፣

የማይታይና የማይዳሰስ የማይገሠጹ እግዚአብሔርን በዓይኖችን ካላየነው እንዲህ ልናውቀው እንችላለን? ለሚሉ ሆኖፈ «የአረማውያን ወገን ሊቃውንት» የነፍስ ህላውን በማስረጃነት አብራርቶ ሲገልጽላቸው እንመለከታለን፡- ቃሉም እንደሚከተለው ነው።

እነዚህ ነገሮች ጥቁቅ ከመ ነፍስ፣ ተጎድሮ ውስጭትን ከዊና አሐደ ምስል ሥጋ፣ ለሆኑ ዘርእየ ነፍስ ግሙራ። ወመኑ ዘጎሠሣ ወነጸራ በዓይነ ሥጋ ለነፍስ ለሆኑ ምስል ሥጋ። ወሶበ ንቤ ዘንተ ኢይምሰልከሙ ዘንክህድ ህልዎተ ነፍስ ለላ ንኢነስ ነገምን ወነገም ከመ ህለወት ነፍስ ለባዊት ውስተ ሥጋን ከዊና ምስል ሥጋ። ወመኑ ዘጎሠሠ ፍጥረቶ አስተሐሚኖ ወነጸረ ነፍስ፣ እንዘ ህለወት ሥጋሁ ወዘንተ ባሕቱ ነገም ከመ ነፍስ ተጎድሮ ውስጭትን ወኢጠየቅን

ግንግግግግ፡- እኛ ግን ነፍሳችን ከሥጋችን ጋር አንድ ላይ ሆኖ ስለ መኖርዋ እናውቃለን። ይሁን እንጂ፣ ነፍሱን ያየ ሰው ማነው? በዓይነ ሥጋ መራትና የተመለከታትስ ማነው? ከሥጋ ጋር ስትወሐድ ያያትስ ማነው?

ለህን በምንልበት ጊዜ፣ ግን ነፍስ በሥጋ መኖርዋን የምንክድ አይምሰላችሁ። ግን ነፍስ ለባዊት በሥጋችን ውስጥ እንደምታድር፣ እንዳለች፣ ከሥጋችንም ጋርም ሆኖ እንደምትኖር እናምናለን፣ እናውቃለንም።

ፈጥሮውን በትጋት የመረመረና ነፍሱ ከሥጋው ውስጥ ሳለች ያያት፣ አኗኗርዋም እንዳለ፣ የተመለከተ ሰው ማነው? ነገር ግን በውስጣችን ሳለች፣ አምላካዋም እንደሚመስል ሳንረዳ፣ ነፍስ በእኛ ውስጥ አድራ እንደምትኖር እናውቃለን።»

ለቁ ጎርጎርዮስም ይህን የተናገረው «ነፍስ በሥጋችን ውስጥ መኖርዋን ማሳየት ሳለ፣ ግን በዓይነ ሥጋ የማያያት ስንሆን፣ መቸም በዓይነ ሥጋ ማሳየት፣ በሥጋችን ውስጥ ነፍስ የለችም ለንል አንችልም። እንደማንችልም ሆኖ ረቂቅ መንፈስ የሆነ እግዚአብሔርም በዓይነ ሥጋ የማይታይና በእጅ ለሰሰ የማይገሠጹ በመሆኑ፣ በህሉና እንደሌለና ቀዋሚ እንዳልሆነ መታሰብ ለሌለበት አስገንገቦ፣ ለማስረዳት የተናገረው ነው። ጎርጎ ገባ መንክ ሃይ አበ ገጽ 20። እንደዚሁም ሁሉ፡-

በመቶ አምሳ ስድስት እስከ 179 ዓ.ም. የነበረ የአንጻዚያ ኤጲስ ቆጶስ ቴዎፍሎስ፣ ከአንድ ሆኖፈ «ከአረማውያን ሊቅ» ሲከራከር፣ አረማዊው ሊቅ፣ ቴዎፍሎስ ሆይ፣ «አምላክህን አሳየኝ» ብሎ በጠየቀው ጊዜ፣ በሰጠው መልስ፣ የሰውን ነፍስ «መንፈስ» ማስረጃ አድርጎ ሲገልጽለት።

«አምላኪየን ላሳይህ ከፈለግህ፣ ነፍስህን «መንፈስህን» አሳየኝ» የሚል ኃይለ ነበር። ይህ መልስ ሁለት ልሳን ያለው ሰይፋዊ መልስ ነበር።

እኛም ብንሆን፡- ከሊቁ ቴዎፍሎስ የተገለጸው መልሳዊ ጎሳብ። በሁለትም በኩል የማትክደው ማስረጃ እንዳለበት ልናይ እንችላለን።

«ነፍስህን አሳየኝና እኔም አምላኪየን አሳይሃለሁ» ሲለው፡-

1ኛ፣ ነፍስ «መንፈስ» እንዳለችህ ታውቃለህ፣ ታምናለህም። ይህን መቼም ላያክድም። ይሁን እንጂ፣ በሥጋ ዓይንህ አታያትም፤ በሥጋም እጅ አትዳብላትም። ያላያ በሥጋ ዓይን ስላላየሃትና ስላልዳበሰኻት፣ ነፍስ የለችም ብለህ አትክዳትም እኮ። ለንግዲህ ነፍስህ እንደዚህ መሆንዋን ካሳየኸኝና፣ ከገለጽህልኝ፣ እኔም አምላኪየን አሳይሃለሁ። እርሱ አምላኪየን በዓይን የሚታይ በዳሰሳም የሚታወቅ ሳይሆን፣ በፈጠረው ለተገራቱ ይታያል፤ ይታወቃልም። ሮሜ 1፥19-21፣ 2፥14፣ 15።

2ኛ፡ አምላኪያን እንዳላይህ ከፈለግህ አስቀድመህ ነፍሱን አሳየኝ። በግዙፍ ዓይነት ፀሐይን እንደሚያይ፤ በግዙፍ ጆሮውም የሚነገረውን ነገር እንደ የሚያይ ዓይንና የሚሰማ ጆሮ ለሰው ነፍስ አላችው። በዚህም የማይታይ እንደ በፍጥረቱና የእርሱ ሕይወት ሳይኖራቸው ለመኖር የማይችሉትን በእስትንፋሱ ሕያዋን በማድረጉ ሊታይ ይችላል። ነገር ግን ይህን ለማየት በእርግጥ ጤነኛ ናት ወይ? መቼም ልቡ በጨለማ የሚኖር ሰው፤ ይዘው የሰትዕቢት በእልክኛነት በወውቃለሁ ባይነት፤ ነፍሱን ያሳወራትና ያደነቀው እግዚአብሔርን በፍጥረቱ ሊያየው አይችልምና፤ ይህን አስወግደሁ፡- ነፍሱን አምላኪያን አሳይሃለሁ። አንተም ማየቱን ትችላለህ አለው። ማቴ 5፡13፤ 18።

ሊቁ የአንጾኪያ ኤጲስ ቆጶስ የአረማውያን ወገን «ሆኖሬ» ለሆነው እግዚአብሔርን ህሉና «አኗኗር» እንዴት እንደሆነ፤ የገለጸበት ማስረጃ፤ በሰባላች በነፍስ ምሳሌን ማድረጉ፤ ማንም ሰው ሊረዳው የሚችል ገለጻ ነው። ይህን ካየን፤ በዚሁ ጉን፤ ጲፕሮስ ዘምስር «እስመ ረኪቦ ቀጢናት በቀጢናት ገዢነት በገዢነት ቀጢን ውእቁ ነገር መለኮት ወየጎሥሥ ሕሊና ቀጢን» በረቂቅ ነውና፤ ረቂቅ «የተራቀቀ» ሕሊናን ማግኘት ያሻል። ሲል ያቀረበውን መከተል አስፈላጊያችን ይሆናል። መዝገበ ሃይ 78 ቍጥር 16።

ስለሆነም፤ ረቂቅ የሆነች የሰው ነፍስ «መንፈስ» ልዑል እግዚአብሔርን ሥዕል ሆኖ ለማሳየት መርሀዊ ትምህርት የምትሰጥ ሆኖ መቅረብዋን ማስተዋል ይህንም ንጉሡ ዳዊት «በብርሃንክ ንርአይ ብርሃን» በብርሃንህ ብርሃኑን እናያለን መሠረት ነው። መዝ. 35/36/፤9።

እነሆም ስለ ነፍስ ህሉና በተናገርንበት ጊዜ፤ ረቂቅ መንፈስ ይሁን እንጂ የምትኖርበት ህሉናዋ የአካል ህሉና ለመሆኑ፤ ምን እስረጅ እንዳል፤ ከዚህ በማብራራት መግለጻችን ይታወሳል።

ለባዊነት ነባቢነት እስትንፋሱነት ያለው ባለ «ግዕዝን ሁሉ አካል፤» ወይም አካል እንደሚባል ተመልክተናል። ይህም ሁኔታ በነፍስና በመልአክ ኩነታዊ አይተነዋል።

ማሳሰቢያ፡- ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 18 ገጽ 102 ሃይ.አበ. ጎርጎርዮስ መንክራት ኤጲስ ቆጶስ ለቂሳርያ ወቀጶቶያ ፲፮ 4 ቍጥር 17-20። ቲያዎ ዘአንጾኪያ ከ 150 - 17 ዓ.ም. የነበረ ሊቅ ከአንድ ሆኖ ሊቅ ሊከራከር የሰመልሰ። የቤተ ክርስቲያን ታሪክ ከኢዘንበርግ የተጻፈ። መዝገበ ሃይማኖት ፲፮ ቍጥር 16።

ምዕራፍ ስምንት፡

ስለ እግዚአብሔር አካላት፡

አሁን ስለ ልዑል እግዚአብሔር ሦስት አካላት አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ ስንነጋገር፤ ከዚህ ቀጥለው ባሉት ሦስት ዝርዝሮች የትምህርቱን ይዞታ እናያለን።

ሦስቱ አካላት በየራሳቸው ፍጹማና ምሉዓን አካላት መሆናቸው የተለየ፡-

1- «ኩነት ወይም ኩነታት» በአማርኛው «መሆን» ወይም «ነት» ተብሎ የሚባል ጊዜ፤ የሥሉስ ቅዱስ የእያንዳንዱ አካል ስም «በመሆንና በመባል» ይባላል።

2- የሦስቱ አካላት ስሞች አቃኒ መ እግዚአብሔር ጽኑዓን አስማት ስለሆኑ፡-

3- የሦስቱ የእግዚአብሔር አካላት እያንዳንዳቸው በዕሪና «በእኩልነት» ስለሆኑና በገጽነት ስለ መታወቃቸው ነው።

4- ለሆኑ እየተከታተልን ስናጠናው በመጣን፤ የትምህርተ መለኮት መምህራን በትኩረት በተመርሆ ልቡናዊ ገለጻ መሠረት፤ ረቂቅ መንፈስ የሆነና ለባዊነት አስትንፋሱነት ያለው ሆኖ የተገኘው ባለ ግዕዝን ሁሉ፤ አካል ተብሎ የሚጠራ በሀላዊ ነፍስና በሀላዊ መልአክ ገለጻ በሚገባ ተመልክተናል። እንዲህ ያለ ረቂቅ መንፈስ ለሆነ ባለ ግዕዝን የተሰጠ መምሪያ መሆኑን በምናይበት ሁኔታ ለሁሉም ያለሆኑ ስለሆኑ ስለ ቅድስት ሥላሴ ህሉና ምን እንላለን? መቼም የሥላሴ ሦስት መሆናቸውን በማስገንዘብ በመጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ ሆኖ ተነግሮአል። ማቴ. 19፡20። ም. 3፡17። 2ቆሮ. 12፡14።

5- ረቂቅ የሆነ ለባዊነትና ነባቢነት እስትንፋሱነት ያለው ባለ ግዕዝን ሁሉ ተብሎ እንደሚጠራ ተነግሮአልና፤ ሦስቱ እግዚአብሔርውያን አካላት ሆነ ነባቢያን ሕያዋን ናቸው ልንላቸው እንችላለን? የሚል ጥያቄ ሊመጣ ግድ ለኛም አዎን፤ በማለት መልስ እንሰጣለን።

6- የዘንድቱም ሦስቱ የእግዚአብሔር አካላት ለባዊያን፤ ነባቢያን፤ መስተንፍሳን እናገኛቸዋለን። መዝሙር 32/33/ ቍጥር 6።

7- ይሁን እንጂ ሦስቱ የእግዚአብሔር አካላት ለባዊያንና ነባቢያን መስተንፍሳን ተብሎ ስለተነገረ፤ እንዲሁ በደፈናው በአንድ ወገን የቀረበው ትምህርታዊ አሳብ ተገልጸብን የሚቀር መሆን የለበትም። ስለዚህም «እግዚአብሔርውያን ለሆኑ የተለያዩ ልብ፤ የተለያዩ ቃል፤ የተለያዩ እስትንፋሱ አላቸው» የሚል ስሕተት ይቀራል። በር እንዳይገባ በጥንቃቄ መከላከልና አቃንቶ ማቅረብ እንደሚገባ መዘንጋት ይገባል።

ለሦስት ስሞች፡ ሦስት ልብ፤ ሦስት ቃል፤ ሦስት እስትንፋሱ እንዳላቸው መጠን ማለብ፤ እግዚአብሔርውያን ለሆኑ ሦስት አካላት «አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» ማለብ፤ ሦስት ቃል፤ ሦስት እስትንፋሱ አላቸው የሚል ስሕተታዊ ፈሊጥ ለላባችን የራቀ ነው። በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት በሚመሩ የቤተ ክርስቲያን ምህራን ዘንድ ያልተደገፈ አባባል ነው።

ሳዊሮስ ዘእስሙናይን፡- «ወሶበ ዘከርከ ሠለስተ ኢትበል ከመ ቦሙ ሠለስቱ ወሠለስቱ ቃላት አላ አሐቲ ሕይወት ወአሐቲ ነቢብ።»

ሦስት የሚለውን ባስታወስህ ጊዜ ሦስት ሕይወት፤ ሦስት ቃላት እንዳላቸው ማለብ፤ ነገር ግን አንዲት ሕይወት፤ አንዲት ቃል እንዳላቸው ብቻ አስብ እያለ፤ የሥላሴ አካላት ሦስት ልብና ሦስት ቃል፤ ሦስት ሕይወት አሉ የሚሉትን እንዲታረሙ ማለብ። ሳዊሮስ ዘእስሙ. ድርሳን ቀዳማዊ ፲፮ 144 ያልታተመ።

አዎን፤ እንደ ዮሐንስ ተዐቃቢ ትምህርት የሚያስቡ አንዳንድ ሰዎች
እያንዳንዳቸውን የሥላሴን አካላት በሰዎች ምጣኔ እያመጣጡ፤ አብ፡ ወለድ፡
መንፈስ ቅዱስ፡ ሦስት ነፍሳት እንዳሉባቸው ይገምታሉ።

ሊቁ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት፡-

«ወኢይትሀበሉ ጎጉላን ያብኡ ፍልጠተ መለኮት ውስተ ቅድስት ሥላሴ
ወኢንሰግድ ለሠለስቱ አማልክት አላ ለአሐዱ አምላክ»።

ከዕውቀት የሳቱ ሰዎች ልዩ በምትሆን ሦስትነት የመለኮት ልዩነት አግብቷል።
ሊናገሩ አይደሉም። ለአንድ አምላክ ብቻ እንሰግዳለን እንጂ ለሦስት አማልክት
አንሰግድም። ያለውን ትምህርት በጥንቃቄ ስላልተከተሉ ነው።

ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ሃይ አበ ገጽ 211 ክፍል 1 ቍጥር 6። ሊቁ አለ።
ጎሩይ ፈንታም፡- ቀጥሎ ያለውን ማስረጃ ያቀርባሉ። የሰው ባሕርይ በአካል በዘላቂ
በየራሱ ልብ በየራሱ ቃል በየራሱ እስትንፋስ ያለው ሆኖ በየራሱ ልዩ ልዩ ሥነ-
ይዘት ይሠራል።

የሥላሴ ግን አካላቸው የተለየ ሲሆን፤ ባሕርያቸው ተከፍሎ የሌለበት አንድ ነው።
አንድ መሆኑን የሚያስረዳ የሦስቱ ልብ አንድ አብ ሆኖ፤ አንድ ዕውቀትን ያውቃል።
የሦስቱ ቃል አንድ ወልድ ሆኖ አንድ ነገርን ይናገራሉ። የሦስቱ እስትንፋስ አንድ
መንፈስ ቅዱስ ሆኖ፤ አንድ የሕይወትን ሥራ ይሠራሉ ብለዋል።

አዎን፤ ሦስቱ የእግዚአብሔር አካላት ለባውያን፤ ነባብያን፤ መስተንፍሳን ሲባሉ፤
በአንዱ በአብ አካላዊ ልቡና ወልድም መንፈስ ቅዱስም ለባውያን ሆነው ነው።
በአንዱም በወልድ አካላዊ ቃል አብና መንፈስ ቅዱስ ነባብያን ሆነው ነው። በአንዱም
በመንፈስ ቅዱስ አካላዊ እስትንፋስ አብም ወልድም ሕያዋን ሆነው ነው።

ሊቁ አቡሊዲስ፡ «ወልድኑ ቃሎሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ መንፈስ ቅዱስ
እስትንፋሱም ለአብ ወለወልድ»።

ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ
እስትንፋሳቸው ነው ሲል ያቀረበውን ትምህርታዊ ማስረጃ እዚህ ላይ ያስተውሏል።

አቡሊዲስ ሃይ አበ ገጽ 138 ክፍል 2 ቍጥር 8። መጽሐፈ ትምህርት «ርትዕ
ዘተምህርነ እምአበዊነ» የሚልም ኢትዮጵያዊ መጽሐፍም፡-

«አብስ ልቡና ወአእምሮ በርእሱ ለርእሱ፤ ወልቡ ወእቱ ለወልድ ወለመንፈስ
ቅዱስ፤ ወአልቦሙ ካልዕ ልቦና ዘእንበሌሁ። ወልድኑ ቃል በርእሱ ለርእሱ፤ ወቃላ
ውእቱ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ፤ አልቦሙ ቃል ዘእንበሌሁ። ወመንፈስ ቅዱስ
ሕይወት በርእሱ ለእርሱ፤ ወሕይወት ውእቱ ለአብ ወለወልድ አልቦሙ ካልዕ ሕይወት
ዘእንበሌሁ። አብ በራሱና ለራሱ ልቡናና አእምሮ ነው። ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ
ልቡናቸው ነው። ያለ እርሱም ሌላ ልቦና የላቸውም። ወልድም በራሱና ለራሱ ቃል
ነው። ለአብና ለመንፈስ ቅዱስም ቃላቸው ነው። ያለ እርሱም ለእነርሱ ሌላ ቃል
የላቸውም። መንፈስ ቅዱስም በራሱና ለራሱ ሕይወት ነው። ለአብና ለወልድ
ሕይወታቸው ነው። ያለ እርሱም ለእነርሱ ሌላ ሕይወት የላቸውም»። ተብሎ
ተገልጿል። መጽሐፈ ትምህርት ሃይማኖት ርትዕት ዘተምህርነ እምአበዊነ ቅዱስ
ለባስያነ መስቀል ገጽ 10፤ 14። በጉንዳጉንዴ የተገኘ።

ለሌ እግዚአብሔር አካላት ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ድርሳን ቀዳማዊ ገጽ 144

የዮ አበ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ገጽ 211 ክፍል 1 ቍጥር 6።

ሊቁ አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር አንቀጽ 1 ገጽ 16፤ 17።

የዮ አበ አቡሊዲስ ዘሮሜ ገጽ 138 ክፍል 2 ቍጥር 8።

መጽሐፈ ትምህርት ርትዕት ዘተምህርነ እምአበዊነ የሚል ኢትዮጵያዊ መጽሐፍ
10 ቍጥር 114።

ምዕራፍ ዘጠኝ።

ይህ ማስረጃ በሚቀርብበት ጊዜ፤ ስለ ሚነሣው የውጥረት ጥያቄ።

እነግዲህ ይህን ማስረጃ በሚቀርብበት ጊዜ፤ በሌላ ደግሞ የውጥረት ጥያቄ ሊጠይቅ
ሌለግ ሰው የሚከተለውን ጥያቄ ያቀርብ ይሆናል።

ይኸውም፡- «በአንድ በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለባውያን ሆኑ እንጂ፤
ሌላው ልቡና የላቸውም ማለት ነው። ዳግም በወልድ አካላዊ ቃልነት አብም
በሌላ ቅዱስም ነባብያን ሆኑ እንጂ፤ የየራሳቸው ቃል የላቸውም ማለት ነው።
በሌላም በአንድ መንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት አብና ወልድ ሕያዋን ሆኑ እንጂ፤
ሌላው ሕይወት የላቸውም ማለት ነው። እነግዲህ በዚህ አኳኋን በአንዱ በአብ
ሌላው ሕይወት የላቸውም ማለት ነው። እያንዳንዱ አካል ብቃት ይኖረዋል? በአጭር
«በአንዱ በአብ አካላዊ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለባውያን ሆኑ፤ ደግሞ
በሌላው በወልድ አካላዊ ቃል አብና መንፈስ ቅዱስ ነባብያን ሆኑ፤ እንዲሁም በአንዱ
በመንፈስ ቅዱስ አካላዊ እስትንፋስ አብና ወልድ ሕያዋን ሆኑ፤ የሦስቱ እያንዳንዱ
ፍጹምና ምላሳ አካል ሊሰኝ ብቁነት ይኖረዋል?» የሚል ነው።

ይሁን እንጂ አስቀድመን እግዚአብሔራውያን የሆኑ እያንዳንዱ ሦስት አካላት
የሌላው ልብ፤ የተለያየ ቃል የተለያየ እስትንፋስ ሳይኖራቸው፤ በአንዱ በአብ ልቡና
በሌላው መንፈስ ቅዱስ ለባውያን መሆናቸውን፤ በአንድ በወልድ ቃልነት አብና
በሌላው የሚናገሩ ነባብያን መሆናቸውን እንደገለጸን ይታወቃል።

እንባቢም ይህን እያስታወሰ ቀጥለን የምናብራራውን ማስረጃ በቅጥነተ ሕሊና
የሚረምር፤ ልቡን የሚያነጻጸሩ ጥያቄውን እንደሚያረካለት ቅር የሚያሰኘው ነገር
በእግዳግኝ ተስፋ አለን። ይኸውም፡- በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ
የሚሰውቁና ለባውያን ስለሆኑ፤ እንደዚህም በአንዱ ወልድ ቃልነት አብና መንፈስ
ቅዱስ ነባብያን «የሚናገሩ» ስለሆኑ፤ ደግሞ በአንዱ መንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት
ሕያዋን ወልድም ሕያዋን ስለሆኑ፤ የእያንዳንዳቸው አካላት ከፍጹምነትና ከምላሳነት
በሌላው እድርን የሚያሳይ ነገር እንደሌለና እንደማይኖርባቸው ይረዳልና ነው።

አዎን፤ ይህ የህልውና መገናዘብ የእያንዳንዱ አካል ፍጹምነትና የሌሎች ከግላወቁም በላይ፤ ትሥልስተ አካላትን አጉልቶና አንጸባርቆ እንዲታይ የሚችል ሆኖአልና ነው።

ምሥጢሩንም እንደሚከተለው አድርገው በጥልቀት ሲመረምሩት ተከላካይ የሚታይ ነው። ይኸውና አብ በራሱ ልቡና ካሰበና ካወቀ፤ በወልድ ቃልነት ከተናገረ ወልድም በራሱ ቃልነት ነባቢ ሆኖ ከተናገረ፤ በአብ ልቡናም ካወቀና ካሰበ፤ በሙሉ ቅዱስም በእስትንፋስነቱ ሕያው ሆኖ ከተናገረ፤ መንፈስ ቅዱስም በእስትንፋስነቱ ሕያው ሆኖ በአብ ልቡና ካሰበና ካወቀ በወልድ ቃልነትም ከተናገረ በመንፈስ ቅዱስ ሕይወት ከኖረ፤ ፍጹምና ምሉዕ ባለ ግዕዝ ሆኖ ምንም ጉድለት ሳይኖርበት በብቃት እንደሚገኝ በግልጽ ይታወቃልና ነው።

እንግዲህ ምሥጢሩን በቅጥነት ሕሊና የማስተዋሉ ጉዳይ ያለው እዚህ ላይ በዚህ የትምህርቱ ምሥጢር ተመርምሮ ከተጠና፤ እያንዳንዱ የሥላሴ አካል በኩነታቱ ማለት በልቡናው በቃሉ በእስትንፋስነቱ እየተገናዘበ፤ ለባዊና ነባቢ ሕያው ሆኖ ምሉዕነቱንና ፍጹምነቱን ባለ ግዕዝ መሆኑንም በተተካከለ ብቁዕነት ጉልቶና ግልጽ ሆኖ እንዲታይ አድርጎ ገልጾልና ማለት ነው።

ከአበው ሊቃውንት መካከል ሰማዕትና የአንጸቢያ ሊቀ ጳጳሳት አግናጥዮስ፡- «ሠለስቱ አካላት ፍጹማን ዲበ መንበረ ስብሐት ወእጉዛን በጽምረተ አሐዱ ወዘውላቱ አሐዱ ብርሃን ዘይሠርቅ እምኔሁ ሥላሴ ወያበርህ... ወይመልዕ»።

እነዚህ ሦስቱ አካላት በከብር ዙፋን ፍጹማን ናቸው፤ አንድ መለኮት በሚሆን ይኸውም ከእነርሱ ሥላሴ በሚወጣበትና በሚያበራ «ምድርን ሁሉ በሚሞላ በእርሱ ብርሃን የተያያዙና አንድ የሆኑ ናቸው።» ማለቱን ይገነዘባል። አንድ ብርሃን የሚያደርግ እርስበርሳቸው አካላቱን እያገናዘበ ምልዕተ አካላትን በብቃት ምሉዕ አድርጎ የኩነታት ህልውና የተዋሕዶተ መለኮትን ነው።

እነሆም፡- ይህ በየአካላቱ እየተገናዘበ የሥላሴን አካላት በምልዕትና በፍጹም ባለ ግዕዝ በመሆን፤ በብቃት፤ እንዲታዩ ያደረገ የአንድ መለኮት መያያዝ «አንድነት» አንድ ብርሃን ሆኖ ሦስትነትን አብርቶና አጉልቶ የሚያንጸባርቅ መሆኑን ለግዕዝ አግናጥዮስ ባቀረበው ማስረጃ፤ ጠለቅ ብሎ ማየትና መረዳት ተገቢ ይሆናል። አግናጥዮስ ዘአንጸቢያ ሃይ አበ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 8፤9።

የእስክንድርያው ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስም፤ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ከላሊክ ከመጽሐፈ ጥምቀት ጠቅሶ፡-

«ከመ እሙንቱ ምሉዕነት አሐዱ ብርሃን በተዋሕዶተ ሥላሴ ወሥላሴን በእኩል ወበገጻት ወበአስማት። እነርሱ ሦስትነትን በሚያዋሕድ በአንድ ብርሃን የተሞሉ ናቸው። ሥላሴም በአካላትና በገጻት በስሞችም ሆነው እያሉ ነው» ብሎአል። ሃይ አበ ዘእስክንድርያ 390 ክፍል 1 ቍጥር 12።

ይህን ትምህርት ከመሠረቱ ማወቅና መረዳት የሥላሴ አካላት ምሉዕነትና ፍጹም መሆናቸውን አረጋግጦ ከማስገንዘቡም በላይ፤ በአካላት ተፋልሶ አለመኖሩን ይረጋገጥበታል። ምናልባት መገናዘቡ ተፋልሶ በሥላሴ ያስከተለ የሚመስለው ለቤናር፡- ቅድስት ሥላሴን አብርቶና አጉልቶ እንዲያንጸባርቅና እንዲታይ ያደረገ እንደ ብርሃን ወይም መለኮት መሆኑን ሲያስረዳ የተመለከትነው፤ ሊቁ አግናጥዮስ፡- «የሰማያዊ»፤ አብ ውእቱ አብ ኢኮነ ወልደ ወኢመንፈስ ቅዱስ፤ ወልድሂ ውእቱ ወልደ ኢኮነ፤ አበ ወኢመንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስሂ ውእቱ ወንፈስ ቅዱስ ኢኮነ።

«ወልድ፡ ሊይፈልስ አብ ለከዊነ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወኢወልድ ለከዊነ አብ ለፈስ ቅዱስ፤ ወኢመንፈስ ቅዱስ ለከዊነ አብ ወወልድ»።

«አብ እርሱ አብ እንጂ፤ ወልድ ወይም መንፈስ ቅዱስ አይደለም። ወልድም ነው እንጂ፤ አብ ወይም መንፈስ ቅዱስ አይደለም። መንፈስ ቅዱስም እርሱ መንፈስ ቅዱስ ነው እንጂ አብ ወይም ወልድ አይደለም»።

ሦስቱ የእግዚአብሔር አካላት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ፍጹማንና ምሉዕን መሆናቸውን በብቃት ያስገንዘበው ገለጸ፤ አብ ልብ ሲሆን፤ በልብነቱ ለወልድ መንፈስ ቅዱስ፤ ልቡናቸውና ዕውቀታቸው አሳባቸው በመሆኑ እንደሆነ፤ ወልድም ሲሆን በቃልነቱ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ፤ ቃላቸው ንግግራቸው በመሆኑ እንደሆነ፤ መንፈስ ቅዱስም እስትንፋስ ሲሆን፤ በእስትንፋስነቱ ለአብና ለወልድ ለቃላቸው ወይም ሕይወታቸው በመሆኑ እንደሆነ፤ የቤተ ክርስቲያን አበው ለቃላቸው እምነት ነው።

እነሆም «በአንዱ በአብ አካላዊ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለባውያን ከሆኑ፤ በአንዱ በወልድ አካላዊ ቃል አብና መንፈስ ቅዱስ ነባቢያን ከሆኑ፤ እንዲሁም በሌላው በመንፈስ ቅዱስ አካላዊ እስትንፋስ አብና ወልድ ሕያዋን ከሆኑ የሦስቱ አካላት አካል ፍጹምና ምሉዕ አካል ሊሰኝ እንዲች ብቁነት ይኖረዋል?» የሚል ብሎ፤ በነግሞ፡ መልሱ ግልጽ የሆነ ማስረጃ ተሰጥቶበታል።

አስቀድመን እግዚአብሔራውያን የሆኑ እያንዳንዱ ሦስት አካላት የተለያዩ ልብ፤ የተለያዩ ቃል፤ የተለያዩ እስትንፋስ የለባቸውም። ነገር ግን በአንዱ በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለባውያን መሆናቸውን፤ በወልድ ቃልነት አብና መንፈስ ቅዱስ የሚናገሩ ነባቢያን መሆናቸውን፤ በአንዱ በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስም አብና ሕያዋን መሆናቸውን እንደገለጸን ይታወሳል።

እንባቢም ይህን እያስታወሰ፤ ቀጥሎን የምናብራራውን ማስረጃ በቅጥነት ሕሊና መረምር፤ ልቡን የሚያንጸልትና ቅርታውን የሚያስወግድለት ትምህርት ሆኖ የሚያገኘው አንጠራጠርም። ይኸውና፡- በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ለሚያውቁና ለባውያን ስለሆኑ፤ እንደዚሁም በአንዱ ወልድ ቃልነት አብና መንፈስ ቅዱስ ነባቢያን «የሚናገሩ» ስለሆኑ፤ ደግሞ በአንዱ መንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት ለሆነ ወልድም ሕያዋን ስለሆኑ፤ የእያንዳንዳቸው አካላት ከፍጹምነትና ከምሉዕነት ለሆኑ አድርጎ እንዲታዩ የሚያደርጋቸው የሚያሳዩቸው ነገር እንደሌለ ይረዳልና ነው።

አዎን፤ ይህ የህልውና መገናዘብ የእያንዳንዱ አካል ፍጹምነትና ምልዕተ ከግላወቁም በላይ፤ ትሥልስተ አካላትን አጉልቶና አንጸባርቆ እንዲታይ አድርጎአልና ሆኖ።

ምሥጢሩንም እንደሚከተለው አድርገው በጥልቀት ሲመረምሩት፤ ተከላካይ የሚታይ ነው። እነሆም አብ በራሱ ልቡና ካሰበና ካወቀ፤ በወልድ ቃልነትም ከተናገረ፤ መንፈስ ቅዱስም ሕይወትነት ከኖረ፤ ፍጹምና ምሉዕ ባለ ግዕዝ ሆኖ ምንም ጉድለት ሳይኖርበት፤ በብቃት እንደሚገኝ፤ በግልጽ ይታወቃልና ነው።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስም ለኪራኮስ ዘአንጸቢያ በጻፈው መልእክቱ፡-

«አብ፡ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ የተባሉ አካላትም እያንዳንዳቸው በየመልካቸው ለእርግጥ ህልዋን ናቸው» መለኮታቸው አንድ ነው። አንድነታቸውም የተራራቁ ሰዎች በየራሳቸው ሆነው ሳለ፡ ተቀራርበው እንደሚገናኙ አይደለም። ነገር ግን በአንድ

መለኮትም እርስበርሳቸው የተያያዙ ናቸው። በዚህ በአንድ መለኮት ባለው እግዚአብሔር ይባላሉ። ከሥሎስ ቅዱስ አካላት እያንዳንዱ በአንድ ተዋሕዶተ መለኮት እንደሚገናኙ እናምናለን። አካላት ፍጻሜ በሌለው ሁኔታ ከእርሱ እንደሚገኙ እናምናለን። ሲል አስረድቶአል። ሃይ አበው ዮሐ ዘእስ. ገጽ 309 ምዕራፍ 9 ላይ 10፣ 11።

ቁርሎስ የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት፡-

«አብ አሐዱ ፍጹም በአካሉ፣ ወልድ አሐዱ ፍጹም በአካሉ፣ መንፈስ ቅዱስ አሐዱ ፍጹም በአካሉ። ወአኮ ከመ መዓርገ መንግሥት አላ አሐዱ መለኮትም አንቀጽ 78።

«አብ በአካሉ ፍጹምና አንድ ነው። ወልድ በአካሉ አንድ ፍጹም ነው። መንፈስ ቅዱስም በአካሉ አንድ ፍጹም ነው መለኮታቸው አንድ ነው። እንደ መዓርገ መንግሥት ደረጃ ያለ አይደለም።»

ዮሐንስ ዘኢየሩሳሌም፡- «ንእመን ከመ እሙንቱ ሠለስቱ አካላት ፍጹማን በአካል ወዕሩያን በመለኮት»

እነርሱ ሦስቱ ፍጹማን አካላት እንደሆኑ በመለኮት ግን የተተካሁ ናቸው።

ዮሐ ዘኢየሩሳሌም ሃይ አበ ገጽ 167 ክፍል 1 ቍጥር 3።

«ነአምን በአብ ከመ ህልው በወልድ ወበመንፈስ ቅዱስ፣ ወነአምን በወልድ ከመ ህልው በአብ ወመንፈስ ቅዱስ፣ ወነአምን በመንፈስ ቅዱስ ከመ ህልው በአብ ወበወልድ። አብ በወልድና በመንፈስ ህልው እንደሆነ፣ እናምናለን። ወልድም በአብ በመንፈስ ቅዱስ ህልው እንደሆነ፣ እናምናለን። መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው እንደሆነ እናምናለን» ብሎአል። አግኖተዮስ ዘአንጾ ሃይ አበው ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።

ዮሐንስ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 11።

ሊቃውንቱ እንዲህ ሲሉ በልብ ወለድ ከራሳቸው አፍልቀው አይደለም። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ስለ ህልውና ትሥልስቱ የተናገረውን መሠረት በማድረግ ነው። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «አነ በአብ። እኔ በአብ ነኝ» በማለት ብቻ ሳይወሰን «ወአብ ብየ፣ አብም በእኔ ነው» በማለቱና የመንፈስ ቅዱስንም ህልውና ሲያስገነዝብ፡- «ከአብ ዘበ ለአቡየ ዚአየ ውእቱ ወበእንተ ዝንቱ እብለከሙ እምዚአየ ይነሥእ ወይነግረከሙ። ለአብ ያለው ሁሉ ገንዘቤ ነው። ስለዚህም ከእኔ ይወስዳል ይነግራችሁ። ሁሉም ሁሉ ተናግሮአልና ነው። ዮሐ. 10፣ 38። ም. 14፣ 10፣ 11።

ስለዚህ አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው የሆነበትን፣ ወልድም በአብ የሆነበትን ህልው የሆነበትን፣ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው የሆነበትን ምሥጢር፣ ያዕቆብ ዘእስክንድርያ በተአምኖተ ትምህርቱ ሲገልጽ፡-

«አብ እንዘ ሁሉ በአካሉ ወበግጻዌሁ፣ ሁሉ በወልድ እስመ ቃሉ ውእቱ ወልድ ዘኢይትፈለጥ እምኔሁ። ወዓዲ ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ። እስመ መንፈሱ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ ለአብ፣ ዘኢይትፈለጥ እምኔሁ። ወልድ እንዘ ሁሉ በአካሉ ወበግጻዌሁ፣ ሁሉ በአብ ወበመንፈስ ቅዱስ እስመ ቃሉም ውእቱ ወልድ ዘኢይትፈለጥ እምኔሁ። ወመንፈስ ቅዱስ እንዘ ሁሉ በአካሉ ወበግጻዌሁ ሁሉ በአብ ወወልድ እስመ ቃሉም ውእቱ ወልድ ዘኢይትፈለጥ እምኔሁ። ወመንፈስ ቅዱስ እንዘ ሁሉ በአካሉ

ሁሉ በአብ ወወልድ እስመ መንፈሱም ውእቱ መንፈስ ቅዱስ ለአብ ወልድ ዘኢይትፈለጥ እምኔሁ። አብ በአካሉና በገጽነቱ ሳለ፣ በወልድ ህልው ወልድ ለአብ ከእነርሱ የማይለይ ቃሉ ነውና። ዳግመኛም በመንፈስ ቅዱስ ህልው መንፈስ ቅዱስ ለአብ እስትንፋሱና ከእርሱ የማይለይ ነውና። ወልድም በአካሉ ከአብ ሳለ፣ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ የሆነው ቃላቸው ነውና። መንፈስ ቅዱስም በአካሉና በገጽነቱ ሳለ፣ በአብና በሆነው ህልው ነው። መንፈስ ቅዱስ ለአብና ለወልድ የማይለያቸው መንፈሳቸው ለገንፋላቸው» ነውና። እያለ አስገንዝቦአል። መዝገበ ሃይማኖት ገጽ 35።

ዘመዘኛ፡-

- ሃይ አበው አግኖተዮስ ዘአንጾዚያ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 8፣ 9።
- ሃይ አበው ዮሐንስ ዘእስክንድርያ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 12።
- ሃይ አበው ዮሐንስ ዘእስክንድርያ ለኪራኮስ ዘአንጾዚያ
- ሃይ አበው ቁርሎስ ዘእስክንድርያ ገጽ 78።
- ሃይ አበው ዮሐንስ ዘኢየሩሳሌም 167 ክፍል 1 ቍጥር 3።
- ሃይ አበው አግኖተዮስ ዘአንጾዚያ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።
- ሃይ አበው ዮሐንስ ዘእስክንድርያ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 11።
- መዝገበ ሃይማኖት ያዕቆብ ዘእስክንድርያ ገጽ 35።

ምዕራፍ አሥር።

ፈቂቅ መንፈስ የሆነ ነዋሪ ሁሉ ለባዊ ነባቢ ሕያው ሆኖ ከተገኘ «አካል» ሊባል ብቃት አለው።

በመሠረቱ «አካል» በሚል ርእሰ ነገር ስንናገር እንደቆየን በማስታወስ፣ በተለየ መንፈስ የሆነ፣ ነዋሪ ሁሉ ለባዊ ነባቢ ሕያው ሆኖ በመገኘቱ «አካል» ይባላል። ብቁዕነት ያለው መሆኑን ቀዋሚ በሆነ የትምህርተ መለኮት ድንጋጌ ተገንዝበናል።

ይህ ከሆነ ደግሞ፣ ሦስቱ እግዚአብሔራውያን አካላት፣ ሦስት ልብ፣ ሦስት ቃል፣ ሦስት እስትንፋስ፣ ሊኖሩዋቸው ይገባል ከሚሉና የአንድ እግዚአብሔርን ሦስት አካላት እያንዳንድቸው ነፍስና እንደ እያንዳንዱ መልአክ ለማድረግ ከሚቃወሙ የኩነታት ሁሉና መገናኘብን ከሚቃወም አንድ ጥያቄ ተጠይቀን እንደነበረ እናስታውሳለን።

ይሁንና፡- ረቂቅ መንፈስ የሆነ ህሉና ሁሉ፣ «አካል» የሚሰኘው በልቡና፣ በሆኑ፣ በእስትንፋሱ፣ መሆኑ በረጋገጥም፣ ከመሠረቱ ፍጡራን የሆኑ የሰው ነፍሳትና መላእክት፣ ከፈጣሪያቸው ከልዑል እግዚአብሔር ሊመጣጡ የማይችሉ በመሆናቸው፣ ለአንድ መልአክ፣ በአንድ አካል ሲመደብ፣ ወይም አንዲት ነፍስ በቁመናዋ አንዲት አካል ስትሆን፣ መልአክም በቁመናው አንድ አካል ሲኖረው፡- እግዚአብሔር ግን የሰው አካላት ያሉት በመሆኑ ልዩነቱን መገንዘብ እንደሚገባ፣ ከዚህ አስቀድመን ስለ

ነፍሱና ስለ መልአክ አካላዊነት ባቀረብንበት ክፍል መግለጻችን ይታወሳል። የሰው ልዩነቱ ከታወቀ ዘንድ፣ እግዚአብሔራው ያን ሦስት አካላት በሚገናዘቡባቸው በልዩ በቃል፣ በእስትንፋስ፣ የእያንዳንዳቸው አካል ባለ ግዕዝን ፍጹም አካል ምልካት እንደ ያለው ሆኖ ብቁዕ አካል እንዳለው ሊያስገነዝብን ችሎአል ለማለት የሚያስፈልገን ሆኖአል።

ስለዚህ ደግሞ፣ ረቂቅ መንፈስ የሆነ ህሉናን «አካል» እንዳይባል የሚያስፈልገን ምክንያት አይኖርም። እንዲሁም በመሆኑ የጎደለ ምንም ነገር አልተገኘም፣ እግዚአብሔራው ያን ሦስቱ አካላት በላባዊነት፣ በነባቢነት፣ በሕያዊነት ተገናዝቦ ምልካታቸውንና ፍጹምነታቸውን ብሩህና ግልጽ አድርገው ማስገንዘባቸው ይታያል።

ይህንም ያዕቆብ ዘእልበረዳኢም «አካልን ከመ ውለቱ ዋሕድ በመለኮት ማለት በኩነታት፣ ትሥልስት በተዋሕዶ፣ ወተዋሕዶ በትሥልስት።»

እርሱ በመለኮት አንድ እንደሆነ በአካላትና በኩነታትም ሥሉስ እንደሆነ አምናለሁ። ሦስትነት በአንድነት አንድነትም በሦስትነት ማለቱ አረጋግጦታል።

ያዕቆብ ዘእልበረዳኢ መዝገበ ሃይማኖት ገጽ 33 ቍጥር 12፣ 13።

አዎን፣ አንዳንድ ወገኖች የእግዚአብሔርን ሦስት አካላት፣ ማለት አብ፣ ወልደ መንፈስ ቅዱስ የተሰኙ አካላት፣ እያንዳንዳቸው በየአካላቸው በልብዋና በቃል በእስትንፋስ ቁጥጥር አካል እንደተሰኙት ነፍስ አድርገው ይገምታሉ።

ሌሎች ደግሞ፡- በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ያውቃሉ ማለትን፣ በወልደ ቃልነት አብና መንፈስ ቅዱስ ይናገራሉ ማለትን፣ በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት አብና ወልድ ሕያዋን ይሆናሉ ማለትን ባለመቀበል እያንዳንዱ የሥላሴ አካላት እንደ የሥላሴ አካላት ያለ እስትንፋስ ልብ ሊኖራቸው እንደሚገባ ያስባሉ።

ሰዎቹ እንደዚህ የሚሆኑበት ምክንያት በፍጡራንና በፈጣሪ መካከል፣ ከፍ ልዩነት መኖሩን ከመረዳት ችለ ስለሚሉ ይመስላል። እንደ እውነቱ ግን ይህ ቃል የትምህርተ መለኮት ነገር ጠንቀቅ ብሎ ማስተዋል የሚገባ በዚህ ጊዜ ነው።

1ኛ፣ የልዑል እግዚአብሔርን ማንነት የመረመሩ እንደሆኑ፣ እርሱ ፈጣሪ እንጂ፣ ሰው እርሱን የሚፈጥረው አይደለምና። ለምሳሌው ያመቸናል በማለት እግዚአብሔራዊ «መለኮታዊ» አቋምን ቀጥታ ይህን ይመስላል፣ እንዲህ ማለት አለበት፣ ብሎ ከመወሰን መታቀብ፣ በቅድሚያ የሚታሰብ የፍጡር ሙያ ነበር።

2ኛ፣ እግዚአብሔራው ያን የሥላሴ አካላት እንደ ፍጡራን ሰብአዊነት ነፍስ አካል ወይም እንደ መልአክ አካል ሳይሆኑ፣ እንደ እግዚአብሔራው ያን አካላት ሆኖ በዘለዓለምነት ሲሠለሱ ሲቀደሱ መኖራቸውን በትሕትና ማስተዋል የተገባ ነው። ማለት 28፣ 19፣ 20። ይህንም ለመረዳት በነፍስ አካልና በእግዚአብሔር ሦስት አካላት መካከል ያለውን ልዩነት መመልከት ነው።

እርግጥ ነው፣ ነፍስ በምሳሌነት እግዚአብሔርን ትገልጻለች ብለናል። ይህ እንጂ እንዲህ በማለታችን ነፍስ እንደ እግዚአብሔር በምልዕትዋና በፍጹምነት ተተካካላ ትመስለዋለችን? ይህ አስተሳሰብ ደኅና አእምሮ ካለው ሰው ሊታሰብ እንደማይቃጠል እምነት አለን።

1፣ ነፍስ በፈጣሪ የተፈጠረች፣ ስትፈጠርም አንዲት አካል ሆና የተፈጠረች አንዲት ብቸኛ ናት እንጂ፣ ሦስት አካላት የሉቀትም፡- ሦስት አካላት

አሉቀት ተብሎ አይነገርም። እንደዚሁም ደግሞ ለእያንዳንዱ መልአክ በግል አቋሙ አንዲት አካል ናት ያለችው እንጂ ከአንድ በላይ አካላት የሉትም። ይህንም ካለፈው ትምህርታችን ስንመለከተው ቆይተናል።

2) ብሔተ ህሉና ብቻውን የሚኖር ሌላ የባሕርይ የሆነ ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ እየተባለ በሱራሬል የሚመሰገን የአንድ እግዚአብሔር አካላት ግን፣ ሦስት አካላት ናቸው። ኢሳ. 6፣ 3፣ 12። ዮሐ. 12፣ 41። የሐዋ. 28፣ 25፣ 26።

3) ነፍስ አካል አንዲት እንደመሆን መጠን፣ በልብዋ በቃልዋ በእስትንፋስዋ የምትገናዘባቸው ሁለት ወይም ሦስት አካላት የሉቀትም።

እያንዳንዱ መልአክም እንደ ነፍስ የተፈጥሮ ጠባይዕ በልቡና በቃሉ በእስትንፋሱ የሚገናዘባቸው ሁለት ወይም ሦስት አካላት የሉትም። የእግዚአብሔር አካላት ግን ሦስት እንደመሆናቸው መጠን፣ በአንድ በአብ ልቡና ወልድና መንፈስ ቅዱስ ያስቡበታል ያውቁበታል። በአንድም በወልድ ቃል አብና መንፈስ ቅዱስ ይናገሩበታል። በዚህም ሁኔታ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ እየተገናዘቡ የየአካላቸውን ምልዕትና ፍጹምነት ያሳውቁበታል።

4) ነፍስ በአካልዋ የምትገናዘበው ሌላ ሁለተኛ ወይም ሦስተኛ አካል የላትም። ሌላ ሁለተኛ ወይም ሦስተኛ አካል የሌላት እንደመሆኗም፣ የህልውና መገናዘብ ሆነ ለኩነታት መሠረት የሚሆን የአካላትን ብዛት የሚጠቀልል «የሚያዋሕድ» ወይም አንድ የሚያደርግ የመለኮት ህላዌ የላትም፡- እንዳይኖራት ሆና የተፈጠረች ናት።

የእግዚአብሔር አካላት ግን፣ አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። የሆነ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ነው። ስለዚህ የሦስቱ አካላት አንድ ህልውናና አንድ መለኮት እንዳለው ቃል።

ዮሐ. 14፣ 10። ም. 16፣ 14። ሥላሴ በተዋሕዶ የሚያሰኘው ትምህርትንም ያንጸባርቃል።

የላለቢያ፡-

መዝገበ ሃይማኖት ያዕቆብ ዘእልበረዳኢ ገጽ 33 ቍጥር 12፣ 13።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

ኩነት።

ኩነት ወይም ኩነታት በአግርኛው «መሆን» ወይም «ነት» ተብሎ የሚተረጎምበት ጊዜ፣ የሥሉስ ቅዱስ የእያንዳንዱ አካል ስም በመሆንና በመባል የሚታወቅበት ስለ መሆኑ፡-

ሥላሴ ቅዱስ በኩነት ወይም በከዊን የአካል ህሉና ስያሜ ስለመሆኑ፤ በህሉና መጠሪያ ስለመሆኑ፡-

መቼም «ኩነት ወይም ከዊን ወይም ክዋኔ» ሲባል የተለያዩ ብዙ ፍቺና የተለያዩ አተረጓጎም ያለው የቃል ይዘት ነው።

ስለዚህ፡- «ኩነት ወይም ከዊን» ስንል፡ በቅድሚያ ማተኮር ያለብን ከየተለያዩ ፍቺና ይዘት እንዳለው ምንጊዜም መገንዘብና ይህን አለመርሳት ይሆናል።

በመሠረቱም፡- ስለ ኩነት ወይም ስለ አስማተ ኩነታት አብነታዊ አቅጣጫ ምሥጢር፡ በአገባብና በሚያሻማ ይዘታው፡ አስማተ ኩነታት በሚል ርእስ ለተያቀረብነው ማብራሪያ ስላለ፡ የዚህ ክፍል አርእስት በሚገኝበት ቦታ በሚለይና ገኘዋለን።

በዚህ ምዕራፍ ስለ አካላት ሥላሴ በምንናገርበት ጊዜ፡ ኩነት ወይም ከዊን ስም እንደምን ባለ አገባብ እንደሚነገር ለመግለጽ እንሞክር።

መጀመሪያ ነገር፡ «ኩነት ወይም ከዊን» የአካላት ሥላሴ ህሉና መጠሪያ የከዊን ስያሜ ሲሆን፤ በአማርኛ «መሆን ወይም መባል» በሚያሰኝ ፍቺ ሲነገር መሆኑን መረዳት ያሻል። ይኸውም «ከዊን አብ፡ ከዊን ወልድ፡ ከዊን መንፈስ ቅዱስ ተብሎ ሲነገር ነው። በአማርኛውም «አብ መሆን፡ ወልድ መሆን፡ መንፈስ መሆን፡ በዚህም አኳኋን ኩነት «መባል» ወይም «ተብሎ መጠራት» የማለት ይይዛል።

ከዊን አብ ያለውን፡ አብ መባል፡ ከዊን ወልድ ያለውን፡ ወልድ መባል፡ መንፈስ ቅዱስ ያለውን መንፈስ ቅዱስ መባል እያለ ለመናገር ይቻልበታል።

እነሆም ኩነት ከላይ ለተገለጸው ሰዋሰዋዊ ፍቺ የስመ አካላት ይዘት እንደምን ሲገልጽ አየን። ኩነት የአካላት ስም የተሰኘበት ወይም ከዊን የተገለጸበት መንገድ በዚህ ገለጻ መሠረት መመልከታችን፡ ምሥጢሩ የአካላት ህሉና ሳይፋለስ በተጠራበት ስም መጽናቱን በማሳወቅ ማረጋገጥ ነው። ኪዳነ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋሰው ወግሥ ወመገገብ ቃላት ሐዲስ ገጽ 525።

እንዲሁ 16ኛው ክፍለ ዘመን በኢትዮጵያውያን ሊቃውንት ከተጻፈ መጽሐፍ ባሕርይ በሚባል የትምህርተ መለኮት መጽሐፍ፡ ከላይ የገለጸው አባባል በሐዋርያተ መሥጥር ይገኛል።

«ወራዕይስ ኩነት ይእቲ እንተ ትከውና ለባሕቲቱ ከዊን አብ በአብና፡ ከዊን ወልድ በወልድና፡ ከዊን መንፈስ ቅዱስ በመንፈስ ቅዱስና «ኩነትስ አካል ይእቲ ዘመን ብሕታዌ ህላዌ ስም። አካላትስ ሠለስቱ ዘውእቶሙ ሠለስቱ ኩነታት ብሕትዋን አስባ እለ ዕሩያን በአሐዱ ኃይል።»

መልክ ግን ለእያንዳንዱ አካል ለየብቻው የምትሆን ናት። ይኸውም በአብነት መሆን ነው። በወልድነቱም ወልድ መሆን ነው። በመንፈስ ቅዱስነቱም መንፈስ ቅዱስ መሆን ነው። በዚህም ረገድ ኩነት የስም አቋም ብቸኛ ሆኖ ሲጠራ፡ የሚታወቅ አካል ናት። አካላቱም ሦስት ናቸው። በየራሱ በሆኑ ስምቸ የሚታወቁ ስምቸ ናቸው። እነርሱም በአንድ ኃይል የተተካከሉ ናቸው። መጽሐፈ ባሕርይ ገጽ 6 ዓምድ 1 ላይ ይገኛል።

«ላም»፡ ከዊን አብ በአብናሁ ከዊን አብ ሎቱ ለባሕቲቱ። ከዊን ወልድ አብ... ከዊን ወልድ ሎቱ ለባሕቲቱ። ከዊን መንፈስ ቅዱስ በመንፈስ አብነት ከዊን መንፈስ ቅዱስ ሎቱ ለባሕቲቱ። አብ መሆን በአባትነቱ... አብ መባል የብቻው ነው። ወልድ መሆንም በወልድነቱ... ወልድ መባል የራሱ የብቻው መንፈስ ቅዱስም መሆን በመንፈስ ቅዱስነቱ... መንፈስ ቅዱስ መባል የራሱ ነው። በማለት ከላይ እንደገለጸው የሦስቱን አካላት አቅጣጫና ስም፡ ያለ ለመጠበቅ ኩነት በአማርኛ «መሆን ወይም መባል» ተብሎ በሚነገርበት ጊዜ ለሁሉም ትምህርት እንደተሰጠበት እናያለን።

እንደዚህም ሁሉ ያዕቆብ ዘእልበረዳኤ፡-

«አሐዱ በመለኮት ዘይደለስ በአካላት ወበኩነታት ዘውእቱ ሠለስቱ አካላቲሁ ይገኛል።»

በመለኮት አንድ የሚሆን፡ በአካላትና በኩነታት ሦስት የሚሆን ይኸውም ትክክል የሆነ ኩነታት ነው ሲል እንደላይኛው ሁሉ ተናግሮአል። መገገብ ሃይ ያዕቆብ ገጽ 33 ቍጥር 10። ስለዚህ ኩነት በአገባቡ ለአካላት ስም መጠሪያና እያንዳንዱ በየራሱ ስም አቋሙን ለየብቻው እንዲታወቅ የሚያስችል የኃይል ቃል ይዘት ነው።

ማሳሰቢያ፡-

አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰወስው ወግሥ ገጽ 5።

መጽሐፈ ባሕርይ ከተባለ ከኢትዮጵያውያን ሊቃውንት የተጻፈ ገጽ 6 ዓምድ 1 የሚገኝ ብራቲቭ መዘየም

መገገብ ሃይማኖት ያዕቆብ ዘእልበረዳኤ ገጽ 33 ቍጥር 10።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት።

አቃኒመ እግዚአብሔር «አስማተ አካላት ጽኑዓን።»

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በወንጌሉ «በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ለየቶታቸው ባለው መሠረት፡-

እነሆም «የሥላሴ አካላት አብ፡ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» በሚሉ አስማት ላይ የተገለጸው የአካል ጽንዕና አቋም ተለይቶ መታወቁ እርግጥ ሆኖአል። ማቴ. 28፡ 19። ማለት «አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ አስማት ለእያንዳንዱ አካላት ሥላሴ መጠሪያ ገንዘቦች የሆኑ ስምቸ ናቸው። እነዚህ አስማት መቅደም መቀዳደም መብለጥ መብለጥ ለማይኖርባቸው አካላት ሥላሴ የዘላለማዊነት መጠሪያ ናቸው። የአንዱ ስም ለሌላው አይተላለፍም። «አብ የሁልጊዜ ስሙ አብ ነው እንጂ፡ ወልድ ወይም መንፈስ ቅዱስ አይባልም። ወልድም የሁልጊዜ መጠሪያ ስሙ «ወልድ ይባላል እንጂ፡ አብ

መንፈስ ቅዱስ አይባልም። የመንፈስ ቅዱስም የሁልጊዜ ስሙ መንፈስ ቅዱስ እንጂ አብ ወይም ወልድ አይባልም።

ደግሞም ይህ የያንዳንዳቸው መጠሪያ ለያንዳንዱ የሥላሴ አካላት ለየአካላት ዘለዓለማዊ ህላዌ ዳሮውን መጠሪያቸው የሆነ ስያሜ ነው እንጂ ግብራቸው ታያቸው የወጣላቸው ስያሜ አይደለም። ግብራቸው ታይቶ ጎሳ የወጣላቸው ስም ቢሆን ላይ «አብ» በምንልበት ጊዜ ወልድን ከወለደ በኋላ መንፈስ ቅዱስንም ካሠረዘ የወጣለት ስም ልናደርገው ነው። ታዲያ ወልድን ሳይወልድ አብ ስሙ ማን የሚል ጥያቄን ባስከተለ ነበር።

ይህም በመጽሐፍ ቅዱስ መሠረት የሌለው አስተሳሰብ ነው። ወልድ መባል እንደዚህ ዓለም ልደት ማለት የዚህ ዓለም ልደት አባት ቀድሞ፣ ልጅ ይከተላል። እንዲሁም ልናደርገው ነው። ይህን በሚመስል ልደት ቢወለድ ኖሮ መወለዱም በሰጠን ቢሆን ኖሮ።

«አቀደም አብ ለወልዱ በከዊነ አብ፣ ወመንፈስ ቅዱስሂ ዕሩይ ወልባልተባለም ነበር። ዳግሞ ህልው አብ ምስለ ወልዱ ወምስለ መንፈስ ቅዱስ እምቅዱስ ሰዓት ወዕለት፣ እመቅድመ አዝማን ወዓመታት፣ አለቦ ቀዲመ ህላዌ አሐዱ እምቅዱስ ወካልው እምቅዱስ ዕሩያን እሙንቱ በቅድምና፣ አብ ልጁን አብ በመባል በመሆን አይቀድመውም። መንፈስ ቅዱስም ከአብና ከወልድ በቅድም «በዘለዓለምነት» የተተካከሉ ናቸው። ባልተባለም ነበር። አብ ከልጁና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ከሰዓትና ከዕለት ከዘመናችና ከዓመታት ህልው ነው። በዘለዓለማዊነት እኔ «ባሕርይ» አንዱ ከሁለተኛው፣ ሁለተኛው ከሦስተኛው መቅደምና መቀላ የለባቸውም ሊባል ባልተቻለም ነበር። ቅዱስ ዘሠለስቱ ምእት ገጽ 98 ቍጥር 22 ገጽ 99 ቍጥር 43።

ስሙ ማነው? የልጁ ስም ማነው? ተብሎ የአባቱ ስምና የልጁ ስም መብላት መጀመሪያ መነሻ ያልተገኘበት ጥያቄ ሆኖ መቅረቱ ይታወቃል። ምሳ. 30:4።

ስለዚህ አብ፣ ወልድና መንፈስ ቅዱስን ከጊዜና ከሰዓት ሳይቀድም፣ ስሙ ነው። ወልድና መንፈስ ቅዱስም ከሰዓትና ከጊዜ ለዓይነት ቅዕበት እንኳ፣ ከአብ ወልድ ሳይሉ፣ የወልድ ስሙ ወልድ ነው። የመንፈስ ቅዱስም ስሙ መንፈስ ቅዱስ ነው።

ይህም የሚረጋገጥልን ቅድምና ወይም ተድጎሮ፣ መብላጥ ወይም በማይኖርበት ዕረና «መተካከል» ሥላሴ በየአካላቸው የሚጠሩበት የየአካላቸው አባት «ዘለዓለማዊ ጽንዕ» የሚለይበት የሚታወቅበት የባሕርያዊ ተረክቦ ስያሜ «አባት» መሆኑን ነው።

ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ከዚህ ቀጥሎ ባለው አሣሪ ቃል የአቃኒምን ትርጉም አብራርቶ ትምህርተ መለኮቱን ይገልጻል።

«አእምር ኩሎ ግብረ እምሠለስቱ ግብራት፣ ዘውእቶሙ አስማት ወውፍጥረት፣ ወስም ወዘመድ ዘይትበሀል ሰብእ ወገብር ወመጋቢ፣ ሰብእስ ይሰመይ በእፍጥረት ጠባይዲሁ፣ ወገብርኒ በእንተ ግብርናቲሁ፣ ወመጋቢኒ በእንተ ዘተህይመ። ወናሁ ንቤ ካዕበ በእንተ አብ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወእኮ እሎ አስጠባሎ ላዕሌሆሙ ድጎረ፣ አላ እሙንቱ አካላት። ወብሂላ ሰብእሂ አኮ ወእቱ ሰባዕሙ ወእቱ ፍጥረቱ። እስመ ለኩሎሙ ሰብእ ቦሙ አሐዱ ስም ለለአሐዱ አሐድ እምኔሆሙ። እሎ እሙንቱ አዳም አብርሃም፣ ይስሐቅ ወያዕቆብ ወዘካይ አስማቲሆሙ።»

የአቃኒም እግዚአብሔር ስሙንቱ አስማት፣ ወአስማትኒ እሙንቱ አቃኒም። ትርጉሙ ለአቃኒም አካላት ጽንዕን ወቀምያን፣ ፍጹማን ገጽ ወመልክዕ ወሥሎስ ቅዱስ ይሰመዩ እሎንተ አስማት ጽንዕን፣ እንዘ ውእቱ ህላዌ ሠለስቱ ወአሐዱ መለኮት።»

ትርጉሙም፡-

ከሦስት ግብራት ከሦስት አስማት «ስሞች» ግብር የሆነውን ሁሉ ለይተህ ዕወቅ። ፍጥረት፣ ስም፣ ዘመድ፣ ሲሆን፣ ሰብእ፣ ሰው፣ መጋቢ ሹም የሚባለው

ለበእ ሰው በተፈጥሮ ጠባይ የሚጠራበት ነው። ተገዢም ስለተገዛ የሚጠራበት የሆነው። መጋቢም ሹም ስለተሾመ የሚጠራበት ስያሜ ነው።

አሁን ስለ አብና ስለ ወልድ ስለ መንፈስ ቅዱስ እንናገር። እነዚህ አስማት «አባት» አካላት ናቸው እንጂ፣ በኋላ የመጡላቸው ስሞች አይደሉም።

«ሰብእ» ማለትም ፍጥረቱ ነው እንጂ፣ የተጸውረ ስሙ አይደለም። ሰዎች ሁሉ የሚጠሩበት የተጸውረ ስም አላቸው። እነዚህም «አዳም፣ አብርሃም፣ ያዕቆብ» እየተባሉ የሚጠሩባቸው ናቸው። ይህ ስምቻቸውን ይገልጻልና። ለሰብሐር አቃኒም ግን አስማት ናቸው። አስማትም አቃኒም ናቸው። የአቃኒምም ግን ጽንዕንና ቀምያን በገጽና በመልክ ፍጹማን የሆኑ አካላት ማለት ነው። ለህ ልዩ ሦስት የሆኑ አካላት ጸንተው በሚኖሩ በእነዚህ አስማት ይጠራሉ።

ይኸውም የሦስቱ የአካላት ህላዌ አንድ ሲሆን፣ መለኮትም አንድ ሆኖ ሳለ ነው። የገሰ ገባሬ መንክራት ሃይ አበ ገጽ 49 ክፍል 1 ቍጥር 2-6።

ይዚህም በምናተኩርበት ጊዜ፣ አስቀድመን «አቃኒም ስለሚለው ቃል እንናገር። የሚል ቃል ከሶርያ ቋንቋ የተወሰደ ነው እያሉ መምህራን ይናገራሉ። ጊዮርጊስ ግድም አቃኒም የሚል ቃል አቅኑም ይለውና ከሶርያ ቋንቋ የተወሰደ መሆኑን ይላሉ።»

«ወትርንሜ አቅኑም ስለአካል ውእቱ ለእመሂ ህላዌሁ ረቂቅ አው ገቢ፣ የአቅኑም ግሃም ብዙዎቹ ሶርያውያን አካል ይሉታል። ሶርያውያን «በህላዌው በርቀት ወይም ግሃ ያለ አካል» ነው እንደሚሉ ገልጸዋል። ጊዮርጊስ ተልሚድ ገጽ 15።

እንግዲህ አቃኒም ወይም አቅኑም ስለሚል ቃል መሠረተ ነገሩንና መነሻ ጠሩን ካየን፣ ገባሬ መንክራት ጎርጎሮስ እያብራራ ካቀረበው ቀዋሚ ትምርተ መግለጫ የሚከተሉትን ፍሬ ነገሮች ብንመለከት፣ ከመሠረቱ የአሳቡ ምንጭ ሊብራራልን ይችላል።

1ኛ፣ «ሰብእ» የሚል መጠሪያ ሰው ሲፈጠር የሚገኝ የተፈጥሮ ስሙ ወይም ስም ጠባይዳዊ ተፈጥሮውም መታወቂያ ስም መሆኑን ዘፍጥ. 1፥27፣ ም. 6፥6፣ 17፥22። መዝ. 8፥4።

2ኛ፣ ገብር ወይም መጋቢ «ተገዢ፣ ወይም ሹም» የሚሉ ስሞችም፣ የሰው የግብር የሙያ መታወቂያ ስሞች መሆናቸውን የሚያሳዩ፣ መዝ. 104፥17።

3ኛ፣ አዳም፣ አብርሃም፣ ይስሐቅ፣ ያዕቆብ የሚሉ ስሞች ደግሞ፣ እያንዳንዱ በየራሱ ተለይቶ እንዲታወቅባቸው የየግሉ መታወቂያና ስሞች መጠሪያ ስሞች

የተጸውረ ስሞች መሆናቸውን የሚገልጹ ናቸው። በእነዚህ ዝርዝሮች እያንዳንዱ የሚያቀርቡትን ማብራሪያ ልብ ብሎ መመልከት ነው።

1፡ ሰብእ ወይም ሰው የሚል ስያሜ፤ ሰው ሲገኝ የተገኘ የሰብእና ሰው ተፈጥሮ ስም መሆኑ ታውቆአል። በዚህ ታውቆ በተገኘ ትርጉሙ ምሳሌ እነ፡ አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ ተብለው የሚጠሩባቸው የሥላሴ አስማት፤ አካላት ሲኖሩ የነበሩ አስማተ አቃኒም የቀዋምያን አካላት አስማተ ጽንዕ እንደታወቁበታል።

እነሆም አብ በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ በአካል ስሙ አብ ይባላል። ወልድ በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ በአካል ስሙ ወልድ ይባላል። መንፈስ ቅዱስ በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ በአካል ስሙ መንፈስ ቅዱስ ይባላል ለማለት የተጻፈው አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ ተብለው የሚጠሩባቸው ስሞች የሥላሴ ለዘለዓለምነት ሲኖሩ የነበሩ አስማተ አቃኒም የቀዋምያን አካላት አስማተ ጽንዕ በተገኙበት መሠረት ነው። ማቴ. 28፡19፡20።

ሊቁ፡ ወናሁ ንቤ በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወአካላት አስማት ላዕሌሆሙ ድኅረ፡ አላ እሙንቱ አካላት። ወብሂላ ሰብእሂ አካ ወ-እቱ ስም ላዕሌ ወ-እቱ ፍጥረቱ። ያለውን እዚህ ላይ ማስታወስ ነው።

2፡ ሰብእ ሰው የሚል ስያሜም ሰው ሲገኝ የተገኘ የተፈጥሮ ስሙ መሆኑ ከታወቀ ዘንድ፤ ሰብእ ሰው ነው። በተፈጥሮው ስሙ መደበኛነት ስለተገኘ ተገኝ፤ ስለተገኘ መጋቢ «ሹም» ቢባል እንጂ፤ ስለተገኘ ሰብእ ሰው ስለተሾመ ሰብእ ሰው ለእንደማይቻል እሙን ነገር ነው።

እንደምን ቢሉ፡ ሰብእ ሰው ተገኝ ወይም መጋቢ «ሹም» ከመሆኑ የተነሣ፤ ሰው ሰው አልሆነምና ነው። በሌላ አገላለጽም እንደገና ብናየው፡ ሰብእ ሰው የተሰኘው የተፈጥሮ ስሙ ተገኝና መጋቢ ሹም ለሆነበት መነሻ ነው እንጂ፤ በኋላ የተገኘው የወጣለት ስም አይደለምና ነው። ይህም ይህ እንደሆነ ይጻፍል። መዝ. 104፡17፡21

አሁን በዚህ ምሳሌያዊ አንጻር፡ የሥላሴን አስማት መሠረታዊ ትምህርት ተመልከት

3፡ «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ፡ ያዕቆብ» የሚሉ ስሞች ደግሞ፡ ሰብእ ሰው ተፈጥሮ፤ ወይም ተወልዶ ከተገኘ በኋላ የመለዩ ስሙ ባስፈለገ ጊዜ፤ በግሉ ይታወቃል ዘንድ፤ ለእያንዳንዱ ሰው መጠሪያ እንዲሆን፤ የሚሰጥ የተጸውረ ስም ነው። ስለዚህ ሰብእ ሰው ሲገኝ አብሮት እንደሚገኝ፤ ሰብእ ሰው እንደሚባልበት እንደተፈጥሮ ስም አይደለም።

የደረጃው አቋም ሰብእ ሰው እንደሚሰኝ እንደተፈጥሮ ስም አድርጎ ሊያሳየው ስለማይችል ተገዢ፤ ወይም መጋቢ ሹም ከሚል ከግብር ስም ጋር በአንድ ተመሳሳይ ደረጃ ይመደባል።

እንዲህም በመሆኑ አብ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ የሚሉ የሥላሴን አስማት አስማት ቅድምና ተድኅሮ «ቅድም ተከተል» ሳይኖርባቸው፤ በገጽና በመልክ ፍጹምነት ቀዋምያን በመሆን በዘለዓለምነት ጸንተው ሲኖሩ ለነበሩ አካላት ሥላሴ አስማተ አቃኒ ሰው ተብሎ ከሚጠራበት ከተፈጥሮ ስሙ ጋር፤ በምሳሌያዊ መግለጫ ለማንጻጸብ ይቻላል እንጂ፤ «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ፡ ያዕቆብ» እየተባለ፤ ስም የሚጠሩባቸው ከተጸውረ ስሞች ጋር ለማንጻጸር፤ ለማመሳሰል የሚቻል አይሆንም።

የተገኘው ስም ተፈጥሮ ወይም ተወልዶ በሰብእና አቋምና፤ የተፈጥሮ ስም በሚሆን በሰብእ «ሰው» ስያሜ ከተገኘ በኋላ ነው። «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ፡ ያዕቆብ» በሚሰኝ በግል የመለዩ ስም ሊጠሩ የበቁት።

አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ የሥላሴ አስማተ አካላት ግን፤ አካላት ሲኖሩ የነበሩ እንደመሆናቸው፤ እነዚህ አቃኒም «አስማተ ጽንዕ» ስሞቻቸው እንደሆኑ ኖረዋል እንጂ፤ በኋላ የወጡላቸው ስሞች ይባላሉ።

የሥላሴ አካላት በየሰማቸው ተለይተው «አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ» ተብለው ስሞቻቸውን በማጥፋት ወንጌል ጌታችን ራሱ «በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም ስሞቻቸው» ብሎ፤ ለሐዋርያት ማሳወቁን አይተናል። ማቴ. 28፡19፡20። ስሙ ትምህርት ከዚህ በላይ ስለ አቃኒ መንግሥት ለእስማተ ጽንዕ አቋም ስሞች እንደሆነ ከሊቁ ከገርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ጥርት ባለ ሁኔታ የተሰጠውን ማብራሪያ በሚገባ ተገንዝበናል።

4፤ አሁን ደግሞ ስለ ሦስት አካላት ገጸት በዕሪና ከወንጌል የተገለጸውን መሠረታዊ ስሞች እንመልከታለን፡- ይኸውም፡-

አካላት በየአቋማቸው ተለይተው ሲታወቁ ስለ አካላት ገጸት፤ ኢየሱስ ከተጠመቀ ወዲያው ከውኃው ወጣ፤ እነሆም ሰማያት ተከፈቱ። የእግዚአብሔር መንፈስ ለርግብ ሲወርድ በእርሱ ላይም ሲመጣ አየ። እነሆም ድምፅ ከሰማያት መጥቶ ለርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው አለ። ይላል። ማቴ. 3፡17። ማር. 1፡10፡11። ሉቃ. 3፡21፡22። ዮሐ. 1፡32-34።

እነሆም በዚህ ገለጻ የእግዚአብሔር ሦስት አካላት በየሰማቸው እየተጠሩ ስሞቻቸውን አይተናል። ይኸውም ወልድ በየርዳኖስ በየሐንስ እጅ በውኃ ተጠምቆ ለመጣ፤ መንፈስ ቅዱስ ደግሞ በርግብ አምሳል ከተከፈቱ ሰማያት ወርቶ ሲቀመጥበት፤ ለሰማያት ደግሞ በእርሱ ደስታዬን የማይበት ልጄ ይህ ነው ብሎ ከላይ ድምፁን አሰምቶ ለመስከርለት፤ ተገልጾ መጻፉን እንመልከታለንና ነው።

ይህን መሠረት ከያዘን በኋላ በተጨማሪ ትምህርቱን ብንከታተል፡ የእግዚአብሔር ስም ወልድ ሥጋን ለብሶ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ተብሎ፤ በዚህ ምድር ላይ ሲመላለስ በዘረበት ወራት፤ «እኔ ከአብ ወጣሁ፤ ወደ ዓለምም መጣሁ፤ አሁን ግን ወደ አብ እሄዳለሁ፤ መንፈስ ቅዱስንም እልክላችኋለሁ» እያለ ለሐዋርያት እንዳስተማራቸው እንገነዘባለን። ዮሐ. 16፡27፡28። ም. 15፡26፡27። እንደዚሁም ደግሞ «እኔና አብ አንድ ነን» ማለቱ ዮሐ. 10፡30። ሐዋርያው ጳውሎስ ወልድን የአካሉ ምሳሌ ማለቱ ዕብ. 1፡3። እንደዚሁም ስለ መንፈስ ቅዱስ ሲናገር «መንፈስ ግን አንድ ነው... ያ አንዱ መንፈስ እንደሚፈቅድ ለእያንዳንዱ ለየብቻው እያካፈለ ያደርጋል በማለቱ የሦስቱ እግዚአብሔራውያን አካላት የየራሳቸውን አቋምና ገጽ እየለየ መጽሐፍ ቅዱስ ሲያስገንዘብን እናያለን። 1ቆሮ. 12፡4-11።

እነሆም አካላት ሥላሴ በየገጸቸው እንደታወቁ በአካል ስሞቻቸውም፡- እንግዲህ ሂደት አሕዛብን በአብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ አጥምቁላቸው ሲል፤ ጌታችን ለደቀ መዛሙርቱ በማስታወቁ ተረጋግጦአል። ማቴ. 28፡19፡20።

ሐዋርያው ጳውሎስም፡- የሦስቱን አካላት ስሞች በማረጋገጥ «የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ፡ የእግዚአብሔርም ፍቅር፡ የመንፈስ ቅዱስም አንድነት ከሁላችን ጋር ይሁን» ሲል፡ አስተማሪ። እነሆም በዚህ ሁሉ ማስረጃ የሥላሴ ገጸት ታውቆ

በትምህርተ መለኮት ተረጋገጠ። 2ቆሮ. 13፣14። ስለ ሦስት አካላት ወይም በቤተ ክርስቲያን አበው ትምህርት እንዴት ተረጋገጠ?

ስለ ሦስት አካላት በቤተ ክርስቲያን፡- በዚህ መሠረት የቤተ ክርስቲያን አባቶች የሥላሴን አካላትና ገጽት መልክዐት ተገልጸው እንዲታወቁ፣ ግልጽ የሆነ ማብራሪያ እየሰጡ፣ ሲያስተምሩ ፍረዋል። ይህ ትምህርት ከሰባልዮስና ከአርዮስ ከርጢካን ከመቅዶንዮስ ደፋርና ትዕቢተኛ አስተሳሰብ፣ ነፃ የሚያደርግና እግዚአብሔር በመፍራት በቃሉ መሠረት የተገለጸውን እምነት የሚያጸና ነው። ይህ የቅድስት ሥላሴ ትምህርት በክርስትና እምነት መሠረታዊ ትምህርት ነው።

ከቤተ ክርስቲያን አባቶች አንዱ የሆነ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሣርያ፡- «መቅደሱ ኩሉ እትአመን በአሐዱ አምላክ ዘቦቱ ሠለስቱ አካላት አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሥላሴ ዕድይ እንዘ አሐዱ ሠለስቱ ወእንዘ ሠለስቱ አሐዱ፡- ከሁሉ አስቀድሜ አብ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ ባሉትና በተተካክላ ሦስትነት አንድ አምላክ በሚሆን አምናለሁ። እታመናለሁ። እርሱም ሦስት ሲሆን አንድ፣ አንድ ሲሆን ሦስት ነው ብሎአል። ባስልዮስ ዘቂሣርያ ሃይ አበ ገጽ 116፣ ክፍል 5 ቍጥር 2።

ዲዮናስዮስ ዘአርዮስ ፋንስ፡-

«ወእንዘ ይትሌለዩ ገጽተ ሥላሴ በበመልክዎሙ ፍጹመ የኅብሩ በተዋሕዶተ መለኮት» በየመልካቸው ልዩ ልዩ አቋም የሥላሴ ገጽት ተለይተው ሳለ፣ በመለኮት ተዋሕዶ ግን ፍጹም የሆነ አንድነት አላቸው አለ። ዲዮናስዮስ ዘአርዮስ ፋንስ ሃይ አበ ገጽ 35፣ ክፍል 1 ቍጥር 11።

ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙም፡- «መቅደሱ ኩሉ ንሰብክ ሥላሴ ዕድየ ወቅዱስ ዘውእቶሙ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሥላሴ በተዋሕዶተ መለኮት ዘኢይትሌለይ ወአካላትሰ ለለ አሐዱ አካል ፍጹም ውእቱ በገጹ ወበመልክዑ እንዘ ኢይትሌለይ በመለኮት። ከሁሉ አስቀድመን አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በሚሆን የተካከለና ቅዱስ የሆነ ሥላሴን እንሰብካለን። እናስተምራለን። እርሱም በመለኮት መዋሐድ የማይለይ ነው። ነገር ግን እያንዳንዱ አካል በየመልኩ በየገጹ ፍጹም ነው። እንዲህም ሲሆን በመለኮት ሳይለይ ነው» አለ።

ዳግም፡- «ወለለ አሐዱ አሐዱ እምነ አካላት ፍጹም በገጹ ወበመልክዑ አብእ አብ ውእቱ፣ ወልድኒ ወልድ ውእቱ፣ መንፈስ ቅዱስኒ መንፈስ ቅዱስ፣ ውእቱ፣ ወለለ አሐዱ እምአካላት ኢይትዌለጡ እምህላዌሆሙ አብሂ ለከዊነ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወልድሂ ለከዊነ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስሂ ለከዊነ አብ ወወልድ ወአካላትም እያንዳንዱ በገጽና በመልኩ ፍጹም ነው። አብ፣ አብ ነውና፣ ወልድም ወልድ ነውና፣ መንፈስ ቅዱስም መንፈስ ቅዱስ ነውና፣ አካላትም እያንዳንዳቸው ከአቋማቸው አይለወጡም። አብ ወልድ ለመሆንና መንፈስ ቅዱስ ለመሆን፣ ወልድም አብ ለመሆንና መንፈስ ቅዱስ ለመሆን፣ መንፈስ ቅዱስም አብ ለመሆንና ወልድ ለመሆን አይለወጡም» ብሎአል። ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ኤጲስ ቆጶስ ዘእንዚናዙ፡- ገጽ 210፣211 ክፍል 1 ቍጥር 2፣8፣9።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወእምነትነሰ ጥዩቅ ዘበአማን ከመገ ውእቱ። እስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሥላሴ ፍጹም ዘቦቱ ሠለስቱ አካላት ፍጹማን። እውነተኛ እምነታችንም እንደዚህ ነው። አብና ወልድ መንፈስ ቅዱስ በሦስትነቱ ፍጹም ነው። ፍጹማን በሚሆኑ ሦስት አካላት የተረጋገጠ ነው» ብሎአል። ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 449 ክፍል 1 ቍጥር 6።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ቴዎፍሎስም፡-

«ሥላሴ ፍጹም በሰብሐት ዘላለም ወመንግሥት ዘኢይትከፈል ወአልቦ ውስተ ሥላሴ ነዚር። ወአልቦ ውስተ ሥላሴ ፍጹር። ወአልቦ ውስተ ሥላሴ ዘተገብረ ወአታገየት ወኢዘነ እምድኅረ ዘኮነ። ኢሁሉ አብ ግመራ ዘመነ እምነ አገማን ዘእንበለ ወልድ ወኢወልድ ዘእንበለ መንፈስ ቅዱስ አላ ህልዋን በኩሉ ዘመን ዘእንበለ ጥንት ወአገጽግራት በሦስቱ አካላት ፍጹማን ገጽ ወመልክዕ እንዘ ኢይትፈለጡ ወአይትፋለሱ። ዘላለማዊ በሚሆን ክብር «ሰብሐት» በማይከፈል መንግሥት የላለነቱ ፍጹም ነው። በሥላሴ መካከል ልዩና ባዕድ የሆነ የለባቸውም። ከሥላሴም ውስጥ ኑሮ የተደረገ የለም። በሥላሴም ውስጥ ፍጹር የሆነ የለባቸውም። ከሥላሴ ውስጥ ኑሮ የተደረገ የለም። በሥላሴም ውስጥ ተገኝ የለባቸውም። ከሥላሴም ከአንዱ በኋላ ፍሮ ፍሮ የመጣ ወይም ለመፍሮ የለባቸውም። አብ ወልድ ሳይኖር ከዘመናች በዘመን ፈጽሞ አልነበረም። ወልድም መንፈስ ቅዱስ አልነበረም። ነገር ግን መነሻና ፍጹም በሌለበት አኗኗር፣ በዘመናቱ የላለውን ፍቅርና ፍቅር። በሦስቱ አካላት በመልክና በገጽ ፍጹማን ሆነው ሳይለወጡና የላለሱ የሚኖሩ ናቸው»። ቴዎፍሎስ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 254 ክፍል 1 ቍጥር 4፣5።

የኢትዮጵያ መምህራንም ይህን በማጽደቅ የሚከተለውን አብራርተው ገልጸዋል፡- «ሥላሴ በጉንዳጉንዲ ከተገኘው መጽሐፍ፣ ትምህርተ ሃይማኖት ርትዕት ዘተምህርነ ለሆነበዊነ ከሚል መጽሐፍ ቀጥሎ ያለውን እንመልከት፡-

«ነአምን መቅደሱ ኩሉ ነአምን በእግዚአብሔር አብ ቀዳማዊ እምቀዲሙ ወአይትረከብ ፍጹም በገጹ ወበአካሉ ወበመልክዑ ወዓዲ ነአምን በእግዚአብሔር ወልድ ቀዳማዊ እምቀዲሙ ዘኢይትረከብ በከመ አብ ዘወለደ ፍጹም በገጹ አካሉ ወበመልክዑ። ወዓዲ ነአምን በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ቀዳማዊ እምቀዲሙ ወአይትረከብ በከመ አብ ወወልድ ፍጹም በገጹ ወበአካሉ ወበመልክዑ። በከመ ይቤላ ሙሉሕ፣ የአንዲት ቅድስት የሐዋርያት ጉባኤ ቅዱሳት መጻሕፍት እንደሚናገረው፣ ከሁሉ አስቀድመን በዘላለምነቱ ዘላለማዊ «ቀዳማዊ» በሚሆን በማይመረመር በዚህና በአካሉ በመልኩም ፍጹም በሚሆን በእግዚአብሔር አብ እናምናለን፡- ደግሞ በማይመረመር እንደወለደው እንደ አብ በገጹና በአካሉ በመልኩ ፍጹም በሚሆን በዘላለምነቱ ዘላለማዊ በሚሆን በእግዚአብሔር ወልድ እናምናለን። እንደዚሁም፣ በዘላለምነት ዘላለማዊ «ቀዳማዊ» በሚሆን እንደ አብና እንደ ወልድ በማይመረመር በዚህና በአካሉ በመልኩ ፍጹም በሚሆን በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ እናምናለን»። ቀጥሎ ተጽፎአል። እምነትምህርተ ሐዋርያት፡-

አባ ዮሐንስ ዘአንጾኪያ በመልእክተ ሲኖዲቆን ከቴዎዶስዮስ መጽሐፍ ጠቅሱ፡-

«ንሕነስ ናዐትት ቃሎሙ ለዐላውያን እለ ይትአመኑ አማልክተ ብዙኃነ ወህላዌያተ ባሉጣተ በአሐዱ እግዚአብሔር ዘኢይትከፈል በህላዌ መለኮቱ። ወናውግዞ ዓዲ እለ ይብሉ ሠለስተ መለኮተ እንተ ዘአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወአሐደ ገጽ ወይትእመኑ ከመ ሥላሴ ተሠገው በአሐዱ አካል እሉ ምኑናን ወፍሎጣን እምነን ወእምነትምህርተ ቤተ ክርስቲያን ቅድስት አሐቲ ጉባኤ እንተ ሐዋርያት። እኛም ብዙ አግልክት የሚያምኑትንና በአንድ ባሕርያ መለኮት የማይከፈሉውን፣ አንዱን እግዚአብሔር የተለያዩ ባሕርያች እንዳሉ፣ አድርገው የሚያምኑትን እናውግዛለን። ደግሞም በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ሦስት መለኮታት የሚሉት እንዲሁም አንድ ገጽ የሚሉት ሦስት አካላትም በአንዱ አካል ሥጋ እንደሆኑ የሚያምኑት ሁሉ ከእኛና የሐዋርያት ጉባኤ ከምትሆን ከአንዲት ቅድስት ቤተ ክርስቲያን የተለዩ ናቸው» ሲል አስታውቆአል። ሃይ አበ ዮሐንስ ዘአንጾኪያ ገጽ 464 ክፍል 2 ቍጥር 4።

እነዚህም በሥላሴ አካላት የተሞከረው ሐተታዊና ምሳሌያዊ ገለጻ ከዚህ ላይ ተመለከትን።

4ኛ፣ ታላቅ ክፍል።

የሥላሴ አካላት በኩነታት የሚዋሐዱበት በህልውና አንድ የሚሆኑበት፡-
ሰላም እብል ለተዋሕዶ ቅድስት ሥላሴ
ቀዊምየ ቅድመ ሥላሴ።
እንበለ ናፍቆ አአምን ህላዌ ቅድስት ሥላሴ
ግጸዌሆሙ ሥላሴ ወአካሎሙ ሥላሴ
ወቅዳሴሆሙ ከግሁ ሥላሴ።

የሥላሴን ትምህርት የገለጸ ማነው?

ገጠሁ ርእሰ ነገር ላይ አበው ከሆኑ ከመጀመሪያዎቹ የቤተ ክርስቲያን መምህራን በኢትዮጵያ መምህራን ሁሉ የማይለወጥ አንድ አይነት መልስ ተሰጥቶአል።

ሥላሴም «የምሥጢር ሥላሴን ትምህርት የገለጸው ራሱ እግዚአብሔር ነው» ነው።

1) እንደሚታወቀውም ሁሉ፡- በአሪት ዘፍጥረት «እግዚአብሔር አምላክም ሰውን በመልካችን እንደ ምሳሌያችን እንፍጠር» ሲል የብዛትንና የነጠላ ቀጥርን በዚሁ ጥቅስ ገልጾአል። ዘፍጥ. 1፡27።

2) እንዲሁም ደግሞ «እግዚአብሔር አምላክም እነሆ አዳም ከእኛ እንደ አንዱ ሆነ አለ።» ዘፍጥ. 3፡22።

3) ደግሞ «እግዚአብሔርም ኑ እንወረድ አንዱ የአንዱን ነገር እንዳይሰማ ቋንቋቸውን እንደባልቀው አለ»። ዘፍጥ. 11፡1፡7።

«የጊታን ድምፅ ማንን እልካለሁ? ማንስ ይሄድልናል? ሲል ሰማሁ» ብሎ ለገሰ ተናግሮአል። ኢሳ. 6፡8።

«ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ እግዚአብሔር የሠራዊት ጌታ፣ ምድር ሁሉ ምስጋናውን ለላችሁ ሲሉ ሰማሁ» እያለ ተናግሮአል። ኢሳ. 6፡3።

እነሆም በእነዚህ ጥቅሶች አንድ ነጠላ ቀጥር በብዛት፣ እንዲሁም የብዛት ቀጥር ለላላው መንገድን አየን። የሀገራችን መምህራን ከዚህ ላይ የጠቀሰናቸውን ጥቅሶች ለተቀሩ በሚተረጉሙበት ጊዜ፣ ኃይለ ቃሉን ቀጥሎ በሚገኝ አቀራረብ ጻፏል።

ይህም ተብራርቶ በተገለጸበት መጽሐፈ ምዕላድ በተባለው በዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ለሚተረጎሙ ተጽፎ ይገኛል።

ላታ፡- «መኑ ውእቱ ዘወጠነ ምሂረ ምሥጢር ሥላሴ ፍካሬ ውእቱ እግዚአብሔር ዘሎቱ ስብሐት ወጠነ እስመ ሰበ ይቤ አመ ፈጠሮ ለአዳም ንግበር ሰብእ በአርአያነ ወበአምሳሊነ ወዓዲ ይቤ ንግበር ቢጸ ዘይረድኦ ወዓዲ ይቤ አዳም ኮነ ከመ አሐዱ እምነነ»።

ቆካረ፡- «ወዓዲ ይቤ አዳም ኮነ ከመ አሐዱ እምነነ። ወገነቱ ቃል አኮ ዘአሐዱ፣ አላ ዘውፀ-እ እምከዊነ አሐዱ። ወዓዲ ያኤምር ከዊኖቶሙ አሐደ በገቢር ወበአርአያ»።

ላታ፡- «እመቦ ዘይብል፣ ዝንቱ ቃል ያጤይቅ ዐአተ እምከዊነ አሐዱ፣ ወእያጤይቅ ዐአተ እምከዊነ ክልዔቱ»።

ቆካረ፡- «ንብሎ፣ ዐአተሰ እምከዊነ ክልዔቱ ለአጠይቆ፣ ይቤ አመሕንፃ ማኅፈድ ንዑንረድ ወንከዐው ነገሮሙ ለአንላ እምሕያው። ዝንቱ ቃል ኢኮነ ዘክልዔቱ አላ ዘውፀ-እ እምከዊነ ክልዔቱ። እስመ ኢይብሎ አሐዱ ለካልው ንዑ ንረድ። አላ ይብሎ ነዐ ረድ»።

ወኢያጤይቅ ቀደም በከዊነ ሠለስቱ በምንትኪ ይትወድቅ ቀደምቶም በከዊነ ሠለስቱ»።

ንብሉ፡- «ንብሉ ቀደምቶም ሰበከዊነ ሠለስቱ ለአጠይቆ ይቤሉ ለሙሴ በነበረ ጳጳስ አነ ወ-እቱ አምላክ አብርሃም፤ ወአምላክ ይስሐቅ፤ ወአምላክ ያዕቆብ፤ ኢወሰክ ራብዓየ ወኢያሕፀዕ እምሠለስቱ። ወእምድጎረገዝ ይቤ ዳዊት ማህለእግዚአብሔር ሙሉዕ ምድረ ወበቃለ እግዚአብሔር ጸንዐ ሰማዕ ወእምስትንፋሰ አፋሁ ኩሉ ኃይሎሙ... ኢሳይያስኒ ይቤ ርእዮ ለእግዚአብሔር እንዘ ይነብር ዲበ መንበሩ ነዋህ ወብሩህ ወሱራፊል ይተውሙ ዐውዶ ወይብሉ ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ እግዚአብሔር ዐባዖት ፍጹም ሦላሳ ሰማያተ ወምድረ ቅድሳተ ስብሐቲክ... ወእግዚእነሂ ይቤ ሑሩ ወመሙ ኩሉ አሕዛብ ወአጥምቅዎሙ በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ»።

ሲተረጎም፡-

ሐተታ፡- «ምሥጢረ ሥላሴን ማስተማር የጀመረ ማነው?»

ትርጓሜ፡ ምስጋና የሚገባው እርሱ ራሱ እግዚአብሔር ነው። ምሥጢረ ሥላሴ ማስተማር የጀመረ እንላለን። ይኸውም አዳምን በፈጠረ ጊዜ ሰጠ በመልካችን እንደ ምሳሌያችን እንፍጠር አለ። ዳግመኛም የሚረዳውን ላይ እንፍጠርለት አለ። እንዲሁም ደግሞ ከእኛ እንደ አንዱ ሆነ አለ። ይህም ቃል አንድ ከመሆን የወጣ እንጂ፤ የአንድ ቃል አይደለም። ዳግመኛም ሥላሴ መመሳሰልን ያሳውቃል «ያሳያል»።

ሐተታ፡- «ይህ ቃል ከአንዱ መውጣትን ያሳያል። ይሁን እንጂ፤ ሁለት ከመሆን ወይም ከሁለትነት መውጣትን አያስረዳም የሚል ይኖራል»።

ትርጉሙ፡- «ከሁለት መውጣት ለማስረዳት የባቢሎን ግንብ ሕንፃ መገንባት በተጀመረበት ጊዜ፤ ኑ እንውረድ አንዱ የአንዱን ቋንቋ እንዳይሰማ ቋንቋቸውን በዚያ እንደባልቀው» ብሎ መናገሩን ነው የሚያስረዳ።

ይህ ቃል የሁለቱ ሳይሆን ነገር ግን አንድ ከመሆን የወጣ ነው። እንደ ለሁለተኛው ና ውረድ ይለዋል እንጂ፤ ኑ እንውረድ አይለውምና ነው።

ሐተታ፡- «ይህ ቃል ሁለት ከመሆን ብቻ መውጣትን ያሳያል እንጂ፤ ሦስት ሆኖ መቆምን አያስረዳምና በሦስት ቀዋሚ ለመሆኑ የሚያስረዳው በምንድን ነው?» የሚል ይኖራል።

ትርጓሜ፡- «በሦስት መቆማቸውን የሚያስረዳ እግዚአብሔር በዕዕ ጳጳስ ላይ እንደ የአብርሃም አምላክ፤ የይስሐቅ አምላክ፤ የያዕቆብ አምላክ ነኝ በማለት የሚታወቅ ነው። አራተኛን አልጨመረም ከሦስትም አላገቡደለም።»

ከዚህም በኋላ ዳዊት «የእግዚአብሔር ይቅርታ በምድር ሁሉ ማላ በእግዚአብሔር ቃልም ሰማያት ጸኑ። ኃይላቸውም በአፋ እስትንፋሰ ነው» አለ።

ኢሳይያስም፡- «እግዚአብሔርን ከፍ ባለ ዙፋን ተቀምጦ እየሁት፤ ሱራፊልም በዙሪያው ቅዱስ፤ ቅዱስ፤ ቅዱስ እግዚአብሔር የሠራዊት ጌታ ፍጹም ምሉዕ ምድብ ሁሉ ምስጋናውን ሞልታለች» ሲሉ ሰማሁ ብሎአል። ኢሳ. 6፡1-3።

ጌታችንም «ሂዱና አሕዛብን አስተምሩ፤ ስታጠምቁአቸውም በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ስም «አጥምቁአቸው» ብሎአል። ማቴ. 28፡19፡ 20። ምዕላድ ዘአቃቤ ሰዓት ከብቴ ፲፮ 35-37።

ከዚህ በኋላ ግን የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ይህን መሠረት ይዘው፤ «ይህ ስም ወይትዋሐዱ በመለኮት» በማለትና ይህን የመሰለውን በተለያዩ ገለጻ ምሥጢረ ሥላሴን ማስተማር ጀመሩ፤ ያስተምራሉም።

በመሠረቱ ግን ከዚህ ላይ እንዳየነው የሥላሴን ትምህርት የገለጸ የገዛ ራሱ ለእብሔር ሆኖ ተገኝቶአል። በእነዚህም፡- ሥላሴ በተለያዩ ገለጻዎች ይነገራል።

ምዕራፍ ሁለት።

ሥላሴ ዋሕድ።

በአንድ እግዚአብሔርነት ከሚገኝ ከሦስቱ አካላት ከአብ ከወልድ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ትድመ ዓለም ቢሆን፤ ድኅረ ዓለማት ቢሆን፤ ፈጽሞ ሌላ መንገድ ወይም የሌለውና ብቻውን የሚኖር ሦስት «ሦስትነት» መሆኑን የሚያረጋግጥ አብነት ሆኖ ሌላ ሌላ ለአብ፤ ሃሌ ሉያ ለወልድ፤ ሃሌ ሉያ ለመንፈስ ቅዱስ ሥላሴ ዋሕድ። ምዕራፍ አርያም ፲፮ 159።

ዘለዓለም፤ ወይም ዘለዓለም ሥላሴ።

ሥላሴ ዘለዓለም፤ ወይም ዘለዓለም ሥላሴ ሲባል፤ የሚያሰማው ምሥጢር አብ ምንፈስ ቅዱስ የሚል የሥላሴ መጠሪያ ስም «አቃኒም» ከጊዜ በኋላ የተገኘ ሆኖ ከዘለዓለም በሥላሴነቱ የነበረ ያለ የሚኖር መሆኑን የሚታወቅበት ገለጻ ነው።

እምቅድመ ዓለም ወእስከ ለዓለም ሁሉ እግዚአብሔር በትሥልስቱ ቅዱስ የሰቀረሰ መጽሐፈ ቅዱስ ፲፮ 182 ቍጥር 2። «በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ለሁሉ አምላክ ዘለዓለም ሥላሴ መጽሐፈ ሚላድ፡-»

ሦስት ቅዱስ፤ «ቅዱስ ሥሉስ»።

ይህ ሦስትነት፤ አንድነት ያለው በመሆኑ ሥሉስ ቅዱስ ይሰኛል። ሥሉስ ቅዱስ ወይም ቅዱስ ሥሉስ ማለት ሦስት አካላትን የያዘ ቅዱስ ሊሉየ ባሕርይ የተለየ ሆኖ ያለው እግዚአብሔር ወይም መለኮት ማለት ነው። ኪዳን በመጽሐፈ ቅዱስ 105።

ቅዱስ ሥሉስ እግዚአብሔር ሕያው ተሳላፊነት ወይም ሊሉየ ባሕርይ፤ እግዚአብሔር በሦስትነት እንዳለ ሲታሰብ የሚነገር አጭር የማጠቃለያ ቃል ነው።

ለ ሥሉስ ቅዱስ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ቅዱስ ሐዋ ፲፮ 45። አንድም ሦስት ቅዱስ ቅዱስ እግዚአብሔር ተብሎ በልሳነት እሳት በሱራፊል የሚመሰገን በሦስት ሆኖ ያለ፤ አንድ እግዚአብሔር ማለት ነው። ኢሳ. 6፡1-3። ራዕ. 4፡8፡9።

ሦስት ሥላሴ፤

ቅድስት ሥላሴ ማለት የተቀደሰች ሦስትነት ማለት ሲሆን፤ ቅድስት ሲባል፤ ማለት የተቀጸለ ቃል ነው። ትርጉሙም «ቅድስት ወይም ቅዱስ» ሲባል ዕኑዕ፤ ሌላ ልዩ፤ ክቡር ተብሎ ይፈታል።

ቅድስት ሥላሴ ማለት በሴት ርገራጌ ምሳሌ መስለው የሚተረጉሙ ይገኛሉ። ይሁን እንጂ፤ እንደዚህ ያለው አባባል በትምህርተ መለኮት ገለጸ፤ እሱም አይሆንምና፤ እንደዚህ ካለ አቀራረብ መገታትን መርጠናል።

«ወእምኔሆሙ ንበርህ በአስማተ ቅድስት ሥላሴ ዘውእቱ እምነትን፤ እምነትን በምትሆን በቅድስት ሥላሴ ስሞች እንበራለን እንንጸባረቃለን»። ዲዮናስዮስ ስሙ አትናስ ሃይ አበ ገጽ 34 ክፍል 1 ቍጥር 2።

ልዩ ሦስትነት።

የእግዚአብሔር ልዩ ሦስት ሲባል በሦስትነትና በአንድነት የሚገኙ ልዩ ሦስቱ አሉና፤ ከዚያ ለይቶ ለማስገንዘብ ነው። ከእነዚህም አንዳንዶቹ የአካል ሦስትነት ቢኖራቸው፤ የባሕርይና የህልውና አንድነት የላቸውም። ለምሳሌ አብርሃም ያሰለ፤ ያዕቆብ ብለን የምንጠራቸው ሦስት ስሞች ናቸው።

እንደዚሁም ደግሞ በአንድ የአካል ስም ሲጠሩ በኩነታት ሦስትነት ያላቸው እነ እነርሱም ፀሐይ፤ እሳት፤ ቀላይ፤ ባሕር፤ ተክልና ነፍስ ናቸው። ይሁን እንጂ፤ ለእነ ለፀሐይ ለባሕር የግብር ሦስትነት ቢኖራቸው የአካል ሦስትነት የባሕርይ የህልውና አንድነት የላቸውም።

የሰው ነፍስ ብትሆንም እንኳ፤ የኩነት የግብር ሦስትነት አላት እንጂ፤ የሌሎች ሦስትነት የህልውና አንድነት የላትም።

ሥላሴ ግን የአካል የግብር የኩነት ሦስትነት፤ የመለኮት የባሕርይ የህልውና አንድነት አላቸው። ልዩ ሦስት «ቅድስት ሥላሴ» ይባላሉ።

ሥላሴ ከሚጠሩባቸው ስሞች «አንድ ቅዱስ ሥላሴ ወይም ቅድስት ሥላሴ» የሚል ነው። ቅዱስ ማለት ልዩ፤ ክቡር፤ ጽኑ፤ ፍጹም፤ ንጹሕ፤ ርቱዕ ማለት እንደሆነ አስቀድመን ገልጸናል። ይህን የሀገራችን ሊቃውንት «ልዩ ሦስት» በግልጽ ይገልጹታል። ልዩ ሦስት ወይም ልዩ ሦስትነት ማለት፤ ሦስት ሦስት እየሆኑ ከሆነ ብዙ ነገሮች ይልቅ፡- ፈጽሞ ልዩ የሆነ ልዩነት ያለው ሦስትነት ማለት ነው።

ሦስት ሦስት እየሆኑ የሚነገሩ ከሥነ ፍጥረታት ወገን ሆነ ከሰዎች ብዙ የሌሎች የኩነታት፤ የባሕርይና የግብር ስሞች ይገኛሉ።

እነዚህ ግን፤ ስለ ሥላሴ ቅዱስ ትምህርት በምሳሌነታቸው ከሥላሴ በአንዳንድ ሁኔታና አቅዋም ለመግለጽ ይረዱና ያስችሉ ይሆናል። ሆኖም ሙሉ በሙሉ ሥላሴ ቅዱስ ማለት ልዩ ሦስት የሆነው እምላካዊ ሦስትነት ለመግለጽ አይቻሉም።

ለምሳሌ፡- ከሰዎች አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ ተብለው በሦስት ቀዋምያን ለመጠራት። ሆኖም በአባቱ በአብርሃምና በልጁ በይስሐቅ እንዲሁም በይስሐቅ በያዕቆብ ቅደም ተከተልና የአስተሳሰብ የፈቃድ ልዩነት አለ።

በሥላሴ ቅዱስ ግን በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ፀአት «መውጣት» ላለ፤ ቅደም ተከተል የለም። የህልውና አንድነት ስላለ የአስተሳሰብ የፈቃድ ልዩነት የለም።

ጳውሎስ ጢሞቴዎስ ስልዋኖስ ተብለው ሦስት ቀዋምያን አካላት ይጠራሉ። ሆኖም የእያንዳንዳቸው ነፍስ በአንዲት አካልነት ልብ ቃል እስትንፋስ ስላላት፤ በየራሳቸው

በየራሳቸው በየቃላቸው በየእስትንፋሳቸው ለየግላቸው ያስባሉ። ይኖራሉ እንጂ፤ ለሰበርላቸው የሚያገናዝባቸው ወይም የሚያዋህዱቸው ነገር የለም።

ሙጽሐፈ ኪዳን ትርጓሜ ገጽ 12። በቅድስት ሥላሴ ታተመ 1963 ዓ.ም. ሥላሴ ቅዱስ «ልዩ ሦስት» የሚሆኑ ሥላሴ ግን፤ በየአካላቸው ጸንተው ሳለ፤ በአብ ላይነት፤ በወልድ ቃልነት፤ በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት ተገናዝበው በህላዌ ላይነት ይዋህዱሉ። በአንድ ህልውናም ሕያዋን ሆነው ይኖራሉ።

«ወንሕነስ ኢነአምር በላዕለ እሉ ሠለስቱ አካላት ህላዌያተ ፍሉጣተ ወመለኮታተ ላይነት፤ ወዳዕሙ ይትጋብሉ በአሐዱ መለኮት ወይትከፈሉ በአካላት ወበገጸት። በህላ ሊተወልደስ ወተወልደ ወሠረፀ አኮ ዘይከፍሉሙ ኅበ ህላዌያተ ፍሉጣት። እኛ ግን በእነዚህ ሦስት አካላት ላይ የተለያየ ባሕርያት የተለያዩ መለኮታት እንዳሉ ሳይሆን፤ ነገር ግን በአካላትና በገጸት እየተከፈሉ በአንድ መለኮት የሚዋህዱ ሆናቸውን ነው የምናውቅ። አልተወለደም ወይም ተወለደ ወይም ሠረፀ የማለት አሳብ ግን፤ ወደ ተለያዩ ህላዌያት የሚከፍላቸው አይደለም። ስነት ዩ ሃይ አበ ገጽ 498 ግላ 1 ቍጥር 13።

የላባቢያ፡-

- ፖላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ገጽ 35 እስከ 37።
- ት. ያራድ ምዕራፍ አርአያም ገጽ 159።
- ሙጽሐፈ ቅዳሴ ዘዲዮስቆርስ ገጽ 182፤ ቍጥር 2።
- ሙጽሐፈ ቅዳሴ ገጽ 195።
- ቅዳ ዘሐዋርያት ገጽ 45።
- ሃይ አበ ዲዮናስዮስ ዘሀገረ አትናስ ገጽ 34 ክፍል 1 ቍጥር 2።
- ሊቁ አለቃ ኅሩይ ፍኖተ እግዚአብሔር በተባለ ሙጽሐፋቸው ኪዳን ከሙጽሐፈ ቅዳሴ ገጽ 195።

ምዕራፍ ሦስት።

የሥላሴ አስማት በብሉይ ኪዳን።

የቅድስት ሥላሴ አስማት በሐዲስ ኪዳን ብቻ ተጽፎ ተነግሮ በብሉይ ኪዳን ግን ለተጻፈና ያልተነገረ መስሎአቸው የሥላሴ አስማት በብሉይ አልተጻፈም አልተነገረም ሆኖ ስሞች አግኝተናል።

እንደዚህ ብለው አፋቸውን ሞልተው በመናገራቸው ተደንቀን፤ ለምን እንደዚህ ሆነ ጠየቅናቸው። ወዲያውም ብሉይ ኪዳንን በሙሉ አንብበው እንደሆነ

ብንጠይቃቸው፤ ብሉይ ኪዳንን ያላገዙ ሁሉንም ሰዎች...
ኪዳንን ባያቡ ነው እንጂ፤ ከዚህ በላይ ተጠቅሶ የቀረበ ማስረጃ ሁሉ በብሉይ ኪዳን
የተገኘ መሆኑ ለማንም ቢሆን ግልጽ ነው።

ጥቂቶቹ ግን በሌላ መንገድ ዞረው ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት የተናገረውን በመተቸል
የሥላሴን አስማት በብሉይ ኪዳን እንዳልተጻፈና እንዳልተነገረ ይህን መረጃ አድርጎ
አቀረቡልን። ይኸውም፡- ከጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት የጠቀሱት ከዚህ ቀጥሎ ያለ
ቃል ነው።

«ወባሕቱ ኢየሁዳው መኑሂ እምስብእ ለሥሉስ ቅዱስ ዘእንበለ ዳሴ
እምድጎረ ተሠገወ ወልደ እግዚአብሔር ወከሠተ ዘንተ። ነገር ግን ከሰው ወገን ሥላሴ
ቅዱስን ማንም አያውቃቸውም ነበር። የእግዚአብሔር አንዲያ ልጅ ሰው ሆኖ ያህ
ገለጠው እንጂ» የሚል ነው። ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክህ ሃይ አበው 2 ቍጥር 9 ገጽ
40።

እውነት ነው፡- ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት «ወልድ ዋሕድ ሰው ሆኖ እስኪገልጽ
ድረስ፤ ሥሉስ ቅዱስን ማንም አላውቃቸውም» ብሎአል። ታዲያ እንዲህ ግለጽ
በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት የሥሉስ ቅዱስ አስማት አልተጻፈም አልተነገረም ግለጽ
ነው? ወልድ ዋሕድ ሥጋን ለብሶ ይህን እስኪገልጽ ድረስ ሥሉስ ቅዱስን ግን
አያውቃቸውም ነበር» አለ እንጂ፤ በብሉይ ኪዳን አልተጻፈም አልተነገረም አላለም
እኮ፤ አልተጻፈም አልተነገረም በማለት መካከልና፤ አልተገለጸም በማለት መካከል፤
ልዩነት መኖሩ መዘንጋት የለበትም።

በመሠረቱም በብሉይ ኪዳን የተጻፈና የተነገረ ትምህርት ሁሉ፤ በሐዲስ ኪዳን
ዘመን ተተርጉሞ ሊገለጽ መብቃቱ የታወቀ ነው።

ሊቁ ስኑትዩም «እስመ ብሊትስ አርአያ ወእምሳል ይእይ ወመሠረት ለሐዲስ
ብሉይ ለሐዲስ አርአያና ምሳሌ ናትና ብሎ ማስረዳቱ ይታወሳል። ስኑትዩ ዘእስከ ሃይ
አበ ገጽ 508 ክፍል 2 ቍጥር 19።

አዎን፡- የሥሉስ ቅዱስ ስም በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ተጽፎአል ተነግሮአልም
ነገር ግን ምሥጢር ሆኖ ትርጉሙ ተሠውሮ ቁይቶ ነበር። በጊዜው ጊዜ ወልደ
እግዚአብሔር ዋሕድ በሥጋ መጥቶ በተገለጸ ጊዜ ያ ምሥጢር ሆኖ ተሠውሮ
የነበረውን በገሃድ ገለጸው።

እንኪያስ፡- ጎርጎርዮስ ወልድ ዋሕድ በሥጋ መጥቶ ምሥጢር ከመሆኑ
ስለተገለጸው ስለ ሥሉስ ቅዱስ መገለጽ ቢናገር፤ በብሉይ ኪዳን የሥሉስ ትላልቅ
አስማት እንዳልተጻፈና እንዳልተነገረ አድርጎ አልተናገረምና፤ ያልተናገረውን
እንደተናገረ አድርጎ ማሰብ የተገባ አይደለም። ስለዚህ ስለ ሥሉስ ቅዱስ ስም
የተናገረው የብሉይ ገለጸ በጎርጎርዮስ አነጋገር አልተዘጋም። ግን ሌላ ማስረጃ እንዳለት
ጥቀሱ ብለናቸው፤ እነርሱም የተሰናከሉት በዚህ ጥቅስ ብቻ እንደሆነ ገልጸውልን
ተለያየን፡-

አዎን፤ የምንኖረው በዘመን ሐዲስ የምንመራበት እምነትም በትምህርተ ወንጌል
በሐዲስ መሆኑ ግልጽ ነው። ስለዚህም በሐዲስ ኪዳን ስለ ሥላሴ የተነገረ የአካላት
የኩነታት የግብር አስማት ሁሉ ጎልቶ በርቶ ከተገለጸልን ዘንድ ይኸው በቂ እንደሆነ
እናውቃለን።

የተገለጸ ሳይሆን፤ በብሉይ ኪዳንም መኖሩንና መነገሩን እናውቃለንና የተነገረዘተን
አያውቅን ብናስረዳ መልካም ሆኖ ይታያል። አዎን፤ ይህን ሳናስረዳ ብናልፍ፤
ታውቆ እያለ፤ «የለም» የሚሉትን የተቃዋምያንን እብለት እንደማወቅና
አስተሳሰባቸውን እንደመቀበል ያህል የሚያስቁጥርብን ለመሆኑ
ጠቅሞ።

ሐዋርያው ጳውሎስ ወንጌልን በማስተማሩ፤ እንግዳ ትምህርትን ያመጣ
በሐዋርያው ለከሠውት ፈሪሳውያንና ሰዱቃውያን፡-

«መክልቦ ባዕደ ዘእሜህር ዘእንበለ ዘይብሉ ነቢያት ወመሴሂ ዘይቤ» ነቢያት
የገገገና ሙሴም ካለው በቀር፤ ሌላ እንግዳ ትምህርት የማስተምር አይደለሁም።
ማስረዳቱ የሚታወስ ነው። የሐዋ. 26፡22።

በሐዋርያት ዲድስቅልያም አመክንዮ በተባለው ክፍል፡-

«እስመ ኢኮነ ሥውረ ዘእይትአመር፤ ዳዕሙ ጥቁ አእመርናሁ በእሪት
ነቢያት። የማይታወቅ የተሠወረ አይደለም፤ ነገር ግን በእሪትና በነቢያት የጎላ
ሆኖ ያወቅነው ነው እንጂ» የተባለው በዚህ ጊዜ ሊታሰብ የሚገባ ነው። ሃይ
የሐዋ አመክንዮ ገጽ 22 ክፍል 1 ቍጥር 6።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ሱኑትዩም፡-

«ዘኖንትሞ ለብሉይ መጽሐፈ ሐዲስ ውእቱ ዘውእቱ ክርስቶስ መድኃኒን እስመ
አሐዱ እመምህራን በእንተ መጽሐፈ ሐዲስ ወብሊት ካለ በኋላ፡-

ቀዳማዊ ያጤይቅ በእንተ ደጎራዊ ወደጎራዊኒ ይፈጽም ለቀዳማዊ ወቀዳማዊሰ
ሪት ሕንፃ ውእቱ። ወድጎራዊኒ ፍጻሜሁ ውእቱ ወማጎተሙ። እሱ ክልዲያሙ
የገን ወልፁቃን በበይናቲሆሙ። ወጽዱቃን ቃል ለዘፈነዎሙ። ወአሐዱ ውእቱ
የሆነ። ወእምአሐዱ ቃል እሙንተ ወእምአሐዱ ነባቢ እሙንቱ። ዘውእቱ አሐዱ
የሆነ። ፈጣሪ ኩሎሙ ፍጡራን። ወገባሬ ኩሎ ግብራት በቃሉ ሎቱ ሰብሐት»።

በመጽሐፈ ሐዲስ የብሉይ ማጎተም የሚሆን መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው።
የሆነ ካለ በኋላ፤ ከመምህራን አንዱ የመጀመሪያው ስለ ኋለኛው ያስረዳል።
የሆነውም ለቀዳማዊው «ለመጀመሪያው ፍጻሜ ነው» የመጀመሪያው የሕንፃ መሠረት
የኋለኛው ደግሞ ፍጻሜው «መደምደሚያው» ወይም ማጎተሙ ነው። እንደዚህ
የተሰናከሉ የተጣበቁ ናቸው። ለላካቸውም ለአንዱ፤ ቃሉን የሚያጸድቁ ናቸው።
የሆነውም አንድ ነው። ከአንዱ ቃልም የሚገኙ ናቸው። ከአንዱ ተናጋሪም የመነጨ
የሆነ ለርሱም አንድ አምላክና የፍጡራን ሁሉ ፈጣሪ ነው። በቃሉም ፍጡራንን
የፈጠረ፤ ተግባሮቹን ሁሉ የሠራ ነው። ለእርሱ ምስጋና ይሁን አሜን ብሎአል»።
የሆነ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ ገጽ 508 ክፍል 2 ቍጥር 38።

ስለዚህ እላይ እንዳልነው በሐዲስ ኪዳን በይበልጥ ጎልህና ብሩህ ሆኖ የተገለጠው
አስቀድሞ በብሉይ ኪዳን ያለና የነበረ መሆኑን እናውቃለንና፤ እኛም ይህን
ተከትለን በግልጽ የተረዳነውን መሠወር አይኖርብንም።

በብሉይ ኪዳን፡- ስንኳን የሥላሴ የአካላት አስማት እንዲያውም የሥላሴ
አካላት፤ የግብርም አስማት ይገኛሉና፤ አስቀድመን እንደ ቅደም ተከተሉ ቅዱስ
ሐዲራችንን እየገለጥን ከብሉይ ኪዳን የተነገሩባቸውን ቦታዎች ማየትና ማሳየት
የብሆችን ነው። ጥቅሶችን ደግሞ፡- የቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን እያጠናቀቁ

ባህሉ ምሥጢሩን «የምሥጢሩን ስልት» ካብራሩበት መግለጫ ጋር እያሰለጠነ ማስረጃዎችን ማቅረብ የሚፈለግብን ግዴታ ነው።

እነሆም በመጀመሪያ ስለ ሥላሴ የአካላት አስማት በብሉይ ኪዳን የተነገረው በታ ጠቅሰን በሐዲስ ኪዳን ደግሞ እንዴት እንደሚብራራ በማገናዘብ ብናተርጎም ይለናል።

ምዕራፍ አራት።

መኑ ስሙ ወመኑ ስመ ወልዱ?

በብሉይ ኪዳን ውስጥ መጽሐፈ ምሳሌ ወይም በግዕዙ የብሉይ ኪዳን የመጻፍ አቋጣጠር ደንብ መጽሐፈ ተግሣጽ ከሚባለው ክፍል ውስጥ ከጠቢባን እንዲሁ «አጉር» የተባለው የማሳ አገር ሰው የተናረገውን ጠቅሰን እንመልከት፡- ቃሉም «ስሙ ወመኑ ስመ ወልዱ» ስሙ ማነው? የልጁስ ስም ማነው?» ይላል። 30፥4።

እነሆም ገጽንና ስምን ሰጥቶ የአብንና የወልድን ስሞች በማስገንዘብ «ስሙ ማነው? የልጁስ ስም ማነው?» የሚል ቃል የብሉይ ኪዳን ቃል መሆኑን በትዕቢት እንገነዘባለን። ከዚህም ጋር «ስሙ ማነው? የልጁስ ስም ማነው?» ተብሎ በየአባትንና የልጁን ስም ለዘመነ ሐዲስ ማስተዋወቅ የጀመረ፣ ደረቅ ሐዲስ ከብሉይ ኪዳን ሥዕላውያን ጥቅሶች አንዱ ይህ መሆኑን ማስተዋል ይገባል።

«ስሙ ማነው የልጁስ ስም ማነው?» ይላል። በዚህ ጥቅስ የልጁ ስም ተጠቃሚ ከመገኘቱ የተነሣ፣ ለልጁ አባት እንዳለው «ስሙ ማነው?» የተባለውም የልጁ እንደሆነ በጉልህ እንዲታይ አድርጎታል።

ግሳሰቢያ፡-

በዚህ መጽሐፍ ስሞች የሚለውን ቃል አስማት ብለን በግዕዝ ልማድ ጽፎት ይኸውም በአማርኛውም የታወቀ ስለሆነ ነው። ምናልባትም አስማት የሚለውን አስማተኞች በሚጠቀሙበት ሁኔታ እንዳያስቡ ለአንባቢ እናሳስባለን።

ይህንም ተከታትሎ ለመረዳት የሚያበቃ፡- አይሁድ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ «መኑ ወ-እቱ አቡከ፡-» አባትህ ማነው? ብለው በጠየቁት ጊዜ፡-

«ኢኪያየ ተአምሩ ወኢአቡየ፣ ሶበሰ ኪያየ አእመርክሙ፣ እምአእመርክሙ ለአቡየሂ፡- እኔን አታውቁ አባቴንም አታውቁ፣ እኔንስ ብታውቁ ኖሮ፣ አባቴን ደባወቃችሁ ነበር»። በማለት የሰጠውን የተመርሆ ልቡናዊ ፍትሕ መግለጫ ነው። 8፥19። ማቴ. 11፥27። 2ዮሐ. 1፥9። ይህን መሠረት በማድረግ «መኑ ወመኑ ስመ አቡሁ፡-»

ስሙ ማነው? የአባቴስ ስም ማነው? በማለት ከጻፉ አበው ሊቀ ጳጳስ አፈ ይገኛል። መጽ ቅዱሴ ገጽ 161 ቍጥር 82።

«ስሙ ማነው?» ተብሎ የተጠቀሰው የልጁ አባት ለመሆኑ በሐዲስ ኪዳን የተገለጸው የሐዲስ ቡራዕዩ፣ «ስሙ ወስመ አቡሁ፣ ስሙና የአባቱ ስም» ሲል ብሩህ ተገለጸታል። ራዕ. 14፥1።

አባት ከተጠራ ዘንድ፣ ልጅ እንዳለው፣ ልጅ ተብሎ ከተጠራም ዘንድ አባት ለመሆን የሚችል ይሆናል። ምንም ልዩነት እንደሌለ፣ በተመርሆ ልቡናዊ ተረድተው የተገኘውን የወሰኑ ሠለስቱ ምእት፡- «ኢይትከሃል የሁሉ አብ ዘእንበለ ወልዱ። አብ ልጁ ለኖር የማይቻል ነው።» ብለዋል። ሠለስቱ ምእት ሃይ አበ ገጽ 52 ም. 19 ም. 18፥19።

እንደዚሁም ደግሞ በመጽሐፈ ባሕር «ስሙ ማነው? የልጁስ ስም ማነው? ተብሎ የተነገረውን እንደዚሁም በየሐዲስ ራዕይ «ስሙና የአባቱ ስም» ተብሎ የተነገረውን ላይ በማገናዘብ፡- «መኑ ስመ አቡሁ፣ ወመኑ ስመ ወልዱ፡- የአባቱ ስም ማነው? ስሙ ማነው?» ብለው የጻፉ ሊቃውንት ጥቂቶች አይደሉም። ለምሳሌ በመጽ ሐፈ. ገጽ 161 ቍጥር 82 ተመልከት።

ቀዳሚያ ስዕንቁራም፡- «ንግረክ ወናሌብወዘ ዘንተ ስመ፣ ዘውእቱ ወልድ ከመ ቀ አሐዱ ህላዌ ምስለ አብ፡- ይህን ስም ይህም «ወልድ» የመባል ስም፣ ከአብ አባት ህላዌ ያለው መሆኑን እንግርሃለን እናስገነዝብላለን»። ብሎአል። ሃይ አበ ስዕንቁራ ገጽ 173 ክፍል 1 ቍጥር 11።

እነሆም ብሉይ ኪዳን የጊዜ መቀዳደምና መከታተል በሌለበት አኳኋን የአብንና የልጁን የአካላት ስሞች አየን። እንደዚሁም ሁሉ። «እግዚአብሔር ይቤላኒ ወልድየ እግዚአብሔር አንተ ልጄ ነህ አለኝ»። ተብሎ በብሉይ ኪዳን የተነገረው በሐዲስ ኪዳን በወንጌል «አን ወአብ አሐዱ ንሕነ፡-እኔና አብ አንድ ነን» ብሎ የተነገረው ጋር አስተያይፍ የአካላት ስሞችን ጠንቅቀህ አስተውል። መዝ. 2፥7። 10፥30። ዳግም ኢላ. 9፥6። ዮሐ. 5፥19-21 ተመልከት።

እነሆም የአብና የወልድ የአካል ስሞች በብሉይ ኪዳን መገለጹን ለመገንዘብ ዘንድ፣ እነዚህን ጥቅሶች ተመልከትን። አሁን ደግሞ ስለ መንፈስ ቅዱስ የአካል በብሉይ ኪዳን የተገሩትን ጥቅሶች እንመልከታለን።

ግሳሰ ቅዱስ የአካል ስም በብሉይ ኪዳን።

ብሉይ ኪዳን በመጀመሪያ እግዚአብሔር ሰማይንና ምድርን በፈጠረ ጊዜ፣ «እንግረክ እግዚአብሔር ይደልል ዲበ ማያት፡- የእግዚአብሔር መንፈስ በውኆች የሰፍሮ ነበር» ይላል። ዘፍጥ. 1፥2። ዳዊትም «መንፈስ እግዚአብሔር ተናገረ የእግዚአብሔር መንፈስ በእኔ ተናገረ»። በመንፈሱ ሰማያት ውበትን አገኙ ኢዮ. 10። መዝ. 50፥10-11። ኢዮኤል 2፥28። ኢዮብ 33፥4።

የመንፈስ ቅዱስ የአካል ስም የተነገረባቸው እነዚህ ብቻ ሳይሆኑ፣ በብሉይ የተገኙ ግ ሳሙ ጥቅሶች ይገኛሉ። እነዚህንም የጠቀስናቸው የመንፈስ ቅዱስ ስም በብሉይ ኪዳን በግልጽ ተነግሮና ተጽፎ መገኘቱን ለማስረዳት ያህል ነው።

በሐዲስ ኪዳን ደግሞ ራሱ ጌታችን በአብ፣ በወልድ፣ በመንፈስ ቅዱስ ስም የተጠቀሱት ብሎ ለሐዋርያቱ አገዛዥቸዋል። ማቴ. 28፥29፥20። ም. 3፥17። 7፥39። ም. 14፥17።

ማሳሰቢያ፡-

1. መጽሐፈ ኪዳን ትርጓሜ ገጽ 12። በቅድስት ሥላሴ ታተመ 1963 ግ
2. ሃይ አበ ስኑትዩ ዘእስክንድርያ ገጽ 498 ክፍል 1 ቍጥር 13።
3. ሃይ አበ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ገጽ 40 ክፍል 2 ቍጥር 9።
4. ሃይ አበ ስኑትዩ ዘእስክንድርያ ገጽ 508 ክፍል 2 ቍጥር 19።
5. ሃይ የሐዋርያት ዲዲስቅልያ አመክንዮ ገጽ 22 ክፍል 1 ቍጥር 6።
6. ሃይ አበ ስኑትዩ ገጽ 508 ክፍል 2 ቍጥር 38።
7. ስሙ ማነው? የልጁ ስም ማነው? መጽሐፈ ቅዱ ዘዮሐ. አፈወርቅ ገጽ 111 ቍጥር 82።
8. ሠለስቱ ምእትም ሃይ አበው ገጽ 52 ምዕራፍ 19 ቍጥር 18፤ 19።
9. ሃይ አበ ቴዎዶሶስ ዘዕንቄራ ገጽ 173 ክፍል 1 ቍጥር 11።

ምዕራፍ አምስት።

አስማተ ኩነታት።

በብሉይ ኪዳን «አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ የአካላት ስሞች በግልጽ ተነግረው መገኘታቸውን በሐዲስም ብሩህ በሆነ መገለጽ መታወቃቸውን ተረጋግጦ ይሁንና የሥላሴ ስሞች እላይ የተጠቀሱት «አብ፣ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ ስሞች ብቻ አይደሉም። በብሉይ ሆነ በሐዲስ ሥላሴ የሚጠሩባቸው ሌሎች ስሞች እንደሚገኙ ለመረዳት እንችላለን። እነዚህም አስማተ ኩነታት ተብለዋል። እስከ ኩነታት በመጽሐፍ ቅዱስ እንደሚከተለው ተነግረው እናገኛቸዋለን።

በመዝሙራት ዘዳዊት፡- «ሣህሉ ለእግዚአብሔር መልዕ ምድረ፣ ወበእግዚአብሔር ጸንዐ ሰማያት ወእምእስትንፋሱ አፉሁ ኩሉ ኃይሎሙ... ወምከላ ለእግዚአብሔር ይሄሉ ለዓለም ወሕሊና ልቡኒ ለትውልደ ትውልድ»።

የእግዚአብሔር ቸርነት ምድርን መላ፣ በእግዚአብሔር ቃልም ሰማያት ላይ ኃይላቸውም ከአፉ እስትንፋሱ ነው... የእግዚአብሔር ምክር ለዘላለም ይኖራል። የልቡም አሳብ ለልጅ ልጅ ነው። ተብሎ ተነግሮአል። መዝ. 32/33/፡6። እግዚአብሔርም አለ ብርሃን ይሁን። ዘፍጥ. 1፡3። ቃሉን ላከ ፈወሳቸው በጥፋታቸውም አዳናቸው መዝ. 16/17/፡20። ኢሳ. 55፡11። ዕብ. 11። ዮሐ. 2፡1-3።

ዳግም፡- «ይፈኑ ቃሉ ወይመስዎ፣ ይነፍሱ መንፈስ ወያውገዝ ማያተ፡- ቃል ይልካል ያቀልጠውማል፣ መንፈሱ ተንፍሱ ውኃዎችን ፈሳሽ እንዲሆኑ ያደርጋል። መዝ. 47፡4-7። መንፈሴ በሰው ላይ አይኖርም ለዘላለም እርሱ ሥጋ ነውና። ዘፍጥ. 6፡3።

መጽሐፈ ኢዮብ፡- «ልቡን ቢያነሣ መንፈሱና እስትንፋሱን ወደ እርሱ ይመልስ ሥጋ የለበሰ ሁሉ አንድነት ይጠፋሉ»። ኢዮብ. 34፡14። ዘጸአ. 15፡8። 22፡16። ኢዮብ 32፡8።

ዘለራት ዘፍጥረት፡- «ወመንፈስ እግዚአብሔር ይጸልል ላዕለ ማያት። እብሔር መንፈስም በውኃዎች ላይ ይሰፍ ነበር»። ዘፍጥ. 1፡1፤2።

አሳድያስም፡- እነሆ፣ የእግዚአብሔር ስም ከሚነድድ ቍጣ ከሚትጎላጎልም ግር ከሩት ይመጣል። ከንፈርቹ ቍጣን የተሞሉ ናቸው። ምላሱም እንደምትባላ ሳት። እስትንፋሱም አሕዛብን በአጥፊ ወንፊት ሊነፋቸው እንደሚያጥለቀልቅ አንገትም የሚደርስ ወንዝ ነው። ኢሳ. 20፡27፤28።

ዘዚህም በኋላ እንዲህ ይሆናል መንፈሴን በሥጋ ለባሽ ሁሉ ላይ አፈላለሁ ወንዶች ለጆቻችሁም ትንቢት ይናገራሉ። ኢዮ. 2፡28፤ 29።

እነሆም ለዓይነት ያህል ይህን ክብሉይ ኪዳን ጠቀስን። በሐዲስ ኪዳን የሥላሴን እንመልከት፡- ስለ መንፈስ ቅዱስም ሲነገር፣ «መንፈሱ ለአቡክሙ ውለቱ በላዕሌክሙ የአባታችሁ መንፈስ ተብሎአል»። ማቴ. 10፡20።

«ዳበ ዘርኢክ ይወርድ ላዕሌሁ ውለቱኪ ዘያጠምቅ በመንፈስ ቅዱስ ርኢኩ በላዕሌክሙ እንዘ ይወርድ ላዕሌሁ»።

እዚህ ላይ «አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ» ተብለው ከሚጠሩባቸው የሥላሴ ሌላ «ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ» ተብለው የሚጠሩባቸው ስሞች በቅዱሳት ሌላነት ተነግረው የሚገኙ መሆናቸውን ለማየት ችለናል።

ምዕራፍ ስድስት።

እነዚህ ስሞች የሥላሴ መጠሪያ ከሆኑ፣ ከአካል ስሞች ልዩነት አላቸውን?

እነዚህ እላይ የተጠቀሱት ስሞች፣ የሥላሴ አካላት ከሚጠሩባቸው ስሞች የተለዩና የሚገኙ አይደሉም። በአካላት ስሞች ውስጥ ያሉ መጠሪያዎች ናቸው። እነዚህም ለመሆናቸው መጽሐፍ ቅዱስ ግልጽ አድርጎ ትምህርቱን ያቀርብልናል።

እነሆም ዳዊት በመዝሙሩ፡- «ወምክሩስ ለእግዚአብሔር ይሄሉ ለዓለም ወሕሊና ለትውልደ ትውልድ»።

ዳግም፡- ሣህሉ ለእግዚአብሔር መልዕ ምድረ ወበቃለ እግዚአብሔር ጸንዓ ማያት ወእምእስትንፋሱ አፉሁ ኩሉ ኃይሎሙ።

የእግዚአብሔር ምክር ለዘላለም ይኖራል። የልቡም አሳብ ለልጅ ልጅ ነው... እግዚአብሔር ይቅርታ ምድር ተሞልታለች። በእግዚአብሔር ቃልም ሰማያት ላይ ኃይላቸውም ሁሉ በአፉ እስትንፋሱ ነው»። ማለቱን ይገነዘባል። መዝ. 33/33/፡11፤6።

ይህን ወስደን «አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ» ተብለው የሥላሴ ከሚጠሩባቸው ስሞች ጋር ብናገናዝብ፤ የእግዚአብሔር ቸርነት መዝገብ የሆነ የአብ፡ የልቡ አሳብ ተብሎ መነገሩን፤ ሰማያት የጸኑበት የእግዚአብሔር ለወልድ መነገሩን፤ ለሰማይና ለምድር ላሉባቸውም ሁሉ፤ ሕይወት «ያልፈ» የእግዚአብሔር የአፉ እስትንፋስም መንፈስ ቅዱስ ሆኖ መነገሩ፤ በመጽሐፍ ብሩህ ሆኖ ተገልጻል እናገኛለን። መዝ 32/33፡6፤ 11።

ያዕቆብ ዘለልበረዳኢ «አእምን ወእትአመን ከመ አብ ልብ፡ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወት፡- አብ ልብ እንደሆነ፤ ወልድም ቃል እንደሆነ፤ ቅዱስም ሕይወት እንደሆነ አምናለሁ እታመናለሁ» ብሎአል። ያዕቆብ ዘለልበረዳኢ መዝገብ ሃይ ፲፮ 34 ቍፕር 13።

አትናቴዎስ ሐዋርያዊም፡-

«ወአንፈልጦ ለወልድ እምቃል ከመ ካልፅ ውእቱ ወባሕቱ ንብል እስመ ውእቱ ወልድ ዘቦቱ ኩሉ ኮነ። ወልድን እንደሌላው ሁሉ፤ ከቃል አንለየውም ግን እርሱ ቃል ሁሉ በእርሱ የሆነበት ወልድ ነው እንላለን»። ብሎአል። አትናቴዎስ ዘለስክንድርያ ሃይ አበ ፲፮ 105 ክፍል 14 ቍፕር 41።

ከዚህም በቀር እነዚህ ስሞች በቅዱሳት መጻሕፍት የሚገኙባቸውን ከሁለት እንደሚከተለው ቀርበዋልና፤ ጥቅሶቹን ግዮት ይጠቅማል። 1ዜና መዋ. 17፡9። መዋ. 7፡16። ኢዮብ 9፡4። ም. 7፡17። ም. 10፡13። ዘፍጥ. 6፡6። የል. 12፡22። ሕዝ. 28፡2፡6። ኢዮ. 33፡4። ም. 26፡13። ራዕ. 19፡13። የል. 1፡1። ዕብ. 12፡13። ም. 11፡3። 1ዮሐ. 1፡1።

በዚህ ሁሉ እንደተገለጸው ልብ ቃል እስትንፋስ ሲባል፤ አብ ወልድ ቅዱስ ተብለው ከሚጠሩ ከሥላሴ ስሞች ውጭ ሳይሆኑ፤ ሥላሴ የሚጠሩባቸው ስሞች ናቸው።

ይኸውም አብ ልቡና ልብ ተብሎ፤ ወልድም ቃል ወይም ንባብ ተብሎ፤ መንፈስ ቅዱስም እስትንፋስ ሕይወት ተብሎ፤ በቅዱሳት መጻሕፍት እንደሚጠቀሙ የሚከተሉትን ጥቅሶች መመልከት ነው። 1ጴጥ. 1፡23። ዮሐ. 1፡1፤ 18። መዝ 32/33፡6። ዮሐዋ. 2፡1፤ 2።

ከቤተ ክርስቲያን መምህራንም ይህን ተገንዝበው ቀጥሎ ያለውን ግብረ መስጠታቸውን እዚህ ላይ ልንመለከት እንችላለን።

ቴዎዶሮስ ዘዕንቄራ፡- «ወህየንተ ልብ ዘዝዮ ነአምሮ ለቃል እግዚአብሔር፡- ከዚህ በሚታየው ልቡና አንጻር፤ ከዚያ ላብ እናውቀዋለን። ከዚህ በሚታየው ቃል አንጻር፤ ከዚያ የእግዚአብሔርን እናውቀዋለን»። ብሎአል። ሃይማኖተ አበው ቴዎዶሮስ ፲፮ 174 ክፍል 1 ቍፕር 18፤ 19።

ያዕቆብ ዘለልበረዳኢም፡- «አእምን ወ እትአመን ከመ አብ ልብ ወወልድ ንባብ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወት፡- አብ ልብ ወልድ ቃል መንፈስ ቅዱስ ሕይወት መሆኑን አምናለሁ እታመናለሁ»። ብሎአል። መዝገብ ሃይማኖት ፲፮ 34፡14። ዐረ. 13። መንፈሳዊም ስለ መንፈስ ቅዱስ ሕይወትነት ሲናገር፡- «መንፈሳዊ ሕይወት ወባሕር ዘስቡሐት ይሰመይ፡- መንፈስ ቅዱስ ግን ወሕደኛ ሕይወት ወባሕር ይባላል ብሎአል»። በ/ጋዋ መንፈሳዊ ግን 15 ቍፕር 20።

አሊሊ ኢዮብ፡- ልቡን ቢያገግ መገልገግ ለሁሉም ግን ገለበሰ ሁሉ በአንድነት ይጠፋሉ ተባለ። ኢዮብ 34፡14። ለሁሉም በትምህርተ መለኮት፤ ልብ ቃል እስትንፋስ የሚባሉ ስሞች በአጠቃላይ ግን መደበኛ ስማቸው ምን ይሆን? መዝገብ ሃይ ያዕቆብ ዘለልበረዳኢ ፲፮ 34፡13፤ 14። ዐረ. 14። ዐረ. 14። መንፈሳዊ ስለመንፈስ ቅዱስ ሕይወትነት ሲናገር ፲፮ 16፡10 ተመልከት።

ምዕራፍ ሰባት።

የአስማተ ኩነታት አቋምና ይዘት እንዴት ነው?

ለሰማተ ኩነታት ስንል፤ በትምህርተ መለኮት ከፍ ያለ ትምህርታዊን የጥናት ሙያ የምንገነዘብበት አቋም ነው።

ይኸውም ልብ፤ ቃል፤ እስትንፋስ፤ በምንልበት ጊዜ፤ በኩነታት ማስታወቂያነት ልብን ሥላሴ በተዋሕዶ፤ ወተዋሕዶ በሥላሴ፤ ወይም ተጋብእ በተከፍሎ በአካሉ በተጋብእ ሥላሴ በአንድነት አንድነትም በሥላሴ፤ አንድነት በመከፈል ልም በአንድነት የሚባልበት መሠረታዊ አብነት የሚመነጨው ከዚህ ከአስማተ ኩነት ይዘት መሆኑ፤ የቤተ ክርስቲያን አባቶች ስለተገነዘቡ፤ የኩነታት አቋም በሥላሴ ሕርት ላይ ያለውን መሠረታዊነት ፀውቀው ቀዋሚ ምድብና ቦታ ሰጥተው የሚጠውት እናያለን። «በስመ እግዚአብሔር ዋሕድ ዘይሜለስ በአካላት ወኩነታት» ይህ ከዚህ ላይ ስለ ኩነት ወይም ስለ አስማተ ኩነታት አቋም በዚህ ጊዜና ቦታ ግልጽ የተገባ ሆኖ ይሰማናል።

መሠረቱ ኩነት ከዋኔ ኩነታት ሲባል፤ ከመነሻው እንዴትና እንደምንድን ነው?

ኩነት ወይም ከዋኔ ወይም «ኩነታት» የኩነት ወይም የከዋኔ ወይም የከዋኔ ስም የሆነው ሥላሴ ትምህርት ተከፍሎ በተጋብእ ወተጋብእ በተከፍሎ ልዩነት ሳለ፤ አንድነት፤ አንድነት ሳለ ልዩነት እንዳለ የሚገለጽበት፤ በሦስት አካላትና በአንድ መለኮት መካከል ያለ በቀዋሚነቱ የሚታወቅ ስም ነው። ኩነት ወይም ከዋኔ በአካልና በእግዚአብሔር መካከል እየተገኘ የአገናዛቢነትን ሁኔታ የሚፈጽም ለመሆኑ ዲዮናስዮስ ለአገዛዚያ፡- «ወከዋኔሂ ይትበሀል ከመ ውእቱ ህላዌ ዘያስተጋብእ ኩሎ። ወከዋኔሂ የሚታየው በእንተ አስተጋብእ ባሕቲቱ ዘእምኔሁ ይኸውን አካል በሥርዓቱ፤ ከዋኔ ወይም ከዋኔ ለሥርዓቱ ግን እርሱ ሁሉን እንደሚያገናዝብ ህላዌ ይባላል። ከዋኔ ወይም ከዋኔ በሥርዓቱ መሠረት አካልን በከዋኔ ረገድ ስለማገናዘብ ያስረዳል» በማለት፤ የኩነት አቋምና ይዘት ከምንጩ የሚብራራበትን መሠረት ገልጻል። ሃይ አበ ፲፮ 442 ክፍል 1 ቍፕር 11።

ይህ ምንጭ በዚህ ገለጻ ተጠቁሞ እንዳለ፤ የሚከተለውን አባባል ደግሞ በረጋ ማንፈስ እናመጣለን።

ለቋ አለቃ ጎሩይ ፈንታ፡- ስለ ኩነታት አቋም ሲናገሩ፤ እንደሚከተለው

በአካላት ትምህርታዊ ይዘት ስለ ሥላሴ አካላት።

በተጋብሶ በአንድነት አካላትን በህልውና በአኗኗር እያገናዘቡ፤ በአንድ ሙሉ ያሉ የሚኖሩ ናቸው ብለዋል። እኒሁ ሊቅ እንደዚህ አድርገው ስለ ኩነታት ይዘታ ከገለጹ በኋላ፤ ኩነታቱና የኩነታቱ ይዘት እንደሚከተለው አቅርበዋል። እሊህም ኩነታት ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ፤

ከዊነ ልብ በአብ መሠረትነት ለራሱ ለባዊ ሆኖ፣ ለወልድና ለሙንጋስ ዕውቀት ማወቂያ መሆኑ ነው። ከዊነ ቃል በአብ መሠረትነት ለራሱ ነባቢ ሆኖ ቃልነት ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ንባብ ነው። ኩዊነ እስትንፋስ በአብ መሠረትነት ሕያው ሆኖ ለአብና ለወልድ ሕይወት መሆን ነው። ሦስት ኩነታት ያልናገሩ ናቸው። ብለዋል። አለቃ ኅሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር አንቀጽ 2 ከላከ 14 ያልታተመ።

ሳዊሮስ ዘእስሙናይንም፡-

«አብስ ይቀውም በርእሱ ወንባቢ በወልድ። ወሕያው በመንፈስ ወልድ። በአብ ነባቢ በርእሱ ወሕያው በመንፈስ ወሕያው በአብ ነባቢ ወሕያው በርእሱ። አብ በራሱ ቀዋሚ ነው። በወልድም ተናጋሪ ነው። በቅዱስም ሕያው ነው። ወልድ በአብ ቀዋሚ ነው። በራሱ ነባቢ ተናጋሪ ነው። በቅዱስም ሕያው ነው። መንፈስ ቅዱስም በአብ ቀዋሚ ነው። በወልድ ነባቢ በራሱም ሕያው ነው» ብሎአል።

ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ገጽ 47 የእጅ ጽፈት ያልታተመ፡-

ዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ይህን ሳዊሮስ የተናገረውን ቃል በሙሉ ጠቅሰው ሲያደርጉ በተለይ «ቀዋሚ» የሚለውን ቃል ለብቻው ነጥለው በመተርጎም «ቀዋሚ» ለባዊ ብሂል ቀዋሚ ማለት ለባዊ ማለት ነው ሲሉ አቃንተውታል። መጽሐፈ ሦስት ገጽ 14 ያልታተመ።

እነሆም የኩነት ወይም የኩነታት መሠረታዊ አቋም ይዘታ በዚሁ አገላለጽ ላይ ዳሩ ግን የሥላሴ አካላት በኩነት ይገናዘባሉ ስንል፤ ከዊነ አብ፣ ከዊነ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ፣ እያሰኘ ይነገራልና፤ በዚሁ ሁኔታ መንገዱ የሥላሴን አካላት ያገናኛል ማለታችን እንዳይደለ ሳናስረዳ አናልፍም፡-

ማሳሰቢያ፡-

1. ሃይ አብ ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ 442 ክፍል 1 ቁጥር 18።
2. ሊቀ አለቃ ኅሩይ ፈንታ ገጽ 23፣ 24 አንቀጽ 2።
3. ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ድርሳን ገጽ 14 ያልታተመ።
4. መጽሐፈ ባሕርይ ገጽ 5

ህ አስተድመን በአካላት ትምህርታዊ ይዘት ስለ ሥላሴ አካላት በተናገርን ጊዜ፤ የሥላሴ አካል፣ መጠሪያ ሆኖ እንደተነገረ መግለጻችን አንዘነጋም። ከዊነ አብ፣ ከዊነ ወልድ፣ ከዊነ መንፈስ ቅዱስ ተብሎ መገለጹን ነው። ሆኖ ኩነት በአካላት ስሞች ስለመነገሩ በገለጽንበት ጊዜ፤ ኩነት በአካል ስሞች ግን ካይነት ትርጉም ይዞ መነገር እንደሚኖርበት እንደዚሁም ኩነት በአካል የዘዩ ሲነገር፤ የአካላትን ስምነት ለማጽናትና ለማረጋገጥ በሚያሳውቅበት ይዘት ሳንገለጽና ሳናስገነዝብ እንዳለላፍን እናውቃለን።

ከወጥም፡- ኩነት ወይም ከዊነ የአካላት ሥላሴ ህሉና መጠሪያ ሲሆን፤ በአማርኛ ሙያም መባል የሚል ፍች ወይም ትርጉም ይዞ መገኘት እንደሚኖርበት ከተቸኘን ጠንቅቆ መረዳት ሲሆን፤ እንደዚሁም ኩነት የአካላት ሥላሴ መጠሪያ ዘዘት ጊዜ፤ ከዊነ አብ፣ ከዊነ ወልድ፣ ከዊነ መንፈስ ቅዱስ፣ ተብሎ ሲነገር ሆኖ መሆን ወይም መባል የሚል ፍች፣ አብ መሆን ወይም መባል፣ ወልድ መሆን መባል፣ መንፈስ ቅዱስ መሆን ወይም መባል እያሰኘ፤ የአካላት ስያሜን ለማረጋገጥ፤ የአካላቱ ዘላለማዊነት ጸንቶ የሚኖር መሆኑን ማስታወቅ

እነሆም በአሥራ ስድስተኛው ዘመን የነበሩ ኢትዮጵያውያን ሊቃውንት በሥላሴ አካል ውለቱ ወውለቱ ብሕታዊ ህላዌ ስም ወአካላትሰ ሠለስቱ ዘውለቶሙ ኩነታት ብሕትዋን አስማት።»

ኩነት ግን አካል ነው። እርሱም የስም አቋም በብቻው የሚጠራበት ነው። አካላትም ናቸው። እንርሱም በየስሞቻቸው ለየብቻ የሚጠሩባቸው ሦስት ኩነት ናቸው። የተናገሩት ከዚህ ገለጻ የተነሣ መሆኑ ነው። መጽሐፈ ባሕርይ ገጽ 5።

ከዚህ በላይ እንደተገለጸው ሁሉ፡- ከዊነ በአስማተ አካላት «ከዊነ አብ፣ ከዊነ ወልድ፣ ከዊነ መንፈስ ቅዱስ» እያሰኘ፤ በአካላት የግብር ስሞችም፤ «ከዊነ ወላዲ ሥራዊ፣ ከዊነ ተወላዲ፣ ወከዊነ ሠራዊ እያሰኘ እያንዳንዱ አካል በግላዊ መጠሪያ ሆኖ አቋሙ ተረጋግጦና ተለይቶ እንዲታወቅ ያስገነባል። እነሆም ኩነት በአካላት ሆኖ ገብቶ የሚሠራው እስከዚህ ድረስ ነው። እንግዲህ ኩነት ከዚህ ትምህርት ግንዛቤ ላይ፤ አካል ከአካል ጋር እንዲጣበቅ በሚያጨናንቅ ሁኔታ ማለት በተጽዕቆና ማለቱ፣ ወይም አካል በአካል እንዲዋዋጥ ሆነ እንዲቀያየር የማድረግ ይዘታ ላይ ይበትም። እንደዚህ ያለ አኳኋንና አኋኋነትም ኩነት በአካል በመነገሩ ሊፈጠር ሊችልም።

ይህ ሊሆን የማይቻልበትም ምክንያት፣ በትምህርተ መለኮት መሠረት ጠለቅ ብለን በመረጋገጥ፣ ምክንያታዊ ምሥጢሩን ልንረዳ እንችል ይሆናል። የሥላሴ አካላት ለአቋማቸውና በየመልካቸው ይኸውም፣ በየስማቸው ተለይተውና ጸንተው ስለሚኖሩ ነው።

እነሆም አብ፣ አብ እንደሆነ፣ ወልድም ወልድ እንደሆነ፣ መንፈስ ቅዱስም

እምንዴተ ሰባልዮስ እስመ ውእቱ ይትአመን አሐደ አካለ ለኩሉ-። ገላላ 1
ሰሙ ከመ እሙንቱ ህልዋን በአካላት ቅዱሳት።»

በአይሁዳዊነትና በሰባልዮሳዊነት እምነት፡ «አንድ አካል በማለት አላሃን ገላላ
ካተተ በኋላ፤ ዳግመኛ በማስገንዘብ «ተጠንቅቀን በመረዳት ከችግረኛው ከላ
እንሸሽ። እርሱ ሦስቱን አካላት ሁሉ አንድ አካል ያደርጋልና። ለሦስቱም አካል
ብቻ እንዳላቸው ያምናል። እኛ ግን ሦስቱ በየአካላቸው ህልዋን /ነጥረሆነ/
ብለን እናምንግቸዋለን፤ በማለት ሲያጠነቅቅ እናየዋለን።»

ቴዎድሶስ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ 78 466 ክፍል 1 ቍጥር 8።

ስነትዩ ዘእስክንድርያ፡-

«ወኢንረሲ ቅድስተ ሥላሴ አሐደ ገጸ ወአሐደ አካለ፤ ከመ ሰባልዮስ
ዘአስተጋብእ ቅድስተ ሥላሴ በአሐዱ አካል፡-

ቅድስት ሥላሴን አንድ ገጸ አንድ አካል አናድርግ። ቅድስት ሥላሴን
አካል እንደሰበሰበ እንደ ዝንጉው እንደ ሰባልዮስ ማድረግ ነውና።

ስነትዩ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ ሃይ አበ 78 496 ክፍል 1 ቍጥር 6።

እንደዚሁም ይኸው ሊቅ፡-

«ወናወግዝ ሰባልዮስሃ ረሲዐ ዘይወዕእ እምጽድቅ። በብሂሎቱ ሠለስቱ ለ
ባሕቲቶሙ፤ እንተ ዘአሐዱ አካል። ወበእንተ ዝንቱ ይሰምዮሙ ለሥላሴ በ
አመይሰሚ አበ፤ ወበ ዘመነ አመ ይሰሚ ወልደ፤ ወበ ዘመነ አመ ይሰሚ መንፈስ
ወዝንቱ ረሲዐ ፈቀደ ይረስዮሙ ለእሱ አስማት አሐደ አካለ... «እስመ እብላ
ወእቱ እስከ ለዓለም ወህልው በአካሉ ወበገጹ እንበለ ተውላጥ ወኢ
ወኢይትመየጥ ለከዊነ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። እስመ ህላዌሁ ኢያሳ
ወኢይትዌለጥ እስመ ጽኑዕ ውእቱ። ከማሁ ወልድኒ ህልው በአካሉ
ወኢይትመየጥ ለከዊነ አብ ወመንፈስ ቅዱስ ወኢይትዌለጥ እስመ ጽኑዕ ወ
ወከማሁ መንፈስ ቅዱስኒ ኢይትመየጥ ወኢይትዌለጥ ለከዊነ አብ ወወልድ እስ
ውእቱ።»

በዚሁም ትምህርት ሰባልዮስን እናወግዘዋለን። እርሱ ሦስት ስሞች አንድ ለ
ናቸው ብሎአልና። እርሱ ሥላሴን በዘመናት ከፋፍሎ አብ የተባለበት አንድ ዘመን
ነበረ። ወልድ የተባለበት አንድ ዘመን ነበረ። መንፈስ ቅዱስ የተባለበት አንድ ዘመን
ነበረ እያለ፤ ይህ ዝንጉ ሰው እነዚህን ስሞች አንድ አካል ሊያደርጋቸው ይፈልግ ዘመን

እኛ ኦርቶዶክሳውያን ግን፤ የተጸየፈችና የማትረባን ትምህርቱን እንጥላለን
ይኸውም አብ ለዘለዓለሙ አብ ነው፤ ያለመለወጥ ያለመለዋወጥም በአካሉና በገጹ ላይ
ሆኖ የጸና ነውና። እንደዚሁም ወልድ በአካሉና በገጹ ጽኑዕ ነው። አብና መንፈስ ቅዱስ
ለመሆንም አይለወጥም እንደዚሁም መንፈስ ቅዱስ በአካሉ በገጹ ጽኑዕ ነው። ለ
መንፈስ ቅዱስ ለመሆንም አይለወጥም አይለዋወጥም።»

ሕርያቶስ በመ ቅዳሴ፡- «ወአኮ ዘንብል አሐዱ ከመ አዳም ቀዳሚ ኩሉ
አላ ሠለስቱ እንዘ አሐዱ ህላዌ። ናሁ ንሰምዮሙ ለአይሁድ እኩያን
ሕላውያን ጊጉያን እለ ይብሉ አሐዱ ገጸ እግዚአብሔር ወአሐዱ አካል።
ሕላውያን ዕውራኔ ልብ እሙንቱ። የሰው ሁሉ መጀመሪያ እንደሆነ እንደ አዳም
አንልም። ነገር ግን በባሕርይ አንድ ሲሆን፤ በአካሉ ሦስት ነው እንላለን
ከሆነች አይሁድን በደለኞች፤ እስማኤላውያን ባለማወቃቸው እግዚአብሔር
አንድ አካል ነው እንደሚሉ የምንል አይደለንም።» አባ ሕርያቶስ መጽ
ዘ7 ቍጥር 70 አባ ቴዎድሶስ ጳጳስ ዘሐረር።

«ግጥ ስነትዩ «ወንሕነስ ኦርቶዶክሳውያን ንሚንን ወንርጎቅ እምኩሉ ንባብ
መሰሐቲ ዘአምጽአ ላላ ቅድስት ሥላሴ ህላዌያተ ፍሉጣተ፤ ወመለኮታተ
እሉ ቃላት ተቃራኒያኒህ ሙ እሙንቱ ለሥሉስ ቅዱስ። እኛ ኦርቶዶክሳውያን
ቅድስት ሥላሴ ላይ ልዩ ልዩ ባሕርያትን፤ ልዩ ልዩ መለኮታት ማለትን ካመጣ
አርዮስ እንርቃለን። እነዚህ ቃላት ሥሉስ ቅዱስን የሚቃረኑ ናቸው።»

ስነትዩ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ 496 ክፍል 1 ቍጥር 6።

እነዚህም አሁን በኩነት ይሁን በማናቸውም ሁኔታ የሥላሴ አካላት የማይለወጡና
የማይፋሉ መሆናቸውን፤ በዚህ ሁሉ ማስረጃ ለመረዳት ችለናል።
ተዋሕዶተ ሥላሴ ሲባል እንደምንድን ነው? አካላት በኩነት ይገናዘባሉ
ባለሙስ ትምህርት እንደምንድን ነው? የሚል ጥያቄ ይኖራል።

እንግዲህ እነዚህ በዚህ ክፍል የጠቀሰናቸው አስማት፤ ከዊነ ልብ ከዊነ ቃል ከዊነ
ንፋስ ከአካላት ማለት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ «አስማተ አቃኒም» ጋር
አቀማመጥ ይዞታ እንዴት እንደሆነ አየን። «እስመ ከዋኔ ያስተጋብእ
አቃኒ»። ከዋኔ አካላትን ይሰበሰባል ወይም አንድ ያደርጋል የተባለበት ገለጻንም
ላለን።

ሃይ አበ ንርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ጳጳስ ዘእስክንድርያ 78 211 ክፍል 1 ቍጥር
8፤ 9።

ሃይ አበ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ 78 79።

ሃይ አበ አትናቴዎስ ዘአንጸዚያ 78 476 ክፍል 1 ቍጥር 5።

ሥርዓተ ቅዳሴ 78 15 ቍጥር 26፤ 27።

ሃይ አበ ሚናስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ 78 446 ክፍል 1 ቍጥር 8።

ምዕራፍ አሥር።

እነሆም አሁን በዚያው መሠረት የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነችበትን ለ... ስትሆን ዘንድ በዚያ ጊዜ የነፍሱን አቋም አቅርቦናል።

በሰው ነፍስ ሦስት ኩነታት ስለመኖራቸው፡ ነፍስ በኩነታትዋ እምላካ ኩነታትን ስለምትመሳሰልበት በዚህም መመሳሰልዋ ለትምህርተ ስለምታበረከተው ገለጸ፡-

«ሰውን በመልካችን እንደ ምሳሌያችን እንፍጠር» በሚል በእግዚአብሔር ተመርተን ስለሰው ነፍስ በምንናገርበት ጊዜ፣ የእግዚአብሔር ህላዌ በተጠቀሱ ኩነታት አምሳል የሰው ነፍስም ኩነታት እንዳሉዋት በመጽሐፍ ቅዱስ እንመለከታለን። እነዚህም ኩነታት ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ፣ ከዊነ ስሜት፣ ከዚህ መጽሐፍ ውስጥ ስለ ነገረ ነፍስ ስለ ነፍስ አቋም ሰፊ አድርገን ለምን ተከታትለን? በነገረ ነፍስ ምሳሌ ስለ እግዚአብሔር አምላካውያን ለምን ለማስተያየትና እያንጸጸርንም አምላካዊን ትምህርት ለመግለጽ ያስችለን ይሆናል በማለብ ነው።

«ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ» በሚያሰኝ የነፍስ ኩነታት የሥሎስ ቅዱስ ኩነታት አስማተ ኩነታት ተብለው ይጠሩ ዘንድ የሚመራ መመሪያ ይገኛልና ነው።

ይህም ሳይቀር የቤተ ክርስቲያን መምህራን የኩነታትን ምሥጢራዊ ትምህርት በቅዱሳት መጻሕፍት በልዩ ልዩ ምሳሌዎች ሲገልጹት እናገኛለን። ይኸውም የሰው የውኃ፣ የእሳት ምሳሌ ነው። የእነዚህም ምሳሌዎች መሠረት፣ ምንጩ ከመጽሐፍ እንዲሆንላቸው ስለፈለጉ፣ ከመጽሐፍ ቅዱስ ጠቅሰው አቅርቦታል።

ይኸውም፡-

- 1፣ «ውስተ ፀሐይ ሢሙ ጽላሎቱ። ጥላውን በፀሐይ ላይ አኖረ በሚል ጥላ ምሳሌ «ሥዕል» መሆንን ስለሚያስነገብ በፀሐይ ምሳሌ፡» 18/19፣ 15። ዕብ. 10፣ 11።
- 2፣ «እስመ አምላክነ እሳት በላዒ፡- አምላካችን የምታቃጥል እሳት ነውና» በመነሻም፣ በእሳት ምሳሌ። ዕብ. 12፣ 29። ዘጸግ. 4፣ 24።
- 3፣ «ወአሠርከኒ ውስተ ማይ ብዙኅ፣ ፍለጋም በብዙ ውኃ ነው» በመነሻም፣ በውኃ ምሳሌ ኩነቱን ለመግለጽ ተጣጥረዋል። መዝ. 76፣ 1።

አዎን፡- በእነዚህ በፀሐይ በእሳት በውኃ «በባሕር» የኩነታት ምሥጢር ሊገኙ ይቻላል። በብሉይም በተከሥቶ ህልውና ትምህርት የእነዚህ ምሳሌዎች መመሪያ ጠቃሚነት ጉላ ያለ ነው።

ዳሩ ግን ምሳሌው ከእነዚህ ግዕዝ ክሌላቸው ነገሮች ማለት ከግዘፍ ፍጥረት የተወሰደ በመሆኑ በህልውና መገናዘብ ረገድ ያለውን መሠረታዊ ትምህርት ተጨማሪ አድርጎ ሊገልጽልን አይችልምና፣ ብቁ ምሳሌ ነው ለማለት እምብዛም አያስደናቅንም።

ሊቃውንት በትርጓሜያቸው ለፀሐይ፣ ለእሳት፣ ለቀላይ ለባሕር የግብር ሦስት ስምዎች፣ የአካል ሦስትነት፣ የባሕርይ፣ የህልውና አንድነት የላቸውም። ሥላሴ በአካል ሦስት፣ በባሕርይ፣ በህልውና ግን አንድ ናቸው ብለን ከምሳሌው የተገኘ ተመሳሳይነትና ጉድለት፣ ልዩነትና ግንኙነት አስረድተዋል። ትርጓሜ ወንጌል የጳውሎስ 13።

«...» ከዳን ትርጓሜ ቅድስት ሥላሴ ክቴድርል ታተመ 1963 ዓ.ም.። «ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ» ተብለው ለተጠሩባቸው አስማተ ምግላላ በስመ ምክሻኝነት አቋም፣ ወይም ምሳሌ ሆኖ ለማስረዳት፣ በመጠኑም የሥላሴ ያህል የምታደፋፍረን ረቂቅዋ የሰው ነፍስ ወይም መንፈስ ናት።

የነሱ ጠባይዳት የሆኑ ልብ ቃል እስትንፋስ በመባል አንድ ምልዓተ ሕይወትን ለማለትም በላይ፣ እርስዋ ሕያዊትና ረቂቅ መሆንዋ፣ የሥሎስ ቅዱስ አስማተ ምግላላ በጠባይዋ አንጻር ልብ ቃል እስትንፋስ ተብለው በቅዱሳት መጻሕፍት የሆኑ የመግለጫነትዋ ጥቅም ዕጥፍ ነው።

እነሆም በመጽሐፈ ጥበብ፡- «መናፍስት ንጹሐት ለባውያት ወቀጢናት መናፍስት «የተጠኑ» ንጹሐትና ለባውያት «ባለግዕዝን» ናቸው» ተብሎአል። መ. ጥበብ 1/1።

ለሰዚህም ጴጥሮስ ዘምስር፡- «እስመ ረኪቦ ቀጢናት፣ በቀጢናት፣ ወረኪቦ ግዙፍት፣ ረቂቁን ለማግኘት በረቂቅ፣ ግዙፍን ለማግኘትም በግዙፍ ነው» ምዕላድ ከመሪ ጌታ ጳርጌ በሚገኝ መጽሐፍ የእጅ ጽሑፍ ተመልከት።

ለላውም ብሔራዊ ሊቅ፡ «ቀጢን ውለቱ ነገረ መለኮት ወየጎሥሥ ሕሊና ቀጢነ፣ ለሌሎች፣ ትምህርተ መለኮት ረቂቅ ነው። ረቂቅ ሕሊናም ያሻቀል» እንዳለ ሁሉ፡- የዕላድ ከመሪ ጌታ ጳርጌ የሚገኝ የእጅ ጽሑፍ።

የሌሎች አፈወርቅ፡-

«አስተሐይጽ ዘንተ እእኅየ በቅጥነተ ሕሊና፣ ለዝነቱ ትምህርት ኢይረከብም ዘለ በቅጥነተ ሕሊና፡- ይህን ትምህርት በቅጥነተ ሕሊና ካልሆነ ሊያገኙት የለም። አዎን፣ በቅጥነተ ሕሊና የሚታይ ከመንፈስ በቀር ሌላ ምንድን ነገር አለ?»

ለውሎስም «መኑ ብእሲ ዘየአምር ዘውስተ ልብ ሰብእ ዘእንበለ መንፈሱ ለሰብእ ሌላ፣ ከማሁኔ ለእግዚአብሔርኒ አልቦ ዘየአምር ሕሊናሁ ዘእንበለ መንፈሱ ዘእብሔር... ወጥበብ መንፈሳዊ ለመንፈሳውያን እለ ይፈክሩ ዘመንፈስ ቅዱስ። ሰው ውስጥ ካለው ከሰው መንፈስ በቀር፣ በሰው ልብ ያለውን የሚያውቅ ማነው? ለሆነ ከእግዚአብሔር መንፈስ በቀር የእግዚአብሔርን አሳብ የሚያውቅ የለም። ለመንፈሳዊም በመንፈስ ለሚተረጉሙ መንፈስን ከመንፈስ ጋር ለሚያስተያዩ ብሎአል። 1ቆሮ. 2፣ 11፣ 13። እያለ ሲያንጸጸር ይታያል።

እንደዚህ ሆኖ የተነገረውን አብነት በማድረግ፡ «ይልቁንም ንግበር ሰብእ ያለን ወበአምሳሊን፡- ሰውን በመልካችን በምሳሌያችን እንፍጠር» ሲል ራሱ ለእብሔር በቃሉ የተናገረውን መሠረት በማድረግ፣ በነገረ ነፍስ መንፈስ ምሳሌ፣ ላለን በህልውና መገናዘብን ብንማር፣ የተሻለ ሆኖ ይገኛል። ይህንም ስላልሁም ሊቃውንት በፀሐይ፣ በእሳት፣ በባሕር፣ በውኃ እየመሰሉ የተጠቀሙበትን እኔም መጥኝ ቦታ እያገባሁ በመግለጫነት ከመጠቀም ወደ ኋላ አልልም። ዘፍጥ. 1/7።

ነፍስ በእቅዎሚ የምትታወቅበትና የምትገለጽበት ነገር ቢኖር፣ በኩነታትዋ ነው። ለሌሎች የባሕርይዋ ኩነታት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ «ሕያውት» አካል መሆንዋን ያሳያል። ይህንም ስለ ምልዕተ አካል ትምህርት ስናጠና በነበርን ጊዜ፣ ለማረጋገጥ።

በግናቸውም፡- በግዘፍ ወይም በርቀት፣ በስፋት ወይም በጥበት፣ በደረጃ ወይም በእርጥበት፣ በጥጥርነት ወይም በለስላሳነት፣ የሚገኝ የዓለም ግዘፍ ህሉ፣ በልብ፣ በቃል፣ በእስትንፋስ፣ ጠባይዋን እንደምትገልጽ፣ በሰውነት ሕይወት እንዳለው አያሳይም ወይም ግዕዝን ያለው ሕይወት እንደሌለው ይታወቃል። ዘፍጥ. 2፡27።

ይኸውም፡- «ክብረት ለጠባይዕ አእምሮ ወሕይወት የጠባይዕ ክብርዋ እየሰጠ ሕይወት ነው» እንደተባለ ይታወቃል ዐረጋዊ መንፈሳዊ. ድርሳ. 22 ገጽ 117።

ደግሞ እንዲህ ዓይነቱ የዓለም ግዘፍ ህሉ፣ ራሱ ዐውቆ የሚሠራ ሳይሆን ሌላ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ ያለውና በእእምሮ የከበረ ሕይወትና ነባቢ አካል ይሠራበታል። ነባቢ የተባለው መልአክ ወይም ሰው ናቸው።

«እስመ ዘአልቦቱ ቃል ወእስትንፋስ ወዘሌኮነ ለባዌ ኢይገብር ምንተኒ ግብረ ዳዕመ ይገብር ቦመ ካልዕ። ቃልና እስትንፋስ የሌለበትና ለባዌ ያልሆነ ሁሉ ምን ሳይነት ሥራ ሊሠራ አይችልም... ነገር ግን ከእርሱ ሌላ ይሠራበታል»። ምዕላዊ ሰዓ ከብቱ ገጽ 5።

ማሳሰቢያ፡- ትርጓሜ ኪዳን ከቅድስት ሥላሴ ካቴድራል የታተመ 1963 ግ. ሊቁ ጳጥሮስ ዘምስር ከመሪ ጌታ ዳርጌ እጅ የሚገኝ። ብሔራዊ ሊቅ «ቀጢን ወላጅ ነገረ መለኮት ወየኅሥሥ ሕሊና ቀጢን አለ»። መጽሐፈ ጥበብ ገጽ 23። የሌላ አፈወርቅ ድርሳን ዐረጋዊ መንፈሳዊ ገጽ 117 ድርሳን 22።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

መሠረታዊ ሕይወት ስላለውና ስለሌለው አካል።

ከዚህ በላይ መሠረታዊ ሕይወት ስላለውና ስለሌለው አካል የተገለጸውን ባተነትንበት ጊዜ፣ የዕድሜና የእንስሳት ባሕርያዊ ሕይወት መኖሩን ስለምናስታውስ እላይ ስንናገር ለባዊት፣ ነባቢት ሕይወት ነፍስ የሌለችበት ፍጥረት ሁሉ ሕይወት እንደሌለው ይታወቃል ያልነውን ገለጻ የሚያጣርሰብን ሳይመስል አይቀርም። ስለዚህ ለይተን ለማብራራት ይቻላን ዘንድ፣ በተቀዳሚ የዕድሜ የእንስሳትን ሕይወት አቅርቦን፣ ብንመረምርና ጉዳዩን በዚያው አንጻር ከሌላዊና ነባቢት ሕይወት ብናመዛዘን፣ የተሻለ ይሆናል።

- 1፡ እነሆም የዕድሜን ሕይወት የወሰድንና የመረመርን እንደሆንን፣ የዕድሜ ህላዌ እንዲያደግ ለማድረግ አስችሎ መገኘቱን ይገልጻልናል። ነገር ግን የዕድሜ ሕይወት የገዛ ራሱ የእእምሮ ሆነ የነባቢ ክሂል እንዳለው አይገልጽልንም። ሊቁ አውሳብዮስ ዘቂዛርያ፡- «ወኃይለ በቀላትሰ በሁከተ ነፋስ ይነው ለወይግሰን፡- የቡቃያ «የሚበቅል ነገር» ኃይል የሚሆን ግን በነፋስ መታወቅ ያድጋልም ይጠፋልም» ሲል ገልጸታል። በመቅደመ ወንጌል ገጽ 18።
- 2፡ ስለ እንስሳዊት ሕይወት «ደመ ነፍስ» የተናገርን እንደሆነም ርግጥ ነው። እንስሳዊ ሕይወት አእምሮ ያላት ሆና ትገኛለች። ይኸውም «ወኃይለ

እንስሳዊት ህውክት ይለቲ ዘበሥምረት ወይለቲ ባ እምን አእምሮ ወበዘባቲ ኃይል። ዛ ይለቲ እንስሳዊ ት፡ ውስቲታ ይትረከብ ነጽሮ ወሰሚዕ፡ ወጣዕም አጺንዎ ወግሢሥ፡ ወዓዲ ተንሥእ ወነቢር። አንሳሕሱ ወጎድዕት፡ ፍትወት ወወሊድ መዓት፡ ወዛህል፡ ሕማም ወተበቅሉ፡ ተፈሥሖ ወግዘን፡ ነዌም ወነቲሕ፡ ሕይወት ወሞት፡ ወአምሳለ ዝነቱ በከመ ይትረከብ በውስተ እንስሳ። እንስሳዊት ኃይል ግን በእንስሳዊ ፈቃድ የምትነግሣ ናት። ከዕውቀት ወገንም አላት። ባላት ችሎታም እንስሳዊት ናት። በእርስዋም ማየት፡ መስማት፡ ጣዕም፡ ማሸሸተት፡ መዳሰስ፡ እንዲሁም መነጣት፡ መቀመጥ፡ መንቀሳቀስ፡ ዝግተኛነት፡ ፍትወት፡ ወሊድ፡ ቍጣ፡ ይቅርታ ማድረግ፡ ምቀኝነት፡ መበቀል፡ መደሰት፡ ማዘን፡ መተኛት፡ መንቃት፡ ሕይወት፡ ሞት በጠቅላላው የመሰሰለውና በእንስሳት እንዳለው ይገኛል»። ሲል አውሳብዮስ ገለጸ። መቅ ወንጌል 17።

እነሆም እንስሳዊት ሕይወት ከዚህ በላይ እንደ ተነገረው ሁሉ፣ ሕይወትነትዋ የአእምሮ በተነገረ መጠንና ደረጃ የሚታይ ሲሆን፣ ይህ አእምሮዋ የደመ አእምሮ እንጂ፣ በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በሕይወት፣ አቋም፣ የፈቃድና የጥገና፣ የጽድቅና የፍትሕ፣ የኃይልና የሥልጣን፣ የጥበብና የዕውቀት፣ የምክር መሰረት አይባልም። መዘ. 3፡18፣21። ዘፍጥ. 9፡5፣6። ዘሌዋ. 17፡11-14።

ስለዚህ ዳዊት «ሰብእስ እንዘ ክቡር ውለቱ ኢያለመረ ወኮነ ከመ እንስሳ ዘአልቦ ወተመሰሎ-ሙ፡- ሰው ግን ክቡር ሲሆን አላውቀም። ልብ እንደሌለው እንስሳ ሆነ፡ ለላላውም» በሚል አጠቃላይ ንባብ የሰው የሕይወት መንፈስ ክብር ያላት መሆኑን፣ እንስሳ ሕይወት «ደመ ነፍስ» ግን፣ ክብር ያላት ሕይወት አለመሆንዋን ገልጸታል። ግን እንጂ ዳዊት ሰው በመንፈሱ ክቡር ሲሆን፣ እንደ እንስሳ በመሆኑ እየተቁጨ የገታል። መዘ. 48/49፡20።

የእንስሳ ሕይወት የገዛ ራሱ ሕይወትነቱ ሆነ አእምሮው ከሥጋዊ የተፈጥሮ ጠባይዕ ግን ነውና፣ ዘለቁታ የሌለው ኃላፊም ጠፊም ነው።

ለቃውንትም፡- «ወአሐቲሰ ደመ-ነፍስ ይለቲ እምጠባይዕ ወይለቲሰ መዋቲት። ለሆነም ከተፈጥሮ ጠባይዕ ወገን የምትሆን ደመ-ነፍስ ናት፡ እርስዋም ሚች ናት» ለጥል። አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥሚ አርጋኖን የእጅ ጽሑፍ።

«ወኃይለ እንስሳ ዘይቤ ደመ-ነፍስ ይለቲ፡ ወብሂለ ደመ ነፍስ ዘተ-ነድር በደም ያለ ኃይል እንስሳ ያለውም ደመ-ነፍስን ነው። ደመ ነፍስ ማለትም በደም የምታድር ሕይወት ማለት ነው» ሲሉ ዐቃቤ ሰዓት ክብቱ ማስረጃ በመስጠት ለጠረጠሩት። ምዕላድ ዘዐቃ ሰዓት ክብቱ የእጅ ጽሑፍ። ሥረ ብዙ ከመሠረት ሕይወት ለአብ ገጽ 19-21 ያለውን ተመልከት።

በእግዚአብሔር መልክ ምሳሌ የተፈጠረችና ሰውም በነፍሐት «በእፉ እስትንፋስ» የተጠረጠረች የሰው መንፈስ ወይም ነፍስ ግን የመንፈሳዊት ሕይወት ማኅተም በጊዜና በጊዜ በግናቸውም ነገር ሁሉ የሚያስብ የሚመርጥ አርቆ ተመልካች አእምሮ ያላት የሆነ እንዲሁም ክፉንና ደግን፣ ጽድቅንና ኃጢአትን፣ እውነትንና ሐሰትን፣ ቅድስናንና ሕይወትን የመለየትና የፍትሕም ችሎታ፣ መርጦ በማድረግም የመወሰን ፈቃድ ሥልጣንና ህላ ያላት ናት። እንግዲህ ሕይወት ሲባል እንዲህ ዓይነቱ መንፈሳዊ የዕውቀት ክሂል የሌለው ሕይወት ሆኖ ሲገኝ ነው። ዘፍጥ. 2፡7። ዘክ. 12፡2። ኢሳ. 42፡5። ም. 1/16። ማቴ. 10፡28። መዘ. 12፡7። መዘ. 142፡1፡7።

ይህም በከዊነ ልብ፣ በከዊነ ቃል፣ በከዊነ እስትንፋስ፣ የተሟላ በሚሆን ከተፈጠረው ከሕይወትነት ፍጹምነት የተገኘ ውጤታዊ የተረከበ ክሂል ነው።

«ወዳዲ አክብሮ በንፍሐት ዛ ይለቲ ማኅተሙ ሕይወት መንፈሳዊት እንደ አክብሮ እምኩሎ ፍጥረት ዘታሕተ ሰማይ ወትትወወቅ በኃይል ንባብ። ዛ ይለቲ ለእግዚአብሔር ወአምሳሊሁ በከመ ይቤ መጽሐፍ፣ ወይእቲስ ዘሊት ወዘኢ ግብርት፣ ሀላዊት፣ ወዘኢ መዋቲት ኩናኒተ ሥጋ ወኃይሉ በእንተ ዘነት ወስተ ኩሎ፣ ወባቲ ይትረከብ ጥበብ ዘየኅስብ ወየኅሪ ልብ፣ ወአእምሮ እዛው ወመካናት ወኩሎ ምግባራት እንተ ትከውን በዘይእቲ ላዕሌሁ በሥልጣን ባሕሩ ሥዕልት ዘእንበለ ገቢር። ወገብረ ላቲ ሥልጣን በውስቴታ ትግበር በከመ ንርየን አልቦ ዘይኳንና ወዘይኳይላ ከመ ይኩን ሠናዳቲሃ ወእከያቲሃ በሥምረተ ስልብ በአምሳሌ መላእክት፡-

ዳግመኛም በንፍሐት አክብረው፤ እርስዎም ከሰማይ በታች ካሉ ፍጥረታት ይልቅ እርሱን «ሰውን» ያከበረባት መንፈሳዊት ማኅተሙ ሕይወት ናት። መጽሐፍ እንዳለ፣ እርስዎ የእግዚአብሔር ገጹና አምሳሌ ናት። የማትጻዕስና ግብር እሆኑ ሆኖ ያልተፈጠረች ናት። ነዋሪና የማትሞት ናት። በሁሉም ረገድ አንዲት ፈቃድ ስለተገኘች፣ ሥጋንና ኃይሉን የምትገዛ ናት። ጥበብም ማሰብም በእርስዎ ይገኛል የጊዜያትንና የቦታዎችን ማወቅ በእርስዎ አለ። በላዩ በምትኖርበት በሚሆነው ነገር ወደ ወቅቱ ናት። ብቻዎም በሥልጣን ልዩ ናት። ስትፈጠርም ከነገር የተቀረፀ ነገር ያልተፈጠረች ናት። በጎነትዋና ክፋትዋ በሕሊናዋ ፈቃድ በመላእክት አምሳሌ ዘንድ የሚገዛትና የሚያስገድዳት ሳይኖር የመረጠችውን እንድታደርግ በሙሉ ሥልጣን አድርጎላታል። እያለ፣ አውሳብዮስ ብሩህ አድርጎ የገለጸውን መሙላት ነው።» መቅድመ ወንጌል ገጽ 19።

ከዚህ የተነሣ እንደ ዕዎዎትና እንደ እንስሳ ያልሆኑ ነገሮች በእርስዎ መሰለፋቸው ይቅርና፣ የዕዎዎት ሕይወትና የደሙ-ነፍስ አእምሮ አለባቸው የሚሉ የእንስሳ ሕይወት በተፈጥሮ ባሕርይ ሆነ በግብር የሚያሳዩት አእምሮ በኩነት ለባዊት ነባቢት ሕያውት የሆነች ነፍስ ባሕርያዊ ፍጹምና ካለው ከሕያውነትዋ አዋቂ ከዚሁም ከምታስገኘው ከአእምሮ ክሂል ጋር በምንም አኳኋን በሆኑ ሊያወዳድሩዋቸውና ሊያመሳሰሉአቸው የማይቻልና መቃባቱም የማይገባ ነው።

ይህንም ለማረጋገጥ፡- «ወሀቤ ሕይወት እግዚአ» ተብሎ በኪዳን የተነገረው ብሔራዊያን ሊቃውንት ሲተረጎሙት፡- ከዕዕ ከአዕባን «ከድንጋዮች» ለሌላ እንስሳትን አራዊትን በደማዊት ነፍስ አክብሮአል። ከእንስሳት ከአራዊት ለይቶ ለወይን በነባቢት ነፍስ አክብሮአል። ይላሉ። ትርጓሜ ኪዳን ገጽ 55፣ 12።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት።

ሀላዌ ዕዕ ሀላዌ እንስሳ።

ሀላዌ ዕዕ ሀላዌ እንስሳ ከግናቸውም ነገር ጋር በአንድነት ግዕዝን የሌለው በግሉ አጠራር ከፍላቸው ተወስኖ የግጠሩ ሲሆን፣ ለባዊት፣ ሕያውት ነፍስ ወይም መገልገል ገን፣ ባለ ግዕዝን ወይም ግዕዝን ያላት በሚል ስያሜ በከፍልዋ ተለይታ ትጠራለች።

ከሂል ሕይወታዊ ውጤት ነው። ክሂልም ማለት በዚህ ጊዜ፣ በልቡና፣ በቃል፣ በነፍስ ህልውና በጽንዕት የሚገኝ የባሕርያዊ ሀላዌ ሕይወት አቋም ክፋን ደግን ምጡአትን እውነትንና ውሸትን ወዘተ ለይቶ የማወቅ መብትና ሥልጣን ነው።

«መንፈስ፣ ሕይወተ ሥጋ ንጽሕት ይለቲ ወቅድስት በኩሎ፡- የሥጋ ሕይወት የሆነ መንፈስ ግን ንጽሕትና በሁሉም ረገድ ልዩ ናት። አመክንዮ ዘሐዋ መ. ቅዱ. 41 ተጥር 39።

እነሆም ከዚህ በላይ የተነገረ የነፍስ አቋምም፣ ህልውናዋ በተሟላ ሕይወት የተለየ ሀላዊቱ፣ የሰው ነፍስ ክብርና ታላቅነት የሚገለጽበት ነው። እንግዲህ ይህን ዘመን ይመስለናል።

ቅዱስ ዳዊት፣ የእግዚአብሔር ሀላዌ እንዴት እንዳለ ሲያሳይ፣ ለነፍስ ያሉዋት ሆነ፣ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ በነገረ ነፍስ ምሳሌ ሲገልጸው እናያለን። የእግዚአብሔር ይቅርታ የልቡም አሳብ ምድር ዋላ፣ ሰማያት በቃሉ ጸኑ፣ በአፋ ስጋ ስም ኃይላቸው ሁሉ ነው። ይኸውም የአስማት ኩነታት ትርጉሙ ይዘታ፣ የእግዚአብሔር ቸርነት ወይም መዝገበ ሣህል የሆነ ልቡና የአብ ስም ሆኖ፣ የእግዚአብሔር ቃልም የወልድ ስም ሆኖ፣ የእግዚአብሔር እስትንፋስም የመንፈስ ስም ሆኖ ሲኖር፣ የብሉይ ሆነ የሐዲስ ኪዳን ኅብረተ ቃላት ተስማምቶበት ሆነውን እናስተውል ዘንድ ነው። ይህ የሥሎስ ቅዱስ አስማት ኩነታት ከሰው ኩነት አስማት በተወሰደ ምሳሌ ተገልጾ መነገሩን ተመልከትን። መዝ. 133/6፣ 11።

ነፍስ በአቋሟ የምትታወቅበት በኩነታትዋ መሆኑን፣ ይኸውም ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ የሚባሉ ሦስት የባሕርያዊ ኩነታት አንድ ላይ ተገኝተው፣ ፈቃድ፣ ክሂል፣ ሥልጣን፣ ያላት ሕያዊት አካል መሆንዋን ገልጸውልን አገኘን።

ከዚህ የተነሣ የዕዎዎት ሕይወትና ከደሙ-ነፍስ ሕይወት ጀምሮ እስከ በድን ግራታት ያሉት ነገሮች ሁሉ የማይመስሉአት፣ ጭራሹን እስከአካቲው ከእነዚህ ሁሉ ጋር የላቸው ግዕዝን ያላት የመጠቀሻ ልዕልት መሆንዋን ተረዳን።

በዚህም ሥልጣንና ክሂል ባለው በባለ አእምሮ ሕይወት መካከልና በበድን ወይም የሙከራ ሕይወት መካከል ያለውን ልዩነትና ቁም ነገር ለይተን ተገነዘብን። የቁም ግራታት ምሳሌ የሰው ነፍስ «መንፈስ» ከተጠቀሱት ሌሎች ፍጡራን ይልቅ፣ የቱን ህል ልዩ ፈቃድ ክሂልና ሥልጣን ያላት፣ ሆኖ ሕያዊት አካል ልትሰኝ የቻለች፣ ለነፍስ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ በተሰኙ በጠባይዎችዋ ኩነታት መሆኑን ነው።

ይህ እንዲህ ሆኖ ከተገለጸ ዘንድ፣ ይልቁን ታዲያ በገናንነቱ የታወቀ አምላክ ለአካላውያን ኩነታት ማለት በልብነት፣ በቃልነት፣ በእስትንፋስነት፣ ግሩምና ልዑል ሆነ የባሕርይ ሕይወቱ እንደምን አብዝቶ ይገለጻል! ሥልጣን ባለው ምጡቅና አርያማዊ ልላልናውስ ምንኛ ይታወቅ! መዝ. 32፣ 5፣ 6፣ ኢዮብ 16፣ 13። የሚያሰኝ አንክር ለሰው አእምሮ ዘንድ መቅረቡ የማያጠራጥር ነው።

እነሆም ከዚህ በላይ እንዳየነው ሁሉ፣ የሰው ነፍስ መንፈስ ያን ያህል ልዩ ክሂልና ሥልጣን ያላት ሕያዊት አካል ሆና በመገኘትዋ፣ «ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ» በተሰኙ የእግዚአብሔርን ኩነታት መሆኑ ታውቋል። ከመግለጫነትዋም በተመራገበት አቋም፣ የእግዚአብሔርን የአካላቶቹን ኩነታት ሁሉና፣ በአካላውያን ኩነታቱ በልብነት፣ በቃልነት፣ በእስትንፋስነት፣ ግሩምና ገናና የሆነ የባሕርይ ሕይወቱ ፈቃድ፣ ክሂል፣

ሥልጣን፣ ምጡቅ በሆነ አምላካዊ ልዕልና ደምቆ፣ አንፀባርቆ ሊታወቅልን ለመገንዘብ የሚያበቃ ነው።

ሰለዚህ በነገር ነፍስ ያኘነው ምሳሌያዊ ጥቅም በምሥጢር ሥላሴ ትምህርት ላይ ባለ አኳኝን እጅግ የተወደደና በክብርም መጠበቅ ያለበት ነው።

የምሥጢር ሥላሴን ትምህርት እንድንማርባት ነፍስ የዚህን ያህል የሚያስገኝ ዋጋ ያላት ሆና ከተገኘች፣ በዚህ ጽሑፍ ስለ ነፍስ አቋም በተደጋገመ የምወስደው ጥናት ከፍ ያለ ግምት የሚሰጠው ነው።

ማሳሰቢያ፡-

ዲዲስቅ አመክንዮ ዘሐዋርያት ቅዳ ዘሐዋርያት ገጽ 41 ቍጥር 39።

ምዕራፍ አሥራ ሦስት።

ነፍስ በምሳሌነትዋ የምትሰጠው ጥቅም እንዴት ባለ አኳኝን ይታይ ይሆን?

የፍጡር ሰው ነፍስ በሁሉናዋ የፈጣሪን ህሉና አሟልታ ለመግለጽ ትችላል። ይሁን እንጂ፣ በምሳሌነትዋ የመሰላል ያህል አእምሮን ወደ ለምሳሌ ለማሸጋገር የሚረዳ ትምህርት ትሰጣለች ብንል ያለ አሉታ የሚያስኪድ ነው።

እንደ መሰላል ሆና አእምሮአችንን ወደ እምነት ማለት፣ ወደ መንፈሳዊ ትምህርት መለኮት ጨበጣ የሚያሸጋግር ምሳሌን ከፍጡር ነገር እንወስድና እንቀበል ዘንጭ ልዑል እግዚአብሔር በፍቅሩ የገለጸልን መንገድ ሆኖ፣ ከቅዱሳት መጻሕፍት ምስክርነት ተሰጥቶን እናገኛለን። አዎን፣ የአእምሮአችንን ደካማነት በምናውቀው መጠን ይህን አብነት መከተል ግድ ሳይሆንብን እንዳልቀረም፣ ይኸውም፡- በየትምህርት መስክ ሁሉ ዘወትር የምናየው ነው። ማቴ. 13 በሙሉ። ዮሐ. 15፣ 12። ዘኁል 12፣ 8። ሕዝ. 26፣ 28።

ይህን በምንልበት በዚህ አጋጣሚ፣ በምሳሌና በአማናዊ «እውነተኛ በሆነ» ነገር መካከል ያለውን ልዩነትና ግንኙነት ሳንጠነቅቅ አናልፍም።

ሊቁ ቅዱስ ቄርሎስ፡- «እስመ ምሳሌ ይውላድ እምአማን ወይገባ እምተጠናቅቆ፣ ምሳሌ ከተገለጩ እውነት ያንሳል። ተጠናቆ ከመታየትም ጉድቆ ይገኛል» ብሎ መናገሩ የሚታወስ ነው።

ዮሐንስ አፈወርቅ፡- «ወሕገ ምሳሌ ይቴሐት እምነ ራዕይ እሙን፡- የምሳሌ ሕፃ ወይም በምሳሌ የመጠቀ ደንብ ግን ከዓይነተኛው አማናዊ ትርኢት ዝቅ ያለ መሆን ግልጽ ነው» ብሎአል።

ባስልዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወአርአያስ ባሕቱ ኢኮነ ተውላጠ ህላዌ አላ ትእምርቆ ያበጽሕ ኅብ መሥፈርተ ጽድቅ፡- ምልክት የህላዌ «የባሕርይ» ልዋጭ አይደለም። ነዘ

የላከትንቱ ወደ እውነት ልክ ወይም መሥፈሪያ ያደርሳል» ሲል አብራራ፡- «የሰ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 423 ክፍል 1 ቍጥር 19።

እንዲሁም፡- «እስመ ምሳሌ የሐፀፀ እምነ ዘይሚስሉ ቦቱ በከመ የሐፀፀ ሰምዕ ወርቅ ከማሁ የሐፀፀ ብእሲ እምእግዚአብሔር አምሳሉ፡- በምሳሌ ከሚገለጸው ነገር ምሳሌ ይጉድሳል። ሰም ከወርቅ እንደሚያንስ ሰውም በምሳሌው ከፈጠረው ሚክላብሔር ያንሳል» ተባለ። መዝገበ ሃይ ገጽ 66።

ሊቀውንቱ የሰጡት ማስረጃ ትክክለኛ ነው። መቼም ምሳሌ አይነር አላሉም። ግን ምሳሌ እየሆነ ተገላጩን ወይም ዓይነተኛውን ትርኢት ለመግለጽ የሚቀርብ ሁሉ፣ በሙሉ ይመስለዋል ከሚል አሳሳች አሳብ እንድንጠነቀቅ አስገንዝበዋል።

ሰለዚህ፡- አንድን ምሳሌ ወስደን ልናውቀው ወይም ልናሳውቀው የምንፈልገውን ማሳን ረቂቅ ይሁን ግዙፍ ነገር ለመረዳት ወይም ለማስረዳት በምንጠቀምበት ጊዜ፣ ለምሳሌ ተመሳሳይነት ካለው እንደ ሰምና ወርቅ ወይም እንደ አዎንታ አንጻር ባለው ግን፣ መጠቀም ይኖርብናል። ጉድለቱን ከምሉዕነቱ ለማስተያየት ከፈለግን ደግሞ፣ ለላላ አድርገን በአሉታ አንጻር፣ ወይም በአፍራሽ አንጻር፣ አለዚያም በምዕት ጉዳና ለምሳሌ አቀራረብ መግለጽ ይኖርብናል።

እነሆም እነዚህና የሚመሳሰሉ የቅኔ ጉዳዮች ተገላጩን ወይም አማናዊውን ነገር ምሳሌ ለመግለጽ እንደሚያስችሉ የታወቀ ነገር ነው።

መቼም ቢሆን፣ ሄዶ ሄዶ የምሳሌ ጥቅሙ፣ ለትምህርት ተፈላጊ የሆነውን ማሳንተኛውን ነገር ለመግለጽ የማስቻሉ አብነት ነው። ቅኔም በልዩ ልዩ ጉዳና መደንገጉ ሁሉ ቁም ነገር እንዲጠቅም አይደለምን?

ሰለሆነም አስቀድመን እንደተነጋገርንበት፣ አሁንም ቤታ እግዚአብሔራዊ ህሉናን ማሳን ነፍስ አቋም በመመሰል ሊገለጽልን ቅዱስ ፈቃዱ ሆኖአል። እንዲሁም ከሆነ፣ ለምሳሌ ትምህርት ሁኔታ በምናብራራበት ጊዜ፣ ከቅዱሳት መጻሕፍት መሠረታዊ ኅሳብ ማሳንንወጣ፣ ዮሐንስ አፈወርቅና ቄርሎስ ሌሎችም ሊቃውንት ስለ ምሳሌ አቋም ማለጹትን አብነታዊ ማስጠንቀቂያ መመሪያችን ማድረግ ይኖርብናል።

የሰው ነፍስ በልብነትዋ፣ በቃልነትዋ፣ በእስትንፋስነትዋ፣ ጠባይዓት ለሥላሴ ማሳን ትምህርት ምሳሌ አድርገን በትምህርት ረገድ ስንጠቀምባት፣ ገላጭ በመሆን አቋም ቀጥታ የምትመሳሰልበትና ቀጥታ የማትመሳሰልበት መንገድ መኖሩን፣ በቅድሚያ ማወቅ ለሰፈላጊ ነው። በቅድሚያ እንዲታወቅ ያስፈለገበትም ወዲያና ወዲህ የሚያንገላታውን ግንዛዤ አስተሳሰብ፣ በመካከል ቀጥታ መሥመሩን ይዞ ለመሄድ እንዲረዳ ነው።

ሰለዚህ በአዎንታ እያመሳሰልን በአሉታም እያንጻጸርን የምንጠቀምባቸውን የነገር ክፍለን ምሳሌዎች፣ አቅርቦን እንመለከታለን።

ምዕራፍ አሥራ አራት።

ነፍስ በአቋሚ በሥላሴ ኩነታት በአዎንታ ስለምትመሳሰልበት ጅ

1ኛ፣ መጀመሪያ ነገር የነፍስ አስማተ ጠባይዐት ከሥላሴ አስማተ ኩነታት ጋር፣ በሰመ መኩሽ መመሳሰላቸው ነው። አዎን፣ የነፍስ ጠባይዐት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣

ተብለው ይጠራሉ። የሥላሴ ኩነታትም «ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ መጠራታቸው በቅዱሳን መጻሕፍት የተረጋገጠ ሆኖአል። መዝ. 32፣ 10፣ «ወሀየንተ ልብ ዘዘየ ነአምሮ ለአብ ህየ ወሀየንተ ቃል ዘዘየ ነአምሮ እግዚአብሔር።» ቴዎዶሮ ዘዕንቄራ ሃይ አበ 78 174 ክፍል 1 ቁጥር 19።

ከዚህ ስላለው ልብ ከዚያ አብን እናውቀለን። ከዚያ ስላለ ቃልም የእግዚአብሔርን ቃል እናውቀለን።

2ኛ፣ ነፍስ ምንም እንኳ በአካልም አንዲት ብትሆንም ሦስትነት የጠባይወት ሆነች ሆኖ ሲሆን፣ ራቅ ብለን ጠቅላላ ትርጉሙን ስንመለከት የአንድነትና የሦስትነት አቋም ያላት በመሆኑ፣ በዚህ አቋም የእግዚአብሔር አንድነት ሦስትነት የምትገልጽ ምሳሌ ሆና ትታያለች። ዘፍጥ. 1፣ 27።

3ኛ፣ ነፍስ ጠባይወት በገላጭነትና በተገላጭነት አቋም ሲታይ፣ የተለየ ህልውናቸው ቅደም ተከተል የሌለበት ነው። ይህስ እንደምንድነው? ቢሉ፣ እስትንፋስ ከሚወጡበት ልቡና ወደ ጓላ ሳይሉ፣ የሚወጡበት ልቡናም ሳይቀድሙ ተረከቦአቸው አንድ ጊዜ እንደሆነ መገኘቱ ነው።

በዚህ ምሳሌ፣ «አሐቲ ቅድምናሆሙ ለሥላሴ» የሥላሴ ቅድምና አንዲት ብለን የምናምንበት በሥላሴ ቅዱስ ኩነታት አቋም፣ ከልብ የሚወጡ ቃልና እስትንፋስ ከሚወጡበት የሚገለጹበትን ልብ ሳይቀድሙት፣ ወይም ሳይቀድሙባቸው የተለየ ህልውናቸው ያለቅደም ተከተል ወይም የአንድ ቅድምና መነሻ የሌለው ዘለላለን እንደሆነ መገኘቱ፣ ይገለጻል።

4ኛ፣ በሥላሴ ቅዱስ ኩነታት የልደትና የፀሐት የመውጣት ሁኔታ የሚታይ ሲሆን ያለመለየትና ያለተመትሮ በአንድ ህልውና የመገኘት አቋምም አለው።

«ንእመን በሃይማኖት ከመ ይትዋሐድ መለኮት በአብ፣ እስመ እምአብ ተወልደው ወልድ ወመንፈስ ቅዱስሂ ወዕአ እምኔሁ እንዘ ኢይቀድም አሐዱ እምካልዑ ወካል እምካልዑ ወበልደተ ወልድ ወፀአተ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ይትዋሐድ መለኮት ሥላሴሁ ለአምላክነ። መለኮት በአብ እንደሚቀረጽ በሃይማኖት እንመን። ወልድ ከአብ ተወልዶአልና፣ መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ ወተቀከልና። ይህም አንድ ከሁለተኛው ሁለተኛውም ከሦስተኛው ሳይቀድም ነው። ወልድ ከመወለድና መንፈስ ቅዱስም ከአብ በመውጣት የአምላካችን ሦስትነት ይቀረጻልና» ብሎአል። ባስልዮስ ዘቂሃርያ ሃይ አበ 78 107 ክፍል 1 ቁጥር 6።

ይህን ምሥጢራዊ ህልውናን ለመግለጽ ምሳሌነቱ በሙሉ ብቁዕነት ባይኖረውም ነፍስ ጠባይወት አቋም ወደዚህ የሚያቋናጥ የሚመራ ምሳሌነት በመጠኑ አለው።

5ኛ፣ ነፍስ ህልውናዋ «መኖርዋ» በምልዕተ ሕይወት የሚታወቅ ሲሆን በምልዕተ ሕይወት ለሚኖር ልዑል ባሕርይ ለሆነ አምላካዊ ህልውና መኖር፣ መግለጫ ሆኖ ለማስረዳት ያስችላል።

6ኛ፣ ነፍስ ሦስቱ ኩነታት ያለቅደም ተከተል በአንድ ጊዜ የመገኘታቸው አቋም ከዘለላለማዊነት ያለ ቅደም ተከተል ለኖረ ተረከቦ «መገኘት» ለሥላሴ የኩነታት ህልውና መግለጫ ነው።

ማሳሰቢያ፡- ተረከቦ «መገኘት» ስንል አእምሮ ሲያይ የእኛን አእምሮ በሚመለከት ገለጻ መናገራችን ነው እንጂ፣ የእግዚአብሔርን ሲመለከት፣ የሚነገር አይደለም። እግዚአብሔር የተገኘበት ጊዜ የለም። እግዚአብሔር ዘለላለማዊ ነው።

1) የማትመሳሰልበት ግን በአፍራሽ የምትነጻጸርበት፤

1) የሥላሴ አካላት ሦስት ሲሆኑ፣ ነፍስ አካል ግን አንዲት መሆንዋ፣ ይህ የማይመሳሰሉበት ነው።

2) የሥላሴ ቅዱስ ሦስት አካላት በየኩነታቸው እርስበርሳቸው ሲገናዘቡ፣ ነፍስ ግን፣ አንዲት አካል ከመሆንዋ የተነሣ፣ ከዚህ ከአንድ አካልነትዋ በቀር፣ በልብ፣ በቃል፣ በእስትንፋስ የምትገናዘቡ ሌላ አካል ሆነ የአካልም ስም የሌላት ናትና፣ በዚህ ረገድ አትመሳሰልም።

3) ነፍስ ጠባይወት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ አንዲት በመሆን ስለምትታወቅ ስለ አካልነትዋ ሕይወት አቋም ብቻ ሲገለጹ፣ የሥላሴ ቅዱስ ኩነታት፣ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ ግን እርስበርሳቸው ተገናዝበው አንድ ሕይወተ ባሕርይን «የህላዌ መለኮትን» አቋም ይገልጻሉ።

ከዚህም ሌላ የማትመሳሰልባቸው ጥቃቅን ጉዳዮች ይገኛሉ። እንግዲህ እዚህ ላይ በዘር ባየናቸው ገላጭ፣ ወይም ምሳሌ አድርገን ልንጠቀምባቸው ከነገረ ነፍስ ግን፣ ለሆኖቻቸው፣ ቀጥታ በሚመሳሰሉና በማይመሳሰሉ ምሳሌዎች፣ የምሥጢረ ሥላሴ ሆኖች በየስልቱ ሊታተቱ ነው። እነሆም ምሳሌዎቹ በሚገቡበት ተገቢ ቦታ ሁሉ ግለሰብነት አቋም እየተገኘ፣ ትምህርታዊ እርዳታቸውን ያበረከቱልናል።

ሥላሴ ነፍስን በዚህ ይመስሉታል። በዚህና በዚህ ግን አይመስሉአትም የሚል ግን፣ መሠረቱ ምንድን ነው? የሚል ጠያቂ ይኖራል። አብነቱስ ከየት የተገኘ ነው?

ሌላየ «የልዑል» ባሕርይ ህሉና ምልዕተ ሕይወት በነፍስ ምልዕተ ሕይወት ይለዩ።

ነፍስ ህሉናዋ «መኖርዋ» በምልዕተ ሕይወትዋ የሚታወቅ ሲሆን፣ ይኸውም ምልዕተ ሕይወት መታወቅ በምልዕተ ሕይወት ለሚኖር ልዑል ባሕርይ ለሆነ ህሉና «የኖር» መግለጫ በመሆን ለማስረዳት ያስችላል ብለናል።

ይህን ከሥር ለማጣራት ብንፈልግ፣ የሰው ነፍስ ለባዊት፣ ነባቢት፣ ሕያውት፣ ለሥጋዋ፣ የተሰጠውን ትምህርት እዚህ ላይ እናስታውስ።

ከእነዚህ ከሦስቱ ጠባይወት «ኩነታትዋ» አንዱ ከሌሎቹ ተለይቶ ህሉናዋ «የኖርዋ» የተገለጸበት ጊዜ የለም። አንዱ ከሌለ፣ ሁሉ ይታጣሉ። አንዱ ኖሮ ሁለቱ ጠቅላይ በጊዜ የለም። ይህም ነፍስ በተለየችው ሰውነትና «ሥጋ» በሥጋና በነፍስ ቆም ሚገኝ ሰው መካከል ተለይቶ የሚታወቅ ነገር ነው።

ሰው በሚባልበት ጊዜ ከሥጋው፣ ከቃሉ፣ እስትንፋሱ ተለይተውት ልቡናው ወይም ልቡናውና እስትንፋሱ ተለይተውት ቃሉ ብቻ፣ እንዲሁም ልቡናውና ቃሉ ተለይተውት እስትንፋሱ ብቻ ሲቀርለት፣ ታይቶ አይታወቅም። እንደምን ቢሉ፣ ምት ሲባል፣ ሕያዊት አካል የሆነች ነፍስ ህሉናዋን «መኖርዋን» የታሰታውቅባቸውን ሁሉ እንደያዘች ከነበረችበት ሥጋ ተጉዛላች ማለት ነው። ማቴ. 17፣ 51። ሉቃ. 23፣ 47፣ 148። መዝ. 12፣ 7።

ባስልዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወበከመ ላቲ ለነፍስን ጽንዕ እንዘ ልዕልት ትትዋሐድ የሰለ ሥጋ ወኢይትገደፍ እምኔሃ መንፈስናሃ ዘህላዌ፡- ለነፍሳችን ጽንዕ እንዳላትና ከሁለተኛ ሆኖ እያለችም፣ ከሥጋ ጋር እንደምትዋሐድ፣ ይህም የሕይወትነትዋ አደኗር ሆኖ ተቀባይነትን ይገኛል።» ያለውን ያስተውሏል። የአደኗርዋ ሕይወት

ልብ፡ ቃል፡ እስትንፋስ አይለዩም ማለትን ለማስረጃት የቀረበ መግለጫ ነው።
አበ ባስ ዘአን ፲፮ 422 ክፍል 1 ቍፕር 15።

ይህን ካየን ዘንድ የሥላሴ ኩነታት የተባሉ ከዊን ልቡና፣ ከዊን ቃል፣
እስትንፋስ የልዑል ባሕርይ ህሉና መኖር ምልዓተ ሕይወት የሚያስረጁ ናቸው።

ከዊን ልቡና ያለ ቃልና ያለ እስትንፋስ፣ ከዊን ቃልም ያለ ልብና ያለ እስትንፋስ
ከዊን እስትንፋስም ያለ ልብና ያለ ቃል የኖረበት ወይም የሚኖሩበት ጊዜ የለም።

እነሆም በተሰጠን በነገረ ነፍስ ምሳሌ የልዑል ባሕርይ ህሉናን ምልዓተ ሕይወት
አንጻረን ለንገረ ገጽ 117።

ዐረጋዊ መንፈሳዊ ስለ እግዚአብሔር ሲናገር፡- «ወአለጋ ጊዜ አመ ነበረ እኔ
አእምሮ ወሕይወት» ያለ አእምሮና ያለ ሕይወት የኖረበት ጊዜ የለም ብሎ ማለት
በምልዐተ ሕይወት የሚኖር የሌሉ የባሕርይ ህልውና እግዚአብሔር ከአእምሮ
ከሕይወት የመነጨ አኗኗር የሌለበት መሆኑን ለማስረጃት ነው። ዐረጋዊ መንፈሳዊ
ድርሳን 22 ገጽ 117።

ስነትዩም «እለ ይሰልብም ንባዕ ወሕይወቱ ልቡናዊ» ቃልንና ሕይወት
እንደሚገፋት አንሁን ይላል። ስነትዩ ሃይ አበ ገጽ 506 ክፍል 2 ቍፕር 11።

በዘርዘር ከጠቀስናቸው፡ ነፍስ ቀጥታ ከምትመሳሰልበት ምሳሌ፣ የነፍስ የግድግዳ
ኩነታት ያለቅደም ተከተል በአንድ ጊዜ የመገኘታቸውን አቋም፣ ያለ ቅደም ተከተል
በዘለዓለማዊነት ለኖረው ለሚኖረው፣ ለተገኘ ዘለዓለማዊ ተረክቦ የሥላሴ የኩነታት
ህልውና መግለጫ ነው ስላልነው፣ ከዚህ ቀጥሎን እናብራራለን።

ይኸውም፡- ነፍስ የተፈጠረች መሆን ሳይቀር፣ በሦስቱ ጠባይዎች
«ኩነታት» በከዊን ልቡና በከዊን ቃል በከዊን እስትንፋስ አቋም ባሕርይ ተረክቦ ወይም
በአንድ ጊዜ በተገኘችበት ምሳሌነት አንጻር፣ ዘለዓለማዊን የሥላሴን ኩነታትና ሦስቱ
ኩነታት ብልጫ ወይም ማኅበራዊ ሳይታይባቸው ሊኖሩ መቻላቸውን ለመግለጽ
አስችላለች። ማለት ፍጡርና ደካማ አእምሮአችንን ረድታለች። ይህንም መግለጫ
ከትምህርተ መለኮት አንዱ ቀዋሚ ትምህርት ነው።

እንዳየነው ሁሉ፡ ነፍስ ወይም መንፈስ ከሂል ያላት ፍጽምት ሕይወት መሆን
ሊረጋገጥ የተቻለው፣ የአካልዋን ምልዐተ ሕይወት ሊያሳዩ የቻሉ ባሕርያት ነው።
«ጠባይዓተ ነፍስ» ማለት ከዊን ልብ፣ ከዊን ቃል፣ ከዊን እስትንፋስ፣ አንድ ላይ በአንድ
ተረክቦ ከመገኘታቸው የተነሣ መሆኑ፣ ቀደም ብሎ ከተገለጸው የሚታወስ ነው።

በመሠረቱ እያንዳንዱ ሥላሴያዊ ኩነት ሁሉ አንድ ላይ በመገኘት በአንድ
ኅብረታዊ መገናዘብ፣ ከሂል ያለው የልዑል ባሕርይ ሕይወት ያለምንም ሕፃዕ በምልዐተ
መታየቱን ያስገነዝባል።

የዚህንም የማስተዋሉ ጥቅም ከፍ ያለ መሆኑን በአንጻሩ ባለው ተቃራኒ ገጽ
ልንገረው እንችላለን።

ለምሳሌ፡- እያንዳንዳቸው አካላውያን ጠባይዓት ማለት «ከዊን ልብ፣ ከዊን ቃል፣
ከዊን እስትንፋስ» በየኩነታቸው ጸንተው መገኘታቸው ቀርቶ፣ ተጠቃልለው እንደ
ቢሆኑ ኖሮ፣ ወይም ከዊን ቃልና፣ ከዊን እስትንፋስ፣ ተጠቃለው አንዱን ከዊን ልቡና
ብቻ ቢሆኑና፣ ከዊን ልቡናና ከዊን እስትንፋስ ቀርቶ፣ ከዊን ቃል ብቻ ቢሆኑ ኖሮ፣
እንዲሁም ከዊን ልብና ከዊን ቃልም ሳይኖሩ ቢቀሩና ከዊን እስትንፋስ ብቻ ቢሆኑ ኖሮ፣

... እንደምን በሆነ? ለባዊ ምልዐተ ሕይወት እንዴት ሊኖር በተቻለ? የባሕርይ
... ሕይወት የሚታወቅባቸው ግብራት ፈቃድ፣ ከሂል ሥልጣን እንዴት ሊታወቁ
... የባሕርይ ፍጹም ሕይወት የሚታወቅባቸው ግብራት ፈቃድ፣ ከሂል ሥልጣን
... ሊታወቁ ተቻለ፣ የእነዚህ መገለጫ ባይኖርስ ፍጥረታት ካለመኖር ወደ መኖር
... ሊኖሩ እንዴት በተቻለ?

... ከዊን ልብ ያለ ቃልና ያለ እስትንፋስ፣ ከዊን ቃልም ያለ ልብና
... ነፍስ፣ ከዊን እስትንፋስም ያለ ልብና ቃል፣ ምንም ዓይነት ግብር ቢሆን፣
... ለሌላ ሊፈጸም አይችልም ነበርና፣ በትሥልስተ አካላት ምልዐተ ሕይወት ወይም
... የሕይወት ፍጽምና ሊታይ ወይም ሊታወቅ ባልተቻለም ነበር። እንዲሁም የእያንዳንዱ
... የአካል፣ ኩነታት በመገናዘብ የሚዋሐዱበት ወይም በህልውና የሚኖሩበት
... ትሥልስተ ወይም ተዋሕዶተ መለኮት የሚባል አቅዋም ባልታየም ነበር።

ስለዚህ እያንዳንዱ የሥላሴ አካላዊ ጠባይዕ «ኩነት» ያለቅድምና ያለ ተድገር
... ላይና በዘለዓለማዊ ተረክቦ፣ በአስፈላጊነቱ መጠን በታወቀና በተረጎጠ አካላት
... ያለበት ቀዋሚ ነገር ሆነ።

... ላይ ሳይኖርበት፣ በዘለዓለም ሥላሴነቱ መጽናቱም ተረጋግጦ የሚታይበት ሆነ።
... ተዋሕዶ በርእሱ ወንባቢ በወልድ ወሕያው በመንፈስ ቅዱስ፣ ወልድ ቀዋሚ
... ወንባቢ በአብ ወሕያው በመንፈስ ቅዱስ፣ መንፈስ ቅዱስ ቀዋሚ በርእሱ ወንባቢ
... ማለት ወለባዊ በወልድ።

አብ በራሱ ቀዋሚ ነው። በወልድም ነባቢ «ተናጋይ» ነው። በመንፈስ ቅዱስ
... ነው። ወልድ በራሱ ቀዋሚ ነው «በአብ ለባዊና በመንፈስ ቅዱስ ሕያው ነው።
... ገረሰ ቅዱስም በራሱ ቀዋሚ ነው። በአብ ለባዊ በወልድም ነባቢ ነው።» የሚለውን
... ማለት ኅሳብ መገንዘብ ነው። አቀራረቡንና አቀማመጡንም ማስተዋል ነው። ሳዊሮ
... ማለት ድርሳ 1 ገጽ 142።

ምዕራፍ አሥራ አምስት፡፡

ተጋብእ በተከፍሎ ወተከፍሎ በተጋብእ፡፡

አንድነት ሳለ መለየት መለየትም ሳለ አንድነት ከዚህ ቀጥሎ የምንወስደው
... ማለት «ተጋብእ በተከፍሎ፣ ወተከፍሎ በተጋብእ» ሲሉ ሊቃውንት የምሥጢረ
... ማለት ተአሎ-ጊያዊ ትምህርት ለመቀየስ የደነገጉትን ሕገ ውሳኔ ይሆናል። ይህንም
... ገልጸው በነገረ ነፍስ ምሳሌ ነው። ዳሩ ግን ከነገረ ነፍስ በምንወስደው ምሳሌም
... ለተግባራት ሳይቀር፣ የአቀራረቡን ጉዳይ መለወጥ እንዳለብን ማስተዋል ይኖርብናል።

ስለምን ቢሉ? ምሳሌውና አማካኝው የሚለዩበትና የሚዛመዱበት ሁኔታ መኖሩን
... ማረጋገጥ መሠረታዊ አቋም አመልክቶ ስለተገኘ ነው። አስቀድመን እንደተናገርን
... ለማኖረው ተገላጭ «ዓይተኛ ነገር/ክምሳሌው ፈቀቅ ብሎ በሚገኝበት ጊዜ፣ ተሰቦና
... ለማኖረው በምሳሌው መጠን ጭብጥብጥ እንዲል መጨቁን የለበትምና ነው።/
... ማለት ምሳሌ ጭብጥብጥ ለማኖረው እንደሚገባ ማለት ነው።

ነው። «ሥሉስ ዘኢይሴይቅ /የማይጨፈለቅ ሦስትነት/ የሚለውን ማለት ነው። ሳርጎ ዘአርማንያ ፲፮ 195 ግጻዌ ትምህርት አብሰለጠሰ።»

ሰለዚህ ነው፤ ምሳሌውና አማካኝው ተገላጭ ተተካክለው፤ ወይም አንዱ አላገለገለውና መስሎ ጉን ለጉን በሚሄዱበት ጊዜ፤ በአዎንታ ደንብ እያዛመዱ በሚለያዩበት ጊዜ ደግሞ፤ በማንጸጸር እያመዘዘን፤ ምሳሌውና አማካኝው አንዱ ዘላለፈ በልጦ ወይም አንሶ ቢገኝ ደግሞ፤ ልዩነቱን በአፍራሽ ጉዳና አንጻራሪን በማሳየት እያብራራን መግለጽ አለብን።» የሚል የሊቃውንቱን አብነት መከተል ይቻላል።

ይህን እያሰላሰልን የተጋብአ በተከፍሎ፣ የተከፍሎ፣ በተጋብአም ለገለገለን በመለየት፣ መለየትም በአንድነት ውሳኔያዊ ደንጋጌን ለማጥናት እንሞክራለን።

መቸም የነፍስ ኩነታትና፣ የኩነታት አስማት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ ተከተል አንድ ላይ የመገኘታቸው ርዕይ ፈቃድ፣ ክሂል፣ ሥልጣን ያላት ለገለገለች ሕያውትና ባለ ግዕዝን የነፍስ አካልን ብቁዕ በሆነ ቁመናዊ ህሉና ለማየት አስተላለፎች ይህም አስረጅ ሆኖ የዘለዓለም የሥላሴ አስማት ኩነታት በተሰኘ የልብ፣ የእስትንፋስ፣ አንድ ላይ የመገኘት ርዕይ፣ ግሩምና ገናና ፈቃድና ክሂል፣ ሥልጣን ያለው የእግዚአብሔር ሕይወተ ባሕርይን ፍጹምነት እንድንመለከት ተመርተንበታል።

ዳሩ ግን «ተጋብአ በተከፍሎ ተከፍሎ በተጋብአ» አንድነት በመለየት መለየት በአንድነት ስለሚል፣ ስለ ምሥጢራዊ ድንጋጌ መንገድ ለማጥናት በምንጥጠር ጊዜ፤ ምሳሌው እንዲሁ እንደመጣበት አኳኋን አይሄድልንም። ልዩነቱንም በሚከተለው መረዳት ነው።

እነሆም፡- በነገረ ነፍስ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ የሰው ነፍስ አስማት ከሆነ በመሆን ልዩ ክሂልና ሥልጣን ፈቃድ፣ ያላት አንዲት አካል መሆንዋን ከግልጽ በቀር፣ ኩነታቱ የየራሱ ህሉናዊ ጠባይዕነትን /መነሻን/ ሲገልጹ አይታዩም። በሌላ አቀራረብ ብንናገር፤ ሦስቱ ሁሉ የአንዲቱ ነፍስ የአካልዋ ጠባይዕነት ይገኛሉ እንጂ፤ እያንዳንዳቸው የሚታወቁበት በየሰው ተለይቶ የሚጠራ ልዩ ልዩ እንዳላቸው አይገልጹም።

የሥሉስ ቅዱስ አስማት ኩነታት ግን፣ ግሩምና ገናና የሆነ የሕይወተ ባሕርይ ፈቃድና፣ ክሂል ሥልጣንም ምጡቅ በሆነ አምላካዊ ልዕልና በማሳየት ብቻ የተሰጠ ሳይሆን፤ የሦስቱ አካላት ኩነታት ወይም ደግሞ በዐረጋዊ መንፈሳዊ አባባል «ወከላ» እሑሊ በእንተ ጠባይዕነት ስቡሐት። ስለተመሰገን ጠባይዕነት እንደዚህ አሰባሰብ እንደተባለው ነገር ሆነው መታወቃቸውን ይገልጻሉ። እነሆም የሚለያዩበት ሁሉ መኖሩን በዚህ ለማየት ይቻላል። አንባቢም በዚህ የመለያየት ሁኔታ ምሳሌውን ገላጭ ከአማካኝ ተገላጭ ካለመመጣጠን ጉድሉ መገኘቱን ያስተውሏል። ዐረጋዊ መንፈ ደ 22 ገጽ 117።

ግሳሲያ፡- «የተጋብአ» ማለት መሰብሰብ /ሰብሰብ/ አንድነት የማለትን ትርጉም ያሳያል። ተከፍሎ «ሲባልም፣ መከፈልን መለየትን የሚል ፍቺ ይገልጻል። እንገላ «ተጋብአ በተከፍሎ ወተከፍሎ በተጋብአ» ተብሎ ሲነገር፣ አንድነት ሳለ ልዩነት ልዩነት ሳለም አንድነት እንዳለ ለመግለጽ ሲባል፣ የሚነገር ትምህርታዊ ኃይል ሳለ ነው።

ለዚህ ቃል፣ እስትንፋስ የአንዲት ሰብአዊት ነፍስ አካል ጠባይ ከመሆን በቀር፣ አካላት ጠባይዕነት ወይም የሦስት አካላውያት ኩነታት ሆነው ካለመገኘታቸውም ለአንድ ባሕርይ ሕይወትን ለማሳየት ሲገናዘቡ አለመታየታቸው ደግሞ፡- ሌላ ማለት ማለት ነው። ይህም ሲሆን፣ የምሳሌውና የአማካኝው ተገላጭ መለያያ ሁለት ማለት ነው። እነርሱንም በሚከተለው ዝርዝር ያለውን ልዩነት መመልከት ነው።

ሀ፡ የአንዲት ነፍስ ጠባይዕነት፣ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ የሦስት ልዩ ልዩ አካላት ጠባይዕነት ሆነው አለመገኘታቸው ሲሆን፡-

ለ፡ የአንዲት ነፍስ ጠባይዕነት ለብዙ አካላት አካላውያን ጠባይዕነት በመሆን አንድ ባሕርይ ሕይወትን ለማሳየት፣ እርስበርሳቸው ሲገናዘቡ አለመገኘታቸው ነው።

በአንጻሩ ያለው ልዩነት ደግሞ እንደሚከተለው እናያለን።

ሀ፡ የሥሉስ ቅዱስ ኩነታት ከነገረ ነፍስ ያላቸውን መለየት መከፈል በሌለበት በአንድ መለኮት ያሉ የሚኖሩ፣ የሥላሴ ኩነታት ግን የእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል መሆናቸውን ይገልጻሉ።

ይኸውም፡-

«አእምን ከመ አብ ልብ፣ ወወልድ ቃል ወመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስ»። ሲል ያዕቆብ ዘእልበረዳኢ እንደተናገረው ነው። ያዕቆ ዘእል መገባባ ሃ.

ለ፡ የሦስት አካላት ኩነታት በመሆንም አንድ ባሕርይ ሕይወትን ለማሳየት እርስ በርስ ይገናዘባሉ።

እነሆም፡- «ተጋብአ በተከፍሎ ወተከፍሎ በተጋብአ» ተብሎ የተደነገገውን ጠራዊን ሕግና መሠረታዊ አቋሙን ለመረዳት የሚያስችለን ትምህርት በዚህ ላይ እንገነዘባለን።

ም ዕ ራ ፍ አሥራ ስድስት።

በነፍስ ኩነታትና በቅድስት ሥላሴ መካከል ያለው መለያ።

በነፍስ ኩነታትና በቅድስት ሥላሴ ኩነታት መካከል ስላለው መለያ ለተነገረው ለግድግድ ቀጥሎ ያለው ገለጻ ተደራቢ ማስታወቂያ በመሆን ጉልቶ እንዲታየን ማለት ነው።

ይኸውም ነፍስ በአካልዋ አንዲት ስትሆን፣ ኩነታተ ነፍስ የሚባሉት ነባቢነት፣ ለሦስት የአንድ አካልነት ጠባይዕነት ሆነው መገኘታቸውን ነው።

የሥላሴ ኩነታት /ጠባይዕነት/ የተባሉ ለባይነት ነባቢነት ሕያውነት ግን፣ ከመሠረቱ ለአንድ ባሕርይ መለኮት የነበሩና ያሉ ናቸውና። የሦስት አካላት ኩነታት /ጠባይዕነት/ ለሦስቱ የሚያሳዩ ናቸው። ስለዚህም እንጂ፣ የአንድ አካል ኩነታት /ጠባይዕነት/ በመሆን አይገኙም። የሦስት አካላት ኩነታት /ጠባይዕነት/ ሆነው እንደመገኘታቸውም ለግድግድ እርስበርሳቸው አካላትን አገናዝበው የሥላሴ አንድ ባሕርይ መለኮትን ይገልጻሉ።

ሊቀ ሊቃውንት ኃይለ መስቀል ገ/መድኅን /አቡነ ማቴዎስ/ ሥርወ ሃይማኖት በተባለው መጽሐፋቸው ስለዚህ ትምህርት ሲገልጹ፡- «ነገር ግን ነፍስ ልብ ያለ አካል የላትም። ሥላሴ ግን እንዲህ ሳይሆኑ፤ አብ አካላዊ ልብ ነው። በአካሉ ይታያል። ወልድ አካላዊ ቃል ነው። በአካሉ ይታያል። መንፈስ ቅዱስም አካላዊ ሕይወት ነው። በአካሉ ይታያል። ስለዚህ ሥላሴ ሦስት አካላት በመሆናቸው ከነፍስ ይለያሉ። በከነዓን በመገናኘብ ከነፍስ ጋር ይመሳሰላሉ»። በማለት አስረድተዋል። ሥርወ ሃይማኖት 45፣ 46።

«ወለለአሐዱ እምአካላት ቅድስት ሥላሴ ያበጽሕ ፍጹም መለኮተ ምስለ ዘላለ አካል ወስም።»

ከቅድስት ሥላሴ አካላትም እያንዳንዱ ከገዛ ራሱ አካልና ስም ጋር፡ የሥላሴ ፍጹምናን ብቁዕ ያደርጋል። ባስልዮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 420 ክፍል 1 ቀጥሎ የሆነ

ስለዚህ በአካልዋ አንዲት ለሆነች ነፍስ ጠባይዐት/ኩነታት/ በሥላሴ በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በሕይወት፣ የኩነታት ነፍስ ይዞታ መካከልና አንድ ባለሙያ መለኮትን ተገናኝቦው በሚገልጹ ልቡና ቃል እስትንፋስ በሚሰጥ በሥላሴ የአካላት ኩነታት ይዞታ መካከል ያለውን ተቃራኒ ልዩነት፣ ጠንቅቆ መረዳት ነው።

ነፍስ አንድነትና ሦስትነት ያላት በመሆንም፣ ስለ እግዚአብሔር አንድነት ሦስትነት ትምህርት የምንጠቀምበት ምሳሌ ብትሆንም ቅሉ፣ በአካል ረገድ አካላት ሆኖ የምትጠራው በአንድ አካል ስም ሆኖ ነው። ሦስትነት ግን፣ ጠባይዐትን ሆነ ኩነታት ሆነ የሚገልጸው።

የሥላሴ ህሉና /አኗኗር/ ግን እንዲህ አይደለም። ሦስትነቱ የአካላት ሆኖ የአካላቸውን ስም በጽናቱ እንደተጠበቀ ሦስቱን አካላታቸውን በሚያገናኝበት ኩነታት በህልውና፣ በመለኮት ወይም በባሕርይ አንድ ሆኖ መታወቅ ነው።

«ለእሉኒ ልብ ወቃል እስትንፋስ በሙ አካል ለለርእሱ ወይሰመዩ ሠለለ በአካል።»

ለእነዚህ ልብ ቃል እስትንፋስ በየራሳቸው አካል አላቸው። «እየአካላቸው ሦስት ተብለው ይጠራሉ።» እንደተባለ ተመልከት።

ስለዚህ ሦስቱን የሥላሴ አካላት ምን ጊዜም አንዲት ከምትሆን ከነፍስ አካል ሙሉ በሙሉ አመጣጥና መመሰል፣ ትምህርቱን አወጣጠ ትምህርት እንዲሁ ያደርገዋልና፣ ጠንቅቆው ካልተረዱት፣ የአገላለጹን ይዞታ እንዲያናጋው የሚያስፈልገው ነው።

በርግጥ ከዘላለም እስከ ዘላለም ሳይለወጥ፣ በሦስትነት የጻፍውን የማይወሰንና የሆነ ፈጣሪ የሆነ የእግዚአብሔርን ትሥልስተ አካላት፣ እንደተፈጠረች ነፍስ አንድ አካል ይሁን ብሎ ሙሉ በሙሉ መነሣት፣ የተገለበጠሽ ፈጣሪን በፍጡር አሳብ ማለፍ ለመፍጠር እንደመቃጠት ያህል የሚያስቁጥር ነው።

የሥላሴውን አያያዝ ባለማወቅ ከሚመጣ ስሕተት መጠበቅ ያስፈልጋል።

ለሁሉ እግዚአብሔር በቸርነቱ ለምሥጢሩ መግለጫ መቁናጠጫ እንዲሆን ለሆነ ምሳሌ፣ አያያዝን ካለማወቅ የተነሣ ከቅዱስ መጽሐፍ ትምህርት ውጭ በላይኛው መጠንቀቅ ያለብን እንደዚህ ባለ ጊዜ ነው። «ከአያያዝ ይቀደዳል» የሚለውን ምሳሌ አለመዘንጋት ጠቃሚ ነው።

በእውነቱ ፍጡር ሰው፣ ምሳሌው እንዲያመቸኝ ብሎ፣ የማይለወጠውን የሚያወሰነውን የአምላክን ዘለዓለማዊ ህላዌን እንደ አሳቡ ለማድረግ እንደማይቻለው የሆነበት፣ የአእምሮ መቅሰፍት እንዳይወድቅበት፣ ትሕትናን በመልበስ ተጠንቅቆ ማሳኘት አለበት።

እግዚአብሔር በነቢዩ በኢሳይያስ ሲናገር «በማን ትመስሉኛላችሁ? ወይስ በምን ምሳሌ ታስተያዩታላችሁ?» እስከ ማለት የደረሰው እንደዚህ ቢሆንበት አይደለምን? ሌላ 40፣ 18።

ይህ በራስ አሳብ የሚራመዱበት መንገድ እነሰባልዮስን ያሳሳተ ሆኖ ተገኝቶአል። በዘላለም ሊሳሳቱ የበቁት፣ ሦስቱን አካላት ሥላሴን፣ ለባዊነት፣ ነባቢነት፣ ስምነት፣ ጠባይዐት ሆነ በአንዲት የነፍስ አካል ሊመስሉ በተነሡ ጊዜ ነው።

ስባልዮስ በዚህ በተነገረው ምሳሌ፣ የእግዚአብሔርን ሦስት አካላት አንድ አካል ማድረግ ቃጣ እንጂ፣ በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በእስትንፋስነት ሕይወት አይደለም ላለም። በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በእስትንፋስነት ሕይወት አይደለም አለማለቱም የሚታወቀው፣ ፈጣሪነቱን፣ አዳኝነቱን፣ ማሕዋዊነቱን እምና መገኘቱ ነው። /ይህ ሆኖ ግብር ነውና/።

መቼም የመፍጠር፣ የማዳን፣ የመቀደስ፣ ክሃል በልብነት፣ በቃልነት፣ በእስትንፋስነት ካልተገለጸ፣ ምልዐተ ሕይወት የሌለው መሆኑ ነው። ይህን በልዕልና በሕይወት ሕይወት ያልሆነ አይሠራውምና ነው። ስለዚህ ይህን አልካደም። ዳሩ ግን በዘላለም ሦስቱን የሥላሴን አካላት በአንዲት ነፍስ አካልና ለአንዲት የነፍስ አካል ለባይ ሦስቱን የሥላሴን አካላት በአንዲት ነፍስ አካልና ለአንዲት የነፍስ አካል ለባይዐት እንጂ፣ አካላት ለባይዐት፣ በነባቢነት፣ በእስትንፋስነት፣ እንዲሁም ዐሐይም አንዲት ስትሆን ብርሃን ሙቀትም፣ መገለጽም በእስትንፋስ ለመመስሉ ትልቅ ስሕተት ተሳሳተ። በገዛ ራሱ አሳብ እግዚአብሔርን ያህል ጌታ ለሌለው ምሳሌ ሊመስለው በመነሣቱ ታላቅ የአእምሮ መቅሰፍት ወደቀበት። ሮሜ 1፣ 21።

በእርሱ አንጻር ደግሞ ያሻሻሉ መስሎአቸው፣ ሦስት ኩነታት ነፍስ ባሉባቸው በሦስት የነፍሳት አካላት፣ የሥላሴን ትሥልስተ አካላት ሊመስሉ የተነሡ እነ ዮሐንስ ተዐቃቢ የሚባሉ ወገኖች ተገኝተዋል።

ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 319 ክፍል 1 ቀጥሎ 11፣ 91።

እነዚህም በዚሁ ጉዞአቸው በሦስት አካላት ሆነ ኩነታት /ጠባይዐት/ አንድ ባሕርይ ለመለኮት የሚገናኙበት ወይም በመገናኘብ ዘለዓለማዊ ሆኖ የሚኖረውን አካላት ሥላሴን

ወደ ዘጠኝ ጠባይዓት /ኩነታት/ በማባዛት የተበተኑና የማይገናዘቡ ሦስት ለየ ለየ አማልክትን እስከ መፍጠር የደረሱ ናቸው።

ወደዚህ ሁኔታ ለመድረስ መነሻ የሆኑት፡- ቀጥሎ ያለው ነው። እነዚህ ለየ ለሥላሴ ሦስት አካላት እንዳሉባቸው ባረጋገጡ ጊዜ፡ ምሳሌን ሲፈልጉ፡ በትንሹ መጻሕፍት የነፍስን ሁኔታ አገኙ። አንዲት ነፍስ አንዲት አካል እንደሆነች ሀሙስ ለሦስት አካላት ሥላሴ መግለጫ ሦስትን ነፍሳት በየአካላቸው ደረደሩ። የሀሳብ ሲያደርጉም በእያንዳንድቸው ነፍስ ሦስት ባሕርያት ነፍስ መኖራቸውን ለመጀመሪያ ስንግተውና ሳያስቡበትም ቀርተው ነው።

እነዚህ ወገኖች ምንም እንኳ ተከራካሪዎቻቸው እውነተኛ ትምህርት አብረው ሲገልጹላቸው ቢገባቸውም ቅሉ፡ ተከራካሪዎቻቸው ወደሚያምኑበት «የሀላው መገናዘብ» ወደሚባል የተራቀቀ ትምህርት መግባቱ ደግሞ ከበዳቸው። ስለዚህ በቀላሉ ራስ ራሳቸውን በቻሉ በሦስት ገናን ባለጸጎች አመሳሰለው። በተመሳሳይነት ሆኖ አንድ ናቸው» ብለው ሲወስኑ፡ ለእነርሱ አሳብ ቀላልና አመች መንገድ ሆኖ ታያቸው እንደዚሁም ሁሉ እልካቸውን ከዚህ ጋር በማደጋገፍ አምርረው ይገፉበት ሆኖ በሌላ ዓለማዊ ያደጉና በዚህም ከበርቴነትን ያገኙ ባለ ሥልጣኖችም፡ መንገዱን ትምህርት በመንፈሳዊ መራቀቅ የሚገለጽ መሆኑን ስለማይገባቸው፡ ባደጉበት ምሳሌ ተማርከው፡ የእነዮሐንስ ተወቅቶን አሳብ ደገፉና በስሕተታቸው እንዲገባ ይገፋቸው።

በዚህ ጉዳይ ተመርተው እምን ላይ እንደወደቁ ባያስተውሉም፡ እነዚህ ወገኖች በሦስት አካላት ኩነታት ተገናዝበው በአንድ ሕይወት ባሕርይ ወይም ህላዌ መላኩ በማይጠቀሙ፡ ማለት ተጋብሎ በሌላቸው በሦስት አማልክት ማመናቸው ተረስቶ ሊታለፍ የማይቻል ጉዳይ ነው።

በቅዱሳት መጻሕፍት በብዙ ስፍራ በተለይም በእራት ዘጸአት 20፡3። ላይ እግዚአብሔር፡ ኢታምልክ ባዕደ አምላክ ዘእንበሌየ።

«ከእኔ በቀር ሌሎች አማልክት አይሁኑልህ ብሎ በሚያውጅበት ጊዜ» ከእነ በቀር ሌሎች አማልክት አይሁኑልህ» ባለማለቱ እንዲሁም፡-

«ወኢትሰግድ ለአምላክ ነዘር እስመ እነ ውሎቱ እግዚአብሔር አምላክክ እግዚአብሔር አምላክህ ነኝና ሌሎች አማልክት አትሰገድ» በሚልበት ጊዜ፡ «አ አምላክኝህ ነንና፡ ከእኛ በቀር ሌላ አትሰገድ» ባለማለቱ «ሰግደት አምልኮት ለአ አምላክነቱ ማድረግ የተመሰከረ ነገር ነው።

እንዲሁም «አሐዱ ውሎቱ እግዚአብሔር አምላክክ።

አምላክህ አንዱ እግዚአብሔር ነው» የሚለው ቃል የመጽሐፍ ቅዱስ መሠረታዊ ቃል ነው። ዘጸአ. 20፡2፤ 5። ዘዳግ. 6፡3፤4። ማር. 12፡29፤ 30። 1ቆሮ. 8፡4። 1ጢሞ. 6፡16። ዘዳግ. 32፡12። ቍጥር 39፤ 40። ኢሳ. 43፡10፤ 11። ኤር. 10፡6፤7። እነዚህን ጥቅሶች ከላይኞቹ አገናኝና ተመልክት።

ታዲያ እነዮሐንስ ተወቅቶ ይህን ክልፍ ለእግዚአብሔር በግልጽ የተነሳ መሠረታዊን እምነት ትተው በአሕዛብ ልማድ በብዙ አማልክት ማምለካቸው አይደለምን? የሚያስገርም ድርጊት ነው። ይሁን እንጂ በሰይፍ የሚያጠቁ አይደሉት ባዮች ስላሉባቸው፡ ብዙ አማልክት በማምለካቸው የእነ ዮሐንስ ተወቅቶ ድፍረትን እየጨመሩ ገፉበት እንጂ አላፈሩበትም።

እውነተኞቹ መምህራን ግን፡- «ወኢትሰግድ ለሠለቱ አማልክት አላ ለአሐዱ ለሀላው ወንሰምዮሙ በሠለቱ አስማት አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ ለአሐዱ ወአሐዱ ኃይል እንደ ሠለቱ አካላት ኡጉዛን በፅዕረተ አሐዱ መለኮት ላይ፡- ለአንድ አምላክ እንጂ ለሦስት አማልክት አንሰግድም። በሦስት ስሞች አብ፡ ላይ፡ መንፈስ ቅዱስ፡ ብለን እንጠራቸዋለን፡- እነርሱም ሦስት አካላት ሲሆኑ፡ ላይ መለኮት አንድ ኃይል ናቸው። በአንድ መለኮትና ህላዌም የተያያዙ ናቸው» ላይ ተናገረ። ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ሃይ አበ ገጽ 211 ክፍል 1 ቍጥር 6፤ 7።

የዮሐንስ ተወቅቶ ትምህርትንም ሲያወግዙ፡- «አኮ ከመገ ሃይማኖትን አላ ለነሰ ላይ፡ ላይ አሐደ አምላክ ንስብክ፡ ወአሐደ ህላዌ ወአሐደ መለኮት ወአሐደ ጎይል ላይ፡ ጎይል ከመ በገዢ ሱታፈ ለለአሐዱ አሐዱ አካላት በከመ ይቤ ዮሐንስ ተወቅቶ ላይ፡ ላይ ህላዌ በዕቡዳ ምስለ እለ ይብሎ ሠለቱ ህላዌ ዘመለኮት፡ አኮ ገንቱ ንባብ ላይ፡ ላይ ቤተ ክርስቲያን፡ በቅንነት ላለን ለእኛ ግን እምነታችን እንደዚህ አይደለም። ላይ ግን አንዱን አምላክ እንሰብካለን፡ አንድ ህላዌ አንድ መለኮት አንድ ኃይል ብለን ላይ፡ ላይ ታላቅ፡ አንድ እንደማለታችንም ሁሉ፡ እያንዳንዱን አካላት አንድ የምንል ላይ፡ ላይ አይደለም። በስንፍናው የሚመካ ዮሐንስ ተወቅቶ ሦስት አማልክትና ሦስት የአካላት ላይ፡ ላይ ከሚሉ ጋር እንደተባበረ አንልም። ይህ የቅድስት ቤተ ክርስቲያን ፈሊጥ ላይ፡ ላይ ምህርት አይደለምና» ከራ ሃይ አበ ገጽ 391 ክፍል 1 ቍጥር 11።

እንዲሁም፡- «ውሎቱ አሐዱ አምላክ ወአኮ ሠለቱ፤ አሐዱ እግዚእ፤ ወአኮ ላይ፡ ወከብረ ምልክናሂ ልዑል ለመለኮት»

እርሱስ አንድ አምላክ ነው እንጂ፡ ሦስት አማልክት አይደለም። አንድ ጌታ ነው ላይ፡ ላይ ገዢ ጌቶች አይደለም። ልዕልና ያለው የአምልኮት ክብርም የመለኮት ነው» ላይ፡ ላይ መለኮት ሲኖዲ ዘአንጾኪያ ወደ አባ ሚናስ ዘእስክንጅርያ የላከው ገጽ 439 ክፍል ላይ፡ ላይ ቍጥር 5።

እንግዲህ በአንድ መለኮት ያሉ ሦስት የሥላሴ ኩነታት፡ የሦስቱ አካላት ጠባይዓት ላይ፡ ላይ ሆኖቸውን፡ የነፍስ ሦስት ጠባይዓት ግን፡ የአንዲት አካል የነፍስ ጠባይዓት ሆኖቸውን አጥብቀን ማስተዋል ይገባናል።

የዚህንም ልዩነት ለመረዳት ጠባይዓቱ የአንዲት አካል ናቸው። ወይስ የሦስት አካላት ናቸው? በሚል ጥያቄ ላይ ብናተኩር፡ መልሱ በማያሻማ ሁኔታ ጉልህ አድርጎ ላይ፡ ላይ ለያብራራልን ይችላል።

ይኸውም፡- የነፍስ ጠባይዓት የአንዲት አካል ነፍስ ጠባይዓት ሆነው የሚታዩ፤ ነፍስ ለአካል አንዲት ናትና፡- የሥላሴ ግን የሦስት አካላት ኩነታት በመሆን ይገኛሉ። የከንያቱም ኩነታት ሆነው የሚገልጹአቸው አካላት ሦስት ናቸውና ነው። ይህም ከላይኛው ያለው ልዩነት በግልጽ የሚያስታውቅ ሁኔታ ነው። «አአምን ከመ አብ ልብ፡ ላይ፡ ላይ ወወልድ ቃል፡ ወመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስ»።

እንዲሁም የነፍስ ጠባይዓት በአንድ ህላዌ ተገኝተው ነፍስን ከሂል ያላት አንዲት ላይ፡ ላይ ሆኖት አካል እንደሆነች አሳይተዋል እንጂ፡ እርስበሳቸው አይገናዘቡም። የሥላሴ ኩነታት ግን ሦስቱን አካላት ሥላሴን በአንድ ህላዌ መለኮት /ሕይወት ባሕርይ/ ለገናዘቡ በአንድ ህልውና ያዋሕዳሉ።

ምዕራፍ አሥራ ስምንት።

ኩነታት ለየአካላቱ ከዊን ስለመሆናቸው።

ኩነታት የየአካላቱ ሲሆኑ ቀጥሎ ባለው መሠረት ነው።

- 1፡ ልቡና ቅኑመ ስሙ አብ ለተባለ አካል ከዊን ልብ በመሆን ስሙ ኩነቱ /ጠባይ/ ነው።
- 2፡ ቃል ቅኑመ ስሙ ወልድ ለተባለ አካል ከዊን ቃል በመሆን ስሙ ከ /ጠባይ/ ነው።
- 3፡ እስትንፋስ ቅኑመ ስሙ መንፈስ ቅዱስ ለተባለ አካል ከዊን እስትንፋስ /እስትንፋስነት/ ወይም ሕይወት በመሆን ስሙ ኩነቱ /ጠባይ/ ነው።

ያዕቆብ ዘእልበረዳኢ፡- ገጽ 34 ቍጥር 13 መዝገበ ሃይ በቅድስት ሥላሴ የታተመ በ1959 ዓ.ም.።

«አአምን ወእትአመን ከመ አብ ልብ፣ ወወልድ ቃል፣ ወመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስ» ባለው መሠረት ይረዷል። በስመ እግዚአብሔር ዋሕድ ዘይሜለስ በአካላት ወኩነታት ተብሎ በፍትሐ ነገሥት በመጽሐፈ ሥርዓት ተገልጿል።

ፍትሐ ነገሥት አንቀጽ 1።

እንግዲህ ይህ አቀራረብ «አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ የመጠሪያ ስሞች፣ የአካላት ሥላሴ /አቃኒም/ መጠሪያ አስማት መሆናቸው ሲታወቅ፣ «ልብና ወይም ከዊን ልቡና፣ ቃልነት ወይም ከዊን ቃል፣ እስትንፋስ ወይም ከዊን እስትንፋስ /ሕይወትነት/» ተብለው ሲነገሩ ግን፣ ለየአካላቱ የኩነታት አስማት ሆነው መነገራቸውን ይገልጻል።

በትምህርተ መለኮት አባባል፣ «ከዊን ልብ፣ ከዊን ቃል፣ ከዊን እስትንፋስ እያለ ኩነታት» በሚል አነጋገር «ስለ ልብና፣ ቃል እስትንፋስ» ለይቶ መናገር፣ ደጋግመው ተመልክተንዋልና እንግዲህ የሚያደናግረን አይሆንም። የአባባሉ መሠረት አላሳይሆን፣ ከአበው መጻሕፍት ተነግሮ በመቆየቱ ሥረ ነገሩን በቅንነት ለመመርመር አቅርቦ መመልከቱ ተገቢ ነው።

ለምሳሌ፡- ያዕቆብ ዘእልበረዳኢ፡- «አአምን ከመ ውለቱ አምላክ በሠለሰ ኩነታት። አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ። ወአአምን ከመ ውለቱ ዋሕድ በመለኮት ወሥሎስ በኩነታት፣ ትሥልስት በተዋሕዶ ወተዋሕዶ በትሥልስት፣ ተከፍሎ በጥባራ፣ ወጥባራ በተከፍሎ። አልቦ ፍልጠት ማዕከል ልቡናው ወገባቱ ወሕይወቱ እብል ወእትአመን ከመ አብ ልብ ወወልድ ንባብ ወመንፈስ ቅዱስ ሕይወት። በሦስት ኩነታት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ አንድ አምላክ እንደሆነ አምናለሁ። በመለኮት አንድ እንደሆነና በኩነታትም ሥሎስ እንደሆነ፣ ሦስትነት በተዋሕዶ፣ ተዋሕዶ በሦስትነት፣ ተከፍሎ፣ በአንድነት፣ አንድነት በተከፍሎ እንደሆነ፣ በልቡናው በቃሉ በሕይወቱም መካከል ልዩነት እንደሌለ፣ አምናለሁ። ዳግም አብ፣ ልብ፣ ወልድ ቃል /ንግግር/ መንፈስ ቅዱስ ሕይወት እንደሆነ አምናለሁ። እየታመንሁም እላለሁ።» ሲል ከነምሥጢሩ አትቶ ገልጿል። መዝገበ ሃይ ገጽ 33 ቍጥር 12።

ሠለስቱ ምእትም በፍትሐ ነገሥት፡- «በስመ እግዚአብሔር ዋሕድ በመለኮት ሠለስ በአካላት ወኩነታት። በመለኮት አንድ በሚሆን በአካላትና በኩነታትም ሦስት ሠለስ በእግዚአብሔር ስም» ሲሉ ቃሉን ከምሥጢሩ ጋር በማዛመድ ተናግረዋል። ነገሥት አንቀ. 1።

ምዕራፍ አሥራ ዘጠኝ።

እኛ ኩነታት የምንላቸው ሁሉ ከየሊቃውንቱ ልዩ ልዩ አባባሎች አላቸው።

ለለሆነም፡- እኛ «ኩነታት» የምንላቸውንና ያልናቸውን «ልብን፣ ቃልን፣ እስትንፋስን ኩነታት ሳይባሉ፣ ከየሊቃውንቱ በልዩ ልዩ መጠሪያ ሲነገሩ መገኘታቸው ማሳል። በኩነታት ቦታ እየገቡ ሲጠቀሙባቸው የነበሩ ስምችም የሚከተሉት ናቸው።

ለስም፡-

- 1ኛ፣ ኃይላት፣
- 2ኛ፣ ጠባይዓት፣
- 3ኛ፣ ባሕርያት፣
- 4ኛ፣ መለኮት፣
- 5ኛ፣ አሣሪ፣
- 6ኛ፣ ግዕዝ፣
- 7ኛ፣ ግዕዝ ጠባይዕ፣
- 8ኛ፣ ህላዌ፣
- 9ኛ፣ በባሕርይና በአካላት መካከል ስም ይውጣለት በመባል የተጠቀሙ ናቸው።

ከዚህ በላይ በዘርዘር የተገለጹት በአስማተ ኩነታት ቦታ እየገቡ የተናገሩ ስምችንና መጻሕፍትን ከነማስረጃቸው ስናቀርብ፣ አንባቢ በትጥነተ ሕሊና ሆኖ ጠብቀው እንደምን ባለው አቋሙ መገኘቱን ያያል ብለን ተስፋ እናደርጋለን።

1ኛ፣ ኃይላት፡- እነሆም፡ «ዐረጋዊ መንፈሳዊ ኃይላት» ብሎአቸው እናገኛለን። እንደሚከተለው ቀርቦአል።

«ወሰብ ይትኔጸር ወይትሔለይ በሠለስቱ አካላት ይትሔለይ ምስለ ኃይላቲሁ» የሚሉ አካላት በሚታዩበትና በሚታሰቡበት ጊዜ፣ ከኃይላቱ ጋር ይታሰባል።»

እነሆም፡- በብዛት ምጣኔ ሦስት አካላት ብሎ በየአካላቱ ኃይላት ብሎ በብዛት መናገሩና ኃይላቲሁ ብሎ የዘረዘረለትም ለእያንዳንዱ አካል መሆኑ ማረጋገጥ፣ እኛ አካላውያን ወይም የሦስቱ አካላት ኩነታት ያልነውን «የአካላት ኃይላት» በሚል ዘይቤ መናገሩ እንደሆነ ይታወቃል። ዐረጋ መንፈሳዊ

2ኛ፣ «ጠባይዓት» ብሎ የተናገረም ይህ ዐረጋዊ መንፈሳዊ ነው።

ቃሉም፡- «ወከመዝ እሔሊ በእንተ ጠባይዓት ስቡሐት፡-»

ስለ ተመሰገኑ ጠባይዓትም እንደዚሁ አስባለሁ።

ከዚህም ስለ ተመሰገኑ ጠባይዓት ሲል፣ ጠባይዓትን አስማተ ኩነታት ሊገባበት ቦታ አግብቶ መናገሩ አገባቡ ሊያስገነዝብን ይችላል።

ህላዌ በልዩ ልዩ የሰመ ህላዌያት አቋም የሚነገር ቃል ሲሆን፤ በዚህ በሌላው ኩነታት ቦታ ተተክቶ ሲነገር መገኘቱን፤ ከዚህ ቀጥሎን እንገልጻለን።

«ህላዌ ዘአብ፡ ህላዌ ዘወልድ፡ ህላዌ ዘመንፈስ ቅዱስ፡ አሐዱ ወ-እቱ ህላዌ፡- የአብ ህላዌ፡ የወልድ ህላዌ፡ የመንፈስ ቅዱስም ህላዌ፡ በህላዌ የተባበሩ ህላዌ» ተባለ። ይህን የተናገረው ያሬድ ነው። ድን ዘስብከት በዚህ ጊዜ እስተካከለ ህላዌ የተባለው አገናዛቢው ኩነት መሆኑ ነው።

ዳግመኛም «ሠለስቱ ህላዌ በአካላት ወአሐዱ ህላዌ በመለኮት» በእነላት የህላዌ በመለኮት አንድ ህላዌ ይሰኛል። ዮሐንስ ዘአንጾኪያ።

እነሆም ሦስት ህላዌ የሚላቸው አካላውያን አስማተ ኩነታትን ነው። በዚህ መሠረት የቀረብነው ኩነታት በገቡበት ሰፍራ ሙሉ በሙሉ ገብቶ ቦታ መያዙን ልንገልጽ እንችላለን።

«ወክዋኔ ይትበሀል ከመ ወ-እቱ ህላዌ ዘያስተጋብእ አካላተ እስመ ህላዌ ያገኘ በእንተ ክዋኔ። ክዋኔ ስለ ህላዌ ይነገራልና ክዋኔም ራሱ አካላትን እንደሚሰጡ ህላዌም ስለ ክዋኔ ይነገራል»። ዲዮናስዮስ ዘአንጾ ክፍል 1 ቁጥር 18።

9ኛ፡ አንዳንድ ሊቃውንት፡- «ሌላ ስም ታጥቶለት ነው እንጂ፡ በሌላው በባሕርይ መካከል ሌላ የተለየ ማዕከላዊ ስም ያስፈልገው ነበር» በማለት የሌላ ኩነታት ቦታ፡ ክፍት እንዳይሆን ሌላ የማያሻማ ስም መገኘት እንገልጻለን። መመኘታቸውን ገልጸዋል። ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፍ ሰዋሰው ወግሥ ገጽ 370።

የተጠቀሱት ሊቃውንት የህልውና መገናዘብ ወይም ጽምረተ ሥላሴ ተጠቅሞ በተከፍሎና ተዋሕዶተ መለኮት በሚጠቅስ አንቀጽ አሳሪ የሆነው የአስማተ ኩነት ጠቅላላ መጠሪያን ባሕርይ ወይም ጠባይዕ ያደረጉ እንደሆነ፤ የባሕርያ መለኮት ይዞ እንዳይሻማቸው በማሰብ ይሆናል እንጂ ይህን አጥተውት አይመስልም።

ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፍ ሰዋ ወግሥ 317።

እነሆም የገዛ ራሳቸው የአስማተ ኩነታት ቦታ ወይም ይዞታ ክፍት እንዳይቀር፤ ህላዌ የሚልን ስም በቦታው ተከተው ተጠቅመውበት አልፈው እንግዲያውስ ሌላ ማዕከላዊ ስም ይውጣሉት ማለታቸው ስለምንድን ነው? በህላዌ አንዳንድ ጊዜ አካል፡ አንዳንድ ጊዜም ባሕርይ በመሆን በአሻሚነት ከመገኘቱ የተነሳ፤ አስቸጋሪ በመሆን፤ ሌላ ማዕከላዊ ስም ያስፈልገው በዚህ ምክንያት መሆኑን አልደበቁም። ጠባይዕ በሚል ስም እንዳይጠቀሙም ጠባይዕ ራሱ እንደ አንዳንድ ጊዜ ባሕርይ አንዳንድ ጊዜም አካል ወይም ኩነት እየሆነ በአሻሚነት መገኘቱን ይገልጻልና ነው።

ያም ሆነ ይህ በዚህ ሁሉ አጠቃላይ የምንመለከተው ነገር ቢኖር፤ ሊቃውንት ምሥጢር ሥላሴ ትምህርት በሚናገሩበት ጊዜ፤ የአስማተ ኩነታት ቦታንና ያለ ክፍት አድርገውት ሳያልፉ፤ ለእያንዳንቸው በተሰጣቸው ልዩ ችሎታና ስጦታ መግባት ገላጭ መስሎ በታያቸው መጠሪያ ገሚሶቹ ኃይላት፤ ጠባይዕነት፤ ባሕርያት ወዘተ ሲሉ፤ ገሚሶቹም በአካላትና በባሕርይ መካከል የማያሻማ ማዕከላዊ ስም ይኖረው ስም አልተገኘለትም በማለት አለመሠረዛቸው ነው። ይህም የሚያስመስግናቸው ስም መያዝ ነው። አዎን፤ ተሠርዞ ቢሆን ኖሮ፤ ለተዋሕዶተ ሥላሴ ትምህርት የሚያገለግል የሚያብራራ መንገድ ባልተገኘም ነበርና ነው።

የቀደሙት ሊቃውንት አንዳንድ ጊዜ።

ህን የተደሙት ሊቃውንት አንዳንድ ጊዜ ባሕርይ አንዳንድ ጊዜም ጠባይዕ ሆኖ የመሳሰለውን ስም እየሰጡ በመጠቀም ቦታው ክፍት ሆኖ እንዳይቀር እያደረጉ ውሳኔያዊ አንድ መደበኛ ስም ሳያገኙለት ያቆዩት መሠረታዊ ነገር፤ እንዲህ ሆኖ ክፍቱን ሲኖር፤ ከ1800 እስከ 1940 ዓ.ም. የነበሩት ታላቁ ሰው ሠውረክር አለቃ ጎሩይ ፈንታ «ኖናተ እግዚአብሔር በተባለው መጽሐፋቸው ላይ «1» በሚል ስያሜ በመገለጽ በሚበቃ ማስረጃ አስተዋወቁት። በዚህ ጊዜ ላይ የሊቃውንቱ ልብ በሆነቸው ከመዋለል ዐረፈ ለማለት ይቻላል።

አለቃ ጎሩይ ፈንታ ይህን ምሥጢር ይህን ጠቃሚ ትምህርት ያገኙት፡- ትምህርተ ሐዋርያት ትምህርተ ሥላሴ በተከሥቶ እመጸሕፍት ቅዱሳት ዘሐዲስ ያሉ በሚል አርእስት በ14ኛው ምዕተ ክፍል ዘመን በጉንጻጉንዲ ተጽፎ ከተገኘው ሐዋርያዊ ድርሰት፤ ደግሞ፡- በትምህርተ መለኮት ወንበር አያታቸው ከሆኑ ከዐቃቤ ከብቱ መሆኑ ይመስላል። እንደዚሁም የገዛ ራሳቸው እግዚአብሔር በመንፈሱ ላላቸው ዕውቀት እንደሆነ ግልጽ ነው።

የገዛውም እምትምህርተ ሐዋርያት ወይም ትምህርተ ሥላሴ በተከሥቶ መጸሕፍት ላይ ከሚልና በጉንጻጉንዲ ከተገኘው መጽሐፍ ስለ ኩነታት ምሥጢራዊ ይዘት ማከተሉ ይገኛልና ነው።

«አብሰ ልቦና ወአእምሮ በርእሱ ለእርሱ ወልቦና ውእቱ ለወልድ ወለመንፈስ ወአልቦሙ ካልዕ ልቦና ዘእንበሌሁ። ወልድኒ ቃል በርእሱ ለርእሱ። ወቃል ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ፤ ወአልቦሙ ካልዕ ቃል ዘእንበሌሁ። ወመንፈስ ለእኔ ወእኔ ለእርእሱ ለርእሱ፤ ወሕይወት ውእቱ ለአብ ወወልድ። ወአልቦሙ ካልዕ ለእኔ ወእኔ ለእርእሱ ለርእሱ ልቦና አእምሮ፤ ወመንፈስ ቅዱስ ለእኔ። አብ በራሱ ለራሱ ልቦና አእምሮ ነው። ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስም ላላቸው ነው። ከእርሱ ሌላ ልቦና የላቸውም። ወልድም በራሱ ለራሱ ቃል ነው፤ ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው፤ ከእርሱ ሌላ ቃል የላቸውም። መንፈስ ቅዱስም ለራሱ ሕይወት ነው፤ ለአብና ለወልድም ሕይወታቸው ነው፤ ከእርሱ ሌላም ሕይወት የላቸውም።» እምትምህርተ ሐዋርያት ገጽ 114።

ዐቃቤ ሰዓት ከብቱ፡-

«ተዋሕዶተ አብ ምስለ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ አብ በከዊን ሉሙ አካለ፤ ለሙ አካል ለለርእሱሙ አላ በከዊን ሉሙ ልብ። ወተዋሕዶተ ወልድ ምስለ አብ ምስለ ቅዱስ አብ በከዊን ሉሙ አካለ፤ እስመ ለሙ አካል ለለርእሱሙ አላ በከዊን ሉሙ ቃል። ተዋሕዶተ መንፈስ ቅዱስም ስለ አብ ወመንፈስ ቅዱስ አብ በከዊን ሉሙ እስመ ለሙ አካል ለለርእሱሙ፤ አላ በከዊን ሉሙ እስትንፋሱ። አብ ከወልድ ምስለ ቅዱስ ያለው ተዋሕዶ አካል በመሆን ወይም በአካል አይደለም፤ የራሳቸው ሌላ ላላቸውና፤ ነገር ግን በልብነቱ ነው። ወልድም ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ላይ ያለው አካል በመሆን ወይም በአካልነቱ አይደለም፤ የራሳቸው አካል ላላቸውና፤ ግን በቃልነቱ ነው።» ብለው የኩነታትን ምሥጢር ገልጸው ጽፈው ነበርና። ሌላው ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ገጽ 31።

እዚ ስለ ኾነ ግና ናይ ኣካላት ሦስትነትን፣ ናይ ኩነታት ኣንድነትን ሓደ ኣካላት ምትሕውዋስ ሰብሎም ብፍጹም ገጸ ብፍጹም መልክዕ ብብርአሎም እላ ወፅዖ እንተ ኾነ፣ ኩነታት ፍልይላይ ዜብሎም ብተዋሕዶ ብተጋብኦ ሓደ ብምዃን፣ ገለጻቲ ብህልውና እናገዘቡ ብሓደ መለኮት ዝበሩ ዘለው ንዘለዓለም ዝነብሩ ኢዮም። 13፡8።

እዚ እቶም ድማ ናይ ልቢ ኸዊን፣ ናይ ቃል ከዊን፣ እስትንፋስ ከዊን እዮም። ልቢ ከዊን በኣብ መሠረትነት ንርእሱ ለባዌ ኾይኑ፣ ንወልድን ንመንፈስ ቅዱስ ፍልጠት ሞ፣ ኺን እዩ። ከዊን ቃል ብኣብ መሠረትነት ንርእሱ ነባቢ ኾይኑ፣ ገለጻቲ ንመንፈስ ቅዱስን ንባብም፣ ኺን እዩ።

ከዊን እስትንፋስ ብኣብ መሠረትነት ንርእሱ ሕያው ኮይኑ፣ ንኣብንን ወልድን ሕይወት ምኻን እዩ። ሠለስተ ኩነታት ዝበልጽዮም እዚ እቶም እዮም።

ነፍስ ብኣካላ ኣብ ሠለስተ ዘይትኸፈል ሓንቲ እንትትኩውን፣ በባሕርያ ግንኙነት ሥላሴ ሠለስተ ከዊን ኣለዋ። ንሱ ድማ ከዊን ልብ፣ ከዊን ቃል፣ ከዊን እስትንፋስ እዩ። እዚ ኣብ ባሕርያ ዝኔሆ ሠለስተ ከዊን ኣብ ሠለስተ ኪኸፍሉ ከምዘይኸእል፣ ከምድማ ነቲ ኣብ ናይ ሥላሴ ባሕርይ ዘሎ ናይ ከዊን ሦስትነት ንባሕርያ ሥላሴን፣ ንመለኮት ሥላሴን ኢኸፍሉ ኣይኸእልን።

ከማኡ ድማ ንፀሐይ፣ ክበብ፣ ብርሃን፣ ዋዕይ ሠለስተ ሸዌን ኣለዎ። በባሕርያ ንኣብ፣ በብርሃን ንወልድ፣ በሙቀቱ ንመንፈስ ቅዱስ ይምሰል።

ሠለስተ ከዊን ዘለዎ ፀሐይ ሓደ ፀሐይ ይበሃል እምበር፣ ሠለስተ ከምዘይበሃል፣ ሠለስተ ከዊን ዘለዎ ባሕርያ ሥላሴን መለኮተ ሥላሴን ድማ ሓንቲ ኣለዎም ከቶ ሠለስተ ኢይትበሃልን። ናይ ሓዊ ምሳሌነት እውን ልክዕ ከምዚ እዮም።

እምበእርሱ እዚ ዘለዓለማዊ ሓደ መለኮት ንሱ ዘይርእን ዝይምርመርን ኩሉ ነባብ ኪገብር ዝኸእል፣ ዝርእን ዘይርእን ፍጥረት ኩሉ ዝፈጠረ፣ ይቅሬታኡን ግንኙነት ዘይወሰን፣ ንዘለዓለም ዝነብር መጀመርታን ወመዳዕታን ዘብሎ፣ ሓደ ኣምላክ ምዃን ነኣምን ኣሎና።

ንሱ በኣካላት ሠለስተ፣ በመለኮት ግን ሓደ ኣምላክ እዩ። ብሠለስተ ኣካላት ወልድ መንፈስ ቅዱስ ይብሃል። ብመለኮት ግን ሓደ ኣምላክ ይብሃል።» ተብሎ ተዛዘነ ይገኛል። መጽሐፈ ምዕዶ ብኣባ ገብረ ሥላሴ እተደርሰ፡-

ገጽ 46፡47 በ1950 ዓ.ም. ተሓትመ ኣስመራ።

እስኪህ ድረስ ስለ ኩነታት ይዘት በስድ ንባብ ከኢትዮጵያ ሊቃውንት የተጻፈዎ ኣቀረቡን።

ምዕራፍ ሃያ ኣንድ።

ሊቃውንት በቅኔና በግጥም ስለ ኩነታት የተናገሩት።

እንደዚህም ሁሉ ከሊቃውንቱ በቅኔና በግጥም ስለ ኩነታት የተነገረውን ጠባብ እናሳያለን። መምህር ይጌይስ ወርቄ በቅኔ ቀጥሎ ያለውን ተናግረዋል።

ሥላሴ ቅኔ።

«ቁረ ባህል ዘተዓቃቢ ወባህል ሰባልዮስ ኣስሓትያ ለዘ በኣካላት ኢክህሉ ሥላሴ ስለተ ኩነት።

- ኣልቦሙ እምነ ፀሐይ ወእሳት ፍልጠት፣
- ኣዕፊ ያዕቆብ ወኤሳው ምንታዌ ወሰንዱን ኣርባብ ትርብዕት።
- እስመ ኢህለምሙ እምትካት
- እንበለ ኣሓቲ ልብሶሙ ፅምረተ ትሥልስት፣
- ዘትሂሉ በመዝገብ ቅድመት።»

ብርጃ።-

የጥራንስ ተዓቃቢ ባህል ቅዝቃዜንና የሰባልዮስ ባህል ብርድን በኣካላት ለማይችሉ ኩነት /ኣኳጓን/ ሽማግሌዎች ሥላሴ ከፀሐይና ከእሳት መለየት የለባቸውም። ልሙና የያዕቆብ ኣዕፍ መገናኛቤያ መንታነትና የኪናቤል ቀሚስ ኣራትነት ከጥንት የላቸውምና፣ በሣጥን ቅድምና ከምትኖር ከኣንዲት ልብስ የሦስትነት መገናኛቤ ባህን ባብ ወትርጃጂ ዘቅኔያት ገጽ 50 ፋጥር 28።

ኣገም፣ መልኣክ ብርሃን ኣድማሱ ጀንበሬ፣ በበገና መዝሙር በግጥም ስለኩነት ስለተ/ ኣቋም እንዴት ኣድርገው እንደገለጹ እንይ።

- በመለኮት ስላሉ ሦስት ኩነታት።
- ኣንድ ብንል እንደ ሰባልዮስ ኣንድ፣
- ሦስት ብንል እንደ የሓንስ /ተዓቃቢ/ መንገድ፣
- ኣንልም ኣለበትና ስሕተት፣
- መለኮት ሦስት፣ ኣካላትን ኣንድ ማለት፣
- እንደዚህ ነው እውነተኛውስ ትምህርት፣
- ለመለኮት ሦስት ኩነታት ኣሉት፣
- ሦስቱን ኣካል የሚያገናዝብበት፣
- ምናልባት የኩነታትን ምሥጢር፣
- ከምዕመናን የማያውቅ ሰው ቢኖር፣
- ከሊቃውንት የሰማሁትን እንዳቅሚ፣
- እጽፋለሁ የኩነታትን ትርጓሜ።
- ባለመቅደም የቃል የእስትንፋስ መገኛ፣
- ኣካላዊ ልብ መሆን ነው ኣንደኛ፣
- ኣካላዊ ቃል መሆንም ነው ዳግመኛ፣
- ኣካላዊ እስትንፋስ መኾን ሦስተኛ፣
- ተገናዝበው በኒህ በሦስቱ ኩነታት፣
- በመለኮት ኣንድ እንዲባሉ ተመልከት።
- ብንመረምር የኩነታትን ባሕርይ፣
- ይነግረናል ምሳሌ ሆኖ ፀሐይ።

ከሱም ጋር እሳትና ነፋስ ቀላይ፤
ኩነታት በሊህ ባራቱ ግብራት፤
ይገኛሉ በያንዳንዳቸው ሦስት ሦስት፤
ብርሃን ዋዕይ ነበልባል አሉ በእሳት፤
ፀሐይ ክበብ ከብርሃን ሙቀት፤
በቀላይም ርጥበት ሁከት ስፍሐት፤
ለነፍስ አላት ለባዊነት አንደኛ፤
በአንደበቷም ነባቢት ዳግመኛ፤
በእስትንፋሷም ሕያዊት ሦስተኛ፤
የተዐቃቢ ባህልንና የሰባልዮስ ባህልን በአካላት፤
እንዳትስት በነሰባልዮስ ባህል፤
ተጠንቀቅ ወዲያና ወዲህ ሳትል፤
መለኮትን በምሳሌዎች አካል፤
አካላት በኩነታት መሰል፤ በእንዲኾነ ያለ ስልት በእንደዚህ ያለ ሀጥዘ
አንድ መለኮት በሦስት አካላት አለ እንጅ፤
መለኮት እንደ አካላት ከሦስት፤
መከፋፈል የሌለበት ነው ከጥንት።
ተናገርን እጅግ በሚያምር ምሥጢር፤
ሳይረዘም እጅግም አድርጎ ሳያሳጥር፤
በዘመን አንዱ ሳይቀድመው አንዱን፤
አንዱ ካንዱ የድሜ አነስተኛ ሳይሆን፤
አንድነትን ሳይከፋፍለው ሦስትነት፤
ሦስትነትን ሳይጠቀልለው አንድነት።
መልአክ ብርሃን አድማሱ ጀንበሬ፤
መዝሙር ሐዋዝ ዘምስለ መሰንቆ ገጽ 23።
ታተመ ብርሃንና ሰላም ማተሚያ ቤት በ1940 ዓ.ም.

ምዕራፍ ሃያ ሁለት።

ተዋሕዶተ ህልውና።

የሥላሴ በህልውና መገናዘብ ትርኢትን የሚያሳይ ትምህርት።

«ጎቡራን እንበለ ተሌልዮ ወሊሉያን እንበለ ትድምርት» ቆዝሞስ ዘእስከገደህ
ባለ መለየት አንድ ናቸው፤ ባለ መደባለቅም ልዩ ልዩ ናቸው።

ቆዝሞስ ዘእስከገደርያ ሃይ አበ ገጽ 432 ክፍል 1 ቁጥር 3።

ለሰባሊ የአስማተ ኩነታትን መሠረታዊ አቀማግጥ ወይም ምዕማድ ተመለከትን።
የላህ ደግሞ፡- የመገናዘብ ህልውና ወይም ጽምረተ ትሥልስት እንዲሁም
የሕይወት መለኮት ምሥጢራዊ አቋም እንዴት እንደሆነ ወደማየት ዓይነ ልቡናችንን
የላህ።

ለዚህም መሠረት የሚሆነን ቃል ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በቅዱስ ወንጌሉ፡-
«ታላምሩ ወትጠይቁ ከመ አነ በአብ፤ ወአብ ብየ»

ለእ በአብ እንደሆነሁ፤ አብም በእኔ እንደሆነ፤ ታውቁና ትረዱ ዘንድ ነው። ብሎ
ሆነው ቃል ነው። ዮሐ. 14፣ 10፣ 11። ይህ የጌታችን ቃል ስለ ህልውናው ብቻ
የተነገረ ሳይሆን፤ በእርሱና በአብ ያለውን ህልውና እንድናውቅ እንድንረዳ
የሆነን መሆኑንም ጭምር የሚያስገነዝብ የኃይል ቃል ምሥጢር አለበት።

ከዚህ ክርስቲያን አበውም ባሰልዮስ ዘቁጣርያ፡- ይህን ማወቅ የሚገባን ስለ
ተጥሎ ያለውን ትምህርታዊ ቃል ተናግሮአል። ቃሉም፡-

«ይደልወን ናእምር ኅብረተ ተዋሕዶተ መለኮት ዘሠለስቱ አካላት ወናስተዋሕድ
ዘብር ዘዚአሆሙ አሐደ መለኮተ ፍጹሙ።»

የሦስቱ አካላት በመለኮት መዋሐድ እንዴት እንደሚገናዘብ /ጎብረቱ እንዴት
ሆነ/ ማወቅ ይገባናል። የየራሳቸውም ፍጹም የሆነ፡- አንድ መለኮት በማገናዘብ
የሚል ነው።

ባሰልዮስ ዘቁጣርያ ሃይ አበው ገጽ 107 ክፍል 1 ቁጥር 5።

ከዚህ በፊት እንደተመለከትነው፡- እነዮሐንስ ተዐቃቢ/ ሥላሴን ለእያንዳንዳቸው
ጠባይዐት /ኩነታት/ ባሉዋቸው በሦስት ሰብአውያን አካላውያት ነፍሳት አምሳል
ሆኑ። ሦስት ባለጸጎች በሀብት ወይም በሽምግልና እንደሚተካከሉና
የሚመሳሰሉ፤ በተመሳሳይነታቸውም አንድነት እንደሚኖር ብቻ አድርገው
ሆነው ሁሉ፤ ሥላሴ እርስበርሳቸው በመገናዘብ የሚዋሐዱበትን ባሕርያዊ
ሁኔታ መለኮታዊ አንድነት እንደሌለ አድርገው፤ እንደዚህ ካለው ጣጣ አንገባም
መወግሽታቸውን፤ እዚህ ላይ እናስታውስ ዘንድ አስፈላጊ ነው።

ታዲያ፡- ቅዱስ ባሰልዮስ የጽምረተ ትሥልስት ወይም የተዋሕዶተ መለኮት
የሰጠውን በአንድነት መያያዝ ወይም የመለኮት መዋሐድ/ አቋም፤ በመገናዘብ ይዞታ
ወቅት ያለበት መሆኑን በሚያስረዳ ሁኔታ፤ «ሦስት አካላት በመለኮት በመዋሐድ
ሆነው እንደሚገናዘቡ ማወቅ ይገባናል» ብሎ ሲያስጠነቅቀን፤ ምን ይሰማናል?
የሆነ ሆይ፤ ይህንን ማወቅ ተገቢ ግዴታ መሆኑን የሚያስረዳው ኅይል ቃሉን» ማወቅ
ነው፤ ወይም ብናውቅም ባናውቅም ግድ የለም፤ ሌላ ቀርቶ «ማወቅ
ለገናል» እንኳ ተብሎ አልተነገረም። ነገር ግን «ማወቅ ይገባናል» በሚል ሕጋዊ
ግብር ተገልጾ የመነገሩ ተገቢነት፤ ይህን ማወቅ ግዴታ ተግባር አድርጎታል።

እንግዲህ ሊቁ «ማወቅ ይገባል» ብሎ ውሳኔ እስከመስጠት የደረሰው፤ ክራሱ
የሆነው ከኅሳቡ ጨምቆ በመዳረር ሁኔታ አይደለም። እላይ እንዳየነው በቅዱሳን
መለኮት መሠረት በተለይም ባለቤቱ ጌታችን፡-

«ከመ ታላምሩ ወትጠይቁ ከመ አነ በአብ፤ ወአብ ብየ። አብ በእኔ እንዳለ፤ እኔም
አለ እንዳለሁ እንድታውቁና እንድትረዱ ነው።» ብሎአል።

ስለ መንፈስ ቅዱስም ሲናገር፤ «ኩሉ ዘበ ለአቡዮ ዚአዮ ውእቱ፤ ወበእንተ ወበእለክሙ እምዚአዮ ይነሥእ ወይነግረከሙ።»

ለአባቱ ያለው ሁሉ የእኔ ነው። ስለዚህም ከእኔ ወስዶ ይነግራችሁ። አልጓችሁ። በሌላም ስፍራ፡- ይእተ አሚረ ተአምሩ ከመ አነ በአብ፤ ወአብ ብዮ፤ በአብ፤ አብም በእኔ እንዳለ፤ የዚያን ጊዜ ታውቃላችሁ። ብሎ የተናገረውን ለሙሉ አድርጎ ሊቁ እንደተናገረ ልንገነዘብለት ይገባል። ዮሐ. 10፡30። ዮሐ. 14፡10፤ 11። ም. 16፡15። ም. 10፡38። ም. 17፡21፤ 22።

ይህን ካየን፡- ጌታችን ራሱ የህልውናውን መገናዘብ እንደናውቅና «በእለክሙ በአብ፤ በመንፈስ ቅዱስ» ያለውን የመለኮት ተዋሕዶ እንረዳ ዘንድ፤ ፈታላ ምንገቱን ካወቅን፤ የሦስቱ አካላት በአንድ መለኮት መዋሐድ እንዴት እንገኛለን፤ በመገናዘብ የሚታየውን ትርጉም አኳኋንም እንደምን እንደሆነ መሠረቱን ተከታይ ማጥናት የእኛም ድርሻ መሆኑን እንረዳለን።

ምዕራፍ ሃያ ሦስት።

ኩነታት መለያየትና መከፈል ሳይኖርባቸው የነበሩ ናቸው።

በዚህ መሠረት የሐዋርያት ተከታታዮች የሆኑ የቤተ ክርስቲያን አባቶች ይህን በወንጌሉ የተናገረውን ቃል ተከታትለው ሲያብራሩትና ሲያተኩሩበት እናገኛለን። ይልቁንም፤ በየጊዜው የተነሡ መምህራን ይበልጥ ምሥጢሩን እንዳገሉት ለእንችላለን።

እነሆም፡- አግናጥዮስ ሰማዕትና የአንጻኪያ ኤጲስ ቆጶስ፡- «እነሆምን ከመ በወልድ ወበመንፈስ ቅዱስ፤ ወወልድ በአብ ወበመንፈስ ቅዱስ፤ ወመንፈስ በአብ ወበወልድ። አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ፤ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ እንዳለ እናምናለን።» ብሎአል።

አግናጥዮስ ዘአንጻኪያ ሃይ አበ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።

አግናጥዮስ እንዳለው ሁሉ፡- ዮሐንስ ዘአንጻኪያ «ህልው» የሚለውን ከውስጠ ታዋቂነት በማውጣት ሲገልጸው፤

«እስመ አብ በወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወወልድ ህልው በአብ ወመንፈስ ህልው ነው፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው ነውና።» እያለ አስረድቶ እንደ እርሱም የተናፋ ብዙ ናቸው። ዮሐ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 390 ከካፍል ቍጥር 11።

አዎን፤ አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው መሆኑን፤ ወልድ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው መሆኑን፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው መሆኑን እንዳመኑ አስታውቀዋል።

ከዚህ በላይ በተጠቀሱት ማስረጃዎች ስለ ህልውና ይዘት ተመልክተናል። ስለሆነ አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ፤ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው መሆኑን እንዳመኑ አስታውቀዋል።

በዚህም መሠረት በህልውና መኖራቸውን ተመልክትን እንጂ፤ አኗኗራቸው እንደምን እንደሆነ፤ አሁንም ጉልቶ አልተገለጸልንም። ስለዚህ ይህን ማወቅና መረዳት የሚያሻ

በዚህም ምክንያት የቤተ ክርስቲያን መምህራን ስለ ሥላሴ ሲያስተምሩ፤ አንዱ ህልው እንዲሆንና እንዲኖር፤ የሚያደርገው ምን እንደሆነ ለማወቅ ፈለጉና፤

እነሆም በቅዱሳት መጻሕፍት ዳዊት በመገመሩ፡-

«ነሆሁ ለእግዚአብሔር መልዕ ምድረ፤ ወበቃለ እግዚአብሔር ጸንዓ ሰማያት፤ ለእስትንፋስ አፋሁ ኩሉ ኃይሉሙ። ወሕሊና ልቡኒ ለትውልደ ትውልድ። ለእግዚአብሔር ይቅርታ ምድርን ሞላ፤ በእግዚአብሔር ቃልም ሰማያት ጸኑ። ለላኛውም ሁሉ በአፋ እስትንፋስ ነው። የልቡም አሳብ ለልጅ ልጅ ነው።» ሲል ማግኘት መኖሩን ተገንዝበው በትምህርታዊ ምሥጢሩ ላይ አተኩሩበት። መዝ. 133/16፡9።

ሦስቱ አካላት እርስበርሳቸው ህልዋን ሆነው የሚዋሐዱበትንና የሚኖሩበትን በዚህ መሠረት በቃል በእስትንፋስ ኩነታት መሆኑን ይበልጥ ተረዱ።

ኩነታት፤ መለየትና መከፈል ሳይኖርባቸው አካላትን በህልውና እያገናዘቡ በአንድ መለኮት ያሉ የነበሩ ናቸው። እነርሱም ልብ ቃል እስትንፋስ ናቸው። «እነዚህም ላላቸው አካላት አሉዋቸው። ለእሉኒ ልብ ወቃል ወእስትንፋስ በሙ አካል ለእርሱ።»

ዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ምዕላድ ገጽ 3።

በየአካላቱም ሲኖሩ ልብ በአብ፤ ቃል በወልድ፤ እስትንፋስ በመንፈስ ቅዱስ ሆኑ ይታወቃሉ። ዮሐ. 1፡3፤ 18።

«እነሆምን ከመ አብ ልብ፤ ወወልድ ቃል፤ መንፈስ ቅዱስ እስትንፋስ፤ አብ ልብ ሆነ፤ ወልድም ቃል እንደሆነ፤ መንፈስ ቅዱስም እስትንፋስ እንደሆነ ማለሁ።» ማሪ ያዕቆብ መዝገብ ሃይ ገጽ 34 ቍጥር 13።

እነዚህም በየአካላቸው ጸንተው ሳይፋሉ ይኖራሉ። «ኢይፈልስ ልብ ለከዊነ ቃል ለእስትንፋስ፤ ወቃልኒ ኢይፈልስ ለከዊነ ልብ ወእስትንፋስ፤ ወእስትንፋስኒ ኢይፈልስ ለከዊነ ልብ ወቃል። ልብ ወደ ቃልና ወደ እስትንፋስ አይለወጥም። ቃልም ልቡና እስትንፋስ ለመሆን አይለወጥም። እስትንፋስም ልብና ቃል ወደ መሆን አይለወጥም።» ትምህርተ ሃይ ርትዕ /ትምህርተ ሥላሴ ገጽ 111/።

እነሆም እዚህ ላይ በተገለጸው አካላት በህልውና የሚያገናዝቡት፡-

- 1፡ መለየትና መከፈል ሳይኖርባቸው በአንድ መለኮት ባሉና በነበሩ በሚኖሩ ኩነታት መሆናቸውን፡-
- 2፡ ኩነታት የተባሉም ልብ፤ ቃል፤ እስትንፋስ፤ መሆናቸውን፡-
- 3፡ ከዊነ ልብ በአብ ከዊነ ቃል በወልድ ከዊነ እስትንፋስ በመንፈስ ቅዱስ ሆነው ያለመለወጥና ያለመፋላስ መኖራቸውን፡-

4: ከዊነ ልቡና በአብ እንደሆነ፤ በራሱ ለራሱ ለባዊ ሆኖ ከዊነ ቃል እንደሆነ በራሱ ለራሱ ነባቢ ተናጋሪ ሆኖ፤ ከዊነ እስትንፋስም ለራሱ እንደሆነ ሕያው ሆኖ፤ መኖሩን።

5: ከዊነ ልብ ከዊነ ቃል ከዊነ እስትንፋስ ሲባል፤ ልብ መባል፤ ቃል እስትንፋስ መባል፤ እየተሰኘ መጠራቱ ብቻ ሳይሆን፤ ልብን ለሌላው ያለውን ምስጢር /ከዋኔ/ የሚያጠነክር እንደሆነ፤ የሚያስጠነክር መሠረታዊ አቋም ያለው ነው።

ቃልም በቃልነቱ ሊያሳየው ያለውን ምስጢር /ከዋኔ/ የሚያጠነክር የሚያስጠነክር አቋም ያለው ነው።

እስትንፋስም በእስትንፋስነቱ ሊያሳየው ያለውን ምስጢር /ከዋኔ/ የሚያጠነክር እንደሆነ የሚያስጠነክር መሠረታዊ አቋም ያለው ነው።

እንግዲህ የመዋሐድ ይዘቱም ሊቁ አለቃ ኅሩይ ፈንታ ባቀረቡት ገለጻ ብሉይ እንዴት እንደሚታይ መገንዘብ ነው። «ከዊነ ልብ በአብ መሠረትነት ለራሱ ለባዊ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ ልቡና ዕውቀት ማወቂያ መሆን ነው። ከዊነ ቃልም መሠረትነት ለራሱ ንባብ /ነቢብ/ መናገሪያ ሆኖ፤ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ መናገሪያ መሆን ነው። ከዊነ እስትንፋስም በአብ መሠረትነት ለራሱ ሕይወት /ሕያው ሆኖ/ ለአብና ለወልድ ሕይወት እስትንፋስ መሆን ነው። ሕይወት ሆኖ /ሆኖ/ ለአብና ለወልድ ሕይወት እስትንፋስ መሆን ነው። አለቃ ኅሩይ ፈንታ እግዚአብሔር ገጽ 14።

እነዚህም በየአካላቸው ጸንተው ሳይፋሉት ይኖራሉ። «ኢይፈልስ ልብ ለከዊነ ወእስትንፋስ፤ ወቃልኒ ኢይፈልስ ለከዊነ ልብ ወእስትንፋስ፤ ወእስትንፋስኒ ኢይፈልስ ለከዊነ ልብ ወቃል»።

ልብ ወደ ቃልና ወደ እስትንፋስ አይለወጥም። ቃልም ልብና እስትንፋስ አይለወጥም። እስትንፋስም ልብና ቃል ወደመሆን አይለወጥም። እም ትምህርት ሐዋርያት /ትምህርተ ሥላሴ ገጽ 111/።

እነሆም እዚህ ላይ በተገለጸው አካላት በህልውና የሚያገናዝቡት፡-

1ኛ፡ መለየትና መከፈል ሳይኖርባቸው፤ በአንድ መለኮት ባሉና በነበሩ በሚሆኑ ኩነታት መሆናቸውን፡-

2ኛ፡ ኩነታት የተባሉም ልብ ቃል፤ እስትንፋስ መሆናቸውን፡-

3ኛ፡ ከዊነ ልብ በአብ ከዊነ ቃል በወልድ ከዊነ እስትንፋስ በመንፈስ ቅዱስ ሆኖ ያለመለወጥና ያለመፋለስ መኖራቸውን፡-

4ኛ፡ ከዊነ ልቡና በአብ እንደሆነ፤ በራሱ ለራሱ ለባዊ ሆኖ ከዊነ ቃል በወልድ እንደሆነ፤ በራሱ ለራሱ ለባዊ ሆኖ ከዊነ እስትንፋስም ለራሱ ሕያው እንደሆነ ሕያው ሆኖ፤ መኖሩን።

5ኛ፡ ከዊነ ልብ ከዊነ ቃል ከዊነ እስትንፋስ ሲባል፤ ልብ መባል፤ ቃል መባል፤ እስትንፋስ መባል እየተሰኘ መጠራቱ ብቻ ሳይሆን፤ ልብን በልብነቱ ሊያሳየው ያለውን ምስጢር /ከዋኔ/ የሚያጠነክር እንደሆነ የሚያስጠነክር መሠረታዊ አቋም ያለው ነው።

ለስትንፋስ በእስትንፋስነቱ ሊያሳየው ያለውን ምስጢር /ከዋኔ/ የሚያጠነክር የሚያስጠነክር መሠረታዊ አቋም ያለው ነው።

እንግዲህ ይዘቱም ሊቁ አለቃ ኅሩይ ፈንታ ባቀረቡት ገለጻ ብሉይ ሆኖ ይታያል። ልብ በአብ መሠረትነት ለራሱ ለባዊ ሆኖ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ ልቡና ማወቂያ መሆን ነው። ከዊነ ቃልም በአብ መሠረትነት ለራሱ ንባብ /ነቢብ/ መናገሪያ ሆኖ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃል መናገሪያ መሆን ነው። ከዊነ እስትንፋስም መሠረትነት ለራሱ ሕይወት ሆኖ /ሕያው ሆኖ/ ለአብና ለወልድ ሕይወት እስትንፋስ መሆን ነው።

በሌላም አገላለጽ፡- በመገናዘብ የሚታየው ትርኢታዊ አኳኋን እንደምን ያለ ነው? በሚከተለው አገላለጽ አቅርቦን እናሳያለን።

«ትኑመ ስሙ አብ የተባለ አካል፤ በስመ ኩነቱ በልቡና፤ ቅኑመ ስሙ ወልድ አካልና ቅኑመ ስሙ መንፈስ ቅዱስ ለተባለ አካል፤ ለባዊነት የዕውቀትና ሆኖ ነው።

ትኑመ ስሙ ወልድ የተባለ አካል፤ በስመ ኩነቱ በቃል፤ ቅኑመ ስሙ አብ ለተባለ አካልና ቅኑመ ስሙ መንፈስ ቅዱስ ለሆነ አካል ቃል ወይም መናገሪያ፤ ንባብ ነው።

ትኑመ ስሙ መንፈስ ቅዱስ የተባለ አካል በስመ ኩነቱ በእስትንፋስነት ቅኑመ አብ ለተባለ አካል፤ ቅኑመ ስሙ ወልድ ለተባለ አካል ስም እስትንፋስ ወይም ቅኑመ ነው።»

በዚህ መገንዘብ የትኑመ ስሙ ለአካላት ህልውና ይታይበታል። ይህ መገናዘብ ነው ለስተ አካላትን ጽምረት ወይም ተዋሕዶ እንዴት እንደሆነ የሚያስተምረን።

ጸግም «ተዋሕዶቱ ለአብ ምስል ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አካል በከዊነ ሎሙ አካል ሎሙ አካል ለለርእሱሙ፤ አላ በከዊነ ሎሙ ልብ። ወተዋሕዶቱ ለወልድ ምስል ወመንፈስ ቅዱስ አካል በከዊነ ሎሙ አካል፤ እስመ ሎሙ አካል ለለርእሱሙ አላ ሎሙ ቃል። ወተዋሕዶቱ ለመንፈስ ቅዱስ ምስል አብ ወወልድ፤ አካል በከዊነ ሎሙ እስመ ሎሙ አካል ለለርእሱሙ። አላ በከዊነ ሎሙ እስትንፋስ።

ለአብ ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ ያለው ተዋሕዶ ልባቸው በመሆን ነው እንጂ፤ ሌላው በመሆን አይደለም። እነርሱ በየራሳቸው አካል አላቸውና ነው። ለወልድም ልብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለው ተዋሕዶ፤ ቃላቸው /መናገሪያቸው/ በመሆን ከዊነ እንጂ፤ አካላቸው በመሆን ከዊነ አይደለም። እነርሱ በየራሳቸው አካል አላቸውና ነው።»

ለመንፈስ ቅዱስም ከአብና ከወልድ ጋር ያለው ተዋሕዶ፤ እስትንፋሳቸው ሌላው ተዋሕዶ /በመሆን ከዊነ ነው እንጂ፤ አካላቸው በመሆን ከዊነ አይደለም። እነርሱ ሌላቸው አካል አላቸውና ነው።» ተባለ።

ዐቃቤ ሰዓት ከብቱ መጽ ገጽ 31 የእጅ ጽሑፍ።

እንደዚህም ሁሉ አካላት በየአካላቸው እንደጸኑ ኩነታት ማለት «ከዊነ ልብ ከዊነ ቃል ከዊነ እስትንፋስ፤ በህልውና እንደሚያዋቅሩአቸው ያዕቆብ ዘእልበረዳኤ እንደሚከተለው ያለውን ትምህርት ገልጾ አስረድቶአል።

መቼም ቢሆን የአዋጁ ምሥጢራዊ መሠረት ብሉይና ሐዲስ ነው እንጂ ሰዎች አይደሉም። ታዲያ በብሉይ ሆነ በሐዲስ ኪዳን ከትሥልስተ አካላት አስማት ጭቆና ከሥላሴ የግብር አስማት በአንድ ስም የብዙ ቊጥር መዘርዘር ሰጥቶ እርሱ ሲያገናዝብ የሚገኝ አብነት ፈጽሞ የለም፤ የሰዎችውም አዋጅ የሚጻፍው የሆነ መሠረት ተከትሎ ነው።

ሊቃውንትም እንዲህ ያለው አብነት ከቅዱሳት መጻሕፍት አለመኖሩን የተቀበሉ በመሆናቸው፤ ስለ አካላት አስማት ሲጽፉ፤ የአንድ አካል ስም በአገናዛቢ ነጠላ ቀጥሎ እንደሚዘረዘርለት አድርገው፡-

«አቡሁ ለወልድ፡ «ወይም ወልዱ ለአብ»

ለወልድ አባቱ ወይም ለአብ ልጅ» በሚል አብነት ገለጹ። ግን የአንድ አካል በአገናዛቢ የብዙ ቊጥር መዘርዘር ለሁለት ስሞች መዘርዘር እንዳለበት በማድረግ

«አቡሆሙ ለወልድ ወለመንፈስ ቅዱስ፡ ወልዶሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ አባታቸው፤ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ልጆቻቸው፤ ከሆኑ ተጠንቀቁ እንጂ፤ በዚህ አኳኋን ለመጻፍ አልደፈሩም።

ስለ ግብር ስምም «አብ ወላዲ፡ ወልድ ተወላዲ፡ መንፈስ ቅዱስ ሠራዊ» እንጂ እንጂ፤ አካላትን ለማገናዘብና በግብራትም የጽምረተ ሥላሴን ሁኔታ ለማስፈጸም በመሞከር፤ ለአንድ የግብር ስም በአገናዛቢ የብዙ ቊጥር መዘርዘርን ሰጥተው ለሆኑ እንደሚዘረዘርላቸው ለማድረግ ከቶ አልቃጡም፤ አልፈተኑም። ስለዚህም «ወላዲ ለወልድ ወለመንፈስ ቅዱስ፡ ተወላዲሆሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ ሠራዊሆሙ ለአብ ወለወልድ፡-

ሲተረጉም፡- አብ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ ወላጆቻቸው፤ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ተወላዲያቸው፤ ለአብና ለወልድ ሠራዊያቸው» የሚል ትምህርት ሆነ አላገኘ ከደጋጎች መምህራን ጽሑፍ ወይም ትምህርት ፈጽሞ እንደማይገኝ እናውቃለን።

«አልተጻፈም» በምንልበት ጊዜም፤ ምናልባት ስላልጻፉ ብቻ እንጂ፤ ነገሩ ቢነገር የሚያስኬድ እንደነበረ የሚገምት አላብ ከልባችን ይነሣ ይሆናል። ጻፋ ስላልጻፉ ብቻ ሳይሆን፤ የአካላት/የስመ አካላት አቃኒም/ ጽንዕና፤ የግብር ስም ለሆኑ ከመሠረቱ እንዳይናጋና እንዳይደበላለቅባቸው ነቅተውና ተጠንቅቀው እንደተከለሉ በእውነቱ ብናይላቸው፤ ተቃራኒው አላባችን ፈጥኖ ሊሟሸሽ ይጀምራል።

ለምሳሌ፡-

1ኛ፡ የአካልንና የግብርን ስም በአገናዛቢ የብዙ ቊጥር መዘርዘር ለሁለት ስም እንደሚዘረዘርላቸው አድርገው ቢያናግሩና፡-

«አቡሆሙ ወይም ወላዲሆሙ ለወልድ ወለመንፈስ ቅዱስ።» ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ አባታቸው ወይም ወላጆቻቸው ነው።» ቢሉ ኖሮ፤ የወልድ ተወላዲነትና የመንፈስ ቅዱስ ሠራዊነት ተለይቶ ሊታወቅ ባልተቻለም ነበር። አብ ወልድን ይወልዳል። መንፈስ ቅዱስንም ያሠርጻል እንጂ ወልድን አያሠርፅም መንፈስ ቅዱስን አይወልድምና ነው።

ቀደምትነት ያለው ምዕላድ ከመሪ ጌታ ጳርጌ ዐስበ ተፈሪ የሚገኝ የእጅ ጽሑፍ

«መንፈስ ቅዱስ ውለቱ ሠራዊ እምአብ ኢኮነ ውለቱ ወላዲ ወውለቱ ተወላዲ ለሥራዊ። እንዲያውም ይህ አባባል በቀጥታ፡- «አብ ውለቱ ወላዲ ወልድ ለሥራዊ መንፈስ ቅዱስ፤ ኢተወልደ ወኢሠረፀ እምካልዕ አላ ውለቱ ወላዲ ለሥራዊ። ወልድ ውለቱ ተወላዲ እምአብ ኢኮነ ውለቱ ወላዲ ወኢሥራዊ አላ ወላዲ ውለቱ።

አብ የወልድ ወላዲ የመንፈስ ቅዱስ አሥራዊ ነው። ሆኖም ወላዲና አሥራዊ ነው ለአብ ከሌላ የተወለደ ወይም የሠረፀ አይደለም። አይወለድም አይሠርፅም /ወልድም ለአብ ተወላዲ/ የተወለደ/ ነው። ነገር ግን እርሱ ተወላዲ ነው እንጂ። ወላዲ ወይም ሥራዊ አይደለም። መንፈስ ቅዱስም ከአብ ሠራዊ ነው። ነገር ግን እርሱ ሠራዊ ነው ለአብ ወላዲ ወይም አሥራዊ አይደለም።» በሚል ድንጋጌ የተወሰነውን የእምነት ጭቆና ሊያፈርሱበት በቻለ ነበር። /ምዕላድ/።

2ኛ፡ «ጻግም፡- ወልዶሙ ወይም ተወላዲሆሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ» ለአብና መንፈስ ቅዱስ ልጆቻቸው ወይም ተወላዲያቸው ነው። ቢሉ ኖሮ፤ ወልድ የተወለደው ለአብና ከመንፈስ ቅዱስ ነው ባለሽ ነበር። ነገር ግን ሊቃውንቱ እንደዚህ ሳይሆንባቸው በማሰብ፤ ተገቢ መከላከያን ሲያበጁና አላቸውን መንገድ ሲያጥፉ ለመለከታለን፤ ይኸውም፡- «ዘበኅበ አብ ወልድ፤ ዘበመንፈስ ቃል፡-

በአብ ዘንድ ልጅ፤ በመንፈስ ዘንድም፤ ቃል የሚሆን ወይም ትርጉሙን የሚጠራት ብንገልጸው፡- «ከወደ አብ ዘንድ ልጅ የሚሰኝ፤ ከወደ መንፈስ ቅዱስ ዘንድ ቃል የሚባል» ሲሉ ማስገንዘባቸው ነው።

«ዘበኅበ አብ ወልድ»

ከወደ አብ ዘንድ ልጅ የሚሰኝ» ብለው በወጡት በአካልም ስም ገለጻ መሠረት በመንፈስ ወልድ» ከወደመንፈስ ልጅ በማለት ንባቡን በመጨረስ ፋንታ፤ በመንፈስ ቃል ከወደ መንፈስ ዘንድ ቃል የሚሰኝ» በማለት የተገደዱበት ሳይሆን ድን ነው? ብለን ብንጠይቅ መልሱ ፋቅ አይደለም።

በአብ ዘንድ፤ ልጅ፤ በመንፈስ ዘንድም፤ ቃል የሚሆን፤ ወይም ትርጉሙን የሚጠራት ብንገልጸው፡- «ከወደ አብ ዘንድ ልጅ የሚሰኝ፤ ከወደ መንፈስ ዘንድ ቃል የሚባል» ሲሉ ማስገንዘባቸው ነው።

መጽሐፈ ሰዓታት በብራና የተጻፈ የአክሱም ተመልክት። በካከበ ጽባሕ ቤተ ጻግም ዘማኅበረ ሐዋርያት ፍሬ ሃይማኖት አሥራዊ የታተመ። ገጽ 150

«ወአልቦ ዘይትከፈል ምንትኒ ማዕከሌሁ ወማዕከለ አቡሁ ወዝንቱ ስም ዘውለቱ ወልድ ያጤይቅ ኅብረተ ህላዌሆሙ እስመ ወልዱ ውለቱ ዘተወልደ እምኔሁ። በእርሱና ለአብ መካከል የሚከፍል የለም። ይህም ስም እርሱም ወልድ መባል ከእርሱ የተወለደ ነውና፡- የህላዌያቸውን አንድነት ያስረዳሃል» እንደ ተባለው ሆኖ፤ ወልድ ተብሎ የሚጠራበት የአካል ስሙ የሁለቱን የአብና የወልድ አንድነት ብቻ ስለሚያስረዳ ነው። ለዚህ ስሙም ቢነገር፤ በአካል ስሙ የተለየ ጠባይ አያመጣም።

ባለሉዊት ዘቂሃርያ ሃይ አበ ገጽ 113 ክፍል 1 ቊጥር 31፤ 32።

ቴዎድሮስ ዘዕንቄራ ገጽ 172 ቊጥር 611።

«ዘበኅበ አብ ወልድ፡- ከወደ አብ ዘንድ ልጅ የሚሰኝ» ባሉበት መንገድ ውጥን ለአብ በማድረግ «ዘበመንፈስ ወልድ ከወደ መንፈስ ዘንድ ልጅ የሚሰኝ»

አለግላታቸው፡- ወልድ የአብ ልጅ እንጂ፤ በመለኮታዊ ባሕርያ ልደቱ የመንፈስ ቅዱስ ልጅ የማይባል በመሆኑና፤ በአካል ስምንቱ ማለት ወልድ በመባሉ የሁለቱን /የአብ/ የወልድን/ አንድነት ሲያስረዳ እንጂ፤ የሦስቱን አንድነት አያስረዳምና ነው።

«ዘበመንፈስ ቃል፡- በመንፈስ ዘንድ ቃል፤ ወይም ከወደ መንፈስ ዘንድ ይሰኛል» ማለታቸው ግን፤ ቃል መባል የኩነት ስም በመሆኑ ቃል አብ ቃል ቅዱስ ይሰኛልና፤ በማገናዘብ የሦስቱን አንድነት የሚያስረዳ መሆኑን በወቅቱ ተጠንቅቀው ስልቱን ለይተው ለማስገንዘብ ነው።

«ወአኮ ግብር ከንቱ ሶባን ሰምዮ ለአብ አበ» ያለው የመቃርዮስ እስከገንዘብ ገለጻም ቦታው እዚህ ላይ እንደሆነ ያስገንዘባል።

መቃርዮስ ዘእስከንድርያ ገጽ 435 ክፍል 1 ቍጥር 4።

አንዱ ኢትዮጵያዊ ሊቅም ወንጌላዊ ዮሐንስ «ቃል ሥጋ ኮነ» ስለማለቱ ባተላብክ ክፍል፡- «ወይቤ ውእቱ ቃል ሥጋ ኮነ» ወኢበወልድ ሥጋ ኮነ እስመ ብሂላ ወልድ ያኤምር ከመ ውእቱ ዘአብ ባሕርቱ ወአኮ ዘመንፈስ ቅዱስ ወብሂላ ቃልሰ ያኤም ከመ ውእቱ ዘአብ ወመንፈስ ቅዱስ»።

ዮሐንስ ወንጌላዊ «ቃል ሥጋ ሆነ አለ፤ ወልድ ሥጋ ሆነ አላለም። ይህም «ወልድ ማለት የአብ ብቻ እንደሆነ ያመለክታልና፤ የመንፈስ ቅዱስ መሆኑን አያመለክትምና፤ ቃል ሲባል ግን የአብና የመንፈስ ቅዱስ መሆኑን ያመለክታል» ሲሉ አብራርተዋል።

ሲወርድ ሲቀረድ በመጣው በኢትዮጵያውያን መተርጎማን አባባልም በወቅቱ ዮሐንስ ስለ ቃል ሲያትቱ።

ዮሐንስ ወንጌላዊ፡-

«ወልድ ብሉት ቢሆን፤ የሁለቱን አንድነት ነው እንጂ፤ የሦስቱን አንድነት አያስረዳምና... ቃል ግን የሦስቱን አንድነት ያስረዳልና፤ ቃል አብ ቃል መንፈስ ቅዱስ ነው ይላሉ። ትርጓ ወንጌል ገጽ 402 2ኛ ጎምድ።

ምዕራፍ ሃያ አምስት።

ወልዶሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ በማለት ሊነገር እንደማይገባ።

እንግዲህ «ወልዶሙ ወይም ተወላጁሆሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ፤ ለመንፈስ ቅዱስ ልጃቸው ወይም ተወላጁአቸው ነው» ተብሎ በአገናዛቢ ዝርዝር በፋጥር የማይነገርበት አኳኋን በዚሁ ትምህርታዊ ምሥጢር ተገልጿል።

1ኛ፤ እንዲሁም፡- «ሠራጊሆሙ ለአብ ወልድ፡- ለአብና ለወልድ መንፈስ ቅዱስ ሠራጊአቸው ነው» ቢሉ ኖሮ፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ እንደሚሠርዕ አይቻልምና፤ የመናገር ያህል በበቃ ነበር። ይህም አባባል የእኛ ብቻ ሳይሆን አበው ሊቃውንት ይህን ይላሉ።

«ወይመርሀን ዝ ቃል ንበል አብ ወመንፈስ ቅዱስ ወለድዎ ለወልድ፤ ወዓዲ አብ ወልድ አሥረዕዎ ለመንፈስ ቅዱስ። ወእመኪ ተወልደ ወልድ እምአብ ወእመንፈስ ቅዱስ ወሠረፀ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ወወልድ። ናሁኪ አጥረየ ወልድ ክልዔተ ወልድን ዘውእቶሙ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወመንፈስ ቅዱስኒ አጥረየ ክልዔተ ወልድን ዘውእቶሙ አብ ወወልድ»

ይህም ቃል፤ አብና መንፈስ ቅዱስ ወልድን ወለዱት፤ መንፈስ ቅዱስንም ወለዱት እንል ዘንድ የሚመራን ነው። እንግዲህ ወልድ ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ወለድ፤ መንፈስ ቅዱስም ከአብና ከወልድ ከሠረፀ፤ እንዲሁም ወልድ ሁለት ወላጆች ወለድ፤ እነርሱም አብና መንፈስ ቅዱስ ናቸው» ሲል አነጋገሩ የሚያስከትለውን ለመንገድና ሁኔታ ሁሉ፤ ከተሸሸገበት አውጥተው በምፀት ገልጸውታል።

ለምን፤ እንዲህ አድርጎ ስለ አካላትና ስለ ግብራት መገናዘብ መናገር፤ የአካላትንና ግብራትን አስማት እንደብረት ጨፍልቆ አንድ ስለማድረግ ያህል በሆነ ነበር።

ስለዚህም ሊቀ ቀጥሎ ያለውን ተናግሮአል፡- «ንሕነሰኪ ንቤ ኢይደልዎ መንፈስ ቅዱስ ይለዶ ለወልድ። ወከማሁ ኢይደልዎ ወልድ ያሥርዎ ለመንፈስ ቅዱስ። ንቀሰኪ ከመ ኢይኩን ሕውሰ፤ ወኢንፍልጥ ከመ ኢይኩን ብዑደ፡-

እኛ ግን መንፈስ ቅዱስ ወልድን እንዲወልደው፤ ወልድም መንፈስ ቅዱስን ይለዳሁ። መናገር አይገባም እንላለን። ቅይጥ እንዳይሆንብን አንደባልቅ፤ ልዩ ልዩ እንዳይሆን ምንም አንለይ» መዝገበ ሃይም 4፤ ገጽ 55 ቍጥር 4።

ስለዚህም መንፈስ ቅዱስ ለአብና ለወልድ ሠራጊያቸው ነው ተብሎ፤ በአገናዛቢ ዝርዝር መናገር እንደማይገባ የቀረቡትን ማስረጃዎች ተመልክተናል።

በዚህም ነገር ዮሐንስ የተባለው የእስከንድርያ ሊቀ ጳጳሳት «እስመ ምግባሩ ለሁሉ ገብ ጥያቄ አስማት ወምግባርኒ በህላዌሁ ይትፈጸም በዝንቱ ፍጻሜ አስማትሰ ማብሩ በበይናቲሆሙ። ግብሩ ስሞችን ወደ መረዳት ይመራና ያደርሳል። ግብሩም ንጥንቅር ባሕርይ በዚሁ ፍጻሜ ይፈጸማል። ስሞች ግን እርስ በርሳቸው አንድ ይሆናሉ» ያለው ስለ አካል ስሞችና ስለ ግብር ስሞች መሆኑን እዚህ ላይ ማስታወስ ይቻላል። ሃይ. አበ. 390 ክፍል 1 ቍጥር 8።

እነሆም በዚሁ በማገናዘቢያው ሠንጠረዥ የአካልና የግብር ስሞች ሊገቡ ያልቻሉ ስሞችን በዚሁ ገይለ ምሥጢር ለመረዳት ይቻላል።

በህልውና የሚገናዘቡ የኩነታት አስማት፤ ከዊነ ልብ፤ ከዊነ ቃል፤ ከዊነ ግብር ግን፡-

«ወልድኒ ቃሎሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ መንፈስ ቅዱስኒ እስትንፋሶሙ ለአብ ወልድ ወበእንተዝ አእመርነ ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮተ ሥላሴ ወሎቱ ንሰግድ፡-

ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ ወለዱት ነው። ስለዚህም የሥላሴ መለኮት አንድ እንደሆነ ዐወቅን። ለእርሱም «አንግላን» ተብሎ ጽምረተ ሥላሴ ወይም ህልውና አካላት ሲገናዘቡባቸው ይገኛል።

ይህንም ሊቃውንት በልብ ወለድ የተናገሩትን በፈጠራም ውሳኔ የሰጡት የምርታዊ አቋም ሳይሆን፤ በቅዱሳት መጻሕፍት በብሉይና በሐዲስ ተመሥርቶ በወቅቱ ጉልቶ የጸና ነው። ስለዚህም የሚከተሉትን ጥቅሶች በማስተዋል መመልከት ይቻላል።

ምዕራፍ ሃያ ስድስት።

ከዚህ ላይ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት አምልተውና

አስፍተው የገለጹት ትምህርት።

ከዚህ በላይ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት አምልተውና አስፍተው የገለጹ ትምህርት ከቅዱሳን መጻሕፍት ከብሉይና ከሐዲስ መመሥረቱን የሚያሳዩ ጥቅሶች እንደሚከተለው እንይ።

1ኛ፡ ወልድ ቃለ አብ ስለ መሆኑ፡-

ስሙም የእግዚአብሔር ቃል ይባላል። ራዕ. 19፡13።

በእግዚአብሔር ቃል ሰማያት ጸኑ። መዝ. 32/33/፡6።

ቃሉን ላከ አዳናቸውም። መዝ. 106/107/፡20።

ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ። ዮሐ. 1፡1፡2።

2ኛ፡ ወልድ ቃለ መንፈስ ቅዱስ ስለመሆኑ፡-

ከአብ ዘንድ የምልክላችሁ አጽናኝ /ጳራቅሊጦስ/ እርሱም ከአብ የሚመዘኑ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ፤ እርሱ ስለ እኔ ይመሰክራል። ዮሐ. 15፡26።

ነገር ግን እርሱ የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ ወደ እውነት ሁሉ ይመራችላል። ከራሱ አይናገርምና፤ የሚሰማውን ሁሉ ይናገራል እንጂ፤ የሚመጣውንም ሁሉ ይነግራችኋል። እርሱ ያከብረኛል። ከራሱ /ከገንዘብ/ ወስዶ ይነግራችኋልና፤ ለሌላ ያለው ሁሉ የእኔ ነው። ስለዚህ ከእኔ ይወስዳል ይነግራችሁማል አልሁ። ዮሐ. 16፡13። 14፡15።

ጌታችን ከተናገረው በተለይም «ለአብ ያለው ሁሉ ገንዘብ ነው» ያለውን ቃል ስንመረምር፤ ምን ማለቱ እንደሆነ መረዳት የሚያገኝ ነው። መንፈስ ቅዱስ ዘለፈ እንደሚወጣ ተናግሮ፤ የመንፈስ ቅዱስ መሥሪቶ ከአብ መሆኑን ያስገነዘበ ሲሆን «ለአብ ያለው ሁሉ ገንዘብ ነው» በማለቱ በህልውና ረገድ በአብ ህልው የሆነ መንፈስ ቅዱስ፤ ለራሱም ለወልድ ገንዘቡ መሆኑን አስጠብቆበት ይገኛል። «ይነግራችኋል» በሚል ቃል ላይ ብናተኮር ደግሞ «ከእኔ ወስዶ ይነገራችኋል» ሲል፤ ምሥጢቱን ጉላ ያደርገዋል። «ከእኔ ወስዶ ማለት እኔን ወይም ቃልነቱን ገንዘብ አድርጎ ይነግራችኋል ማለትን፤ «ቃሉ እንደመሆኑ፤ በእኔ ቃልነት ይነግራችኋል» ከታላቅ አይናገርምና «ማለት ከአካሉ ወይም ከሠራዊት ግብሩ አይነግራችሁም። ቃሉ እኔ ብዬ ነኝና» ማለት ነው። ኤፌ. 6፡17። ሲሉ ሊቃውንት በትርጓሜ አስማምተውታል።

3ኛ፡ መንፈስ ቅዱስ ለአብ እስትንፋሱ ስለመሆኑ፡-

መንፈሱ ላከኝ። ኢሳ. 48፡16።

«ወእምእስትንፋሱ አፋሁ ኩሉ ኃይሉሙ ኃይላቸውም ሁሉ የአፋ እስትንፋሱ ተብሎአል። መዝ. 32/33/፡6።

ነገር ግን የአባታችሁ መንፈስ በእናንተ ሆኖ ይናገራል። ማቴ. 10፡20።

ተገሉ ያሉት ጥቅሶች ይህን መሰል ናቸው።

ኢዮብ 26፡13። 27፡3። ምዕ. 33፡4። ዘፍጥ. 1፡2። ኢዩሌል 2፡28፡ 29። ዮሐዋ. 2፡17 ተመልከት።

4ኛ፡ መንፈስ ቅዱስ ለወልድ እስትንፋሱ ስለመሆኑ፡-

«እነግረከሙ እስትንፋሱ ቃልየ፤ የቃሌን እስትንፋሱ እነግራችኋለሁ»። ምሳሌ 1፡23።

በከንፈሩ እስትንፋሱ ዐመፀኛን ይገድላል። ኢሳ. 11፡4።

«የልጁን መንፈስ ወደ እናንተ ላከ» ገላ. 4፡5።

ዮሐዋ. 2፡32፡ 33። ዮሐ. 10፡22። ኢሳ. 59፡21።

ግለገንዘቢያ፡-

እዚህ ላይ መንፈሱ ለወልድ ሲል የተነገረው፤ እስትንፋሱ በማለት የተነገረውን አንባቢ ሊያስብበት ይገባል። በአግርኛ ወይም በግዕዝ ልሳን ልማድ መንፈስ የሚለው እስትንፋሱ ተብሎ የሚተረጎምበት ጊዜ አለና ነው።

ለመረዳት ያህል፤ ነቢዩ ኢሳይያስ «በከንፈሩ እስትንፋሱ ዐመፀኛን ይገድላል» ለሁሉን ሐዋርያ ጳውሎስ «ጌታችን በአፋ መንፈስ የሚያጠፋው ያ ክፋ ይገለጣል» ሲናገርበት ይገኛል። ስለዚህ አንዱ ቃል በአንድ ምሥጢር መንፈስም እስትንፋሱም ተብሎ ሲነገር መገኘቱን መረዳት ነው። 2ተሰ. 2፡8። ኢሳ. 11፡4።

ይህንም ልናስገነዝብ የፈለግንበት ምክንያት፤ ምናልባትም አንዱ ተመልካች መንፈስ የሚለውን ጥሬ ቃል ይዞ አብነታዊ ምሥጢሩን በመልቀቅ፤ በአካል ስሙ ወልድ ጋር የተገናዘበ እንዳይመስለው፤ ወይም ይህን እንደ ግብር ስም ቁጥር ከወልድ የራሱ ብሎ ያለመንገዱና ያለ ስልቱ ሄዶ በአሳቻ መንገድ እንዳይወድቅ ለማስጠንቀቅ ነው።

አስቀድመን እንደተናገርን፤ ሥላሴ ልብ ቃል እስትንፋሱ በሚሰኙበት በአስማተ ጌታችን እንጂ፤ አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ በሚሰኙበት በአካላት ስማቸው፤ ግዲሁም ወላጁ አሥራዊ ተወላጁና ሠራዊ በሚሰኙበት በግብር ስማቸው፤ የህልውና ግንዛቤ ወይም ትድምርት ሲሰናሰልበት አይገኝምና።

ይህንም ከሥራ ጀምሮ ያለውን ምሥጢር ለማየት እንጓጓ እንደሆነ፤ የሥላሴ ቅጥሎ ወይም መገናዘብ አንድ ባሕርያ ሕይወት ወደመሆን እንጂ፤ አንድ አካል ወደ መሆን አይደለምና ነው።

የአካላትን አንድ አካል ለማድረግ እንዳንቃጣ፤ ገባሬ መንክራት ጎርጎርዮስ ለጠንን ግልጽ ማብራሪያ ከአሳባችን እንዳይርቅ እንደገና ማስታወስ የሚያገኝ ሆኖና።

«ወአቃኒሙ እግዚአብሔር እሙንቱ አስማት ወአስማትኒ እሙንቱ አቃኒም እስመ ቅርንጫፍ ለአቃኒም አካላት ጽኑዓን ወቀዋምያን ፍጹማን ገጽ ወመልክዕ ብሂል። ምሥሉስ ቅዱስ ይሰመዩ እሉንተ አስማተ ጽኑዓን»።

ገባሬ መንክራት ጎርጎ ሃይ አበ ገጽ 39 ክፍል 1 ቍጥር 2-6።

የእግዚአብሔር አቃኒም ግን አስማት ናቸው። አስማትም አቃኒም የአቃኒም ትርጓሜ በገጽና በመልክ ፍጹምን ሆነው ጸንተው የሚኖሩ አካላት ነውና። ልዩ ሦስት የሚሆኑ አካላት ጸንተው በሚኖሩ በእነዚህ ስሞች ይጠራሉ።

ይህን በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት ስለ አካላት ሥላሴ ጸንቶ የቀረብነውን የጎርጎርዮስን ትምህርት በመጣስ፣ አካላትን ወደ አንድ አካል ለመመዘን፣ የአካላትን ጽንዕት እንደብረት ጨፍልቆ አንድ ድብልብል ነገር ስለሆነ ያህል የሚቋጠር ነው። ቀጥሎ ያሉትን ጥቅሶች ተመልከት። «ሥላሴ ስለሆነ የቅዱስ ስጋው ስለሆነ የቅዱስ ስጋው፣ በአንድነቱ የማይከፈል በሦስትነቱ የማይጨፈለት»።

ጎርጎ ስለሆነ የገጽ 205 ግምገማ 4።

ግጽው ወተግሣጽ ዘአብሰሊጢስ

ድን ዘታጎሣሥ ገብርኤል መሃትው 179 ከታተመው ገጽ ተመልከት

ታዲያ የሥላሴ ተዋሕዶ እንደምንድን ነው? ተብሎ ቢጠየቅ ግን፡ መልስ በከዊን ልብ፣ በከዊን ቃል፣ በከዊን እስትንፋስ የመገናዘብ ህልውና አንድ አካል ከሂልና ሥልጣን ፈቃድ የሚገለጽበት ልዑላ ባሕርይ ሕይወት /መለኮት/ ሆኖ ነው።

እነሆም አንዱ ኢትዮጵያዊ ሊቅ ስለዚህ ሁኔታ አምልተው አስፍተው የተነሱ አቅርቦት ብንመለከት ምሥጢራዊ ልዩነቱ ሊገባን ይችላል ይሆናል።

«ተዋሕዶቹ ለአብ ምስል ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፣ እኮ በከዊን ሎሎ፣ እስመ ቦሙ አካል ለለርእሶሙ፣ አላ በከዊን ሎሎ ልብ፣ ወተዋሕዶቹ ለወልድ አብ ወመንፈስ ቅዱስ አኮባ ከዊን ሎሎ አካል፣ እስመ ቦሙ አካል ለለርእሶሙ በከዊን ሎሎ ቃል፣ ወተዋሕዶቹ ለመንፈስ ቅዱስ ምስል አብ ወወልድ እኮ ሎሎ አካል፣ እስመ ቦሙ አካል ለለርእሶሙ፣ አላ በከዊን ሎሎ እስትንፋስ ወበእኩ ኢይሰመዩ አሐደ አካል፣ እስመ ተዋሕዶቹው አኮ በከዊን አካል፣ አላ ለከዊን ሕይወት ወብሂል ሕይወትኒ ልብ ወቃል ወእስትንፋስ ወእቱ።»

ስለአብ ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለው ተዋሕዶ ልባቸው በመሆን እንጂ፣ አካላቸው በመሆን አይደሉም። ለየራሳቸው አካል አላቸውና። ለወልድ ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ያለው ተዋሕዶ ቃላቸው በመሆን ነው እንጂ፣ አካላቸው በመሆን አይደሉም። እያንዳንዳቸው አካል አላቸውና። ለመንፈስ ቅዱስም ከአብ ከወልድ ጋር ያለው ተዋሕዶ እስትንፋሳቸው በመሆን ነው እንጂ፣ አካላቸው በመሆን አይደሉም። ለየራሳቸው አካል አላቸውና። ስለዚህም በአንድ በከዊን ሕይወት ይጠራ እንጂ፣ በአንድ ከዊን አካል አይጠሩም። መዋሕዳቸው በከዊን ሕይወት እንጂ፣ በከዊን አካል አይደሉምና። ሕይወት ማለትም ልብ ቃል እስትንፋስ ማለት ነው።» ብሏል /ዐ ሰ ከብቴ ምዕ የእጅ ጽሑፍ ያልታተመ ገጽ 31።

ለአንባቢም በአካላትና በኩነታት ይዞታ ወይም በማገናዘብ ግብር ያለባቸው አንባብ ለመለየት ያህል እንዲረዳው ይህን ስለመግቢያ እንዲሆንለት ታስቦ በእግሩ ረድፍ ቀርቦለታል። ይሁን እንጂ፣ ዝርዝር ሁናቴው በሚቀጥለው ተጽፎለት ይገኛል ይከታተላል።

ምዕራፍ ሃያ ሰባት።

ሥላሴ ስለሆነ ኢይትበተክ፣ ሥላሴ ሆኖ የተከረረ ፈትል አይበጠስም።»

በዚህም እሥራኤል የሚባለው ንጉሥ ሰሎሞን፣ ከልዑል እግዚአብሔር ላለት ዕውቀት፣ በምሳሌ በሚገልጽበት ጊዜ «ፈትል ሥላሴ ኢይትበተክ፣ የተገመደ ወይም የተከረረ ፈትል አይበጠስም» ሲል ጠቃሚ ምሥጢር አለ። መክ. 4፡12።

በምሥጢር ሥላሴ ትምህርታችን የአምላካችን የማይበጠስ ጽምረተ ትሥልስት ተዋሕዶተ ሥላሴ እንዴት ሊገባን እንደሚችል ጥናት እያደረግን በምንገኝበት ይህ የጠቢቡ የሰሎሞን መረ ቃል በርን ከፍቶ የማገናዘብን ስልት ሊያሳየን ስለ፣ እእምሮአችን ይህን እርሱ ያቀረበውን ትምህርት ከፍ ያለ ዋጋ ሰጥቶ፣ ለሰላምና ጥቅምን ተገንገቦለታል።

በሌላው ትምህርታዊ ክፍል ውስጥ፣ የተነገረውን ያስታወስን እንደሆነ፣ የሥላሴ ሥላሴ አስማትና የአካላት ግብራት አስማት እንዳልተገናዘቡ ተመልክተናል።

ምን፣ ሦስቱ አካላት /አቃኒም እግዚአብሔር/ ጸንተው የሚኖሩ የእግዚአብሔር እንደመሆናቸው መጠን፣ በዘለዓለማዊ ጽንዕት የሚኖሩ እንጂ፣ የሚቀላቀሉ ወይም ለሞት ሆነው አለመታየታቸው የሚታወስ ነው። ሦስቱ አካላት በአስማተ ስላሴ፣ እርስበርሳቸው እየተገናዘቡ በአንድ ህልውና መገኘታቸው ደግሞ፣ መዘንጋት ስላሉም።

መቼም ቢሆን ኩነታት መለየትና መከፈል ከሌለበት ህላዌ መለኮት ያሉና የሦስቱ አካላት ኩነታት እንደመሆናቸው፣ ሁሉ እርስበርሳቸው ሲገናዘቡ፣ ሦስት አካላት እርሱ /ከጠባይዎቹ/ ይለያሉ፣ ከባሕርይ መለኮት ውጭ ሆነው ይገኛሉ። የማለት ለማለት የለንም። ይህን ከመሠረቱ በጥንቃቄ መርምረን በመመዘን በሚገባ የተገነዘብነው ነው።

ታዲያ አካላት ለኩነታት እርስበርሳቸው ይገናዘባሉ ሲባል፣ ምን ማለት ነው? አካላት በኩነታት አንዱ ያለ አንዱ ወይም አንዱ ያለ ሁለቱ ህልውና ለማይኖራቸው፣ እየተገናዘቡ በህልውና ይኖራሉ ማለት ነው።

ባስልዮስ ዘቂጣርያ «ዕቀብ ሊተ አካላተ በተዋሕዶ፡- እነዚህ አካላት በየህላዌያቸው ይገናኛሉ፡- በተዋሕዶ እንደሚኖሩ ጠብቅልኝ» ብሎአል።

/ባስልዮስ ዘእንጻኪያም፡-

«ወለለ አሐዱ አሐዱ እምአካላተ ቅድስት ሥላሴ ያበጽሕ ፍጹመ መለኮተ፣ ምስል ስለሆነ አካል ወስም፡- ከቅድስት ሥላሴ አካላትም እያንዳንዱ ከገሃ ራሱ አካልና ስም ጸ፣ የመለኮት ፍጹምናን ያስተባቃል።» ሲል የሰጠው ትምህርታዊ ማሳሰቢያ ቀዋሚ ትምህርት መሆኑ መዘንጋት የለበትም እንላለን።

/ሃይ አበ ገጽ 420 ክፍል 1 ቀጥጥር 7/።

ይህም ሳይቀር ራሳቸው ኩነታት፣ አካላትን እርስበርሳቸው በማገናዘብ አንድ ሕይወት ባሕርይ አቋምን ወይም የህላዌ መለኮትን ፍጹምና ማሳየታቸውን እየተመለከትን መጥተናልና የሚያደናግረን ሁኔታ አይኖርም።

እንግዲህ ከአካላት አስማትና በተለየ ስልት የማገናዘብ ጠባይ ያለው እያንዳንዱም አካላዊ ኩነት፣ ይኸውም ከዊነ ልብ፣ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ፣ በዘለዓለምነት ለሌሎች ሲፈጽሙና ሲያከናውኑ ከሚኖር ሥላሴያዊ ተዋሕዶ ጋር፣ መክብብ እንዲያሳዩ ስሎቹን፣ «ፈትል ሥሎስ ኢይትበተክ፣ በሦስት የተገመደ ወይም የተሸረሸ አይበጠስም» ብሎ ያቀረበልንን መግለጫ ብናስተያይ፣ «ምሳሌው ከትምህርት የ ያህል እንደተሳመደ ከምናይበት ሁኔታ ላይ ሊያደርሱን ችሎአል ብንል፣ የግል ሁኔታ ሆኖአል»።

የሀገራችን ሊቅ ቅዱስ ያሬድ፣ «እንተ በሥሎስ ትትገመድ፣ ወታረረ ለነ አለብኝ በረከት» በሦስት የተከረረች የበረከት ፍሬንም የምታፈራልን» ብሎአል። ድግ ዘመን ጸጌ።

አባ ጊዮርጊስ ዘብሔረ ጋሥጫም፣ በዚህ መሠረት የሚከተለውን መግለጫ አቅርቦውልናል።

«ፈትል ሥሎስ ኢይትበተክ፣ ፈትል ቃሎሙ ለሐዋርያት ተጻፍረ በፈትል ለመንፈስ ቅዱስ ወተአሥረ ውስተ ጉንደ ህላዌሁ ለአብ፣ እስመ ዕንዐ መለኮት ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እጉዝ በዕምረት። በሦስት የተከረረ ፈትል አይበጠስም የሐዋርያት የቃላቸው ፈትል በመንፈስ ቅዱስ ቃል እየተታታ በአብ የአኗኗር ታሥርአል። በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ የመለኮት ጽናትም በአንድነት ከሙሉ ጋር የተያያዘ ነውና» ብሎአል። አባ ጊዮርጊስ ዘጋስጫ መጽሐፈ ምሥጢር ገጽ 110

እዚህ ላይ «ፈትል ሥሎስ ኢይትበተክ፣ በሦስት የተከረረ ፈትል አይበጠስም ተብሎ ከጠቢቡ ስሎቹን የተሰጠውን ምሳሌ የትምህርት መግለጫ አድርገን ስለ መለኮት መዋሐድና፣ ሦስቱ አካላትም በዕረና /በመተካከል በመመሳሰል/ ለባሕርይ ሆነው ስለመታወቃቸው ለመጻፍ እንሞክራለን። ነገር ግን ስለዚህ ትምህርት ስለ አገላለጹ ስልት፣ በቅድሚያ ማጥናት መረዳት የሚያስፈልግና የሚገባ ስለሆነ ከሊቁ አለቃ ጎሩይ ፈንታ መጽሐፍ የተሰጠውን ትምህርትና ማስጠንቀቂያ ከዚህ ዘንድ አቅርቦን ብናይ፣ ጠቃሚ ይሆናል።

የሊቁ ትምህርታዊ ማስጠንቀቂያ።

«አንዳንድ ሰዎች የሚናገሩት በሦስት አካላት ላይ የሚገኝ ዕረና ብቻ ነው እንጂ ህልውናም ዋሕድናም /መገናዘብ እንድነት/ አይገኝበትም። እንዲህም መጻሕፍት ስለ ዕረና ስለ ህልውና ስለ ዋሕድና የተናገሩትን ምሥጢር አስተውቶ ባለመመልከት ነው። ዕረና የሚነገር በአካላት ላይ በሚወድቅ ምሥጢር ነው። ዋሕድናም የሚነገር ስለ ባሕርይ ወይም ስለ ጠባይዕ በሚነገር ምሥጢር ነው።

ስለዚህ ከዚህ በላይ ዘርዘረን ያሳየናቸው ነገሮች ስልት ስልታቸውን ማጠቃለያ መገንዘብ ይገባል። መሳሳትን የሚያመጣ፣ ስልት ስልታቸውን ለይተው ሳያውቁ ሃይማኖትን ማስተማር፣ መጽሐፍንም መጻፍ፣ ምሥጢር ሥላሴን ያፋልላል። መጻሕፍትን ያጣላል፤ ሰሚውና ተመልካቹንም ገደል ይሰዳል። ማቴ. 15፣ 17፤ ስለዚህ ጠንቅቆ ማስተዋል ይገባል» ብለዋል።

አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር ገጽ 116 አንቀጽ 14 ክፍል 3።

ምዕራፍ ሃያ ስምንት።

የአካላቱ በኩነታት መገናዘብ፣ ተዋሕዶተ ሥላሴ ስለመሆኑ።

ዚህ አስቀድመን እንዳየነው፣ የሥላሴ የአካላት ስሞች መፋለስና መለዋወጥ ላይ ሆኖ መሆኑን ተገንዝበናል። እንደዚሁም ሁሉ የኩነታት ስሞችም ለመለዋወጥ የማይፋለሱ ሆነው እናገኛቸዋለን።

ይኸውም፡- «ኢይፈልስ ልብ ለከዊነ ቃል ወእስትንፋስ ወኢቃል ለከዊነ ልብ ለትንፋስ፣ ወኢእስትንፋስ ለከዊነ ልብ ወቃል።

ለብ ቃል ለመሆንና እስትንፋስ ለመሆን አይፈልስም። ቃልም ልብ ለመሆንና ስትንፋስ ለመሆን አይፈልስም። እስትንፋስም ልብ ለመሆንና ቃል ለመሆን አይፈልስም» ተብሎአል።

ትምህርተ ሃይማኖት ርትዕት ዘተምህርነ አምአበዊነ ከሚል ጉንዳጉንዲ ከሚገኝ ገጽ 110

እስከዚህ ድረስ የአካላትና የኩነታት ስሞች የማይፋለሱ መሆናቸውን በማስረጃዎች በዘብን ስለሆነ፣ በሁለቱም መካከል ያለውን ልዩነት ደግሞ በቅጥነተ ሕሊና ማየትና ማተዋል የእኛ ድርሻ ይሆናል።

ዐቃቤ ሰዓት ከብቱም በሥነ ፍጥረት መጽሐፋቸው፡- «ሁሉ እግዚአብሔር የተደሰመ ዓለም በትሥልስቱ ወተዋሕዶቱ እንዘ ኢይከፍሎ ትሥልስት ለተዋሕዶቱ እንዘ እያስተጋብኦ ተዋሕዶ ለትሥልስቱ ዘከመ ገዢ ግብር እስመ አልቦቱ ለዓለመ ለሆነ»

ዓለም ሳይፈጠር እግዚአብሔር በሦስትነቱና በመዋሐዱ ያለና የኖረ የሚኖር ሆነ፣ ሦስትነቱ አንድነቱን /መዋሐዱን/ ሳይከፍለው፣ አንድነቱ /መዋሐዱን/ ለትንቱን ሳይጠቀልለው ነው፣ እንደዚያ ያለ ነገር አካቶ በእርሱ ዘንድ የለበትምና» ብለዋል።

/ሥነ ፍጥረት ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ፣ ገጽ 1፣/ አዎን፣ አካላት ሥላሴ የማይፋለሱና የማይለዋወጡ ይሁኑ እንጂ፣ በዚህ አቋማቸው ጸንተው ከመታወቅ በቀር፣ ሊገናዘቡ ሊያገናዝቡ አይችሉም።

ኩነታት ግን መፋለስና መለዋወጥ ሳይኖርባቸው የሥላሴን አካላት በአንድ ህልውና ለገናዘቡ በዕምረተ ሥላሴ እያዋሐዱ አንድ ተዋሕዶተ መለኮትን ያስታውቃሉ።

ይህም ይታወቅ ዘንድ የሐንስ ዘእስክንድርያ ለኪራኮስ ዘአንጾኪያ፡- በጻፈው ለእነቱ «ወለለ አሐዱ አሐዱ አካላት ዘውለቶሙስ አካላተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ህልዋን ጥቁቀ በበመልክዎሙ፣ ወመለኮቶሙ አሐዱ ውእቱ።

ከሥላሴ አካላትም እያንዳንዳቸው እነርሱም የአብና ወልድ የመንፈስ ቅዱስ አካላት በየመልካቸው እንደሆኑ በተረጋገጠ ሁኔታ ታውቀው ይኖራሉ። መለኮታቸው ግን አንድ ነው» ካለ በኋላ፣ «ወፈድፋደስ ንትአመን ከመ አሐዱ አሐዱ እምአካላተ ሥላሴ ቅድስት ይነሥኡ እምተዋሕዶተ አሐዱ መለኮት ወአካላትኒ ይነሥኡ እምኔሁ

እንበለ ማገለቅት። እስመ አብ ህልው በወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ወወልድ፤ ህልው በአብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወመንፈስ ቅዱስ፤ ህልው በአብ ወወልድ።

እኛም ከአካላት እያንዳንዱ ይኸውም ከቅድስት ሥላሴ አካላት ከአንድ የመሆኑ መዋሐድን እንደሚገናዘቡ፤ አካላትም ከአንድ የመለኮት ተዋሕዶ /መዋሐድ/ የፍጻሜ እየተገናዘቡ እንደሚኖሩ ላቅ አድርገን እንታመናለን። አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነውና፤ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነውና፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው ነውና።» ብሎአል። ዮሐ ሊቀ ጳጳ ዘእስክንድርያ የሆነ አበ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 10፣ 11።

እንግዲህ ይህን በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት ከቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት የተገለጸውን ትምህርታዊ ማስረጃ ካየን፤ አካላቱና ኩነታቱ መፋለስና መላዋወል ሳይኖርባቸው አካላቱ በኩነታቱ እየተገናዘቡ እንዴት እንደሚዋሐዱ ስለምንገለጻለን ሁኔታ እንጠይቅ፡-

እነሆም ለጥያቄያችን መልስ የሚከተሉትን አርእስተ ነገሮች አስተዳደሩ ብንመለከት ምናልባት እንረካ ይሆናል።

1ኛ፡ ሥላሴ መፋለስ መቀላቀል ሳይኖርባቸው አንዱ በሁለቱ ሁለቱም በእነሆ እየተገናዘቡና እየተዋሐዱ በህልውና ስለመኖራቸው፡-

2ኛ፡ ሥላሴ አንዱ ለአንዱ ዚአሁ /ገንዘቡ/ እየሆነ በመገኘት፤ በዚሁ መሆን በጽምረተ ትሥልስት በዘለዓለማዊ ህልውና ስለመኖራቸው ነው።

ስለ እነዚህ አርእስት በዝርዝር እንመለከታለን።

1ኛ፡ መጀመሪያ ነገር ሥላሴ አንዱ በሁለቱ፤ ሁለቱም በአንዱ እየተገናዘቡና እየተዋሐዱ በህልውና ስለመኖራቸው፤ ከዚህ አስቀድመን ስንጠቅሰው የመሆኑ ትምህርት ነው እንጂ አዲስ አይደለም።

ለምሳሌ፡- እነ አግናጥዮስና እነ ዮሐንስ ዘእስክንድርያ እነ ስኑትዩ ሌሎች ከተናገሩት ደጋግመን መግለጻችን ይታወሳል።

ይኸውና «አንዱ በሁለቱ ሁለቱም በአንዱ፤ ሲባል እንደሚከተለው ነው።» እንደ አብ በሁለቱ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። አንዱም ወልድ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው፤ አንዱም መንፈስ ቅዱስ በአብና በወልድ ህልው ነው» እየተባሉ ሲነገር፤ ሥላሴ አንዱ በሁለቱ፤ ሁለቱም በአንዱ እየተገናዘቡ ህልዋን መሆናቸው የሚያስረዳ ገለጻ አይደለምን?

ሊቀ ሳዊሮስ ዘእስሙናይንም፡-

«ወለለ አሐዱ አሐዱ እምነሆሙ ህላዌ በርእሱ ወክልዱቱ ካልገን ስቱፋን በቆየ እስመ አብ ጉንድ ውእቱ ይቀውም በርእሱ፤ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ይቀውሙ በቆየ ወልድ ውእቱ ቃል ወውእቱ ነባቢ በርእሱ አብ ወመንፈስ ቅዱስ ነባብያን በቆየ ወመንፈስ ቅዱስ ሕያው በርእሱ ወአብ ወመንፈስ ቅዱስ ሕያዋን ቦቱ።»

ከሦስቱ አካላትም እያንዳንዱ በራሱ ነዋሪ ነው። ሌሎች ሁለቱም በእርሱ አንድነት አላቸው። አብ አንድ ነው በራሱ የሚቆም፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስም በእርሱ ይቆሙበታል። ወልድ ቃል ተናጋሪ ነው አብና መንፈስ ቅዱስም በእርሱ ይናገሩበታል። መንፈስ ቅዱስም በራሱ ሕያው ነው፤ አብና ወልድም በእርሱ ሕያዋን ይሆኑበታል። ሳዊሮስ ዘእስሙናይን ድርሳን ቀዳማዊ ገጽ 144 ግምድ 4 ቍጥር 4።/

ከሀገራችን ሊቃውንትም እምትምህርተ ሃይማኖት ርትዕት ከሚል ጽሑፍ « እስመ ሥላሴ ይተዋሐዱ ክልዱቱ በአሐዱ፤ ወአሐዱ በክልዱቱ።»

ሥላሴ ሁለቱ በአንዱ፤ አንዱም በሁለቱ ይዋሐዳሉ።» ተብሎ ተጽፎ ይገኛል። የሀገራችን ሃይማኖት ርትዕት ዘተምህርነ እምአበዊነ የሚል በጉንዳጉንዲ የሚገኝ ጽሑፍ ገጽ 110።

በዚሁ ገለጻ ስለ ህልውና ምሥጢር የምንጨብጠው ትምህርት «የሥላሴ ተዋሕዶ የመገናዘብ፤ አንዱ በሁለቱ፤ ሁለቱም በአንዱ በህልውና መገኘት ሲሆን፤ ላላቱ ደግሞ አንዱ ያለ ሁለቱ፤ ሁለቱም ያለ አንዱ ህልዋን ሆነው ሲኖሩ በመገኘታቸውን ሁኔታ ጠንቅቆ መረዳት ነው»። ዘፍጥ. 11፣ 7። ዮሐ. 1፣ 1-3።

2ኛ፡ ሥላሴ፤ አንዱ ለአንዱ ዚአሁ /ገንዘቡ/ ሆኖ በመገኘት የተያያዙ ሆነው ህልውና ተያይዘው ወይም ተዋሕደው ስለመገኘታቸው።

ይህም አባባል ከሰብአዊ አሳብ የመነጨ ሳይሆን የገዛ ራሱ ጌታችን በቅዱስ ወንጌሉ የሚገኘው። ቃሉም እንደሚከተለው ነው።

- «አነ በአብ፡- እኔ በአብ ነኝ።» ዮሐ. 14።
- «ወአብ ብየ፡- አብም በእኔ ነው።»
- «ዘቦቱ ለአቡየ ዚአየ ውእቱ።»

«ለአባቱ ያለው /በአባቱ ህልው ሆኖ የሚኖር መንፈስ ቅዱስ/ ለእኔ ገንዘቤ ነው።» ዮሐ. 16፣ 14።

«እምዚአየ ይነሥእ ወይነግረከሙ፡- ከእኔ ይወስዳል ማለት ቃልነቴን ገንዘብ ለእርጋል ይነግራችኋልም»። ዮሐ. 16፣ 14።

የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንትም በዚሁ መሠረት የሚቀጥለውን ተናግረዋል። «አብ ዚአሁ ውእቱ ወልድ ወዚአሁ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ። ለወልድ ዚአሁ ውእቱ ወዚአሁ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ። ለመንፈስ ቅዱስ ዚአሁ ውእቱ አብ ወዚአሁ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ።»

ሲተረጎም፡- ለአብ ወልድ ገንዘቡ ነው፤ መንፈስ ቅዱስም ገንዘቡ ነው። ለወልድ ወዚአሁ ነው፤ መንፈስ ቅዱስም ገንዘቡ ነው። ለመንፈስ ቅዱስም አብ ገንዘቡ ነው፤ ለወልድም ገንዘቡ ነው። ስለዚህም አንድ ተብለው ይጠራሉ» ብለዋል። /መጽ ምዕላድ ጳጳሴ ሰዓት ክብቱ ገጽ 28።/

ከዚሁ መሠረት ጠለቅ ብለን የምንመለከት ብንሆን የትሥልስተ አካላት ተዋሕዶ የሆነ ያህል ፍጹምና ጠንካራ መሆኑን የሚያሳውቅ ትምህርት እንዳለ ለማሳየት የሚያልበት ነው።

ይኸውም፡- እያንዳንዱ የሥላሴ አካል በየራሱ ኩነት እንዳለ የገዛ ራሱ ለሌሎች ሆኖ ገንዘባቸው ሲሆን፤ የሌሎችንም ለገዛ ራሱ ገንዘብ ማድረግ ነው።

አብ በልብነቱ ለራሱ እንዳለ ሆኖ፤ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ የራሱ ገንዘብ ማድረግ ነው።

ወልድም በቃልነቱ ለራሱ እንዳለ ሆኖ፤ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ሆኑንና አብንና መንፈስ ቅዱስንም ለራሱ ገንዘብ ማድረግ ነው። መንፈስ ቅዱስም

ለራሱ እስትንፋስ ሆኖ እንዳለ፣ ለአብና ለወልድ ሕይወት /እስትንፋስ/ ማህገህ ራሱም አብንና መንፈስ ቅዱስን ገንዘብ ማድረግ ነው።

ይህንም ለማስረዳት የሚያስችል ገለጻ ዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ከተናገሩት እናተርጋለሁ።

«እመሀ ዘይብል ምንት ውእቱ ተዋሕዶ ፍካሬ ንብሉ ለአሐዱ አካል ዘየባዘ ዘካልዕ ወረስዮቱ ካልዐ ዘዚአሁ፣ ዝንቱ ውእቱ ተዋሕዶ።

«ተዋሕዶ ማለት ምን ማለት ነው? የሚል ቢኖር፣ አንዱ አካል ማህገ ሆኖ፣ የሁለተኛውን የራሱ ገንዘብ ማድረግ ነው። ተዋሕዶም ማለት ይኸው ብለዋል። ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ገጽ 28 ክፍል 1።

«ወልድኒ ቃሎሙ ለአብ ወመንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስኒ እስትንፋሱ ለሌላ ወወልድ ወበዝንቱ አእመርነ ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮተ ሥላሴ ወሎቱ ገሰገሳ ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለሌላ እስትንፋሳቸው ነው። በዚህም የሥላሴ መለኮት አንድ እንደሆነ ዐወቅን፣ ለእኛ ለእንሰግዳለን» ብሎአል። /አቡሊዲስ ዘሮሜ ሃይ አበ ገጽ 138 ቍጥር 8።

ዐረጋዊ መንፈሳዊም «አብሰ ጠባይዕ ውእቱ... አልቦኪ ዘይሒሊ በእንተ ለካሳ ስቡሐት ከመ አሐዱ ይቀድም እምነ አሐዱ፣ እስመ ጠባይዮሙ ሁሉ ዕሩዮ እኩፍ ጥንት።

«አብ ጠባይዮቸው ነው... ብሎ ተነሥቶ፣ ስለ እነዚህ ስለተመሰገኑ ለካሳ ሲያስብ፣ አንዱ ከአንዱ እንደሚቀድም የሚያስብ አይኑር። ጠባይዮቸው ያለ ከዘለዓለም ህልው ሆኖ የሚኖር ነውና» ብሎአል። /ዐረጋዊ መንፈሳዊ

ሊቀ ዐቃቤ ሰዓት ከብቴ አቡሊዲስና ዐረጋዊ መንፈሳዊ ከተናገሩባቸው አትተው ሲያስረዱ፡- አቡሊዲስ «ወልድኒ ቃል» ብቻ ሳይል መንፈስ ቅዱስ «እስትንፋስ» ብቻ በማለት ሳይናገር» «ወልድኒ ቃሎሙ መንፈስ ቅዱስ እስትንፋሱ» ወልድ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም እስትንፋሳቸው በማለት በጥብብ መናገሩን አስረድተው ተናግረዋል። / ዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ምዕላዊ

ዐረጋዊ መንፈሳዊም «ጠባይዕ» ብቻ ብሎ ሳይናገር፣ ጠባይዮሙ» በእግሩ «ጠባይዮቸው» ብሎ መናገሩን አስተውል ብለው ያስጠነቅቃሉ።

«ለቡኪ ከመ አይቤ ጠባይዕ ባሕቲቱ፣ አላ ወሰከ በጥብብ ወይቤ ጠባይዮሙ ይህም አብ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ ገንዘባቸው መሆኑን ያስረዳል። ይህም ተዋሕዶ ሦስትን ሁሉ አንድ ያደርጋቸዋል» ሲሉ አስረዱ።

ዐረጋዊ መንፈሳዊም፡-

«ነጽርኪ ንብ ዛቲ ባሕር እንተ ትትገሠሥ በከመ ባቲ አምሳል ዘእግዚአብሔር በከመ መሀሩን አበዊን በብዙኃት አምሳላት እንዘ ትእምርተ አምሳሊሁ ይልዕል እምነት ትእምርታት።

ነጽርኪ ዘተብህለ በእንተ አበ ኩሉ ከመ መሰልዎ በዛቲ ባሕርይ እንተ ትትገሠሥ ወለወልድኒ ዘይሰገድ እምነብ ኩሉ ከመ መሰልዎ በርጥበተ ማይ፣ ወለመንፈስ ቅዱስ ዘይሰባሕ በንብ ኩሉ መሰልዎ በሁከተ ማይ ዘውስተ ባሕር፣ ወለመኑ ይትከህሉ ከወ ይፍልጥ ኃይል ባሕር እምጠባይዮ ይትከህልኑ ከመ የሁሉ ባሕር ዘእንበል ርጥብ ወዘእንበል ተሀውኮ ወለመኑ ይትከህሉ ይፍልጥ ሁከተ ማይ ባሕር ወይቅማ በባሕር

የሚሰጥበት በባሕርቲቶሙ፣ መኑ ዘርእየ አሐዱ እምነሆሙ እንዘ ይቀውም ሁሉ ዘእንበል በትሥልስቱ እንዘ አሐዱ ሠለስቱ እምነቱ ወእንዘ ንሠለስቱ አሐደ ብህሉ»።

ወደዚህች ወደምትዳስስ ባሕር ተመልከት። እርሰዋ ለእግዚአብሔር የሚሆን ሌላነት አላትና ነው። ከምልክቶች ሁሉ ከፍ ከፍ የሚል፣ የምሳሌ ምልክት ያለው በብዙ ምሳሌዎች እንዲመስል አባቶቻችን አስተምረውናልና።

የሁሉ አባት /መገኛ/ አብን ነፋስ በሚያማታት በባሕር ውኃ ስፋት እንደመሰሉት በሁሉ ዘንድ የሚሰገድለት ወልድንም በውኃ ርጥበት እንደ መሰሉት፣ በሁሉ የሚመሰገን መንፈስ ቅዱስንም በባሕር ባለ በውኃ ሁከት እንደመሰሉት ዕወቅ። ለር ኃይልን ከጠባዩ ለመለየት ለማን ይቻለዋል? ባሕር ያለ ርጥበትና ያለመታወክ ይቻላልን? ሁከት ከርጥበትና ከስፍሐት ለይቶ ለብቻዋ ለማቆም ለማን ይቻላል? ከእነዚህ አንዱን ብቻውን ቆሞ ያየው ማነው? በሦስትነቱ ነው እንጂ፣ ሲሆኑ አንድ ናቸውና፣ ሦስት ሲሆኑም አንድ ይባላሉና፣ በሦስት ኩነታት እንዳለ ይባላል። ኃይሉን ከሚገልጥባቸው ርጥበትና ሁከትም ከስፍሐት አይለዩም። ለሁሉም ከርጥበትና ከሁከቱ አይለዩም። ስለተመሰገኑ ጠባይዮቻችንም እንዲህ ይባላል። /ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 36 ገጽ 116።/

ምዕራፍ ሃያ ዘጠኝ።

ተዋሕዶተ ሥላሴ በህልውና።

እንግዲህ ወልድ በአብ፣ አብም በወልድ ህልዋን ሆነው መኖራቸው፣ በዚህ ግንባር ቀዋሚ ትምህርት ሆኖ ከተገኘ ዘንድ፣ ስለመገናዘብ የተነገረው ወይም ለሰደው ትምህርት አስፈላጊነቱ በግልጽ ይታወቃል።

እነሆም ሊቀ አግኖጥዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ነአምን ከመ አብ በወልድ ወበመንፈስ ሌላ ስሙ ወወልድ በአብ ወበመንፈስ ቅዱስ፣ ወመንፈስ ቅዱስ በአብ ወበወልድ።

አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ እንዳለ፣ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ ይገኛል። መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ እንዳለ እናምናለን» ካለ በኋላ፡-

«ዛቲ ሥላሴ ዕሪት ዘእንበል ፍልጠት ወዘእንበል ውላጤ። ይህች ሦስትነት፣ ለመለየትና ያለመለወጥ የመተካከልን አንድነት የምታስገንዝብ ናት» ሲል ለረድቶአል። ሃይ አበ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5፣ 6።

ይህም ትምህርታዊ ምሥጢር የቤተ ክርስቲያን መምህራን «ስለ ሥላሴ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» እያሉ በዝርዝር የሚናገሩትን «ቅዱስ ሥላሴ፣ ወይም ሥላሴ ስላሴና ቅድስት ሥላሴ» እያሉ ውስጠ ብዛትን በሚያሳይ በአንድ አንቀጽ ለመናገር ማስተማር ያስቻላቸው አብነት ሆኖ ተገኝቶአል። «አ ሥላሴ ቅዱስ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ፡-» በስመ እግዚአብሔር ሥላሴ እየተባለ ከየመጻሕፍቱ መገኘቱን በገንዘብ ነው።

እንግዲህ መምህራን፡-

«በስመ እግዚአብሔር ዋሕድ ዘይሄለስ በአካላት ወበኩነታት ወይተላለፍ በመለኮት» በማለት የሚያስተምሩት ስለ ጽምረተ ትሥልስት የህልውና ማጣት የተገለጸውን ትምህርታዊ አብነት በዚህ መሠረት መሆኑን ተመልካች ሊያስተውሉ ይችላሉ።

ሊቁ ይህን አስመልክቶ በሚያጠቃልል ገለጻ «ወተዋሕዶተ መለኮቶ» ለእምኑሉ ክፍለት ወእምኑሉ ፍልጠት፡- በመለኮታቸው ያለው ተዋሕዶም ከመለኮታቸው ሁሉ፣ ከመለየት ሁሉ፣ የራቀ ነው» ሲል አስታወቀ።

ዳግም «አኮ ከመ ዘርጉታን ይትቃረቡ በበይናቲሆሙ በተራክቦ፡ አላ እንደ እሙንቱ በጽምረተ አሐዱ መለኮት። የተራራቁ ሰዎች እየተገናኙ እንደሚታዩ አይደለም። ነገር ግን በአንድ መለኮት የተያያዙ ናቸው» አለ። /ዮሐ. ዘእስከገዳ፣ ሃይ አበ ገጽ 390 ክፍል 1 ቍጥር 10።/ ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ /በመለኮታቸው

በዚህ «ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ» በሚል ርእስ ለከፈትነው ምዕራፍ፡ መሠረቱ የሚሆነን አብነታዊ ገለጻ፡-

«ይሄለስ በአካላት ወይተዋሕዶ በመለኮት፡- በአካላት ሦስት ያህል በመለኮትም አንድ ይሆናሉ።»

ሲሉ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ያወጁት የትምህርተ መለኮት ቀዋሚ መሠረቱ ይሆናል። /ነገርገርዮስ ነባቤ መለኮት ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 522 ከፍል 1 ቍጥር 3።/

አዎን፡ የዚህ መመሪያን መሠረታዊን ትምህርት መረዳት አስፈላጊ ከታወቀ፣ አስቀድመን በስመ ህላዌያት ምድባዊ አሰያየም ረገድ፡- «መለኮት» የግድ ባሕርይ መጠሪያ ሲሆን፣ ስሙ ሊታወቅ ይቻል ላልነበረ ባሕርይ እግዚአብሔር መጠሪያ እንዲሆን የመጽሐፍ ቅዱስ ተርጓሚዎችና የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት እንደተጠቀሙበት ብናስታውስ፣ ከዚህ በፊት በመግለጽ ያተኮረውን ደግመን አዎን ዘንድ ማየት ይኖርብናል። በዚህ መጽሐፍ በህልውና መለኮት ክፍል ገጽ ተመልከቱ

እነሆም ዮሐንስ አፈወርቅ «እስመ ሶበ ኢረከበ ስመ ዘይኤምር ኅበ ባሕርይ ብህላ በዝንቱ አስማት፣ እስመ ዕበይ ወስብሐት ኢይኤምሩ ኅበ ውእቱ ስም ዘላ ይገዝር... ወኢዝስም ዘውእቱ ብህላ እግዚአብሔር ኢይኤምር ኅበ ውእቱ ባሕርይ ወፍዱመ ኢይትክህል ይርከቡ ስሞ ለዝኩ ባሕርይ።»

ባሕርዩን የሚያስረዳ ስም ለመግለጽ ባይቻለው፣ ዕበይ ስብሐት በማለት ባሕርይ ስሙ ተናገረ፣ ሊናገረው የወደደውን የባሕርይ ስሙን ስላላገኘም፣ ስብሐት ብሎ በባሕርይ ስሙ ተክቶ ተናገረ። ይህም እግዚአብሔር እየተጠራ የሚጠራበት ስሙ እንኳ፣ ሊታወቅ ወይም ሊመረምር የማይቻለውን ባሕርዩን ተርጓሚ ለመግለጽ አይበቃም። የዚያን የባሕርይ ስሙን ማወቅ ፈጽሞ አይቻልምና ነው ማለቱ የሚታወስ ነው። /ዮሐ. አፈወርቅ ድርሳ 2 ገጽ 39።/

ሊቁ አለቃ ኅሩይ ፈንታም ይህንን በማስመልከት «መለኮት ማለት ለሌላ ለማይታወቅ ባሕርዩ መጠሪያ ሊሆን፣ የሚነገር ስሙ ነው።» እያሉ እት የሚነገሩት የሚዘነጋ አይደለም። /አለቃ ኅሩይ ፍፍተ እግዚአብሔር ገጽ 55 አንቀጽ 11።/

እንግዲህ፡- ይህን እያሰላሰልን አስቀድመን ልብ የምንላቸው በአንዲት ባሕርዩ መለኮት/ ሲኖሩ መከፈልና መለየት ሳይኖርባቸው አካላትን የሚያገናዝቡ ኩነታትን ልብን፣ ቃልን፣ እስትንፋስን ወደምናስታውስበት ደረጃ ላይ መምጠቅ የሚያሻን ግል።

ወደዚህም ስንመጥቅ፣ አስቀድመን በትክክለኛ አእምሮ የምናስተውላቸው ግድ ፍሬ ነገሮችን አቅርቦን በዝርዝር እንመልከት፡- እነዚህም የሚከተሉት

1) ኩነታት፡ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ፣ ከአንድ ባሕርይ /መለኮት/ ያሉና የነበሩ የሚኖሩ መሆናቸው፡-

2) እነዚህ ልብ ቃል እስትንፋስ በሦስቱ አካላት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በከዊን የመገኘታቸው ሁኔታ፡-

3) ልብ ቃል እስትንፋስ በኩነታቸው ሦስቱን አካላት ማለት አብን ወልድን መንፈስ ቅዱስን እያገናዘቡ በአንድ ህልውና/ ተዋሕዶ የመኖራቸው ይዘት ናቸው።

እንግዲህ እነዚህን በዝርዝር ያቀረብናቸውን ስንመረምራቸው፣ ባሕርዩ መለኮት አካላት፡- አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስን በኩነታቱ በልብነት በቃልነት በእስትንፋስነት እያገናዘበ አንድ የሚያደርጋቸው መሆኑን እንመልከታለን።

እነሆም፣ ይህ «ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ፣ የማለት ትርጉምን ይዞና ገልጾ ገልጻልና ነው።»

ሰለዚህ ዮሐንስ ዘአንጾኪያ፡-

«ንትአመን በሠለስቱ አካላት ወሠለስቱ ገጸት እንተ አሐዱ ባሕርዩ መለኮት። ለዚህ መለኮት አንድ የሚያደርጋቸው በሦስት አካላትና በሦስት ገጸች እናምናለን።» አለ። /ዮሐ ዘአንጾ ሃይ አበ 540 ክፍል 1 ቍጥር 6።

አግናጥዮስ ሰማዕትም «እስመ ባሕርዩ ሥላሴ አሐዱ ውእቱ ዘውእቱ አሐዱ መለኮት፡- የሥላሴ ባሕርይ አንድ ነው። እርሱም አንዱ መለኮት ነው» ብሎአል።

/አግናጥዮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 38 ክፍል 1 ቍጥር 13።

ዳግም «እኩዛን በጽምረተ አሐዱ መለኮት። በአንድ መለኮት መገናዘብም የማይቻሉ ናቸው» አለ።

አግናጥዮስ ዘአንጾ ሃይ ገጽ 31 ክፍል 1 ቍጥር 8።

የእስከንድርያው ሊቀ ጳጳሳት አባ ገብርኤልም ኤጲፋንዮስ፡- ዘቆጵሮስ ከተናገረው ተሰውን እንመለከታለን። «አ ሥሉስ ዘፍሉጥ በአካላት ወይተዋሕድ በመለኮት ስሙ አብ በወልድ ወበመንፈስ ቅዱስ፣ ወልድ በአብ ወበመንፈስ ቅዱስ፣ ወመንፈስ ቅዱስ በአብ ወበወልድ። ሥሉስ ቅዱስ ሆይ፣ በአካላት የምትለይ፣ በመለኮት የትዋሕድ አንድ የምትሆን ነህ። አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ፣ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ፣ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ነውና» ብሎአል።

/አባ ገብርኤል ዘእስከ ሃይ አበው ገጽ 413 ክፍል 1 ቍጥር 8።/

ሰለዚህ ዮሐንስ ዘአንጾኪያ፡-

«አንሰ ሰበ እቤ እግዚአብሔር፡ እብል በእንተ አብ ወልድ ወመንገድ ላይ እስመ አሐዱ ውእቱ መለኮተ ሥላሴ፡- እኔ እግዚአብሔር ባልሁ ጊዜ፡ ስለ አብ ወልድ ስለ መንፈስ ቅዱስ እላለሁ። የሥላሴ መለኮት አንድ ነው። አስገንዝቦአል።»

/ባስልዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 420 ክፍል 1 ቍጥር 6።/

እንግዲህ በዚሁ ገለጻ መሠረት የሥላሴ አካላት እያንዳንዳቸው እርሳቸው የተገናዘቡባቸው ኩነታት በአንዲት ባሕርይ መለኮት ያሉና የነበሩ የሚኖሩ ሃይማኖት «የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ» የሚያሰኝ አባባል ግልጽ የሆነ ትርጉም እንዳለው

መቼም ቢሆን በአንዱ ባሕርይ መለኮት ያሉና የሚኖሩ ኩነታት /ጠባይነት/ ቃል እስትንፋስ አካላት ሥላሴን ይኸውም አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስን በሀላ እያገናዘቡ በአንድ ህልውና የሚኖሩ መሆናቸውን ነው «ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ የምንለው።»

እነሆም፡- የዚህ አባባል መሠረታዊ ገለጻ በቅዱሳት መጻሕፍትና በቤተ ክርስቲያን አባቶች የነገረ መለኮት ትምህርታዊ መራቀቅ እሙንነቱ ታውቆ ጸንቶአል።

ዳሩ ግን በጣም ያሳዘናል፡ በዚሁ ትምህርታዊ ገለጻ ላይ ሁለት የተለያዩ ለውጥ የያዙ ወገኖች ተነሥተውበት እናገኛለን እነርሱም፡-

1ኛ፡ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በመባል የታወቀ፡ ምንጊዜም በየአካላት እንዳሉ ሆነው ሳይለወጡና ሳይለዋወጡ የሚኖሩትን፡ የሥላሴን ለእንደሚጨፈለቅ ግዕዝ አልቦ ነገሮች ሁሉ፡ በመቀላቀልና በማዋዋጥ አንድ አድርገው ለማሳየት የተነሡ ሰባልዮሳውያንና ተከታዮቻቸው ናቸው።

2ኛ፡ ደግሞ አንዱን ባሕርይ መለኮት፡ ሊለወጡና ሊለዋወጡ እንደማይችሉ እንደ ሦስት አካላት፡ እንደ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ የቍጥር ብዛት /መጠን/ በመሸንሸንና በማከፋፈል፡ ሦስት መለኮት ለማድረግ የተነሡ እነ ዮሐንስ ተወካዮች ተከታዮቹ ናቸው።

እነዚህም፡- «ባሕርይ ያለ አካል አካልም ያለ ባሕርይ አይገኝም» የሚለውን ተወካዮች አለቦታውና አለአግባቡ እየጠቀሱ፡- «የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ» ተብሎ የሚነገረው አብነት ለውጠውና ገልብጠው «የባሕርይ ወይም /የመለኮት/ መከፈል በሥላሴ የሚያሰኘውን ፈሊጥ ፈጥረው ይናገራሉ።»

እነዚህ፡-

«ወአኮ እምነትን በሠለስቱ ዕደው ወሠለስቱ አማልክት አው በሠለስቱ መለኮት አላ ነአምን በሠለስቱ አካላት ወሠለስቱ ገጸት ፍሉጣን፡ ወበአሐዱ አምላክ፡ ወበአሐዱ ሀላዌ፡ የእኛ እምነታችን በሦስት ሰዎች ወይም በሦስት አማልክት ወይም በሦስት መለኮት አይደለም። ነገር ግን በተለያዩ በሦስት አካላትና በሦስት ገጸች፡ በእነዚህ አምላክና በአንድ ባሕርይ እናምናለን።» ብሎ የተነገረው፡-

/ዮሐንስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 540 ክፍል 2 ቍጥር 6።/

«ወናወግዝ ዓጼ እለ ይብሉ ሠለስተ መለኮተ እንተ ዘአብ ወወልድ ወመንገድ ቅዱስ፡ የአብንና የወልድን የመንፈስ ቅዱስን መለኮት ሦስት መለኮት የሚሉትን እናወግዛለን።» ተብሎ የተወገዘውንም ከምንም የማይቋጥፍት ናቸው። ከሁሉ በላይ

«...» የሚኖሩትን ሦስትን አካላትና አንድ የሆነውን ከሦስት መከፈል ለዩነት እያመጣም፡ ምሥጢሩና አባባሉ አንድ ነው።» ዘገናኝ መናገራቸው ነው።

«...» ማለት በእውነቱ የምሥጢርና አባባል ነው ለማለት ያስችላልን?

የእነዚህ የሁለቱ አባባሎች ምሥጢር ሆነ የገለጻቸው አቋም እየብቻና የተለያየ ሆኖ፡ አቋማቸው እየብቻ መሆኑን ለይቶ በሚያስገንዝብ ገለጻ «ይህ ለሆነ ወይትዋሕዶ በመለኮት፡-

«...» የሚል የቤተ ክርስቲያን መሠረታዊ የአዋጅ ድንጋጌ በተነገረና ሊነገር ባስፈለገ ነበርን? /ዲዮናዎስ ሃይ አበ ገጽ 522 ክፍል 1 ቍጥር 3።/ ደግሞስ «ወሰበሂ ንቤ ሠለስተ መለኮት በበአካላቱም ንቤ አሐደ ባሕርይ ወአሐደ ሀላዌ። ሦስት አካላት በየአካላቸው ባለን ጊዜ፡ ባሕርይን አንድ ሀላዌና አንድ እንላለን።» ሲል የተናገረው በአንድ መከፈል በሌላ ወገን ደግሞ አንድነት ለይቶ አካላትን በመከፈል መናገራቸውን፡ ደግሞ አንድ እንደሆነ መከፈል ሳይኖርበት መኖሩን ለይቶ ለመግለጽና ለማስገንዘብ ባስፈለገው ነበርን?

ይሁንም ሊቁ ኅርኅርዮስ ነባቤ መለኮት አንዱን መለኮት የመከፋፈል ዘይቤ የምሥጢር ሥላሴ ትምህርት ቦታ ሊኖረው የማይገባ መሆኑን፡ ጠንቀኛ ባዕድ ለሆነ አሸልኮ ወደ እውነተኛ ትምህርት የሚያስገባ መሆኑን በመግለጽ፡ አንዱን /መለኮት/ በተከፍሎ እንደሚኖሩ እንደ ሦስት አካላት ወይም እንደ ሦስት አካላት ግብራት፡ ከሦስት መከፈልና መለየት እንደማይገባ በማስጠንቀቅ ጭምር ገንዘብ የለምን?

«ወአይትሀበሉ ኅጉላን ያብኡ ውስተ ቅድስት ሥላሴ ፍልጠተ መለኮት ለማግራ አካላት። ወአንሰግድ ለሠለስቱ አማልክት፡ አላ ለአሐዱ አምላክ ለማሞሎ በሠለስቱ አስማት አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ መለኮት ለአዱ ኃይል፡ እንዘ ሠለስቱ አካላት እኅዛን በዕምረተ አሐዱ መለኮት ወሀላዌ።»

የጠፉ ሰዎች ቅድስት ወይም ትሆን የመለኮት መለያየትን ይጨምሩ ዘንድ ሊኖሩ። ለአንድ አምላክ እንሰግዳለን እንጂ፡ ለሦስት አማልክት አንሰግድም። አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ብለን በሦስት ሰዎች እንጠራቸዋለን። እነርሱ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ከአንድ መለኮትና ባሕርይ የተገናዘቡ ሦስት አካላት ሲሆኑ፡ አንድ መለኮትና አንድ ኃይል ናቸው።» እያለ ሲያስገንዝብ እንመለከታለን።

/ኅርኅ ነባቤ መለኮት ሃይ አበ ገጽ 211 ክፍል 1 ቍጥር 5-7።/

እነሆም ሊቁ በዚሁ ገለጻው፡ አንዱን መለኮት ወይም ባሕርይ በሦስት አካላት ምን መከፈል እንደሌለበትና ባሕርይን መከፈል ግን፡ አምልኮተ ባዕድን እንደሚያስከትል ገለጻ ማስጠንቀቁን ልብ ማድረግ ነው።

እንደዚህም ሁሉ፡-

«ወንሕነስ ናስትት ቃሎሙ ለዐላውያን እለ ይትአሙኑ አማልክተ ብዙኃን ለሀላውያተ ፍሉጣተ በአሐዱ እግዚአብሔር ዘአይትከፈል በሀላዌ መለኮቱ። ወናወግዝ ላይ እለ ይብሉ ሠለስተ መለኮቱ። እኛ ግን ብዙ አማልክትን የሚታሙትንና በመለኮቱ

አኗኗር የማይከፈለውን አንዱን እግዚአብሔርን የተለያዩ ህላዌያት የሚያደርጉትን ንግግራቸውን ከእኛ እናስወግዳለን። እንደዚሁም ደግሞ የወልድን የመንፈስ ቅዱስን መለኮት፣ ሦስት መለኮት የሚሉትን እናወግዳለን። በቤተ ክርስቲያን ትምህርት የተገዘተውን ደግመን በማቅረብ እንገነዘባለን። ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 464 ክፍል 1 ቍጥር 4።/

ይህንም «ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ» የተባለበትን ምሥጢራዊ በሚገባ እንዲታወቅ የሀገራችን ሊቅ አለቃ ኅሩይ ፈንታ፡- ግልጽ እየተገኘ በማብራራት አቅርበውታል። ይኸውም፡-

«የሥላሴ ባሕርይና አካል እንደ ሰው ባሕርይና አካል በመመጠን» አካል ባሕርይ፣ ባሕርይም የሌለው አካል የለምና፣ የሥላሴ ባሕርይም አካልን ከሦስት ይከፈላል» ስለሚሉ ሰዎች ተቃውሞአቸውን በማቅረብ በወሰዱት ትምህርት ማስጠንቀቂያ ነው፡- ቃሉም፡-

«የሰው ባሕርይ በአካል ቢከፈል፣ በየራሱ ልብ በየራሱ ቃል በየራሱ እስከ ያለው ሆኖ፣ በየራሱ ልዩ ልዩ ሥራውን ይሠራል። ሥላሴ ግን አካላቸው የተለየ ለሆኑ ባሕርያቸው ተከፍሎ የሌለበት አንድ ነው። አንድ መሆኑም የሚያስረዳ የሦስት አንድ አብ ሆኖ፣ አንድ ዕውቀትን ያውቃል። የሦስቱ ቃል አንድ ወልድ ሆኖ፣ አንድ ደናገራል። የሦስቱ እስትንፋስ አንድ መንፈስ ቅዱስ ሆኖ፣ አንድ የሥራ ሥራን ይሠራል።» ብለዋል።

/አለቃ ኅሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር አንቀጽ 5 ገጽ 32 ያልጸሐፍ፡-/

እነሆም በዚሁ ትምህርታዊ መራቀቅ የተገለጸው «የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ ግልጽና በመጽሐፍ ቅዱስ መሠረት የቤተ ክርስቲያን አባቶች የቀየሱትን ተሞክሮ የተከተለ ነው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ፣ ቀጥሎ የምናቀርበውን የመጽሐፍ ቅዱስ የሊቃውንቱንም ማስረጃ መመልከት ይጠቅማል።

ሀ፡ ጌታችን በቅዱስ ወንጌሉ፡- የመገናዘብን ምሥጢር ሲገልጽ፡-

እኔ በአብ እንዳለሁ አብን በእኔ እንዳለ እመኑኝ አለ። ዮሐ. 14፡11፣ 16፡14፣ 15።

ለ፡ የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ ከሊቃውንቱ የቀረበውን እንመልከት።

«ወመለኮትኒ ይትወዛኝ ከመ ውእቱ ያኅብር ቅድስተ ሥላሴ። መለኮትም ቅድስተ ሥላሴን በአንድነቱ እንደሚያዋሕድ ይታወቃል» ተብሎአል።

እንግዲህ ብዛት ካላቸው አማልክት አምልኮ ለመጠበቅ «ይህሌሎ በአካል ወይትዋሕዱ በመለኮት፡- በአካላት ሦስት ይሆናሉ፣ በመለኮትም አንድ ይሆናሉ። የሚያሰኘው የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ /በመለኮት/ ብሎ ለማመን በሚያስገልጹ ትምህርት እንደምን ይጠበቃል ቢሉ? ከላይ እንደገለጸው በአንድ ባሕርይ ወይም መለኮት ያሉና የሚኖሩ ኩነታት፣ አካላትን አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ እያገናዘቡ በህልውና ወይም በተዋሕዶ ስለመኖራቸው የሚያረጋግጠውን ትምህርት በምንገነዘብበት ጊዜ ብቻ ነው።

እነሆም ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ ለስትቲቶ ዘእስክንድርያ በጻፈው መልእክቱ፡- «የሥላሴን በዝንቱ ህላዌ ወንሰግድ ለዝንቱ አሐዱ ህላዌ፣ አሐተ ስግደተ። እስመ ስለ አሐዱ ውእቱ ዘሠለስቲሆሙ ወሠለስቲሆሙ አሐዱ እመንቱ በመለኮት ስለ የአክል ለዘቦ ልብ ወአእምሮ። ይትወሐዱ በመለኮት ወይህሌሎ በአካላት። ህላዌ/ባሕርይ፣ ለዚሁ ለአንዱ ህላዌ/ ባሕርይ፣ አንዲት ስግደትን እንሰግዳለን። ስግደት ግን ለሦስቱ ሁሉ አንድ ነውና፣ ሦስቱም በመለኮት አንድ ናቸውና፣ ይህም አእምሮ ላለው በቂ ነው። በመለኮት ይዋሐዳሉ፣ በአካላት ግን ሦስት ይሆናሉ።» ለብራሪቶ ገልጸአል።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 522 ክፍል 1 ቍጥር 22።

ለሦን፣ አካላትን የሚያገናዝቡ ኩነታት ልብ ቃል እስትንፋስ በአንድ ባሕርይ መለኮት/ ያለመለየት የሚኖሩ ናቸውና።

ይህንም ለማረጋገጥ፡- ዮሐንስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ፡- ሊቀ ሳዊሮስ ዘብሊያ ከተናገረው ጠቅሱ፡- «አእምን በአሐዱ አምላክ ወአእምር ተዋሕዶተ በእንተ መለኮት ዘሠለስቲ አካላት። በአሐዱ ክብር፣ ባሕርይ በሥላሴ፣ ወሥላሴ ወሥላሴ፣ ወሥላሴ፣ ዘሠለስቲ አካላት ዘበአሐዱ መለኮት ዘውእቶሙ አብ ወወልድ ስለ ቅዱስ፣ እስመ ምሥጢር ሥላሴ ይትሌለይ በአካላት ወኢይትሌለይ መለኮት። በአንድ አምላክ አምናለሁ፣ በሥላሴም መዋሐድ እንዳለ ወውቃለሁ። ለአዲሱም በሦስት አካላት ስላለው ስለ አንድ መለኮት ነው። እነርሱም አብ ወልድ ስለ ቅዱስ ናቸው። ምሥጢር ሥላሴ በአካላት ይለያልና፣ በመለኮት ግን አይለያይምና ነው።» ብሎአል።

ዮሐ. ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 383 ክፍል 1 ቍጥር 5፣6።

ዳግም «እስመ መለኮተ ሥላሴ አሐዱ ውእቱ፣ ወበሠለስቲሆሙ ሁሉ መለኮት። ለሆኖተው ሳሉ አንድነት አላቸው። ለሦስቱም ሁሉ መለኮት አለና ነው።» ሲል ይህ ሊቅ ተናግሮአል። /ዮሐ. ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 391 ክፍል 1 ቍጥር 10/

ተዋሕዶ እየተባለ የሚነገረው፣ ኅብረት እየተባለ የሚነገር መሆኑን መረዳት ሊታይ። እነሆም፡-

«ኅብራን እንበለ ተሌልዮ፣ ወሊሉያን እንበለ ትድምርት፣ ሥላሴ በተዋሕዶ፣ ተዋሕዶ በሥላሴ፣ ተጋብኦ በተክፍሎ ወተክፍሎ በተጋብኦ፣ ያለመለየት የሚተባበሩ ናቸው። በአንድነትም ያለመለየት ናቸው።»

በሥላሴ በመዋሐድ፣ መዋሐድም በሥላሴ፣ መከፈል ሳለ አንድነት፣ አንድነት መከፈል አለ የሚያሰኝ የምሥጢር ሥላሴ ትምህርት፣ እነሆም፡- አካላተ ሥላሴ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ሳይለወጡና ሳይፋሉሉ ሳይደባቡቱ፣ በአንድ ባሕርይ መለኮት መሆናቸውን በመገናዘብ የሚኖሩ፣ ዘልዓለማዊ ተዋሕዶ ብሩህ ሆኖ ሊታይ የሚችለው፣ በቅጥነተ ሕሊና ሲረዱ ነው።

ዲዮናስዮስ ዘአርዮስ ፋገንስም፡-

«ወእንዘ ይትሌለዩ ገጸተ ሥላሴ በበመልክዎሙ ፍጹመ የኅብሩ በተዋሕዶተ መለኮት። ገጸተ ሥላሴ በየአካሉና በየመልኩ ተለይተው እየታወቁ ሳለ፣ በመለኮት ለመው ይተባበራሉ/አንድ ይሆናሉ/» ብሎአል።

ዲዮናስ ዘአርዮስ ፋንስ ሃይ አበ ገጽ 35 ክፍል 1 ቍፕር 11።

የአንጻሊያ ሊቀ ጳጳሳት አትናቴዎስ።

«እስመ ቅድስት ሥላሴ አሐዱ በተዋሕዶ እንበለ ፍልጠት። ቅድስት ባለመለየት በተዋሕዶ አንድ ናቸው» በማለት አረጋገጠ።

/አትናቴዎስ ዘአንጻሊያ ሃይ አበ ገጽ 477 ክፍል 1 ቍፕር 8።

ምዕራፍ ሠላሳ።

ዕሪና ሥላሴ /የሥላሴ እኩልነት/ በባሕርይ /በባሕርየ መለኮት/።

ባለፉት ትምህርታውያን ገለጻዎች፣ የሥላሴ ተዋሕዶ በባሕርይ /በመለኮት/ ስለተባለው ተመርሆ ክፍል ስድይ ነበርን።

ይኸውም ተዋሕዶ የሚለው ቃል የሥላሴ አካላት በኩነታት መገናዘብን በሆነ ህልውና መለኮት አስመልክቶ የሚነገር መሆኑን ነው። አሁን የምናቀርበው ግን የሥላሴ አካላት በዕሪና በራዕይ /በመተካከልና በእይታ መመሳሰል/ የአንድ ጠባይዕ የአንድ ባሕርይ አቋም ይዞ መገኘትን ነው።

አዎን፡ ዕሪና ሥላሴ /የሥላሴ የጋራ እኩልነት/ በባሕርይ እስከ ስለሚገለጸው ትምህርታዊ ገለጻ በትኩረት ሕሊና ሆነን ብናይ መልካም ነው።

እንግዲህ ወደዚህ አባባል የምናመራ ከሆንን፣ በሚያጣራልን ሐተታ ብንገባ ሳይሻል አይቀርም።

ይኸውም፡- «አይደሉ ይኩን ህላዌ ዘእንበለ አካል፣ ወአይደሉ ይትረከቡ ዘእንበለ አምሳሉ ለአካል ዘውእቱ አርአያሁ።

ባሕርይ /ህላዌ/ ያለ አካል ሊገኝ አይችልም። አካልም አካልን ከሚመስል አንጂ፣ ብቻውን ሊገኝ አይችልም።» የሚለውን ፍልስፍናዊ አባባል ይዘው መንገዱ በትምህርት መለኮት ላይ የሚተቹ ወገኖች እርሱ በኖረበት መነሣታቸውን ኪራኮስ ዘአንጻሊያ በሃይማኖተ አበው ገለጸልን እናገኛለን።

/ኪራኮስ ሃይ አበ ገጽ 403 ክፍል 1 ቍፕር 28።/

በኪራኮስ ጊዜ እንደሆነው ሁሉ፡- አሁንም «ባሕርይ ያለ አካል፣ አካል የባሕርይ አይገኝም።» በማለት ከሊቁ ቃል ትንሽ ፈቀቅ አድርገው በመተቀስ፣ እነ ባሕርየ መለኮትን በሦስት አካላት ሥላሴ ቍፕር መጠን በመክፈልና በመሸገገን የመለኮታት ለማድረግ የሚያስችላቸው እየመሰላቸው፣ ያለ መንገዱ የሚጠቀሙ ክፍሎች መኖራቸው ይሰማል።

እነሆም፡ «ዕሪና ሥላሴ በባሕርይ /የሥላሴ እኩልነት ወይም ተመሳሳይ በባሕርይ» በሚል ርእስ በምንናገርበት ጊዜ፣ ከሊቁ ከኪራኮስ «ባሕርይ ያለ

አይችልም» ለሚሉ ሰዎች የተገለጸውን አባባል መጥቀሳችን፣ ከሊቁ ተጠቅሶ በነበረው ቃል ላይ እንደንመረምርና በዚህ ቃል ውስጥ ያለውን እውነተኛ አገባብና ማለ፣ እኛም እንዴት እንደምንጠቀምበት በሐተታ መልክ ገለጸን ለመናገር ማለን ነው።

«በመሠረቱ «ባሕርይ» ተብሎ በሚነገር ቃል መናገር ስንሻ፣ ከዚህ በፊት ገለጸን፣ በልዑል እግዚአብሔር በጎ ፈቃድና ሥምረት ካለመናገር ወደመናገር ማሳተፍ፣ በዐለመ መንፈስና በዐለመ ግዙፍ ለሚኖሩ ፍጥረታት፣ /ነገሮችና ግጥሞች/ ወይም ምክንያቶች መነሻቸውና መሠረታቸው ሆኖ በተለይም ለአካላትና ለሰፊት ለዓይነቶችም ሁሉ፣ የአቋማቸው ምንጭና መሠረት መገኛ መሆኑን የሚገልጽ ማሳኘቱ መታወቂያ ነው።» ሲሉ፣ መምህራን ያስረዳሉ።

መጽ ምዕላድ ከመርጊታ ዳርጊ ዘንድ የሚገኝ የእጅ ጽሑፍ

መጽ ሰዋሰው ወግሥ ከአለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ።

የልዑል እግዚአብሔር ባሕርይ ስንል ግን፣ ከመፈጠርና ከተፈጥሮ ውጭና ነፃ መሆኑ መጠን፣ ምክንያትና መነሻ የሌለው፣ በሕይወቱ ሕያው፣ በሕያውነቱም ለመጣትና ማሕየዌ /ሕያው አድራጊ/ የማይመረመር ዘለዓለማዊ ሆኖ ስለሚኖር፣ ለሆኑ ክፍጡራን ባሕርይ ፈጽሞ የተለየ፣ ልዩ ነው።

ልዑል እግዚአብሔር በማይለወጡና በማይለዋወጡ ከአቋማቸው ከማይናወጡ ላላቸው ጽንዕ /አቃኒም/ ልዩ ልዩ ሆነው በሚኖሩ፣ በሦስት አካላት፣ በአብ ልዩ በመንፈስ ቅዱስ ያለና የሚኖር ነው።

እነሆም፡ በተዋሕዶተ መለኮት ለባውያን ነባብያን ሕያዋን የሆኑ አካላት ሥላሴ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ በዘለዓለምነትና በፍጹምነት፣ በምልዕትና የማይወለድ ምታይ በመሆን፣ በክብር፣ በልዕልና፣ በሰብሐት /በምስጋና/ በዕባይ /በታላቅነት/ በግና በገናነት፣ በጽድቅና በርትዕ፣ በእውነትና በቅንነት፣ በእውነተኛ ዳኝነት ሰፊነት፣ በመንበረ ስብሐት፣ በዙፋን ችሎት፣ በመንግሥትና በሥልጣን፣ በሥላሴ፣ በፈቃድና በሥምረት፣ በመስማማት፣ በወላኝነት፣ በፍቅር፣ በርገራጌ ግንነት፣ በለጋስነት፣ በጸጋ በደግነት በበጎነት ሁሉ አንድ፡- በጥበብ በምክር በዕውቀት በሐተታ በብልሃት አንድ፡-

ፍጥረታትን በመፍጠር፣ በጠባቂነት፣ በመጋቢነት፣ በአዳኝነት፣ በታዳጊነት፣ በሥነሳይነት፣ ሕይወትን በመስጠት ታራቂ፣ ይቅርታ ሰጭ በመሆን፣ በፍርድ ዙፋን በዘናወን አጽዳቂነት አንድ መሆናቸውን ይገልጻሉ።

ይኸውና ሥላሴን ቅዱስ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በዚህ ሁሉ አንድ ዓይነት ምዕራብ ወይም ባሕርይ ነው ያላቸው። በዕሪና በመተካከል ሆነ፣ በራዕይ /በእይታ/ በመሰለለው የሚገኙበት ጠባይዓቸው የጋራ ባሕርያቸው ይኸው ነውና። አዎን፣ በዚህ ምዕራብ ወይም ባሕርይ ነው የጋራ እኩልነታቸውን የሚያስገነዝቡ።

1ኛ፣ በዚህም የአካላትና ዕሪና /የመተካከል ባሕርይ/ የእይታ መመሳሰል ባሕርይ ሥላሴ አካላት መካከል፣ አንዱ ሁለተኛውን፣ ሁለተኛውን ሦስተኛውን ለተቀናጀውም፣ ሦስቱ ሁሉ የአንዲት ጠባይዕ ወይም ባሕርይ ሆነው በዘለዓለምነት የሚኖሩ የተተካከሉ ናቸውና።

«አሐቲ ቅድምናሆሙ ለሥላሴ፤ የሥላሴ መጀመሪያነት /ቅድምና/ አንዲት ነፃ ሲሉ ሊቃውንት እንዳረጋገጡት ነው።

/ኪራኮስ ዘአንጾ ሃይ አበ ገጽ 398 ክፍል 1 ቍጥር 5።

2ኛ፡ ከሥላሴ አካላት መካከል መብለጥ መበላለጥ ሳይኖር፤ በአንድ የሰው /የመተካከል/ ወይም በእይታ የመመሳሰል ባሕርይ በጋራ እኩልነት ይኖራሉ።

3ኛ፡ በሥላሴ አካላት መካከል ታላቅና ታናሽ የሚባል ሳይኖርባቸው፤ የሰው በአንድ የዕረና /የመተካከል/ ባሕርይ፤ የመመሳሰል በባሕርይ በአንድ የጋራ እኩልነት ይኖራሉ።

ሊቁ ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ ይህን ሲያስያረዱ፡- «ወለኩሉ አካል ፍጹም በገደ ወአልቦ ውስተ ቅድስት ሥላሴ ግብር ናት ወኢተጋንዮ፤ ወኢይትሉዐል አሉ ለምካልዑ በመዓረገ መለኮት፤ ወኢይኤገዝ አሐዱ ለካልዑ ዘከመ ተለአኪ በሥላሴ አላ እሙንቱ ዕሩያን በአሐዱ ክብር ዘመለኮት ወምልክና ወሎዐሌ ብርሃን ዘኢጋዜ ዘሉ።

አሁሉ አብ ግሙራ ወኢከመ ቅዕበተ ዓይን ዘእንበለ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወኢሁሉ ወልድ ግሙራ ወኢከመ ቅዕበተ ዐይን ዘእንበለ አብ ወመንፈስ ቅዱስ ወኢሁሉ መንፈስ ቅዱስ ግሙራ ወኢከመ ቅዕበተ ዓይን ዘእንበለ አብ ወወልድ፤ ሥላሴን ቅዱስ ዕሩያን ህልዋን ዘእንበለ ጥንት ወኢተፍጻሚት።

ከሦስቱ አካላት እያንዳንዱ አካል በገጹ ፍጹም ነው። በሦስቱ አካላት ወስን መገዛዛት አንዱም ከአንዱ የሚያንሰበት በመዓረገ መለኮትም አንዱ ከሁለተኛው የሚታይበት፤ አንዱም ለሁለተኛው እንደ መልእክተኛው አድርጎ በሥላሴ የሚያዝዘበት ሁኔታ የለም። ነገር ግን በአንድ መለኮት በአንድ አገዛዝ በአንድ ዘመን ሁሉን በሚችል የብርሃን ልዕልና አንድ ናቸው።»

«አብ ያለ ወልድና ያለ መንፈስ ቅዱስ ለዓይን ቅዕበት የምታህል ጊዜ ለፈጽሞ አልነበረም። ወልድም ያለ አብና ያለ መንፈስ ቅዱስ ለዓይን ቅዕበት የምታህል ጊዜ እንኳ ፈጽሞ አልነበረም። መንፈስ ቅዱስም ያለ አብና ያለ ወልድ ለዓይን ቅዕበት የምታህል ጊዜ እንኳ ፈጽሞ አልነበረም። ነገር ግን ሥላሴን ቅዱስ የተተካከለ ሆኖ ዘወትር /ዘለዓለም ያለ መነሻና ያለ ፍጻሜ ነዋሪዎች ናቸው።» ብሎአል።

/ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 357 ክፍል 1 ቍጥር 6፡7።/ ብንያሚ ሳጳሳት ዘእስክንድርያም፡- «ወለስቱ አካላት ዕሩያን በኩሉ ግብር ወምግባር ወሠለስቱ ገጸት፤ ወአሐዱ መለኮት፤ ወአሐዱ አምሳል ወአሐቲ ሥምረት። ሦስቱ አካላት በሥራም በተግባርም በንባብም ሁሉ በሦስት ገጽ ናቸው። በአንድ መለኮትና በአንድ ተመሳሳይነት በአንዱም ሥምረት ሆነው ይኖራሉ» ብሎአል። /ብንያሚ ዘእስ ሃይ አበ ገጽ 360 ክፍል 1 ቍጥር 22/።

የሐንስ ዘአንጾኪያም፡-

«ሥላሴ በተዋሕዶ ወተዋሕዶ በሥላሴ ካል በኋላ፤ ወከመዝ ዓጲ ዕሩያን በህላዌ ወበመንግሥት ወስብሐት ወበፈጠረ ኩሉ ፍጥረት ወበኩሉ ግብር ዘለእግዚአብሔር። እንደዚሁም ሁሉ ሥላሴ በህላዌና በመንግሥት በክብር /በስብሐት ፍጥረትን ሁሉ በመፍጠር ለእግዚአብሔር በሚያስፈልግ /በሚገባ/ ነገር ሁሉ የተተካከሉ ናቸው» ብሎአል።

/ሃይ አበ ገጽ 463 ክፍል 1 ቍጥር 2/።

ሦስቱ አካላት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በምልዐትና በፍጹምነት ዕረና የተካከለ መመሳሰል በጋራ እኩልነት ይኖራሉ።

እነሆም ሥላሴ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በየአካላቸው ልዩ ልዩ ሲሆኑ፤ ለሆኑ/ መተካከላቸው በአንድ ባሕርይ መመሳሰላቸው አንድ ባሕርይ ሆኖቻቸው አየን።

ምዕራፍ ሠላሳ አንድ።

ሥላሴ በምን ይመሳሰላሉ?

ይህንም ትምህርታዊ ይዘት የሀገራችን ሊቅ፡- ዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ሲያብራሩት፡- ማን ይሰመዩ ሥላሴ፤ አሐደ፤ በዘይትማሰሉ ቦቱ። ወእመ ትብለኒ ምንት ውለቱ ማሰሉ ቦቱ፤ እብለከ ከዊን ቀዳማዊ ወከዊን ዘኢይትዌለጥ፤ ከዊን ረቂቅ፤ ወከዊን ማሰሉ ወዘ ዘይትማሰሉ ቦቱ።

ዳግመኛም ሥላሴ በሚመሳሰሉበት አንድ ተብለው ይጠራሉ። በምን ይመሳሰላሉ? ማለት፡- የሚመሳሰሉበት ቀዳማዊ በመሆን /በቀዳማዊነት በመጀመሪያነት/ የማይለወጥ ሆኖ፤ ረቂቅ በመሆን፤ ምሉዕ በመሆን፤ ይህን በሚመስለው ሁሉ አንድ ተብለው ጠራሉ። /ምዕላድ ዘዐቃ ሰዓት ከብቱ ገጽ 32 ዓምድ 2/።

በሌላውም ክፍል «ከዊን ፈጣሪ ከዊን ዘኢይመውት ከዊን ዘኢይትዌሰን፤ ከዊን ማሰሉ ከዊን ሕያው»

የሥላሴ ፈጣሪ መሆን የማይሞት መሆን፤ የማይወሰን መሆን፤ ፍጡር ያለመሆን፤ ማሰሉ መሆን፤ በዕረና በመተካከል ወይም በእይታ የሚመሳሰሉበት አንድ ባሕርያቸው ተብሎ ተገልጿል። /ምዕላድ ዘዐቃ ሰዓት ከብቱ።

ሌሎች ሊቃውንትም ሥላሴን «አሐዱ ራዕይ ወአሐዱ ህላዌ ወአሐዱ መለኮት» ለላት የአካላት ሥላሴን መተካከልና መመሳሰል በአንድ የባሕርይ እኩልነትን ለማሳያነት አስገንዝበዋል።

ይሁንና ጠያቂ «እግዚአብሔርን ያየ ከቶ የለም ተብሎ ከተገለጸ በኋላ እግዚአብሔር ገጽና መልክ እንዳለው ተደርጎ በዚሁ አኳኋን መመሳሰል እየተባለ ማለት እንዴት ነው? ብሎ ይጠይቅ ይሆናል።

ጥያቄው በእውነቱ አስፈላጊ ጥያቄ ነው። ስለዚህም በመጽሐፍ ቅዱስ በሥላሴ ላይ ውስጥ መመሳሰል ስለተገለጸው ቃል ብንናገርበት መልካም ነው።

አምን፤ ምንም እንኳ እግዚአብሔር የማይታይ መንፈስ በመሆኑ «እግዚአብሔርን የየ ማንም የለም ተብሎ ቢነገርና ቢታወቅም፤» ወልድ የአካሉ ምሳሌ መባሉን ገጽ 1፡3።

እንደዚሁም «የማይታይ እግዚአብሔር ምሳሌ መባሉን» ቁላ. 1:15:10

«እኔና አብ አንድ ነን» ማለቱን ዮሐ. 10:30።

ስለ መንፈስ ቅዱስ አካላዊነትን ሲናገር፡-

«አጽናኙ ይሰጣችኋል። እርሱም የእኔ መንፈስ ነው» ብሎ መንፈስ ቅዱስ በህልውና ገንዘቡ መሆኑን አስታውቆአል።

ሊቁ ባስልዮስ ዘቂሣርያ፡-

የሐዋርያ ጳውሎስን ቃል ሲተረጎም፡-

«አንስ እብል እስመ ዘተብህል በእንተ እግዚእን ኢየሱስ ክርስቶስ ውእቱ እየሰጠ እግዚአብሔር ይተረጎም ከመ ውእቱ እምህላዌ መለኮቱ ይትማሰሉ ለእግዚአብሔር አቡሁ በዕባዩ መለኮቱ ወበሥነ ጊሩቱ በፍጹም ገጽ ወበመልክዕ።»

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የእግዚአብሔር ምሳሌ ስለተባለበት ምክንያት እላለሁ፤ እርሱ በመለኮቱ አኗኗር /ባሕርይ/ እግዚአብሔር አባቱን መለኮቱ ታላቅ በፍቅር ውበት በፍጹም ገጽና በመልክ ይመስለዋልና በዚሁ ይተረጎማል።» ብሎአል።

/ባስልዮስ ዘቂሣርያ ሃይ አበ ገጽ 106 ክፍል 1 ቁጥር 2።/

በሀገራችን ሰይፈ ሥላሴ ተብሎ በሚታወቅ መጽሐፍ የሥላሴን ገጽ በመመለስ አንድ መሆኑን ሲያጠይቅ፡-

«አብ በገጹ አሐዱ ውእቱ በራዕይ ምስለ ወልድ ወምስለ መንፈስ ቅዱስ። በገጹ አሐዱ ውእቱ፤ በራዕይ ምስለ አብ ወምስለ መንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስ በገጹ አሐዱ ውእቱ በራዕይ ምስለ አብ ወምስለ ወልድ።»

አብ በገጹ አንድ ነው በመመሳሰልም ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር አንድ ወልድ በገጹ አንድ ነው። በመመሳሰልም ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር አንድ መንፈስ ቅዱስም በገጹ አንድ ነው። በመመሳሰልም ከአብና ከወልድ ጋር አንድ ነው ተብሎ ተጽፎአል። /ሰይፈ ሥላሴ፤ ገጽ 47 በተሰፋ ማተሚያ ቤት ታተመ 10/9.ም./

«አኦምን በአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ሥላሴ ዕሩያን በህላዌ ወዓዲ ዕሩያ ሥላሴ እንዘ አሐዱ መለኮት ወአሐቲ ኃይል ወአሐቲ ሥልጣን ሠለስቱ አካላት ሊሉ በገጸት ዘበአማን። ወከመዝ ዓዲ ዕሩያን ሥላሴ በህላዌ ወበመንግሥት በስባሔ ወበሊኩ ኩሎ ፍጥረት ወበኩሎ ግብር ዘይደሉ ለእግዚአብሔር ይትከፈሉ በአካላት ወይትጥሉ በመለኮት ወበህላዌ። በህላዌ የተተካከሉ በሚሆኑ በአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ እናምናለን። ዳግመኛም ሥላሴ በባሕርይ በመንግሥት በምስጋና ፍጥረታትን በመፍጠር ለእግዚአብሔርነት በሚገባ አድራጎት ሁሉ የተካከሉ ናቸው። በአካላት ይከፈላሉ፤ በመለኮትም ይዋሐዳሉ።» ብሎአል። /ዮሐ ዘአንጻ ሃይ አበ ገጽ 463 ከግ 1 ቁጥር 1፡2።/

ስነትዩ ዘእስክንድርያም፡-

«ሥላሴ ዕሩያን እሙንቱ በቅድምና በአሐዱ መለኮት ወበአሐቲ መንግሥት ወበአሐዱ ሥልጣን፤ ወበአሐዱ ህላዌ፤ ወበአሐዱ ክሃል፤ ወበአሐዱ ሥምረት።»

በአሐዱ እዘዝ፤ ወዕባሂ ንቤ መለኮት አው እግዚአብሔር ንብል በእንተ አብ ወወልድ መንፈስ ቅዱስ ህላዌ ዘኢተፈጥረ ኢሥግው ዘኢያስተርኢ ወዘኢይትገመር። እልቦቱ ይተካ። ወኢተፍጻሚት በከመ ንቤ ቅድመ።

ፈጣሪ ኩሎ ገባሪ ኩሎ ከሀሊ ላዕለ ኩሎ፤ ዘያገምር ኩሎ ወይእንዘ ኩሎ ወይሬኢ ዘላ። ዘእምንዑ ኩሎ ግብር ዘተፈጥረ ዘያስተርኢ ወዘኢያስተርኢ። እለ እሙራን ላለቱ አካላት ወገጸት ዘእንበል ቱላሔ ወኢፍልጠት በአሐዱ ህላዌ ወኢሐዱ መለኮት ዘበል ተከፍሎ ወኢፍልጠት ወኢውላጤ።

ሥላሴ በዘለዓለምነት በእንዱ መለኮት በእንዱት መንግሥት በእንዱ ሥልጣን ላይ ባሕርይ በእንዱ ክሃል በእንዱ ሥምረት በእንዱ አዛዥነት የተተካከሉ መሳሰሉ አንድ ናቸው።

መለኮት ወይም እግዚአብሔር ባልን ጊዜም፤ ስለ አብና ስለ ወልድ ስለ መንፈስ ቅዱስ ማለታችን ነው። እርሱም ያልተፈጠረ ህላዌ ሥጋዊ ያልሆነ የማይታይና የማይወሰን መንሻና ፍጻሜ የሌለበት ነው። አስቀድመን እንደተናገርን፤ እርሱ ሁሉን ጠረ። ሁሉን የሠራ። በሁሉ ላይ ችሎት ያለው። ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚያደግ፤ ሁሉን የሚያይ፤ የተፈጠረ ነገር ሁሉ የሚታይና የማይታይ ሁሉ ከእርሱ የሆነ፤ በሦስቱ አካላትና በገጸት የታወቀ ባለመደባለቅ ወይም ባለመለየት በእንዱ ባሕርይ የታወቀ፤ ለመደባለቅ ወይም ባለመለየት በእንዱ ባሕርይ፤ በእንዱ መለኮት ያለ መክፈል ለመለየት ያለ መለወጥ» ብሎአል።

/ሱነትዩ ዘእስክ ሃይ አበ ገጽ 505 ክፍል 2 ቁጥር 7:8።/

እነሆም ይህ ዓይነቱ የባሕርይ ዕረና /መተካከል/ የባሕርይ መመሳሰል ያለ ለመተና ያለ መለዋወጥ በየአካላቸው ጸንተው የሚኖሩ ሦስቱን አካላት፤ አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስን የሀሉናቸው ባሕርይ ሆኖ ማሳወቁንና በዕረና /በመተካከል/ ላይ /በእይታ/ በመመሳሰል የጋራ አንድነታቸው መሆኑን አሳይቶአል።

እነሆም ሊቁ ኪራኮስ፡- «ወለሠለስቱ አሐዱ ህላዌ ወአሐዱ መለኮት እስመ ዕሩያን ለሙንቱ በኩሎ ግብር።»

ለሦስቱ አንድ ህላዌ /ባሕርይ/ አንድም መለኮት አላቸው፤ በሥራ ሁሉ ተካከሉ ናቸውና።» ያለው ስለዚህ ነው። /ኪራኮስ ዘአንጻ ሃይ አበ ገጽ 398 ክፍል 1 ቁጥር 8።/

ምዕራፍ ሠላሳ ሁለት።

የሥላሴ አካላት በእንድ ዕረና በጋራ መተካከል መታወቅ።

ይኸውና ከዚህ በላይ በተገለጸው ትምህርታዊ ማስረጃ፤ መሠረት የሥላሴ አካላት በእንድ የባሕርይ ዕረና /በጋራ መተካከል፤ ወይም በባሕርያዊ ርእይ መመሳሰል መታወቅ። «ባሕርይ ያለ አካል፤ አካልም ያለ ባሕርይ አይገኝም» የሚያሰኝ ላለስፍናዊ አባባል በእንድ ወገኑ አምንታዊነትን ሊያሳይ ይችላል።

ይህን በአንድ ወገን ያሳየው አዎንታዊነትም የሥላሴ አካላት በአንድ የባሕርይ ስሪና / በባሕርይ መተካከል/ ወይም የጋራ በሆነ መልክቱ ገጽ የባሕርይ መመዘኛ ሲኖሩ በመገኘታቸው መሆኑ ግልጽ ነው። በዚህ ረገድ የሥላሴ አካላት በአንድ የባሕርይ መተካከል ወይም በአንድ የጋራ መመዘኛ አንድ ባሕርይ ወይም ጠባብ መለኮት ሆነው በመገኘታቸው፣ ባሕርይ ያለ አካል፣ አካልም ያለ ባሕርይ አይኖሩም። የሚያሰኝ ስልት ቢታይም ቅሉ፣ አንድ ባሕርይን እግዚአብሔር ወይም መለኮት በሌላ አካላት እንዳለ ወይም እንደሚኖር እየታሰበ ነው እንጂ፣ አንድ መለኮት በብዛት መለኮት እንደሚከፈል መታሰብ እንደሌለበት መረዳት አስፈላጊ ነው።

ይሁን እንጂ አንዳንድ ሰዎች እንደዚህ አድርገው «ባሕርይ ያለ አካል፣ «አካል ያለ ባሕርይ አይኖሩም» በሚል ፍልስፍናዊ ፈሊጥ ላይ ጠንቅቀው አያስቡም። እንደምን ባለ ሁኔታ መገለጽ እንዳለበት ማሰብን ይተዋሉ። በዚህ ጉን ግን የግል ጠንቅቆቻቸው ላይ በተመሠረተ ፍላጎታቸው ተነሣሥተው፣ አንዱን የማይከፋፈሉ የእግዚአብሔርን ባሕርይን ወይም መለኮትን፣ ያለ መለዋወጥና ያለ መቀላቀል በሆኑ በሥላሴ አካላት መጠን እንደ ልብስ በመቅደድና በመሸንሸን ለእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ለማከፋፈልና ለማቀራመት ይፈልጋሉ።

ይሁን እንጂ የሥላሴ አካላት በአንድ የጋራ እኩልነት መተካከልና የአካል መመዘኛ አንድ ባሕርይ ወይም ጠባብ መለኮት ሆነው በመታወቃቸው፣ «በአንድ ወገን» «ባሕርይ ያለ አካል አካልም ያለ ባሕርይ» የሚያሰኝ ይዘት እንደ ቢታይም ቅሉ፣ የሥላሴ አካላት በአንድ ባሕርይ መኖራቸው በሚያሰኝ ሁኔታ ነው እንጂ አንዱ የሰሪና ባሕርይ /የባሕርያቸው መተካከል/ ወይም መመዘኛ በሆኑ ሌሎች መጠን ተከፋፍሎና ተሸንሸኖ በመቀራመት ሁኔታ አይኖሩባቸውም።

በየአካላቸው ፍጹማና ምሉዓን ሆነው ያለ መለዋወጥ የሚኖሩ ሦስቱ አካላት በሰሪና ማለት በጋራ የመተካከልና በራዕይ በጋራ የመመዘኛ ባሕርይ ስለሚኖሩ ይኸው አንድ ባሕርይ /ጠባብ/ የጋራቸው እንደሆነ ይታወቃል። እርሱ የሚከፈል የሚሸንሸን ሳይሆን አንድ በመሆን የጸና ነው።

ዐረጋዊ መንፈሳዊ፡-

«አልባኪ ዘይሒሊ በእንተ አካላት ስቡሐት ከመ አሐዱ ይቀድም እምነ አሐዱ አስመ ጠባይም ሀሎ ዕሩየ እንበለ ጥንት። ስለ ተመሰገኑ አካላትም አንዱ ከሌላው እንደሚቀድም የሚያሰብ አይነር፣ ጠባይዎቸው ያለ መሻከር ከዘለዓለም የኖረ ነው ሲል የገለጸውን ቀዋሚ ትምህርት ይገነዘባል። /ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን

ሊቁ ዮሐንስ ዘእስክንድርያ፡-

«ናዐትት ወንፈልጥ ግሙራ እለይብሉ እስመ መለኮት አካላት ዘዘዚአሁ ዘላለሙ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። አኮ ፍሉጣን ዳዕሙ ስንዕዋን ወገቡራን በመለኮት የአካላት መለኮት እርሱም የአብና የወልድ የመንፈስ ቅዱስ የራሱ ነው የሚለው ከእኛ እናስወግዳለን። ፈጽመንም እንለያቸዋለን። አካላት በመለኮት አንድ ናቸው እንደ የተለያዩ አይደሉም» ብሎአል።

/ዮሐንስ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 392 ክፍል 1 ቍጥር 19።/

ስለዚህ ባሕርይን በጋራ የሚተካክሉበትና የሚመዘኙበት ያለ ቅደም ተከተል ያለመተናነስ በእኩልነት መኖራቸውን የሚያሳውቅ ዘለዓለማዊ ጠባይናቸው ነው እንጂ ሦስቱ አካላት የሚከፋፈሉትና ለየሌላው የሚከፈሉት ናቸው።

ለርግ እግዚአብሔር ወይም ጠባብ መለኮት ምን ጊዜም ቢሆን አንድ በመሆን ይሆናል።

ባሕርይ መለኮትን እንደ ልብስ እየቀዳዱና እየሸንሸኑ በመከፋፈል፣ ለሦስቱ አካላት ማሰብ፣ ወይም እንደ ጽዋ እያደሉ ለሦስቱ ሁሉ ማቃመስ ለዮሐንስ ተዕቃሪና የተቃዋሚ ቀላል ነገር መስሎ ይታይ ይሆናል። እነዚህ አንዱን መለኮት ወይም ባሕርይ መለኮት በሦስት አካላት መጠን እየቀደዱ ለየአካላቱ ማደራጀታቸውን እንጂ፣ ለተሳሰባቸው አሠራር በትምህርተ መለኮት ላይ ያስከተለው ጠንቀኛ ውጤትን የቀሩ አይመስሉም።

ነገር ግን አንዱን መለኮት ከፋፍሎ መቅደድ /ሰጣጤ መለኮት መሆን/ ወይም መሸንሸን የሚያስከትለው መዘዝ፣ ስንቱን ሰዎች ቤተ ክርስቲያን ከምትኖርበት ምሥራቅ ቅዱስ የጸናው ከትምህርተ መለኮት እምነት እንዲወጡና ዋናተው የሚያዘልቁት ወደ ኑፋቄ ዐዘቅት እንዲወድቁ ያደረገ መሆኑን መዘንጋት የለበትም ሲሆን የሚዘንጋም አይደለም።

እነሆም ባሕርይ መለኮትን፣ ወይም ጠባብ እግዚአብሔርን እየቀደዱና እየከፋፈሉ ለሆኑ መለኮት በመሆን ከወደቁት መኖሩን መካከል የሚከተሉትን ብቻ ጠቅሰን የተቀረባለን። እነዚህም፡-

1ኛ፡ እግዚአብሔር የማይታየውን አምላካዊ ባሕርይን ገልጸላቸው ሳለ፣ እግዚአብሔር ባሕርያዊ እውነትን በሐሰት ለውጠው በአንዱ እውነተኛ አምላክ ሆኑ፣ የተከፋፈሉ ብዙና ልዩ ልዩ የጣዖት አማልክትን ፈጥረው በማምለክ የወደቁት ለላብ /መጥዕውያን/ ሮሜ 1፡18-23። ኢሳ. 44፡5/20። ኤር. 10፡2-11። ወ. 112/113/፡2-8። ዘጸአ. 20፡3-።

2ኛ፡ ሁሉን በፈጠረና ሕያው በሆነው በአንዱ አምላክ ፈንታ፣ አንዱ የክፋ ስጥም የበጎ ፈጣርያን የሆኑ ሁለት አማልክት አሉ፣ በማለት የተነሣው የፋርስ ሰው ግላና ተከታዮቹ፡-

3ኛ፡ ለባዊና ነባቢ ሕያው የሆነው አንዱን እግዚአብሔርን መለኮትን በመከፋፈል፣ ለብን ፈጣሪ፣ ወልድን ፍጡር፣ መንፈስ ቅዱስን አካላዊነት የሌለው ኃይል አድርጎ፣ ለእነዚህ መለኮት በመሆን ራሱንና ተከታዮቹን ያሳተ አርዮስ፡-

4ኛ፡ «በሥላሴ አካላት መቅደምና መቀዳደም የለም» የሚያሰኘውን አንዱን ባሕርይ መለኮትን በመከፋፈልና በመቅደድ፣ ወልድን ከአብ በኋላ እንደተገኘ እያደረገ ለተማሪ፣ የአርዮስ ተከታይ አውናሚዮስ፡-

5ኛ፡ አንድ መለኮትን ወይም ባሕርይን እየቀደዱና እየከፋፈሉ ልዩ ልዩ ማህበራትን /ደረጃዎችን/ በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ መካከል በማግባት፣ ለአብ ሌላትነት፣ ለወልድ የታናሸነትን፣ ለመንፈስ ቅዱስ የታናሸ ታናሸነትን መሳሪያት ለመስጠት የተተናኩሉ እነ አቡሊናርዮስ፣ እነ መቅዶንዮስ ናቸው።

እነዚህ ሁሉ አንዱን ባሕርይ እግዚአብሔር ወይም መለኮትን እንደ ልብስ እየቀደዱ ለከፋፈሉ ካለያዩ በኋላ እየወረዱ ሄደው ልዩ ልዩ በሆነ የኑፋቄ ውድቀትና ዐዘቅት የተጠሩ ናቸው።

የሚገርመው ደግሞ የመናፍቃኑ የውድቀታቸው ዓይነት ብዙና የተለያየ ነው። ታዲያ የእነዚህ መናፍቃን ውድቀት ይህን ያህል ልዩ ልዩ እየሆነ የሄደበት ምክንያት ስለምንድን ነው?

ነገሩን በዕምና የተመለከትነው እንደሆነ፤ የመናፍቃኑ የውድቀታቸው እየተጨመረ ስሕተቱንም እያበዛ የታየበት ምክንያት፤ ከአንድ መነሻ በመገንጠላቸው ከዚያው ተነጥለው በመገኘታቸው እንደሆነ ይታያል።

እርሱም «ይህ ለሱ በአካላት ወይትዋሐዱ በመለኮት /በአካላት ሦስት ያህል በመለኮት ግን አንድ ይሆናሉ» ተብሎ የተደነገገውን የቤተ ክርስቲያንን እየተመዘንጋት፤ ዳግም የሥላሴ ቅዱስ አካላት በዕረና፤ /በመተካከል/ በርዕይ /በእለት/ በመመሳሰል የሚኖሩበት አንድ ባሕርይ መለኮትን ወይም አምላካዊ ጠላት ለመከፋፈልና ለማለያየት ከመጀመራቸው የተነሣ ነው። በእርግጥም ለዚህ ሁሉ የተለየ ስሕተት መነሻው ምን እንደሆነ፤ በጠራ ልቡና ቢመረምሩት፤ መነሻው የማይለያየውን በአንድነቱ ፀንቶ የሚኖረውን ባሕርይ መለኮትን ለመለየት በመነሣታቸው እንደሆነ፤ ጉልቶና ግልጽ ሆኖ ይታያል።

እነሆም ባሕርይ መለኮትን መከፋፈልና ማለያየት በድፍረትና በትዕቢት በተመዘንጋት መናፍቃን ላይ ያመጣቸውን ከትምህርተ መለኮት ውጭ የሆነ የተለያየ ስሕተት ውድቀት የቱን ያህል ታላቅ እንደሆነ ለማየት ይቻላል። ስለዚህ ውግዘቱ በግልጽ ተፈጽሞባቸዋል።

የሐንስ አፈወርቅም፡- «መናፍት ለነ ንትገሃሥ እምነኪር ሃይማኖት» አላለፈ ከመጽሐፍ ቅዱስ ባዕድ ከሚሆን ሃይማኖት መራቅ ይገባናል። /የሐ አፈወርቅ 4 8 ገጽ 94/።

ይህ ብቻ አይደለም ከዚህ ቀደም ብሎ፡-

የሥላሴን ትምህርት ፈጽሞ ለመደምሰስ ተጨባጠና ተጨፍልቶ እንደሚሆን ነገር ሁሉ፤ በየራሳቸው ሳይለዋወጡ የሚኖሩ የሥላሴ አካላትን አንድ ለማድረግ የተነሣውን የሰባልዮስንና የመሰሎቹን ስሕተት የቤተ ክርስቲያን መሆኑን ነቅተው ማውገዛቸውን ተመልክተናል። አሁንም በእርሱ ጉን የተነሡት ሰባልዮስ መለኮት፤ መለኮትን እንደ ልብስ እየቀደዱና እያከፋፈሉ የሚለያዩትን የዘረዘርናቸውን መናፍቃን ቤተ ክርስቲያን ማውገዝ የተገባ ነው እንላለን።

ሁለቱ ክፍሎች የተከተሉባቸው የኑፋቄ መንገዶች፤ ቤተ ክርስቲያን በትላቅ መጻሕፍት መሠረት እያራቀቀችና እያስማማች የምትራመድበትን የትምህርተ መለኮት ማዕከላዊ መንገድ የሚያደፈርሱና የምዕመናንን ነፍሳት የሚያጠፉ ናቸው።

እነሆም የእስክንድርያው ሊቀ ጳጳሳት የሐንስ፤ ስለ ሁለቱም ከነሱ እንደሚከተለው ተናግሮአል።

«ወናርሳቅ እምኔን ትድምርተ ሰባልዮስ ዘያስተጋበእ አካላተ ሥላሴ በእለ አካል፤ መፍልጠተ አርዮስ ዘያሐፀፀ አካለ እምአካላት። እስመ እሉ ክልዌቱ ግብረ ጎቡረ ያማስኑ ነፍሳተ ወዕሩያን እሙንቱ በከህደት። ወንሕነኒ ዓዲ ናጎሥርወ ወናወግዞሙ።»

ስለዚህ የሥላሴ አካላትን በአንድ አካል ከሚወስን ከሰባልዮስ ድመራና፤ አካል ከአካላት አንዱን ከአንድ ዝቅ ከሚያደርግና መለኮትን ከሚለያይ ከአርዮስ ስሕተት

ሁለን። እነዚህ ሁለት ነገሮች በአንድነት ነፍሳትን የሚያጠፉ ናቸው። በከህደትም የተናነሱ ናቸውና። እኛም ደግሞ እንንቅፋቸዋለን፤ እናወግዛቸውግለን።» አለ።

/የሐ ዘእስ ሃይ አበ ገጽ 391 ክፍል 1 ቍጥር 14፣ 15።/

የሐንስ አፈወርቅም በድርሳኑ ስለ መናፍቃን ውድቀት እንደሚከተለው ገልጿል። «ቤተ ክርስቲያን ቅድስት ትገድፍ ወታስቆርር ፀአቶሙ እምክር ውዱስ ግንን ተግጎሦቶሙ እምፍኖት ርትዕት ወተሐውር በፍኖት ማዕከላይ። ቅድስት ግሆን ቤተ ክርስቲያን ተመስጋኝ ከሚሆን ምክር መውጣታቸውን እየተፀየፈች ጠላቶች። ቅን ከሚሆን መንገድ መራቃቸውንም ከራስዋ ታስወግዳለች። እርሰዋም ከዘለኛው መንገድ እየተራመደች ትሄዳለች።» ብሎአል።

/የሐ አፈ ድርሳ 2 ገጽ 33።/

እነሆም ሊቀ የሐንስ አፈወርቅ፤ ቤተ ክርስቲያን በትምህርትዋ የምትመራበት ስላዊ መንገድ እንዳላትና እርሱን ይዛ የምትጓዝ መሆኑን አሳይቶአል።

እንግዲህ በዚህ የተዋሕዶተ ቅድስት ሥላሴ ትምህርትም ቤተ ክርስቲያን፤ ቤተ ክርስቲያንን የምትመራበት ማዕከላዊ መንገድ ምን የሚል ትምህርት ብትወስድ ነው? ለምንጠይቅ ብንሆን፤ የምንጠብቀው መልስ፤ ሊቀ ቅዱስ ኅርኅርዮስ ነባቤ ለክትና ሌሎችም የቤተ ክርስቲያን አበጋዦች በመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ካደረጉ በኋላ ይገኙት ትምህርት ይሆናል። ይህም «ይህ ለሱ በአካላት ወይትዋሐዱ በመለኮት፤ አካላት ሦስት ናቸው። በመለኮት መዋሐድም አንድ ናቸው» የሚለው መካከለኛ መንገድ የሚገልጽበት መሠረታዊ ትምህርት ነው።

ይህ ቀዋሚ ትምህርት በማዕከል እንደ ዓምድ ጸንቶ የቆመ ነው። እርሱም በአንድ ግን በየአካላቸው ያለ መለወጥና ያለ መፋለስ፤ ያለመደባለቅም ጸንተው የሚኖሩትን አካላት ሥላሴን ክዶ፤ አንድ አካል ነው በማለት የተነሣውን ሰባልዮስንና ተከታዮቹን ቀውሞ የመለሰና ያስወገደ፤ በሌላ አኳያም በምንም ሁኔታ ለመክፈልና ለመለየት ገደቻለውን አንዱን መለኮተ ሥላሴን ሊለያዩና ሊከፋፍሉ የተነሡትን ጣዖታውያንን ጣዖታውያንን በታትኖ አሳባቸውንም ያፈረሰ ትምህርት ነው። በዚህም ብቻ ሳይሆን፤ ግራሱ በመጽሐፍ ቅዱስ ተመርሆ የአኗኗር ማዕከል ቆሞ የኖረና የሚኖር ቀዋሚ ገድ ነው።

እኛም የተዋሕዶተ ቅድስት ሥላሴን ትምህርት ይህን ያህል እያተትን ራራመድነው እስከዚህ ድረስ ነው። እንግዲህ የተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ ወይም በመለኮት ስላሳኘው፤ እንዲሁም ዕሪና ሥላሴ በባሕርይ ወይም በመለኮት ስላሳኘው የምርት በየረድፉ ተለይቶ በተገለጸው ሁኔታ አየን።

ይህንም፤ ትምህርተ መለኮትን በየመልኩ እያጣሩ በሚያስረዱ መምህራን የሥላሴ ዕሪናቸው በአካል፤ መመሳሰላቸው በኅብረ መልክዕ፤ ህልውናቸው በኩነት፤ የተዋሕዶተው በመለኮት ስለመሆኑ ካቀረቡት የልቡናዊ ተመርሆ ገለጻ መሠረት ነው። ለኛተ እግዚ ዘእ አለቃ ኅሩይ ገጽ 10 አንቀጽ 1።/

ይህም በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት ላይ ከታነውና አባት ከሆኑ ሊቃውንት ዘንድ የጠናቅቆና ተብራርቶ በረድፍ በረድፍ የተሰጠንን መመሪያ ሕሊናን ከአስጨናቂ አሳብ የሚያገጸና የሚያስደስት ሆኖ አግኝተንዋል።

በመሠረቱም እነዚህን መመሪያዎች አጥርተን ካጠናቀቅና፤ የቤተ ክርስቲያን እያንዳንዱን ግብር በሦስት አካላት እንዳሉ ገልጸው ሲያበቁ፤ በአንድ የባሕር አቋም ደግሞ የሚያስታውቁበትን ተመርሆ በተብራራ አኳኋን ሊገባን ይችላል ነው።

እንዲሁም ስለሆነ፤ «ወሰበሂ ንቤ አሐዱ መለኮት ወአሐዱ ህላዌ እኮ ለላዕሌን ተስምዮተ ሠለስቱ አካላት ወገጸት፤ ወብሂላ ሠለስቱ አካላትሂ እኮ ለላዕሌን መለኮተ። አንድ መለኮትና አንድ ባሕርይ ባልን ጊዜም፤ ሦስት አካላት ገጸት ማለትን የሚያጠፋብን አይደለም። ሦስት ባልን ጊዜም፤ አንድ መለኮት የሚከፋፍልብን አይደለም» ተብሎ የተነገረው ግልጽ ይሆንልናል።

1፡ ሦስትነት በአንድ አምላክነት።

ስለዚህ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡-

«አምላክ ውሉቱ አብ፤ አምላክ ውሉቱ ወልድ። አምላክ ውሉቱ መንፈስ ወአይተበሁ ሠለስተ አማልክተ፤ አላ አሐዱ አምላክ። አብ አምላክ ነው፤ አምላክ ነው፤ መንፈስ ቅዱስም አምላክ ነው። ስለሆነም አንድ አምላክ ይባላል ሦስት አማልክት አይደለምና አይባልም።»

አትና ዘእስ ሃይ አበ ገጽ 74 ክፍል 1 ቍጥር 4።

የሀገራችን ሊቃውንትም አትናቴዎስ ባቀረበው ተመርሆ መሠረት እምነት አጽንተዋል። እንዲሁም፡-

2፡ «አብ እግዚእ ወልድ እግዚእ መንፈስ ቅዱስ ውሉቱ እግዚእ፤ እ.ኤ.አ ሠለስተ አጋዕዘተ ዘእንበለ አሐዱ እግዚአብሔር። አብ ጌታ ነው፤ ወልድ ጌታ መንፈስ ቅዱስ ጌታ ነው። ነገር ግን አንድ ጌታ እግዚአብሔር ይባላል እንጂ ጌታዎች አይባልም» ብለዋል።

መዝገበ ሃይ ገጽ 13።

እንግዲህ፡- ተዋሕዶተ ሥላሴ በባሕርይ የሚያሰኘውና ዕሪና ሥላሴ በባሕር የሚያሰኘውን የሁለቱን መመሪያዎችን መንገድ መሠረት አድርገን፤ ስለ ብርሃን ሕይወት አቅርቦን እንመለከታለን።

3፡ ሦስቱ ብርሃናት አንድ ብርሃን ስለመባላቸው።

ሊቁ ዮሐንስ ዘአንጾኪያ ወሶርያ፡-

«ይትበሁ ለእንተ እሉ አካላት አብ ብርሃን ወልድ ብርሃን፤ ወመንፈስ ብርሃን፤ ዳዕሙ አሐዱ ብርሃን ዘአይትከፈል ወዘአይትዌለጥ በህላዌ መለኮት። እነዚህ አካላት አብ ብርሃን ነው፤ ወልድ ብርሃን ነው። መንፈስ ቅዱስ ብርሃን ነው። ነዘ በመለኮት ባሕርይ የማይከፈልና የማይለወጥ አንድ ብርሃን ተብሎ ይገለጻል።» ሃይ ዮሐንስ ሊቀ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ገጽ 540 ክፍል 2 ቍጥር 5፤ 6።

ምዕራፍ ሠላሳ ሦስት።

ሦስቱ ሕያዋን አካላት አንድ ሕይወተ ባሕርይ ስለመባላቸው።

ሦስቱ ሕያዋን አካላት አንድ ሕይወተ ባሕርይ ስለመባላቸው ሕያዋን ሦስቱ አንድ ሕይወተ ባሕርይ እየተባሉ ስለሚጠፋበት ገለጻ ከቤተ ክርስቲያን አበው ግብራሪያ ስላለ ይህን ማጥናት ግድ ይሆንብናል።

«ሥላሴ በሦስትነታቸው በሕይወት ሕይወት ሕይወት» ተብለው በአጠቃላይ ቃል አንድ ሕይወት ስለመባላቸው፤ ከዚህ ቀጥሎ በገርገር የምናቀርባቸው ግን ገልጸውታል።

ዮሐንስ ዘአንጾኪያ ወሶርያ፡-

«ንብል አብ ሕይወት ወልድ ሕይወት መንፈስ ቅዱስ ሕይወት እንዘ አሐዱ ብት በህላዌ መለኮት። በመለኮት ባሕርይ አንድ ሕይወት ሲሆን፤ አብ ሕይወት ወልድ ሕይወት ነው፤ መንፈስ ቅዱስ ሕይወት ነው። እንላለን» ሲል ያብራራል።

ዮሐንስ ዘአንጾኪያ ወሶ ሃይ አበ ገጽ 540 ክፍል 2 ቍጥር 5።

ባሰልዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወካዕበ እሙንቱ ክመ ሕይወት ወሕይወት ወሕይወት አሐዱ ሕይወት እሙንቱ በመለኮት። ወአይትበሁ አሐደ በዘአሐዱ እሙንቱ። ምንም እነርሱ ፈጽመው ሕይወትና የሕይወት የሕይወትም ናቸው። ይሁን እንጂ ሌሎች አንድ በሚሆኑበት ረገድ አንድ ሕይወት ይባላሉ።»

ባሰልዮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 420 ክፍል 1 ቍጥር 8።

ዮሥላሴ ተዋሕዶ በከዊነ ልብ፤ በከዊነ ቃል፤ በከዊነ እስትንፋስ ሲሆን፤ ከዊነ ከዊነ ቃል፤ ከዊነ እስትንፋስም ከሂል፤ ሥልጣን፤ ፈቃድ ያለው ፍጹምና ምሉዕ ባሕርይ ሕይወት ይባላል።

ስለዚህ ሊቁ፡- «ወሥላሴኒ ይትበሁ አሐደ በሕይወት፤ እስመ ተዋሕዶተሙ ልብ ወቃል ወእስትንፋስ ውሉቱ።»

ሥላሴም በሕይወት አንድ ይባላሉ። መዋሕዳቸው በከዊነ ልብና በከዊነ ቃል፤ እስትንፋስም ነውና» ብሎአል።

ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ገጽ 32።

ሁሉም ከዚያ ሕይወት ያሉ መሆናቸውን ለመግለጽ ነው። እንዲሁም ይኸው «ወብሂላ ሕይወትኒ ልብ ወቃል ወእስትንፋስ ውሉቱ፡- ሕይወት ማለትም ቃል፤ እስትንፋስ ማለት ነው።» ብሎአል።

ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ገጽ 31።

ባሰልዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ውሉቱ ክመ ሕይወት ወሕይወት ወሕይወት እንዘ አሐዱ ሕይወት፡- እርሱ ፈጽሞ ሕይወትና ሕይወት ሕይወት ነው። ይኸውም አንድ ሕይወት የሆነ ነው።» አለ።

ለምዕመናን ይሰጥ ዘንድ የተመደበው ምድብ፣ የምድቡም ዋስትና በዚሁ ነው የተገለጸ፤ ይልቁንም ታላቅና ቀዋሚ የሰው ልጆች የተጠቀሙበት የደገንነት አምላካዊ አዎንታዊ አፈጻጸም በዚሁ በተዋሕዶተ መለኮት ነው የተገለጸ።

ይህንም የቤተ ክርስቲያን መምህራን በሚከተለው አኳኋን ገልጸውታል። ለክራኮስ «ወኢንብል ከመ ሠለስቱ አካላት ተሠገው በሥጋ ወኢሥላሴ በአሁኑ አካል ከመ ይሠገዉ፣ አላ አሐዱ አካል እምሠለስቱ አካላት ዘውእቱ እግዚአብሔር ያል ጥበቡ ለአብ ወኃይሉ ብርሃን ጽድቅ ዘያበርህ እምብርሃን አብ ብሩህ።

ሦስቱ አካላት ሥጋን እንደ ለበሱ አንናገርም። እንዲሁም ሥላሴ በአንዱ አካል ሰው እንደሆኑ አንናገርም። ነገር ግን ከሦስቱ አካላት አንዱ አካል ሰው ሆነ እንላለ፤ እርሱም የአብ ጥበብ ኃይሉም የሚሆን እርሱም የእውነት ብርሃን ሆኖ ከሚያበራ ከበደረ አብ የተገኘ የእግዚአብሔር ቃል ነው።» አለ።

/ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 400 ክፍል 1፣ 17።

አግናጥዮስ ሰማዕት፡-

«ኅደረ አሐዱ አካል እምሠለስቱ አካላት ውስተ ከርሣ ለቅድስት ድንግል ማርያም። ወበእንተ ተዋሕዶተ መለኮት ዘንትናገር በዝዩ ዘህልው በወልድ ወእኩ በእንቁ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወኢንቤ ግሙራ ከመ እሙንቱ ኃይሩ ለተሰበአ ውስተ ከርሣ ለድንግል። ዘእንበለ ዳዕሙ ወልድ ለባሕቲቱ አሐዱ እምሠለስቱ አካላት።

ከሦስቱ አካላት አንዱ አካል፣ በማኅፀን ቅድስት ድንግል ማርያም አደረ። በዚህ ክፍል «አደረ» ብለን የምንናገረው የመለኮት ተዋሕዶ በወልድ በቃልነቱ ስላለው ከዊን ነው እንጂ፣ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ስላለ ከዊን አይደለም። ከሦስቱ አካላት አንዱ ብቻውን ወልድ ሰው ለመሆን በድንግል ማርያም ማኅፀን አደረ እንላለን እንጂ፤ አካላት መንፈስ ቅዱስ ሰው ለመሆን በድንግል ማኅፀን አደሩ አንልም።» ሲል አስረዳ።

/አግናጥ ዘአንጾኪያ ሃይ. አበ. 36 ክፍል 1 ቍጥር 2፣ 3።

ይሁንና ሊቁ «ከዚህ ስለተዋሕዶተ መለኮት የምንናገረው ወልድ በቃልነቱ ስላለው ከዊን እንጂ፣ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ስላለው ከዊን አይደለም» ብሎ የተናገረው ግልጽ እንዲሆንለት ፈልጎ የሚጠይቅ ቢኖር፣ በቅርቡ እንደሚረዳ እምነታችን ነው።

ይኸውም ተዋሕዶተ መለኮት በኩነታት መገናዘብ እንደምን ባለ አቋም እንደሚሆን ሊቁ አቡሊዲስ ዘሮም አመሥጥሮ የገለጸውን መሠረታዊ ትምህርት ያስታውሳልና ነው።

አቡሊዲስ፡ «ወልድኒ ቃሎሙ ለአብ ወመንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስ እስትንፋሶሙ ውእቱ ለአብ ወወልድ። ወበዝንቱ አእመርን ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮቱ ሥላሴ ወሎቱ ንሰግድ። ወአበዊነሂ እለ ተጋብኡ በኋቅያ ይቤሉ እመቦ ዘይፈልጥ አሐዱ መለኮቱ ለእግዚአብሔር አብ ወይሬስዮሙ ከመ እሙንቱ ኮኑ በትእዛዘ አብ ዘከግዘን ወአኮ እሙንቱ እምዝንቱ አሐዱ መለኮት ውጉዘ ለይኩን።

ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ እስትንፋሳቸው ነው። እነሆም በዚህ የሥላሴ የመለኮታቸው ህላዌ አንድ እንደሆነ ዐወቅን። ለእርሱም እንሰግዳለን።

በኋቅያ የተሰበሰቡ አባቶቻችንም፣ የአንዱን የእግዚአብሔር አብ መለኮት ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ የሚለይ፣ በአብ ትእዛዝም እንደ እኛ እንደተረወሩ አኖረዋል።

የሚኖር፣ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከዚህ ከአንድ መለኮት እንዳልሆኑ የማይቁጥር መዝ ይሁን ብለዋል» ሲል የኩነታትን መገናዘብን ተንትኖ አቅርቦአል። /አቡሊዲስ አበ ገጽ 138 ክፍል 1 ቍጥር 8፣ 9።

እነሆም ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ በአንድ መለኮት በአንድ ሕይወት የሚኖር የእግዚአብሔር ቃል ወልድ፣ በቃልነቱ ከዊን በተለየ አካሉ ብቻውን ሥጋ ሆኖ ሲወለድ ሥጋ ሲገለጽ የተሰጠውን ትምህርት አየን።

ምዕራፍ ሠላሳ አራት።

ሥላሴ በአንድ መለኮታዊ ፈቃድ።

እያንዳንዳቸው የሥላሴ አካላት «ሕይወት ሕይወት ሕይወት» ተብለው፣ ለአብ ቃል አንድ ሕይወት እንደሚባሉ አይተናል። እንደዚሁም ሁሉ በሦስቱ አካላት ለአብ በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ያለ፣ ባሕርያዊ ፈቃድም አንድ ፈቃድ ሆኖ ለናገሻለን።

ይህንም የእግዚአብሔር ቃል ወልድ በዚህ ምድር መጥቶ የማዳን ሥራውን ለፈጽሞ በታየበት ጊዜ፣ ራሱ የተለየ ፈቃድ እንዳልነበረውና ያባቱ ፈቃድ ግን የራሱ ፈቃድ እንደነበረ በሕይወቱ የገለጸውንና በቃሉ ያስተማረውን ብንመለከት ለገረጸዋለን። /ዮሐ. 5፣ 19፣ 30 ም. 7፣ 17። ማር. 14፣ 35፣ 36። ሉቃ. 10፣ 21፣ 22።

«ዘይፈቅድ አብ ይፈቅድዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወዘይፈቅድ ወልድ ይፈቅድዎ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወዘይፈቅድሂ መንፈስ ቅዱስ ይፈቅድዎ አብ ወወልድ። አብ የሚፈቅደውን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱታል። ወልድ የሚፈቅደውን አብና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱታል። መንፈስ ቅዱስ የሚፈቅደውን አብና ወልድ ይፈቅዱታል።»

/ሱኑትዩ ዘእስክንድርያ ሃይ አበ ገጽ 506 ክፍል 1 ቍጥር 11።

ይህ እንግዲህ የሦስቱ ባሕርያዊ ፈቃድ አንድ መሆኑን ከመሠረቱ ሲያሳይና ማገኛውም የዚህ መለኮታዊ ፈቃድ አፈጻጸም ደግሞ በአንድ ክህልና በአንድ ኃይል በአንድ ግብር ሲገለጽ፣ ሦስቱ አካላት በየግላቸው የሚፈጽሙት ነገር ሳይኖር፡- በዚሁ በአንድ ፈቃድ መሠረት ወልድና መንፈስ ቅዱስ እግብር ላይ ያውሉታል።

ዮሐ. 4፣ 34። ም. 5፣ 30-32።

ይኸውም «ዘይፈቅድ አብ ይፈጽምዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እስመ አሐዱ ውእቱ መለኮቶሙ። አብ የሚፈቅደውን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ይፈጽሙታል... መለኮታቸው አንድ ነውና» በተባለው መሠረት ይታያል። ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ሃይ።

ስለዚህ፣ የአብ ፈቃድ፣ የወልድ ፈቃድ፣ የመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ አንድ ፈቃድ የሆነውን እንጂ፣ ሦስት ፈቃድ አይባልም።

የሥላሴ በአንድ መለኮታዊ ፍቅር መገለጽ፡-

ሊቁ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት፡-

«እኔ እግዚአብሔር ባልሁ ጊዜ፣ ስለ አብና ስለወልድ ስለመንፈስ የሆነ እናገራለሁ። የሦስቱ መለኮት አንድ ነውና» ሲል ያቀረበውን ተመርሆ ይዘገብ፤ እግዚአብሔር ፍቅር ገለጻ በሥላሴ ትምህርት እንመለከታለን።

በመሠረቱ መጽሐፍ ቅዱስ «እግዚአብሔር ፍቅር ነው» ሲል ራሱ እግዚአብሔር ፍቅር ለመሆኑ ያለምንም ቅርታ አስተማምኖ ገልጿል። ዮሐ. 4፡8፡9።

ይህ ፍቅር ደግሞ በምልዐትና በፍጹምነት በቅድስት ሥላሴ በአብና በግድብ በመንፈስ ቅዱስ በርቶ ተንጸባርቆ ታይቶና ተገልጾ ታውቆአል። እነሆም ከዚህ የሆኑ ባለጸግነት የተነሣ፣ ዓለማት ወይም ፍጥረታት ካለመኖር ወደመኖር መጥተው እገለጻሉ ታስቦአል። /መዝ. 92፡5።/

ከዚህ የፍቅር ባለጸግነት የተነሣ፣ ዓለማት ወይም ፍጥረታት ካለመኖር ወደመኖር ተፈጥረው መጥተውና ተጠብቀው ተመግበውና ተደግፈው እንዲኖሩ ከተወሰነላቸው እንዳያልፉ ተደርገው በየአቋማቸው ጸንተዋል። ዕብ. 1፡1፡2። ም. 11፡3። ዮሐ. 8፡22-30።

«የእግዚአብሔር ቸርነት ምድርን ሞላች። በእግዚአብሔር ቃል ሰማዮች ላይ ኃይላቸውም ሁሉ በእኔ እስትንፋስ ነው።» ተብሎ የለምን። መዝ. 32/33/15.101

እነሆም ስለ ፍጥረታት ወይም ስለ ዓለማት ያለው የእግዚአብሔር ፍቅር በሥላሴነቱ እንደዚህ ሆኖ ተገልጾል።

ከሁሉ በላይ ግን ለሰው ልጆችና በሰው ልጆች ላይ የተገለጸው የእግዚአብሔር ፍቅር አስደናቂና ከአለም ሁሉ በላይ ከፍ ከፍ ያለ ሆኖ ይገኛል። ይኸውም በሥላሴ ሲታይ፡-

«እግዚአብሔር አብ አንድያ ልጁን ለሰው ቤዛ አድርጎ እስኪሰጥ ድረስ ፍቅርን ገልጿል»። ኤር. 31፡3። ዮሐ. 3፡16። ሮሜ 5፡8፡10። ም. 8፡32። 1ዮሐ. 1፡8፡10።

እግዚአብሔር ወልድም የገዛ ራሱን አሳልፎ እስኪሰጥ ድረስ ፍቅርን ገልጿል። ዮሐ. 15፡13። ም. 10፡11። ገላ. 1፡4።

እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስም በፍቅር የገዛ ራሱ በሰው /በምእመን/ ወሰኖ አድሮ እያጽናና እያስተማረ ስጦታዎቹንም እያከፋፈለ በጠቅላላውም በግድብ መቃተት እየጸለየ፣ እየመራ፣ እስከፍጹሜ ድረስ ፍቅርን ገልጿል። ዮሐ. 14፡15-17፡26። ም. 15፡26፡27። ም. 17፡7-14። ዮሐ. 2፡2-4። ዮሐ. 4፡31። ሮሜ 8፡14-16፡26። 1ቆሮ. 12፡7።

እነሆም በሥላሴ የተገለጸውን አምላካዊ ፍቅር አየን። በአጠቃላይ ሲታይ «እግዚአብሔር ፍቅር ነውና፣ በዚህ የእግዚአብሔር ፍቅር በእኛ ዘንድ ተገለጠ። ተብሎ ተሰበክልን። 1ዮሐ. 4፡8። ለእርሱ ለወደደን ክብር ምስጋና ይሁን። አሜን።»

ከዚህ በማያያዝ ከቅዱስ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ጋር እናመስግንው። «ንስብላ ለአብ ዘመጠወ ወልዶ ዋሕደ ለቅይወተ ኩሱ ዓለም። ንስብኩ ለወልድ ዋሕድ ዘመጠወ

በእኛ ባሕቲቱ በእንተ መድኃኒትን። ወዓዲ ንስብኩ ለመንፈስ ቅዱስ። ዘይበውእ ለላሁትን ወያሐይወነ ወይሁበነ ሀብተ ተሳትፎ ምስለ እግዚአብሔር»።

ሰውን ሁሉ ለማዳን አንድያ ልጁን የሰጠን አብን እናመስግንው፡-

እኛን ለማዳን በተለየ አካሉ ነፍሱን ለሞት አሳልፎ የሰጠ ወልድን እናመስግንው።

እግም በእኛ አድሮ ሕይወትን የሚሰጠን ከእግዚአብሔር ጋር አንድ የምንሆንበትን ስጦታን የሚሰጠን መንፈስ ቅዱስን እናመስግንው።» አሜን።

/ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ ሃይ አበ ገጽ 551 ክፍል 1 ቁጥር 7።/

www.ethiopianorthodox.org

5ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

ሃሌ ሉያ ሃሌ ሉያ
ንስግድ ለእባ ብርሃናት ወለወልዱ ዋሕድ
ወለመገራስ ቅዱስ ጳጳሳዊ ሥሉስ ዕናይ።

ተከሥቶ ህልውና በሥላሴ ወይም ተግህዶተ ሥላሴ።

በመግቢያው መግለጫ ተብራርቶ እንደተነገረው ሁሉ፤ እስከ አሁን ያጠናነው ሥላሴ ትምህርት፤ ሥላሴ በከዊነ ልብ፤ በከዊነ ቃል፤ በከዊነ እስትንፋስ ማንኛውንም ወይም የፅምረተ ትምህርት አኳኝን በዓይነ ልቡና ስለሚታይበት ማንኛውንም ነበር። እንዲሁም በሌላ አቀራረብ ለመግለጽ ሲነገር፤ የሥላሴ ቅዱስ የእርስ በእርስ ተዋሕዶን የሚመለከት የህልውና አኗኗር ትርኢት፤ እንዴት እንደሆነ ማየት ማስታወስ መረዳት ነበር።

የእሁኑ ጥናታችንም ቢሆን ከዚህ ከተገለጸው ትምህርት ወደውጭ ወጥቶ የሚታይ ሥላሴም። ነገር ግን ከዚያው ሳንወጣ በዚያው መሠረት ላይ ሊዋደድ ስለሚያስፈልግ ሆኖ ይኸውም የቅድስት ሥላሴ ኩነታት በጸአት በመውጣት አኳኝን የሚያሳዩትን ሥላሴ ታዋቂ የተግህዶን ትምህርት የሚመለከት፤ ወይም ተዋሕዶተ መለኮት ሲኖር ሳለ፤ የቅድስት ሥላሴ በጸአት በመውጣት ረገድ የምትገለጽበትን ትምህርት የሚጠናቀቅበት ሆኖ ነው።

ይህም አባባል ባጭሩ ተመትሮ፤ ተከፍሎ መቋረጥና መለየት ስለማይኖርበት ጸአት ላይ ስለ ቅድስት ሥላሴ ትርኢታዊ ተግህዶ የመገለጽ ትርኢት መናገራችንን የሚመለከት ይሆናል።

የተከሥቶ ህልውና በሥላሴ ወይም የሦስቱ አካላት ተግህዶ መገለጽ ሲባል፤ ትምህርታዊ አብነቱ ቀደም ካለው ዘመን ጀምሮ ከነበሩት ከቤተ ክርስቲያን አበው ለመቀና የተጠበቀ ምንጭ ሆኖ ስለመገኘቱ፤ አንባቢያንን ለማሳሰብ እንወዳለን።

እነሆም፡- የሐዋርያት ተከታይ የተባለው የሀገረ አትናስ ኤጲስ ቆጶስ ጲዮናስዮስ ለሀገራቸው ጠቅሰን የሚከተለውን እናቀርባለንና ይህንኑ ልብ ብሎ ያስተውሏል።

«ወበእንተ ተግህዶተ ሠለስቱ አካላት አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እንዘ አሐዱ ላሉት፤ አብ ወቃሉኒ ወልድ ዘተወልደ እምአብ፤ ብርሃን ዘእምብርሃን። መንፈስ ላሉኒ ዘወፅአ እምአብ፤ ብርሃን ዘእምብርሃን፤ ልደተ ወልድ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ ላሉኒ ይትነከር፤ ወኢይትነገር። ወይትሌዐል ላዕል ኩሉ ሕሊናት።»

አብ፤ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስ ስለሚሆኑ ስለ ሦስቱ አካላት፤ ተግህዶ ወይም ሥላሴ መገለጽ፤ መለኮት፤ አንድ ሲሆን፤ አብና ከብርሃን አብ የተወለደ ቃሉ ልደት፤ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ነው። እንደዚሁም ከአብ የወጣ መንፈስ ቅዱስ ለብርሃን የተገኘ ብርሃን ነው። የወልድ ከአብ መወለድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መሥረዕ ለብርሃን ለእጅ አይነገርም። ከአሳቦች ሁሉም በላይ ከፍ ከፍ ይላልና» ብሎአል። ሃይ. ጲዮናስዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘሀገረ አትናስ ተላዊሆሙ ለሐዋርያት ገጽ 35 ክፍል 1 ጥር 11።

እንዲሁም ከቤተ ክርስቲያን አበው አንዱ የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት የነበረው ጲዮናስ ሰማዕት ከተናገረው ቀጥለን ያቀረብነውን መመልከት ነው።

«እሉ ሠለስቱ አካላት ፍጹማን ዲበ መንበረ ስብሐት ወእኩዛን በፅምረተ አሐዱ ላሉት ዘውእቱ አሐዱ ብርሃን ዘይሠርቅ እምኔሁ ሥላሴ ወይመልዕ ኩሉ።»

እነዚህ ሦስቱ አካላት በምስጋና ዙፋን ላይ ፍጹማን «በሀልውና» ናቸው ብርሃን በሚሆንና ሦስትነት በእርሱ የሚያንፀባርቅበት ሁሉንም በሚመላ ለሌሎች የመለኮት መገናዘብ የተያያዙ ናቸው። ሲል ተናገረ ሃይ. አበ. አግኖጥኖስ ጳጳሳት ዘአንጾኪያ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 8።

እዚህም ላይ አተኩረን ብንመለከት «ወበእንተ ተግህዶተ ሠለስቱ አካላት ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እንዘ አሐዱ መለኮት አብ ወቃሉኒ ወልድ ዘተወልደ ለክብር ብርሃን ዘእምብርሃን። ወከማሁ መንፈስ ቅዱስኒ ዘወዕለ እምአብ ብርሃን ዘእምብርሃን»

መለኮት አንድ ሲሆን፣ ስለ ሦስቱ አካላት ስለ አብና ስለ ወልድ ስለ ቅዱስም ተግህዶ «መገለጽ» አብና ብርሃን ከሚሆን አብ የተወለደ ቃሉ ወልድ ከሆነ የተገኘ ብርሃን ነው። ከአብ የወጣ መንፈስ ቅዱስም ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ነው። ሲል የአቴናው ጲዮናስዮስ የተናገረውንና ሠለስቱ አካላት እንዲሁ በዕምረብ መለኮት ዘውእቱ አሐዱ ብርሃን ዘይሠርቅ እምኔሁ ሥላሴ።

የሦስቱ አካላት ሦስትነት በእርሱ በሚያንፀባርቅበት አንድ ብርሃን በሚሆን መለኮት መገናዘብ የተያያዙ ናቸው ሲል አግኖጥኖስ ዘአንጾኪያ የተናገረ ብርሃን ከሆነ፣ ከሁለቱ የቤተ ክርስቲያን አበው የተገለጸው ምሥጢር አንድ ናል። ይታያል።

ይኸውም የዚሁ የታላቁ ክፍለ ትምህርት ርእሰ ነገር የሆነውን ተከሥቶ ህል በሥላሴ ወይም ተግህዶተ ሥላሴ ተብሎ የተገለጸውን አቋም የሚያገላግል ወይም መለየት፣ ተመቅሮ ወይም ተክፍሎ ሳይኖርበት የሚታወቀውን «የመውጣትን» አቋም ነው።

ይህ ዓይነቱ ጸሐት መውጣት መቼም ከፍጡራን ልማድ የማይገኝ የተመሰገነ አምላካዊ ምሥጢር ያለበት ስለመሆኑ ማንም ይገነዘበዋል።

የሐዋርያት ተከታዮች በመሆን የታወቁ የአቴናው ጲዮናስዮስና የአንጾኪ አግኖጥኖስ በቅዱሳት መጻሕፍት መሠረት ብርሃንን ምሳሌ አድርገው በመሆን የሥላሴን ተግህዶ «መገለጽን» ትርጉም ወይም ተከሥቶ ህልውና በሚታወቅበትን አስደናቂና ምሥጢራዊ ጸሐትን መውጣትን በማሳየት ትምህርታዊ ግዳጃቸውን አበርክተዋል።

በዚሁም መንገድ ከእነርሱ በኋላ የተነሱ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንትም ከቅዱስ መጻሕፍት በሚገኙ ልዩ ልዩ የምሳሌ አቋሞች ይህን የጸሐትን «የመውጣት» ምሥጢር ይኸውም የሥላሴን ተግህዶ ትርጉም ዓይነተኛ ተግባር አድርገውት ይከፈሉ እያብራሩ ሲያስተምሩበት ኖረዋል። ስለሆነ የተጠቀሱት አበው ባሠመሩት መሆን የዚህ ትምህርት ምሥጢራዊ ይዘታን ለማስገንዘብ ይቻላል ዘንድ፣ በተለያየ አቀራረብ ተገልጾ ቢዘጋጅ አሁንም ቢሆን ለትምህርተ መለኮት መሠረታዊ ጥናት ለእንደሚሆን ይታመንበታል።

ይህም ከታመነበት የኃይለ ቃሉን አቀማመጥ ይዘታ ጭምር ለመረዳት ወደመጣ ጠለቅ ብሎ ገብቶ ማየት እንደሚያሻ ደግሞ የሚያጠያይቅ ነገር አይደለም።

ስለዚህም፡- አስቀድሞ በትምህርተ መለኮት፣ በተለይም በቅድስት ትምህርት ስለ ጸሐት ስለ መውጣት አቋም ከሥሩ ከመነሻው እንደት እንደ እንመረምራለን።

ምዕራፍ ሁለት።

የጸሐት «የመውጣት» አቋም እንዴት ነው?

ለስተድመን እንዳመለከትነው ጸሐትና የጸሐት አቋም «መውጣት» የሥላሴ ህብ በሀልውና ከሚል ከታላቁ የክፍለ ትምህርት ርእሰ ነገር ውስጥ ተውጦ የሚቀር ገቢ ራሱን ችሎ የሚነገር አቋም ያለው እንደሆነ እንገነዘባለን።

ለምን? ጸሐትን ቅድስት ሥላሴ በኩነታት ስለ መገናዘባቸው በተናገርንበት ክፍል፣ ለብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ የእርስበርሳቸው በሀልውና በመገናዘብ ተባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት የመሆን ፍጹምነትን ስናስረጻበት በነበርን ለሥራተ መለኮት ተገናዛቢ «ተወራሪሽ» ህልውና አቋም ዓይነት አድርገን ገርበትም። ምክንያቱም ጸሐት በተጠቀሰው በተዋሕዶተ መለኮት ተገናዛቢ ህልውና ለይገኝምና ነው። ነገር ግን ጸሐት ወይም የጸሐት አቋም የቅድስት ሥላሴ ኩነታት ለብ፣ ከዊነ ቃል፣ ከዊነ እስትንፋስ የጸሐት «የመውጣት» ወይም የመገለጽ ጥውን እያሳዩ፣ በሀልውና የተዋሐዱ ሆነው በሚኖሩበት ሁኔታ የሚገኝ ሥራታዊ አቋም ነው።

በዚህም አሁኑን ገጽ ነገሩ የአውግሊነትና «አስገኝ የመሆን» የወግሊነትን «ውጣትን» መሠረት ሲያመለክት የሚነገረውን አቅጣጫ ብቻ ይዞ የሚገኝ ስለሌለ።

አውግሊ «አስገኝ» ማነው? ወግሊስ «ተገኝ የሆነውስ» ማነው? ተብሎ ቢጠየቅ፣ ቀርበው መልስ ተጠያቂውን ስም ለማግኘትና ለመረዳት ይቻላል።

ይኸውም አውግሊው «አስገኝ» አብ ሆኖ፣ ወግሊው «ተገኝ» ወልድ አሁንም «ተገኝ» መንፈስ ቅዱስ እንደሆኑ፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ይረጋገጣልና ነው።

እነሆም ወልድ ቃሉ እግዚአብሔር ራሱ በቅዱስ ወንጌሉ ሲናገር፡- «ወግእኩ እምነበ አብ፣ እኔ ከአብ ዘንድ ወጣሁ። ወአእመሩ ከመ እምነቤከ ወግእኩ፡- ከአንተም ዘንድ እንደወጣሁ ዐወቁ»። ብሎአል። ዮሐ. 16፣ 27-28። ም. 17፣ 8። ተጨማሪ እነዚህ ጥቅሶች ወልድ ከአብ እንዲወጣ ይናገራሉ። ዮሐ. 8፣ 24። ማቴ. 13፣ 3። ዮሐ. 13፣ 3። ም. 8፣ 14። ከዚህ ላይ በተጻፉት ጥቅሶች መሠረት ወልድ ከአብ ስለ መውጣቱ በማያጠራጥር ገለጻ አየን። ቀጥለን ደግሞ፡-

1) መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለመውጣቱ የተናገረውን ልናይ ነው። ይኸውም ራሱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡- «መንፈስ ጽድቅ ዘይወዕለ እምነበ አብ፣ ከአብ የሚወጣ የእውነት መንፈስ» ብሎ ተናግሮአል። ዮሐ. 15፣ 26።

እንግዲህ አሁን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ እንደሚወጡ፣ አብም ወልድንና መንፈስ ቅዱስን እንደሚያስገኝ፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ተገልጾ መነገሩን ተገነዘብን። ለምርም ወደ እነዚህ አሥራው ቃላት ማተኮር ይኖርበታል።

ምዕራፍ ሦስት።

ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለ መውጣታቸው።

እንግዲህ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለ መውጣታቸው፡ አብም ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ አስገኝ መሆኑን፤ ከመጻሕፍት ምንጭ እየተመለከትን በምንገነዘብ ጊዜ፤ በተከሥቶ ህልውና ትምህርት የኢተወላዲና የተወላዲ የአሥራጊና የሁኔታዊ ገለጻ እንዲገባቸው የማይፈቅዱ አንዳንድ ክፍሎች፡ ቀጥሎ ያለውን የተደቀ ጥያቄ ሲሠነዘሩ መታየታቸውን አንዘነጋም።

የእነዚህ አባባል፡- «ለእመ ኮነ አሐዱ መለኮት ዘሠለስቱ አካላት አለዉ ሠለስቲሆሙ ኢተወላድያን እሙንቱ። ወዘውእቱ እምዘ ኢተወላድ ያዘዉ ኢተወላድ፡- የሦስቱ አካላት መለኮት አንድ ከሆነ፤ ሦስቱ የተወለዱ አይደሉም። «ወልድ» ካልተወለደ ተወላዲ ሊሆን አይችልም»። የሚል ነው። ሃይ. ለ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ ገጽ 75 ክፍል 25 ቍጥር 7።

ይህ ለመቃወሚያ የተሠነዘረ ቃል የማይናገር መልክ የያዘ ጥያቄ እወልድ እንደተቋጠረበት ለማየት ይቻላል። ለጥያቄው መልስ ከመስጠቱ በፊት ከወልድ ማይናገሪያ የሆነውን በቅድሚያ አውጥቶ ማጣራት አስፈላጊ ነው።

አደናገሪ ቃል ያልነውን ለመለየትም፡- እስቲ የሦስቱ አካላት መለኮት አንድ ከሆነ፤ ሦስቱ ተወላድያን «የተወለዱ» አይደሉም። የሚለውን ብቻ ከተቃወሙ ላይ ክፍለን እንመልከት፡-

እንዲህ ዓይነቱ ጥያቄያዊ ተቃዋሚ ለማን እንደቀረበ ሲመረመር፡ ሐዋርያዊት ቅድስት ቤተ ክርስቲያንን ለመቃወም መቅረቡን ለመገንዘብ አያደግግ።

ነገር ግን ሐዋርያዊት ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ሦስት ያልተወለዱ ናቸው ታስተምራለችን? ምን ጊዜም ቢሆን እንዲህ ብላ አስተምራ አታውቅም።

ታዲያ ቅድስት ሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን ሦስቱ ኢተወላድያን ናቸው እየላ የምታስተምር በማስመሰል ይህን አስተምራበት የማታውቀውን ቃል የማይፈቅድ ምዕማድ ተደርጎ፤ ሦስቱ ተወላድያን ካልሆኑም በማለት እርሱ ካልተወለደ ተወላዲ አይሆንም የሚል ተቋውሞ በላዩ ላይ ለመመሥረት እንዲመቻቸው ከአሳባጥ ያፈለቁት ፈጠራ መሆኑ፤ በግልጽ የሚታይ አይደለም? ነገር ግን በእውነት ከታሰበበት፤ እንደዚህ እየተደረገ የሚታጣው ሹፍጥ ፍሬ የለውም። ዘር ካልተዘጋጀ በታ የግል ስሜትን የሚያረካ መከር ለማጠድ የሚሻ ሰው የሚመስል ነው።

በዚህ አስተሳሰብ ከመባዘን ይልቅ፤ ክርስቲያናዊ እምነት የቆመው በቅዱስ መጻሕፍት መሠረት ላይ መሆኑን ቢያውቁና፤ በቅዱስ መጻሕፍት ውስጥ ከቅዱስ ሥላሴ መካከል ወደአ፡ ወጣ ተብሎ የሚነገርለት እንዲሁም ወደአ፡ ወጣ የተባለው እንደሆነ፤ ከማንስ እንደወጣ፤ የተጻፈ ንባብ መኖሩን ወይም አለመኖሩን በቅድስት ጪራጭ የቀና ነገር አልነበረም? እንደምን ቢሉ፡ የኢተወላዲነትና የወላዲነት የተወላዲነትና የሠራዊነት መሠረታዊ አቋም የያዘ ይህ የጸአት ሁኔታ ነውና ይኸው እውነትነቱ ቀጥሎ ባለው ትምህርት ይታያል።

ይህ የወልድ ፀአት «መውጣት»።

ለምን፡ ወልድ ራሱ በቅዱስ ወንጌሎ ወፃኤ እምነብ አብ፡ ከአብ ዘንድ ወጣሁ ለሌላና፡ የሚል ቃል ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደሚገኝ ብሩህ ሆኖ ይታወቃል። ዮሐ. 17፡28።

ታዲያ፡ ወዕለ ተብሎ የወጣውም ማን እንደሆነና ከማን እንደወጣ ከቅዱሳት ሐፍት ውስጥ በግልጽ ተነግሮ የተረጋገጠ ሆኖ ሲገኝ ሳለ፡ እነዚህ ተቃዋሚዎች ለአካላት መለኮት አንድ ከሆነ፤ ሦስቱ ኢተወላድያን «ያልተወለዱ» ናቸው። ወልድ ካልተወለደ ተወላዲ አይደለም በሚል ጥያቄያዊ ተቃዋሚ በገዛ እጃቸው ሐፍት ፈጠራ ራሳቸውን ለምን ያደክማሉ?

የከንያቱም ከቅዱሳት መጻሕፍት ወጣ የሚለውን ካገኙ፤ ይህን ይዘው ለዚህ ወጣ ግግሮ አንቀጽ ባለቤቱ ማን እንደሆነ በሰዋሰው ደንብ ቢጠይቁና ለመረዳት ለግጥ፡ ተወላዲውን ሊገልጽላቸው እንደሚችል የታመነ ነገር ነውና፤ መለየትን ቢሆኑ ኖሮ፤ ይህ ብቻ በበቃቸው ነበር።

የትምህርተ መለኮት አሥራው ቃላትና ምሥጢራቸው በመጽሐፍ ቅዱስ ከሚገኝ መመሥረት ይኖርባቸዋል እንጂ፤ ያለ ንባብ ትርጓሜ አይሆንምና፤ የገዛ ራሱን ወደ ስሜት ብቻ ታቅፎ ለብቻ መንገድ ምንም ያህል አያራመድም።

የእኛን እናቁየውና አደናጋሪ ጥያቄ ለቋጠረው ለዚህ ተቃዋሚዎች ከቅዱስ ሐዋርያዊ የተሰጠ በቂ መልስና ማስረጃ ስላለ፡ እርሱን በማስተዋል ለከት ጠቃሚ ይሆናል።

ቃሉም፡- «እለሰ ይብሉ ከመዝ ያሐምሙ ርእሰሙ ወይትቃወሙ ሕሊና ተቀሙ እስሙ ዘይወዕእ እምካልዕ አኮ እምርእሱ ዘይወዕእ። ወእፎ ይብልዎ ቃልደ። እንዲህ የሚሉ ራሳቸውን ያሠቃያሉ። የገዛ ሕሊናቸውንም ለብቻቸው መማሉ። ከሌላ የሚወጣ ከራሱ ወጣ አይባልምና፤ እንዴት አልተወለደም ታል?» ሃይ. አቡ. አትናቴዎስ. ገጽ 75 ክፍል 25 ቍጥር 7።

ይህም የአትናቴዎስ መግለጫ ወዕለ የሚል ቃል ተቀባይነቱ በቅዱሳት መጻሕፍት ላይ በማረጋገጥ፤ በቅዱሳት መጻሕፍት የምታምኑ ከሆነ፤ ወልድን ወጣ የሚል ለቅዱሳት መጻሕፍት ውስጥ መኖሩንም የምታምኑ ከሆነ፤ ከሌላ የወጣ ከራሱ አይባልምና ወይም መፃኢን የወጣበትን ገልጾ ወጣ የሚል ቃል ከራሱ ወጣ የሰኝ አይደለምና፤ ወላዲ፡ ተወላዲ፡ ሠራዊ መኖሩን ልትቀበሉ ይገባችኋል። ለሰባልዮሳውያንና ለመስሎቹ መታረሚያ እንዲሆን የተሰጠ መመሪያ ነው።

እንግዲህ ስለወልድ የሚነገረው የጸአት የመውጣት አቋም ከዚህ በላይ ጎልቶ የውና በተብራራው ለመረዳት ይቻላልና ወደፊት ብንቀጥል መልካም ነው።

ለ የመንፈስ ቅዱስ ፀአት «መውጣት»።

አሁንም በቅዱሳት መጻሕፍት ወዕለ፡ ወጣ ተብሎ የሚነገርለት ክወልድ በቀር፤ ሌላን? ወይስ የለም? ብሎ መጠየቅ አስፈላጊ ነው።

የዚህም ጥያቄ መልስ ጌታችን በቅዱስ ወንጌሎ፡- «መንፈስ ጽድቅ ዘይወዕእ ሆነብ አብ፡- ከአብ የሚወጣ የእውነት መንፈስ» ብሎ የተናገረ መሆኑ ስለሚታወቅ ሌላ፤ ወጣ ተብሎ የተነገረለት ወልድን ብቻ የሚመለከት ሳይሆን፤ ሌላም መኖሩን፤ ሌላም መንፈስ ቅዱስ መሆኑን ለማየት ይቻላል። ዮሐ. 15፡26።

ሰለዘሀ ሊቀ ቅዱስ ኪራኮስ ዘአንጾኪያ፡ ጌታ በወንጌል ስለ መንፈስ ቅዱስ
«መውጣት» ገልጾ የተናገረውን መነሻ አድርጎ፡ «መንፈስ ቅዱስ ለሰለዘሀ
ወአኮ እምካልዕ፡ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ወጥቶአል እንጂ፡ ከሌላ አይደለም»
የትምህርተ መለኮት መንገድ ከቅዱስ እንዳያልፍ አረጋግጦ አስተምሮአል።
28፡19፡ ሃይ. አበው ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ገጽ 398 ክፍል 1 ቍጥር 7።

እነሆም የመንፈስ ቅዱስ ጸአት «መውጣት» በቀረበው ማስረጃ ከተረጋገጠ
አብ ህልውና ወደሚነገረው ክፍል እንሻገር፡-

ሐ፡ የአብ ህልውና፡

ከቅዱሳት መጻሕፍት የተገኘው ቃለ ንባብ፡ የወልድን ጸአት «መውጣት»
በመግለጽ የተወሰነ አልሆነም፡፡ ወጻኢኩ እምነብ አብ፡ ከአብ ዘንድ ወጣህ
የተነገረ ከመሆኑ የተነሣ፡ አስገኝ የሆነውንም አብን ጭምር እንደገለጸ
አስታውቆአል። ዮሐ. 16፡27፡28።

ይህ ብቻ አይደለም፡፡ የመንፈስ ቅዱስንም ጸአት «መውጣት» በመግለጽ
ሳይወሰን፡ መንፈስ ጽድቅ ዘይወጥስ እምነብ አብ፤ ከአብ የሚወጣ የእውነት
ተብሎ በቅዱስ መጽሐፍ ስለተነገረ፡ መንፈስ ቅዱስን ያስገኘ አብ እንደ
ተገልጸአል። ዮሐ. 15፡26።

ሰለሆነም ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ላስገኘ አብ፡ ወፅኦ ወጣ የሚለውን ለገልጾ
ቃል ከቅዱሳት መጻሕፍት ስለማይገኝ፡ ለአብ አስገኝ አለው፤ ወይም ከዚህ
ሊባል የማይቻል ሆኖአል።

ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣታቸውን፡ አብም ወልድንና
ቅዱስን ያስገኘ መሆኑን፡ በምናይበት አንጻር ወይም ትይዩ፡ አብ ግን ከግጥም
እንዳልወጣ እንመለከታለን ማለት ነው።

ይህም በትምህርተ መለኮት መመሪያ አተኮረው ሊያዩት የተገባ ቀዋሚና ግድግዳ
ነገር አብ ከማንም አልተገኘም፡ አልወጣም፡ አልተወለደም፤ አልሠረዘም፤ አል
የለውም፡፡ ነገር ግን ከዘለዓለም በራሱ ህላዌ ይኖራል ሲሉ የቤተ ክርስቲያን ለወ
ይመሰክራሉ፡-

አትናቴምስ ሐዋርያዊ፡- «ወዘሰ ኢወፅኦ፡ እምካልዕ በአማን ኢተወላዲ፡ ወአ
አላ ህልው ውእቱ ለሊሁ ወሎቱ ብሉየ መዋዕልና፡- ከሌላ ያልወጣ ግን በእውነት
ተወላዲ አይደለምና፡ ተወላዲ ሊባል አይቻልም፡፡ ነገር ግን በራሱ ህልው ሆኖ የሚገኝ
ነው። የዘመን ዐርጌ መሆንም የእርሱ ነው።» በሚል አብነታዊ አነጋገር ገልጾ
ዳንኤ. 7፡9፡ ሃይ. አበ. አትና. ገጽ 75 ክፍል 4 ቍጥር 8።

የአንጾኪያው ሊቀ ጳጳሳት ኪራኮስም ይህን ትምህርት ሲያብራራ፡- «እስመ
ኢተወልደ ወኢወፅኦ እምካልዕ እምነ መነሣ፡ ወኢኮነ ህልዎቱ እምካልዕ አላ ወአ
ባሕቲቱ ጥንት ወአልቦቱ ካልዕ ዘእንበሌሁ፡ ወውእቱ ቀዳማዊ በሥላሴሁ፡ መዋዕል
ቢሆን አብ ከማንም አልተወለደም፡ አልወጣምም፡ መነሻውንም ከሌላ አይገኝም
አይገኝም፡፡ ነገር ግን እርሱ ራሱ ብቻውን መሠረት ወይም መነሻ ነው። ከራሱም በቀ
ሌላ ጥንት መነሻ የለበትም። እርሱም በሥላሴነቱ የመጀመሪያ ነው» ብሎአል። ሃይ.
አበ. ኪራኮስ ገጽ 397 ክፍል 1 ቍጥር 4።

የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ባስልዮስም፡- «እስመ አብ ኢተወልደ ወአልቦቱ ካል
ህላዌ እምካልዕ፡ ወወልድሰ ወመንፈስ ቅዱስ እሙንቱ እምካልዕ፡ ብሉያን መዋዕል

ወአ ጥንት ወልድ ተወልደ እምካልዕ፡ ወውእቱ ወልድ ዋሕድ ቃል ቀዳማዊ።
ወልድ ቅዱስ ሄ ወዕለ እምካልዕ በዘመ ይደልዎ ለመንፈስ ቅዱስ፤ እሉ ሠለስቱ
አልቦሙ ጥንት ወኢ ፍጻሜ፡-

አብ አልተወለደም ከሌላም የመነሻ ህላዌ የለውም፡፡ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ግን
ሆኑ፡፡ ጥንት መነሻ ሳይኖርባቸው ብሉያን መዋዕል የዘመናት ዐርጌዎች ናቸው።
የሆኑ ከእርሱ ከአብ ተወልደዋል፡፡ እርሱም አንዲያ ልጅና ቀዳማዊው ቃል ነው።
እስከ ቅዱስም ከአብ ወጣ፡ ይኸውም ለመንፈስ ቅዱስ እንደሚገባው ነው። እነዚህ
እኩላት መነሻና መጨረሻ የላቸውም።» እያለ አትቶአል። ሃይ. አበው. ባስልዮስ
ወላዲያ ገጽ 419 ክፍል 1 ቍጥር 3፡ 4።

ለዚህም ሁሉ አጠቃላይ መግለጫ የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስ በመልእክተ
ዎቹ፡- «እስመ ለአብሰ ዘበአማን ኢይቤላ መጻሕፍት ለግመራ ከመ ውእቱ
ወልድ። ስለ እውነተኛው ባሕርያዊ አብ እርሱ እንደተወለደ መጻሕፍት አካተው
ላቸውም።» ሲል ቅዱሳት መጻሕፍት አብን ከማንም ወጣ ብለው የማይናገሩ
ሆኑ፡፡ አስታውቆአል። ሃይ. አበ. ዮሐንስ. ዘአንጾኪያ ገጽ 481 ክፍል 1
ግጥም 5።

ይኸውና በቅዱስ መጽሐፍ አብ ራሱ ከማንም ሳይወጣ፡ ወጻኢያን የሆኑ ወልድና
ቅዱስ ከእርሱ የወጡበት ሆኖ መገኘቱ ተመስክሮአል። «አብሰ ጠባይዕ ውእቱ
ወእ ወመንፈስ ቅዱስ ኃይላቲሁ እሙንቱ»።

እንግዲህ ሥላሴ በሦስትነቱ በትሥልስቱ ጸንቶ ይኖራል እንጂ፡ ሌላ ተጨማሪ
ግድግዳና፡ አብን ያስገኛል የምንለው መነሻ ፈጽሞ የለም። እንዲሁም ደግሞ
ወልድና ከመንፈስ ቅዱስ በቀር ከአብ ይወጣል ተብሎ የሚጠበቅ ሌላ የለም።
የሆኑ በቅዱሳት መጻሕፍት የታወቀ የተረዳ ነው። ማቴ. 28፡19፡ ም. 11፡27።
ግጥ. 2፡16። በመሠረቱም «ወሥላሴሂ ይሄሉ ዘልፋ በትሥልስቱ። ሥላሴም
ወላዲያ በሦስትነቱ ጸንቶ ይኖራል»። መቃርስ ገጽ 436 ክፍል 1 ቍጥር 9፤ 10።

«ሥላሴ ቅዱስ ልዩ ሦስት ይሄሉ ሥላሴ ዘዘመ ህልዎቱ ሥላሴ፤ ሥላሴ ዋሕድ፤
ወላዲያ አትናቴ ገጽ 75 ቍጥር 12። ዘለዓለም ሥላሴ ምንጊዜም ዘለዓለም
ተብሎ የሚታመንበት መነሻ ከዚህ የተነሣ መሆኑን በቤተ ክርስቲያን ትምህርት
ይታይ ነው።

ሥረ ነገሩም እንዲህ ሆኖ ከታየ ዘንድ የሦስቱ እኩላት መለኮት አንድ ከሆነ፤ ሦስት
ተወለዱ ናቸው። እርሱም ወልድ ካልተወለደ ተወላዲ አይሆንም ለሚል ጥያቄያዊ
ቃላት፡ በቅዱሳት መጻሕፍት በቤተ ክርስቲያን መምህራን መግለጫ የተመሠረተ
ግጥም ትምህርት ተተንትኖ በሚገባ መሰጠቱን አምኖ እሙንቱን በመገንዘብ በቅን
ላብ ሊቀበሉት ይገባል።

ነገር ግን ይህ ሳይሆን ቀርቶ፡ በሰባልዮሳዊ የምገደኛነት አስተሳሰብ ቢቃወሙት
የሆኑ ቢሆን አብ በራሱ ቀዋሚና አስገኝ የሌለው ሆኖ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ደግሞ
ሌላ ሳይታከል ከእርሱ መውጣታቸው በቅዱሳት መጻሕፍት የተረጋገጠ ሆኖአልና ፀአቱ
መውጣታቸው ሦስትነትን እያስረዳ ላለና፡ ሦስትነት እንዳይኖር ለመተናኩል ሲደክሙ
ወገኖቻቸው፡ አትናቴምስ ሐዋርያዊ እንዳለው ሁሉ፡ የገዛ ራስን ማሠቃየትና ሕሊናንም
ላብሆው ማባዘን ነው።

ምዕራፍ አራት።

ይወልደዋል አይቀድመውም፤ ያሠርፀዋል አይቀድመውም።

ለዚህ ምዕራፍ ርእስ ነገር ያደረግነው ይወልደዋል አይቀድመውም፤ ያሠርፀዋል አይቀድመውም። የሚል አባባል፤ የኢትዮጵያን መፈክራን ሊቃውንት አብነቶ መሆኑን ለመጠቀም እንፈልጋለን። ትርጓሜ ወንጌል፤ ትርጓሜ ትዳሰ፤ እግዚአብሔር ዘአለቃ ጎሩይን የእጅ ጽሑፍ ተመልከት። አንቀጽ 5 ገጽ 3፤ ሠለስቱ ምእት።

ለህልውና ትምህርታችን መጀመሪያ ጥያቄ መልስ ሆኖ በቀረበው ትምህርት ማስረጃ ሲዘጋ ተመልክተናል። በቀረበው ትምህርታዊ ማስረጃ ላይ ደግሞ፤ የሌሎች አሳቦችና ጥያቄዎች ሊነሡ መቻላቸው፤ በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ጉልቶ የታወቁ ምክንያቱም ጥያቄዎቹ ጥያቄዎችን እየወለዱ ይገኛሉና ነው። ይህም የቤተ ክርስቲያን ጥልቅ ትምህርት ከሚሰፋፋበት መንገድ አንዱ በመሆኑ የሚነቀፍ ነገር እየሆነ ማንኛውም ጥያቄ በነፃ ሐሳብ ቢጠየቅ መረዳትን ስለሚያስከትል፤ ቢጠየቅ የሚችል ነው። ጥያቄዎችን ተጠግቶ የሚነሳ የሰዎች ትዕቢትና እልክኛነት ግን በሌሎች ቅድስት ቤተ ክርስቲያን መሠረታዊ ትምህርት ላይ፤ ታላቅ መለያየትና ሁከት በመሆኑ፤ ተደጋፊ አይደለም። ሮሜ 16፤ 17-19።

ቢሆንም ሐዋርያዊት ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ለጥያቄዎቹ በየጊዜው ስትሰጥ ቁይታለች። እንዲሁም ተገቢውን መልስ ስትሰጥ ትኖራለች። ለሰዓዊት የተቃወም ጥያቄ በቀረበው ትምህርታዊ ማስረጃ ላይ ከተነሡት ተከታታዮች ጥያቄ አንዱ አብ አስገኝ የሌለውና በራሱ ህልውና ብቻ የሚኖር ሆኖ፤ ወልድና ቅዱስ ከአብ ወጡ ሲባል፤ ቅድምና ወይም ተደጎሮ ቅደም ተከተል አይኖርባቸውም የሚል ነበር።

መልሱ ወልድና መንፈስ ቅዱስ አስገኝ ከማይኖርበት ከአብ ወጡ ሲባል፤ ወይም ተደጎሮ አይኖርባቸውም የሚል ነው። ምክንያቱም ጸሐት መውጣት ሳይቀር፤ በጸሐትነት በአወጣጥ አቋሙ እያለ ነው። ተዋሕዶተ መለኮት ወይም የህልውና በተከፍሎና በተመትሮ አይለያይምና ነው። የወልድ፤ የመንፈስ የባሕርያቸው አኗኗር ከአብ ተለይቶ በእየራሱ የሚቆምና ተመትሮ ወይም ተከፍቶ ቢኖርበት ኖሮ ግን፤ በጥያቄው እንደ ተመለከተው ሁሉ፤ አስገኝ ከሌለውና በህልውና ከሚኖር ከአብ፤ ሁለቱ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ወጡ ሲባል፤ ቅድምና ወይም ተደጎሮ «ቅደም ተከተል» ሊኖርባቸው ይችላል ባለኝ ነበር።

ዳሩ ግን እንደዚህ ያለ ነገር በቅድስት ሥላሴ የተከሰቱ ህልውና አቋም ሊዘዩ የሌለና ሊኖር የማይቻል ሆኖ ተገኝቶአል። የዚህን ህልውናን ጸሐትን የሚያስተባባሩ ትምህርት ሥረ ነገር የተገኘው ከየት እንደሆነ ለማወቅ ስለሚያስፈልግ፤ ተዋሕዶ መንሻውን ከቅዱሳት መጻሕፍት መመልከት ያሻል።

1ኛ፤ ስለራሱና ስለአብ የህልውና አንድነት ጌታ በቅዱስ ወንጌሉ እስመ እምነብ አን። እኔ ከእርሱ ከአብ ዘንድ ነኝና። ሲል ተናግሮአል። ወቃል እምነብ እግዚአብሔር ውሎቱ፤ ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነው የሚለውም የአብና የወልድ የህልውና አንድነትን የሚያሳይ ነው። ዮሐ. 7፤ 19።

ሆኖ፤ ስለ መንፈስ ቅዱስና ስለአብ የህልውና አንድነትም ሐዋርያው ጳውሎስ፡- መንፈስ ዘእምነብ እግዚአብሔር፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ያለውን መንፈስ ሲል ተናግሮአል። 1ቆሮ. 2፤ 12።

እነዚህ ከእርሱ ዘንድ ነኝና ሲል ጌታ የተናገረውና ከእግዚአብሔር ዘንድ ያለው ሲል ጳውሎስ የተናገረው ሁለቱም ጥቅሶች ከአገባባቸው ጭምር ጠለቅ ብለው ለምሩአቸው፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣታቸውን «መገለጻቸውን» በባሕርይ በህልውናም ከአብ ዘንድ መኖራቸውንና፤ ለየብቻቸው ከአብ የተለየ ሆኖ ህላዌ የሌላቸው መሆኑን በቀጥታ የሚያስገነዝቡ መሠረታውን የትምህርተ ጌታ አሥራው ቃላት ሆነው ይገኛሉ።

አሁን ደግሞ የተገነዘቡ የቤተ ክርስቲያን መመሪያን በማብራራት የሚናገሩትን ለከታለን፡-

ሀ፤ ወልድን ሲመለከት የተነገረ፡

አትናቱም ሐዋርያዊ፡- «እስመ ወልድ አኮ እምህላዌ ባሕርቱ አላ እምህላዌ አብ ተወልደ፤ ወሎቱ ብሉየ መዋዕልና እንዘ ኢይዴጎር እምአቡሁ፡- ወልድ በግሉ ላይ ባሕርይ ብቻ አይኖርም። ነገር ግን ተወላጁ ካልሆነው ካልተወለደው ከአብ ህላዌ ሆኖ ዘንድ ይኖራል። መገኘቱም ተረክበው ከአብ በኋላ አይደለም። ብሉየ ሆኖ ስለሆነ ስለሳለማዊነት ገንዘቡ የሆነ ነው እንጂ» ሲል ተናገረ። ሃይ. አበው. ገጽ ከፍል 4 ቍጥር 9።

ዳግመኛም፡- «ቃል እግዚአብሔር አብ ሎቱ ህላዌ ባሕርቱ አብ ዘወለደ እምቅድመ ሚመታት ልደተ ዘኢይትከሀለነ ተናግሮቶ፡- የእግዚአብሔር አብ ቃል ከሚመታት አስቀድሞ የወለደው የአብ ባሕርቱ ህላዌ ገንዘቡ ነው። ልደቱንም ለንግረው ገይቻለን ነው»። ሲል አስረዳ። ሃይ. አበ. አት. ገጽ 79 ከፍል 4 ቍጥር 34።

የሀገራችን ሊቅ ቅዱስ ያራድም፡- ቀዳሚሁ ቃል እምአብ ውሎቱ ሲል በዚህ ርእሰቱ ወስዶታል። ይኸውም አስቀድሞ የነበረ ቃል በእግዚአብሔር ዘንድ ነው ማለት ሲል ድን ዘትሰብአት። ገጽ 180።

ለ፤ መንፈስ ቅዱስን ሲመለከት ከሊቃውንት የተነገረ፡

ሊቁ ቅዱስ ቄርሎስ፡- «እስመ መንፈስ ቅዱስ ውሎቱ መንፈስ እግዚአብሔር እምእግዚአብሔር። ወአኮ ውሎቱ ነዚር እመለኮተ እግዚአብሔር ልዑል በኩሉ፤ አላ ወሎቱ ለእምነትን አሐዱ መለኮት ህላው ውስጥ መንፈስ ቅዱስ። ከእግዚአብሔር ወንድ የሚሆን የእግዚአብሔር መንፈስ ነው። እርሱም ከልዑል እግዚአብሔር መለኮት በሁሉም ነገር የተለየ አይደለም። ነገር ግን ህልው ከሚሆንበት ከዚህ ከአንዱ መለኮት ያለና የሚኖር ነው»። ብሎአል። ሃይ. አበ. ቄርሎስ. ገጽ 267 ከፍል 1 ቍጥር 18።

«ወመንፈስ ቅዱስኒ ህልው እምአብ እንበለ ጥንት እምቅድመ ዓለም አኮ ውሎቱ ተወላጁ ከመ ወልድ አላ ወዕኦ እመአብ»። ሃይ. አበው. አባ ሚናስ ገጽ 447 ከፍል 1 ቍጥር 9። ይህንም ሁሉ በማጠቃለል የእንጸኪያ ሊቀ ጳጳሳት ኪራኮስ የተናገረውን እንመልከት፡-

«አሐዱ ዘኢተወልደ ወኢወዕኦ፤ ወካልዑ ዘተወልደ፤ ወሣልሱ ዘወዕኦ እስመ አብ ኢተወልደ ወኢወዕኦ እምነ መኑሂ፤ ወኢኮነ ህልዎቱ እምካልዕ ህላዌ አላ ውሎቱ ባሕርቱ ጥንት ወአልቦቱ ካልዕ ዘእንበሌሁ ውሎቱ ቀዳማዊ በሥላሴሁ። ወልድኒ ዓጲ ሆኖ ስለሆነ ስለሳለማዊነት ህላዌ፤ አላ እምህላዌ አብ ዘአልቦቱ ጥንት። ውሎቱ ጥንተ

ኩሉ ቅድምና ወእምኔሁ ሠረቀ ወልድ ቀደማዊ ዘለዓለም ወተወልደ። ወከማቡ ቅዱስሂ ኣኮ ሀልዎቱ እምካልዕ ሀላዌ፤ ኣላ እምሀላዌ ኣብ ዘውለቱ ጥንተ ወእምኔሁ ኣብርሃ። ወሠለስቱ ኣካላት ዕሩዮን በኩሉ እስመ ወልድ ወመንፈስ እምነ ኣብ፤ ወጥንተ ቅድምና እመንቱ ዘከመ ኣብ። ወአሐቲ ቅድምናሆሎ ለ

ኣንዱ ያልተወለደና ያልወጣ ነው። ሁለተኛውም የተወለደ ነው። ሦስተኛው የወጣ ነው። እነሆ ኣብ ከማንም ኣልተወለደም፤ ኣልወጣምም። እርሱ ራሱ ብሆኑ መነሻ ነው እንጂ፤ ሌላ የሀላዌ መነሻ የለበትም። ከራሱም በቀር ሌላ የለበትም። ለኩሉ በሥላሴነቱ ቀዳማዊ ነው። ዳግም ወልድ ጥንት መነሻ ከሌለው ከኣብ ሀላዌ ባሕርይ እንጂ፤ ከሌላ ሀላዌ ባሕርይ ህልው ሆኖ ኣይኖርም። የቅድምና ሁሉ መነሻ ከሆነ ከኣብ በዘለዓለምነት ቀዳማዊ የሆነ ወልድ ኣንጻረቀና ተወለደ። እንዲሁም ቅዱስ የእውነት መሠረት ከሚሆን ከኣብ ሀላዌ ባሕርይ ህልው ሆኖ ይኖራል ለኩሉ ከሌላ ሀላዌ ባሕርይ ህልው ሆኖ ኣይኖርም። ከዚሁም ከኣብ ምን ጊዜም በዘለዓለም ቀዳማዊ የሚሆን መንፈስ ቅዱስ ወጣ። ከእርሱም ኣበራ።

በማናቸውም ነገር ሁሉ ሦስቱ ኣካላት የተተካከሉ ናቸው። ወልድና መንፈስ ከኣብ ዘንድ ናቸው። እንደ ኣብም የቅድምና መነሻ ናቸውና የሥላሴ ቅድምና ኣንዲት ናትና» ብሎአል። ሃይ. አበ. ኪራኮስ ዘአንጾ. ገጽ 397 ክፍል 1 ፋ 4፤ 5።

እነሆም በቅዱሳት መጻሕፍት የቅዱሳት መጻሕፍትን ኃይለ ቃል፤ ያብራሩ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን እንደገለጹት ሁሉ፤ ጸኣት በጸኣትነቱ በመውጣት ኣቋም ሳለ፤ ሦስቱን የሚያያይዛቸው ተዋሕዶተ መለኮት ወይም የባሕርይ ህልው በተከፍሎ በተመትሮ የማይለይ ሆኖ መኖሩ ነው። ሦስቱም የሚያያይዛቸው ተዋሕዶ መለኮት ወይም የባሕርይ ህልውናቸው በተከፍሎ በተመትሮ የማይለይ ሆኖ መገኘት ወልድና መንፈስ ቅዱስ ኣስገኝ ከማይኖርበት ከኣብ ወጡ ሲባል፤ ቅደም ተከታ ሊኖርባቸው ባለመቻሉ ዓይነተኛ ማስረጃ ነው። ይልቁንም የወልድና የመንፈስ ህልውና ከሌላ ወይም ከየራሳቸው ሳይሆን፤ በኣብ ህልውና መቋረጥና በማይኖርበት ኣኳኋን ጸንቶ በዘለዓለማዊነት መገኘት፤ ቅደም ተከተል የሚሉት በቅድስት ሥላሴ የሌለ መሆኑን በግልጽ የሚያሳይ ነው።

እንግዲህ ይወልደዋል ኣይቀድመውም፤ ያሠርዐዋል ኣይቀድመውም የሚሉት ኣብነታዊ ኣባባል ከብሔራውያን ሊቃውንት የሚነገር ይህን ሁሉ ለመገንዘብ ለመረጣት ከመቻላቸው የተነሣ ነው።

ምዕራፍ አምስት፡

ሰፋ ላለው ትምህርት መክሥት እንዲሆን የቀረበ ጥያቄ፡

ጥያቄ ጥያቄን እንደሚወልድ ካለፉት ምዕራፎች መገለጹን እናስታውሳለን፤ በዚህም መሠረት ሰፋ ላለው ትምህርት መክሥት ይሆን ዘንድ ኣንድ ጥያቄ ቀርቦአለን ጥያቄውም፡-

ኣብ ኣስገኝ የሌለውና በራሱ ህልውና የሚኖር ሆኖ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ሀላዌ ባሕርይ በኣብ ብቻ መገኘቱ እንደምንድን ነው? የሚል ነው።

ይህ ጥያቄ ሊፈጠር የቻለው፤ ኣብ ኣስገኝ የሌለውና በራሱ ሀላዌ የሚኖር ሆኖ፤ መንፈስ ቅዱስ ከኣብ ወጡ ሲባል፤ ቅደም ተከተል ኣይኖርባቸውምን? ተብሎ በው ጥያቄ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ሀላዌ፤ ተከፍሎ፤ ተመትሮ የኖርበት በዘለዓለምነት በኣብ ህልውና ጸንቶ ስለሚረጋገጥ፤ በቅድስት ሥላሴ መካከል ጥንተኛ ተከተል ኣይኖርም። የሚል መልስ በማስረጃ ከመቅረቡ የተነሣ ነው።

እነሆም በዚሁ መንገድ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ኣስገኝ ከሌለውና በራሱ ሀላዌ ከሚኖር ከኣብ ጋር በህልውና የሚኖሩ ከሆነ፤ የባሕርይ ህልውና ወይም ሀላዌ በኣብ ብቻ መገኘቱ እንደምንድን ነው? የሚል ጥያቄ ሊወለድ ቻለ።

ጥያቄው ለብዙ ወገኖች ለጉዳት ወይም ለጥቅም፤ ለመውደቅ ወይም ለመነሣት የተቀመጠ የፈተናና የዕንቅፋት ድንጋይ መስሎ ይታያል። ሉቃ. 44፤ 45።

እንደምን ቢሉ፤ በሃይማኖት ታሪክ እንደተገለጸው፤ የቅዱሳት መጻሕፍትን ማንፈስ ሳይከተሉ፤ የቅድስት ሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያንን እምነትና የትምህርተ መለኮትን ዓይነተኛ ዓላማ ወደ ጐን ትተው ለሚወገኙ ለነ ኣቡሊናርዮስ፤ ወልድንና ማንፈስ ቅዱስን ከኣብ የባሕርይ ህልውና በማሳነስ ልዩ ልዩ መለኮታትንና ልዩ ልዩ መለኮታትን መኖርጋት ፈጥረው ባጋደሉበት ጽንት ለመውደቅ መነሻ የሆናቸው ይህ ሆኖ ነው።

ይህ ጥያቄ፤ በቅዱሳት መጻሕፍት መንፈስ ለሚመሩና ቅድስት ከምትሆን ሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን፤ መሠረታዊ እምነትና ከትምህርተ መለኮቱ ዋና ዓላማ ስላይወጡ ለሚጠነቀቁ ደጋጎች መምህራን ግን፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከመገኛቸው ኣብ ቢወጡም፤ ተከፍሎና ተመትሮ መለየትና መቋረጥ በማይኖርበት በኣብ ባለው ባሕርይ ህልውናና በተዋሕዶተ መለኮት ኣንድነታቸው ጸንተው ስለሚገኙ፤ በምንም ዓይነት ከኣብ ሳያንሱ ወይም ጉድለት ሳይኖርባቸው በዕሪና በእኩልነት ተተካክለው ሊኖሩ መሆናቸውን ተረድተው ለማመንና ጸንተው ለመቆም ኣብቅቶአቸዋል።

ሆኖም ይህ ጥያቄ እንደ ዕንቅፋት ድንጋይ ለጉዳት ወይም ለጥቅም፤ ለመውደቅ የሆነ ለመነሣት ተሠይሞ የተቀመጠ ነው ሲባልና፤ ተገቢ ያልሆነና የማያስፈልግ ጥያቄ ነው እንደማለት ታስቦ የተነገረ ኣይደለም።

ንጹሕ ትምህርት ተጣርቶ የሚቀርብበት የትምህርተ መለኮት ማጣሪያ ጥያቄ ለሆነ፤ ተገቢና ኣስፈላጊ ጥያቄ ነው። የጉዳቱ ወይም የጥቅሙ፤ የመውደቁ ወይም የመነሣቱ ዐቢይ ጉዳይ ያለው፤ ከጥያቄው ሳይሆን፤ ጥያቄውን ከሚመረምሩና ከሚያመዛዝኑ ከሰው ልጆች ኣስተሳሰቦች ላይ ነው።

ስለዚህ ሁለት ወገኖች ኣንድን ጥያቄ ሲጠይቁ፤ የሚጥላቸው ወይም የሚያነሣቸው የሚገቡባቸው ወይም የሚጠቅማቸው በጥያቄው ላይ ያረፈ ኣመዛዛኝ ኣስተሳሰባቸው ከው እንጂ፤ ጥያቄው ራሱ ኣይደለም። ይህንም ወደፊት እናየዋለን።

1ኛ፤ ኣቡሊናርዮስና ተከታዮቹ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ኣስገኝ ከሌለውና በራሱ ህልው ሆኖ ከሚኖር ከኣብ በባሕርይ ህልውና ሀላዌ መለኮት የሚኖሩ ከሆኑ፤ የባሕርይ ህልውና በኣብ ብቻ መገኘቱ፤ መሆኑ እንዴት ነው? ብለው ጠየቁ። ዳሩ ግን ምን ሆነ? ዛ፤ ወዳጋደለበት እንደሚወድቅ ሁሉ፤ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውና ወይም ሀላዌ መለኮት በኣብ ብቻ የሚኖር የሚገኝ ከሆነ፤ ኣብ ልቆ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ደግሞ ይተናሳሉ፤ በሚል ኣስተሳሰባቸው ላይ ወደቁ።

እነዚህ ወገኖች እንደነአቡሊናርዮስ የጥያቄውን ፍሬ ነገር ወደ ጉን በአስተሳሰባቸው አልተሰማሩም። ነገር ግን የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት በአብ ብቻ መገኘቱ ስለምን እንደሆነ በሚመለከት፤ ፍሬ ነገር ላይ ነው ያተኮሩ። በዚህ ዓላማ ማተኮር ራሱ መሠረታዊ ቁጥ።

በአብ ልብነት በወልድ ቃልነት በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋሱን በተተካከለ መገናኘብ ተዋሕዶ የባሕርይ ህልውና ወይም የህላዌ መለኮት ታዋቂ የሥላሴ መገናኘብ በህልውና ተብሎ በተገለጸው ትምህርታዊ ክፍል የሚገኝ ትምህርቱን እንደየአገባቡ አጣርቶ ለመያዝ መጠየቅ የተገባ ነው።

ስለዚህ ደግሞ የትምህርቶቹን ዓይነትና አቋም በሚገባ ለመረዳት ከሥር መመርመር እንደሚገባ፤ ሁሉም ይስተው አይመስልም። መቼም ቢሆን የህልውና መገናኘብ ትምህርትና የተከሥቶ ህልውና ትምህርት አቋማቸው የተለያዩ አቀራረባቸው በዚያው መጠን ይለያያል፤ በመሠረቱ ተዘምዶ የላቸውም።

ለምሳሌ፡- የህልውና መገናኘብ ትምህርት የኩነታት ከዊነ ልብ፣ ከዊነ ቃል እስትንፋስ አንድ ሕይወት የሚሆኑበት የመገናኘብ ምሥጢር ዓላማን የሚያሳይ ለየተከሥቶ ህልውና ትምህርት ግን የሥላሴ ቅዱስ ተግባር ወይም የሥላሴ የግብ «መውጣት» ምሥጢር ዓላማ የሚታይበት ነው።

እንዲህ ሆኖ ሳለ ግን፤ ተዋሕዶተ መለኮት በሁለቱም የተለያዩ የትምህርት ለይገኛል። በሁለቱ የትምህርት አቋሞች ተዋሕዶተ መለኮት እንደሚገኝ የተጣረሰ መስሎ ለታየው ገለጻ መፍትሔው ይሆናል።

እንዲሁም ከሆነ ለሁሉም ነገር ተዋሕዶተ መለኮት በሁለቱም የትምህርት ለይገኛል። እንዴት እንደሚገኝ በየረድፉ አቅርቦን ማየት የተሻለና ልብን የሚያገኝ ነው።

ምዕራፍ ስድስት።

ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናኘብ ትምህርት እንዴት ይታወቃል፤

ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናኘብ ትምህርት እንዴት እንደተገለጸ ከቅዱሳት መጻሕፍት ከቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ምስክርነት በሰፊው ተብላቸው ቀርቦልን እንደነበረ የሚታወስ ነው።

እዚህም ላይ ደግሞ ለማገጸጸር ያመች ዘንድ፤ አጠር ተደርጎ በድጋሚ ቢተርጎሙ ብናየው የሚከፋ አይደለም። ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናኘብ እንዴት እንደሚታወቅ፤ መጀመሪያ የገለጸው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ጌታችን በትልቅ ወንጌሉ፡- አነ በአብ፤ ወአብ ብየ፡- እኔ በአብ ነኝ አብም በእኔ ነው አለ። ሮሐ. 14፣ 19። ዳግመኛም፡- ዘቦ ለአቡየ ዚአየ ውእቱ፤ ለአብ ያለው ገንዘቤ ነው ለሌቦሐ. 16፣ 14።

እነሆም በእነዚህ በተናገራቸው ቃላት፤ የአብ የወልድ የራሱ፤ የመንፈስ ቅዱስ በህልውና በመገናኘባቸው የተዋሕዶተ መለኮትን ምሥጢር ተገልጾ ሊታወቅ

ለአለ። በዚህ ተመርተው የቤተ ክርስቲያን ደኅና ደኅና መምህራን መንፈስ ቅዱስ ለአጸላቸው መጠን፤ አምልተው አስፍተው ተናግረዋል።

አግናጥዮስ ዘአንጾኪያም፡- «እነሆምን በአብ ከመ ህልው በወልድ ወበመንፈስ ለብ ወወልድ ህልው በአብ ወበመንፈስ ቅዱስ፤ ወመንፈስ ቅዱስ ህልው በአብ ወወልድ፡- አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው እንደሆነ፤ ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው እንደሆነ፤ መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው እንደሆነ የሚሰሉ ሲል ተናገረ»። ሃይ. አቡ. አግናጥዮስ ገጽ 37 ክፍል 1 ቍጥር 5።

ባስልዮስ ዘቂግርያ፡- «ይደልወን ናእምር ጎብረተ ተዋሕዶተ መለኮት ዘሰለስቱ ሌላት ወናስተዋሕድ በአጎብር ዘዘዘአሆሙ መለኮተ ፍጹሙ፡- የሦስቱ አካላት ሌላቶ መለኮት መገናኘብ እናውቅ ዘንድ ይገባናልና የእያንዳንዳቸው መገናኘብ ሌላ ም መለኮት አድርገን እናዋሕድ ብሎአል»። ሃይ. አቡ. ገጽ 106 ክፍል 1 ቍጥር 1

አትናቱዎስ ሐዋርያዊም፡- «ተዋሕዶቶሙ ውእቱ መለኮት ለአብ ወወልድ መንፈስ ቅዱስ፤ ወበዘንቱ አእመርነ ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮት ዘሰለስቱ አካላት፡- መለኮት የአብና የወልድ የመንፈስ ቅዱስ ተዋሕዶአቸው ነው። ስለዚህም የሦስቱ አካላት መለኮት እንዲ እንደሆነ ዐወቅን ብሎአል»። ሃይ. አቡው አትና. ገጽ 747 ክፍል 4 ቍጥር 6።

ይህ በሚባልበት ጊዜም ጂሮናስዮስ ዘአርዮስፋጎስ፡- «ወእንዘ ይትሌለዩ ገጸተ ሥላሴ በበመልክው ፍጹሙ የነበሩ በተዋሕዶተ መለኮት፡- የሥላሴ አካላት ወይም ገጸተ የመልካቸው ተለይተው እየታወቁ ሳለ፤ በተዋሕዶተ መለኮት ግን ፈጽመው አንድ ይሆናሉ። እንዳለው ሁሉ፡ ሦስቱ አካላት በየአካላቱ እንደጸኑ የሚገናኙበት በአካላቱ ኩነታት ነው»። ጂሮናስዮስ ዘአርዮስፋጎስ ገጽ 35 ክፍል 1 ቍጥር 11።

ይኸውም አብ በልብነቱ ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ ዕውቀታቸው ማወቂያቸው ሆኖ፤ ወልድም ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ንባባቸው ቃላቸው ሆኖ፤ መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ እስትንፋሳቸው ሕይወታቸው ሆኖ፤ በዚህ በተተካከለ ፈጹም ህልውና ለየተገናኘው በአንድ ሥላሴያዊ ተዋሕዶተ መለኮት ይገኛሉ።

ይህንም ሊቁ አቡሊዲስ፡- «ወልድኒ ቃሎሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ፤ መንፈስ ቅዱስኒ እስትንፋሶሙ ለአብ ወለወልድ ወበእንተዝ አእመርነ ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮተ ሥላሴ፡- ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ እስትንፋሳቸው ነው። ስለዚህም የሦስቱ መለኮት አንድ እንደሆነ ዐወቅን»። በማለቱ ለሥላሴ መለኮት መዋሕጃው ይህ መገንዘብ እንደሆነ ማስረጃቱን ከዚህ አስቀድመን በሰፊው ማተታችን የሚዘነጋ አይደለም። ሃይ. አቡ. አቡሊድስ ገጽ 138 ክፍል 2 ቍጥር 8።

እንግዲህ በዚህ የተተካከለ የህልውና መገናኘብ በሚታይበት በዕምረተ ትሥልስት አቋም ተዋሕዶተ መለኮት መገኘቱ ታየ። ስለሆነም ተዋሕዶተ መለኮት በዚህ ገጸ ነገር ያለው አቋም የልዑላ ባሕርይ ከዊነ ሕይወት መሠረትነትን የማስታወቅ ግብር ስለሆነ፤ የተዋደደበት ምዕማድ ከእያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል ኩነት በተተካከለ የህልውና ድርሻ መገናኘብ ነው።

ተዋሕዶተ መለኮት በተከሥቶ ህልውና ትምህርት።

በተከሥቶ ህልውና ትምህርት ተዋሕዶተ መለኮት የሚገኝበት መንገድ አንድ ሆኖ ለህልውና መረዳት በጣም አስፈላጊና ጠቃሚ ነው። ይኸውም ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናዘብ ትምህርት የሚገኝበት አቋምና ይዘታ እየተነጻጸረ አቀማመጥ ይዘታው በሚገባ የሚለየው። ይህን ከሥር ጠንቅቀው ሲረዱት በመሆኑ ነው።

የተከሥቶ ህልውና ትምህርት ምክንያታዊ መነሻ፣ የጸሐት «የመውጣት» መሆኑ ታውቆአል። ይኸውም የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ጸሐት መውጣት አለበት ከሌለው ወይም ካልተወለደው አብ መሆኑን፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ተረጋግጦ በመሆኑ ነው።

ዳሩ ግን፣ ጸሐቱ «መውጣቱ» የባሕርይ መለየት ስለሌለበት የወገኑ ህላዌ ወይም ከየግላቸው ሳይሆን፣ አስገኚያቸው ከሆነ ከአብ ህልውና ባለመለየት፣ በሀላፊነት አንድነት መኖራቸውን፣ እንዲሁም በመሆኑ፣ ጸሐቱ «መውጣቱ» ቅዱም የሆነ የሌለበት ጸሐት መውጣት መሆኑን እያሳየ የሚገኝ ሆኖአል። ዮሐ. 1፡10፣ 7፡29።

እንግዲህ የወገኑ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ህላዌ «ባሕርይ» በመውጣት ምክንያት ለየብቻ ያለመሆንና «በግላቸው ያለመወሰን» አስገኝተው ከሆነው ከአብ ህላዌ /ባሕርይ/ በባሕርይ አንድነት ሳይለዩ የመኖራቸው አቋም ተዋሕዶተ መለኮት ነው።

ሊቁ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሣርያ ስለዚህ ሲናገር፡- «ንእመን በሃይማኖት ይትዋሐድ መለኮት በአብ እስመ እምአብ ተወልደ ወልድ፣ ወመንፈስ ቅዱስ፣ እምኔሁ እንዘ ኢይቀድም አሐዱ እምካልዑ፣ ወካልዑ እምሳልዑ፣ ወበልደተ ወልደ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ይትዋሐድ መለኮተ ሥላሴሁ ለአምላክነ፡- እንደ ከሁለተኛው፣ ሁለተኛው ከሦስተኛው ሳይቀድም፣ ወልድ ከአብ ተወልዶአለላ፣ መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ «ከአብ» ወጥቶአልና፣ መለኮት በአብ እንደሚጥሐ በሃይማኖት እንመን። ወልድ ከአብ በተወለደበት ልደትና መንፈስ ቅዱስም ከልደቱ በወጣበት ጸሐት «መውጣት» የአምላካችን የሦስትነቱ መለኮት ይዋሐዳል ብሎአለሁ ሃይ. አበው. ገጽ 106 ክፍል 1 ቍጥር 5፣6።

ቅዱስ ባስልዮስ ከገለጸው ትምህርት ውስጥ ፍሬ ነገሮችን አውጥተን እንመልከት ይኸውም፡-

- 1ኛ፡ አብ የመለኮት መዋሐጃ እንደሆነ፣
- 2ኛ፡ በአብ የሚዋሐድ መለኮትም ወልድ ከአብ በመወለዱ «በልደቱ» እንደሆነ
- 3ኛ፡ አሁንም በአብ የሚዋሐድ መለኮት መንፈስ ቅዱስ ከአብ በመውጣቱ እንደሆነ የተናገረውን ነው።

አብ የመለኮት ማዋሐጃ እንደሆነ።

እንግዲህ ከተዘረዘሩት ነገሮች የመጀመሪያውን እንውሰድና፡ አብ የመለኮት ማዋሐጃ መሆኑ እንደምንድን ነው? ብለን እንጠይቅ፡- ለዚህም ሊቁ የገለጸውን ጠለቅ ብለን ለማየት ከቻልን የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ጸሐት «መውጣት» አስገኝ ከሌለው ካልተወለደው ከአብ መሆኑ፣ የመለኮት ማዋሐጃ መሆኑን ያሳያል።

ለድና ለመንፈስ ቅዱስ «ጸሐት» መውጣት መሠረት አብ ሆኖ መገኘቱን እያብራራ ለንገሽ እናገኘዋለን።

ይህንም አባባል በሌላ አገላለጽ ለመረዳት ቢያሻ፣ ከዕውቀት ከልቡና ሳይለዩ ለድብርብ፣ በህልውና አንድነት ጸንተው በሚገኙ በቃልና በሥምረት ለሚገልጹ ሀላፊ «ሊሉዩ» ባሕርይ ህልውና፣ ከአብ በልብነት «በዕውቀትነት» መነሻ የሆነበትን ሀላፊ የሚጠቁመውን ምሥጢር ማየት ነው።

ይኸው ሊቁ የመለኮት በአብ መዋሐድ ወልድ ከአብ በመወለዱ መንፈስ ቅዱስም በመውጣቱ መሆኑን በተናገረበት ጉን የሚቆም ማስረጃ ነውና።

ለከብ በአብ መዋሐድ ወልድ ከአብ በመወለዱ እንደሆነ።

ሊቁ የአባትና የልጅ ባሕርይ፣ አንድ ስለመሆኑ ወደሚያሳስብ ፍሬ ነገር በቅድሚያ የሚናገሩበት በሰጠው መግለጫ ያመለከተናል። ይኸውም ምሳሌ ብንወስድ አዳማዊ ሰውን ቢወልድ፣ የሰው ባሕርይና ጠባይ አንድ ሆኖ በመገኘቱ፣ በወለደውም በወለደውም የጠባይና የባሕርይ አንድነት እንደሚኖር የታወቀ ነው።

የእግዚአብሔር ልጅም የእግዚአብሔር አብን ባሕርይና ጠባይ ይዞ አባቱን አሁሎ ስለሉ ወጥቶአልና ኅብረተ ህላዌ ወይም የባሕርይ አንድነት በአብና በልጅ ስላለ፣ ወልድ ከአብ መወለድ መለኮት በአብ እንደሚዋሐድ ያስረዳልና ነው የሚል።

ከዚህ በላይ የተብራራው ገለጻ፣ የራሳችንን አሳብ የሚመስለው ሰው ቢኖር፣ ራሱ ላሉ ባስልዮስ አምላክ አስፍቶ የተናገረውን ከዚህ በታች አቅርቦንለታልና መለኮት።

«እስመ ወልድ ዋሕድ ኅብረ ህላዌ በመለኮት ውሎቱ፣ ወቦቱ ኩሉ ዘአቡሁ እስመ ዋሕድ ዋሕድ ውሎቱ ወኩሉ ቦቱ ኮነ ወአልቦ ዘይትከፈል ምንትኒ ማዕከሌሁ ወማዕከለ ለቡሁ፣ አላ ሠረቀ ከሁተ እመለኮተ አብ ዘእንበለ ፍልጠት እንዘ ይትዋሐድ ምስለ ለብ፣ እስመ ውሎቱ ይትሚሰሉ። ወልድ ዋሕድ በመለኮት ኅብረተ ህላዌ «የባሕርይ አንድነት» ያለው ነው። አንዲያ ልጅ ነውና፣ ሁሉም በእርሱ ሆኖአል። በእርሱና በአባቱ መካከል የሚከፈል «የሚለይ» ምንም ምን የለም... ከአብ ጋር እንደ ተዋሐደ ያለመለየት ከአብ መለኮት ተገልጦ አንጸባረቀ እንጂ፣ ይኸውም መሰሉ ነውና» ብሎአል። ሃይ. አበ. ባስል ዘቂሣርያ ገጽ 213 ክፍል 4 ቍጥር 1።

ቴዎዶሮስ ዘዕንቁራም፡- «ምንት ውሎቱ ዘእብል እስመ ዋሕድ ይሰመይ ወልደ እግዚአብሔር ወእመንተሰ ይፈቅዱ ይፍልጡ አሐደ ህላዌ ዘሉቱ ምስለ አብ። ወለከሂ ወልድከ ኮነከ ወልደ፣ እምአሐዱ ህላዌ ዘአክ። ወዘንቱ ነገር ይከሥት ለከ አሐደ ህላዌ ዘአብ ወወልድ ወንብል ከመ ውሎቱ ወልደ አብ ዋሕድ፡- አንድያ ልጅ «ተቀዳሚ ተከታይ የሌለው ልጅ» የእግዚአብሔር ልጅ ይባላልና የሚለው ምንድን ነው? እነርሱ ግን ከአብ ጋር ያለውን አንድን ህላዌ «ባሕርይ» ሊለዩ ይፈልጋሉ። የአንተው ልጅ እንኳ ከባሕርይህ ተገኝቶ ልጅ ሆኖሃል። ይህም ነገር የአብና የወልድ ባሕርይ መሆንን ይገልጥላል። በዚህም መንገድ ከእርሱ የተወለደ ተቀዳሚ ተከታይ የሌለው የአብ ልጅ ከእርሱ የተወለደ ነው እንላለን»። በማለት ቅዱስ ባስልዮስ እንደገለጸው አድርጎ ሲተነትነውና ሲያብራራው፣ ይገኛል።

ሃይ. አበ. ቴዎዶሮስ. ዘዕንቁራ. ገጽ 172 ክፍል 1 ቍጥር 6፣ 7።

የመለኮት በአብ መዋሐድ መንፈስ ቅዱስ ከአብ በመውጣቱ እንደሆነ፤

እንዲሁም ሊቁ የአብና የመንፈስ ቅዱስ ህላዌ «ባሕርይ» አንድ ስለመሆን፤ ልቡናችንን አቅንተን እንድንመለከት ወዳቀረበው መግለጫ ይጋብዘናል። መንፈስ የሌለ ከአብ በመውጣቱ መለኮት በአብ መዋሐድ እንደምንድን ነው? ቢሉ፤ ከአብ የሚመነጨ መንፈስ ቅዱስ ከአብ በመውጣቱ ምክንያት የአብን ባሕርይ ይዞ ተገኝቶአል።

ለምሳሌ ወይን ወይንን እንጂ፤ በለስን እንደማያፈራ፥ የአንድ ምንጭ ጣፋጭ ከሆነ፤ ከእርሱ የሚፈልቅ ውኃ ጣፋጭ ሆኖ ቢገኝ እንጂ፤ መራራ ሆኖ ሊፈለግ እንደማይችል ሁሉ፤ ከአብ የወጣ መንፈስ ቅዱስም ያው በአብ ያለውን ባሕርይ ይዞ ወጥቶአል እንጂ፤ ከዚህ የተለየ ሌላ ባሕርይ ሊኖረው አልቻለም።

እንዲህም በመሆኑ ከአብ የወጣ መንፈስ ቅዱስና የመንፈስ መገኛ የሆነ ለጥንታዊ ተመታሪ ተከፍሎ ተፈልጦ ተሌልዮ መቋረጥ፤ መከፈል፤ ባዕድነት፤ መለየት በሌለው በአንድ ባሕርይ፤ ይኸውም በአንድ መለኮት ይዋሐዳሉ በሚል ኃይል ምሥጫ አብራርቶታል። ያዕ. 3፥11፤12። 2ቆሮ. 2፥16። ዮሐ. 15፥26። መዝ. 35፥10

ቅዱስ ቁርሎስ፡- «ወመንፈስ ቅዱስ ዘከመ አብ ወወልድ እስመ ይተንፈሱ ምሳሌሆሙ በአሐዱ መለኮት፤ ወውእቱ ይወጽእ እምእግዚአብሔር አብ ከመ ነቅሱ»

መንፈስ ቅዱስ እንደ አብና ወልድ ነው። በአንድ መለኮት ከእርሱ ይተካከላልና፤ እርሱም ከእግዚአብሔር አብ እንደምንጭ ይወጣል «ይፈልታል» ለሌሎች በውኃና በምንጭ ያለውን የባሕርይ አንድነት ምሳሌ አድርጎ በገለጸው የሌላ «የመውጣት» አቋም እንዳስረዳ ይገነዘባል። ሃይ. አቤ. ቁርሎስ ዘእስክንድርያ 267 ክፍል 6 ቍጥር 17፤ 18።

እነሆም ወልድ ከአብ በመወለዱ መንፈስ ቅዱስም ከአብ በመውጣቱ የአምላካዊ የሥላሴነቱ መለኮት ተዋሕዶ ይታወቃል ሲል፤ ታላቁ የቤተ ክርስቲያን መምህር ቅዱስ ባስልዮስ በማስረዳት የገለጸውን የትምህርተ መለኮት ቅየሳ «አብነት» በማለት የተገነዘቡት እንደሆነ፤ በተከሥቶ ህልውና ትምህርት የተዋሕዶተ መለኮት ለቆየ እንዴት እንደሆነ ለማየት ይቻልበታል።

ይኸውና አሁን ተዋሕዶተ መለኮት በሁለቱም የትምህርት ስልት መግለጫ አቋሞች «በህልውና» መገናዘብ ትምህርት በተከሥቶ ህልውና ትምህርት መገናዘብ አጠቃላይ አየን።

ለክለሳ ያህልም መሠረታዊ አቋሙን ባጭር ረድፍ እናነጻጽርና እንመልከት።

1ኛ፡ በህልውና መገናዘብ ትምህርት፤ የተዋሕዶተ መለኮት አቋም በከዊነ ልብ በከዊነ ቃል፤ በከዊነ እስትንፋስ፤ በህልውና መገናዘብ ለከዊነ ሕይወት ወይም ለህልውና መለኮት መሠረታዊ ግብ መታወቂያው ሆኖ ይታያል። በአንጻሩ ያለው በተከሥቶ ህልውና ትምህርት የሚገኝ፤ የተዋሕዶተ መለኮት አቋም ደግሞ፡- ተግህዶተ ትሥልስ ወይም የሥሎስ ቅዱስ ግብረ ጸአት እየተገለጸበት ሳለ፤ ተከፍሎ ተመታሪ የሌለበት የባሕርይ ህልውና ሆኖ ይታያል።

2ኛ፡ ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናዘብ ትምህርት ያለው አቋም፡ የልዑል «ሊሉየ» ባሕርይ መሠረትነትን የማሳወቅ ግብር ስለሆነ፤ በትሥልስተ እነላፀ ጠባይዓት ወይም ኩነታት በሚሰኙ በአብ ልብነት፤ በወልድ ቃልነት፤ በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት በተተካከለ የህልውና መገናዘብ ትምህርት አቋም ይታያል።

ይሁን እንጂ በተከሥቶ ህልውና ትምህርት ያለው የተዋሕዶተ መለኮት አቋም «መውጣትን» በሚመለከት ረገድ፤ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ አስገኝ አብ ሆኑ፤ መነሻነቱን የማሳወቅ ግብር ነውና፤ የወግእያኑ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ «ባሕርይ» ከሌላ ወይም ከየግላቸው ሳይሆን፤ ቅድምና ተድጎሮ «ቅደም ተከፍሎ» ተመታሪ በሌለበት፤ በአብ የባሕርይ ህልውና ወይም በአብ ህላዌ መለኮት ያለውን አንድነት ያሳያል።

ታዲያ በዚያም ቢሆን በዚህ ለሥላሴ፤ ተከፍሎ፤ ተመታሪ፤ የሌለበት አንድ ባሕርይ ህልውና ወይም ህላዌ መለኮት ብቻ እንዳላቸው፤ ተዋሕዶተ መለኮት ለማግለል፤ ለሥላሴ ተከፍሎ ተመታሪ የሌለበት አንድ የባሕርይ ህልውና ወይም ህላዌ መለኮት ያረጋግጣል።

ይህም በመሆኑ፤ ሦስቱ ሁሉ በአንድ ባሕርይ ህልውናቸው፤ በአንድ መለኮታቸው አንድ እንደሆኑ ይታወቃል። ዮሐ. 10፥30። ጥያቄው በቀረበበት የተከሥቶ ህልውና ትምህርት፤ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውና ወይም መለኮት በአብ መሆኑ፤ ከእርሱ የወጡትን ወልድና መንፈስ ቅዱስን ያስገኘ በመሆኑ ምክንያት ነው።

ይህም ምሥጢሩን በሌላ አቅጣጫ ላስተዋለ ሰው፤ ከልቡና ወይም ከዕውቀት ሌላ የባሕርይ አንድነት ጸንተው በሚገኙ በቃልና በሥምረት ለሚገልጸው ሊሉ የባሕርይ ህልውና፤ አብ በልብነት «በዕውቀትነቱ» መሠረት የሆነበትን አግባብ ይገኛል።

ከዚህ በቀር ግን፤ የሥሎስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውናን ወይም መለኮትን ከፋፍሎ ለማጠቃለያ ለማራራቅ ፍንጭ የሚሰጥ መነሻ አይገኝበትም።

ምንም እንኳ በጸአት አቋም ወልድና መንፈስ ቅዱስ ያስገኘ አብ እንደመሆኑ ጠባይ፤ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውና ወይም መለኮት ከሌላ ሳይሆን ሌላ ብቻ ቢሆንም፤ ይኸው በአብ ያለው የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውና ወይም መለኮት በእኩልነት የሚኖሩበት የሦስቱ የጋራ ባሕርያቸው ሆነው በባሕርይ አንድነት ጸንተው መኖራቸው በማያጠራጥር ሁኔታ ገለጸ እንጂ፤ ለማበላለጥ ምንም ዓይነት አላሳየም።

ስለዚህ ቅዱስ ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ሲያስረዳ፡- «እኩዛን በዕምረተ አሐዱ መለኮት ወህላዌ አኮ እምኔሆሙ አሐዱ ልዑል ወአሐዱ ትሑት አላ ዕሩያን በአሐዱ ላይ ዘኢይትነገር። በአንድ መለኮትና ህላዌ «ባሕርይ» ተዋሕዶ የተያያዙ ናቸው፤ ለእነርሱም፤ አንድ ከፍተኛ አንድም ዝቅተኛ የለባቸውም። ነገር ግን በአንድ በማይነገር ላይ እኩልነት የተተካከሉ ናቸው» እያለ በማብራራት ተናግሮአል። ሃይ. አቤ. ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ 18፡ 210 ክፍል 1 ቍጥር 7።

የእስክርድርያ ሊቀ ጳጳሳት ስነ-ትዩም፡- «ወንሕንስ ኢንእምር በላዕል እሉ ሠለስቱ ለካላት፤ ህላውያተ ፍሉጣተ ወመለኮታተ ነዚራተ ወዳዕሙ ይትጋብኡ በአሐዱ መለኮት፤ ወይትከፈሉ በአካላት ወበገጻት ወበሂለ ኢተወልደሰ ወተወልደ ወሠረዐ አኮ ይከፍሉሙ ገበ ህላዌያት ፍሉጣት። እኛ ግን በሦስቱ አካላት ላይ የተለያዩ ባሕርያትንና የተራራቁ መለኮታት የሚባሉትን አናውቅም። ነገር ግን በአካላትና በገጻት የተከፈሉ ሲሆኑ፤ በአንድ መለኮት ግን ይዋሐዳሉ። ያልተወለደና የተወለደ የሠረዐ የሚሰኝ አባባል ደግሞ ወደተለያዩ ባሕርያት የሚከፋፍላቸው አይደለም»። ብሎ ለማጠቃለያ ለማራራቅ አግሪነት የቱን ያህል ጥብቅ እንደሆነ ገለጸአል። ሃይ. አቤ. ጎርጎርዮስ ዘእንዚናዙ 18፡ 210 ክፍል 1 ቍጥር 13።

ሐ፡ የቡቃያ ከምድር እንደ መውጣት፡-

መ፡ የሸቶ ከብርሌ እንደመውጣት ያሉና የመሳሰሉ ሁሉ የጎድረት ጸሐፊ ወይን «መውጣት» ናቸው።

እነዚህ የኃይሪንና የማጎደርን ጸሐፊ ወይም ወይን «መውጣት» የሚያሳዩ ጸሐፊዎች እንጂ፣ የባሕርይ ጸሐፊን ወይም ወይን «መውጣትን» የሚያሳዩ የሌሎች የላቸውም።

2፡ የባሕርይ ጸሐፊ፡- የባሕርይ ጸሐፊ ወይም ወይን «መውጣት»፡-

ሀ፡ የቃልና የእስትንፋስ ክልብ እንደ መውጣት፡-

ለ፡ የፀዳልና «የነጸብራቅ» የሙቀት ከብርሃን እንደመውጣት፡-

ሐ፡ የነበልባለና የዕይ «ትኩሳት» ከፍህም እንደ መገኘት፡-

መ፡ የርጥበትና ሁከት ከውኃ ስፍሐት እንደመገኘት ያሉ ሁሉ፡ የባሕርይ ጸሐፊ «መውጣትን» የሚያሳይ ምሥጢር ያላቸው ናቸው።

እንግዲህ ይህን ከመሠረቱ ጠንቅቆ የተረዳ ሰው፡ የባሕርይ ጸሐፊ «መውጣት» ቢያሳይም ቅሉ፡ መቋረጥ፡ ተመትሮ፡ ተከፍሎ የሌለበትን በባሕርይ ህልውና አንድነቱ ተጠብቆ ከመገኛው ሳይለይ፡ የሚገለጽ ጸሐፊ «መውጣት» ለመገንዘብ ይቻላል።

የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ጸሐፊም ወይን «መውጣት» እያሳዩ ሳለ፡ መገኘት ከሚሆን ከአብ፡ በአንድ የባሕርይ ወይም ህላዌ መለኮት የተጠበቀ ጽንዕ ያለ መገኘት ተከፍሎ ተመትሮ፡ መለየት የሌለበት ስለሆነ፡ መገኛቸው አብንና፡ ከአብ ተነሳ የሆኑትን ወልድንና መንፈስ ቅዱስን አስተባብሮ ሊነገር መቻሉ፡ በዚህ ምክንያት መሆኑን ያውቃል።

ምዕራፍ ስምንት፡-

እግዚአብሔር አብ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን አስገኛቸው።

ይህም ሆኖ ሳለ፡ አንባቢ እግዚአብሔር አብ ከራሱ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን እንደምን እንዳስገኛቸው የወልድና መንፈስ ቅዱስም ከአብ ወጡ ተብሎ ሲነገር፣ የመውጣታቸው ሁኔታ እንዴት እንደሆነ፣ በግዙፍ መግለጫ የሚጨበጥ መሰሉት፣ በግዙፍ ዳበሳ ለመዳበስ ባይጓጓ መልካም ነው። ስለዚህ ጸጥ ባለ የሰብእና መንፈስ በትሕትና ሆኖ ራሱን እየተቆጣጠረ ለመረዳት ብቻ፡ እንዲናፍቅ፣ አስቀድሞ ማሳሰብ የተገባ ይመስለናል። ይኸውም በቅዱሳት መጻሕፍት መንፈስ መሠረት፣ ለማመገን የሚያበቃ ማስረጃ እንደሚገኝ የማያጠራጥር ሲሆን፣ ማናቸውም ሰው የመረዳት መንፈስ፡ በትሕት ሰብእና ራሱን መቆጣጠር ችላ ሳይል፣ የእግዚአብሔርን ምሥጢር በመጓጓትና በናፍቆት በሚጠባበቅበት ጊዜ ሊገለጽለትና ሊገኝለት መቻሉን የዚህ ክርስቲያን አባውም ከማስገንዘብ አልባዘኑም። ሰው ሰው ሳለ ፈጣሪን ያህል ጊዜ

ላቸው ምሳሌ ወስኖ ለመጨበጥ መሞከር ወይም ማሰብ ግን፡ ፍጡርነትን ከመርሳት ለ እንዳያስቁጥር ያስፈራልና ነው። ኢዮብ 42፡2-6።

ስለዚህ ጉዳይ ከቤተ ክርስቲያን አባቶች የተሰጠውን ማስጠንቀቂያ በቅድሚያ ማለት፡ በመመሪያነቱ እንጠቀም ዘንድ ይረዳናል፡-

እነሆም የሐንስ አፈወርቅ፡- «ይደልወን ናጥሪ እኩነው በኩሉ ጊዜ ልብ ጥቡብ ይፋደስ ሰብ ንትናገር በእንተ እግዚአብሔር ልዑል ወለዕም። መንክራቲሁ፤ እስመ ለእኩነት ለልሳን ይንብብ በእንተአሁ ከመ ድልወቱ ወኢሕሊና ኢይክል ሰሚያቶ። ማስ ልሳን፤ ሕሊና ልብኒ ዘይከብር እምኔሁ ኢይትከሃሎ ይጠይቅ ምንተኒ እምኔሁ ገሐሊ በእንተአሁ ሎቱ ስብሐት በብዙኅ ኅሚሃ ወንስዕን ፈክሮ። ወካዕበ ንትናገር ማስ ልሳን በእንተአሁ ወኢይክል ሕሊናን መስሎተ ገዘቱ እስመ ነአምር ከመ ምሉዕ ውእቱ ለት ኩሉ መካን። ወዘከመሰኪ እፎ ውእቱ ኢንክል አእምሮ። ወካዕበ ነአምር ከመ ለት ምክንያተ ኩሉ ሠናያት፡ ወኃይል እንበለ ሥጋ። ወዘከመሰኪ ምንት ውእቱ ለት ክብላ ለብም፡ ወናሁ ነበብን በዘኢንክል ጠይቆ። እስመ ንቤ ህልው ውስተ ኩሉ፤ ለት ኢንክል ረኪቦቶ። ወካዕበ ንቤ አልቦቱ ጥንት ወንስእን ሐልየተ ገዘቱ... ማስ ልሳን ምግባር ገሐሊ ወኢንክል ፈክሮ እስመ ሕሊና ይሔልያ ወይስእን ሰምየታ፡- ማስ ልሳን ምግባር ሆይ፡ ሁል ጊዜ ቁራጥ ልብ ሊኖረን ይገባል። ይልቁንም ስለ ልዑል ማስ ልሳን ምግባር በምንናገርበት ጊዜና ድንቅ ሥራዎቹን በምናደምጥበት ጊዜ ትክክለኛች ሆን ይገባናል። ልሳን ወይም አንደበት ስለ እርሱ ይናገር ዘንድ አይቻለውምና፡- ልሳን ተውና ከልሳን የከበረው የልብ ሕሊናም «አሳብም» ከዚሁ ምንም ይረዳ ዘንድ ለማስ ልሳን ምግባር። ለእርሱ ምስጋና ይሁንና በብዙ ምርምር እናስባለን፤ መተረጎሙን ግን ለማስ ልሳን ምግባር። ስለ እርሱም ብዙ እንናገራለን። ዳሩ ግን ሕሊናችን «አሳባችን» ምሳሌን ለማስ ልሳን ምግባር አይችልም። እነሆም በቦታው ሁሉ ሙሉ እንደሆነ እናውቃለን። ሌላ ግን እንደምን እንደሆነ ማወቅ አንችልም። እንዲሁም ደግሞ እርሱ የበጎ ነገር ሁሉ ለማስ ልሳን እንደሆነና፣ ሥጋ የሌለው ኃይል እንደሆነም እናውቃለን። ምን እንደሆነ ግን ለማስተዋል አንችልም። እነሆም ለመረዳት በማንችለው ተናገርን ማለት ነው። በቦታው ሁሉ ህልው ነው እንላለንና፣ ነገር ግን ማግኘቱን አንችልም። ዳግመኛም መገኛ የለውም ለማስ ልሳን፣ ይህን ማሰብም ያስቸግረናል። ... ብዙ ነገርም እናስባለን ግን መተርጎሙን አንችልም ሕሊና ያስባታል። መሰየምን ግን ያቅተዋል» ብሎ ተናገረ። ድርሳን ዘየ ለፈወርቅ 1ጽ 26፡29። ድርሳን 2።

ይህም የየሐንስ አፈወርቅ ማስገንዘቢያ፡- የእግዚአብሔር ነገር ታውቆልን ሳለና እንደምን እንደሆነ ለማስተዋል ለመተርጎም ምሳሌም ለመግለጽ ስያሜም እንኳ ለመስጠት ለሕሊናችን ይልቁንም ለአንደበታችን ችሎታ ያጥረዋል። በማለት የሰጠንቀቀናል።

በቅዱሴ ሠለስቱ ምዕትም፡- «ኢበምክህ ወኢበቤተ ሕሊና ኢይክል ይባእ ማዕከለ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ከመ ያእምር ዘከመ እፎ ህላዌሁ ወለዶ አብ ለወልድ ወኢይትከህል ዘ ጊዜ ወለዶ። ኢይትአመር ልደቱ እምአብ እስመ እውብ ውእቱ ወኢይትወወቅ ህላዌሁ እስመ ሥውር ውእቱ። በትምክህት ይሁን በአሳብ በመዋኘት ህላዌውን ያውቅ ዘንድ በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ መካከል ሊገባ የሚችል የለም። አብ ልጁን ወልዶታል። ነገር ግን ይህን ጊዜ ወይም እንደዚህ ባለው ቀን ወለደው አይባልም። ከአብ መወለዱ ድንቅ ነው፤ ህላዌውም አይታወቅም ሥውር ነውና» ተብሎ ተነግሮአል። በቅዱሴ ሠለስቱ ምእት 1ጽ 98 ቍጥር 23-25።

ይህም የሠለስቱ ምእት አነጋገር፡ እንደ የሐንስ አፈወርቅ አነጋገር ነው። አብ ለማስ ልሳን ምግባር እንደሚችል እንደወለደው ግን ለማስተዋል ጭንቅ ነው። ዕውብ ድንቅ

ማለት ብቻ ነው ሲሉ፤ ሰው በግዙፍ ምሳሌ እተረጉመዋለሁ ብሎ እንገላጽ ያስጠነቅቃሉ።

ዲዮናስዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘኣቲና «ልደተ ወልድ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ እየሉ ይትነከር ወኢይትነገር። የወልድ ከአብ መወልድ የመንፈስ ቅዱስም ከአብ መወልድ ዕውብ ድንቅ ይባላል እንጂ፤ ሊነገር አይቻልም»። ብሎአል። ሃይ አበው ፲፮ 35 ከገጽ 1 ቍጥር 12።

ይሁን እንጂ ጠያቂ በአንድ ወገን አዎንታ በሌላ ወገን ግን አሉታ አይሆንም። ይህን እንዲህ ያለ አነጋገር እንዴት ሊቀበሉት ይቻላል? ብሎ ይጠይቅ ይሆናል።

ሌላ ማስረጃ ከማቅረባችን አስቀድሞ በእኛ በሰብአዊ ሕይወታችን ጠላት በአዎንታና በአሉታ የምንቀበለው ነገር እንዳለና እያወቅነው የማናስተውለው ነገር እንደሚገኝ፤ ማስረጃ አድርገን ልናቀርብለት እንወዳለን። ይኸውም በሥጋችን ጠላት የምትኖር የነፍሳችን ወይም የመንፈሳችን ወይም የመንፈሳችን ሁኔታ ነው። እነዚህ ነፍሳችን መኖርዋን እናውቃለን ግን አይተናት አናውቅም። ጻፉ ግን አላየናትም፤ እንዴት እንደምትኖር የአኗኗርዋን ሁኔታ አናስተውልም በማለት ልንከዳት አንችልም።

በዚህ ምሳሌ ጎርጎርዮስ አስረድቶበታል፡- «ንሕነስ ነአምር ጥቁቅ ከመ ነጻላችን ተጎድሮ ውስቴትነ ከዊና አሐደ ምስለ ሥጋ። ወመኑ ውእቱ ዘርእየ ነፍሶ ግመራ ወመግ ዘጎሠሣ ወነጸራ በዐይነ ሥጋ ለነፍስ ዘትትዋሐድ ምስለ ሥጋ ወሶበ ንቢ ዘገባ ኢይምስልክሙ ዘንክህድ ሀልዎተ ነፍስ በሥጋ። አላ ንሕነስ ነአምን ወነአምር ከመ ሀለወት ነፍስ ለባዊት ውስተ ሥጋ ከዊና አሐደ ምስለ ሥጋ። መኑ ውእቱ ዘርእየ ነፍሶ ግመራ ወመኑ ዘጎሠሣ ወነጸራ በዐይነ ሥጋ ለነፍስ ዘትትዋሐድ ምስለ ሥጋ ወሶበ ንቢ ዘገባ ኢይምስልክሙ ዘንክህድ ሀልዎተ ነፍስ ውስተ ሥጋ ከዊና አሐደ ምስለ ሥጋ ወመኑ ዘጎሠሣ ፍጥረት አስተጋሚዎ ወነጸረ ነፍሶ እንዘ ሀለወት ሥጋ ሥጋው ወእፎ ሀልዎታ ወዘንተ ባሕቱ ነአምር ከመ ነፍስ ተጎድሮ ውስቴትነ ዘኢያእመርነ ዘሀሎ ውስቴትነ ወኢጠየቅነ አምሳሎ። ወእፎጉመ ይትከሀለነ ናእየቱ ዘከመ ተወልደ ወልድ እምአቡሁ ወከማሁ ንእመን ወንለቡ እስመ ቃል ተወልዶ እምአብ ዘእንበለ ተጎሥሦ። እኛ ግን ነፍሳችን በውስጣችን ከሥጋ ጋር አንድ ሆነን እንደምትኖር በእርግጥ እናውቃለን። እነሆም ፈጽሞ ነፍሱን ያየ ሰው ማነው? ከሥጋ ጋር ተዋሕዳ የምትኖረው ነፍሱንስ ማነው የመረመራትና ያያት? ይህን በምንልበየ ጊዜም ነፍስ በሥጋ መኖርዋን የምንክድ አይምስላችሁ። እኛ ግን ለባዊት ነጻላችን ከሥጋችን ጋር አንድ ሆና በሥጋችን ውስጥ እንደምትኖር እናምናለን እናውቃለን። ተፈጥሮውን ተጨንቆ ተጠብቦ የመረመረና ከሥጋው ላለች ነፍሱን የተመለከቀ አኗኗርዋን እንዴት እንደሆነ ያየ ማነው? ነገር ግን ነፍስ በውስጣችን እንገላጽ እናውቃለን። ይኸውም በውስጣችን ያለውን ሳናውቅ ምሳሌውንም ሳንረዳ ነው። እንግዲያውስ ወልድ ከአባቱ እንዴት እንደተወለደ እናውቅ ዘንድ እንዴት ይቻላል? እንደዚሁም ያለ እኛ ምርምር፤ ቃል ከአብ እንደተወለደ እንመንና እናስተውል» ሲል የለገሠውን ምክር መገንዘብ ጠቃሚ ነው። ሃይ. አበ. ጎር. ገባሬ መንክራት ፲፮ 41 ከፍል 1 ቍጥር 18-20።

እነሆም ከዚህ እንደተገለጸው ትምህርቱ አዎንታና አሉታን አንድ ላይ የያዘ የሚመስለው በማወቅና በማስተዋል መካከል ልዩነት በመኖሩ፤ ወይም ደግሞ እያወቅነው ሳለ እንዴት እንደሆነ ግን ለማስተዋል የማንችለው ነገር በመኖሩ ምክንያት ነው።

እንግዲህ ይህን የመሳሰለ ልናውቀው እየቻልን የማናስተውለው ነገር ስላለ፤ ለነባቢ በሰው ጥበብ ወይም ዕውቀት በግዙፍ ዳበሳ የወልድንና የመንፈስ ቅዱስን ከአብ መወልድ ጠነቅቀው ወውቃለሁ ብሎ እንዳይሳሳት የቤተ ክርስቲያን አባቶች ጋላፊነት ስለሆነ፤ ለሰጠነቀቁ እንጂ፤ ቅዱሳት መጻሕፍት በሚገልጹት ጋይላ ቃል ለእምነትና ለመንፈሳዊ ጠቃሚነት የሚያበቃ መመሪያን መከታተል አልከለከሉም።

በብርሃንክ ንርአይ ብርሃን በብርሃንህ ብርሃኑን እያለን። በሚል መሠረታዊ ቃል ለብሉዊን አሳብ ወደ ጎን በመጣል በቃሉ ብርሃን ማጎቶት ለእግርየ ሕግክ ብርሃን ለባላት፡- ሕግህ ለእግራ መብራት ነው ለእርምጃዬም ብርሃን ነው በሚል አምላካዊ ቃል መመራት ቀዋሚ ዓላማቸውን አድርገዋል። መዝ. 35፡9። ያዕ. 1፡19-21።

ይህንም እንረዳ ዘንድ እላይ የተጠቀሰው እርሱም ቢታወቅም ለማስተዋል የማይቻለውን የእግዚአብሔርን ሁኔታ በገለጸበት ክፍል ቀጥሎ ያለውን የማበረታቻ ቅጥርት ከየሐንስ አፈወርቅ መስጠቱን እናስታውሳለን።

«ርቱዕ ለነ ንትወከፍ ገሎ ዘተብህላ በእንቲአሁ በአሚን ወበየዋሃት እመሰ ስዕነ ንቢረ ወፈጽሞ ነህብ ስብሐተ ለእግዚአብሔር፤ እንዲሁም የጳውሎስን ትምህርት ለሰጣጥ ችሎታ ጠቅሶ ሲናገር፤ ስማዕ ዘይቤ ሐዋርያ ጳውሎስ ወኢይምስልክ ከመ ቅዱሱም ውእቱ። ወኢይክል ነገረ ምሳሌ በዘይደሉ፡- «ኢይባእ ፍርሃት ላዕሌከ፤ ወኢትባዕደው እምዐቅምከ። ወኢትጎሥሥ ዘኢይትከሀለከ፡- ስለ እግዚአብሔር የተባለው ሁሉ በእምነትና በየዋሃት እንቀበል ዘንድ አገባብ ነው። መናገርና መፈጸም የተቻለን ደግሞ፤ ለእግዚአብሔር ምስጋና እናቅርብ ሲል ተናገረ። እንዲሁም ሐዋርያ ጳውሎስ የሚለውን ስማ፤ ደካማ ወይም ሰነፍ እንዳይመስልህ ምሳሌን መናገር በሚገባ የማይችል እንዳይመስልህ ፍርሃት አይግባህ። ከመጠንህ ወይም ከዐቅምህ አትተላለፍ፤ የግትታለውንም አትፈልግ» ብሎአል። ዮሐንስ አፈወርቅ፤ ድርሳን 2 ገጽ 26።

እንግዲህ ይህን ማስጠንቀቂያ በጥንቃቄ ካመዘዘን በኋላ፤ አብ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ከራሱ ሲያስገኛቸው እንደምን እንዳስገኛቸው፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስም ለአብ እንዴት እንደሚወጡ ቅዱሳት መጻሕፍት ባቀረቡት ምሳሌያዊ መግለጫ ጠንቅቆ ሆነን ለመረዳት መዘጋጀት ነው።

ከቅዱሳት መጻሕፍት በተገለጠው አሳብ መሠረት የቤተ ክርስቲያን መምህራን የሚረዱ ጸሐትን በሚመለከት አቋም ሲገልጹ የተጠቀሙባቸውን ምሳሌዎች፤ ቀጥለን አቅርቦናቸዋል።

- 1ኛ፡ የነገረ ነፍስ አቋም ምሳሌ «ውስጣዊ ምሳሌ»፡-
- 2ኛ፡ የብርሃን ወይም የፀሐየ ጽድቅ ምሳሌ፡-
- 3ኛ፡ የባሕር ወይም የቀላይ «የውጋ» ምሳሌ፡-
- 4ኛ፡ የእሳት ምሳሌ ናቸው።

የቤተ ክርስቲያን አበው፤ በእነዚህ ምሳሌዎች ትምህርት መስጠታቸውን ለማስረዳት ዲዮናስዮስ የተባለው የአንጻዚያ ሊቀ ጳጳሳት የተናገረውን ብቻ እንጠቅሳለን።

እርሱም ስለ እግዚአብሔር ቃል ወልድ ሲናገር፡- «ውእቱሰ ወልድ ዋሕድ ወቃሉ ለሌሊዱ ወተወልደ እመለኮተ አብ ቀዳማዊ እምቅድመ ዓለም በአምሳል ዘኢይትረከብ ወቃሉ ጽኑሶ ለአብ ጥበቡ ወጋይሉ፡- እርሱ አንዲያ ልጅና

ሕሊናው ለአብ ውሎቱ፤ እስመ አልቦ ሕሊና ላዕል አብ ዘኢሁሉ ሕሊና ላዕል ወለደ ወበእንተዝ ይቤ «ወለደኩክ እምከርሥ» ልደት ውጣጢያዊት ወአኮ እፍኦቲ፤

ይህ ከአጥቢያ ኮከብ አስቀድሞ ከሆድ ወለድሁህ ያለው የአብ የሕሊናው በሚሆን በመለኮት ሥምረት ይተረጎማል። ወልድ የአብ ሕሊና ነው። በአብ የሕሊናም በወልድ የለምና፤ ስለዚህ ከሆድ ወለድሁህ አለው። ይህም ልደት ወሰን ነው፤ እፍኦቲ አይደለም» ብለው አብራርተዋል።

/መጽ ምሥጢ. ፲፮ 26።/

ይህም የሕሊና ልደት ከልብ /ከዕውቀት /የተወለደ ስለመሆኑ ገዳሪ ከክርስቲያን መምህራን አስቀድመው ገልጸው እንደተናገሩ፤ ደግሞን በግብርና እናሳያለን።

ጎርጎርዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘቂርያ ወዘቀጶዶቻ፡-

«እመ ክህልነ ገሳሥሥ ከመ ናአምር ምሥጢር ለሥጋዊ ዘውአቱ ልደተ ሌላ እምልብ»

የሥጋዊን ነገር ምሥጢር ለመመርመር ቢቻለን፤ እርሱም የሕሊና ልደት ዘመሆኑን ብሎአል።

/ሃይማኖተ አበው ክፍል 1 ፲፮ 41። /

ሕሊና ደግሞ ቃል ስለመሆኑ፤ የሀገር ኤዶም ኤጲስ ቆጶስ የነበረው ሲያብራራ፡-

«ገወሎቱ ሕሊናው ለአብ ፍጹም ቃል እግዚአብሔር ዘተወልደ እምቅድመ ዓለም ወእምቅድመ ኮከበ ጽባሕ፡-

የአብ ሕሊና የሆነ ፍጹም ቃል እግዚአብሔር ይህ ነው። እርሱ ዓለም ከመጣ አስቀድሞ ከአጥቢያ ኮከብም አስቀድሞ፤ ከእርሱ የተወለደ ነው።» በማለት ተናገረ ሃ. አበው. ጌሬኔዎስ ፲፮ 29 ክፍል 1 ቁጥር 4።

ከብሔራውያን ሊቃውንትም፡- ተጣርቶ በተሰጠ ውሳኔ፡-

«ወዝንቱ ቃል እምቅድመ ጸአቱ እምልሳን ወአፍ ይሰመይ ሕሊና ወድገረ ይሰመይ ቃል ወንባብ። ይህም ቃል ከአንደበትና ከአፍ ከመውጣቱ አስቀድሞ ይባላል። ከመውጣቱ በኋላ ግን ቃል ወይም ንባብ ይባላል» ተብሎ የአውጣኩ ተገልጾል።

ይህም አባባል የፀአቱ ስልት እንዴት እንደሆነ ለማሳየት የተሰጠ መመሪያ /ምዕላድ ዘዓቃቤ ሰ. ከብቴ/

ዐረጋዊ መንፈሳዊም «እምከመስ ለሌሁ ውሎቱ ሕሊናው ለአብ ወእለሆላ ለአብ፤ አብሰ እንከ ይዕዜ አእምርቱ ይሬኢ ኩሎ፡-

እንኪያስ የገዛ ራሱ የአብ ሕሊናው የአብ ማወቂያው ከሆነ፤ አብ በማወቅ አሁን ሁሉን ያይበታል» ብሎአል። ዐረጋዊ መንፈሳዊ ድርሳን 22 ፲፮ 114።

እንደ ሕሊናም ሁሉ ምክር ወይም ጥበብ ብንል፤ አቋማቸው አንድ ዓይነት ነው። ለጥርጎ ደውሎሰ፡- «በአእምሮ ምክሩ ለእግዚአብሔር ዘበእንተ ክርስቶስ ዘበኅቤሁ ዘላ መዝገበ ጥበብ ወምክር ኅቡዕ።

ስለ ክርስቶስ በሚሆን በእግዚአብሔር የምክር ዕውቀት በእርሱ የጥበብና የምክር ዘገብ ተሠውሮበት ይኖራል።» ይላል። ቁላስ. 2፣ 2፤ 3።

በመጽሐፈ ኪዳንም፡- «ጥበብ ወአእምሮ እምአብ ዘሁሎ እምቅድም፡- ከአብ ወላለም የሚኖር አእምሮና ጥበብ» ተብሎ ተነግሮአል። መጽሐፈ ኪዳን ዘነገህ ፲፮ ዘዘ በአባ ቴዎፍሎስ ዘሐረርና በብላታ መርስዔ ኅዘን የተተረጎመ 1951 ዓ.ም.

አውሳብዮስ፡- «በዘየዐቢ ጥበቡ እምኩሉ ጥበብ ወልባዌ ቀዳማዊ ዘውሎቱ ተደሙ ዘአልቦ ጥንት ቃል እግዚአብሔር ዘቦቱ ኩሉ ኮነ።

ጥበብና ልቡና ከተባለ ሁሉ ይበልጥ ጥበቡ ይህም ሆነ የተባለ ሁሉ በእርሱ ግበት፤ መጀመሪያ የሌለበት ቀዳማዊ የሆነ ቃል እግዚአብሔር ነው ብሎአል።

ይህም አውሳብዮስ ስለነፍስ በተናገረ ጊዜ «ወትትወወቅ በኃይል ንባብ» እንዳለው የሰው ያልታየት ነፍሱ በቃሉ እንደምትገለጽ የእግዚአብሔር አብ አሳብም ቃሉ መገለጹን ያስረዳል። መቅድመ ወንጌል ወአውሳብዮስ ፲፮ 25።

ቴዎዶሎስ ዘዕንቁራ፡- «ወአንተሂ ለቃልክ ዘይትወለድ እምልብከ፡- ያንተ ቃል ዘልብህ የሚወለድ ካንተ ውስጥ ይኖራል ከልብህ ተወልዶአል» ብሎአል።

እንዲሁም «ወሆንተ ልብ ዘገዩ ነአምሮ ለአብ ሆየ፤ ወሆንተ ቃል ዝዘየ ነአምሮ ለእግዚአብሔር፡- ከዚህ ስላለው ልብ ከዚያ ያለውን ቃልን እናውቀዋለን» በማለት ለስረድቶአል። ሃይማ አበ ቴዎዶሎስ ፲፮ 174 ክፍል 1 ቁጥር 17-19።

በመጽሐፈ ባሕርይም፡- «እስመ ቃልሰ ኢይትፈለጥ እምነባቢሁ ለግሙራ ይትሌለይ እምነቢብ ተፈሊጦ እምህላዌሁ ዘእንበለ ተፈልጦ አላ ህልው ውሎቱ ሆትድመ ዓለም ወይሄሉ እስከ ለዓለም እንዘ ይትረከብ ዘልፈ ምስለ ነባቢሁ። ክርሶስ ዘእንዚናዙ በመጽሐፈ ባሕርይ ፲፮ 1 ዓምድ 2።

እንግዲህ በነገረ ነፍስ ምሳሌ በቀረበው መግለጫ መሠረት ከአብ ልቡና የሚሆን ቃል አወጣጥ ወይም ጸአት ቃል እንደዚህ ባለው አኳኋንና ስልት መገለጹን አየን። የሕሊና የምክር የጥበብ መግለጫ ወይም መዲና ቃል ነው ሲሉ ብሔራውያን ቃውንት ሰይመውት ይገኛሉ። አነጋገሩም በቀጥታ እንዳለ አቅርበንዋል።

«ውስጣዊ አንድነታቸውን በሚያስረዳ ጥበቡ ምክሩ ሕሊናው አይደለም? ቢሉ፡- ጥበብ፤ የምክር የሕሊና መዲናቸው መግለጫቸው ቃል ነውና በመዲናቸው መግለጫቸው በቃል ተናገረ» ሲሉ ወንጌላዊ ዮሐንስ «ቀዳሚሁ ቃል» ሲል ተናገረበትን በሚተረጎሙበት ጊዜ ገልጸዋል። /ትርጓሜ ወንጌል ፲፮ 402 በ3ኛው ዋና ተመልከት/

እነሆም ከዚህ የቀረበውን ኋላ በሌላ ክፍል የምናቀርበው ስለሆነ፤ በዚህ የነገረ ጥበብ ምሳሌ ወስደን ከአብ ልቡና ቃል አብ እንደምን ባለ ጸአት እንደወጣ እንደምን ሕሊና የምክር የጥበብ መዲና እንደሆነ፤ ከቅዱሳት መጻሕፍትና ከሊቃውንት ግሪብነው ማስረጃ እያሰላሰልን እንጠቀም።

ምዕራፍ አሥራ አንድ።

ከልብ ወጣ ተብሎ የሚነገር የእስትንፋስ ጸአት እንዴት ነው።

ከሁሉ አስቀድሞ የመንፈስ ቅዱስ አወጣጥ በከዊነ እስትንፋስ ስለመሆኑ ከተገኘ መጻሕፍት የተነገረውን ጥሬ ቃል እንመልከት። ዘጸአ. 15፡8፤ 10። 2ኛው 22፡16። ኢዮብ 32፡8። መዝ. 32/33/፤6።

ይህን ካየን፣ መንፈስ ቅዱስ በከዊነ እስትንፋስ፣ ከልብ ስለመውጣቱ በሰውነት በሥምረት ተመሥጥሮ የሚገልጸውን ባሕርያዊ አንድነትና መገለጽ የሚብሉት ትርጉም እንመልከት።

እነሆም በነገረ ነፍስ አቋም የቃልን ከአብ መውጣት እንዴት እንደሆነ ካየን ዘጸአውንም በነገረ ነፍስ አቋም የመንፈስ ቅዱስን ከአብ መውጣት አንዴት እንደሆነ በሚከተለው ገለጻ ልንመልከት ነው።

በአብ ልቡና መሠረት የተገኘው ፍቅር፣ ሥምረት፣ ጽድቅ /የባሕርይ እውነት/ የመታወቅ ግቡን እንደምን ባለው ሁኔታ ስልት እንደሚያትም፣ ትርጉሙም ማሰብ እንደሚገባን መረዳት ድርሻችን ሆኖ ይገኛል። ማሰቡን እንደሚገባን የእኛ ድርሻ ሆኖ እንደመገኘቱ መጠን ግን፣ ፍቅር፣ ጽድቅ ሥምረት፣ በመዲናቸው በማሕየዊ እስትንፋስነት፣ የሕሊና፣ የምክር፣ የጥበብ፣ በቃል መዲናት መታወቅን፣ ጽድቅ፣ ሥሙር፣ እውነት የመሆኑን ማግኘትም፣ በግልጽ ይመሰክራሉ። 2ቆሮ. 1፡26። ም. 5፡5። ዮሐ. 6፡27። 1ዮሐ. 2፡24። ዮሐ. 15፡26፤ 27። ሮሜ 5፡5። 1ዮሐ. 5፡7። 1ጢሞ. 3፡16። 5፡32። ሮሜ 8፡27።

በአብ ልቡና መሠረት የተገኘ የፍቅር፣ የጽድቅ፣ የሥምረት፣ የምክር፣ የጥበብ፣ በመዲናቸው በማሕየዊ እስትንፋስ ከአብ መውጣትን ስለሚያሳይ፣ ለፍቅር፣ ለሥምረት፣ ለንጽሕና ወይም ለቅድስና መነሻ የሆነ የአብ ልቡና /ሰውነት/ ምስጢራዊ ትርጉሙ ተገለጻ ወይም ታየ ማለት ነው። ዮሐ. 16፡15። ዘፍጥ. 1፡1። ኢሳ. 9፡10።

ደግሞ በልዩ አቀራረብ ሲታይ፣ ያለ ፍቅርና ያለ ሥምረት፣ ያለ ጽድቅና ቅድስና ከዘለዓለም እስከ ዘለዓለም ላልኖረና ለማይኖር ለአብ ልቡና የፍቅር፣ ሥምረት /የመስማማት ግብር ውጤት/ የጽድቅ፣ የንጽሕና መግለጫ መዲና የሆነ የእስትንፋስ ከአብ ልቡና /ዕውቀት/ መውጣት ምስጢራዊ ትርጉምም በዚህ ወይም ትርጉሙ ታወቀ ማለት ነው።

እዚህም ላይ መንፈስ ቅዱስን ሥምረት በሚል አብነት መነገሩን እንገነዘብ እነሆም ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ፡- «ቦኑ ትብሉኑ ቦቱ ለአብ ነፍስ በእንተ ዘይቤ ኢሳይያስ ነቢይ «ገብንቱ ውላቱ ወልድየ ዘአፈቅር ዘሥምረት ነፍስየ ቦቱ» ዘለ ያለ ለወልድ ዘቦቱ ሥምረት ነፍስየ በእንተ መንፈስ ቅዱስ ውላቱ ወአኮ ለነፍስ ሥምረት ለሰመ ኢኮነ አብ ሥግወ ከመ ወልድ፡-

የነቢዩ የኢሳይያስ መጽሐፍ ነፍስ የወደደችው /የሥምረት/ የምወደድ ይህ ነው» ስላለ፣ ለአብ ነፍስ ሥምረት ለሰመ ወልድ፡-

የለው ስለ መንፈስ ቅዱስ ነው። አብ እንደ ልጅ ሥጋ አልለበሰምና፣ ስለነፍስ ሥጋዊት ምናን፣ አይደለም።» ብሎ አብራርቶ ተርጉሞታል።

/ሃ. አቡ. ኤጲፋንዮስ ገጽ 182 ክፍል 3 ቍጥር 24 25።/

ሌላ ሊቅም፡- «እስመ መንፈሱ ይእቲ ሥምረቱ፤ መንፈሱ ሲል ሥምረቱ ማለቱ» ሲል ተርጉሞታል። ኢሳ. 30፡1።

አባ ሕርያቆስም፡- «አብ ይሕሊ ወልድ ይትናገር መንፈስ ቅዱስ ይሠምር። አብ የሰባል ወልድ ይናገራል መንፈስ ቅዱስም ይሠምራል /ይሰኝበታል/» ሲል ለንደወሰደው ከዚህ ጋር ማገናዘብ ነው።

መጽሐፈ ቅዱስ የጥንቱ አብነት ቅዱስ ዘሕርያቆስን ተመልከት። አትናቱዎስ ለጥርያዊም፡- «ፈጠረ አብ ኩሎ ፍጥረት በቃሉ ወበመንፈስ ቅዱስ ዘውላቱ እምነ ሥምረቱ»። አብ ፍጥረትን ሁሉ በቃሉና ከራሱ ሥምረት /ትስኝት/ በሚሆን ከመንፈስ ቅዱስ ዘውላቱ እምነ ሥምረቱ። አብ ፍጥረትን ሁሉ በቃሉና ከራሱ ሥምረት /ትስኝት/ በሚሆን ከመንፈስ ቅዱስ ፈጠረ ብሎ፣ የእስትንፋስ ከልብ አወጣጥን የሚያሳይ መገለጹን አስገንዝቦአል፡- ሃይማ.አቡ. ገጽ 84 ክፍል 12 ቍጥር 9።

በሌላ ገለጻም፡- ጌታ በወንጌል፡- «መንፈስ ቅዱስ ዘይወዕለ እምነብ አብ፡- ከአብ ለመውጣት የእውነት መንፈስ» ያለውን መሠረት በማድረግ «መንፈስ ቅዱስ ጥንተ ጽድቅ የእውነት መሠረት/ ከሆነው ከአብ ዘንድ ህልው መሆኑን የእውነት መንፈስ /መንፈስ ጽድቅ/ ሆኖ መውጣቱን በማገናዘብ» የአንጻሊያ ሊቀ ጳጳሳት ኪራኮስ የተናገረውን ግንዛቤ ገልጿል። ዮሐ. 15፡26፤ 27።

«ወከማሁኪ መንፈስ ቅዱስሂ አኮ ህልዎቱ እምነልዕ ህላዌ፣ አላ እምህላዌ አብ ሁሉ ጥንተ ጽድቅ፤ ወእምኔሁ ወዕአ መንፈስ ቅዱስ ቀዳማዊ ዘለዓለም፣ በኩሉ ወእምኔሁ አብርሃ። እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ከሌላ ህላዌ ህልው በመሆን የሚኖር ሊደለም። ነገር ግን ጥንተ ጽድቅ /የእውነት መሠረት/ ከሚሆን ከአብ ነው። እርሱም ጥናቸውም ጊዜ ሁሉ ቀዳማዊና የዘለዓለም የሚሆን መንፈስ ቅዱስ ወጣ። ከእርሱም ሆኖ» ብሎአል። ሃይ አብ ኪራኮ ገጽ 397 ክፍል 1 ቍጥር 4።

እነሆም ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ወጡ ሲባል፣ ወልድ በከዊነ ቃል፣ መንፈስ ስም በከዊነ እስትንፋስ ከአብ ከዊነ ልቡና የመውጣታቸውን አኳኝን የሚገልጽ ጥበቃዊ ግብር ታየ።

አብ ከልብነቱ /ከማወቂያነቱ/ ወልድን በከዊነ ቃል፣ መንፈስ ቅዱስን በከዊነ እስትንፋስ ማውጣቱ፣ ወልድም በቃልነቱ ከአብ ልቡና /ማወቂያ/ መውጣቱ ሲታይ፣ ጸአት ወይም አወጣጥ የባሕርይ ጸአት /አወጣጥ ግብር/ እንደሆነ አስገንዝቦአል።

ይህም የህልውናና የጸአትን ትርጉሙ አንድ ላይ የሚያሳይ በመሆኑ፣ መለየት ለበት ጸአት ያሰኘ አወጣጥ ነው።

ርቱዕ ሃይማኖትም ዐአቱን ሲያሳይ፡- «ከመ ልደተ ቃል ወጸአተ እስትንፋስ ለአብ ከማሁ ልደቱ ለወልድ ወዐአቱ ለመንፈስ ቅዱስ። የቃል ልደትና የእስትንፋስ መውጣት ከልብ እንደሆነ ሁሉ፣ እንዲሁም የወልድ መወለድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣት እንዲሁ ነው» ማለቱ ይታወሳል።

ዐረጋዊ መንፈሳዊም ህልውናውን ሲያይ:-

«በከመ አይትፈለጡ እምነፍስ ንባባ ወሕይወታ፡ ከማሁ አይትፈለጡ አያላ፡ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፡- ቃልዋና ሕይወትዋ ከነፍስ እንደማይለዩ ሁሉ፡- መንፈስ ቅዱስም ከአብ አይለዩም» ብሎአል። «ዐረጋዊ መንፈሳዊ የእስክርነት ጳጳሳ ስነትዩ»

«ወዘንተሰ እመ ንብል ንትሚሰል ከመ አይሁድ እለ ይሰልብዎ ንባባ ወሕይወት ሃይ አበው ስነትዩ ገጽ 506 ክፍል 2 ቍፕር 11።

ምዕራፍ አሥራ ሁለት።

የብርሃን ወይም የፀሐየ ጽድቅ ምሳሌ።

እግዚአብሔር አብ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን እንደምን ባለ ሁኔታ ከሌላ እንዳወጣቸው የሚያሳይ መግለጫ «የብርሃን ወይም የፀሐየ ጽድቅ» ምሳሌ ነው።

ይህም ከቅዱሳት መጻሕፍት በብዙ ክፍሎች ተነግሮ ይገኛል። ጳዊት በመዘመን «ወውስተ ፀሐይ ሜመ ጽላሎቶ ጥላውን ወይም ምሳሌውን በፀሐይ ላይ አኖረዘ» የተናገረውን መንግሥት በማድረግ ብሔራውያን ሊቃውንት የተጠቀሙበት ከዚህ በፊት መግለጻችን የሚታወስ ነው። መዝ. 18፡5።

ይህን ካስታወስን ዘንድ፡- አስቀድመን ወደ ሊሉየ ባሕርይ ብርሃን ግለጽ መንበር ነባቢ ዘንድ፡ ሙላው አሳባችንን እንሰጥበብና ዓይነ ልቡናችንን ወደ እናቅና፡-

በዚህም ጊዜ የጽድቅን ወይም የእውነትን ባሕርያዊን ፀሐይ አወጣጥ /አሥራ ስድስት/ እያመለከተ፡-

«ወይወርቅ ፀሐየ ጽድቅ ወሕይወት ውስተ ክፍሉ። የጽድቅም ፀሐይ ይመስላል ሕይወትም በከንፎቹዋ አለ» በግለት የሚያውቅልንን ነባዩን ሚሊክሶን በላዩን እናድምጠው። ሚሊክ. 4፡2።

ነባዩ የሚያመለክተንን የብርሃንና የሙቀት ሕይወታውያን ክንፎች ያለበት የጽድቅን ፀሐይ አያስተጥልን ደግሞ፡- ሐዋርያው የሐንሰ፡-

«እስመ እግዚአብሔር ብርሃን ውላቱ ወጽልመትስ አለህ ክቤሁ፡- እግዚአብሔር ብርሃን ነውና፡ ጨላግ ዘሐርሱ ዘንድ የለበትም» ያለውን 1ኛ. 1፡5፡7።

ጳጳም ሐዋርያው ጳውሎስ፡- «ውላቱ ባሕርቱ ዘኢይመውት ወቡ። ብርሃን ዘኢይመውት እምቅድመ ዓለም ዘአለህ ዘርእዮ ወአለህ ዘይክል ቀሪቦቶ፡-

«እርሱ ብቻውን የማይጥት ከዓለም ጥተረት አስቀድሞ የማይጠፋ ብርሃን ያለው ማንም ሊያየው የማይችል ማንም የማይቀርበው የማይደርስበት ነው» ሲል ጉላ እየሰነዘረ ያሳየናል። 1ጢሞ. 6፡6።

በጥሩ እነዚህን ቃላት መሠረት በማድረግ፡ ከዓለማችን በምናውቀው የተፈጥሮ ማደግን ተወት እድርገን፡ አርያማዊ ወደሆነው ወደዚህ ዓይነቱና ጨላማ ወደ ባለትበት ወደ ማይምት ወደ ሕይወት ብርሃን፡ ማንም ሊቀርበው ወደማይቻለው ጽድቅ /እውነት/ ፀሐይ፡ እንምጠቅና ልዕልናውን የቱን የሚያህል እንደሆነ በአንክሮ በተዘክሮ ዓይነ ልቡናችንን እናንግ፡-

በውኑ ዓይነ ልቡናችንን በአንክሮ በተዘክሮ /ከማሰላሰል/ አንሥተን ወደዚህ የማይደረግ ወደሆነው ፀሐየ ጽድቅ፡ ወደዚህ መለኮታዊና ነባቢ ብርሃን ከመጣን ዘንድ፡- እግዚአብሔር ቃል ስለሆነው ስለ እግዚአብሔር ወልድና የእግዚአብሔር እስትንፋስ ሆነው ስለ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ማንነት፡ በቂ የሆነ ትምህርታዊ መመሪያ የሚገባ የምናገኝበት ለመሆናችን እንጠራጠር ይሆን? በዚህ ስጋት አይግባን፡-

ስለዚህ ጉዳዩን በየረድፉ ለመግለጽ ያመቸን ዘንድ በቅድሚያ በተገለጸው ምሳሌ እግዚአብሔር ቃል ወልድ የሚሰጠውን ትምህርት በጥንቃቄ ብናጠና የተገባ ስለናል።

ሀ) እግዚአብሔር ቃል ወልድ የፀሐየ ጽድቅ ነጸብራቅ /ጸዳል / ነው።

እነሆም ሐዋርያው ጳውሎስ ለዕብራውያን በጻፈው መልእክቱ የእግዚአብሔር ቃል ጽን «ዘውላቱ ጸዳል ስብሐቲሁ ወእምሳለ አርአያሁ።

እርሱ የክብሩ መንጸባረቅ የአካሉም ምሳሌ» ሲለው እናገኛለን። ዕብ. 1፡3።

በዚሁ በሐዋርያው ገለጸ ወልድን የዚያ ማንም ሊቀርበው የማይችል የዚያ የጳጳሞችና ጨላማ የሌለበት የልዑል ባሕርይ ብርሃን አብ ነጸብራቅ፡ የዚያ የፀሐየ ጽድቅ ፀዳል እንደሆነ፡ ገለጸ እያብራራ ሲናገርለት አስተውላለን? 1ጢሞ. 6፡16። ስ. 1፡7።

ሐዋርያው እንደዚህ ብሎ እየተናገረ በሚያመለክተን ምሥጢራዊ ትርጉሞች ሆኑ ምን ይታያል? ራዕ. 21፡23። ሕዝ. 1፡27፤ 28።

ሰው ሁሉ እንደሚያውቀው የፀሐይ ሆነ የማናቸውም መብራት ነፃብራቅ ከፀሐየ ጳጳም ከመብራቱ ዘንድ ወደ ውጭ፡ ማለት ወደ አካባቢው የሚፈልቅና ካለበት ፀሐየ ማንጸባርቅ የሚያስተጋባ ነው እንጂ፡ እንደ እንግዳ ደራሽ ወይም እንደ ባዕድ ነገር፡ ሌላ ዘንድ መጥቶ በመገራበት፡ ከፀሐየ ሆነ ከመብራቱ የመጣበቅ የተሳሳቀና የተቆረቆረ ሁኔታ የሚኖረው አይደለም።

ይህ እውነትና ርግጥ ከሆነን፡ ከፀሐየ ባሕርያዊ ፀሐየ በጠባይዳዊ አንድነት ማረፊ፡ ወደ ውጭ ወይም ወደ አካባቢው የሚፈልቅና የሚያንጸባርቅ ድምቀትን ማያስተጋባ ነገር ሁሉ፡ ከጌላ ነገር የሚያስ እንጸልዘን ስውቅ ነው።

እነሆም ሐዋርያው ወልድ የዚያ የማይጥቅና ጨላማ የሌለበት፡ ማንም የማያየውና የማይቀርበው የልዑል ባሕርይ የብርሃን አብ ነጸብራቅ፡ ወይም የዚሁ የፀሐየ ጽድቅ ሌላ እንደሆነ፡ የሚያረጋግጥ ገለጸ ሲያስገነዝብን ምን ግለቱ እንደሆነ ሊገባን ይችላል።

ይኸውም የወልድ ባሕርይ ከሌላ የተለየ እንግዳ ነገር ሳይሆን፡ ለዚያ ማንም የማይቀርበው፡ ጨላማ የሌለበት ለማይጥቅ ለአንዱ ልዑል ባሕርይ አብ፡ ብርሃን ነጸብራቅ፡ ለዚያ ሐዋርያዊው ባሕርያዊ ፀሐየ ጽድቅ ለአባ የእውነት ፀዳል ጠረፋ ነው፡ ከግለት ሌላ አስጨናዊ አሳብ እንዳሳመጣብን ግልጽ ነው። አሊ. 11፡19። ራዕ. 21፡23።

ነገር ግን «የክብሩ ነጻብራቅ» በማለት ወልድ ከዚያ ልዑል ባሕርይ ብርሃን ለሌሎች ከዚያ ከወሐዩ ጽድቅ አብ ተገኝቶ ማንጸባረቅን፣ ይህም ማንጸባረቅ የባሕርይ ማንጸባረቅ ለማያወላውል ገለጻ ሐዋርያው ጳውሎስ ተናግሮ ሳለ፣ በዐዋቂነቱ የሚደነተው ለገሰ አደማቴናስ ትርጓሜውን እንደሚገባ ግልጽ አድርጎ ሳያቃና፣ ለእነዚህ ለእነአውናምዮስ ክፍቱን ትቶላቸው መሄዱ፣ በጣም የሚያሳዝን ነው። እነዚህ አርዮስ ግልብ በሆነ አስተሳሰባቸው፣ በዚህ ተደናግረው ብዙውን ለደናግረውበታልና ነው።

ማንም እንደሚረዳው ሁሉ፣ ፀዳል ከብርሃን ሲወጣ፣ ከብርሃን የባሕርይ ሁሉ ህልው ሆኖ መገኘቱን በማያጠራጥር ሆኔታ የታመነ ነገር ነው።

በእውነቱ የተለያዩ የተፈጥሮ ባሕርያት ይገኙና፣ አንዳንድ ድርጊቶችን ተጠግቶ ወይም ከእነርሱ ተጣምረው በአንድ ላይ ተገናኝተው አንድን ዓይነት ሁኔታን ለየብድ ይችላሉ።

ለምሳሌ፡-

ሰው ልብስን ይለብሳል። ልብሱም ከሰውነቱ ጋር ሆኖ አንድ ሆኔታን ያሳያል። ይኸውም ለሥጋ ሞገሱ መሆኑ ነው። በመሠረቱ ግን ሰው፣ ከልብስ ሌላ ነው። ልብሱ ከሰው የተለየ ሌላ ነገር ነው። መሠረታዊ አቋማቸው ሲታይ ልዩነታቸው የባሕርያቸው አቋም በየመልኩ ሊታወቅ ይችላል።

በጸዳልና በብርሃን መካከል ግን፣ እንዲህ አይደለም። ይኸውም የባሕርይ አገልግሎት ወይም ግዕዝ ጠባይዕ እንጂ፣ በሁለቱ መካከል ባዕድ የሆነና የተለየ የተውሰ የተለየ ባሕርይ አይገኝም።

ግዕዝ ጠባይዕ ሲባል መመሳሰልም ግዕዝ ጠባይዕ ይባላልና፣ መመሳሰል በሚመለከት ግዕዝ ጠባይዕነት ብቻ እንዳንመራ እየተጠነቀቅን ግዕዝ ጠባይዕ ባለቤቱ በሆነ በህልውና ተዋሕዶ አቋም በፀዳልና በብርሃን በወሐድና በነፃነት ያለውን የግዕዝ ጠባይዕነትን አንድነት እንደምንመራ እያሰብን መናገራችን ነው።

«እስመ አርአያ ባሕርይ ካልዕ ውለቱ እምቀዳሚ ሥርወ ወባሕቱ አባቱ እምኔሁ በግዕዝ ጠባይዕ ወሥምረት ዘእንበለ በአካል ባሕቲቱ።»

የባሕርይ ምሳሌ ከመጀመሪያ ሥሩ ልዩ ነው። ነገር ግን በአካል ብቻ እንጂ፣ በግዕዝ ጠባይዕ በፈቃድ ግን ልዩነት የለውም። ሲል ዮሐንስ አፈወርቅ ያስጠነቅቀናል። ደብዳቤ ዘዮሐንስ አፈወርቅ ገጽ 37 ድር 2።

ባሕርያት ዘቋሃርያ «ሠረቀ ከሠተ እመለኮተ አብ ዘእንበለ ጥንት ወዘእንበለ ፍልጠት እንዘ ይትዋሐድ ምስለ አብ።»

ከመለኮተ አብ ያለቅደም ተከተልና ያለ መለየት ግሁድ ሆኖ አንጸባረቀ፣ ከሐዋርያ ጋር መዋሐዱን ሳይለቅ» በሎአል። ሃይማ አበው ባሕርያት ገጽ 113፣ ክፍል 4 ገጽ 32።

ለልማዱ ሰው በብርሃንና በመብራቱ የጊዜ ወይም የህልውና ልዩነት ሊኖረው የማይችል የግዴታ ነገር መሆኑን እንደሚገነዘብ ሁሉ፣ ሰው ልቡናውን ወደ ለዕለት ባሕርይ አቅንቶ ማንም ሊያየው ሊቀርበው ወይም የሚችል መለኮታዊ ብርሃን በሆነ በአብ ፍጹም ብርሃንና ከእርሱ የሚፈነጥቅ በልጅ ነጻብራቅ መካከል፣ የጊዜ ላይ

ህልውና ልዩነት ተፈልጎ ወተሌልዮ /ሊኖር እንደማይችል በግድ ይገነዘባል። ወይም ሌላ።

በዚህ ጊዜ ግዴታ ወይም በግድ ስንል የተናገርነው ፈሊጥ፣ እንደ ዱብ ዕዳ የሆነ ግዴታ ሳይሆን፣ የማይነቃነቅ የባሕርይ ሥርዓታዊ ግዴታን ለመግለጽ ነው።

እንግዲህ ጨለማ ከሌለበት ወሐዩ ጽድቅ ወይም ከእግዚአብሔር ብርሃን ዘንድ ሌላ ወይም ነጻብራቅ ሆኖ የፈለቀና ያንጸባረቀ ወልድ፣ ፀዳል ወይም ነጻብራቅ ብርሃን እንደሚወጣ ሁሉ፣ ከአብ ባሕርይ መውጣቱን፣ በዚህም አወጣጥ የባሕርይ ልዩነት ፍንጭ እንደሌለ መገለጹን ማስተዋል የእኛ ፈንታ ይሆናል።

ወልድ ከሌላ የመጣ ከማናቸውም ዘንድ የወጣ ሳይሆን፣ የዚያ ማንም የማይቀርበውና የማያየው፣ ጨለማ የሌለበት የብርሃን አብ፣ ፀዳል መሆኑን፣ የዚያ ሌላም የሆነ የልዑል ባሕርይ የወሐዩ ጽድቅ አብ፣ ነጻብራቅ ሆኖ መገኘቱን ሐዋርያው፡- «ሌላ ስብሐቲሁ፡-»

«የክብሩ ነጻብራቅ» ብሎ ባቀረበው ምሥጢራዊ ትምህርት ረክተው ደስ የተሰኙና ሌሎችውን የገለጹ የቤተ ክርስቲያን አበው ብዙ ናቸው።

ከእነርሱም መካከል ዮሐንስ አፈወርቅ፡- «ይቤ ፀዳል ስብሐቲሁ፡- የክብሩ ነጻብራቅ አብ፣ ብሎ፣ ጥሬ ቃሉን ከጠቀሰ በኋላ፣ ትርጉሙን በሚያብራራበት ጊዜ፡- «አማን አዕረጎ ጎበ ብርሃን ዘአልቦ ዘይክል ቀሪቦቱ፣ ዘውለቱ ባሕርየ ፀዳል።»

«አዎን፣ ማንም ሊቀርበው ወደማይችሉው ብርሃን እርሱም የነጻብራቅ ባሕርይ የማይረግ ክፍታውን እንዳሳየ፣ በእውነት ነው። ሲል እመኝነቱን በሚያጸድቅ ገለጻ የነገርበት ታይቶአል። /ድርሳን ዘዮ ገጽ 19 ድርሳን 1 /።»

ቅዱስ ኤፍሬምም ከዚህ ባልተለየ ትርጉም «ዘየኃድር ውስተ ብርሃን ጎበ አልቦ ሊቀርቦ፡- ማንም ሊቀርበው ከማይችል ብርሃን የሚኖር» እያለ አዳንቆታል። ውዳ ግጥ ዘሁሉስ ዮሐንስ አፈወርቅ ደግሞ፡- «በብሂሎቱ ፀዳል ስብሐቲሁ አዎቀ እንከ ወየ ባሕርይሁ፡-»

ይልቁንም የክብሩ ነጻብራቅ በማለቱ የባሕርዩን ልዕልና ወይም ታላቅነት ለውቆበታል። ሲል ይበልጥ ጉላ አድርጎ ገልጾታል። ድርሳን ዘዮ ሐ አፈወርቅ ገጽ ድርሳ 2።

በዚህም ጊዜ ነቢዩ ዕንባቆም፡- «ወፀዳሉኒ ከመ ብርሃን ውለቲ፡- ነጻብራቁ ወይም ሌላው ታው ያው እንደ ብርሃኑ መጠን ነው» ያለውን እዚህ ላይ ብናመዛገን ቦታው ሊህ ዘንድ መኖሩን ሊገባን ይችላል። ዕንባ. 3፣ 4።

ሐዋርያው ወልድ ለአብ «የክብሩ ነጻብራቅ ወይም የክብሩ ፀዳል» ብሎ በተናገረ ላይ ገናና የሆነ የባሕርይ አንድነቱንና የባሕርይ ጸሐቱን ብቻ አይደለም። ያስረዳ። ግን አብ ቃልን ከራሱ እንዲወጣ ሲያደርግ፣ ፀዳል ነጻብራቅ የሚያወጣ ወይም ሌላ የሚፈነጥቅበት የሚፈልቅበት ብርሃን፣ ያለምጥ ያለ ጭንቅ በሚያወጣው አምሳል ላይ አቅርቦ፣ የቃል ከአብ መውጣት እንደዚሁ ያለ ዓርና ያለ ምጥ ሕማም ሆኖ ገኘቱን አሳየ፡-

ብርሃን ፀዳልን በማውጣቱ ራሱ ሲጉድል እንደማይታይ ሁሉ፣ አብም ቃልን ላይ ሲያወጣ በማናቸውም ረገድ ሕዕፀ /መጉደል/ ያልታየበት መሆኑን ሊያስገነዝብ ላለ።

ይህንም ሊቁ ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅ፡- እንደገና «የክብሩ ነጻብራቅ» ለሐዋርያ የተናገረውን ጠቅሶ በተረጎመው ጊዜ፡-

«መፍትሔ ለነ ከመ ንደይ ዘንተ -ቃለ ውስተ አልባቢነ በፍርሃት ወናሰሰል እምነነ ቃለ ዕልዋን እለ ይትናፈቁ፤ በእንተ ዘይቤ ፀዳለ ስብሐቲሁ እእትየ ወጠይቅ ኃይለ ቃል። እስመ ሐዋርያ ይነግር ከመ ወልድ ወሐክ ዘዕንበለ ሕግም፤ እንዘ ኢየሐዕፅ አብ በእንተ ዘወዕኦ ወልድ እምኔሁ፡-»

ይህን ቃል በፍርሃት በገርነት በልባችን ውስጥ እናኖረው ዘንድ ሐዋርያው የክብሩ ነጻብራቅ ስለማለቱ የሚጠራጠሩትን፤ የዝንጉዎችን እነግዛለን እናስወግድ። ወንድሜ ሆይ፤ ዕወቅ፤ ኃይለ ቃሉንም ተረዳ፤ ሐዋርያው ያለ ያለ ያለ ጭንቅ ወልድ ከአብ እንደወጣና፤ ወልድ ከእርሱ በመውጣቱም አብ በምንገኘው እንዳልሟሸሸ እንዳልጉደለ በዚሁ ኃይለ ቃል ይናገራልና» ሲል በግብፁ ገልጸታል። ዮሐ አፈወ. ድርሳን ገጽ 27 ድርሳን 2።

አንድም ሐዋርያው ወልድን «የክብሩ ነጻብራቅ» በማለቱ፤ በብርሃን ወይም በነጻብራቁ መካከል በአንድ በኩል የጸአት /የአወጣጥ/ አቋም እየኖረ፤ ደግሞ የገላጩና የተገላጩ በባሕርይ ህልውና ያለመለየት አቋም ግልጽ አስረድቶአል።

ይህ ብቻ አይደለም፡- የተጠቀሰው የገላጩና የተገላጩ የባሕርይ ህልውና ቅደም ተከተል የሚያሳይ ባሕርያዊ ህልውና ሆኖ መገኘቱና ይህን ሁሉ ሊያስገነዝብ የሚያስችል ትምህርት እንዳለበትም አመሥጥሮአል።

ዮሐንስ አፈወርቅም፡- «ወፍካራ ቃሉ ለሐዋርያ ዘይቤ ፀዳለ ስብሐቲሁ ከመ ውለቱ ብርሃን ዘእምብርሃን፡-

ሐዋርያው የክብሩ ነጻብራቅ ያለው የቃሉ ዓይነተኛ ትርጉም «ብርሃን ዘእምብርሃን /ከብርሃን የተገኘ ብርሃን/ ማለቱ ነው» ብሎአል።

ድር ዘዮ አፈወርቅ ገጽ 35 ድርሳን 2።

ወንጌላዊ ዮሐንስም፡- «ቀዳሚሁ ቃል ውለቱ፤ ወውለቱ ቃል እግዚአብሔር ውለቱ፤ ወእግዚአብሔር ውለቱ ቃል።»

አስቀድሞ ቃል ነበረ። ቃልም በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ። ቃልም እግዚአብሔር ነበረ» እያለ መጥቶ ከዚህ በማያያዝ፤ የአብንና የወልድን የህልውናቸውን ለመግለጽ፡- ወልድን «ብርሃን ጽድቅ» የእውነት «የባሕርይ» ብርሃን» በሚል ቃል መናገሩን በዚህ ጊዜ ብናስታውስ መልካም ነው። ዮሐ. 1፡1፤ 19።

ምሥጢሩን ለመለየት በሚያስችል ገለጻ ሐዋርያው ጳውሎስ «ፀዳል ነጻብራቅ» ቢለውም፤ ፀዳል ወይም ነጻብራቅ ሲባል «ከብርሃን የተገኘ ብርሃን» በመሆኑ፤ አንድነታቸውን በማየት ደግሞ «የእውነት ብርሃን /የባሕርይ ብርሃን/» ሰይሞታል።

ጌታም ራሱ ብርሃን ሆኖ መምጣቱን እንደተናገረ ወንጌላዊው ዮሐንስ ጽሑፍ ዮሐ. 12፡47። መዝ. 96፡11።

ይህንም ሁሉ በማጠናቀቅ ሠለስቱ ምእት አሠርቱ ወሰመንቱ ርቱዓነ ሃይማኖት ለታየ ላይ በወሰኑት ሥርዓተ ሃይማኖት፡- «ብርሃን ዘእምብርሃን አምላክ ዘእምአምላክ ዘእምአምላክ»

ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ከእውነተኛ አምላክ የተገኘ አምላክ ነው» ሲሉ የወልድና ሌሎች አንድነት በቅዱሳት መጻሕፍት መገናዘቡን አጽንተው ለማወጅ የበቁበትን ሠረት ያሳያል። /ሃ. አበ. ሠለስቱ ምእት ገጽ 50 ክፍል 1 ም. 18።

ገባራ መንክራት ጎርጎርዮስም፡- «ወልድን ቀዳማዊ ዘእምቀዳማዊ ከመ ነቅዕ ለምንቅዕ ወብርሃን ከእምብርሃን፡- ከቀዳማዊ የተገኘ ቀዳማዊ፤ ከምንጭ እንደሚገኝ ግብፁ፤ ከብርሃንም እንደሚገኝ ብርሃን ነው።» ሲል ንባቡን ከምሥጢሩ አገናዝቦ ገልጸታል። ሃይማ አበ ጎርጎ ገባራ መንክ ገጽ 42 ክፍል 1 ቍጥር 21።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ስነትዮም፡-

«ቃለ እግዚአብሔር ዘኢይትገመር ዘሁሉ እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ዘአልቦቱ ሥጋ ለሉቱ ሥጋ ወልድ ዘእምአብ ብርሃን ዘእምብርሃን ሊቅ ዘእምሊቅ ነቅዕ ሕይወት ለምንቅዕ ሕይወት።»

«የማይገመር የማይቻል የእግዚአብሔር ቃል ሥጋ ሳይኖረው ከዘመናት ሁሉ ለተደሞ የኖረ ለራሱ ሥጋ የነሣ ከአብ የተገኘ ወልድ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን፤ ከሊቅ ገንገሽ ሊቅ ከሕይወት ምንጭ የተገኘ የሕይወት ምንጭ ነው።» ሲል ገባራ መንክራት ጎርጎርዮስ በተናገረው ጉን አስረድቶአል።

ሃይማ አበ ስነትዮ ገጽ 501 ክፍል 1 ቍጥር 22።

የእንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ዲዮናስዮስም፡-

«ወወልድኒ ተወልደ እምአብ ከመ ብርሃን ዘእምብርሃን፡-

ወልድ ከአብ ተወልዶአል፤ አወላለዱም ከብርሃን እንደሚገኝ ብርሃን ነው።» ግለጽ። /ሃ አበ. ዲዮናስዮስ ዘእንጾኪያ ገጽ 449 ክፍል 1 ቍጥር 3።/

እነሆም ከዚህ በላይ «የክብሩ ነጻብራቅ ወይም የእውነት ብርሃን» ከሚል መነሻ ላይ የሚገለጸው ትምህርት ከልዩ ልዩ መናፍቃን ለተጠየቁት ተቃውሞ ጥያቄዎች ለመቀነስ ሁኔታ ብቁ መልስ ሆኖ የቤተ ክርስቲያንን ትምህርታዊ ዓምድ የሚያጸና ሠረታዊ ነገር መለኮት ሆኖ ተገኝቶአል። 1ጢሞ. 3፡15፤ 16። 2ጢሞ. 2፡19።

ለምሳሌ፡- ቅዱሳት መጻሕፍት ወልድ ከአብ የተወለደበትን ልደት በሚያነሡበት ጊዜ ብዙ ሰዎች እንደሚቸገሩ ግልጽ ነው። አስቀድመን ከየሊቃውንቱ ጠቅሰን የተናገረውን ለማስታወስ ያህል «ልደተ ወልድ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ያነበር ወኢይትነገር ወይትሌዕል ላዕል ኩሉ ሕሊናት፡-

የወልድ ከአብ መወለድ የመንፈስ ቅዱስም ከአብ መውጣት፤ ዕውብ ድንቅ ምንኛ ለራት ምንኛ ይጠልቅ ያሰኛል እንጂ፤ እንዲሁ የሚነገር አይደለም» ሲል የሀገረ አቴና ሌሊስ ቆጶስ ዲዮናስዮስ የተናገረውን መጥቀስ ብቻ ይበቃል።

ዲዮናስዮስ ኤጲስ ቆጶስ ዘሀገረ አትናስ ገጽ 35 ክፍል 1 ቍጥር 12።

አዎን፤ ምሥጢሩ የረቀቀ የጠለቀ ይሁን እንጂ፤ ቤተ ክርስቲያን ከቅዱሳት ግብፁ ላይ የሚገኘውን ሰዎች ሳትወጣ፤ እንድታስተምር በተሰጣት መንፈሳዊ ኃላፊነት

ጠንቀቅ ብላ፣ በጸሎትና በትሕትና ከወንጌል አትሮንስ እግር ሆና እያደመጠች ሲገባት፣ አንዳንድ ከውስጥና ከውጭ ከሚነሱ መናፍቃን መካከል «ልዩ፣ የሚለውንና ሌላውንም ሁሉ ያለ መንገዱ እየወሰዱ በትርጉም፣ በቤተ ክርስቲያን ላይ አስቸጋሪ ሁኔታን ሲፈጥሩባትም መኖራቸው የሚረገግ አይደለም።»

ይኸውም በሁላችን ዘንድ እንደሚታወቀው፣ በዓለም ታሪክ «አባትና ለገሰ ሲባል፣ አባት ቀድሞ ልጅ ይከተላል። አባት የሚል ስም በስምንቱ ክልጅ መተዳደር ያስረዳልና ነው። የአብርሃምንና የይስሐቅን ታሪክ ብንወስድ፣ አብርሃም ያሰሐቅ በዕድሜ ቀድሞታል። ይስሐቅም ከአብርሃም አብራክ ተከፍሎ ለብቻው ቆሞአል።»

በዚህም ረገድ የማናቸውም ሰው ትውልድ እንደዚሁ ስለሆነና፣ በእነዚህም በፈቃድም ለየቅል የሚኖር ስለሆነ፣ ቅደም ተከተልና መለየት ያለበት ነው። በእግዚአብሔራዊ ህላዌ መለኮት ግን እንደዚህ እንዳልሆነ እናውቃለን። ተደጋጋሚ ቅድምና የሕገ ፍጥረት ፈቃድና ዕውቀት ስለሌለበት፣ ቀዳማዊና አሳዥ የለበትም።»

ለዚህም የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት የሕንጻው የገለጸውን እንደሚከተለው እናያለን። «እስመ አብ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን፣ ወወልድኒ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን።»

አብስ ኢተወላዲ ውለቱ ወባሕቱ ወባሕቱ ወልድ ተወልዶ እምኔሁ፣ ከመ ስህተት እምብርሃን፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ ሠረዐ እምኔሁ። ወሰባሂ ንቤ ከመ አብ ኢተወላዲ፣ ወወልድኒ ተወልደ፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ ወዕኦ እምኔሁ። ኢተሐሊ ከመ ወልድ ስህተት እምአብ፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ እምወልድ፣ ከመ ልደተ አበው አብርሃም ያሰሐቅ ወያዕቆብ። እለ ዕሩያን እሙንቱ በቅድምና ወበምልክና ወበፈጠረ ኩሉ ፍጥረት ወበኩሉ ግብር ዘይደሉ ለእግዚአብሔር።»

አብ ከዕለታትና ከዘመናት ሁሉ አስቀድሞ ሲኖር የነበረ ነው። ወልድም ከዕለታት ከዘመናት ሁሉ አስቀድሞ የኖረ ነው። መንፈስ ቅዱስም ከዕለታት ከዘመናት ሁሉ በላይ የኖረ ነው። ሆኖም አብ ያልተወለደ ነው። ወልድ ግን ብርሃን ከብርሃን እንደሚለየው ሁሉ ከእርሱ ከአብ የተወለደ ነው። መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ /ከአብ/ ሠርዖአል። በምንልበት ጊዜም፣ አበው የሆኑት አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ በልደት እንደሚተካ፣ ወልድ ከአብ፣ መንፈስ ቅዱስም ከወልድ እንደሚተካ፣ አታስብ። ነገር ግን በትኩረት በምልክና፣ ፍጥረታትን ሁሉ በመፍጠር፣ በጠቅላላው ለእግዚአብሔር በሚገባ ተኩረት ሁሉ የተተካከሉ ናቸው።»

ይሁን እንጂ መናፍቃኑ ልደት ወልድን ከፍጡራን ልደት በማመሳሰል ያሰሐቅ ከአብርሃም አብራክ ተከፍሎ እንደመወለዱና በጊዜም ከአብርሃም በኋላ እንደሚመጣ መጠን፣ የወልድ ከአብ መውጣት ሆነ መወለድ እንደዚሁ ነው። ሲሉ ተነጋግተዋል።»

ከእነርሱም ቀንደኛው ጳውሎስ ሳምሳጢ የተባለ መናፍቅ ነበር። ይህ ለከቅዱሳት መጻሕፍት አብንና ወልድን በሚጠቅስ ቃል ተደናብሮ «መውለድ መወለድ አለ ከተባለ ዘንድ፣ በግዕዝ ሰብእ /ልማድ/ ወይም በግዕዝ እንስሳት /ልማድ/ ጠባቂ ሁኔታ መሠረት ቅደም ተከተል እንዳለ ሁሉ፣ በአምላካዊ ሁኔታም «አብና ወልድ ሲባል አብ ቀድሞ ወልድ በኋላ ተገኘ ይሰኛል» በማለት የተገዳደረ ነው።»

«እስመ በጊዜ ሰመዮ ወልደ ተንጎሎ ሶቤሃ ጳውሎስ ሳምሳጢ ወእስተገላ በግዕዝ ብዙኃን።»

መጽሐፍ ቅዱስ ወልድን ልጅ ብሎ በጠራው ጊዜ፣ ወዲያው ጳውሎስ ሳምሳጢ ጠር ተነሣና፣ የወልድን ከአብ መወለድ በሌሎች /በሰውና ከእንስሳ ልማድ ያመሳሰለው ስር።» ተብሎ ግልብነቱም ከዚህ ጀምሮ መሆኑ ቀደምትነት ባለው ጽሑፍ የገለጸአል። ድርሳን ዘዮሐንስ አፈ ወርቅ ገጽ 33 ድር 2።

ጳውሎስ ሳምሳጢ የወልድ ከአብ መወለድን እንደ ሰዎች ወይም እንደ ሌሎች ሁሉን ልደት አድርጎ የቄጠረና፣ የወልድ ባሕርያዊና ዘለዓለማዊ ተረክቦን ማገኘትን/ ከአብ በኋላ እንደመጣ አድርጎ ቦ አመ ኢህለወ ወልድ። «ወልድ ለእነበረበት ዘመን አለ» የማለት ከህደት ክልቡ ያወረዘ ግዙፍ መናፍቅ ነው። ይህ ውድቀት አስተሳሰቡ ቁም ነገር ያለበት መስሎአቸው እየተናጠቁ የተቀባቡት ሕጻናት ከእርሱም የባሱና ጨርሰው የወገኙ አርዮስና አውናምዮስ አኤትሮስም፣ ውድቀት ላይ ውድቀት እየጨመሩ ተገድተውበታል።»

ጳውሎስ ሳምሳጢን ግዙፍ መናፍቅ ስንል፣ አሳቡ ወደ መንፈሳዊ ባሕርይ ሆነ ለፈጣሪ መለኮታዊ ልዕልና ሊመጥቅ ያልቻለና በግዙፍን ፍጡራን ብቻ የተወሰነ ሆኑን በመመልከታችን ነው። ሃይ አበ. ባስልዮስ ዘቄሣርያ ገጽ 11 ክፍል 4 ቍጥር 116።

ይህም ይታወቅ ዘንድ ሰብአዊ አእምሮ የማይወስነውና ረቂቅ ምጡቅ የሆነ ለግላካዊን ሁናቴ አወጣጥ ማለት የወልድን ከአብ መወለድ ሃዕርና ገዕር ሕፀፀ ከርሥና በጠው ከርሥ /የሆድ መሟሸሽና የሆድ መሙላት/ በሚታይበት በግዕዝ ፍጡራን ሆኑን እንስሳት /የመዋለድ ልማድ / ሕገ ተፈጥሮ / ሊያመሳስል በመነሣቱ፣ የአሳቡ ግዙፍን ወይም ግዙፍነት ሲያሳጣው ማየት ብቻ የሚበቃ ይመስለናል።»

በእውነቱ የማይመረመረውን የረቂቁንና የምጡቁን ፈጣሪ ሁኔታ፣ እንደ ለግላካዊ መጠን አክብሮና ከሌላውም ፍጡር ለይቶ ማሰብ ቀርቶ፣ ወልድን «የክብሩ ጠባሪቅ ወይም የእውነት ብርሃን» ተብሎ በእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ለሰው ልጆች ማለጫ እንዲሆንላቸው በተሰጠ ምሳሌ እንኳ ለመጠቀም ያልቻለ ሰው ነው።»

የሕንጻ አፈ ወርቅ፡- «ነጽር እፎ ከሠተ ጳውሎስ አፍቀሮተ እግዚአብሔር ኪያነ ሌሎ ቀደመ ወተናገረ በእንተ ልዕልና ስብሐቲሁ እንዘ ይሰምዮ ወልደ አብ ወዕዳለ ስብሐቲሁ ወአርአያ ገጹ። ዕብ. 1፡1-3። ዕብ. 1፡ ገጽ 35 ክፍል 2። ተመልከት፣ ለቀርዖው ጳውሎስ እግዚአብሔር እኛን የወደደበት ፍቅር ይኸውም ስለ ክብሩ ልዕልና ወልደ አብ የክብሩ ነጻብራቅ የፊቱ አምሳያ እያለ፣ አስቀድሞ ተናግሮአልና፣ እንደት ልጅን እንደገለጸው ተመልከት»። ሃይ አበ ዮሐ አፈ.ወርቅ ገጽ 221 ክፍል 2 ቍጥር 2።»

አዎን፣ ብርሃን ወደ መንፈሳዊ ርቀት የተጠጋ የማይከፈል ለሰውም በግልጽ ሚታወቅ ነገር ነውና፣ የአምላካዊ ሁናቴን አወጣጥ በብርሃን ምሳሌ ገልጻልናል።»

ስለዚህ በዚሁ ከአምላካችን በፍቅር በሰጠን ትምህርታዊ መግለጫ ብርሃን ከብርሃን ለመጣ የምጥ ሃዕር እንደሌለበት ሁሉ፣ የአብ ነጻብራቅ የሆነ ወልድም ያለ ተከፍሎ ለሰውናው ሳይለይ ያለ ሃር የመገለጽ ዕኩቱን /መወለዱን/ ለመረዳት ያስችል ነበር።»

የሕንጻ አፈ ወርቅ፡- ሐዋርያ ጳውሎስ፡- «የክብሩ ነጻብራቅ» ሲል የተናገረውን ሚያብራራበት ጊዜ፡- «ናሰሰል እምኔን ቃለ ዕልዋን እለይትናፈቁ በእንተ ዘይቤ ስብሐቲሁ። አእምሮ አእንዮ ወጠይቅ ኃይለ ቃል እስመ ሐዋርያ ይነግር ከመ ልድ ወዕኦ እምአብ ዘእንበለ ሕማም እንዘ ኢየሐፀፀ አብ በእንተ ዘወዕኦ ወልድ»

እምኔሁ፡- ሐዋርያ የክብሩ ነጻብራቅ ስለማለቱ የሚጠራጠሩትን የመኖሪያ ስራ ከእኛ እናስወግድ። ወንድሜ ሆይ፡ ይህን ዕውቀት ኃይለ ቃሉንም መርምረህ የሆነ ሐዋርያው ወልድ የምጥ ሃዕር ሳይኖርበት፤ ከአብ እንደወጣና ወልድ ከእርሱ ስለሆነ አብ ምንም ጉድለት እንዳልታየበት ይናገራልና ነው» /ድርሳን ዘኖ አፈ ወርቅ 27 ድርሳ 2/።

ሊቁ በዚህ አገላለጹ፡ ወልድ «የክብሩ ነጻብራቅ» ስለመሆኑ ሐዋርያ ዘገባውን ኃይለ ቃል የወልድ ከአብ መወለድን ሕዕተ ከርሥና ልህቀተ ከርሥ የምጥ ሃዕር በሚታይበት በፍጡራን ልደት አምሳል ያቀረበውን የጳውሎስ ሳምሳጢን መጻፍት እንዳረጋገጠበት ለማጠየቅ ነው። ወአመ ወለድ ኢተባሕተወ አቡሁ ሉብ ቅ በወለደውም ጊዜ ብቸኛ ሆኖ አልቆመም። ዮሐ. 1፡18። ቅዳሴ ዘሠለሱብ የሆነ 98 ቍጥር 31።

ቅዱስ ኤፍሬም፡- «እምነብ አብ ወፅኦ ቃል ዘእንበለ ሕማም «ቃል ከአብ የሆነ ሃዕር ወጥቶአል» ብሎአል። /ውዳሴ. ማ. ዘሐመ-ስ/

እንደዚሁም ሁሉ ቴዎድሮስ ዘዕንቄራ አበጥሮ የገለጸውን እንደግዚአብሔር እናቀርባለን፡- «ወእመሰኪ ኮነ ብእሴ አብ ከሠ-ት ነገሩ ከመ የዐቢ አብ እምመላክ ወስምሂ ያጤይቅ ከመ ውእቱ እምቅደመ ወልዱ፡- ወለነሰ ኤይደልወነ ነሐሊ ወገ በህላዌ መለኮት። አላ ነአምን በወልድ ዋሕድ ከመ ውእቱ ቀዳማዊ ምስለ አብ ዘሕዘዘ ዘመን። ወወልደ አብ ዋሕድ ይሰመይ ብርሃን። እስመ ብርሃን ዘተወልደ እምኩህን ኢይትበህል ተወልደ እምድጎረ ብርሃን። አላ በጊዜ ዘኮነ ቦቱ ውእቱ ብርሃን፤ ያተሰሰ ብርሃን ዘተወልደ እምኔሁ፤ ወወትረ ህልው ምስሌሁ። ወብርሃንሂ ያጤይቶከ እምኩህን ለወልድ ዘውእቱ ህልው ምስለ አብ በኩሉ ወእምቅድመ ኩሉ ዓለም።

ሰው አባት ቢሆን፡ አባት ከልጁ እንዲበልጥ የታወቀ ነገር ነው። ስሙም ከልጁ አስቀድሞ መኖሩን ያስረዳል። ይሁንና እኛ እንዲህ አድርገን በህላዌ መለኮት እንደ ዘንድ አይገባንም። ነገር ግን ወልድ ዋሕድ ከአብ ጋር ቀዳማዊ ሆኖ በዘመናትም ወል ከእርሱ ጋር እንደኖረ እናምናለን። የአብ አንዲያ ልጅም «ብርሃን ተብሎ ይጠራል፤ ከብርሃን የተወለደ ብርሃን ከብርሃን በኋላ ተወለደ እይባልምና ። ነገር ግን ብርሃን በተገኘበት የጊዜ ተረክቦ ከእርሱ የተወለደ ብርሃንም ከእርሱ ጋር ይገኛል። ምንገብም ከእርሱ ጋር ህልው ነው። ብርሃንም ዘላለማዊነት ከዓለም ፍጥረት አስቀድሞ ከልጁ ጋር ህልው ሆኖ ለሚኖር ለወልድ ምሳሌው ሆኖ ያስረዳል።» ብሎአል። /ገ/ ያጤ ቴዎድሮስ ገጽ 122 ከፍል 1 ቍጥር 8።

ከቀረብነው ሐተታ ማስረጃ ቀጥሎ ያሉትን ፍሬ ነገሮች እተዘጋጁ እንመልከታቸው፡- እነዚህም፡-

- 1ኛ፡ የአብ አንዲያ ልጅ /ቃል አብ/ «ወዳል ወይም ብርሃን» ተብሎ መጠራት።
- 2ኛ፡ የአብ አንዲያ ልጅ ነጻብራቅ ወይም ብርሃን ከተባለ ዘንድም ደግሞ፡ ከብርሃን የተወለደ ብርሃን /ነጻብራቅ/ የተሰኘው የአብ አንዲያ ልጅ ቅደም ተከተል በሌለበት ጊዜ ከአብ በኋላ አለመገኘቱ።
- 3ኛ፡ ብርሃን ተገኘ በሚባልበት ጊዜ ከብርሃን የተወለደ ብርሃን /ነጻብራቅ/ ቅደም ተከተል በሌለበት ጊዜ ልክ በዚያች የጊዜ ተረክቦ፡ አንድ ላይ እንደሚገኝ ሁሉ ወልድም ምን ጊዜም በዘላለማዊነት ከአብ ጋር በህልውና አንድነት መኖሩንና ግለ

ሰው በፊትም ቅደም ተከተል ሳይኖርበት እንደ አባቱ ቀዳማዊ ሆኖ በዘላለማዊ ሆኖ መኖሩ፡-

4ኛ፡ ብርሃን ወይም ጸዳል /ነጻብራቅ/ እንደመሆኑ ሁሉ የመገለጹ ጸአትን ማግኘት/ እያሳየ በህልውና ሕግ ከአብ የማይለይ ሆኖ መኖሩ፡ ናቸው።

እነዚህ ፍሬ ነገሮች በመንፈስ ቅዱስ የተቃኘ ሐዋርያ ጳውሎስ «የክብሩ ነጻብራቅ» ሲል፡- ወንጌላዊ የሐንስም «የእውነት ብርሃን» ሲል፡ በአንድ ዓይነት ሐዋርያ ከገለጹአቸው የመነጨ፤ መሠረታዊያን አሳቦች እንደመሆናቸው መጠን፤ ምርታችንን ደርዘ በመለየት ከእነጳውሎስ ሳምሳጢ ስሕተት እንጠበቅ ዘንድ፤ ተውና ቀይለው የሚያሳዩ ማስታወቂያዎች ናቸው።

በዚህ የተነሳ «የክብሩ ነጻብራቅ የአካሉ ምሳሌ» ብሎ ሐዋርያ የተናገረውን ጠቅሶ ለመደም፡ የሐንስ አፈ ወርቅ እንዲህ ይላል፡-

«ጎጽ አፍቀር ከመ ጸሐ ለን ክልዔተ ፍናወ በዘየ፤ አሐቲ ዘታርጎቀነ እምክረ ለየሰ ወካልዕታ እምሃይማኖተ አርዮስ። ወዓዲ ከመ ኢንበል ቦቱ ጥንት ወፍጻሜ ለር እምእግዚአብሔር ልዑል። ከመ እልክቱ እል ይብሉ በካልዕ ዘወለድ፡-»

ወንድሜ ሆይ፡ ሐዋርያው ሁለቱን መንገዶች እንደጠረገልን ተመልከት። አንዲቱ ለላዮስ ተገኝቷል። ሁለተኛይቱም ከአርዮስ እምነት ነው። ዳግመኛም ወልድ መነሻና ጥረሻ አለው እንዳንል፤ በሌላ ሁኔታ ነው የወለደው እንደሚሉት ወገኖች እንዳንል፤ ምን ከልዑል እግዚአብሔር የተለየ ነው እንዳንል፤ ሐዋርያ መንገዶችን እንደጠረገልን አተኩረህ ተመልከት።

ድርሳን ዘኖሐንስ አፈ ወርቅ ገጽ 29 ድርሳ 2።

ምዕራፍ አሥራ ሦስት።

የእግዚአብሔር እስትንፋስ መንፈስ ቅዱስ

የፀሐየ ጽድቅ ላህብ፡ /ዋዕይ/ ነው።

አሁንም ከዚሁ ብሔራውያን ሊቃውንት ከተጠቀሙበት ምሳሌ፡- ይኸውም «ውስተ ፀሐይ ሢመ ጽላሎቶ፡- ጥላውን በፀሐይ ላይ አኖረ።» ከሚል መነሻ ሰጣጣ፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለመውጣቱ /ጸአት/ እንዴት እንደሆነ ለማየት ስምክራለን።

በፀሐይ ዘንድ ፀዳል ወይም ነፃብራቅ መገኘቱ እንደሚረጋገጥ ሁሉ መቀትም ሆኖ ይገኛል።

እነም ዳዊት በመገመሩ «ወውስተ ፀሐይ ሢመ ጽላሎቶ፡- ጥላውን በፀሐይ ላይ አኖረ» ብሎ በተናገረ ጊዜ፤ ከዚህ በማያያዝ፡-

«አልቦ ዘይትጎባዕ፤ እምላህቡ፡- ከመቀቱ ወይም ከትኩላቱ የሚሠወር የለም።» ብሎ መናገሩን ልብ ያደርጋል።

መዝ. 18/19:5: 6: ያዕ. 1:11: ኢሳ. 40:7:

እንዲሁም ኢሳይያስ ምሳሌውን በሚያገላገል ገለጸ:- «እግዚአብሔር በሀሳብ ሆኖ እንደደረገ ትኩሳት... በማደራጀቱ ዐርፈደሁም ብሎኛል።» ሲል የተናገረ ማስተዋል ነው። ኢሳ. 18:4።

እንዲሁም:- «የእግዚአብሔር እስትንፋስ እንደዲን ፈሳሽ ያቃጠላል» የሌላ ኢሳ. 30:33።

እስከዚህ ሥርወ ትምህርቱን ለማስተዋል እንችል ዘንድ፣ ስለ እግዚአብሔር የዐሐዩ ጽድቅ ሙቀት ከቅዱሳት መጻሕፍት መነገሩን እየን።

መንፈስ ቅዱስ በፀሐይ ሙቀት መመስሉ፡፡

እንግዲህ የተከሥቱ ህልውናን አቋም በሚመለከት ትምህርት እየለየን በምናጠናቀቅ ጊዜ ደግሞ:- የፀሐይ ምስትኛ እጅ በሚሆን በሙቀት ምሳሌ መንፈስ ቅዱስ ሙቀት ከቅዱሳት መጻሕፍት በምናገኝበት ጊዜ በጣም ደስ ይለናል።

ኢያሱ ሢራክ:-

«ወመሥልስተ እዴሃ ለፀሐይ ያውዕሮሙ ለአድባር «የፀሐይ ምስትኛ እጅ የሚሆን ሙቀት ተራራዎችን ያቃጠላል» ብሎአል። ሢራክ. 43:9።

ይህን ኢያሱ ሢራክ የተናገረውን ጥሪ ንባብ፡ የሀገራችን ሊቃውንት በዘጠኝ ትርጓሜ ሲተረጉሙት፣ ለፀሐይ ከበብና ለፀሐይ ፀዳል ወይም ነጸብራቅ ምሳሌ የሚሆን ሙቀት /ግለት/ ተራራዎችን ያቃጠላል» ሲሉ ያብራሩታል። /መጻሕፍት ሢራክ ትርጓሜ

ኢያሱ ሢራክ የፀሐይን ጠባይዕ በሦስት መድቦ ለከበብና ለነጸብራቅ ምስትኛ ሙቀት መሆኑን ጨምሮ ማስቀመጡ፣ ለቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን ሙሉ ቅርስ ትቶላቸው ማለፉ አይጠረጠርም። በዚህ መረጃ መሠረት መንፈስ ቅዱስ በጽድቅ ፀሐይ ወይም ግለት ምሳሌ የምናጠናቀቅ ትምህርት እናገኛለን።

እነሆም ነቢዩ ኢሳይያስ፣ መንፈስ ቅዱስን በሙቀት አምሳል ሲገለጽ «የሚያቃጠል መንፈስ» ሲለው ይገኛል። ኢሳ. 4:4።

በሐዲስ ኪዳንም:- መንፈስ ቅዱስ በእሳት ላንቃ አምሳል በሐዋርያት እንደተቀመጠባቸው ታውቆአል። የሐዋ. 2:3:4።

እንዲሁም ጳውሎስ መንፈስን፣ መንፈስ ኢታጥኤ «መንፈስን አታጥፉ» ለሌሎች በሙቀት አምሳል ግሡን ገሥሦ መናገሩ የታወሰል። ሮሜ 12:11። የሐዋ. 18:26።

ይህን መሠረት በማድረግ አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ:- «ወመንፈስ ቅዱስሂ እሳት ዘበላህበ ሃይማኖት አርሰና ለቤተ ክርስቲያን።»

በሃይማኖት ሙቀት ቤተ ክርስቲያንን ያጋላት መንፈስ ቅዱስ እሳት ነው ብለዋል። መ. ምሥጢ. ገጽ 21:13።

እንግዲህ በፀሐይ በተገለጸው ምሳሌ ወልድ በፀዳል ወይም በነጸብራቅ አምሳል ከአብ መውጣቱን እንዳስገነዘበ ሁሉ፣ መንፈስ ቅዱስም በሙቀት አምሳል ዘለው መውጣቱን ያስገነዘባል።

በአወጣጥ ረገድ:- በብርሃንና በፀዳል ወይም በፀሐይና በነጸብራቅ መካከል፣ ለየት ያለመኖሩን እንደተረዳን ሁሉ፣ በፀሐይና በሙቀት መካከልም፣ የባሕርይ ህልውና አንድነት መኖሩን እንጂ፣ ባዕድነት ወይም ልዩ የመሆን አቋም ያለመኖሩን ለማሳያነቱ፣ መንፈስ ቅዱስ ፀሐይ ጽድቅ ከሆነ ከአብ በምንም ሁኔታ የማይለይ ፀሁን፣ እንዲሁም በባሕርይ ሆነ በህልውና ከአብ ሳይለይ በሙቀት አምሳል መውጣቱን /መሥሪውን/ ያሳያል። ኢሳ. 4:1:2። መዝ. 143:144:5።

በቅዱስ ሠለስቱ ምእት:- «አቡዩ ወአነ ወመንፈስ ቅዱስ ፀሐይ ወብርሃን ወዋዕይ:- ማለፍ እኔ መንፈስ ቅዱስም ፀሐይና ብርሃኑ ዋዕዩም /ትኩሳቱም/ ነን» ይህን ጌታ ለንግል ተደርጎ መጠቀሱ በመሠረተ አሳቡ ስለታመነበት መሆኑ፣ ለማንም ግልጽ ነው። ቅዱስ ሠለስቱ ምእት ገጽ 99: /

በግዕዝ «ላህብ» የሚል ቃል በአንድ ወገን የመሥሪዕ ትርጉም ሊኖረው የሚችልበት መንገድ አለ። ያዕቆብ 1:11። ኢሳ. 40:7።

ስለዚህ የሙቀት አወጣጥ ከብርሃን ወይም ከፀዳል አወጣጥ ለይቶ በዘይቤው የሚወሰን ቃል ሆኖ የሚገኝበት ጊዜ ጥቂት አይደለም።

እነሆም:- «አልቦ ዘይት-ነባዕ እምላህቡ ከሙቀቱ የሚሸገግ የለም»። ሲል ብርሃን አወጣጥ በሚለይ ቃል መነገሩ ይታወቃል። መዝ. 18:5:6።

በላህብ /በሙቀት/ አምሳል ከፀሐይ መውጣት፣ በብርሃን ወይም በፀዳል አምሳል ፀሐይ ከመውጣት፣ የተለየ ምሥጢር ስላለበት፣ /መንፈስ ቅዱስ ከአብ የሚወጣበት አወጣጥ፣ ወልድ ከአብ ከሚወጣበት አወጣጥ ልዩ ያደርገዋል።

«ወግልስተ እዴሃ ለፀሐይ ያውዕሮሙ ለአድባር። የፀሐይ ምስትኛ እጅ ተራራዎችን ያቃጠላል» መባሉ ከዚህ የተነሳ አይደለምን? ሲራክ 43:9።

እንዲህ ስለተባለ ግን በአወጣጥ ረገድ የተለያየ ይዘታ ይኖራቸዋል ማለት ነው ለገጽ፣ ከአንድ ነቅዕ፣ ከአንድ ምንጭ ከአንድ ፀሐይ ጽድቅ ህልውና መኖራቸውና ፀላየት ወይም ተመትሮ በሌለበት ህልውና አንድ መሆናቸው ደግሞ፣ ብርሃን ከፀዳል፣ ሙቀት እንደማይለይ ሁሉ፣ መንፈስ ቅዱስም ከአብ ከወልድ ህልውና አለመለየቱ ለመሆኑ ነው። ይህን ምሥጢር አለመዘነጋት ነው። ዮሐ. 16:13-15። የሐዋ. 11:33። ያዕ. 1:11።

ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ባሕርይ አንድ ህልውና ያለው መሆኑንና ከዚህ ህልርይ መውጣትን የሚያስገነዝብ ምሳሌ ማለት በፀሐይ ሙቀት ወይም ትኩሳት ለገለጽ በቅዱሳት መጻሕፍት ተነግሮ ሳለ፣ መንፈስ ቅዱስን ከአብ ከወልድ ህልውና ለመጠል በቅድምና ወይም በባሕርይ ለማሳካስ ከመቅደንዮስና ተከታዮቹ የተቃወሙ ስነሀራ፣ ከቅዱሳት መጻሕፍት የነገረ መለኮት አሳብ ግንኙነትና ተዘምዶ እንደሌለው ጭረዳት ቀላል ነገር ነው።

ምዕራፍ አሥራ አራት።

የአብ ቃልና እስትንፋስ የተባሉ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ቀላይ ወይን
ባሕር፣ ስለመባላቸው።

እግዚአብሔር አብ እንደምን ባለ ሁናቴ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን
እንደሚያወጣቸው፣ ወይም ወልድና መንፈስ ቅዱስ እንደምን ባለው ሁናቴ ወልድ
እንደወጡ፣ አወጣጣቸውን የሚያሳይ መግለጫ የባሕር ወይም የውኃ ምሳሌ
ይህንም ምሳሌ የቤተ ክርስቲያን አበው ተጠቅመውበት እናገኛለን።

የዚህ ምሥጢራዊ ምሳሌ መንገድ፡- «ወአሠርከኒ ውስተ ማይ ብዙ ነ፡- የላ
በውኃ ላይ ነው» ከሚል ከዳዊት መዝሙር አብነቱ ተመሥርቶአል።
76/77/፣ 19።

በከነታት የሚገለጸውን ተድገርና ቅድምና ሳይኖር /ቅደም ተከተል የሌለ
የሥላሴ ቅዱስ አወጣጥ ምክንያታዊ ማስረጃ አድርገው በብሔራውያን ሊቃውንቶች
ከዚህ ምሥጢራዊ ምሳሌ መጠቀማቸው የሚዘነጋ አይደለም። መዝ. 76/77/፣ 19።
በመጽሐፍ ቅዱስ የሕይወት ውኃ ምንጭ ነኝ ሲል ራሱ እግዚአብሔር የተገኘለት

ለምሳሌ፡- «በነቢዩ በኤርምያስ ነቅዕ ማየ ሕይወት የሕይወት ውኃ የገገ
ተብሎአል። ኤር. 2፣ 13። ም. 17፣ 13። እግዚአብሔር ወልድ «የሕይወት
ምንጭ» ይባላል። ዮሐ. 4፣ 12። ም. 6፣ 35።

እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ «የሕይወት ውኃ ምንጭ» ተብሎአል።
7፣ 38፣ 39።

ይኸውና፡- አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በውኃ መመሰላቸውን ከውኃም
የሕይወት ውኃ ምንጭ በመሆን መገለጻቸውን ከእግዚአብሔር ቃል ለመረዳት

እንግዲህ በተጠቀሱት በቅዱሳት መጻሕፍት ክፍሎች ልዑል ባሕርይ የሆነ
ቅዱስ የራሱ የሕይወት የውኃ ምንጭ አድርጎ ለእኛ ማስታወቁን አየን።

ይህን ካየን ወዲያ፡- ከቤተ ክርስቲያን መምህራን አንዱ ዐረጋዊ መንፈሳዊ
ወይም በባሕር፣ በውኃ ኩነታት፣ የተከሥቶ ህልውና አቋም በሚታይ ምሳሌ የህልውና
አንድነትና የጊዜ ቅደም ተከተል የሌለበት ልዑል ባሕርይ የሆነ የሥላሴ
የተከሥቶ ህልውናን ለማስረዳት ማስቻሉን ሲገልጽ፡-

«ነጽርኬ በእንተ አበ ኩሉ ከመ መሰልዎ በዛቲ ባሕር እንተ ትገሠሥ። ለው
ዘይሰገድ እምነበ ኩሉ ከመ መሰልዎ በርጥበተ ማይ። ወለመንፈስ ቅዱስ። ዘላ
እምነበ ኩሉ መሰልዎ በሁከተ ማይ ዘውስተ ባሕር። ለመኑ ይትከህሉ። ከመ
ኃይለ ባሕር እምጠባይዎ። የትከህሉኑ ከመ የሁሉ ባሕር እንበለ ርጥበት
ትህውኩ። ወለመኑ ይትከህሉ። ይፍልጥ ሁከተ ባሕር ወያቅማ በባሕቲታ። ወለ
ወለርጥበትኒ በበባሕቲቶሙ። አው መኑ ዘርእየ አሐደ እምኔሆሙ እንዘያቀዱ
በባሕቲቱ ዘእንበለ በትሥልስቱ። እስመ አሐዱ እሙንቱ እንዘ ሠለስቱ። ወእንዘ
አሐዱ ይትበሁሉ። ወሶበ ይትኔጸር ወይትሐለይ በሠለስቱ አካላት። ይት
ይትሐለይ ምስለ ኃይላቲሁ ወኢይትሐለይ ኃይላቲሁ እመ ጠባይዎ። ወኢ
እምኃይላቲሁ። መከመዝ እንደሆነ።»

የሁሉ አባት የሆነ አብን በምትዳስስ በዚህች ባሕር እንደመሰሉት፣ በሁሉ ዘንድ
የገለገሉት ወልድንም በውኃ ርጥበት እንደመሰሉት፣ በሁሉ ዘንድ የሚመሰገን
ማንፈስ ቅዱስንም በባሕር ባለው በውኃ ሁከት እንደመሰሉት ተመልከት።

የባሕርን ኃይል ከጠባዩ ለመለየት ለማን ይቻለዋል? ባሕር ያለ ርጥበትና ያለ
ጠባይ ሊኖር ይቻለዋል? የባሕርን ሁከት ለይቶ ለብቻዋ ማቆም ለማን ይቻለዋል?
ቅንጣትና ርጥበትን ለብቻዋ ማቆም ለማን ይቻለዋል? ስፍሐትንና ርጥበትን ከውኃ
በገዳን ለብቻው ቆም ያየው ማነው? ሦስት ሲሆኑ አንድ ናቸውና፣ አንድም ሲሆኑ
የሶስት ይባላሉና። በሦስት ሲታይና ሲታሰብ ከኃይላቶቹ ጋር ይታሰባል። ኃይላቶቹም
ጠባይዎ፣ ጠባይዎም ከኃይላቶቹ አይለዩም። /ኃይሉን የሚገልጥባቸው ርጥበትና
የሶስት ከስፍሐቱ አይለዩም። ስለተመሰገኑ ጠባይዎትም እንደዚህ አስባለሁ።»
ጥላል። /ዐረጋዊ መንፈሳዊ ገጽ 216 ም ድርሳን 36።

እነሆም ከዚህ በላይ በተነገረው ገለጻ በሥላሴ ቅዱስ ቅደም ተከተል የሌለ
የሆነ፣ በህልውናቸው መለየት /መለያየት/ የሌለባቸው መሆኑን ለመረዳት
የሚያስችል ሐተታ አየን።

ምዕራፍ አሥራ አምስት።

የአብ ቃልና የአብ እስትንፋስ አወጣጥ በእሳት ምሳሌ ስለ መገለጹ።

ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ያለ ቅደም ተከተል ወጡ ሲባል፣ አወጣጣቸው
በእሳት እንደሆነ ለማሳየት ከሚረዱ ምሳሌዎች መካከል «የእሳት ምሳሌ» አንዱ ነው።

ይህም «እስመ አምላክነ እሳት በላላ፤ አምላካችን የምታቃጥል እሳት ነውና»
ዘገ. 4፣ 20። ዕብ. 12፣ 19። ኢሳ. 3፣ 14። ሚልክ. 3፣ 2። ወአርአያ ሣርሁ
እግዚአብሔር ከመ ነደ አሳት። የእግዚአብሔር የክብር መልክ /መታየት/ እንደሚነድ
ላት ነበረ። ዘጸአ. 24፣ 17። ዘፍጥ. 15፣ 17፤ 18።

በዚህ አብነት ብሔራውያን መምህራን የሥላሴ ቅዱስ ልዑል ባሕርይ ህልውናን
ማስረዳት መጠቀማቸውን፣ መገንዘብ ይገባል።

በመሠረቱም አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ እሳት መባላቸውን ከመጽሐፍ ቅዱስ
የገለጹ ይገኛል።

ሀ፣ አብ እሳት ስለመባሉ፡- ዕብ. 12፣ 19።
ለ፣ ወልድ እሳት ስለ መባሉ፡- ሚልክ. 3፣ 2፣ 3። ራዕ. 1፣ 14።
ሐ፣ መንፈስ ቅዱስ እሳት ስለ መባሉ፡- ዮሐዋ. 2፣ 3-4። እነዚህን ተመልከት።

እንዲህም በቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት ዘንድ፡- «አብ እሳት፣ ወልድ እሳት፣
መንፈስ ቅዱስ እሳት አሐዱ ውሉቱ እሳተ ሕይወት ዘእምአርያም፡- አብ እሳት ነው።
ወልድም እሳት ነው። መንፈስ ቅዱስም እሳት ነው። አርያማዊ የሚሆን የሕይወት እሳት
ላይ ነው።» ተብሎ ተነግሮአል። /ቅዱስ ዘአባ ሕርያቆስ/ ገጽ 78፣ ቍጥር 94።

ይህም ዕረናቸውንና /እኩልነታቸውን / በአንድ ጠባይና ራዕይ መመሰላት። ጉላ አድርጎ የሚያሳይ ትምህርት ነው።

ከዚህ በላይ የተገጸው ትምህርታዊ ማስረጃ በተገለጸበት አቋም ይጻፍል።

በእሳት ምሳሌ የተከሥቶ ህልውና አቋም ሲገለጽ።

አሁን በዚህ በእሳት ምሳሌያዊ አቋም፣ የተከሥቶ ህልውናን ትምህርት እገታ፣ እንደሚገለጽበት እንይ፡-

የተከሥቶ ህልውናን ትምህርት በምንወስድበት ጊዜ፣ ጸሐትንና /መውጣት/ አለመለየትን ወይም ጸሐትንና /መውጣትን/ ያለ ተድጎሮ መሆንን የተመለከት፣ እንደሆነ፣ እሳት አንድ አካል ሲሆን፣ ሦስት ከዊን እንዳለው እናስተውላለን። የላክ ከዊን የተባለውም፡- ነበልባል፣ ብርሃን፣ /ብልጭታ/ ቀዕይ፣ /ግለት/፣ ነው።

በነበልባሉ አብ፣ በብርሃኑ፣ /በብልጭታው/ ወልድ፣ በቀዕይ፣ ወይም በግለት መንፈስ ቅዱስ ይመሰላሉ። መኃ. 8፣ 6። ያዕ. 1፣ 11። መዝ. 17/18፣ 18።

ይኸውም ተከፍሎ ወይም መለየት ሳይኖርበት በአንድ ህልውና የሚኖር ነው። ይህን ከቤተ ክርስቲያን አበው ለመረዳት የተፈለገ እንደሆነ፣ «አቡዮ እሳት፣ ወብዮ አነ፣ ወመንፈስ ቅዱስ ቀዕይ፣ አባቴ እሳት ነው እኔም ብርሃኑ ነኝ፤ መንፈስ ቅዱስ ቀዕይ ምቀቱ ነው።» ሲል ጌታ ተናግሮአል በግለት ቀሌምንጦስ ጽፎታል። ሙሉ ሲኖዶስ

አቡዮ ወአነ ወመንፈስ ቅዱስ እሳት ነበልባል ወፍሕም። አባቴና እኔ ሙሉ ቅዱስም እሳትና ነበልባል። ፍህም ነን» ብለዋል።- ቀሌምንጦስ ም. 1።

ዐረጋዊ መንፈሳዊ ገጽ 216 ቍጥር 36።

በራዕዩ ሲኖዶም፡- «ቅዱስ ሥሉስ አምላክነ ሞሕድ በትሥልስቱ ሥላሴ በተዋሕዶቱ። ለእመ ኅሥሥኮ ትረክቦ በጎበ ወልድ ወለእመ ኅሥሥኮ ለፍሕም ግለት በጎበነድ ወእምነ ክልዔሆን ኢይትፈለጥ ቀዕይ። ከግሁ መንፈስ ቅዱስኒ ህልው በላክ ወወልድ። ከመዝ ምሥጢረ እምነትን በመለኮት፡-

ቅዱስ ሥሉስ አምላካችን አንድ ነው። በአንድነቱ ተዋሕዶ ሳለ፣ በሦስትነት ሥሉስ ነው። ብትፈልገው በወልድ ታገኘዋለህ። ፍሕምን ብትፈልገው ከሆነ ታገኘዋለህ፤ ከሁለቱ ዘንድ ቀዕይ /ግለት/ አይለይምና። እንደዚሁም መንፈስ ቅዱስ በአብና በወልድ ህልው ሆኖ ይኖራል። ስለ መለኮት የሚኖረን የሃይማኖት ምሥጢረ እንደዚሁ ነው። /ራዕዩ ሲኖዶ/ ገጽ 1 ክፍል 1 ተብሎአል።

እስከዚህ ድረስ የነገረ ነፍስ ኩነታት፣ በብርሃንና በፀሐይ ኩነታት፣ እንዲሁ በቀላይና በእሳት ኩነታት፣ የጊዜ ቅደም ተከተል የሌለና የማይኖር መሆኑን በግልፅ ሁናቴ፣ ጸሐት /አወጣጥ/ በጸሐትነት መኖሩ ሳይቀር፣ ቅድምና ተድጎሮ /ቅደም ተከተል/ ወይም መለየት የሌለበትን የሥሉስ ቅዱስ ህልውናንና አንድነትን ለግንቻ ገልጎልን።

የእነዚህም ቅደም ተከተል ልዩነት የሌለበትን የልደትና የጸሐት መታወቂያ ምሳሌዎች አቅርቦን በምናስረዳበት ጊዜ፣ ከገሃ ራሳችን አዲስ አሳብ ለሳላቅ አለመናገራችን እንዲታወቅልን ያስፈልጋል።

ምሳሌዎቹ ከኢትዮጵያውያን አበው ሊቃውንት አተረጓጎምና ጽሑፎች ለዚህ ምህርት ማስረጃ እየሆኑ ሲቀርቡ እንደነበሩ የታወቀ ነው። ለምሳሌ ያህል ምዕላድ የተባለ መጽሐፍ የሰፈረውን በግዕዝ እንዳለ ለማየት እንደሚከተለው አቅርቦናል።

«እመቤ ዘይብል በምንት ይትወደቁ ልደት ወጸአት እንበለ ተድጎሮ ንብሎ በቃልን በእስትንፋስን ዘይወዕኡ እምልብን እስመ ኢይቀድሞሙ ልብ፣ ዘያወፅአሙ፤ ወኢይደጎሩ ቃል ወእስትንፋስ ዘይወዕኡ እምኒሁ። ወዳዕሙ አሐደ ጊዜ ይትፈጠሩ።

ወካዕበ ይትወደቅ በፀሐይ እስመ ቦቱ ለፀሐይ ክብብ ወብርሃን ወዋዕይ። ወይወዕኡ ለክብብ ብርሃኑ ወዋዕይ እንዘ ኢይቀድሞሙ ውእቱ ወኢይደጎሩ ውእቱሙ። አላ ክብቶሙ አሐደ ጊዜ።

ወካዕበ ይትወደቅ በማይ እስመ ቦቱ ለማይ ስፍሕ ወርጥበት ወሁከት ርጥበትኒ ወሁከት ይትረከቡ እምነ ስፍሐ ማይ ወኢይደጎሩ ርጥበት ወሁከት አላ ተረክቶሙ አሐደ ጊዜ።

ወካዕበ ይትወደቅ በእሳት። እስመ ቦቱ በእሳት ፍሕም ነበልባል ወዋዕይ። ወትረከቡ እምነ ፍሕም ነበልባል ወዋዕይ እንዘ ኢይቀድሞሙ ፍሕም ወኢይደጎሩ ነበልባል ወዋዕይ እምነ ፍሕም። አላ ተረክቶሙ አሐደ ጊዜ።

ወንጌላሉ ለአብ በክብ በፀሐይ፣ ወበፍሕመ እሳት ወበስፍሐ ማይ። ወንጌላሉ ለወልድ በብርሃን ፀሐይ /ዕዳሉ ፀሐይ/ ወበነበልባል እሳት ወበርጥበተ ማይ። ወንጌላሉ ለመንፈስ ቅዱስ በቀዕይ ፀሐይ ወበሁከተ ማይ፣ ወበቀዕይ እሳት።

ትርጓሜውም፡- ልደትና ጸሐት /አወጣጥ/ ያለቅደም ተከተል ለመገኘታቸው በምን ታወቃል? ብሎ የሚጠይቅ ቢኖር፣ ከልባችን በሚወጡት /በቃላችንና በእስትንፋሳችን ታወቃል። ይኸውም የሚያወጣቸው ልብ አይቀድማቸውም፣ ቃልና እስትንፋስ የሚወጡበት ልብ ወደኋላ አይቀሩምና። ነገር ግን አንድ ላይ ይገኛሉ /ይፈጠራሉ/ ለነላዋለን።

እንዲሁም በውኃ ይታወቃል። ውኃ ስፍሐትና ርጥበት ሁከት አለው። ርጥበትና ፀሐት ከውኃ ስፍሐት የሚገኙ ሲሆኑ፣ ርጥበትና ስፍሐት ከውኃ ወደኋላ ቆይተው ሊገኙም። ነገር ግን መገኛቸው አንድ ላይ ወይም አንድ ጊዜ ነው።

እንዲሁም ደግሞ፡- በእሳት ይታወቃል። በእሳት ፍሕም ነበልባል ግለት ይገኛል። ነበልባልና ግለትም ከእሳት ፍም ይገኛሉ። ይኸውም ፍም ሳይቀድማቸው ነው። ነበልባል ነበልባልና ግለትም ከእሳት ፍም ይገኛሉ። ይኸውም ፍም ሳይቀድማቸው ነው። ነበልባልና ግለትም ከእሳት /ከፍሕም በኋላ አይመጡም፣ ነገር ግን አንድ ላይ ይገኛሉ።»

ምዕራፍ አሥራ ስድስት።

የውኃ ኩነታትና የእሳት ኩነታት እንደ ፀሐይ ኩነታት ናቸው።

አሁን ልዩነቱን በሚቀጥለው አፍታተን ለማብራራት እንሞክር፡-

ይኸውም የብርሃን፣ የፀሐይ ኩነታት /የባሕር ወይም የውኃን ኩነታትና የእሳት ኩነታት ጠቅሰን ሳንነጋገርባቸው ቆይተናልና፤ አሁንም በመሠረቱ እንደት እንደሆነ አተኩረን ብንመለከታቸው፤ እያንዳንዳቸው አካል ሳይኖራቸው፤ መነሻ ከሚሆኑ ከአንዱ አካል ብቻ ተገኝተው፤ ሁሉም ለዚያው አካል ኃይላት ወይም ግብራት ጠባይ ጠባይ ጠባይ ብቻ በመሆን፤ የሚታወቁ ሆነው እናገኛቸዋለን።

ለምሳሌ ያህል ከተጠቀሱት ምሳሌዎች የአንዱን የፀሐይን ምሳሌ ጠባይ ብንመረመር፤ ፀሐይ በከበቡ አካላዊነት እንደሚታወቅ እንገነዘባለን። ከከበቡ የግብር ፀዳልም /ነጸብራቅ/ ሙቀት ግን ኃይላቱ ወይም ግብራቱ ከመሆን በቀር፤ በየሰዓቱም አካል እንደሌላቸው እናያለን።

የውኃ ኩነታትና የእሳት ኩነታት እንደ ፀሐይ ኩነታት ናቸው። ርግጥ ነው እንደ ምሳሌዎች የሥሎስ ቅዱስ የባሕርይንና የህልውናን አንድነት መግለጫ ሆኖ ለማስገንዘብና በአብ፣ በወልድ፣ በመንፈስ ቅዱስ መካከልም የጊዜ ቅደም ተከተል አለመኖሩን በማስታወቅ ረገድ ለመረዳት ያስቻሉን ከእግዚአብሔር የተሰጠን ትምህርታውን መግለጫዎች ናቸው። በዚህም ሁኔታዎቻቸው የነጻውሉስ ሳምሳጢን ለአፍ ሊዘጋ ያስቻሉ፤ ታላቅ ቁም ነገር የተመላ ሙያ ማስገኘታቸው የማይካድ ነው።

ይሁን እንጂ፡ በምሳሌዎቹ ኩነት መጠን አብን ብቻ አካል ያለው ለዳቱ በመመደብ፤ ቃልንና እስትንፋስን ግን በራሳቸው ጥንተ አካል እንደሌላቸው ሙቀት ፈጽሞ አይገባም።

እንግዲህ በፀሐይ ከበብና በውኃ ስፋት በእሳት ፍም አብን እንመስለዋለን። በፀሐይ ብርሃንና በውኃ ርጥበት በእሳት ነበልባልም ወልድን እንመስለዋለን። መንፈስ ቅዱስ በፀሐይ ሙቀትና በውኃ ሁከት በእሳት ግለት /ትኩሳት/ እንመስለዋለን። /ምዕላድ 10 ሰዓ ከብቴ፡- 7ጽ 24፡25።

ይህን ካየን ዘንድ፤ በእነዚህ ምሳሌዎች ማስረጃነት፡-

1ኛ፡ «የ አመ ኢህለው ወልድ። ወልድ ያልነበረበት ጊዜ አለ» ሲሉ ጳውሎስ ሳምሳጢ ተከታዩም ፎጢኖስ አስነሥተውት የነበረው ክህደት ወድቆ፡

2ኛ፡ «የ አመ ኢህሎ መንፈስ ቅዱስ፡- መንፈስ ቅዱስ ያልነበረበት ጊዜ አለ፤ በማለት፤ መቅደንዮስና አብሰለዲስ አስነሥተውት የነበረው ክህደት ተዘግቶ፤ ባዎቹ ይወልደዋል አይቀድመውም፤ ያሠርፀዋል አይቀድመውም የሚል አብነት ትምህርት ይታመንበት ዘንድ ያስቻለ መሆኑን ተገንዝበን፤ በመሠረቱም የተነገረውን ማስገንዘብ ለአንባብያን አቅርቦናል። ፍኖተ እግዚአብሔር የአለቃ ጎሩይ ፈንታ መጽሐፍ፡-

ይኸውም፡- «ህልው አብ ምስለ ወልድ ወምስለ መንፈስ ቅዱስ እምቅድመ ሰዓ፤ ወዕለት እምቅድመ አውራጎ ወዓመታት። አልቦ ቀዲመ ህላዌ ለአሐዱ እምካለፀ፤ ወለካልው እምካለሱ፡- አብ ከልጅና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ከሰዓትና ከዕለት አስተዳድሮ

ከራሱ ከዓመታት አስቀድሞ ህልው ነው። የአንዱ ከሁለተኛው የሁለተኛው ከሁለተኛው የህላዌ ቅድምና የላቸውም» /ቅዳሴ ሠለስቱ ምእት 7ጽ 98 ቍጥር 31።

ባስልዮስ፡- «ኢህሎ አብ አሐተ ሰዓተ ወኢከመ ቅጽበተ ዓይን እንበለ ወልዱ ፀእንበለ መንፈስ ቅዱስ፡- አላ ህልው ምስሌሆሙ በኩሉ ጊዜ፡- አብ ያለ ልጅና ያለ ምንፈስ ቅዱስ አንዲት ሰዓት ወይም የቅጽበተ ዓይን የምታህል ጊዜ አልኖረም። ነገር ግን ከእነርሱ ጋር ሁልጊዜ እንደኖረ ነው።» ብሎአል። /ሃ.አበ.ባስ ዘቂ 7ጽ 116 ክፍል 1 ቍጥር 4።

አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- «ንሕነስ ነእምን ከመ ውእቱ ቃል አምላክ ዘበአማን ይተወልደ እመለኮተ አብ ወልድ ዋሕድ ቀዳማዊ ምስለ አብ በኩሉ ጊዜ ወአልቦ ምዕሳል እንዘ ኢህሎ ውእቱ ምስለ አብ፤ ወከማሁ መንፈስ ቅዱስሂ። እኛ ግን እርሱ ቃል እውነተኛ አምላክ እንደሆነና ከመለኮተ አብም እንደተወለደ እናምናለን። በጊዜም ሆሎ አንዲያ ልጅና ቀዳማዊ ሆኖ ከአብ ጋር ነው። እርሱ ከአብ ያልነበረበት ጊዜ የለም፤ መንፈስ ቅዱስም እንደዚሁ ነው።» ሃይ አበ አትናቴዎስ 7ጽ 84 ክፍል 14 ቍጥር 8።

ኪራኮስም ዘአንጾኪያ፡- «እስመ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ እምነ አብ ወጥንተ ቅድሞና እሙንቱ ዘከመ አብ፤ ወአሐቲ ቅድምናሆሙ ለሥላሴ፡- ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ተገኝተዋልና፤ እንደ አብም የቅድምና መሠረት ናቸውና፤ የሥላሴም ቅድምናቸው አንዲት ናትና» ብሎአል። ሃይ አበ. ኪራኮስ 398 ክፍል 1 ቍጥር 5።

ባስልዮስ ዘቂጣርያ፡- «ንእመን በሃይማኖት ከመ ይትዋሐድ መለኮት በአብ እስመ አምላክ ተወልደ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስሂ ወዕለ እምኔሁ እንዘ ኢይቀድም አሐዱ ለሥካልው ወካልው እምካለሱ፡- መለኮት በአብ እንደሚዋሐድ በእምነት እንመን። ፀሐይ ከአብ ተወልዶአልና። መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ ወጥቶአል። ግን አንዱ ፀላተኛውን፤ ሁለተኛውም ሦስተኛውን አልቀደመም» ብሎአል። ሃይማ አበ ባስልዮስ ይቂጣርያ 7ጽ 107 ክፍል 1 ቍጥር 6።

ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ «ኢህሎ አብ ግሙራ ወኢከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ ወልድ ምንፈስ ቅዱስ ወኢህሎ ወልድ ግሙራ ወኢከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ አብ ምንፈስ ቅዱስ ወኢህሎ መንፈስ ቅዱስ ግሙራ ወኢከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ አብ ፀወልድ፡ አላ ሥሎስ ቅዱስ ዕሩያን ህልዋን ወትረ ዘእንበለ ጥንት ወኢተፍጻሚት።

አብ አካቶ ለቅጽበተ ዓይን እንኳ፤ ያለወልድና ያለመንፈስ ቅዱስ አልነበረም። ፀሐይም አካቶ ለቅጽበተ ዓይን እንኳ ያለ አብና ያለመንፈስ ቅዱስ አልነበረም። ምንፈስ ቅዱስም አካቶ ለቅጽበተ ዓይን እንኳ ያለ አብና ያለ ወልድ አልነበረም። ነገር ግን ሥሎስ ቅዱስ የተተካከሉና ምን ጊዜም ያለ መጀመሪያና ያለ መጨረሻ የሚኖሩ ናቸው» ሲል አብራርቶ ተናግሮአል። /ሃ.አ.ሳዊ 7ጽ 357 ክፍል 1 ቍጥር 7።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ይትኃፈሩ እንከሰ ወይገሠሩ እለ ይትቃረኑ ወየአምኑ ከመ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ኢኮነ እምህላዌ አብ ዘአልቦ ካልዕ አምላክ ዘእንበሌሁ፡- እንኪያስ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከእርሱ በቀር ሌላ አምላክ ከሌለበት ከአብ ባሕርይ እንዳልሆኑ እየተቃረኑ የሚያምኑ ፈጽመው ይፈሩና ጎሣር ይውደቅባቸው» ሲል አልባት አድርጎበታል።

እንዲህ ተደርጎ ለሚታመንበት እምነት፤ የመሠረቱን ጥልቀትና ጽናት ብሩህ ለድርጎ የሚያሳይ ምስክር የምሳሌዎቹ ማስረጃዎች ናቸው። ዲዮና ዘአንጾ ሃ. አበ. 1ጽ 450 ቍጥር 9 ክፍል 1።

እነሆም ከአበው ሊቃውንትና ከብሔራውያን መተርጉማን በመጽሐፍ ጳጳሩ መሠረትነት ተመርተው ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጡበት ጸአት /መውጣት/ ጉላ አድርገው ለማሳየት ያስቻሉ ምሳሌዎች፤ መሠረታዊ ትምህርቱን በግልጽ ለማስረጃት የቱን ያህል እንደረዱን፤ እኛም ራሳችን ተገንዝበናል።

ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጡበት ጸአት /መውጣት/ ከነገረ ነፍስ ለገሰ ቃልና እንደ እስትንፋስ፤ ከፀሐይ /ከመብራት/ እንደ ጸዳልና /ነጻብራቅ/ እንደ ሙሉ /ትኩሳት / ከእሳትም እንደነበልባልና እንደ ዋዕይ፤ ከውኃ እንደ ርጥብቱና እንደ ሀዘን ያለውን የባሕርይ ጸአትን እንጂ፤ ከባሕርይ ውጭ እንደሆነው እንደሌላው ኃይነት ለሌላ አለመሆኑን አስተውለናል።

በተከሥቶ ህልውና ትምህርታችን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ስለሚወጡ መውጣት ነባቤ መለኮት ጎርጎርዮስ «አ.የኃልቅ ልደቱ እምኔሁ» ካለው ጋር አላት ቅድምናሆሙ ለሥላሴ» ካለው ጋር ተመትሮ ተከፍሎ /ተፈልጠና/ ተለልሎ ተደግሞ ቅድምና በማያሳይ ሁኔታ የተጠቀምንባቸው የባሕርያዊ ህልውናን ይዞታ ሊያሳዩ ይችላሉ የበቁ ምሳሌዎች የነገረ ነፍስንና፤ የፀሐይን፤ የእሳትንና የቀላይን ያህል ጠቃሚ መግለጫ ሊሰጡን እንዳልበቁ እንደማይበቁም ዐውቀናል።

ምዕራፍ አሥራ ሰባት።

ቃልና እስትንፋስ እንደ አብ አካላውያን ናቸው።

በመሠረቱ ከአብ የሚሆን የወልድ ጸአት፤ /አወጣጥ/ እንደ ብዙኃን ጠባይ ልማድ /ሰው ወይም እንስሳ ልጁን በሚወልደው አኳኋን/ በብዙኃን ጠባይ ልማድ ወላጁ ወይም አባቱ ከልጁ ይቀድማልና፤ እንደዚህ እንዳልሆነ ተገልጿል።

አንድም እንደ ብዙኃን ጠባይ ልማድ፤ በብሉይ ኪዳን ዘመን ካህናት ነገሥት ነቢያት ተብለው ሀብተ ወልድናን በማግኘታቸው «አማልክት አንትሙ ወደቂቀ ልቦል ኩልክሙ። አማልክት ናችሁ፤ ሁላችሁም የልዑል ልጆች ናችሁ» የሚሰኙበት የልዑል ልደት ነበረና ሊቁ ዮሐንስ አፈወርቅ እንደ ግዕዝ ብዙኃን ያለው ይህንኑ ሲመለከት ነገሥት መዝ. 82፥8።

ይልቁንም አዳም በሀብት ወልደ እግዚአብሔር ተብሎ የለምን? እሥራኤል ወልድ የዘበኩርየ ተብሎ የለምን? እንዲያውም ክርስቲያኖች ሁሉ በጥምቀት ለ መንፈስ ቅዱስን ተቀብለው ስመ ክርስትናን ሀብተ ወልድናን እሥተው የለምን? ለ.ቃ. 3፥38። ዘጸአ. 4፥22። ዮሐ. 1፥12። ቲቶ 3፥4-8።

ስለዚህ ወልድ ከአብ የወጣበት የልደት ጸአት የባሕርይ መሆኑን፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበት ጸአትም /አወጣጥ/ ለአብ ሕይወቱና የሕይወቱ መታወቂያ ማጎተጥ በመሆን እንጂ፤ እንደ ብዙኃን ጠባይ ልማድ ከሰው ወይም ከእንስሳ እንደሚተነግስ ከአየር ጋር ተቀላቅሎ እንደሚበን እሳት ነፋስ እንዳልሆነ በጉላ በተረጎ አኳኋን ከዚህ በፊት ታትቶአል።

በጠቅላላ አገላለጽም፤ ቃልና እስትንፋስ ከአብ ወጡ ሲባል፤ በተከፍሎ ሳይለይ፤ በባሕርይ በህልውና አንድ እንደሆኑ ቅደም ተከተል ሳይኖርባቸው መውጣታቸው ለእነ ጳጳራሪስ ለእነጳውሎስ ሳምሳጢ፤ ለእነመቅዶንዮስና ለእነ አብስላዲስ ተተንትኖ ቀረበው ትምህርት በቂ መልስ ተሰጥቶአል።

ይህም የእነ ጳውሎስ ሳምሳጢንና የወገኖቹን አፍ ሊዘጋ የቻለና፤ መልስ ወይም ማስረጃ የማይገኝለት መስሎአቸው ለሰነዘሩት የውጤት ጥያቄ በቂ ማስረጃና መልስ የተሰጣቸው ትምህርት፡- ወልድ ከአብ የተወለደበት ልደት /ጸአት/ በከዊን ቃል በከዊን ብርሃን ወይም በከዊን ነጻብራቅ፤ በእሳትና በነበልባል እንዲሁም በውኃ ርጥበት ለሆላል በተሰጠ ምሳሌ መግለጫነቱ ሊታይ የሚችል መሆኑን፤ ዳግመኛ መንፈስ ቅዱስ ለአብ የወጣበትን ወይም የሠረዘበትን ሥርዐት /ጸአት/ በከዊን እስትንፋስ፤ በፀሐይ ጥቀት፤ በእሳት ግለት /ዋዕይ/ እንዲሁም በውኃ ሁከት ምሳሌ ለመረዳት የሚችል መሆኑን በቅዱሳት መጽሐፍት በተገኘ ግልጽ ማስረጃ መሠረት እንደነበረ የማይካድ መሆኑ ነው።

እነዚህ ምሳሌዎች ይኸውም የነገረ ነፍስ ኩነታት የፀሐይ ኩነታት የቀላይ ወይም የውኃ ኩነታትና የእሳት ኩነታት የጊዜ ተደገሮና /ቅደም ተከተል/ መለየት በሌለበት ቆይቷ፤ የሥሎስ ቅዱስ የባሕርይንና የህልውናን አንድነት በማያጠራጠር ገለጻ ሊያሳዩ ይችላቸው የተፈተነ ማስረጃ ነው።

በመሠረቱም መርቁሎስና አቡሊናርዮስ አባ ጊዮርጊስ የሚጠቅሱት ስብልያኖስም፤ እነዚህን እሳይ የጠቀሰናቸው የኩነታት ምሳሌዎች ከቅዱሳት መጽሐፍት መሆኑን፤ ተረድተዋል። ደግሞ በሥሎስ ቅዱስ ውስጥ የባሕርይና የህልውና አንድነት ብቻ እንጂ፤ ቅደም ተከተል እንደሌለ፤ የሚገልጹ መሆናቸውን በማየት ያለውደታቸው ሊቀበሉዋቸው ተገደዋል።

ይሁን እንጂ፤ ምሳሌዎቹ የጳውሎስ ሳምሳጢን አፈ ሰፊነት ሲዘጉ ባዩዋቸው ጊዜ፤ ምሳሌዎቹ የተደሰቱባቸው አልመሰሉም። ይህም በስሜታዊ ቅርታቸው ሊታወቅ የሚችል ነው።

መቼም ቢሆን መናፍቃን ዘሮ ዘሮ በክፋት ስለማይተጣጡ ከቅዱሳት መጽሐፍት የሚገኝ ማስረጃ መሠረት አንዱ ጓደኛቸው ሲረታና፤ አፋ ሲዘጋ ደስ አይላቸውምና፤ የዚያን ቁጭት ለመወጣት ጓደኛቸው ከተረታበት ማስረጃ አንድን ነገር ፈጥረው የግጥማዝ በእውነተኛ ትምህርት ላይ እንከን ለማውጣት ሲጥሩ መገኘታቸው ከጥንት ጀምሮ ልማድ ኖሮአል።

በዚህም አኳኋን ደገና አድርገው የተመለከቱዋቸውና የተከታተሉዋቸው አትናቴዎስ ሐዋርያዊና አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ፡- የሚከተለውን ማስጠንቀቂያ ሰጥተውናል።

«ወዘንተ ረከብነ ውስተ ትምህርተ ዐላውያን እለ ኢየሳብሩ በበይናቲሆሙ ፀላኩለሙ አሐዱ ንባቦሙ በከህደት ዘያጸንን ነባ ርስዐት» ወበእንተዝ ይጻልኩ በበይናቲሆሙ ወይትቃወሙ ወይትሚከሁ ላዕለ ነገረ ትምህርቶሙ ለአበዊን እለ ተጋብኩ በኋቅያ»

በመናፍቃን ትምህርት ያገኘው ይህ ነው። እርስበርሳቸው የማይተባበሩ ቢሆኑም እንኳ፤ ወደ መዘንጋት በሚያጋድል በከህደታዊ እነጋገራቸው አንድ ናቸው። ስለዚህ እርስ በርሳቸው ይጣሉ፤ ይልቁንም በኋቅያ ጉባኤ በተወሰነው በአባቶቻችን ትምህርት

ላይ ይቃወሙና ይመካሉ» ብሎአቸዋል። ሃ አበ አትና ገጽ 93 ክፍል 10 ቀ 11 24።

አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ፡- «ለፎጢኖስ ወለሰብላዎናስ ወለአርዮስ አብቲ ላቲ ላቲ ሕሊናሆሙ ወእመሰ በአፋሆሙ ኢየህብሩ ፍካሬ ሃይማኖት። በዓይነ ልቦሙስ ይገኛል። ለአእክዮ ህላዌሁ ወለአሐፀዎ ከዋኔሁ ለወልድ፡- ፎጢኖስና ሰብላዎናስ ለከተላ የአሳባቸው መሻት አንዲት ናት። ስለ እምነት ትርጓሜ ምንም በአንድበታ ላይ ባይተባበሩም እንኳ፣ የወልድን ባሕርይና ኩነት በመተናኩል ለማሳሳት አቃል ለማሳየት ግን፣ በልባቸው ዓይን ይተያያሉ» ሲሉ ተናግረዋል። መጽ ምሥጢ 116።

ይህም የመናፍቃን አስተሳሰብ ምንም እንኳ መንገዱ የተለያየ ቢመስል፣ ሃዲ ህዳ በመጠቀሰና በማምታታት ከአንድ አሳሳች ዓላማ የሚያርፍ ሆኖ ሳለ፣ እነሆም ሳይሆን በቤተ ክርስቲያን መሠረታዊ ትምህርት ላይ የሸምቅ ጦርን ከመወርወር የማይቻል ሆኖ ይታያል።

እነሆም መርቂኑንና አቡሊናርዮስ፡- «ወልድና መንፈስ ቅዱስ፡-

- 1+ ከነገረ «ነፍስ በተወሰደው ምሳሌና ማስረጃ በቃልነትና በእስትንፋስነት።
- 2+ ከፀሐይ በተወሰደው ምሳሌና ማስረጃም በፀሐይ ነጻብራቅና ሙቀት።
- 3+ ከእሳት በተወሰደው ምሳሌና ማስረጃም በነበልባሉና በሙቀቱ።
- 4+ ከውኃ ወይም ከቀላይ በተወሰደው ምሳሌም በርጥበቱና በሁከቱ ከሌላ መውጣታቸው የተገለጸ ሆኖአል።

እንዲሁም በአወጣጡ ረገድ የዘመን መቀዳደምና የህልውና መለየት ለሌላ እንጂ፣ ምሳሌዎቹ የቃልና የእስትንፋስ አውግኢ /አስገኝ/ የተሰኘው አብ፣ ጥንተ ለሌላ እንዳለው ሊያሳዩ ይችላሉ። ወጻእያኑ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ግን ጥንተ ለሌላ እንዳላቸው ሊያሳዩ አይችሉም» አሉ።

ይህ ከተባሉት መናፍቃን የተቃጠው አባባልም፡- «በአካላዊ አብ ልቡና መካከል፣ ከአካላዊ አብ ልቡና ወጻእያኑ ሆነው በተገኙት በቃልና በእስትንፋስ መካከል፣ የሌላ ቅደም ተከተል ሊኖር አለመቻሉን ተቀበልን ብለዋል።»

ዳሩ ግን ይህን ቢቀበሉም ቅሉ፣ ቃልንና እስትንፋስን ከአካላዊ አብ ልቡና አሳንሰው ለመለየት፣ ከአካል በማስራቂትና ቃልንና እስትንፋስን ዝርዝር ወይም አካል-አልቦ በማድረግ፣ መዓረገ ርቀት የሚባለውን ደረጃ ፈጥረው፣ በሥሉስ ቅዱስ ዘለዓለማዊ ህልውና ላይ በመለጠፍ፣ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ከአብ ዝቅ አድርገው ለማሳየት ብቻ ይሆንኝ ብለው መነሣታቸው ስውር አይደለም።

ይህም የተሳሳቱበትን ጉዳይ በጉልህ ለማሳየት ያህል ከሚያቀርቡለዎት አስተያየቶች ብቻ ቀጥሎ ባሉት እንይ፡-

1ኛ፣ ወልድ ከአብ የወጣበት አወጣጥ በልብና በቃል እንደሚገኝ አወጣጥ መሆኑን መጽሐፍ ቅዱስ ሲገልጽ፡- በአወጣጡ የተገለጸው ምሳሌ ቅደም ተከተል የሌለበት አንድነቱም የባሕርያዊ ህልውና አንድነት መሆኑን መቼም ተቀበልን ብለዋል። ዳሩ ግን «አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አትሪኮን» የተባሉ ቃላት እግዚአብሔር ዝርዝርና ሌላ አልቦ መሆናቸው ስለሚታመን፣ ቃል እግዚአብሔር ወልድ የእነዚያን ያህል ይብቃው ማለታቸው ነው። /ሃ. አበ. ጎር ገባሬ መንክራት ገጽ 42፣ ክፍል 1፡21-25።

2ኛ፣ ወልድ የፀሐየ ጽድቅ ነጻብራቅ ወይም ፀዳል ስለመሆኑ በቅዱሳት መጻሕፍት ቀለቱ መጻፉንና በነጻብራቁና በፀሐየ መካከል ያለው ተረከቦ ቅደም ተከተል የሌለበት ማህበራዊም የህልውና አንድነት ያለበት መሆኑን ተቀበልን ካሉ በኋላ፣ ነገር ግን ፀዳል ፀዳም ነጻብራቅ ወልድ ከፀሐየ ጽድቅ ከአብ ተገኝቶ አካላዊ /ከብብ/ በሚሆን ከአብ ፀሐው ሆኖ ይኖራል እንጂ፣ ራሱ አካል እያለው አይደለም። አሉ። ይኸውም፡-

«እስመ ፀዳል ኢኮነ ጥንተ አካል፡- ፀዳል ወይም ነጻብራቅ አካል ያለው አይደለም። ህልው ውስተ ካል፡ ነገር ግን ከሚኖርበት አካል ጋር ይገኛል» ሲሉ ሞገዱ፡- ፀርሳን ዘዮሐን አፈወርቅ ገጽ 27፣ ድር 2።

3ኛ፣ መንፈስ ቅዱስም በከዊነ እስትንፋስ መውጣቱን ተቀበልን ካሉ በኋላ ዳሩ ግን መንፈስ አስትንፋስ እግዚአብሔር ነውና አካል ያለው አይደለም። ወይም ደግሞ ለቀመተ ሥጋችን ከውጭ ስበን እንደምንተነፍሰው አየር ብቻ ነው አሉ። /ሃ. አበ. ለዮናስዮስ ገጽ 440 ክፍል 1 ቀፋጥር 10።

4ኛ፣ መቅደንዮስ የተባለ መናፍቅ «መንፈስ ቅዱስ የአብና የወልድ እስትንፋስ እንጂ፣ በራሱ አካል የለውም» እንዳለ አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ ጽፈውበታል። ሙጽሐፈ ምሥጢር ይህ ሁሉ የሞገደኛነት ሥራ እንጂ፣ ቁም ነገር ያለው አይደለም።

1፣ ይህ አባባል ተጠቃሎ የእነርሱ አስተሳሰብ ተንኩል እንዳለበት ያሳያል። እንደምን ቢሉ በምሳሌዎቹ /በነገረ ነፍስ፣ በብርሃን፣ በእሳት በውኃ/ በመጠቀም ከጀመርን፣ እስከ መጨረሻ ድረስ የሥሉስ ቅዱስ ልዑል ባሕርይ አቋምን በምሳሌዎቹ መወሰን አለብን ስለማለት ያህል የተቃጠ አስተሳሰብ እንደሆነ ነው የሚታየው።

2፣ ምሳሌዎቹን በተባባሉና በተጣመመ አስተሳሰብ አዚዞሮ በመተርጎም የእንጻውሎስ ሳምሳጢን ቁጭት በዚህ ሊወጡላቸው መከጀላቸውን ያሳያልና ነው። እንደምን ቢሉ፡- ግዕዛን ከሌላቸው ፍጥረታት ማለት ከፀሐይ፣ ከእሳት፣ ከቀላይ ወይም ከውኃ ኩነታት ለመግለጫ ያህል እንድንጠቀምባቸው በጎ ፈቃዱ ሆኖ ሲሰጠን፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ከተፈለገው ትምህርት ሳንወጣ፣ በተወሰነ አእምሮአችን የገባንን ያህል በመጠቀም ፈንታ ምሳሌዎቹን ከምሥጢረ ሥላሴ ጠቅላላ አቋም ጋር በማስተካከል፣ መሳ ለመሳ ጠምደው ሊያመዘኑና ሊወስኑ መቃጠታቸው ነው።

ምንው የቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን፡- «እስመ ምሳሌ ከሣቱ ገጸ ነገር ቅዱሳት፣ ምሳሌ የነገርን መልክ ገልጾ የሚያሳይ ነገር ነው» አላሉምን? ምሳሌ የነገርን መልክ ገልጾ የሚያሳይ መሆኑ ሲታወቅም ደግሞ፡-

«ወሕገ ምሳሌስ ይቴሐት እምነ ራዕይ እሙን፡- የምሳሌ ሕግ ግን ከእውነተኛ የገላጭ ዋና ነገሩ ዝቅ ያለ ነው» ሲል አፈወርቅ አልተናገረምን?

ሊቁ ቁርሎስም «እስመ ምሳሌ ይውገድ እምላማን ወይንዕስ እምተጠናቅቆ ምሳሌ ከእውነተኛ ነገር ያንሳል፡ ጥንቀቅ ሆኖ ከመታየት ይጉድላል» ብሎ አሳስረዳምን?

አዎን፣ እነዚህ ወገኖች ስለ ምሳሌ አቋም፣ ይኸውም ምሳሌ ሲባል ከሚገልጸው ለማናዊ ተገላጭ ትምህርት ሲነጻጸር፣ መሳ ለመሳ የማይመጣጠን መሆኑንና ሙሉ በሙሉ ተተካክሎ ሊወጣ የማይችል መሆኑን፣ ደግሞ ከታላላቆቹ የቤተ ክርስቲያን መምህራን የተሰጠ ምሳሌያዊ ደንብ መኖሩን አስተካክለው ባለመስማት ዋናው የሥጢሩ ያመለጣቸው ናቸው ልንል እንችላለን።

እንዲህ ማድረግ በእውነቱ በምሳሌውና በአማካኝ ተገላጭ መካከል ተገልጿል ታውቆ ያደረገው ያልተስተካከለ ልዩነት እንዲያው በማድብስበስ ተሸፋኝ እንዳይታወቅ ለማድረግ፣ ከቤተ ክርስቲያን አበው የተጣራውን ትምህርት መሠረታዊን እምነት በግብዝ አቋም የተተከለ ሥር ነቀልን ዛፍ አስመስሎ ለማሳየት እንደመሞከር ያህል ነው። እንዲያውም የጠማሚት መንገድ ተገብ አሻፈረኝ በግልጽ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ከአካላዊው አብ ለይቶ ከአካል በማስራቅት አሳንሶ ለማሳየት በባለጋራነት የተወሰደ እርምጃዎ አስተሳሰብ ነው።

ስለዚህ ነገር ቢቆጫቸው አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ ውግዘት እስከ መሰንዘር ሲደርሱ እናያለን። «እመቦ ዘይብል አብ ከመ ዐሐይ ወወልድ ከመ ብርሃኑ ወመንፈስ ቅዱስ ከመዋዕዮ ይትወገዝ እስመ አምጽአ ካልአ ሥርዓተ... ወአርአየ አሐደ ገጸ ዘአይሚለስ በመጽሐቱ ከበቡ ለዐሐይ፡- አብ እንደ ዐሐይ ነው፡ ወልድ እንደ ብርሃኑ፡ መንፈስ ቅዱስም እንደ ሙቀቱ የሚል ቢኖር ይወገዛል። ሌላ ሥርዓት አምጥቶአልና፡- በዐሐይ ከበብ መስተዋትም ሦስትነት የሌለበትን አንድ ገጽ ብቻ እንዳለ አሳይቶአልና ነው። ብለዋል»። መጽ. ምሥጢር ገጽ 123።

ይህ ምሳሌ በከፊሉ ሁሉም የሚናገርበትና የሚያምንበት ነውና አባ ጊዮርጊስ ስለምን እንዲህ አሉ? ብለን መጠየቅ ይኖርብናል። እንዲህ ያሉበት መክንያት በዘራላቸው ሲገልጹ፡-

«እስመ አምጽአ ካልዐ ሥርዓተ... ወአርአየ አሐደ ገጸ ዘአይሚለስ በመጽሐቱ ከበቡ ለዐሐይ። ሌላ ሥርዓት ወይም ፈሊጥ አምጥቶአልና... በዐሐይ ከበብ መስተዋትም ሦስትነት የሌለበትን አንድ ገጽ ብቻ እንደሚኖር አሳይቶአልና ስለዚህ ነው» ብለዋል።

አዎን፣ የመናፍቃኑ አባባል አብን ብቻ አካል ያለው አድርገው በማቆም፣ ታልገዩ እስትንፋስን ግን ዝርዋን /አካል-አልቦ/ አድርጎ መዐርገ ርቀትን የሚፈጥርና በሥላሴ ቅዱስ አቋም የአካል ዕሪናን /እኩልነትን/ የሚያጠፋ እንዲያውም አንደ ሰባልዮስ ባህላ ሥላሴን አዋውሎ አንድ አካል የሚያደርግን አባባል ስላመጡባቸው ነው።

ስለዚህ አባ ጊዮርጊስ ባቀረቡት ምክንያት እንደ ገለጹት ሁሉ፣ የተታወቀ ከምሳሌው አያያዝ ላይ ተጠግቶ የሸመቀውን ጠንቀኛ የእነሰባልዮስ አሰነዘርን እንደሚለመረዳት አያዳግትም።

እነሆም ከአያያዝ ጉድለት የተነሳ፣ ታላላቅ ቁም ነገርን እንደሚገቡ የታወቁ አይደለምን?

እርሱም ማንኛውም የአያያዝ ጉድለት ሊታረም የሚችለው መሳሌጣ በሚጠቀሙበት ጊዜ፣ ከመጽሐፍ ትመህርታዊ ጉባኤ እንደሚነገረው ሁሉ ምሳሌ በየመልኩና በየአገባቡ እንደሚመጥን ተደርጎ ሲሰጥ፣ በአቀባበሉም ደግሞ የጉባኤ ትምህርትና መመሪያ ከመሠረቱ በዕመና ጥንቃቄ ባልተለየው ሕሊና ለመከተል ፈቃደኛነት ሲኖር ነው።

ምሳሌው በቅዱሳት መጻሕፍት የጸናውን ተገላጭ ዓምድ ለትምህርት በመግለጽ መጠኑን ጠብቆ ሊያገብ ይመስላል። ዳሩ ግን የጸና ይዘት እንዳይወድቅ በምሳሌው አቋም ላይ መዝና ማየት ምን ጊዜም ያስፈልጋል።

«እስመ ውስተ ምይንት ነፍስ ኢተነድር ጥበብ፤ እስመ ምሥጢራት ይትከሡታ ለትሑታን፡-» እየተባለ ከየወንበሩ መምህራን የሚሰጠው ትምህርታዊ መመሪያ በዚህ ጊዜ መታወስ ይኖርበታል።

ማንም ቢሆን ይህን የሀገራችን መተርጎማን የሚያስምሩትን ጠንቅቆ ሲያስተውሉ፣ የዐሐይ የእሳት የቀላይ /የውኃ/ ምሳሌ በየመልኩና ከየአገባቡ በሚፈለግበት ትምህርታዊ ማስረጃ እጥቅም ላይ መዋሉን ለመረዳት ይችላሉ።

እነሆም ምሳሌ፣ ከአማካኝ ተገላጭ ጋር በተመሳሳይነት ሂደት የአማካኝ አቋም በሚገባ እየገለጸ የሚያስረዳበት ጊዜ አለ። እንዲሁም የማይመሳሰልበት ሁኔታ አለ ግለት ይኸው ነው።

የአእምሮ ግዕዝን የሌላቸው የተጠቀሱት የዐሐይ፣ የእሳት፣ የቀላይ /የውኃ/ ኩነታት ይቅሩና፣ የአእምሮ ግዕዝን ያላት ነፍስ /መንፈስ/ እንዲን ብትሆን ቅላ በምሳሌነት ርገድ ሙሉ በሙሉ የሥላሴን ፍጹምነት አስተባቅታ የሥላሴን ፍጹምነት ወሰና ልታሳይ ትችላለች ወይ? አዎን፣ እንዲህ ተብሎ ቢጠየቅ፣ መልሱ በእውነቱ ለትችልም የሚል እንደሚሆን አያጠራጥርም።

መቼም ስለዚህ ነገር አስቀድመን ስንናገርበት መቆየታችን የሚታወስ ነው። ይሁን እንጂ፣ ከዚህ ተጣርቶ የሚገለጽበት ዋና ቦታው ሆኖ ስላገኘነው ከሥር ከመሠረቱ ለትርበን ብንከልሰው የሚያወርሰውን ነገር እንዲብራራ ያደርገዋል እንጂ፣ በምንም ሁኔታ የሚያሰለች ሁናቴ አይኖረውም።

ነፍስ የአንድነትና የሦስትነት አቋም ያላት በመሆን፣ ስለ እግዚአብሔር ለንድነትና ሦስትነት በሚነገረው መሠረታዊ ተምህርት ርገድ የምንጠቀምበት ምሳሌ እንደሆነች ተገልጿል። ታዲያ ብትሆንም ቅላ፣ በምዕቀዳተ አካላት ትምህርት የግይናዘቡ ሦስት ኩነታት፣ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ ብቻ ያሉባት ወይም በሌላ ለገላለጽ ኩነታቶች የሚገናዘቡባቸው ሌሎች ቀዋምያን አካላት የሌሉባትና በአንድ ለካል ብቻ ጸንታ የምትገኝ ናት። ስለዚህ ኩነታተ ነፍስ የሚባሉት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ የአንዲት የነፍስ አካል ጠባይዐት እንደሆኑ ብቻ ይታያሉ።

በቅድስት ሥላሴ ግን እንዲህ አይደለም። የሥላሴ አካላት አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ ሦስት ሲሆኑ፣ መጀመሪያ ነገር የእነዚህ አካላት ኩነታት /ጠባይዳት/ ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ እያንዳንዳቸው የሦስት አካላት ኩነታት በመሆን የታወቁ ናቸው። እንደዚሁም ደግሞ እያንዳንዱ አካል ለምሳሌ አብ በራሱ ልብና ቀዋሚ ሆኖ በወልድ ቃልነት በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት የአካሉን ፍጹምነት ያስተባቃል።

ወልድም በራሱ ቃል ቀዋሚ ሆኖ በአብ ልብነት በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት ፍጹምነት ያስተባቃል።

መንፈስ ቅዱስም በራሱ ሕይወት ቀዋሚ ሆኖ በአብ ልብነት በወልድ ቃልነት የልዩነት አካሉን ፍጹምነት ያስተባቃል።

ማሳሰቢያ፡-

አንባቢም ያስተባቃል፣ ስለ መባሉ በኩነታትና በአካላት ሥላሴ ቅደም ተከተል ለንዳለ አድርጎ እንዳያሰብ አደራ እንለዋለን። እንዲህ መባሉ ትምህርቱን ለመግለጽ እንዲያመች ብቻ ነው።

እንዲሁም ሦስቱ አካላት በኩነታት በልብነት፣ በቃልነት በእስትንፋሳት እና በርሳቸው የሚገናዘቡና በአንድ ህልውና የሚኖሩ ናቸው።

ይህም ስለ ነገር ነፍስ አቋም በተገለጸበት ክፍል በሰፊው መመልከታችን የሚታዩ ነው። በምሳሌነት የምንጠቀምባት ነፍስ በአካል የአንዲት ስትሆን ኩነታት የሚባሉ ልብ ቃል እስትንፋስ ለዚህች ለአንዲት አካል ነፍስ ጠባይወት ሆነው መገኘታቸውን ብቻ ማየት ነው። በሌላ አቀራረብ ደግሞ የሥላሴ ኩነታት የሚሆኑ ልብነት፣ ቃልነት፣ እስትንፋሳት፣ እያንዳንዳቸው የሦስት አካላት ኩነታት እንደሆኑ መገኘታቸውን በጥንቃቄ መመልከት ነው።

«እኛምን ከመ አብ ልብ፣ ወወልድ ቃል፣ ወመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስ» ለአያዕ. ዘእል. የተናገረውን እዚህ ላይ ማስታወሱ ትምህርቱን ለማገናዘብ ይረዳል። እነዚህም እንደምናያቸው የተለያዩ አቀማመጥ ያላቸው እንደሆኑ የነፍስ ኩነታት የሥላሴ ኩነታት የተለያዩ የአገላለጽ አቀራረብ እንደሚያስፈልጋቸው አያጠራጥርም።

ለምሳሌ፡- በነገር ነፍስ አንጻር ያቀረብናቸው የሥላሴ ቅዱስ ኩነታት ልብ፣ ቃል፣ እስትንፋስ ማንጸሪያ በሆነች በነፍስ የማይገኘውን ልዩ ልዩ ባሕርያዊ ጠባይና ማዘድ ያሳያሉ።

ይኸውም የሥላሴ ቅዱስ ኩነታት ልብ ቃል እስትንፋስ የሦስት አካላት ኩነታት እንደመሆናቸው መጠን፡-

1ኛ፡ ሦስቱ አካላት በኩነታት እየተገናዘቡ የየአካላቸውን ፍጹምነት የምልዓትን ያስተባብቋቸው መሆኑን፡-

2ኛ፡ የሥላሴ በህልውና መገናዘብ ትርኢትን በሚያሳይ ትምህርት፡- እርሶ በርሳቸው ተገናዝበው የሥላሴ ቅዱስን አንድ ሕይወትነት ወይም አንድ ባሕርያ መለኮታዊ የሚገልጹ ናቸው፡-

3ኛ፡ የተከሥቶ ህልውናን ትርኢት በሚያሳይ ትምህርት የአካላዊ አብን በልብነት መሠረት አድርገው የየራሳቸውን አካል /በየአካላቸው/ በማንጸባረቅ ፍጹም በሆነ ዕድህ /በተካክለ እኩልነት/ አንድ ዓይነት አርአያ፣ አንድ ዓይነት አምሳልን አንድ ዓይነት ገጽ፣ አንድ ዓይነት መልክ እንዳላቸው የሚያሳዩ ናቸው። ይህም እየገለጸነው ላለው ትምህርት ዓይነተኛ ውጤት ነው።

ምሳሌ አድርገን ባቀረብናት በነፍስ ግን በልብነት በቃልነት በእስትንፋሳት እየተገናዘቡ በህልውና አንድነትን፣ በጸሐት ደግሞ ሦስትነትን የሚያሳዩና በእያንዳንዱ ኩነት ምድብ የሚታዩ ልዩ ልዩ አካላት የሉዋትም።

እንግዲህ መሠረታዊ ልዩነቱ እንደዚህ መሆኑ ታወቀ። ከታወቀም ዘንድ፣ ሦስቱ የሥላሴን አካላት ምንጊዜም አንዲት አካል እንደሆነች በምትኖር በሰው ነፃነት አስተካክሎ መመስል፣ በእውነቱ በምሥጢረ ሥላሴ ትምህርት ላይ፣ ጥብርብ የሚያደገውን ትርኢት ፈጥሮ የገዛ ራስን አለምሮ ወደ አስቸጋሪ ዐዘቅት ስለመባል ያህል ነው የሚቈጠር።

የቤተ እስጢፋኖስ ወገኖች፣ ቀጥሎም በአጼ ፋሲል ዘመን መንግሥት እምነታቸውን ለመመርመርና በኢትዮጵያዊነት አቋምና ትምህርት ለማጽናት ደንብ ላይ ተሰብስበው የነበሩ የኢትዮጵያ ሊቃውንት መዝገብ ሃይማኖት በተባለው መጽሐፍ የእምነታቸውን መግለጫ ወስነው ሲያስታውቁ፣ ፍሬውን ከገለባው በመለየት ከምሳሌው የሚገኘውን ጥቅም ተገቢ በሆነ አቀራረብ ጋንዳስገንዘቡ ጋንዳሳን።

«ይሁላን ብእሲ በቃሉ ወበእስትንፋሱ ወበእንተዝ ይቤ እግዚአብሔር ንግበር ሰበእ በአርአያነ ወበአምሳሊነ፤ ብእሲ ውእቱ ምሳሌሁ ለአብ፣ ወቃሉ ምሳሌሁ ለወልድ፣ ወእስትንፋሱ ምሳሌሁ ለመንፈስ ቅዱስ፣ ወባሕቱ አልቦቱ ለብእሲ ኃይል ከመ ይነጽርሙ ለቃሉ ወለእስትንፋሱ። አላ ይሰምሩም እንዘ ይደምጹ በውሳጤሁ። እስመ አልቦሙ መልክዕ ወአልቦሙ ኃይል ለቃል ወለእስትንፋስ ከመ ይነጽርዎ ለብእሲ እስመ ኢህለምሙ መልክዕ ወገጽ። ወባሕቱ ዕውቅ ከመ ህልዋን እሙንቱ እነበለ መልክዕ ወገጽ እስመ ምሳሌ የሐዕፅ እምዘይሚስሉ ቦቱ በከመ የሐዕፅ ሰምዕ እምወርቅ ከማሁ የሐዕፅ ብእሲ እምእግዚአብሔር አምሳሌ።»

ወገጽተ ሥላሴስ አኮ ከማሁ። ቦቱ ለአብ መልክዕ ፍጹም ዘኢይትማሰል ምስለ ቆጥረት። አላ ይመስሉሙ ለመልክዕ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ለወልድኒ ዘውእቱ ቃሉ ቦቱ መልክዕ ዘይመስል መልክዕ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወለመንፈስ ቅዱስኒ ዘውእቱ እስትንፋሱ ቦቱ መልክዕ ዘይመስል መልክዕ አብ ወወልድ።

ሰው በቃሉ በእስትንፋሱም እንደሚሠለስ /ሦስት እንደሚሆን/ እግዚአብሔር ሰውን በመልካችን በምሳሌያችን እንፍጠር» ብሎአል። ዘፍጥ. 1፡27።

ሰው የአብ ምሳሌ ነው። ቃሉም የወልድ ምሳሌ ነው። እስትንፋሱም የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ ነው። ነገር ግን ሰውየው ቃሉንና እስትንፋሱን ለማየት ችሎት የለውም። ሆኖም ከውስጡ ድምፃቸው ይሰማዋል። ይኸውም መልክ የላቸውምና ነው። ቃልና እስትንፋሱም ችሎታ የላቸውም። ሰውየውን ሊያየት አይችሉም። ይኸውም መልክና ዘር ስለሌላቸው ነው። ይሁን አንጂ እነርሱ ያለመልክና ያለ ገጽ ሲሆኑ በህልውና ምኖራቸው ደግሞ የታወቀ ነው። ምሳሌ ከሚመስሉበት ያንሳልና ሰም ከወርቅ እንደሚያንስ፣ ሰውስ ከተመሰለበት ከእግዚአብሔር ያቃሳልና።

የሥላሴ ገጽት /አካላት/ ግን እንደዚህ አይደሉም። ለአብ ከፍጡራን መልክ የግይመሳሰል መልክ አለው። በዚህ መልኩ ግን የወልድንና የመንፈስ ቅዱስን መልክ ይመስላል። ለወልድም እርሱ ቃሉ የሚሆን የአብነና የመንፈስ ቅዱስን መልክ የሚመስል ፍጹም መልክ አለው። ለመንፈስ ቅዱስም እርሱም እስትንፋሱ የሚሆን የአብነና የወልድን መልክ የሚመስል ፍጹም መልክ አለው።» ይላል። ሃይ. ገጽ 55 እና 56 ትምህርተ ሃይማኖት ዘቤተ እስጢፋኖስ።

አባ ጊዮርጊስ ለስብልዮናስ ሲናገሩ ተቃወሙበት እንጂ፣ በሌላ ቦታ ይህን ምሳሌ ተጠቅመውበታል።

አሁን በምሳሌው አያያዝ እንደሚገባ ባለማጠናቀቅ ተፈጥሮ የነበረው ስሕተት ምን ሆኑን ካስገነዘብን፣ የትምህርቱ ምዕማድ /መደላድል/ ተስተካክለ ማለት ነው።

እንግዲህ ከአብ አካላዊ ባሕርይ የሚወጡ ቃልና እስትንፋስ ከአካል ያልተራቆቱ ዘርዋን ያይደሉ፣ ነገር ግን እንደ አብ አካል ያላቸው ፍጹማን አካል፣ ፍጹማን መልክዕ፣ ፍጹማን ገጽ እንደሆኑ ከቅዱሳት መጻሕፍት የተገኘውን መሠረታዊ አብነት እንደት እንደሚያስረዳ መመልከት ይኖርብናል።

www.ethiopianorthodox.org

www.ethiopianorthodox.org

እንደሚመስለው ይተረጎማል እሳሁ።» ሃ አበ ባስልዮስ ዘቂሃርያ ፲፮ 106 ክፍል 1 ቍፕር 2።

ይህም የቅዱስ ባስልዮስ ገለጻ ቃል አብ በባሕርይ ብቻ ሳይሆን፣ በእኩልነት እግዚአብሔርን አባቱን እንደሚመስለው ያረጋግጣል።

ባስልዮስ ዘአንጾኪያም «በከመ ውእቱ አምሳሊሁ ለእግዚአብሔር በሙሉ የወለሊሁኒ እግዚአብሔር ውእቱ ወአኮ በምትሐት ወአምሳል ከንቱ ዘአልቦ አካል» አለ። ፲፮ 423 ክፍል 1 ቍፕር 21።

ፈላጋምስ ዘእስክንድርያ፡- «ንትአመን በወልደ እግዚአብሔር ዋሕድ ዘተወልድ እምአብ እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ብርሃን ዘእምብርሃን አምላክ ጽድቅ ዘእምአምላክ ጽድቅ አርአያ መልክዑ ወአካሉ ለአብ፡-

ዳግመኛም ይኸው ሊቅ፡- «እስመ አርአያ ፲፮ ለእግዚአብሔር ውእቱ ሃዘ ተአመን በአካለ ህላዌ መለኮቱ ለወልድ ዘከመ አካለ ህላዌ መለኮቱም ለአብ ወለሙን፤ ለቅዱስ።

የእግዚአብሔር የፊቱ መልክ መባሉ ለወልድ ባለው በአካሉ የህላዌ ሙሉነት ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ባላቸው በአካላቸው የህላዌ መለኮት ልክ መሆኑ፤ እነዚህ ሊታመን የተቻለ ሆነ»። ብሉአል ባስልዮስ ዘቂሃርያ ሃይ አበ ፲፮ 106 ክፍል 1 ቍፕር 3።

ከጊዜያት ሁሉ አስቀድሞ ከአብ በተወለደ ተቀዳሚ ተከታይ በሌለበት /አንጻሩ/ በእግዚአብሔር ልጅ እናምናለን። እርሱ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ከእውነት አምላክ የተገኘ አምላክ የአብ የመልኩና የአካሉ ምሳሌ ነው» ብሉአል። ሃይ አበ ፈላጋምስ ፲፮ 473 ክፍል 2 ቍፕር 6።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ቴዎዶሶስም፡- «ነአምን በእግዚአብሔር ቃል ከመ ውእቱ ዕድይ በመለኮት ምስል እግዚአብሔር አቡሁ ዘሁሉ ምስሌሁ በኩሉ ሙሉል ብርሃን ዘእምብርሃን ጽድቅ ዘእምጽድቅ አርአያሁ ለአብ ሕያው ዘቡቱ አካል።

የእግዚአብሔር ቃል ምንጊዜም ከእግዚአብሔር አባቱ ጋር የሚኖርና በሙሉነት ከእግዚአብሔር ከአባቱ ጋር የሚተካከል መሆኑን እናምናለን። ከብርሃን የተገኘ ብርሃን በእውነት ህልው የሆነ እውነት አካል ያለው የሕያው አብ አምሳያ መሆኑን እናምናለን»። በማለት አስረድቶአል። ሃይ አበው ቴዎዶሶስ ፲፮ 340 ክፍል 1 ቍፕር 21።

3ኛ፣ ሐዋርያ ጳውሎስ ወደ ዕብራውያን በጻፈው መልእክቱ የእግዚአብሔር ቃል ወልድን፡- «ዘውእቱ ጸዳለ ስብሐቲሁ ወአምሳለ አርአያሁ የክብሩ ነጻብራቅ የአካሉ ምሳሌ» ብሎት ይገኛል። ዕብ. 1፣3።

እነሆም፡- «የአካሉ ምሳሌ ሲል የክብሩ ነጻብራቅ» ከሚለው ጋር በዋቁ እያያዙ መናገሩ ታውቆአል።

«የክብሩ ነጻብራቅ» ባለ ጊዜ፣ ስለ ባሕርይ አንድነት ለመግለጽ አስቦ እንደ ተናገረ ሁሉ፣ ስለባሕርይ አንድነት በተናገረበት መሠረትም ስለ አካል አቋም መናገሩ አስፈላጊ ሆኖአልና የእግዚአብሔር ቃል ወልድ በባሕርይ ከአባቱ ጋር በአንድ ህልውና መኖሩን በተለየ አካሉም ደግሞ እግዚአብሔር አባቱን የሚመስልና የሚተካከል መሆኑን ይገመገማል ቃል ይገልጻል።

የሐንስ አፈ ወርቅ፡- እግዚአብሔር ቃል ወልድን «የአካሉ ምሳሌ» ሲል ሐዋርያው የተናገረውን በተረጎመበት ክፍል እንደምን ባለ አገላለጽ እንዳስረጸ አንመልከት።

«ናሁ ይቤ ሐዋርያ «አርአያ አካሉ ዘባሕርይሁ» ዝብሂል በከመ አብ ህልው በአካሉ ዘእንበለ ሕፀት ወወልድኒ በአካሉ ከማሁ ውእቱ። ወበዝንቱ ቃል አሰሰለ ሃ፡-ፊሆሙ ለዕልዋን ወአያቀ ከመ ውእቱ አምሳለ አቡሁ በአካለ ባሕርይሁ፡-»

እነሆም ሐዋርያ «የባሕርይ አካሉ ምሳሌ» አለ። ይህም ማለት፣ አብ ያለምንም ሕፀት /ጉድለት/ በራሱ አካል ህልው /ቅወም/ እንደሆነ ሁሉ፣ ወልድም እንደዚሁ በዝነ አካሉ ህልው /ቅወም/ ሆኖአል ማለት ነው። በዚህ ቃል የመናፍቅንን ጥርጥር ሊያስወግድ ችሎአል። አለ። ድርሳን 2፣ ፲፮ 28።

አንድም «የባሕርይ አካሉ ምሳሌ» ሲል ሐዋርያው የተናገረውን በድጋሚ ሊያስረዳ፣ የሚቀጥለውን ትርጓሜ ሰጥቶ አብራርቶአል።

«እስመ አርአያ ባሕርይ ካልዕ ውእቱ እምቀዳሚ ሥርው ወባሕቱ ኢፍሱጥ እምኔሁ በግዕዝ ጠባይዕ ወሥምረት ዘእንበለ በአካል ባሕቲቲ፡- የባሕርይ ምሳሌ ሲባል፣ ከመጀመሪያ ግንዱ ሁለተኛ ወይም ከዚያ ሌላ መሆኑ ግልጽ ነው። እነሆም በአካል ብቻ የተለየ ነው እንጂ በግዕዝ ጠባይዕና በፈቃድ ግን ከመጀመሪያ ግንዱ የተለየ አይደለም» አለ። ድርሳ 2 ፲፮ 37።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት ስኑትዩም፡- «ይህን ጳውሎስ «የክብሩ ብርሃን የአካሉ ምሳሌ» ሲል የተናገረውን እንደሚከተለው ተርጉሞ አብራርቶታል። ዕብ. 1፣2፣3።

«ዘተወልደ እምአብ እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ብርሃን ዘእምብርሃን አምላክ ጽድቅ ዘእምአምላክ ጽድቅ ዘውእቱ ብርሃን ስብሐቲሁ ወአርአያ አካሉ፡- ከዘመናት ሁሉ ለስቀድሞ ከአብ የተወለደ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ከባሕርይ አምላክ የተገኘ የባሕርይ አምላክ እርሱ የክብሩ ብርሃንና የአካሉ ምሳሌ ነው» ብሉአል። ሃይ አበ ስኑትዩ ፲፮ 609 ክፍል 2 ቍፕር 22።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ዘካርያስም፡-

«ግንቱ ቃል ወልዱ ወአርአያ አካሉ ለአብ፡- ይህ ቃል ለአብ ልጅና የአካሉ ምሳሌ ነው»። ሲል ተናግሮአል። /ሃይ አባ ዘካርያስ ፲፮ 496 ክፍል 2 ቍፕር 31።

የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ዮሐንስም፡- ብርሃን ስብሐቲሁ ዘይትማሰሉ ለአካለ አብ /ወአምሳለ አካሉ/

ከብርሃን የተገኘ የክብሩ ብርሃን፣ የአብን አካል ፈጽሞ የሚመስል ነው» አለ። ሃይ አበ. ዮሐ ዘአንጾ ፲፮ 542 ክፍል 2 ቍፕር 10።

ይህንም ሁሉ፣ በማጠቃለል ሊቀ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሃርያ፡-

«ወኩሉ አምሳል ዘተናገርን በእንተ አብ ለወልድኒ ቦቱ እስመ አምሳሌሁ ውእቱ፡- ስለ አብ የተናገርነው ምሳሌ ሁሉ ለወልድም አለው፣ እርሱ መሰሉ ነውና» ካለው ጋር አባባሉ ያልራቀ ሆኖ ይገኛል።

ሃይ አበ ባስልዮስ ዘቂ ፲፮ 112 ክፍል 4 ቍፕር 2።

እነሆም ከዚህ በላይ ከሐዋርያ ጳውሎስ ለተነገረው ሁሉ አግሪ የሆነ ዓይነት የሆነ በወንጌል እናገኛለን። እርሱም ራሱ ባለቤቱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡- «ዘርእየ ኪያየ ርእየ ለአብ፡- እኔን ያየ አብን አይቶአል» ሲል የተናገረውን አዛማጅ ማስገንዘብ ነው። ዮሐ. 14፡9። ም. 12፡45።

ጎርጎርዮስ ዘኑሲስ ከተናገረው ጠቅሶ፡- ጲዮናስዮስም፡- «ዘርእየ ኪያየ ርእየ ለአብ» ያለውን ሲተረጉም «እስመ ለአብ ቦቱ አካል ለርእሱ በባሕቲቲ፡ ወልደ ዘያስተርኢ በአካሉ ወቦቱ ያስተርኢ አካሉ ለአብ ወፀዳሉ ለእሉ ይረእያም ለሌሎች ለምንትነት ትትገሠው ይእዘ ውእቱስ ወልዳ በሀላዌ ዘቦቱ ወበእንቲአሁ ይትእዘ ዚአሁ ለአብ፡- አብ በራሱ በብቻው አካል አለው። ወልድም ከአካሉ ይገለጻል ለሚያዩት የአብ አካሉና ነጻብራቁ በእርሱ ይታያል። አሁን ስለምን ትከራከራለህ። እርሱ ከባሕርዩ ልጅ ነው። /በአብ ያለ ህልውናም/ የአብ ገንዘብነቱም በአብ ይታያል።»

ወልድ ቃለ እግዚአብሔር የክብሩ ነጻብራቅ መሆኑን ባስገነዘበበት ባለቤቱ የማይታየውን አባቱን እንደሚገልጽ፡ በአካሉና በመልኩም ልክ አባቱን እንደሚመስል በዚህ ገለጻው በማያወላውል ሁኔታ ተናግሮአል። ጲዮ ዘአንጾኪያ ገጽ 440 ክፍል 4 ቍጥር 9።

ይህ የወልድ አካል የአብን አካል መምሰሉንና መመሳሰሉም የባሕርይ መሆኑን የሚያስረዳ ምሥጢር ይዞ ለመገኘቱ አያጠራጥርም።

አብን የሚመስለው በአካል ብቻ ሳይሆን፤ በባሕርይ አካልም መሆኑን ያሳያል። ነው። የአካሉ ባሕርይ ከአብ የአካል ባሕርይ ተመሳሳይ ባይሆን ኖሮ፡- «እኔን ያየ አብን ፈጽሞ አየ» ብሎ ባልተናገረም ነበር።

ይህም ስለ ተባለ የአንዱ እግዚአብሔር ባሕርያት ብዙ ሆነው እነሆ እንደሚመሳሰሉ የተነገረ እንደይመስለው ለአንባቢ እናሳስባለን። የእግዚአብሔር መልኩት ሲባል ወይም ባሕርይ ሲባል አንድ ነው እንጂ ብዛት የለውም። ደግሞ ባሕርያት የተለያዩ ሆኖ የሚመሳሰል የሚመስለው ሰው ይኖር ይሆናል። ስለ ባሕርዩ መመሳሰል የተነገረ ሳይሆን ስለ ባሕርዩ አካላት መመሳሰል የተነገረ መሆኑን ማስተዋል እንዳለብን ልናሳስበው እንወዳለን። ዮሐ. 5፡37።

አዎን፡- ሰው በእግዚአብሔር መልክና ምሳሌ ተፈጥሮአል። ዳሩ ግን ቃለ እግዚአብሔር ወልድ በአካሉ አብን በሚመስለው ልክና መጠን፤ ሰው እግዚአብሔር ይመስላልን?

ነሐስ ወርቅን ቢመስል፤ በባሕርዩ ዓይነቱ ወርቅን እንደማይመስል ሁሉ፤ ሰው ለባዌ ነባቢ ሆኖ በመፈጠሩ እግዚአብሔርን ይመስላል ተባለ እንጂ፤ በባሕርዩ እግዚአብሔርን ይመስላል አልተባለም።

በመሠረቱ ማንም ሰው ሰውን ቢያይ፤ እግዚአብሔርን አይቶአል ለባለ አይቻልም። ከዚህ ጋር «እስመ ምሳሌ የሐዕጌ እምዘይሚሰሉ ቦቱ በከመ የሐዕጌ ሰዎች እምወርቅ፤ ከማሁ የሐዕጌ ብእሲ እምእግዚአብሔር አምሳሉ» የተባለውን ማስተዋወቅ ጠቃሚ ነው።

ወልድ ግን «ዘርእየ ኪያየ ርእየ ለአብ፡ እኔን ያየ አብን ፈጽሞ አይቶአል» ይላል። ዮሐ. 14፡4።

ሊቁም፡- «ርእይሰ ዘመለኮት አኮ ዘሥጋ አላ በኃይል ወበስብሐት ዘይደሉ ለመለኮት። የመለኮት መታየት የሥጋን መታየት የሚመለኮት አይደለም። ነገር ግን ለመለኮት በሚገባ በኃይልና በክብር መታየት ነው። ሲል የተረገመውን በዓይነ ልቡና እየቃኙ ለይቶ ማወቅ ይገባል።»

ይህን እያሰላሰሉ፡- የሐንስ አፈወርቅ፡- «ተብህለ በእንተ እግዚአብሔር ከመ ለላዕ ዘይመስሉ ዘእንበለ ዘተወልደ እምኔሁ ዘውእቱ ዐዳለ ስብሐቲሁ፡-»

ስለ እግዚአብሔር የተነገረው ነገር ከእርሱ ከተወለደውና የክብሩ ነጻብራቅ ከሆነው ተተር፤ እግዚአብሔርን የሚመስለው እንደሌለ ነው። ያለውን ይገነዘባል። /ድርሳን ዮሐ ለፈ ወርቅ ገጽ 38 ድርሳን 2።

ጌታችን «እኔን ያየ አብን ፈጽሞ አየ» ብሎ ሲናገር የሰማና ክብሩን ያየ ወንጌላዊ የሐንስ፡-

«ወርኢነ ስብሐቲሁ ከመ ስብሐተ አሐዱ ዋሕድ ለአቡሁ፡- ለአባቱ እንደ አንድ ልጅ የሚሆን ባለው ክብር መጠን የሆነውን ክብሩን አየን።» ሲል መስክሮአል። ዮሐ. 11፡14-16።

ለዚህም ለየሐንስ ምስክርነት ሊቁ ባስልዮስ ዘቂግርያ የሚከተለውን ትርጓሜ ሰጥቶ ለብራርቶታል።

«ወበገነቱ ይትወወቅ ከመ ኢተውሀቦ ገነቱ ስብሐት በጸጋ ወኢበሃብት አላ ተተዋሕዶ አሐዱ መለኮት እስመ ወልድ ቦ ልዕልና» ስብሐት ዘለቡሁ። እስመ በሀብት ለሥሎ እምሉዓሌ ኩሎሙ ፍጡራን ልዕልና፤ ለወልድሰ ቦቱ ኩሎ ዘተናገርን በእንተ ስብሐተ ህላዌ አብ ዘበድልወት፤ ገነቱ ውእቱ ዘተወልደ እምአብ እስመ ወልድ ዋሕድ ዘረ ህላዌ በመለኮት ውእቱ።

ይህ ክብር ወይም የጌትነት ምስጋና በአንዱ የመለኮት ተዋሕዶ አንጂ፤ በጸጋና ለጠቃ እንዳልተሰጠው በዚህ ይታወቃል። ወልድ የአባቱ የክብር ልዕልና አለውና ሆኖ ፍጡራን ሁሉ ግን ልዕልናን የሚያገኙት በጸጋ ስጦታ ነው። ስለ አብ ባሕርያዊ ክብር በሚገባ የተናገርነው ሁሉ ለወልድ ደግሞ አለው እርሱ ነውና ከአብ የተወለደ፤ ህላዌ መለኮት አንድ የሚሆን /የባሕርዩ መለኮት አንድ ህልውና የሚሆን/ አንዲያ ልጅ ነውና። ሃይ አብ ባስልዮስ ገጽ 112 ክፍል 4 ቍጥር 27-33።

በዚህ የሐንስ ወንጌላዊ በተናገረው የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት የሐንስም ግዚተለውን ገለጸ ሰጥቶአል።

«ከመ አብ ቀዳማዊ እስመ ኃይሉ ውእቱ ወጥበቡ ለአብ ወብርሃነ ስብሐቲሁ እምሳለ አካሉ ወበገነቱ የትሌበው ዘዕሩይ ምሌሁ በክብር ዘይደሉ ለመለኮት ዘመይቤ የሐንስ ወልደ ነጉድጓድ፡- እንደ አብ ቀዳማዊ ነው። እርሱ ኃይሉና ጥበቡ አብ የክብሩ ብርሃን የአካሉ አምሳያ ነውና፤ በዚህም የሐንስ ወልደ ነጉድጓድ ነጻለው ሁሉ፡ ለመለኮት በሚገባ ክብር ከእርሱ ጋር እኩል ነው።» ዮሐ ዘአንጾኪያ ገጽ 440 ክፍል 1 ቍጥር 9።

ኪራኮስም «አሐዱ አካል እምላሰቡቱ አካላት ዘውእቱ እግዚአብሔር ቃል ጥበቡ አብ ወኃይሉ ወብርሃነ ጽድቅ ዘያበርህ እምብርሃነ አብ ብሩህ፤ አምላክ ዘኢይትዌለጥ ዮአምላክ ዘበአማን ዘተወልደ እመለኮተ አብ። ሃይማ አበው ኪራኮስ ገጽ 400 ክፍል 4 ቍጥር 17። የአብ ጥበቡና ኃይሉ የሚሆን ክብሩህ አብ ብርሃን ሆኖ የተገኘ ግደለወጥ እውነተኛ አምላክ ከመለኮት አብ የተወለደ ነው።»

«እምቅድመ ዓለም ወውእቱ ይመልዕ ኩሉ ወየዕቅብ ኩሉ ወቦቱ ሙሉ፤ እግዚአብሔር አቡሁ እምቅድመ ኩሉ ሂመታት በህላዌ ዘኢይትዌለጥ። ሎቱ ስብሐት ምስለ አቡሁ ጌር ወመንፈስ ቅዱስ ሥሉስ ቅዱስ ዕድይ በኩሉ ግብር ኢፍጡር ወእቱ ወኢይትዌለጥ አልቦቱ ጥንት ወኢተፍጻሚት በህላዌ አሐዱ መለኮት እንዘ ሠለስቱ ዝላ ወእንዘ ሠለስቱ አካላት ወእንዘ ሠለስቱ መልክወት»። ሃይ አበ አትና ገጽ 79 ከላ 1 ቍጥር 30፣ 31።

እንደተገለጸው ሁሉ፣ እርሱ የአባቱ አክል መሰል መሆኑ፣ በዚህም ከአብ ዘ የመተካከል /የዕሪና/ አንድነት ያለው መሆኑ፣ ሊታወቅ ተችሎአል።

እንግዲህ ይህ ሁሉ ማስረጃ በቅዱሳት መጻሕፍት ተገልጾ ሲኖር ሳለ፣ እነ ሰባልዮስና መርፍሎን አብሰሰዲስ፡- ቃለ አብን ከአካላዊ አብ ነጥለው አካል እንደሌለው ዝርው ነገር በመቀጠር ወይም ከአካል የተራቂት በማድረግ ማሰብ ይገባጥ። እንዳልነበረ ይታያል።

ምዕራፍ አሥራ ዘጠኝ።

አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን።

እንዲሁም ደግሞ «አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን» እንደሚባሉ ቃላት ቁጥረው ቃለ አብን ዝርው ለማድረግና ከአካል የተራቁት ለማድረግ መሞከራጥ የሚያስደንቅ ነው። ይህንም ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት በተነጻጻሪ ጠቁሞት ይገኛሉ።

አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን የተባሉ ቃላት ምንም እንኳ በአወጣጣጥ በአገባባቸው ሁኔታ በተለያየ ስም ቢነገሩም፣ የምሥጢራቸው መሠረታዊ እሴት የአካል ውጤቶች እንደሆኑ ይገልጻቸዋል እንጂ፣ የገዛ ራሳቸው አካላውያን ቃላት መሆናቸውን አይገልጹም። ይኸውም በሰዋሰው ደንብ የግብር ስም ሆነው የምናገኘዋቸው ናቸው። 1ቆሮ. 13፣ 1-3።

ለምሳሌ፡-

ሀ፡ አተርጋዎን የተባለው፣ ድምፅ ፍሬ ነገር ያለበት የመላእክት ቃል ነው። ያህም «ቅዱስ፣ ቅዱስ፣ ቅዱስ እግዚአብሔር የሠራዊት ጊታ በሚል በመላእክት ቅዱስ ይታወቃል»። ኢ.ሳ. 6፣ 3። ራዕ. 4፣ 8።

ደግሞ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን በተባሉት ቃላት መካከል ያለውን ልዩነት ለማሳካት ብንሞክር፣ እንደምን እንደሚቀራረቡና እንደሚራራቁ ሳይገልጹልን አይቀርም። ለ፡ በርፎሪኮን ነቢያት የሰሙት፣ ቃለ እግዚአብሔር ነው። ዕብ. 1፣ 1።

እነዚህም፡- በአሪት፡- «ወነበቡ እግዚአብሔር ለሙሴ ወይኔሎ፡- እግዚአብሔር ሙሴን ተናገረው አለውም... ዘጸአ. 19፣ 3። ም. 33፣ 1-3። ዘጎሌ 28፣ 1 በሚለት እግዚአብሔር ከሙሴ ጋር አምስት ሙቶ ሰዓ አምስት ጊዜ የተናገረው ቃል «በርፎሪኮን» ተብሎአል። በጠቅላላውም እግዚአብሔር ለአበውና ለቅዱሳን ነቢያት ለባለራዕዮች ሁሉ የተናገራቸው ቃላት በሙሉ «በርፎሪኮን» ተብለዋል።

ታዲያ በርፎሪኮን ነቢያት የሰሙት ቃለ ትንቢት ሲሆን፣ ይኸውም ቃለ እግዚአብሔር የተነገረና የተገለጸ እንደመሆኑ መጠን፣ ግብር ሆኖ በመውጣቱ የግብር ስም ይሆናል እንጂ፣ ለብቻው ወይም በብቻው ሲታይ፣ አካላዊ ቃል አይደለም። ይህ ባጭሩ አወጣጡ ከእግዚአብሔር ሆኖ ወደ ነቢያት ጆሮ መግባቱን የሚያመለክተን ገለጻ ነው ያለው።

ሐ፡ አአትሪኮን ደግሞ፡- ከአንድ አካላዊ ባለግዕዣን /አንድ ሰው ወይም እንደ መልአክ ያል/ ወይም ግዕዣን አልቦ ከሆነ /አንድ እንስሳ ወይም አንድ ነገር ከሆነ/ አቅዋም ወይም ግብር ሆኖ መጥቶ ወደ አየር የሚበንና በአየርም ተቋጥሮ የሚላክ ቃል ነው።

ለምሳሌ፡- ክሰው እንደሚነገር ወይም ከደወልና ከመሰንቆ እንደሚወጣ ድምፅ ያለው ነው። 1ቆሮ. 13።

እንግዲህ ይህ ዓይነቱ ቃል በአየር ላይ መለኮን ለመግለጽ «አአትሪኮን» ተባለ እንጂ፣ ከአንድ አካላዊ ነገር በመውጣት የግብር ስም መሆኑን ከመግለጽ ሊዘል ሊልቻለም።

ዓቃቤ ሰዓት ከብቴ ሲፈለሰ፣ «ቃል ዘሀሎ ምሉዕ ውስተ አየር ዘውእቱ ጠባይዕ ላለት»።

«በአየር ላይ ሞልቶ የላሳት ጠባይ ያለበት ቃል ቢሉትም እንኳ፣ የተፈጥሮ ጠባይዕንና ሞገዳዊ ጉዞውን በማብራራት፣ በተፈጥሮ እንደ ብርሃን ነጻብራቅ /ጨረር/ ላለበት መልዕክት አካል በሚያሰኝ በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በእስትንፋሰነት የተገናዘበ የጸ.መ አካል ወይም ምልዕተ አካል ይኖረዋል አላለፎና፣ አካላዊ እንዳይደል ታውቆአል»። መጽሐፈ ምዕላድ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ ትምህርተ ሥላሴ ተመልክት።

ይህን ካየን ዘንዳ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ወልድ ቃል በሚባልበት ስሙ እላይ ተተወሰኑ ቃላት አቋም የማይወሰን መሆኑን፣ ራሱ አካላዊ ቃል መሆኑን እያነጻጸረ ሆኖ ከመሠረቱ አጣርቶ ያብራራውን ገለጻ እንመልከት።

«ወለገቡቱ ስም ዘውእቱ ቃል ንሌብዎ እምሠለስቱ ቃላት ወእምሠለስቱ ግብራት። አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን እሱ እሙንቱ ቃላት እግዚአብሔር በከመ ጽሑፍ ፀስተ ቅዱሳት መጻሕፍት ወአኮ እሙንቱ ህልዋን በአካላት።»

አተርጋዎን እኮ ውእቱ ህላዊ በአካል። ወበርፎሪኮን ውእቱ ቃል ዘሰምዕም ነቢያት ለምሳሌ እግዚአብሔር ወውእቱ ቃለ ትንቢት። ወአኮ ውእቱ ህላዊ በአካል አአትሪኮን ቃላቱ ቃል ዘይትከዕው ውስተ አየር ወእምኔሁ ይትፈኖ ንባብ ወአኮ ውእቱ ህላዊ ላካል።

ወቃል እግዚአብሔር ህልው በአካል እምህላዌ ልዑል ወዕንዕ ወውእቱ ተዳማዊ ልሎ መዋዕል። ህልው ምስሌው እምቀዲሙ ወኢይትፈለጥ እምኔሁ። ወኢየገልቅ ላእቱ እምኔሁ። አላ ውእቱ ብሎየ መዋዕል ምስሌው በኩሉ ጊዜ ዘእንበለ ፍልጠት።

ወኢታምስልም ለገቡቱ ቃል ከሙ ቃላት እለከርናሆሙ ዘእንበለ ህላዌ ወአካል። ለ ውእቱ ፍጹሙ መልክዕ ወአካል ከሙ ገጸ አቡሁ ወመንፈስ ቅዱስ።

ይህንም ስም፣ እርሱም ቃል የሚሆን፡- አተርጋዎን፣ በርፎሪኮን፣ አአትሪኮን ተባሎ ከሃሳት ቃላትና ግብራት ልናስተውለው እንችላለን። በቅዱሳት መጻሕፍት

እንደተጻፈው፣ እነዚህ የእግዚአብሔር ቃላት ናቸው። እነዚህ በአካላት የግጥ አይደሉም።

አተርጋዎን በአካል ነዋሪ አይደለም። ወይም የአተርጋዎን አኗኗር አካላዊ አይደለም። በርፍሪኮንም ነቢያት ከእግዚአብሔር የሰሙት ቃል ነው። እርሱ የጥንቢት ቃል ነው። ይኸውም በአካል ነዋሪ አይደለም። አለትሪኮንም የተባለው ቃል ድምፅን ተሸክሞ የሚላክ አየር ላይ የሚበን ቃል ነው። እርሱ በአካል ነዋሪ አይደለም።

የእግዚአብሔር ቃል ግን ልዑልና ጽኑ ከሚሆን ባሕርይ በአካል ህልው ነው። እርሱም ቀዳማዊና የዘመን አሮጌ ነው። ከዘለዓለም ጀምሮ በህልውና ከእርሱ የሚኖር የማይለይ ነው። ልደቱም ከእርሱ አያልቅም አይቋረጥም። ነገር ግን ሁሉንም ያለ መለየት ከእርሱ ጋር የዘመን አሮጌ እንደሆነ ይኖራል።

ይህም ቃል ያለ አካልና ያለ ባሕርይ እንደሚኖሩ እንደእነዚያ እንዳስታወሰናቸው ቃላት ልታመሳሰሉት አይገባም። ነገር ግን እርሱ እንደ አባቱና እንደ መንፈስ ቀላል በአካል በመልክ በገጽም ፍጹም ነው። ጎርጎ. ገባሬ መንክራት 42 ክፍል 21 ተፋ 22-27።

ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት እንደገለጸው ሁሉ፣ የአንጻዚያ ሊቀ ጳጳሳት ዲዮናሳዮስ እንደሚከተለው ተናግሮአል።

«ውእቱስ ወልድ ውእቱ ዋሕድ ቃሉ ለእግዚአብሔር ኢኮነ ታሉ ለላዕ ዘይትማሰል በእምሳላ ንባብ ዘይትከወው ውስተ ነፋስ ወኢይትማሰል ቃላተ ለአልቦሙ አካል አላ ቃል ሕያው ውእቱ። እርሱ ግን ወልድ ተቀዳሚ ተከታይ የሌለው የእግዚአብሔር ቃል ነው። የአብ ቃልም በነፋስ ላይ እንደሚፈሰስ ንባብ በግጥም አኳኋን የሚመሳሰል አይደለም። ደግሞ ሕያው ቃል ነው እንጂ፣ አካል እንደሌላው ቃላት የሚመሰል አይደለም»። ዲዮና ገጽ 439 ክፍል 1 ቍጥር 8።

ቄርሎስም፡- «ወለቃላ እግዚአብሔር ዘውእቱ እምህላዌ አብ ቦቱ አካል ለእሱ ወለሊሁ ጥበብ ገብሶ ወወልድ ዋሕድ ዘቦቱ ኩሉ ኮነ፤ ወለሊሁ ፍጹም ፍጹም ሰብሐኛ ወኃይል በከመ ይደሉ ለዕባየ መለኮት ወኢየቶሐዕ በምንትኒ እምአብ ወመንፈስ ቀላል ከአብ ባሕርይ የሚሆን የእግዚአብሔር ቃል ግን ዕኑዕ የሆነ አካል አለው። እርሱ ለሥራ ሥራ ጥበብ ነው። ሁሉ በእርሱ የሆነ ወልድ ዋሕድም እርሱ ነው። ለሥራ ታላቅነት እንደሚገባም በክብርና በኃይል ፍጹም የሆነና ራሱ ፍጹም ነው። ከላክ ከመንፈስ ቅዱስ በምንም በማናቸውም ረገድ የሚገድለውና የሚያንስበት ምክንያት የለውም»። ሃይ አበ ቄርሎስ ገጽ 74 ክፍል 1 ቍጥር 19።

ቴዎዶሮስ ዘዕንቄራም፡- «ወሀየንተ ቃል ዘዘየ ነአምሮ ለቃላ እግዚአብሔር ዘው ቦቱ ህላዌ ወቦቱ አካል በፍጹም ገጽ ወበመልክዕ በከመ ገጸ አቡሁ ወመንፈስ ቀላል እስመ ወልዱ ውእቱ ለአብ። ወሰበ ናስተማሰሉ ለቃላ እግዚአብሔር በቃላ ሌላ ኢይምሰልከ ዘአልቦቱ ገጽ ወኢህላዌ፡- ከዚህ ስላለው ቃል እንደ አባቱና እንደ መንፈስ ቅዱስ ገጽ ያለ በፍጹም ገጹና በመልክ ባሕርይ አካል እንዳለው የእግዚአብሔር ለእናውቀዋለን። የአብ ልጅ ነውና። የእግዚአብሔር ቃልን በእኛ ቃል ብንመለከት እንደኛው ቃል ገጽና ህላዌ የሌለው አይምሰልህ» ሃይ አበ ገጽ 74 ክፍል 1 ቍጥር 19።

ዮሐንስ አፈወርቅ ሐዋርያ ጳውሎስ በቃልነቱ ችሎት ሁሉን የሚይዝ ለላ የተናገረውን በማድነቅ ወስዶ ሲተረጉም፡-

«ምንተ ይህኒ በብሂሎቱ በቃላ ኃይሉ፣ እስመ ቃላሰ ቀሊል ውእቱ በጎበ ሰብእ። ወበእንተዝ ከሙተ ሐዋርያ ከመ ኢኮነ ከማሁ ቃላ እግዚአብሔር ልዑል ወአጠየቀ ከመ ውእቱ አጎዜ ኩሉ። በቃልነቱ ከሂል ማለቱ ምንኛ የሚያምር ገለጸ ነው። ቃል በሰው ዘገድ ቀላል ነገር ነውና። ስለዚህ የልዑል እግዚአብሔር ቃል እንደዚያ እንዳልሆነ እርሱ ሁሉን የሚችል እንደሆነ አስረዳ» ዮሐ አፈ ወርቅ ድርሳ 25 ገጽ 32።

እንግዲህ ቃል አብ አካል ያለው ፍጹም አካል መሆኑን ካስረዳን ዘንድ የአብ ለስትንፋስ የተሰኘው መንፈስ ቅዱስም አካላዊና ፍጹም አካል መሆኑን በሚያስረዳ ገለጸ እንነጋገር፡-

«አሐዱ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ ዘይረድለሙ ለኩሎሙ ወይከፍሎሙ በከመ ፈቀደ። ሁሉን የሚረዳ እንደ ፈቃዱም ለሁሉ የሚከፍል አንዱ መንፈስ ቅዱስ ነው»። ምጅመሪያ መንፈስ ቅዱስ በከዊነ ለስትንፋስ ከአብ እንደወጣ ብቻ ቢያስቡና አካል እንደሌለው አድርገው ለሚያስቡት ወደ መሠረተ ትምህርቱ ጠልቀን መጽሐፍ ቅዱስ ለ እግዚአብሔር ለስትንፋስ አካላዊነት ምን ዓይነት ገለጸ እንደሚሰጥ ልናቀርብ እንወዳለን።

እነሆም ጌታችን በወንጌል፡- «ወአነ እስእሎ ለአብ ወይፈኑ ለከሙ ጳራቅሊጦስሃ ካለዐ ከመ ይንበር ምስሌክሙ፡- እኔም አብን እለምናለሁ ለዘለላም ከእናንተ ጋር እንዲኖር ሌላ አጽናኝ ይሰጣችኋል።» ብሎአል። ዮሐ. 14፣ 16።

ከዚህ ኃይል ቃል ምንጭ በተለይ «ሌላ አጽናኝ» የሚለውን ቃል ብንመለከት የእግዚአብሔር ለስትንፋስ ዝርው /ግዑዝ/ ነገር ሳይሆን፣ አካል ያለው እንደሆነ ያስረዳል።

ብዙ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት በዚህ ገለጸ ተስማምተዋል። ለምሳሌ፡- የሌዕክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ዘካርያስ ይህን ቃል በሚተረጉምበት ጊዜ፡-

«ይትገፈሩ እንከስ ዝየ ይእዜ፣ አብስሊዲስ ወመቅድያኖስ እለ ኢይሁቡ ክብረ ቅዱስሐተ ለመንፈስ ቅዱስ። እስመ ብሂልሰ ካልዕ ዘከማየ ይከሥት ለነ ፍልጠተ ለካላት»፡-

እንግዲህ አሁን እዚህ ላይ ለመንፈስ ቅዱስ ክብርና ምስጋና የሚይደሙ አብስሊዲስና ቅድንዮስ ይፈሩ ይነወሩ «እንደ እኔ የሚሆን ሌላ ማለቱ፣ አካላት ልዩ ልዩ ሆናቸውን ይገልጻልና።» ሲል አብራርተአል። ሃይ አበ ዘካ ገጽ 493 ቍጥር 26 ክፍል 2።

የሌዕክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ቆዝሞስም እንደአባ ዘካርያስ ገለጸ አድርጎ የጥገኞታል። /ሃይ አበ ቆዝሞስ ገጽ 416 ቍጥር 7።

ሲወርድ ሲቀረድ የመጣው የኢትዮጵያ ሊቃውንት ትርጓሜም አባ ቆዝሞስና አባ ዘካርያስ እንደተናገሩት ሆኖ ይገኛል፡-

ይኸውም፡- «ካልዐ ሌላ» ባለው አንድ ገጽ የሚል ሰባልዮስ ይረታል። «ከከማየ ለገደ እኔ» የሚል አብነት ይገኛል። መንፈስ ቅዱስ ሕፁፁ /አነስተኛ/ የሚል ቅድንዮስ ይረታበታል» የሚል ነው። /ትርጓ ወንጌል ገጽ 483።/

ሆኖም ካልዐ /እንደ እኔ /የሚል በአንዳንድ የግዕዝ መጽሐፍ ቅዱስ አብነት ላይ ተሰጥቶ፣ በአብዛኛው ትርጉሙ አይገኝምና፣ እርሱን አቆይተን «ሌላ» ስለሚል

«ሌላ» ስለሚል ቃልም ቢሆን፤ «ሌላ» መባሉ ከወልድ የተለየ መሆኑን እንደ አካላዊ መሆኑን ላያሳይ ይችላል። «ሌላ» ሲባል ለአንድ ዝርው /ግዑዝ/ ነገርም ለሌላ ይችላል። በማለት «ሌላ» የሚል ቃል መንፈስ ቅዱስን በአካልነቱ ፍጹም አካል ሊያሰኘው አይቻልም፤ የሚሉ ተጠራጣሪዎች አሉ።

ይሁን እንጂ መጽሐፍ ቅዱስ መንፈስ ቅዱስ ፍጹም አካል ስለመሆኑ፤ «ሌላ» በሚል ቃል ብቻ ተናግሮ አላከተመም።

መንፈስ ቅዱስ በአንድ ፍጹም አካልና በባለ ግዕዝን ፍጹም አቋም ስለ መሆኑ፤ በልዩ ልዩ ቦታ ሲነገርለት ተገኝቶአል።

እነሆም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የመንፈስ ቅዱስን ሁኔታ ለሐዋርያት ሲገልጽላቸው፡-

እስመ ኢይነግር ዘእምጎቤሁ ወዘሰምዐ ጳዕሙ ይነግር፡- ከራሱ አይናገርም፤ የሰማውን ይናገራል እንጂ» ብሎአል። ዮሐ. 16፡13።

ይህ ጥቅስ «ሌላ» አጽናኝ ከሚል ጋር ሲተባበር፤ አካላት ልዩ ልዩ ስለመሆናቸው መንፈስ ቅዱስም በአካሉ እንደ አብና እንደ ወልድ ፍጹም አካል ስለመሆኑ፤ በተዋሕዶተ መለኮት ረገድም በህልውና አንድነት ከአብ ከወልድ ጋር ጸንቶ ስለመሆኑ የሚያብራራ ጥቅስ ነው።

እንደምን ቢሉ፡- አስቀድመን ስለተዋሕዶተ ሥላሴ በተናገርነው ትምህርታዊ ገለጻ «መንፈስ ቅዱስ በእስትንፋስነቱ ሕይወት እንደሆነ በአብ ልብነት፤ በወልድ ታላብ፤ ፍጹም አካል ባለ ግዕዝን አካል ወይም ምልዐተ አካል ነው።» ስንል ያቀረብነው ሙሉ አላብ እዚህ ላይ በድጋሚ ጥቅሱ ያዘለውንም ምሥጢር ሊተረጉምልን ይችላል።

እነሆም ወደ ቃላቱ አቀማመጥ ይዞታ ብናተኮር፤

- ሀ፡ «ከራሱ አይናገርም» የተባለበት ነባቢነቱ በወልድ ቃልነት ለመሆን እያስረዳ፡-
- ለ፡ «የሰማውን ይናገራል።» የተባለበትም በአብ ልብነት ወይም ሰውነት ያወቀውን በወልድ ቃልነት እንደሚነገር እየገለጸ፤
- ሐ፡ «ከራሱ» እያለ የሚጠቀመውም ፍጹም አካል ሆኖ በአካልነት ቀዋሚነቱን ስለሚያስገንዝብ ነው።

የሀገራችን ሊቅ አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫም፡-

«ዓጲ ከመ ኢንበል ኢሁሎ መንፈስ ቅዱስ በአካሉ ፍጹም ትቤሎሙ ለሐዋርያት እፈኑ ለከሙ ካልዐ ጳራቅሊጦስ። ወበዝ አእመርን ከመ ህልው መንፈስ ቅዱስ ኅዘ ለዐ ወወልድ፤ ለህልው ካዕበ በህላዌሁ። አኮ ዘይትክፈል መንፈስ ቅዱስ ኅዘ አብ ወወልድ ወኅበ ህላዌሁ ካዕበ። አላ አሐዱ ውእቱ ህልውኒ በህላዌሁ ወህልውኒ ኅዘ ለዐ ወወልድ።»

መንፈስ ቅዱስ ፍጹም በሚሆን አካሉ፡ መንፈስ ቅዱስ የለም እንደምን ይገባ፤ ለሐዋርያትህ ሌላ ጳራቅሊጦስ እልክላችኋለሁ ብለሃቸዋል። ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ በአብና በወልድ በራሱም ህልው እንደሆነ ዐወቅን። ሆኖም መንፈስ ቅዱስ ወደ ለዐ ወደ ወልድ ወደ ራሱም ህላዌ የሚከፈል አይደለም። ነገር ግን እርሱ ራሱ አንድ ሆኖ በህላዌው ጸንቶ በአብና በወልድ ህልው ነው» አባ ጊዮ. አርጋኖን ዘቀዳሚት።

ከዚሁም ጋር መንፈስ ቅዱስ ፍጹም አካል ስለመሆኑ የሚያስረዳ፤ ሐዋርያት ለውሎስ የሰጠውን ማስረጃ እንመለከታለን።

«ወለኩሉ ዝንቱ አሐዱ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ ዘይረድአሙ ለኩሎሙ ወይከፍሎሙ በከመ ፈቀደ፡- ይህን ሁሉ ግን ያ አንዱ መንፈስ ቅዱስ እንደሚፈቅድ እያደለ ለእያንዳንዱ ይከፍለዋል። 1ቆሮ. 12፡11። እዚህ ላይ የተጠቀሰው በተለይም እንደሚፈቅድ ወይም እንደወደደ አድርጎ ለእያንዳንዱ ስጦታን የሚያከፋፍል» ሌላ፡ በመንፈሳዊ ምልዐተ አካል የሚገኝ ባለ ግዕዝን ወይም ፍጹም አካል መሆኑን እንጂ፤ ዝርው ወይም ግዑዝ ነገር መሆኑን አያሳይም። መቼም ዝርውን ወይም ግዑዝን ነገር የፈቀዱትን የወደዱትን ያደርጉበታል እንጂ፤ የፈቀደውን የወደደውን ለማድረግ አይችልም። ፈቃድ ሥምረት የለውም፡-

እንግዲህ መንፈስ ቅዱስ ፈቅዶ ሠምሮ የፈቀደውን የወደደውን ሊያደርግ የሚችል መሆኑ፤ ፍጹም አካል መሆኑን ያስገንዝባል።

ይህንን የተረጎ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- ጳውሎስ የተናገረውንና ጌታ በወንጌል የተናገረውን በማስገንዘብ፤ መንፈስ ቅዱስ ከሦስቱ አካላት አንዱ እግዚአብሔራዊ አካል መሆኑን አስረድቶአል።

«አሐዱ ውእቱ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ መንፈስ አብ ወወልድ ዘይነፍሕ ኅዘ ፈቀደ።

መንፈስ አብና መንፈስ ወልድ የሚሆን ወደ ወደደው ወደ ፈቀደው የሚነፍስ እንደ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ነው» አለ። 1ቆሮ. 12፡6፤ 11። ከዮሐ. 3፡8 ጳ፡ አገናዝብ፡- /ሃ. አበ. 7ጽ 74 ክፍል 4 ቍጥር 2።

ባስልዮስ ዘቂግርያም፡- «ወዝንቱ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ ዘይሄሉ ላዕለ ኩሎ፤ ውእቱ ኩለንታሁ ህልው ላዕለ ኩሎ አሐዱ አሐዱ ለዘይትዌከር ወውእቱ ኩለንታሁ። ውእቱ በእግዚአብሔር አብ፤ ወበእግዚአብሔር ወልድ፤ እስመ መንፈሶሙ ውእቱ። ውእቱ ዘይሁብ ህብታተ ከመላእክት፤ አላ ውእቱ እግዚአብሔር ይሁብ ህብታተ ወይስፍሕ ውእቱ በከመ ሥልጣኑ። በሁሉ ዘንድ የሚኖር መንፈስ ቅዱስ ይህ ነው። እርሱ ለመኖሩ በሚቀበለው በእያንዳንዱ ሁሉ ይኖራል። እርሱ ሁለመኖሩ በእግዚአብሔር ክብ በእግዚአብሔር ወልድ ህልው ነው፤ መንፈሳቸው ነው። ስጦታዎችን ሲሰጥም ወይም መልእክተኛ ሆኖ አይደለም። ነገር ግን እርሱ ራሱ እግዚአብሔር እንደመሆኑ ስጦታዎችን ይሰጣል። እንደወደደም ለሁሉ ጸጋውን ያከፋፍላል። በሥርዓቱም እንደ ሥልጣኑ ይዘረጋል /ይሞላል/ ይሄጻልም። ባስ. ዘቂግ ሃ. አበ. 7ጽ 114፤ 115 ጳ፡ 4 ቍጥር 44-49። ዘፍጥ. 1፡2። ማቴ. 3፡17። ሉቃ. 1፡35። መዝ. 101። 7። 1ቆሮ. 12፡6፤ 11።

ዳግም፡- «እስመ መንፈስ ቅዱስ ህልው በአብ ወወልድ እለ አልቦሙ ጥንት ለተፍጻሚት ወኢይትጌለቀኑ ምስለ ብዙኃን። ኢተአምሩኑ ከመ ሥሉስ ቅዱስ አሐዱ አኮ በህላዌ መለኮት፤ ወኢይትማስል በብዙኃን በከመ አብ አሐዱ ውእቱ በህላዌ መለኮት ከማሁ መንፈስ ቅዱስኒ አሐዱ ውእቱ... ዝንቱ ውእቱ ንጉሠ መላእክት ለታነ መላእክት ወይ እንዝ ኅይላተ ወያነጽኢ ኩሎ ወይመልክ ኩሎ ፍጥረተ።

መንገኛ ፍጻሜ በሌላቸው በአብና በወልድ በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። ከሌሎች ሌሎች የሚቁጠር አይደለም። የሥሉስ ቅዱስ ህላዌ መለኮት አንድ እንደሆነ ለውቅምን? ከሌሎች እንደማይቁጠር ታውቁ የለምን? እንግዲያውስ መንፈስ ላለ እንደዚሁ አንድ ነው። አብ አንድ እንደሆነ፤ ወልድም አንድ እንደሆነ፤

ከሌሎችም እንደግዴቤጦር፣ መንፈስ ቅዱስም አንድ ነው እንጂ ከብዙዎች እንደ አገላ አይቆጠርም... እርሱ የመላእክትና የሊቃነ መላእክት ንጉሥ ነው። ኃይላትንም የሆነ ሁሉን የሚረዳ፣ ፍጥረትንም ሁሉ የሚገዛ ነው»። ብሎአል። ባስል ዘቂግ 7, አበ 7ጽ 114 ክፍል 4 ቍጥር 44-46።

ምንም እንኳ ቅዱሳት መጻሕፍት በብዙ ስፍራ ዐአቱን /አወጣጡን / በሚያስፈልጉ ሁኔታ ለመገለጽ ሲሉ፣ መንፈስ ቅዱስ በኩነት ስሙ «የእግዚአብሔር እስትንፋስ» እያሉ ቢናገሩም ቅሉ፣ «የእግዚአብሔር እስትንፋስ» አካል የሌለው ዝርው /ግዕዝ/ ነገር፣ ወይም ግብር /የተሠራ/ እንዳልሆነ ገልጸው ከማስረዳታቸው፣ የተቆጠበበ ቦታና ጊዜ የለም። መዝ. 2፣5፣6። 1ተሰ. 4፣8።

አስቀድመን እንደገለጽነው «እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ» ፈቃድ ስላለው የፈቀደውን ለማድረግ የሚችል መሆኑን እያስታወስን፣ እንደዚሁም ሁሉ የሚከተለው ሲፈጽም መገኘቱን መጽሐፍ ቅዱስ ያብራራል።

ምዕራፍ 7ያ።

መንፈስ ቅዱስ በሚከተሉት ግብራት ሁሉ ይገኛል።

- መንፈስ ቅዱስ ይሰበሰባል። አ.ሳ. 34፣16።
- መንፈስ ቅዱስ ይፈጥራል። አ.ዮብ 33፣4።
- በመንፈስ ቅዱስ ሰማያት ውበትን አገኘ። አ.ዮብ 26፣13።
- መንፈስ ቅዱስ ወደ ዕረፍት ያመጣል። አ.ሳ. 63፣10።
- መንፈስ ቅዱስ ይጠብቃል። አ.ሳ. 11፣1-10።
- መንፈስ ቅዱስ ይሰጣል። የሐዋ. 4፣4።
- መንፈስ ቅዱስ ያድላል። 1ቆሮ. 12፣16። የሐዋ. 13፣2።
- መንፈስ ቅዱስ ያካፍላል። 1ቆሮ. 12፣11።
- መንፈስ ቅዱስ ይቀድሳል። 1ቆሮ. 6፣11። 2ተሰ.2፣13።
- መንፈስ ቅዱስ ያነጻል። 1ቆሮ. 6፣11።
- መንፈስ ቅዱስ ያድራል። 1ቆሮ. 6፣19፣20። ም. 3፣16።
- መንፈስ ቅዱስ ይመራል። የሐ. 16፣13። ሚክ. 2፣7።
- መንፈስ ቅዱስ ይታገሣል። ሮሜ 15፣13፣ 14።
- መንፈስ ቅዱስ ያጽናናል። የሐ. 15፣26።
- መንፈስ ቅዱስ ያስተምራል። የሐ. 14፣26።
- መንፈስ ቅዱስ ያሳስባል። የሐ. 14፣26።
- መንፈስ ቅዱስ ይቁጣል። ኤፌ. 4፣30።
- መንፈስ ቅዱስ ውሸትን ይጠላል። የሐዋ. 5፣3-4።
- መንፈስ ቅዱስ ይዘልፋል። 16፣8-9።

- መንፈስ ቅዱስ ይፈርዳል። አ.ሳ. 4፣4። ም. 28፣6። የሐ. 16፣11።
- መንፈስ ቅዱስ ለአምላክነቱ ይቀናል። ማቴ. 12፣32።
- መንፈስ ቅዱስ ይሸከማል። የሐዋ. 20፣28።
- መንፈስ ቅዱስ ይመሰክራል። የሐ. 16፣26። የሐ. 20፣23።
- መንፈስ ቅዱስ ይናገራል። ማር. 13፣16። የሐዋ. 28፣25።
- መንፈስ ቅዱስ የሚሰማውን ይናገራል። የሐ. 16፣13።
- መንፈስ ቅዱስ የሚመጣውን ይናገራል የሐ. 16፣13፣ 14።
- መንፈስ ቅዱስ ያዝዛል። የሐዋ. 16፣13፣ 14።
- መንፈስ ቅዱስ ይጸልያል። ሮሜ 8፣26፣ 27።
- መንፈስ ቅዱስ ያዝናል። አ.ሳ. 63፣10።
- መንፈስ ቅዱስ ይመረምራል። 1ቆሮ. 2፣10።

በዚህና በሚመሳሰለው ሁሉ አንድ በምልዐተ አካል የሚኖር፣ ባለ ግዕዛን ፍጹም ለካል የሚያደርገውን እነሆ፣ መንፈስ ቅዱስ ሲያደርግ መገኘቱን እንገነዘባለን።

እንዲህ ዓይነቱን ግብር ሊያመነጭና ሊያስገኝ የሚችል በለባዊነት፣ በነባቢነት፣ በሕያውነት ባለ ግዕዛን ፍጹም አካል መሆኑ በቅዱሳት መጻሕፍት አሳብ ታውቆ ያደረገ ይደለምን?

በትምህርተ መለኮት አባባል በረቂቅነት ማለት በመንፈስነት አቋም ለሚኖር አንድ ህሉና «የምልዐተ አካል አቋም አለው ወይም ባለግዕዛን ነው፤ ወይም ፍጹም አካል ነው።» የሚባልበት መሠረታዊ ፈሊጥ፣ ለባዊ፣ ነባቢ፣ ሕያው ሆኖ እላይ የተጠቀሱት ዘባለ ግዕዛን የሚመነጩትን ግብራት ሲያስገኝ መሆኑ ዋና ማስረጃ ነው።

እነሆም መንፈስ ቅዱስ በአብ ልብነት ለባዊ፣ በወልድ ቃልነት ነባቢ፣ በራሱ ለስትንፋስነት ሕያው ሆኖ ከላይ የተጠቀሱትን ሥራዎች ሲፈጽም በመገኘቱ ዝርው /ግዕዝ/ ነገር ሳይሆን፤ በመንፈሳዊ ምልዐተ አካል የሚኖር ፍጹም አካልና ባለ ግዕዛን መሆኑን ለመረዳት ይቻላል።

ስለዚህም ነገር ሊቁ ባስልዮስ ዘቂግርያ ሲያስረዳ፦ «ወህየ በውእቱ መካነ ንጌጽፎ ለመንፈስ ቅዱስ በመካነ ዘሀለወ ቦቱ አብ ወወልድ። ወሎቱ ኩሉ ዕብየ መለኮት ዘሀሉ ዘአብ ወወልድ ዘውእቱ ምሕረት ወሣህል አእምሮ ወቅድሳት ወሕይወት ወንጽሕና... የአበ. ባስልዮስ ዘቂግርያ 7ጽ 114 ክፍል 4 ቍጥር 39።

ወዝንቱ ንባብ ዘተናገርነ በእንቲአሁ አልቦ ውስቴቱ ፍድፋዴ ወኢኮነ ሎቱ ድኅረ። ጭሕቱ በዘመ ነበልባል ኢይትፈለጥ እምእሳት ወኢይትፈለጥ ፀዳል እምብርሃን፤ ከግሁ ንጽሕና ወሕይወት ወምሕረት ወአእምሮ ኢይትፈለጥ እምነ መንፈስ ቅዱስ። እስመ መንፈስ ቅዱስ ህልው ውእቱ በአብ ወወልድ እለ አልቦሙ ጥንት ፀኢተፍጻሚት።

ከዚያ አብና ወልድ ባለበት ቦታም መንፈስ ቅዱስን እናየዋለን። ይኸውም፦ መለኮት ክብር የሚሆን በአብና በወልድ ያለው ምሕረት፣ ይቅርታ፣ ዕውቀት፣ ፀድስና፣ ሕይወት፣ ንጽሕናም ሁሉ ገንዘቡ ነው።...

አስቀድሞ ስለ እርሱ የተናገርንለት ነገርም ትርፍ ጭማሪ የለበትም፦ ጳላም መጣለት አይደለም። ነገር ግን፣ ነበልባል ከእሳት፣ ፀዳልም /ነጻብራቅም/ ክብርሃን

እንደማይለይ ሁሉ፤ እንዲሁም ንጽሕና፤ ሕይወት፤ ምሕረትና፤ አእምሮ ለሁሉ
ቅዱስ አይለይም። መንፈስ ቅዱስ መነሻና መድረሻ በሌላቸው በአብና በወልድ ላይ
ነውና»። በማለት አስረድቶአል።

1/ይ አበ. ባስል 7ጽ 114 ክፍል 4 ቍጥር 30-34።/

አትናቱዎስ ሐዋርያዊም፡- «ወነአምሮ ለመንፈስ ቅዱስ ከመ ውለቱ
ቅዱስ አምላክ ፍጹም ዘከመ ዕባዩ ባሕርያ አብ ወወልድ በገጹ ወበአካሉ ወበመለክቱ

መንፈስ ቅዱስ በገጹ፤ በአካሉ በመልኩ እንደ አብና እንደ ወልድ የሳቢርያ ዘከ
እንዳለውና ፍጹም አምላክ እንደሆነ፤ መንፈስ ቅዱስን እናውቀዋለን።» ብሎአል።

1/ይ አበ. አትናቱ 7ጽ 85 ክፍል 14 ቍጥር 14።/

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ዘካርያስም፡-

«ወነአምን በመንፈስ ቅዱስ ዘሠረዐ እምአብ ወዘስንዕው ምስለ አብ ወወልድ
አካል ፍጹም ከመ አብ ወወልድ፡-

ከአብ በሠረዐና ከአብና ከወልድ ጋር አንድነት ባለው በመንፈስ ቅዱስ እናሞላለን።
እርሱም እንደ አብና እንደ ወልድ ፍጹም አካል ያለው ነው።» ብሎአል። 1/ይ አበ
ዘካርያስ 7ጽ 491 ክፍል 1 ቍጥር 20።

ጎርጎርዮስ ዘደሴያትም፡-

«እሰመ አብ ህልው በአካሉ ወበገጹ፤ ወወልድኒ ህልው ከማሁ በአካሉ
ወመንፈስ ቅዱስሂ ህልው በአካሉ ወበገጹ። ወዓይ ነአምን በመንፈስ ቅዱስ ከመ
ዕሩይ ምስለ አብ ወወልድ ወአኮ ነኪር ውእቱ እምህላዌ መልኮት አብ ወወልድ

አብ በአካሉና በገጹ ህልው ነውና ወልድም በአካሉና በገጹ ህልው ነውና
ቅዱስም በአካሉና በገጹ ህልው ነውና።

ዳግመኛም ከአብ ከወልድ ጋር ነገሩ መሆኑን እናምናለን። ከአብ ከወልድ
መልኮት ውጭ አይደለምና። ወኛም መቶ አንዲህ አይሆንም። ሲል አባ ዘከ
ተናግሮታል። 1/ይ አበ. 7ጽ 491 ክፍል 1 ቍጥር 20።/

ጥያቄውን ወዘክንድርያም ስለ መንፈስ ቅዱስ አካል ሲናገር፡- «ወካዕበ አ
ካልዩ አካሉ ዘውእቱ አሕዱ ዘእምቅደስት ሥላሴ ዘውእቱ መንፈስ ቅዱስ አ
ማሕየዌ ዘወጃኦ እምአብ ዘይሴባሕ ዘልፈ ዘሕሓዱ ዕሪና ምስለ አብ ወወልድ»

ዳግመኛም ስለ ሌላ አካል አስረዳለሁ። ይኸውም በቅድስት ሥላሴ ከሰ
አንዱ አካል እርሱም መንፈስ ቅዱስ ነው። እርሱም ከአብ የወጣ አዳኝና ገ
እርሱም ዘለዓለማዊ ከአብና ከወልድ ጋር በእኩልነት የሚመገን ነው። ብሎአል።
1/ይ አበ ተምሶዮስ 7ጽ 356 ክፍል 3 ቍጥር 43።

ለህ ከአብ የወጣ ነው። ከዘመናት አስቀድሞና ለዘላለም በአካሉ በገጹ ይኖራል።
በመንፈስ ቅዱስነት ሥርዓታዊ አቋም ይኖራል።»

ለብ ዘአክርስቶዶሎስ 7ጽ 526 ክፍል 1 ቍጥር 2።

እነሆም እስከዚህ ድረስ፤ መንፈስ እግዚአብሔር በመንፈስነት /በረቂቅነት/
ጥር አንድ ህሉና የምልዓተ አካል አቋም አለው። ባለ ግዕዝ ነው። ፍጹም አካል
በሚያሰኝ በለባዊነቱ፤ በነባቢነቱ በሕያውነቱ ምንጭነት በሚያሰገኛቸው ግብራት
አብና እንደ ወልድ ያለ የሚሆን፤ ፍጹምም አካል ያለው መሆኑን በሚያሰገንዝብ
ሥርዓታዊ ማስረጃ ተመለከትን።

ለሁን ደግሞ አካል ቁመት ነው በሚያሰኝ ማስረጃ፤ የመንፈስ ቅዱስን አካላዊነት
ለአጽ እንወዳለን።

አካል ማለት አለ ሊሉት የሚቻል ቁመት ነው። ሲሉ በሚያውጁት የፈሊጥ
ሚመሠረትም ቢሆን፤ መንፈስ ቅዱስ አምላካዊ ረቂቅ መንፈስ ሲሆን፤ ሳይወሰን
ሌላን የሚኖር ነውና፤ በዚህም ረገድ ምልዓተ አካል አቋም ያለው ፍጹም አካል
ይገኛል። /መጽ ምዕላድ/ 7ጽ 3።

እነሆም በመገመር ዘዳዊት፡- «አይቲ ኦሐውር እመንፈስክ ወአይቲ እጐይይ
ድመ 7ጽከ እመኒ ዐረጉ ውስተ ሰማይ ህየኒ አንተ፤ ወእመኒ ወረድኩ ውስተ
ህየኒ ሀሎከ።»

«ከመንፈስህ ወዴት እሄዳለሁ፤ ከፊትህስ ወዴት እሸሻለሁ፤ ወደ ሰማይ ብወጣ
ከዚያ ነህ፤ ወደ ሲኦልም ብወርድ በዚያ አለህ።» መዝ. 138፡7፡8። ተብሎ
ሆኖ ተገልጿል። ሐጌ. 2፡5።

አትናቱዎስ ሐዋርያዊ፡- «ወነአምን በመንፈስ ቅዱስ ማሕየዌ ዘይመልዕ ኩሎ
ወስኩሎ ወውእቱ ውስተ ኩሎ ወይነፍሕ ውስተ ኩሎ እንዘ አያስተርኢ ወውእቱ
ሰ አብ ወወልድ። ማሕየዌ በማሆን በመንፈስ ቅዱስ እናምናለን፤ እርሱ ሁሉን
ሆኖ ሁሉን የሚያገኝ፤ በታላም ዘንድ የሚገኝና ሳይታይም ወደ ሁሉ የሚነፍስ
እርሱም የአብና የወልድ መንፈስ ነው።» ሲል ምልዓቱን ርቀቱን በሚያጠቃልል
አስረድቶአል። ሃይ አበ አትናቱዎስ 7ጽ 84 ክፍል 14 ቍጥር 6።

«ወደ ወደደው የሚነፍስ፤ ሳይታይ ወደ ማናቸውም የሚነፍስ» ስለ ተባለም እንደ
እንደ ገራሽ ግዕዝ ወይም ዳርው ነገር ሳይሆን፤ ራሱ በፈቀደውና በወደደው
ዘየ ሁኔታ ሲገልጽ መገኘቱን ከሚከተሉት ጥቅሶች የሚገኘውን ገለጸ ማስተዋል
ማቱ. 3፡17። የሐዋ. 2፡2። ዘፍጥ. 1፡2።

በዚህም ዲዮናዮስ ዘአንጾርያ ቀጥሎ ያለውን ማብራሪያ ሰጥቶአል። «ውእቱ
ንፈስ ቅዱስ/ ዓይ ዘአሕዱ ህላዌ ወበእሐዱ ክብር ምስለ አብ ወወልድ፤ ወእቱ
አስትንፋስ ዘህሎ ውስቲትን ገንቱ ዘንሰሕዞ ካህን እምነቱን ለቀመተ ሥጋ፤
ላቱ ነእምን ጥቶ ከመ ወእቱ መንፈስ እግዚአብሔር። ዘቅቱ ስኮት ታል ርምድ
ዘሁ መከተ ገብሮ እም ርምድ ላላላ ሐዋርያታዊ ዘከመ ዘሊገል 1/ይ አበ ቍጥር 43።

የእግዚአብሔር መንፈስ እንደሆነ በእርግጥ እናምናለን። እርሱ ቃል ስለ ለሰጠ የመሰከረለትና አካል ካለውም ከዚህ አንድ ባሕርይ በነበረበት አምሳል ወደ ሌላ በላከው ጊዜ ሥራውን የገለጠ በራሱ አቋምም ነው።

ሃ. አበ. ዲዮና ገጽ 440 ክፍል 1 ቍጥር 10።

ሊቁ ቅዱስ ቂርሎስም፡- «ወለምንት በአምሳል ይቤ መድኅን ለአርዳኢ ለሰጠ ለከሙ ጳጳራዊ ስርዓት ዘውእቱ መንፈስ ቅዱስ ዘይመልዕ ኩሎ ወበእንተዝ ለሊቀ ከመ መንፈስ እግዚአብሔር ይመልዕ ኩሎ ዓለመ እንዘ ኢይወፀእ እምዕባዮ ወዲይትመየጥ እምህላዌሁ። ወውእቱ ከመ መንፈስ እግዚአብሔር ለዓለሙ ላለዮ»

መድኃኒታችን ለደቀ መዛሙርቱ ሁሉን የሚመላ መንፈስ ቅዱስ የሆነ ጳጳራዊ ስርዓትን እልክላችኋለሁ ሲል በአምሳል ለምን ተናገረ? ስለዚህ ራሱ ጊዳ ዘለሙ መለኮቱ ሳይወጣና ከህላዌውም ተናገረ። እርሱ ነው ፈጽሞ ለዘላለሙ የእግዚአብሔር መንፈስ የሆነ። ሃይ አበ ቂር ገጽ 320 ክፍል 50 ቍጥር 17። ሠለስቱ የሌላ አጠቃላይ ሲደመድሙ።

«እስመ አብ ኢይትረከብ፤ ወወልድ ኢይትረከብ ወመንፈስ ቅዱስ ኢይትረከብ ወኢይትአመር ወኢያገምር መካን ወውእቱ መንፈስ እግዚአብሔር ዘበእግ፤ ወበሕሊና ወበሥምረት።»

አብ አይወሰንም፤ ወልድም አይወሰንም፤ መንፈስ ቅዱስ አይወሰንም፤ ለአቶ አይደርስበትም። ቦታም አይወሰነውም አይቸለውም። እርሱ ነው የእግዚአብሔር እውነተኛ መንፈስ ይህም በሕሊናና በስሜት አይደለም። ብለው አስረድተዋል። ሃይ አበ ዘሰለስቱ ምእት ገጽ 54 ክፍል 2 ቍጥር 30፤ 31።

ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ፡-

«ወነአምን በመንፈስ ቅዱስ ነባቢ በውስተ ሕግ ወሰባኪ በነቢያት ዘመን በየርዳናስ ወተናገረ በሐዋርያት ወጎደረ በቅዱሳን ወነአምን ቦቱ ከመውእቱ መንፈስ ቅዱስ ፍጹም ጳጳራዊ ስርዓት ዘኢተፈጥረ ዘሠረፀ እምአብ ወነሥእ እምሐዳሮ በሕግ ተናጋሪ በነቢያት በኩልም ሰባኪ በየርዳናስ የወረደ በሐዋርያት የተሳተፈ በቅዱሳን ያደረ በሚሆን በመንፈስ ቅዱስ እናምናለን። እርሱም አንድ አካል ሆኖ እንደሆነ እናምንበታለን። እርሱ መንፈስ ቅዱስ ፍጹም ጳጳራዊ ስርዓት እንዳልተፈጠረ ከአብ የሠረፀ ከወልድም የሚወስድ እንደሆነ እናምንበታለን። ብሎአል።»

ኤጲፋንዮስ ሃይ አበ. ገጽ 193 ክፍል 11 ቍጥር 30።

እዚህ ላይ እንደተመለከትነው፤ ለአብ ባለው አካል መጠን ቃልና እስትንፋስ ለአብ አብ ፍጹማን አካላት መሆናቸውና ባለ ግዕዝ ምልዕት ያላቸው አካላት በሆኑ ፍጹምነት እንዳላቸው በብዙ ማስረጃዎች መረጋገጡን ይገነዘባል።

እነሆም በቀረቡት ማስረጃዎች መሠረት የሰባዎሶና የመርቁሎስ የሰብልያላላ አፈንጋዊ አሳብ ውድቅ መሆኑን በቀላሉ ማሳሰብ ይቻላል።

«ወዚህ ጊዜ ገለቡ በርትዕ ዕባዮ ለመለኮት ወንትአመን በሠለስቱ አካላት ወኢንክሀድ ሎ አሐደ መለኮተ ዘቅድስት ሥላሴ።»

«በሦስቱ አካላት አስማት እንደማያምኑና ርጉማን እንደሆኑ እንደ ፎጢኖስና እንደ ቀሎስ አንካድ። የሥለስ ቅዱስ መለኮትንም እንደ አርዮስ አንክድም። አንድ ሌላውን አናቃልልም።»

ነገር ግን በቅንነት የመለኮትን ታላቅነት እናስተውል። በሦስቱ አካላትም እንመን። ቀሎስ ሥላሴ አንድ መለኮትንም ፈጽመን አንካድ። ያለንን ምክር በመከተል ግብኝን ማጽናት እንደሚኖርብን የተገባ ነው።»

ሃይ አበ አትናቴ ገጽ 75 ክፍል 4 ቍጥር 13፤ 14።

እስከዚህ ድረስ ስለ ወልድና ስለመንፈስ ቅዱስ ባሕርያውያን አካላት ሆናቸው በዝርዝር የተናገርነውን ተገነዘብን።

ቃልና እስትንፋስ ከልብ እንደሚወጡ ሁሉ፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስም በከዊን ላይ በከዊን እስትንፋስ ከአብ ልብነት ስለ መውጣታቸውና አወጣጣቸውም፤ ለሆኖ በመሆኑ ሦስቱም ሁሉ እያንዳንዳቸው አካላቸውን በእየአካላቸው ፍጹማን መሆናቸው፤ በቅዱሳት መጻሕፍት ምስክርነት መረጋገጡን ነበረ።

አሁን ደግሞ ስለዚህ ሁሉ ሐተታ የተሰጠውን ማብራሪያ ከቤተ ክርስቲያን አበው ስተዋል እንመራበት ዘንድ ብንመለከት አይከፋም።

እነሆም ዐረጋዊ መንፈሳዊ፡- «እሉ እሙንቱ አካላት ዕፋያን እለ አልቦሙ ጥንት ፍጹሜ ወኢሀገር ወኢመካን ወኢዘመን አብ ህልው በአካሉ ወልድኒ መንፈስ ቅዱስ ህልዋን ቦቱ እንዘ ይሄልው ካዕበ በበአካሉሙ። እነዚህም አካላት ላይ የተተካከሉ ናቸው። መገኛና ፍጹሜ /መጨረሻም/ የላቸውም። አገርና ቦታም ላይ ላሉም። ዓለምና ዘመንም አይወስናቸውም። አብ በአካሉ ህልው ነው፤ ወልድና መንፈስ ቅዱስም በየአካላቸው እንደሆኑ በእርሱ ህልዋን ናቸው። ብሎአል። ዐረጋዊ ህልዋዊ ገጽ 116 ድርሳን 12።»

አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- «ዝንቱ ሥላሴ ቀዳማዊ በገጸት ወበአካላት ወበመልክዓት ጥር ለአብ በከመ አብ ፍጹም አምላክ ዘበአማን በገጹ ወበአካሉ ወበመልክዓት ይታወቅበት በከመ ስምዕ ኮኑ መጻሕፍት። ወነአምሮ ለወልድ ከመ ውእቱ ወልድ ሆኖ አምላክ ዘበአማን ወቦቱ ኩሎ ዘተናገርን በእንተ አብ እምህላዌሁ ውእቱ ለየአምሮ ካልዕ አበ ዘእንበሌሁ። ወውእቱ አሐዱ ገጽ እምሠለስቱ በአካሉ ዘመልክዑ በኩሎ፡- ወነአምሮ ለመንፈስ ቅዱስ ከመ ውእቱ መንፈስ ቅዱስ አምላክ ሆኖ ዘከመ ዕባዮ ባሕርዮ አብ ወወልድ በገጹ ወበአካሉ ወበመልክዑ፡- ይህ ሥላሴ ሆኖ በአካላትና በመልክዓት ቀዳማዊ ነው። አብ ፍጹምና የእውነት አምላክ እንደሆነ ሆኖ በአካሉ በመልኩ አብን እናውቀዋለን፡- በዚህም ቅዱሳት መጻሕፍት ዘመሰከሩት የማይወሰን ነው። ወልድም እርሱ ፍጹም እውነተኛ ልጅ እንደሆነ ለውቀዋለን፤ ስለ አብ የተናገርነው ሁሉ የእርሱ ነው። ከባሕርዩ ነውና፤ ከእርሱ ሆኖ ሌላ አባት አያውቅም። እርሱ ከሦስቱ አንዱ ገጽ ነው። በአካሉ በመልኩ ሆኖ ሌላ አባት አያውቅም።»

እነሆም የወልድ ጸአት ከአብ መሆኑን፤ የመንፈስ ቅዱስንም ጸአት ከአብ መሆኑን
ቅዱስ መጽሐፍ አረጋግጦ ገልጸዋል። ዮሐ. 16፥28። ም. 15፥26።

ከዚህም መሠረት ጸአት /መውጣት/ የሚል ቃል ከአብ የወጡትን /ወሃላ/ የሚለውን
ወልድንና መንፈስ ቅዱስን የሚያስተባብር ሆኖ ተገኝቶአል ማለት ነው።

እንግዲህ ጸአት /መውጣት/ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን የሚያስተባብር ከሆነ
ዘንድ፣ የቃልና የእስትንፋስ ከዊንም ጭምር ምንም ልዩነት በማያሳይ ሁኔታ በሆነ
ይወሰናል።

የሁለቱም አወጣጥ አንድ ዓይነት ፍቺና ምሥጢር ያዘለ ነው ለማለት ያስችላል።
«/መውጣት/ የቃልና የእስትንፋስ ከዊን ሳይለይ አጠቃሎ አንድ ፍቺ አድርጎ በሆነ
ይወሰናልን?» የሚል ጥያቄ ይኖራል።

በአውነቱ ይህን ጥያቄ ሊያስከትል የቻለ ስለ ጸአት /መውጣት/ የተነሳው
ብሂላዊ ገለጻ በአንድ መንገድ ወይም መልክ በመውሰዱ ነው። ሆኖም እንደዚህ
አይደለም። የአባባሉን ፈሊጥ ጠንቅቆና ለይቶ ማወቅ ይገባል።

ርግጥ ነው። ጸአት ሲባል ቃልና እስትንፋስ ከምንጫቸው /ከመገኛቸው/ ከአብ
በአንድ ህልውና መኖራቸውን ከአንዱ መለኮተ አብ ወይም ከባሕርይ መገኘታቸው
ይህም ማለት ተረክቦአቸውን በሚያሳይ ሁኔታ ሲነገር፣ አነጋገሩ ሁለቱን
አገናኝቶአቸዋልና ነው።

በመሠረቱም የመለኮትን ተዋሕዶም ፀአቱ /መውጣት/ ነው ሊያብራራው የሚችል
በምሥጢር ረገድም ቢሆን፣ ጸአት /መውጣት/ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ
ከአብ ምንጭ መውጣትን ወይም ተረክቦን /መገኘትን/ ባያስገነዝብ ኖሮ፣ የትድል
ሥላሴ ተዋሕዶተ መለኮትን ለመረዳት ባልተቻለም ነበር። ይህም ይታወቅ ዘንድ። ለ
ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሣርያ፡-

«ንእመን በሃይማኖት ከመ የትዋሕዶ መለኮት በአብ እስመ አምላክ ተወልዶ
ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወዕክ እምኔሁ እንዘ ኢይቀድም አሐዱ እም ካልሁ መላእክ
እምሳልሱ ወበልደተ ወልድ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ እምላክ ይትዋሐድ መለኮት
ሥላሴሁ ለአምላክነ።»

መለኮት በአብ እንደሚዋሐድ በሃይማኖት እንመን። ይኸውም ወልድ ከአብ
እንደሚወለድ መንፈስ ቅዱስም ከአብ ወተቶአልና ነው። አንዱ ከሁለተኛው
ሁለተኛውም ከሦስተኛው ሳይቀዳደሙ፣ ወልድ ከአብ በመወለድ፣ መንፈስ ቅዱስም
ከአብ በመውጣት የአምላካችን የሦስትነቱ መለኮት ይዋሐዳል። ሲል ያብራራው
በጥንቃቄ ማስተዋል የሚገባ ነው። ሃ. አበው ባስልዮስ ዘቂሣር ገጽ 17 ክፍል
ቁጥር 6።

ስለዚህ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ በመውጣት ወይም በጸአት አንድ ሆነው
ወይም መገኘታቸው የሚችሉትን ማሳሰቢያ ለማድረግ የሚችሉትን አንድነት
/መውጣት/ አንድነት ማሳሰቢያ ለማድረግ የሚችሉትን አንድነት ማሳሰቢያ ለማድረግ

የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ አወጣጥ ልዩ ትርጉም አለው። ነገር ግን
የወልድና የመንፈስ ቅዱስ በጸአት /በመውጣት/ ከተገናኙ ዘንድ በአወጣጥም ረገድ
አንድ ናቸው? ወይም አወጣጣቸው አንድ ዓይነት ነው? ብንል፣ አስቀድመን
የአወጣጣቸውን ሁኔታ /ኩነት/ በገለጽንባቸው ምሳሌዎች የተነገረውን ዘንግተናል
ፀያም ልብ ሳንለው አልፈናል እንደሚለት ይሆናል።

መቼም ቢሆን፣ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣት /የወልድና የመንፈስ
ቅዱስ ጸአት/ በአወጣጡ ሁኔታ /ኩነት/ አንድ ዓይነት እንዳልነበረ ብናስታውስና
በሳሰላስል ልናገኘው እንችላለንና ነው።

1ኛ፣ በቀላሉ ከነገረ ነፍስ በወሰደው ምሳሌ የወልድ ጸአት /አወጣጥ/ ቃል
ከሌለ እንደወጣ የመንፈስ ቅዱስም ጸአት /አወጣጥ/፣ እስትንፋስ ከሌለ እንደሚወጣ
ተደርጎ መገለጹን።

2ኛ፣ ከፀሐይ ወይም ከመብራት በተወሰደው ምሳሌም፡- የወልድ ጸአት /አወጣጥ/
የሌለ ወይም ነጸብራቅ ከፀሐይ ከበብ ወይም ብርሃን ከመብራት እንደሚፈነጥቅ
አወጣጥ፣ የመንፈስ ቅዱስም ጸአት /አወጣጥ/ ሙቀት ወይም ግለት ከፀሐይ
እንደሚወጣ አወጣጥ ተደርጎ መገለጹን።

3ኛ፣ ከእሳት በተወሰደው ምሳሌም፣ የወልድ ተረክቦ /መገኘት/ ወይም ጸአት
/አወጣጥ/፣ ነበልባል ከእሳት እንደሚገኝ፣ የመንፈስ ቅዱስ ተረክቦም /መገኘትም/
አለት /አወጣጥም/፣ ዋዕይ /ትኩሳት/ እንደሚገኝ ተደርጎ መገለጹን እናስታውሳለን።

4ኛ፣ ከውኃ በተጠቀሰው ምሳሌ የወልድ ተረክቦ /ጸአት/ ወይም አወጣጥ ርጥበት
ከውኃ እንደሚገኝ፣ መንፈስ ቅዱስም ተረክቦ /መገኘት/ ወይም አወጣጥ፣ ሁከት
/ለመርጋት/ ከውኃ እንደሚገኝ ተደርጎ መገለጹን አይተናል።

እነሆም በዚህ ሁሉ አንድ በአንድ ትምህርቱን ከተከታተልን ከምሳሌዎቹ የታየው
የአወጣጥ /የተረክቦ/ ሁኔታ የተለያየ እንጂ፣ አንድ ዓይነት እንዳልሆነ ልንገነዘብ
እንችላለን።

እንግዲህ ጸአት በሳቢ ዘር አቋም ሲነገር፣ የሚያሳየው ምሥጢር አንቀጽ
በሚሰጠው የዘይቤው ገለጻም «ቃል ተነገረ፤ እስትንፋስ ተተነፈሰ» ተብሎ በተለያየ
አቋም መነገሩ ዐረፍተ ነገሮቹም የየራስ መሆናቸው ሲታይ፣ የቃልና የእስትንፋስ
አወጣጥ እየቅል መሆኑን እንደሚያስገነዝብ የታወቀ ነው። ዳግም በፀዳልና /በነጸብራቅ/
በሙቀት መካከል የአወጣጥ ልዩነት እንዳለ ይታያል።

ለምሳሌ፡- «ፀሐይ በኃይል ይታያል» ተብሎ ሲነገር፣ ስለ ብርሃን አወጣጥ
የተነገረ መሆኑን፣ «ፀሐይ በኃይል ይታያል» ተብሎ ሲነገር ግን፣ ስለ ሙቀት /ስለ
ግለቱ/ ተረክቦ /መገኘት/ ወይም አወጣጥ የተነገረ መሆኑን፣ ዘይቤው እየለየ ያስረዳል
ራዕ. 1፥16። ራዕ. 16፥8።

እንዲሁም በነበልባልና በዋዕይ መካከል የአወጣጥ ልዩነት እንደሚታይ ግልፅ
የሆነውን ማሳሰቢያ ለማድረግ የሚችሉትን ማሳሰቢያ ለማድረግ የሚችሉትን አንድነት
/መውጣት/ አንድነት ማሳሰቢያ ለማድረግ የሚችሉትን አንድነት ማሳሰቢያ ለማድረግ

እነሆም የወልድ ጸአት ከአብ መሆኑን፤ የመንፈስ ቅዱስንም ጸአት ከአብ መሆኑን ቅዱስ መጽሐፍ አረጋግጦ ገልጸዋል። ዮሐ. 16፥28። ም. 15፥26።

ከዚህም መሠረት ጸአት /መውጣት/ የሚል ቃል ከአብ የወጡትን /መገኘት/ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን የሚያስተባብር ሆኖ ተገኝቶአል ማለት ነው።

እንግዲህ ጸአት /መውጣት/ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን የሚያስተባብር ከሆነ ዘንድ፤ የቃልና የእስትንፋስ ከዊንም ጭምር ምንም ልዩነት በማያሳይ ሁኔታ ዘንድ ይወሰናል።

የሁለቱም አወጣጥ አንድ ዓይነት ፍቺና ምሥጢር ያዘለ ነው ለማለት ያስገላል። «/መውጣት/ የቃልና የእስትንፋስ ከዊን ሳይለይ አጠቃሎ አንድ ፍቺ አድርጎ በማለት ይወሰናል?» የሚል ጥያቄ ይኖራል።

በእውነቱ ይህን ጥያቄ ሊያስከትል የቻለ ስለ ጸአት /መውጣት/ የተነሳው ጠላት ገለጻ በአንድ መንገድ ወይም መልክ በመውሰዱ ነው። ሆኖም እንደዚህ አይደለም። የአባባሉን ፈሊጥ ጠንቅቆና ለይቶ ማወቅ ይገባል።

ርግጥ ነው፤ ጸአት ሲባል ቃልና እስትንፋስ ከምንጫቸው /ከመገኛቸው/ ከአብ በአንድ ህልውና መኖራቸውን ከአንድ መለኮተ አብ ወይም ከባሕርይ መገኘታቸውን ይህም ማለት ተረክቦአቸውን በሚያሳይ ሁኔታ ሲነገር፤ አነጋገሩ ሁለቱን አገናኝቶአቸዋልና ነው።

በመሠረቱም የመለኮትን ተዋሕዶም ፀአቱ /መውጣት/ ነው ሊያብራራው የሚችል በምሥጢር ረገድም ቢሆን፤ ጸአት /መውጣት/ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ ከአብ ምንጭ መውጣትን ወይም ተረክቦን /መገኘትን/ ባያስገነዝብ ኖሮ፤ የታደሰ ሥላሴ ተዋሕዶተ መለኮትን ለመረዳት ባልተቻለም ነበር። ይህም ይታወቅ ዘንድ፤ ለ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሣርያ፡-

«ንእመን በሃይማኖት ከመ የትዋሕድ መለኮት በአብ እስመ አምላክ ተወልዶ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወዕክ እምኔሁ እንዘ ኢይቀድም አሐዱ እም ካልዑ ወከለዎ እምሳልሱ ወበልደተ ወልድ ወጸአተ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ይትዋሐድ መለኮት ሥላሴሁ ለአምላክነ።»

መለኮት በአብ እንደሚዋሐድ በሃይማኖት እንመን። ይኸውም ወልድ ከአብ እንደሚወለድ መንፈስ ቅዱስም ከአብ ወጥቶአልና ነው። አንዱ ከሁለቱም ሁለተኛውም ከምስተኛው ሳይቀዳደሙ፤ ወልድ ከአብ በመወለድ፤ መንፈስ ቅዱስም ከአብ በመውጣት የአምላካችን የሦስትነቱ መለኮት ይዋሐዳል።» ሲል ያብራራው ጠንቃቄ ማስተዋል የሚገባ ነው። ሃ. አበው ባስልዮስ ዘቂሣር ገጽ 17 ከኅላ ሩጥር 6።

ስለዚህ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ በመውጣት ወይም በጸአት አንድ ሆኖ ማሳየታቸውን ወይም መገኛታቸውን በባሕርይ መለኮት ያላቸውን አንድነት አስገንዝቦአል። እንዲሁም ከሆነ የጸአት /መውጣት/ አቋም በዚህ ሁኔታ ላይ የጠበጠው ቁም ነገር ላቅ ያለ መሆኑን በጭምትነት መመዘኛነት ማሳየት ይቻላል።

የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ አወጣጥ ልዩ ትርጉም አለው። ነገር ግን የወልድና የመንፈስ ቅዱስ በጸአት /በመውጣት/ ከተገናኙ ዘንድ በአወጣጥም ረገድ ለገድ ናቸው? ወይም አወጣጣቸው አንድ ዓይነት ነው? ብንል፤ አስቀድመን አወጣጣቸውን ሁኔታ /ኩነት/ በገለጽገባቸው ምሳሌዎች የተነገረውን ዘንግተናል ፀያም ልብ ሳንለው አልፈናል እንደማለት ይሆናል።

መቼም ቢሆን፤ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣት /የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ጸአት/ በአወጣጡ ሁኔታ /ኩነት/ አንድ ዓይነት እንዳልነበረ ብናስታውስና ጭሰላሳል ልናገኘው እንችላለንና ነው።

1ኛ፤ በቀላሉ ከነገረ ነፍስ በወሰድነው ምሳሌ የወልድ ጸአት / አወጣጥ/ ቃል ልብ እንደወጣ የመንፈስ ቅዱስም ጸአት /አወጣጥ/፤ እስትንፋስ ከልብ እንደሚወጣ የደርጎ መገለጹን።

2ኛ፤ ከፀሐይ ወይም ከመብራት በተወሰደው ምሳሌም፡- የወልድ ጸአት /አወጣጥ/ ፀሐይ ወይም ነጸብራቅ ከፀሐይ ከበብ ወይም ብርሃን ከመብራት እንደሚፈነጥቅ አወጣጥ፤ የመንፈስ ቅዱስም ጸአት /አወጣጥ/ ሙቀት ወይም ግለት ከፀሐይ እንደሚወጣ አወጣጥ ተደርጎ መገለጹን።

3ኛ፤ ከእሳት በተወሰደው ምሳሌም፤ የወልድ ተረክቦ /መገኘት/ ወይም ጸአት /አወጣጥ/፤ ነበልባል ከእሳት እንደሚገኝ፤ የመንፈስ ቅዱስ ተረክቦም /መገኘትም/ ልላት /አወጣጥም/፤ ዋዕይ /ትኩሳት እንደሚገኝ ተደርጎ መገለጹን እናስታውሳለን።

4ኛ፤ ከውኃ በተጠቀሰው ምሳሌ የወልድ ተረክቦ /ጸአት/ ወይም አወጣጥ ርጥበት ከውኃ እንደሚገኝ፤ መንፈስ ቅዱስም ተረክቦ /መገኘት/ ወይም አወጣጥ፤ ሁከት /ለለመርጋት/ ከውኃ እንደሚገኝ ተደርጎ መገለጡን አይተናል።

እነሆም በዚህ ሁሉ አንድ በአንድ ትምህርቱን ከተከታተልን ከምሳሌዎቹ የታየው የአወጣጥ /የተረክቦ/ ሁኔታ የተለያየ እንጂ፤ አንድ ዓይነት እንዳልሆነ ልንገነዘብ እንችላለን።

እንግዲህ ጸአት በሳቢ ዘር አቋም ሲነገር፤ የሚያሳየው ምሥጢር አንቀጹ በሚሰጠው የዘይቤው ገለጻም «ቃል ተነገረ፤ እስትንፋስ ተተነፈሰ» ተብሎ በተለያየ አቋም መነገሩ ዐረፍተ ነገሮቹም የየራስ መሆናቸው ሲታይ፤ የቃልና የእስትንፋስ አወጣጥ እየቅል መሆኑን እንደሚያስገነዝብ የታወቀ ነው። ዳግም በፀዳልና /በነጸብራቅ/ በሙቀት መካከል የአወጣጥ ልዩነት እንዳለ ይታያል።

ለምሳሌ፡- «ፀሐይ በኃይል ያታባራለች» ተብሎ ሲነገር፤ ስለ ብርሃን አወጣጥ የተነገረ መሆኑን፤ «ፀሐይ በኃይል ያቃጥላል» ተብሎ ሲነገር ግን፤ ስለ ሙቀት /ስለ ግለቱ/ ተረክቦ /መገኘት/ ወይም አወጣጥ የተነገረ መሆኑን፤ ዘይቤው እየለየ ያስረዳል። ራዕ. 1፥16። ራዕ. 16፥8።

እንዲሁም በነበልባልና በዋዕይ መካከል የአወጣጥ ልዩነት እንደሚታይ ግልጽ የሆነውን ማሳየት ይቻላል። «እሳቱ ይንበለበላል» ተብሎ በሚነገር ጊዜ፤ ለውኃ ላይ የተሰማረው ልዩነት ማሳየት ይቻላል። ኢሳ. 10፥17።

ይኸውም፡- የርጥበቱ ጠባይዕ ከጥርካታ ውጪ መሆኑን ሲያሳይ፤ ሆኖ ያለመርጋት ጠባይዕን ያሳያል።

በሌላ አቀራረብ እንደገና አተኮረን ብንመለከት፤ ቃል ስንልና እስትንፋስ ስንል ከአንድ የባሕርይ ምንጭ ከመለከተ አብ ይውጡ እንጂ ከአወጣጣቸው /ከተረከበላቸው/ ብቻ ሳይሆን፤ ከኩነታት ስሞቻቸውም የተለያዩ ኩነት /አቋም/ መታየቱ ግልጽ ነው። ይኸውም «ቃል ቃል ነው፤ እስትንፋስም እስትንፋስ ነው»።

ስለዚህ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጡበትን የዐላጣጥ /የመውጣታቸውን/ ሁኔታ ስንናገር፤ በአንድ በኩል የባሕርይ ተረከቦን /መነሻ/ በሚመለከት ሁኔታ «ጸአት/መውጣት/» በሚል ቃል ስንጠቀም፤ በሌላ በኩል ደግሞ አወጣጥን በሚመለከት ረገድ ከምሳሌዎቹ እንኳ የተለያዩ ይዘታ መኖሩን ትዕይንት ተረድተን አድረናል ማለት ነው።

ታዲያ፤ እንዲህ ከሆነ፤ ለይተን ለመግለጽ የምንችለው እንደምን ባለው ሁኔታ ነው? የሚል ጥያቄ ይኖራል። በእውነቱ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ኩነታዊን አወጣጥ በሚመለከት ረገድ መሠረት ተከትለው ቀጥታ በሚነገሩ ቃላት እንድንጠቀም ስንችል አስፈላጊ ሆኖ የተገኘ ስለዚህ ነው።

ምዕራፍ ሃያ አንድ ።

የሥርዓተ ተሰምዖ ትምህርታዊ አቋም።

ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ የሚወጡበትን አወጣጥ በሚመለከት ሁኔታ ለአወጣጣቸው በሚመጥን ረገድ፤ የአወጣጡን ኩነታዊ አቋም እንደሚገልጹ ሊያስተማምኑ የሚችሉ የተለያዩ ሁለት ቃላት አሉ።

እነዚህም፡- የነገረ መለኮትን ምስጢር ተሸክመው በሐዲስ ኪዳን ለሚገለጹ እሙን አዎንታ፤ ምሳሌንና ትንቢትን አገለገለው በብሉይ ኪዳን የተነገሩ ቃላት ናቸው።

እነርሱም ቃላት «ሠርቅና ሠርዕ» ይባላሉ። የተጠቀሱት ቃላት በትላላቅ መጻሕፍት የተመሠረቱበትን አቋም በቅድሚያ መመልከት ይጠቅማል።

ይኸውም በየረድፉ ለመግለጽ ያመች ዘንድ በየተራ እናቀርባቸዋለን።

ሀ፤ ሠርቅ፡-

«ሠርቅ» የፀሐይ መውጣት፤ የፀሐይ ፀዳል ወይም ነጸብራቅ ከፀሐይ መፍለቅ በፀሐይ በጮራ በመብራትና በብርሃን ያለውን ፀአታዊ አገባብ /አወጣጥ/ ወይም ተረከቦ /እያመለከተ የሚነገር ቃል ነው።

የፀዳል ወይም የነጸብራቅ መፍለቅን ሲያመለክት፡- «በጽሐ ብርሃንኪ ወስብሐተ ግዚአብሔር ሠረቀ ላዕሌኪ፡- ብርሃንሽ ይወጣ ጀመረ፤ የእግዚአብሔርም ክብር እንባርቆልሻል» ይላል ኢሳ. 60፥1።

እንዲሁም፡- «ወሠረቀ ከመ ያርእዮሙ ብርሃኖ ለእለ ይነብሩ ውስተ ጽልመት ያሉላሎተ ሞት»።

«በጨለማና በሞት ጥላ ለሚኖሩ ብርሃኑን ይገልጥላቸው ዘንድ ወጣላቸው።» ይላል። ኢሳ. 9፥2። ሉቃ. 1፥79።

ይህም የባሕርይ ጸአትን /አወጣጥን/ እያመለከተ በአወጣጡ ይዘታ «የክብር ብርሃን ወይም ነጸብራቅ» ተብሎ የተነገረለት የወልድን ተረከቦ /መገኘት/ የሚያሳይ ነው።

ይህም ማለት ጥቅሶቹ የሚያመለክቱት ወልድ ከመገኛው ከአብ እንዴት እንደጸባረቀና ሲያንጸባርቅም በህልውና ረገድ ብርሃን ዘእምብርሃን እንደሆነ ነው።

እነሆም «ሠርቅ፤ /እርሱም ነጸብራቅ ወይም ብልጭታ/» ምሳሌንና ትንቢትን ለገለጹ እስከ ሐዲስ ኪዳን መግለጽ መቆየቱ በዚህ ይታያል።

ለ፤ ሠርዕ ፡-

«ሠርዕ ተብሎ ስለ ተነገረውም ቃል መነሻ ከቅዱሳት መጻሕፍት እንመለከታለን። ሠርዕ ሲባል፤ የቅጠል፤ የልምላሜ፤ የአበባ፤ የቀጥቋጥ፤ ከግንድ ወይም ከሥር መውጣትን ከጫፍ ከቅርንጫፍ መቁጥቁጥን፤ ማፈጥፈጥን ወይም መለምለምን ዳግም ጥም፤ የፍላት መትነንን ሲያስገነዝብ የሚነገር ቃል ነው።

«ከግንድ፤ ከሥር ስለ መውጣት ስለ ማቁጥቁጥ፡-»

«ወይሠርዕ ሥርዎሙ ለእለ ተርፉ በይሁዳ ወይፈሪ ዘርዎሙ፡- በይሁዳ ለሚቀሩ ሥራቸው ያቁጠቀጣል ዘራቸውም ያፈራል።» ተብሎ ተነግሮአል። ኢሳ. 37፥31።

«ከቅርንጫፍ ከዘንግ ወይም ከበትር ሠርዕ ሲገኝ፡-» «ወናሁ ሠረፀት በትረ አሮን እንተ ሌዊ አውፀአት ቁጽለ ወጸገየት ጽጌ ወፈረየት ከርከዕ፡- እነሆም ለሌዊ ቤት የሆነች የሌሮን በትር አቁጠቁጠች፤ ቅጠልንም አወጣች፤ አበባንም አበበች፤ ለውዝንም ለፈራች።» ተብሎ ተነግሮአል። ዘጉል. 17፥4፤8።

የአበባም አወጣጥ /ማበብ/ ሠርዕ ተብሎአል።

«ወይሠርዕ ከመ ጽጌ ወይጸንዕ ሥረዊሁ፡- እንደ አበባም ይወጣል ሥሩም ይጸናል።» ተብሎ ተነግሮአል። ሆሴዕ 14፥6።

ሥጋም ሲፋፋና ከክሳቱ ሲለመልም ሠርዕ ይባላል፡-

«ወሠረዕ ሥጋየ፡- ለመለመ /ፋፋ/» ይላል። መዝ. 27፥7።

እነሆም ሠርዕ በሐዲስ ኪዳን ለሚገለጹ ምስጢሩ የባሕርይ ጸአት ሆኖ ያለ መለየት እንደሆነ ይታያል።

«ተወለደ ወይም ልደት» በሚል ዘይቤያዊ አነጋገር የሕሊናን ልደት እንዳየን ሀላፊ እንደዚሁም የቃልንም ልደት ሲነገርበት እናገኛለን።

2፥ ልደት ቃል ሲገለጽበት።

ይኸውም ወንጌላዊ የሐንሰ፡- «ወውእቱ ቃል ኅብ እግዚአብሔር ሀለው። ቃል በእግዚአብሔር ዘንድ ነበረ።» ሲል የጻፈውን፥ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ መሠረት አደገ በምዕማዳ ላይ፡-

«ወፈድፋደስ ውእቱ ነባቢ ሀላዊ ወእጅ ይትበሀል ኢተወልደ፡- ይልቀገሰ በእግዚአብሔር ሀልውና ነባቢ /ቃል/ ሲሆን አልተወለደም ለማለት እንዴት ይቻላል/ ብሎ ቃልነቱና /ነባቢነቱ/ የሀልውናው ተረክቦ ሆኖ «ተወለደ» እንደሚሆነው አብራራቶ አስረድቶአል።» ዮሐ. 1፥1። ሃ አበው አትናቴዎስ ገጽ 75 ክፍል 4 ተሳገጠ 10።

ይህም፡- «ወልድ ዋሕድ ዘሀሎ ውስተ ሕፅነ አቡሁ ውእቱ ነገረነ፡- በአባቱ እቅድ ያለ አንዲያ ልጁ እርሱ «ነገረን» በሚል ንባብ ይበልጥ ጉልቶ ሊታይ ይችላል።» ዮሐ. 1፥18።

ከሊቃውንት ወገን ቴዎዶሮስ ዘዕንቁራም፡- «ወአንተሂ ለቃልከ ዘይትወለድ እምልብከ»... ሀልው ውስቴትክ ተወሊዶ እምልብከ። አንተ ብያ ከልብህ የሚወለድ ቃል... ከልብህ ተወልዶ በአንተ ውስጥ ይኖራል።» ሲል የምሳሌውን ምዕማዳ አደላድሎ ካበቃ በኋላ፡-

«ወሆየንተ ልብ ዘገዡ ነአምሮ ለአብ ህየ፤ ወሆየንተ ቃል ዘገዡ ነአምሮ ለቃል እግዚአብሔር ከመ ቦቱ ሀላዊ... እስመ ወልድ ውእቱ ለአብ፡- ከዚህ በምናውቀው ልብ አብን እናውቀዋለን። ከዚህ በምናውቀው ቃልም የእግዚአብሔር ቃል ሀላዊ /ባሕርይ/ ያለው መሆኑን እናውቀዋለን... የአብ ልጅ ነውና።» ሲል ተናግሮአል። ሃይማ አበ ቴዎዶሮስ ገጽ 174 ክፍል 1 ቍጥር 10።

እነሆም ቴዎዶሮስ ቃል እግዚአብሔር ወልድ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ ተወላደ። በሚል ዘይቤ እንደዚህ አድርጎ ገልጾት እናገኛለን።

3፥ ልደት ቀጥታ «ወልድ» በሚል ስያሜ ሲነገር፡-

እንዲሁም ደግሞ፡- «ተወለደ ወይም ልደት» የሚል ዘይቤያዊ አነጋገር ወለድ «በቃልነቱ» የወጣበትን አወጣጥ ብቻ የሚተረጎም ሳይሆን፤ በብርሃን ምሳሌ የተወሰደውን የወልድን አወጣጥ የሚገልጽ ሆኖ ይገኛል።

ይኸውም ቴዎዶሮስ ዘዕንቁራ ወልድ ከአብ ስለ ወጣበት አወጣጥ በሚናገርበት ጊዜ፤ የብርሃንን አወጣጥ ለመግለጽ፤ ዘወትር በሚገሠሥበት «ሠረቀ /አንጻባረቀ/» ተብሎ በሚነገር ቃል ሳይጠቀም፤ ቀጥታ «ተወለደ» በሚል ኃይለ ቃል ጠቃሚ ምሥጢር ያቀርብልናል። ቃሉም፡-

«ወወልደ አብ ዋሕድ ይሰመይ ብርሃን እስመ ብርሃን ዘተወልደ እምብርሃን ኢይትበሀል ተወልደ እምድኅረ ብርሃን፤ አላ በጊዜ ዘኮነ ቦቱ ውእቱ ብርሃን ይትረከብ ብርሃን ዘተወልደ እምኔሁ። ወብርሃንኒ ያጤይቀከ አምሳሌሁ ለወልድ ዘውእቱ ሀለው ምስለ አብ በኩሉ ጊዜ፥ እምቅድመ ኩሉ ዓለም» www.ethiopianorthodox.org

ብርሃንም ከአስገኘው ብርሃን ጋር አብሮ ይገኛል። ምንግዜም ቢሆን ከእርሱ ጋር ህልው ነው። ብርሃንም በዘለዓለማዊነት ከዓለም ፍጥረት አስቀድሞ ከአብ ጋር ህልው ሆኖ ለሚኖር ለወልድ ምሳሌው መሆኑን ያስረዳሃል።» የሚል ነው። /ሃ አበ. ቴዎዶሮስ ገጽ 172 ክፍል 1 ቍጥር 10-11።

ዲዮናስዮስ ዘአንጾኪያ፡- «ወልድኒ ተወልደ እምአብ ከመ ብርሃን ዘእምብርሃን» ብሎአል። /ሃ አበ ገጽ 449 ቍጥር 3 ክፍል 1። እላይ እንዳየነው «ልደት ወይም ተወልደ» ተብሎ የሚነገር ቃል፡- «ሠርቅ ወይም «ሠረቀ ተብሎ ሲነገር፤ ወልድ ከአብ ስለ ወጣበት ባሕርያዊ አወጣጥ ሊገልጸው የሚችለውን ያህል እንደሚገልጽ ለመረዳት ያበቃል ይመስለኛል።

ከዚህ ግሥ ዘርና አንቀጽ በተያያዘ ሁኔታ የወጣው «ወልድ» የሚል ስያሜም ራሱን ችሎ ምሳሌን ሳይሻ፤ አብ ከሚያስኝ ስያሜ ጋር ግዕዝ ጠባይዕንና ባሕርይን ሊያሳይ በሚያስችል አቋም ኅብረት ወይም አንድነት እንዳለው ያስረዳልና።

ወንጌላዊ የሐንሰ፡- «ወርኢነ ስብሐቲሁ ከመ ስብሐተ አሐዱ ዋሕድ ለአቡሁ፡- እንድ ልጅ በአባቱ ዘንድ እንዳለው ክብር የሆነውን ክብሩን አየን።» ሲል የተናገረውን በቅድሚያ እንመልከት።

ምዕራፍ ሃያ ሦስት።

አንዱ ልጅ በአባቱ ዘንድ እንዳለው ክብር የሆነውን ክብሩን አየን።

ይህ ጥቅስ ያዘለውን ኃይለ ቃል በጥንቃቄ መርምሮ ማወቅ የተገባ ነው። ሊቀ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቂሃርያ ይህን ቃል በሚተረጎምበት ጊዜ፤ «ዝንቱ ውእቱ ዘተወልደ እምአብ እስመ ወልድ ዋሕድ ኅቡረ ሀላዊ በመለኮት ውእቱ፤ ወቦቱ ኩሉ ዘአቡሁ። እስመ ወልድ ዋሕድ ውእቱ ወኩሉ ቦቱ ኮነ። ወአልቦ ዘይትከፈል ምንትኒ ማዕከሉሁ ወማዕከለ አቡሁ። ወዝንቱ ስም ዘውእቱ ወልድ ያጤይቅ ኅብረተ ሀላዌሆመ። እስመ ወልድ ውእቱ ወኢኮነ ፍጡረ ወኢተፈጥረ በትእዛዝ።-»

ከአብ የተወለደ እርሱ ነው። እርሱ ወልድ ዋሕድ /ተቀዳሚ ተከታይ/ የሌለው በመለኮት የባሕርይ አንድነት ያለው ነውና። የአባቱ ሁሉ ገንዘቡ ነው። አንዲያ ልጅ /ተቀዳሚና ተከታይ የሌለው ልጅ/ ነውና። ሁሉም በእርሱ ሆኖአልና፤ በእርሱና በአባቱ መካከል የሚለይ ምንም ነገር የለም። ይህም ስም እርሱም ወልድ የመባል ስም የባሕርያቸውን አንድነት ያስረዳል። ከእርሱ የተወለደ ልጁ ነውና። ፍጡር አይደለም። በትእዛዝም የተፈጠረ አይደለም።» ሲል ተንትኖ ገልጾታል። ሃ አበ ባስልዮስ ዘቂሃርያ ገጽ 113፥ ክፍል 4 ቍጥር 31፤32።

ሊቀ የቆድሮስ ኤጲስ ቆጶስ ኤጲፋንዮስም፡- መወለድ የባሕርይ አወጣጥን ይዞታ መሆኑን ቀጥሎ ባለው አቀራረብ ገልጾአል።

አኮ ዘንወልዶ። ንሕነሂ ለዘንወልዶ አኮ ዘንፈጥሮ፣ ወዘኒ ዘንፈጥሮ አኮ ዘንወልዶ፣ ንሕነሂ ፍጡራን ወዘሂ ንወልዶሙ ዓዲ ፍጡራን እሙንተሂ። ወእግዚአብሔር ልብ ዘኢተፈጥረ፣ ወአኮ ልደቱ እምአብ ፍጡር። ወኢሊሊሁ ፍጡር። ወእመስ እምደብ ተፈጥሮቱ ተወልደ፣ እርቱ ተፈጥረ ቅድመ ወካዕበ እምድጎረዝ ተወልደ።»

እርሱ ራሱ የተወለደ ሲሆን እንዴት ተፈጠረ ሊባል ይቻላል? ቢፈጠርስ ሃብ ባልተወለደም ነበር። እርሱ ቀዳማዊ ሲሆን፣ እንዴት ይፈጠራል? እኛ እንኳ የምንወልደውን የምንፈጥረው አይደለንም። የምንሠራውንም /የምንፈጥረውንም/ የምንወልደው አይደለም። መቼም እኛ ፍጡራን ነን። የምንወልዳቸው ደግሞ ፍጡራን ናቸው። እግዚአብሔር ቃል ግን ያልተፈጠረ ነው። ልደቱም /መወለዱም/ ፍጡራን ከሚሆን አባት አይደለም። ራሱም ፍጡር አይደለም። እንዲያስ ከመፈጠሩ በኋላ ከተወለደ፣ አስቀድሞ እንዴት ተፈጠረ ሊባል ይቻላል? ከዚያ በኋላስ እንደነሳ ተወለደ? ለማለት እንዴት ይቻላል?» ብሎአል።

እነሆም ሊቁ ኤጲፋንዮስ በዚሁ ሐተታ መወለድ የባሕርይ አወጣጥን ያዘ/ ሊገልጽ መቻሉን ከማስረዳቱ በላይ፣ ወልድ ከአብ የተወለደበት ቀዳማዊን/ ዘለዓለማዊነት ያለው የባሕርይ ልደት ሆኖ፣ «መፈጠር» ከሚል ቃል ጋር ፈለግ የማይገናኝና የራቀ የማይሰማ ማሆኑን አስገንዝቦአል። ሃ አበ ኤጲፋ 186 ክፍል 18፣ 19።

በዚህ ጉን ሐዋርያ ጳውሎስ «ነገረን በወልዱ፡- በልጁ ነገረን» ያለውንና፡- «ለሙ» እመላእክቲሁ ይቤሎ ወልድየ አንተ። ከመላእክትስ አንተ ልጅ ነህ ያለው ማንን ነው! እንዲሁም፡-

«ወበእንተ ወልዱስ ይቤ መንበርከ እግዚአ ለዓለመ ዓለም፡- ስለ ልጁ ግን እሞላዝ ሆይ፣ ዙፋንህ ለዘለዓለም ነው ብሎአል» ሲል የተናገረውን ዮሐንስ አፈ ወዛቆ በተረጎመበት ጊዜ፣ የሚከተለውን ምሥጢር አብራርቶአል። ዕብ. 1፣ 2፣ 5፣ 11።

«እስመ ብሂላ ወልድ ይኤምር ኅበ ግዕዝ ጠባይዕ ወከዊነ ዘመድ፡- «ወልድ /ልጅ/ የሚል ስያሜ ግዕዝ ጠባይዕንና የባሕርይ ተዘምዶን ያመለክታል። ሲል ተናገሮ በዚህ ምዕማድ ላይ፡-

«ሶበስ ኢኮነ ወልደ ዘበአማን፣ እምኢአዲሪዮ ምስሌሁ በክልዲ ፍና በግዕዝ ጠባይ ወበባሕርይ አላ እምይቤ ፈጠሮ አሐዱ ለካላው።»

በእውነት ልጅስ ባይሆን ኖሮ፣ ከራሱ ጋር በሁለቱም መንገድ ይኸውም ለገላ ሁለተኛውን ፈጠረው ሲል በተናገረ ነበር።

ዳግም «ሶበስ ኢኮነ ወልዱ ዘበአማን እምኢተናገረ በእንተ ባሕርያት ወክብሮ»

እውነተኛ /የባሕርይ/ ልጅስ ባይሆን ኖሮ፣ ስለ ባሕርይ ግብራትና ስለ ክብራት ባልተናገረም ነበር» እያለ የወልድ ልደት ባሕርያዊ መሆኑን ተንትኖ አስረድቶለላል /ድርሳን ዘዮሐንስ አፈ ወርቅ ገጽ 4 ክፍል 1 ቁጥር 47።

ያንተ ልጅ እንኳ ከአንዱ ከባሕርይህ ምንጭ ተገኘቶ ልጅ ሆኖሃል። ይህም ነገር የአባትና የልጅ አንድ ባሕርይ መሆን ይገልጻል። በዚሁ መሠረትም ከአብ የተወለደ ወልድ አብ አንዲያ ልጅ እንደሆነ እንናገራለን።... ይህን ስም እርሱም «ወልድ» ከአብ ጋር አንድ ባሕርይ መሆኑን እንገባርሃለን፣ እናስገንዝብህማለን።» ሲል አስረዳ። ሃ. አበ. ቴዎዶሮስ ገጽ 172 ክፍል 1 ቁጥር 7።

ዮሐንስ አፈ ወርቅ «እስመ አብ ለእመ ይሰመይ አበ በእንተ አብናሁ፣ ከማሁ ይደሉ ይሰመይ ዘወዕአ እምኔሁ በከዊነ ወልድ ወልድ፡-

አብ ስለ አብነቱ አብ ተብሎ እንደሚጠራ ሁሉ፣ እንዲሁም ልጅ በመሆን ከእርሱ የወጣውም «ወልድ /ልጅ/» ተብሎ እንዲጠራ አገባብ ነው። ሲል ተናገረ። /ድርሳን ዘዮ አፈ ወርቅ ገጽ 32 ቁጥር 19።

ሠለስቱ ምእትም፡- «ወኢይትከህል የሁሉ አብ ዘመነ እንበለ ወልዱ አብ ያለወልድ /ያለ ልጁ/ ሊኖር የማይቻል ነው» ሲሉ የተናገሩን ከዚህ የተነሳ ነው። /ሃ. አበ ገጽ 62 ም. 19 ቁጥር 19።

ከዚህ በፊት ወደ ተመለከትነው መለስ ብለን ከመጽሐፈ ምሳሌ ባንር ወደ ተናገረው ሃይነ ልቡናችንን ብናቀና፡-

«መኑ ስሙ ወመኑ ስሙ ወልዱ፤ ስሙ ማነው የልጁስ ስም ማን ነው?» የሚለውን ቃል እናያለን። ይህ ጥቅስ በታተተ ጊዜ፣ የልጁ ስም ቀጥታ ተጠርቶ ከመገኘቱ የተነሳ፣ ለልጅ አባት እንዳለው ለመጠቀም ለማመልከት እንዳስቻለ፣ እንዲሁም «ስሙ ማነው?» የተባለው የልጁ አባት እንደሆነ አቅርቦ ማስገንዘቡን ልናስታውስ እንችላለን። ምሳሌ 30፣ 4። ራዕ. 14፣ 1።

ይህም ጥቆማ ወይም ማመልከት የተደበቀውን ምሥጢር የሚያስጨብጥ ከትምህርተ መለኮት መመሪያዎች አንዱ መሆኑን መገንዘብ ተገቢ ነው።

ለምሳሌ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለሕዝብ አይሁድ፡- «ኢኪያየ ተአምሩ ወኢአቡየ ሶበስ ኪያየ አእመርከሙ እምአእመርከም ለአቡየሂ፡-

እኔን አታውቁ አባቴንም አታውቁ፤ እኔንስ ብታውቁ ኖሮ አባቴንም ደግሞ ባወቃችው ነበር» ሲል በገለጸው የትምህርተ መለኮት ማስገንዘቢያ ተረጋግጦአል። ዮሐ. 8፣ 19።

እነሆም ባስልዮስ ዘቂሣርያ «ይህም ስም እርሱም «ወልድ» የመባል ስም፣ የአብና የወልድ የባሕርያቸውን አንድነት ያስረዳል። ከእርሱ የተወለደ ልጁ ነውና» ሲል ጎላ እድርጎ እንደተናገረ፣ የልጁ ስም ሲታወቅ፣ የአብ ስም ይታወቃል። የአብ ስምም ሲታወቅ፣ የልጁ ስም ይታወቃል። አብ ያለ ልጁ ልጁም ያለ አብ አይኖርምና ነው። ሃ አበ ባስል ዘቂሣርያ ገጽ 113 ክፍል 4 ቁጥር 32።

ይልቁንም በዮሐንስ ራዕይ ባንር በተናገረው አንጻር፡- «እለ ጽሑፍ ውስተ በግምባራቸው ስሙና የአባቴ ስም የተጻፈባቸው»

«ወልድኒ ኢኮነ ካልዐ አምላክ፤ ወባሕቱ ቃለ እግዚአብሔር ዋሕድ ባሕቱ ወለሊሁ ይትአመር በአብ፤ በከመ ይትአመር አብ በወልድ፡- ወልድ ሌላ አምላክ አይደለም። ተቀዳሚና ተከታይ የሌለው አንዱ የእግዚአብሔር ቃል ነው። እነሆም አብ በወልድ እንደሚታወቅ ሁሉ እርሱ ራሱም በአብ ይታወቃል።» ሲል እያብራራ ተናግሮአል። ሃ አበው ገብርኤል ዘእስክንድርያ ገጽ 412 ክፍል 1 ቍጥር 5።

ይህን የተባለውን ሁሉ በማወቅና በማጠናቀቅ፡- «መኑ ስመ አቡሁ ወመኑ ስመ ወልድ፡- የአባቱ ስም ማነው? የልጁ ስም ማነው?» በማለት የሁለቱንም ስሞች አገዳሪ ላይ በማቅረብ የተናገሩ ሊቃውንት አሉ። ቅዳሴ ዘዮ አፈ ወርቅ ገጽ 161 ቍጥር 112።

ምክንያቱም ጌታችን እንደተናገረው «ወልድን» ካወቀ አብን ማወቅ፡ አብን ካወቀ ልጁን ማወቅ ባሕርያዊ መክሥት መሆኑን ከመረዳታቸው የተነሣ ነው። ምሳ. 30፡4። ራዕይ 14፡1። ዮሐ. 8፡19።

እነሆም የእግዚአብሔር ቃል ከአብ የወጣበት አወጣጥ ወይም ተረክቦ ሠርቅ/ /ፀዳል/ «ሠረቀ/አንጸባረቀ/» በሚል ዘይቤያዊ ቃል ብቻ ሳይሆን፤ «ተወለደ፤ ልደት፤ ወልድ» በሚሉ ዘይቤያዊ ቃላት ሊገለጹ መቻሉን፤ ይልቁንም «ወልድ» የሚል ስም «አብ» ከሚል ስም ጋር ሳይለይ የባሕርይ አንድነትን እያስገነዘበ ቅዳሜ ተከተል የሌለበት ዘላለምነትን ሊያሳየን መብቃቱን ተገነዘብን።

ይህም ሁሉ ኒቅያ ላይ በተሰበሰቡ አበው በ318 የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንት።

«ወልድ አብ ዋሕድ ዘህልው ምስሌሁ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ብርሃን ዘእምብርሃን አምላክ ዘእምአምላክ ዘተወልደ ወአኮ ዘተገብረ። ዓለም ሳይፈጠር ከእርሱ ጋር የነበረ የአብ አንዲያ ልጅ ከብርሃን የተገኘ ብርሃን ከእውነተኛ አምላክ የተገኘ እውነተኛ አምላክ የተፈጠረ ያይደለ የተወለደ» በሚል መግለጫ ተወስኖና ጸደቀ በሃይማኖት ሥርዓት /በጸሎተ ሃይማኖት/ በመገኘት የሚታወስ ነው። ሃይ አበ ዘሰላሰት ምእት ገጽ 50 ም 18 ቍጥር 16-18።

አትናቴዎስ ሐዋርያዊም፡- ይህን ቃል ከሠለስቱ ምእት ጠቅሶ ምን ለመግለጽ አስበው እንደተናገሩ ሲያብራራ፡-

«ይቤሉ ዘንተ በእንተ ኅብረተ ህላዌ ወልድ ምስል አቡሁ፤ ወልድ፡- ከአባቱ ዘሰላሰው ኅብረታዊ የባሕርይ አንድነት ይህን ተናገሩ» ብሎአል።

ይኸውና «ልደት ወይም ተወለደ፤ ወይም ወልድ» የሚሉ ቃላት ቃለ እግዚአብሔር ወልድ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ ወይም ተረክቦ ፍጹም ባሕርያዊ መሆኑን አስገንዝበዋል።

በዚህም ብቻ ሳይሆን ወልድ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ከወጣበት አወጣጥ /ተረክቦ/ ልዩ አቋም ያለበት መሆኑን ገልጸው የሚያስረዱ የትምህርተ መለኮት አሥራው ቃላት ሆነው ተገኝተዋል። ይህም እየተከታተለው ከመጣነው ማስረጃ ጋር ከብሔራውያን ሊቃውንት ከተዘጋጀው መጽሐፈ ምዕላዩ ቀላልና ብርሀ በሆነ አገላለጽ የተጻፈውን አቅርቦን እንመለከታለን።

ጥያቄ፡- «እመቤ ዘይብል ለምንት ይሰመይ አብ ኮነ ተባይ ወልድ።» ሲሉ ለመንፈስ ቅዱስ፡- ንብሎ እስመ አውፅኦ ለወልድ በከዊነ ቃል ወላክቱ።

ንብሎ እስመ ወልድ ዘወፅኦ እምአብ በከዊነ ቃል። ወበ እንተገብ ይሰመይ ወልድ ወልድ ኅበ አብ። እመንፈስ ቅዱስስ እስመ ኢወፅኦ ዳዕሙ ቃሉ ውእቱ ዘወፅኦ እምአብ። ወበእንተገብ ኢይሰመይ ወልድ ኅበ መንፈስ ቅዱስ»።

ሐተታ፡- «ተሰምዮተ አብሂ አኮ በእንተ አውፅኦ ባሕቲቱ፤ አላ በእንተ አውፅኦት ቃለ። እመስ በእንተ አውፅኦ ባሕቲቱ ይሰመይ አበ እምተሰምየ አባሁ ለመንፈስ ቅዱስ እስመ አውፅኦ። ተሰምዮተ ወልድኒ አኮ በእንተ ጸአት ባሕቲቱ፤ አላ በእንተ ጸአት በከዊነ ቃል ውእቱ። እመስ በእንተ ጸአት ባሕቲቱ ይሰመይ ወልድ፤ መንፈስ ቅዱስኒ እምተሰምየ ወልድ እስመ ውእቱ ወፅኦ እምአብ»።

ጥያቄ፡- ስለምን አብ በወልድ ዘንድ አብ ይባላል? ስለምን በመንፈስ ቅዱስ አብ አይባልም? የሚል ይኖራል።

መልሱ፡- ወልድን በከዊነ ቃል ስላወጣው፤ በወልድ ዘንድ አብ ተብሎ ይጠራል። መንፈስ ቅዱስን ግን በከዊነ ቃል ስላወጣው በመንፈስ ቅዱስ ዘንድ አብ አይባልም።

ጥያቄ፡- ስለምን ወልድ በአብ ዘንድ ልጅ ይባላል? በመንፈስ ቅዱስ ዘንድስ ስለምን ልጅ አይባልም?

መልሱ፡- ወልድ እኮ ከአብ የወጣበት በከዊነ ቃል ነው። ስለዚህም በአብ ዘንድ ወልድ ተብሎ ይጠራል። ከመንፈስ ቅዱስ ግን አልወጣም። ነገር ግን ከአብ የወጣ ቃል ነውና ስለዚህ በመንፈስ ቅዱስ ዘንድ ልጅ አይባልም።

ሐተታ፡- አብ ተብሎ መጠራት በማውጣት ምክንያት ብቻ የተገኘ ስም አይደለም። ቃልን ማውጣቱ ሲታይ ብቻ ነው። ማውጣትን ብቻ በመመልከት አብ ተብሎ የሚጠራ ቢሆንም ከራሱ አውጥቶታልና የመንፈስ ቅዱስም አባት ሊባል በተቻለ ነበር። ነገር ግን እንዲህ አይደለም፡-

ዳግም ወልድ ተብሎ መጠራቱም መውጣቱን ብቻ ታይቶ የተሰጠው ስያሜ አይደለም። ነገር ግን መውጣቱ በከዊነ ቃል በመሆኑ ብቻ ነው። መውጣትን በማየት ብቻ ወልድ ተብሎ መጠራት የሚችል ቢሆን ኖሮማ፤ መንፈስ ቅዱስም ከአብ ወጥቶአልና፤ ልጅ ወይም ወልድ ተብሎ በተጠራ ነበር። ይህ ግን አልሆነም።» ምዕላዩ ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቱ ገጽ 18፡19።

እንደሚታወቀው ሁሉ ከደጋጎች የቤተ ክርስቲያን መምህራን መካከል «ሠረቀ፤ ተወለደ፤ ሠርቅ፤ ልደት ወይም ወልድ በሚያሰኙ ቃላት መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ልዩ ተረክቦ/ ለመግለጽ የሞከሩ ሆነ የተናገሩም ወይም የጻፉ አይገኙም። እንዲያውም ለዚሁ ተቃራኒ በሆነ ገለጻ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ «ተወለደ፤ ልደተ ወልድ» በሚሉ ቃላት መናገር የማይገባ መሆኑን ከነምክንያቱ ጭምር በማብራራት አጥብቀው ሲከላከሉና ኅሳቡን ሲቃወሙ ተገኝተዋል።

ስለዚህም ማስረጃ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ የተናገረውን መመልከት ይጠቅማል። «ወዳዲ መንፈስ ቅዱስሂ ተፈነወ ለነ እምኅበ እግዚአብሔር አብ ወኢይትከህል ይበልዎ ግሙራ ለዘኢተወልደ ከመ ውእቱ ወልድ ዘተወልደ እምአብ እስመ ኢኮነ አሐዱ ግብሩ ለዘተወልደ ወለዘኢተወልደ። እስመ አሐዱ ሊሉይ እምካልዑ በግብረ ልደት። እስመ ወልድ ወእቱ ቅዱስ ተወልደ እምእግዚአብሔር አብ።»

የሌለውና ልዩ የሆነ ወልድ ከአንድ ከእግዚአብሔር አብ ተወልዶአልና» ብሎአል። ሃ አበ ፲፮ 75 ክፍል 1 ቍፕር 11፣ 12።

በዚህ ማስጠንቀቂያ መጠቀም የተገባ ነው።

እንግዲያውስ፡- «ቃለ እግዚአብሔር ወልድን ተቀዳሚ ተከታይ የሌለው በሥርዓተ ወልድናው ተለይቶ የሚታወቅ ወልድ ዋሕድ የሚያሰኘው ምሥጢር ይኸው አይደለምን?» ዮሐ. 1፣ 14። 1ዮሐ. 4፣ 9።

እንግዲህ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ እንደወጡ ሲነገር፣ የአወጣጣቸው ሁኔታ የተለያየ እንደመሆኑ መጠን፣ በማያሻማ የዘይቤ ትርኢት የየራሳቸውን የአወጣጥ ለይተው የሚገልጹና የሚወስኑ በብቁዕነት እንደ የአገባቡ የሚነገሩ ቃላት አሉዋቸውና እነርሱን መከተል ይገባል።

ምዕራፍ ሃያ አራት።

«ሠረፀ፣ ወጣ፣ ሠርፅ፣ መውጣት» በሚሉ ቃላት መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ተረክቦ/ እንዴት ነው?

ወልድ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ ወይም የወልድ ተረክቦ «ሠረቀ /አንጸባረቀ/ ሠርቅ/ነጸብራቅ/ ወይም ተወለደ፣ ልደት፣ ወልድ» በሚሉ የቃላት ዘይቤ ተተርጉሞ ወይም ተተክቶ እንደመገኘቱ መጠን፣ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ ወይም የመንፈስ ቅዱስ ተረክቦ ደግሞ «ሠረፀ፣ ሠርፅ /ወጣ፣ አወጣጥ/» በሚሉ ዘይቤያውያን ቃላት ተተርጉሞ ወይም ተተክቶ ይገኛል።

ስለዚህ ወልድ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ተረክቦ/ «ሠረቀ፣ ተወለደ ወይም ሠርቅ፣ ልደት፣ እንዲሁም ወልድ» በሚሉ ቃላት እንደሚገለጹ ዕውቅ ነው። መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ተረክቦም ደግሞ «ሠረፀ ወፅኦ /ወጣ/ ሠርፅ /አወጣጥ/» በሚሉ ቃላት እንደሚገለጹ ዕውቅ ሆኖአል።

ይህም እንደ እንግዳ ደራሽ እንደ ውኃ ፈሳሽ የመጣ አዲስ አሳብ ሳይሆን፣ በቅዱሳት መጻሕፍት ተለይቶ መነገሩ የሚታመን ነው።

እንግዲህ አሁን ስለ መንፈስ ቅዱስ አወጣጥ በምንወስደው ትምህርት «ሠረፀ፣ ወፅኦ /ወጣ/ ሠርፅ፣ ጸአት /አወጣጥ/» የሚል ዘይቤያዊ ቃል ምንን ሲገልጽ እንደተነገረ፣ ሥረ ነገሩን እያሰላሰልን ዓይነተኛ ምሥጢሩን ወደምንረዳበት ትምህርታዊ ግብ እናገባለን።

እነሆም ጌታ በወንጌል ስለ መንፈስ ቅዱስ ጸአት የሚከተለውን ቃል በተናገረ ጊዜ፡-

ቀኖናዊ የሃይማኖት ሥርዓት /ጸሎተ ሃይማኖት/ ዓይነ ልቡናችንን ብናቀና ትምህርታዊ አሰካኩ እንደምን እንደተገናዘበ ለማየት በቀላሉ እንረዳለን።

ይኸውም፡- «ወነአምን በመንፈስ ቅዱስ እግዚአ ማሕየዌ ዘሠረፀ እምአብ ንስግድ ሎቱ ወንሰብሐ ምስለ አብ ወወልድ ዘነበበ በነቢያት፡-

ጌታ ሕይወት ሰጭ በሚሆን ከአብ በሠረፀ በነቢያት በተናገረ ከአብና ከወልድ ጋር እንሰግድለትና እናመሰግነው ዘንድ ባለን በመንፈስ ቅዱስ እናምናለን።» የሚል ነው። ሃ አበ ሠለስቱ ገጽ 47 ክፍል 1 ቍፕር 11። ኢ.ጲ.ፋ.ንዮስ ዘቆጵሮስ ሃ. አበ ገጽ 193 ክፍል 11 ቍፕር 30።

እነሆም «መንፈስ ቅዱስ ከአብ የሚወጣ» ሲል ጌታ በወንጌል የተናገረውን ጉባኤ ኒቅያና ጉባኤ ቁስጥንጥንያ «ከአብ የሠረፀ» ሲሉ በድንጋጌ መቀየሳቸውን ጠንቅቆ ማስተዋል የተገባ ነው።

ጉባኤ ኒቅያና ጉባኤ ቁስጥንጥንያ ወፅኦ /ወጣ/ የሚለውን ግግዊ አንቀጽ «ሠረፀ» በሚል ዘይቤ ተርጉመው ተክተው ሊናገሩ የበቁት ቀዋሚ ምክንያት አላቸው።

አዎን፣ ምንም እንኳን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጡበትን ጸአት /መውጣት/ ይኸው መውጣት /ጸአት/ ራሱ በባሕርያዊ ተረክቦ አንድነታቸውን የሚያስገነዝቡ ቢሆንም፣ በአወጣጥ ረገድ ግን፣ የተለያዩ ኩነታዊ አቋም ያላቸው መሆኑን እንዳሳወቁ አይዘነጋም።

የኒቅያና የቁስጥንጥንያ ጉባኤያት አወጣጣቸውን እየተመለከቱና እየተከታተሉ ለየቅል ትርጉም የሚሰጡ ዘይቤያውያን ቃላት ሊተኩ ግድ መሆኑን በሚገባ ስላመኑበትና መንፈስ ቅዱስን አስመልክቶ «ወጣ» የሚለውን ቃል «ሠረፀ» በሚል ቃል ለይተው ለማሳየት ስለፈለጉ እንደሆነ፣ በትክክል ሊገባን ይችላል።

ወዲሁም «ሠረፀ» የሚል ቃል አብዛኛውን ጊዜ ከኃዳሪና ከማኅደር የሚታየውን የአወጣጥ ዓይነት ይኸው ማለት ቡቃያነትን ሲያሳይ ከሚነገርበት የኃዳሪና የማኅደር ይዘታ በቀር የባሕርይን አወጣጥ፣ የባሕርይን ተረክቦ ጉላ አድርጎ ሲያሳይ የሚገኝ ዘይቤያዊ ትርጉም መሆኑ የማይረሳ የማይገደፍ ትምህርት ነው።

እንዲሁም ደግሞ በግዕዝ ዘይቤ «ሠረፀ» የሚል ቃል አወጣጥን ይኸውም ማለት ከአንድ ነገር መውጣትን እንጂ፣ ወደ አንድ ነገር መግባትን፣ ወይም መውሰድን ሆነ መቀበልን አይገልጽም። መጽ. ሰዋስው ወግሥ ኪዳነ ወል. ክፍሌ ገጽ 679።

በትምህርተ መለኮትም ረገድ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ /ተረክቦን/ እያመለከተ ሲነገር፣ ይህ የተናገረውን የግዕዙን መሠረታዊ ገለጻ ተክትሎ ከመሥመሩ ዝንፍ ሳይል ይነገራል ይብራራል።

በአማርኛ ግን በተለይ በአሁን ጊዜ በሚነገር አማርኛ ለግዕዙ መሠረታዊ ዘይቤና ለትምህርተ መለኮት ቀዋሚ አሳብ ተቃራኒ ሆኖ ሲነገር ይሰማል።

ለምሳሌ በአማርኛ «የተነገረው ቃል በልቤ ሠርዶአል» ተብሎ ቢነገር» ቃሉ ወደ ሌሌ ገባ ጠልቀ የሆነ ግን ቃሉ ለሁሉም ተገነዘብሁት» እንደማለት ባለው ዘይቤ ይነገራል።

በትምህርተ መለኮት «ሠረዐ የሚል ቃል መውጣትን እንጂ የአሁኑ አግባብ እንደሚያሰማው ወደ ሌላ መግባትን ወይም ከሌላ መውሰድን፣ ከሌላ መተባበሻ የሚተረጉምና በእነዚህ ቃላት የሚተካ ወይም የሚወክል አይደለም።

ያለ ተቃርኖ የሚገኙና ጎን ለጎን የሚሄዱ ቃላት የየራሳቸው ግብር በሚያስታውቅበት ዘይቤ ይነገራሉ።

ለምሳሌ፡- «ሰማ» ተብሎ የሚነገር ቃል «አየን» ተብሎ ከሚነገር ቃል የተለየ ፍቺና አቋም አለው። ይኸውም እነዚህ ቃላት የየራሳቸውን ግብር በሚያስታውቁበት ዘይቤ ስላላቸው ነው። በዘይቤያቸውም ተለይተው ስለሚታወቁ፣ አንዱ ሌላውን አይወርሰውም። በቦታውም ተተክቶ በሌላው ግብር ራሱን ሊገልጽ አይችልም። ነገር ግን «ሰማ» ሲባል የመስማትን ግብር ብቻ ይገልጻል። «አየ» ሲባልም የማየትን ግብር ብቻ ይገልጻል። በዚህ ሁኔታ በየአቋማቸው እንደሆኑ የየራሳቸውን ግብር ብቻ ይገልጻሉ እንጂ፣ አይወራረሱም። ይወራረሱ ቢባልም፣ በቅኔ ፈሊጥ ብቻ ነው። በቅኔ እንደምን ይወራረሳሉ? ቢሉ? «አዕይንት ይስምዓ ኩሎ ነገረ ወአዕዛን ይርአያ አህጉረ» ተብሎ በምፀት መንገድ ይነገራል። «ዓይኖች የሚነገረውን ንግግር ይስሙ ጆሮችም አገርቸውን ሁሉ ይዩ» እንደማለት ነው።

እንደዚሁም ሁሉ «ሠረዐ» ተብሎ የሚነገር ቃል «ወጣ» የማለትን ፍቺ ያዘዙ የጸአትን /የመውጣትን/ ግብር ብቻ በሚያሳውቅ ዘይቤ ጸንቶ በመቆም ይነገራል እንጂ የጸአትን /የመውጣትን/ ግብር ለመግለጽ ተዘምዶ ከማይኖራቸው ነሥአ፣ /ወለደ ተቀበለ፣ ተገነዘበ፣/ በሚል ፍቺ አይነገርም። «ሠረዐ» ተብሎ በሚነገር ቃል በግብር ገብቶ፣ ወይም ተተክቶ ግብራቸውን ለመግለጽ አይቃጠም። አይወርሳቸውም። በእነርሱም ተወርሶ አይነገርም። «ሠረዐ» ሲባል «ወዕአ /ወጣ/» በሚል ፍቺ ብቻ ተተርጉሞ የጸአትን /የመውጣትን/ ግብር ይገልጻል። እሙን ዘይቤው ከመተባበሻ ከመገንዘብ የተለየ ግብር ስላለው በእነርሱ ቦታ አይገባም። በራሱ አቋም እንደሆነ ብቻ የራሱን ግብር ይገልጻል።

ይህ የትምህርተ መለኮት አባባል ከሰው አሳብ የፈለቀ አይደለም። ራሱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን አወጣጥ በወንጌሉ ሲገልጽ፡-

- 1፡ «መንፈስ ቅዱስ ዘይወዕአ እምኅበ አብ፡- መንፈስ ቅዱስ ከአብ የሚወጣ» አለ። ዮሐ. 15፡26።
- 2፡ በአንጻሩ መንፈስ ቅዱስ ከራሱ /ከቃልነቱ/ መገናዘብ ሲገልጽ ግን «መንፈስ ቅዱስ እምዚአየ ይነሥእ፡- መንፈስ ቅዱስ ከእኔ ይወስዳል ይገነዘባል» አለ። ዮሐ. 16፡13፤ 14።

በእነዚህ ጌታችን በተናገራቸው ጥቅሶች አሳቦቻችንን ሰብስቦ በጥንቃቄ ብንመረምር፣ ግሣውያን አንቀጻቸው በተለያዩ ዘይቤ ግብር ግብራቸውን እያሳወቁ የቆሙና ፍችዎቻቸውንም እየቅል የሚታዩ መሆናቸውን ከኃይለ ቃሉ ለመገንዘብ እንችላለን።

ይኸውም «መንፈስ ቅዱስ ከአብ ይወጣል። www.ethiopianorthodox.org

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በማያሻማ ገለጻ የተናገረውን ቃል በገርነት መቀበል ኃይለ ቃሉ እየጠቆመና እያመለከተ የሚያሳየንን የኃይለ ምሥጢሩን መልክዓዊ አቋምና ስልት በየአቅጣጫው ማየት ይገባናል። የሚገባበት ቦታ እንኳ ቢታጣ፣ የት እናድርሰው በተባለ ነበር።

የኃይለ ምሥጢሩ መልክዓዊ አቋምና ስልት በየአቅጣጫው ማየት ስንልም፡-

- 1፡ የተከሥቶ ህልውናን ትምህርት በሚመለከት አቋም «መንፈስ ቅዱስ ከአብ ይወጣል» ማለቱን ሲሆን፤
- 2፡ ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መገናዘብን በሚመለከት አቋም «መንፈስ ቅዱስ ከእኔ ይወስዳል ይገነዘባል» ማለቱን ነው።

እንደዚህ ሆኖ የሚገባበት መደበኛ ቦታ እያለ፣ ምን ያስጨንቃል? ለልማዱ የት እናድርሰው የሚባል ቦታ ሲታጣ ነው። ያም ሆኖ ከማይመስለው ቦታ ማግባት ዝም ብሎ ነው።

ስለዚህ ከጌታ በተነገረው ኃይለ ቃል መሠረት በሁለቱ አሥራው ቃላት የተገለጸውን የትምህርተ መለኮት የተለያየ ይዘታና የአቀራረብ መልክ ጠንቅቆ ማወቅና መረዳት ይገባል።

መቼም ቢሆን ለዚሁ ትምህርት መሠረቱ ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ በግልጽ ተለይቶ የተነገረ የማይታበል አምላካዊ ቃል ነው እንጂ፣ ከቤተ ክርስቲያን መምህራን መፈላሰፍና ውሳኔ አይደለም። ያልንበት ምክንያት ከዚህ ግልጽ ሆኖ እንደሚታይ /እሙን ነው።/ አንጠራጠርም።

እነዚህ ይወዕለና /ይወጣል፣ ይነሥእ/ ይወስዳል ወይም ይገነዘባል/ የተባሉ አሥራው ቃላት በየዘይቤአቸው አቋም ተለይተው ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ አፍ ሲነገሩ፣ የኃይለ ምሥጢራቸውም ዓምዱ በማይታበል በቃሉ መሠረት ተዋድዶ ቆሞአል።

እያንዳንዳቸውም በምሥጢር የሚገቡበትን ቦታና የሚገለጹበትን የትምህርተ መለኮት ሙያን ፍጹም አድርገው ለማስገንዘብ የበቁ ናቸው።

መምህራኑ በድርሻቸው ያበረከቱት ነገር ያየን እንደሆነ ግን፣ መጀመሪያ ከጌታችን ቃል በቃል የተነገረውን የአሥራው ቃላቱን አቅዋም በገርነት መቀበላቸው፣ ዳግመኛም ኃይለ ምሥጢሩም ምንን እያመለከተ እንደተናገረ በቀና መንፈስ መረዳታቸው ሲሆን፣ በመሠረቱ ጸንተው ይህን በየመልኩ እንደሚገባ እያብራሩ ለመግለጽ መብቃታቸው ብቻ ነው።

ይህም ይታወቅ ዘንድ፡- የአንጻሪያ ሊቅ ሊቀ ጳጳሳት ባስልዮስ፡- «ወልድ ተወልዶ እምኔሁ /አምክብ/ ወውእቱ ወልድ ዋሕድ ቃል ቀዳማዊ፣ ወመንፈስ ቅዱስሂ ወዕአ እምክብ ጥቁ በከመ ይደልዎ ለመንፈስ ቅዱስ ወልድ። ወልድ ከአብ ተወለደ እርሱም ቀዳማዊ ቃል የሚሆን አንዲያ ልጅ ነው። መንፈስ ቅዱስም በተረጋገጠ ሁኔታ ከአብ የተነገረውን ቃል በቃል የተነገረውን የአሥራው ቃላቱን አቅዋም በገርነት መቀበላቸው፣ ዳግመኛም ኃይለ ምሥጢሩም ምንን እያመለከተ እንደተናገረ በቀና መንፈስ መረዳታቸው ሲሆን፣ በመሠረቱ ጸንተው ይህን በየመልኩ እንደሚገባ እያብራሩ ለመግለጽ መብቃታቸው ብቻ ነው።

እርሱም እንደ ወልድ የሚወለድ አይደለም። ነገር ግን ያለ መለየትና ያለ መገታተፍ ለመንፈስ ቅዱስ እንደሚገባ ከአብ ወጥቶአል» ብሎአል። ሃይ አበ ኪራኮስ ዘአንጊዮ ፲፮፡ 398 ክፍል 1 ቍፕር 6።

ይህም መንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣቱ ወይም መሥረፁን ሲያይ፡- «በከመ ይደልዎ እንደሚገባው» በሚል ገለጻ ከየሊቃውንቱ የተነገረው መመሪያ «መንፈስ ቅዱስ ከአብ ወጣ» ማለት እንደሚገባ የተነገረ ቃል ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ ከወልድ ወጣ ተብሎ የሚነገር ቢሆን ግን፤ የማይገባ መሆኑን እያንጻጸረ የሚያስታውቅ ማስጠንቀቂያ ነው።

መቼም ቢሆን መንፈስ ቅዱስ ከወልድ ቃልነትን ይገነዘባል /ይነሥእ/ ቢባል እንጂ፤ ከወልድ ይወጣል /ይወፀእ/፤ አይባልምና ነው።

ይህም የቤተ ክርስቲያን መምህራን በጉላ በተረዳ አኳኋን ያስተማሩበት መሆኑን ከዚህ ቀጥሎ ይታይ ዘንድ እናቀርባለን።

1፣ ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ፡- «ከመገባ ነአምን ከመ ውላቱ መንፈስ ቅዱስ መንፈስ እግዚአብሔር መንፈስ ፍጹም ጳራቅሊጦስ እምአብ ዘይወፀእ። ወእምወልድ ዘይነሥእ።

እንደዚሁም ይህ መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔር መንፈስ እንደሆነ፤ ጳራቅሊጦስ የሚባል ፍጹም መንፈስ እንደሆነና፤ ከአብ የሚወጣ ከወልድም የሚነሣ /የሚወስድ/ እንደሆነ እናምናለን» ሲል አስተማረ።

ሃይ አበው ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ ፲፮፡ 193 ክፍል 11 ቍፕር 30።

ብሔራውያን ሊቃውንትም መዝገበ ሃይማኖት በተባለው በእምነት መግለጫቸው፡- «ወቅዱስ ወንጌል ይቤ በእንተ ጳራቅሊጦስ» እምአብ ዘይወፀእ» ያሉቡ በገዢ ሥርዐቱ እምባሕቲቱ አብ፤ ወኢይቤ ይወፀእ እምአብ ወእምኔየ፤ ከመ ኢንበል ክልዒቱ እመንቱ አሥራዕያን አትለው ቃለ ወይቤ ወእምኔየ ይነሥእ» በአማን መንፈስ ቅዱስ ይወፀእ እምአብ፤ ወይነሥእ ቃለ እምወልድ ወይነብብ በነቢያት ወሐዋርያት።

ቅዱስ ወንጌልም ስለ ጳራቅሊጦስ ሲናገር፤ ከአብ ይወጣል ይላል። በዚህም ከአብ ብቻ መሥረፁን ያስገነዘባል። ከአብና ከእኔ ይወጣል አላለም። ይኸውም ሁለት አሥራዕያን አሉት እንዳንል ነው። ቃልንም በማስከተል ከእኔ ይወስዳል አለ። በእውነት መንፈስ ቅዱስ ከአብ ይወጣል። ከወልድም ቃልነት ይወስዳል በነቢያትና በሐዋርያትም ይናገራል» ሲሉ በማያሻማ ገለጻ አስረዱ። /መዝገበ ሃይማኖት ፲፮፡ 57 ቍፕር 9።/

እነሆም መንፈስ ቅዱስ ከአብ መውጣቱን ወይም መሥረፁን ሲመለከት «ለመንፈስ ቅዱስ እንደሚገባ» እየተባለ የተጠቆመው ከዚህ በጉልህ ተገልጿ መብራራቱን አየን።

ምናልባትም እኛ ጌታችን፡- «እምዚአየ ይነሥእ፡- ከእኔ ይወስዳል ወይም ይገነዘባል» ብሎ ሲናገር፤ ነሚእ /መውሰድ/ ወይም መገንዘብ /ሳይኖር ይነሥእ /ይወስዳል/ ብሎ የተናገረ መስሎን፤ የአንቀጹ ዘይቤ

ዳሩ ግን ይህ ከመሆኑ አስቀድሞ፤ ጌታ ራሱ መንፈስ ቅዱስ ከእኔ ይወስዳል /ይነሥእ/ በሚልበት ጊዜ፤ ነሚእ /መውሰድ/ ቢኖር እንጂ፤ ነሚእ /መውሰድ/ መገንዘብ/ ባይኖር ይነሥእ /ይወስዳል/ ብሎ እንዳልተናገረ ከቃሉ መረዳት አስፈላጊ ነው።

ይህንም ጌታ በወንጌል ስለ መንፈስ ቅዱስ አውሥቶ ሲናገር፤ «እምዚአየ ይነሥእ ወይነግረከመ፡- ከእኔ ይወስዳል ይነግረኝሁማል» ብሎ ወደ ተናገረው ጥቅስ ብናተኩርና በየረድፉ አቅርቦን ብንመረምር የምናገኘው ነው። ዮሐ. 17፡ 14፡ 15።

ሀ፣ «ይነግራችሁማል» የሚለውን በቅድሚያ እንውሰድ፡-

እነሆም ይህን ቃል የሚናገር ወይም ለዚሁ ቃል ተናጋሪው ማነው? ብለን ብንጠይቅ፤ «ይነግራችኋል» የተባለው ተናጋሪው መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ በግልጽ እንረዳለን።

ለ፣ ይህ መንፈስ ቅዱስ የሚናገረው ቃል ከማን የወሰደው ነው ብለን ብንጠይቅ፡- ጌታ «ከእኔ ይወስዳል፤ ይነግራችሁማል» ብሎአልና፤ ከወልድ የተወሰደ ቃል ሆኖ እናገኘዋለን።

ይህም መንፈስ ቅዱስ የወልድን ቃልነት መውሰዱን፤ መገንዘቡን እመን እንደሆነ የሚያስረዳ ገለጻ ነው። እዚህ ላይ፡-

ታዲያ፡- ወልድ መንፈስ ቅዱስን የባሕርይ ሕይወቱን /እስትንፋሱን/ አድርጎ ከመገኘት ወዲያ፤ መንፈስ ቅዱስም ደግሞ፤ ወልድን የባሕርይ ቃልነቱን አድርጎ ከመገኘት ሌላ፤ ዘለዓለመዊና ባሕርያዊ ነሚእ /መገንዘብ/ ከየት ይመጣል ተብሎ ይጠበቃል?

ጉዳዩ እንደዚህ መሆኑ በግልጽ እየታየ፤ መንፈስ ቅዱስ የወልድን ቃልነት ገንዘብ ማድረጉ ወይም መውሰዱና መቀበሉ ነሚእ አይደለም ይባላልን?

ይበልጥ ለመረዳት፡-

«ነሚእ» የሚል ቃል በምሥጢረ ሥላሴ ትምህርት ብቻ የተለየ አቋም እንዳለው መገንዘብ በቅድሚያ አስፈላጊ መሆኑን፤ ማስተዋል ይኖርብናል።

ይህን በአእምሮአችን ውስጥ ዘግቦን «ነሚእ» ተብሎ ሲነገር «ጸአት /መውጣት/ ወይም መሥረዕ» በሚል በተውሶ ፍቺ አይነገርም እንጂ፤ ዕምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መገናዘብን ሲመለከት፤ በሚሰጠው ክፍለ ትምህርት በወልድና በመንፈስ ቅዱስ መካከል ብቻ የሚገኝ ሳይሆን፤ በጠቅላላው ሦስቱን አካላት የሚያገናዝብ መሆኑን በተጨማሪ መመልከት ነው።

ይህንም ከዚህ በፊት ዕምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መገናዘብን በሚመለከት ክፍለ ትምህርት በሰፊው ታትቶ መቅረቡን ልብ ያደርጓል።

ሆኖም በዚህም ቦታ «ወዕእ /ወጣ/ና ነሥእ /ተገነዘበ/» ተብለው በሚነገሩ ቃላት መካከል ያለውን ልዩነት አበጥረን ለማየት እንችል ዘንድ እንደገና ብናቀርበውና

«ንሥሐስት አመነ ከመ አሐዱ አሐዱ እምአካላተ ሥሉስ ቅዱስ ይነሥኡ እምተዋሕዶተ አሐዱ መለኮት ወአካላትኒ ይነሥኡ እምኒሁ እንበለ ማኅለቅት። እስመ አብ ህልው በወልድ ወበመንፈስ ቅዱስ፤ ወወልድ ህልው በአብ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወመንፈስ ቅዱስኒ ህልው በአብ ወወልድ።»

እኛም እያንዳንዱ የሥሉስ ቅዱስ አካላት ከአንዱ መለኮት ተዋሕዶ እንደሚገናዘብ እናምናለን። አካላቱ ሁሉ ያለ መጨረሻ ከእርሱ ይገናዘባሉ። ይኸውም አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው ነው።» ሲል ገልጾታል።

ይልቁንም «ወአካላትኒ ይነሥኡ እምኒሁ ዘእንበለ ማኅለቅት፡- አካላቱም ሁሉ ያለ መጨረሻ ከእርሱ/ከአንዱ መለኮት ተዋሕዶ/ ይገናዘባሉ።» ያለውን ሲያብራራ፤ «እስመ አብ ህልው በወልድ ወበመንፈስ ቅዱስ መንፈስ ቅዱስኒ ህልው በአብ ወበወልድ፡-

አብ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። ወልድም በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው ነው። መንፈስ ቅዱስም በአብና በወልድ ህልው ነውና» በመለኮቱ፤ «ነሥሐስ /መገናዘቡ/» ራሱ ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የአካላውያን ኩነታት በህልውና መገናዘባቸው መሆኑን ገልጾ አስረድቶአል። ሃ አብ ዮሐንስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስከ ፲፱ 320 ክፍል 1 ቍጥር 11። በዚህ መንገድ እየለዩ የተናገሩ ሊቃውንት ብዙ ናቸው።

የህልውና መገናዘብ ሲባል ውስጣዊ ይዘታውን ለመረዳት የሚሻ ይኖራል። ይህንንም እንደሚከተለው አቅርቦን እናሳያለን።

እነሆም ሊቁ አቡልዲስ፡-

«ወልድኒ ቃሎሙ ለአብ ወለመንፈስ ቅዱስ። መንፈስ ቅዱስኒ እስትንፋሶሙ ለአብ ወወልድ ወበእንተዝ አእመርነ ከመ አሐዱ ውእቱ መለኮት ሥላሴ፡- ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው ነው። መንፈስ ቅዱስም ለአብና ለወልድ እስትንፋሳቸው ነው። ስለዚህም የሥላሴ መለኮት አንድ እንደሆነ ዐወቅን።» ሲል በብሩህ ገልጾ ተናግሮአል። ሃይ አብ አቡልዲስ ፲፱ 139 ክፍል 2 ቍጥር 8።

ይኸውና በህልውና መገናዘብ ሁኔታ ወልድ ለአብና ለመንፈስ ቅዱስ ቃላቸው መሆኑን በነሥሐስ ወይም በመገናዘብ መንገድ እይደለን? መንፈስ ቅዱስ ለአብና ለወልድ እስትንፋሳቸው መሆኑን በነሥሐስ ወይም በመገናዘብ ረገድ እይደለን? እነሆም ለወልድና ለመንፈስ ቅዱስ ልዩነታቸው ፅውቀታቸው መሆኑን በሚያስገንዝብ ማለፊያ አስቀድመን ዘበፈው ተመልክተናል። እነሆም ልዩነታቸው ፅውቀታቸው መሆኑን በነሥሐስ በመገናዘብ ረገድ እይደለን? የህልውና መገናዘብ ውስጣዊ ይዘታ እንዲህ ቅልብኖ ብሎ ይታያል።

በዚያ ሆነ በዚህ «ነሥሐስ /መገናዘብ/» ጉልቶ ይታያል። ተገናዝቦ ወይም ተገናዝቦ ከነቱም አለ። በዚህ አለመቸገር ነው። ሳይቸገርም የተውሶ ወይም የበደረ ቃል ማረጋገጫ አያሻም። ነሥሐስ /መገናዘብ/፤ መውሰድ/ ሳይኖር ነሥሐስ ተገንዘብ ይፈጠራል።

ነሥሐስ /መውሰድ፤ መገንዘብ/ ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መገናዘብን በሚመለከት አቋም ራሱን ችሎ ይነገራል።

ጸአትም /መውጣት፤ መሥረዕ/ የተከሥቶ ህልውናን ትምህርት በሚመለከት አቋም ራሱን ችሎ ይነገራል። አንዱ ሌላውን አይውጠውም።

እንግዲህ ነሥሐስ /መውሰድ/ ወይም መገንዘብ/ ሳይኖር፤ መንፈስ ቅዱስ ከወልድ ይወስዳል ይገነዘባል አለ መባሉን ካየን፤ መንፈስ ቅዱስ በነሥሐስ /መገንዘብ/ መሠረት መንፈስ አብ ሆኖ እንደተገኘ ሁሉ፤ መንፈስ ወልድም ሆኖ ይገኛል።

ይህንም በቅዱሳት መጻሕፍት እንደሚከተለው ተነግሮአል። እነሆም ሐዋርያ ለውሎስ «መንፈስ ወልዱ፡- የልጁ መንፈስ» ብሎ መናገሩ ይታወቃል። ገላ. 4፤5።

ሐዋርያው ጴጥሮስ፡- «ዘነገረ በእንቲአሁ ላዕሌሆሙ መንፈሱ ለክርስቶስ፡- በእነርሱ ላይ ስለ እርሱ የተናገረ የክርስቶስ መንፈስ» ብሎ ይጽፋል። 1ጴጥ. 1፤11።

ይህም «እምዚአየ ይነሥእ ወይነግረከሙ። ከእኔ ይወስዳል ይነግራችሁማል» ሲል ጌታ ባለቤቱ ከተናገረው ጋር አንድ ነው። ዮሐ. 16፤13፤14።

በሌላ አቀራረብ መንፈስ ቅዱስ የአብ መንፈስ እንደሆነ፤ መንፈስ ወልድ መሆኑን የሚናገሩ ጥቅሶች ይገኛሉ። እነዚህን እያወጣህ ተመልከት፡- ማቴ. 10፤20። ኢሳ. 11፤4። 2ተሰ. 2፤8። ሮሜ 8፤9።

እንግዲህ የቤተ ክርስቲያን አብውም ቅዱሳት መጻሕፍት የሚሉትንና የሚያስሙትን ድምፅ ተከትለው ይህን እያተቱ በሰፊው ተናግረዋል።

ሊቁ ቅዱስ ባስልዮስ ዘቲሣርያ፡-

«ወመንፈስ ቅዱስሂ የይነሥእ እምክልዲሆሙ በዘመ ለሊሁ ይቤ እግዚእነ እምዚአየ ይነሥእ ወይነግረከሙ፡-

ከእኔ ይወስዳል ብሎ ራሱ ጌታችን እንደተናገረ መንፈስ ቅዱስም ከሁለቱ ይወስዳል ወይም ይገነዘባል። /ይነሥእ/ ብሎአል። ሃ አብ. ባስልዮስ ዘቲሣ. ፲፱ 117 ክፍል 5 ቍጥር 8።

በዚህም ጊዜ ቅዱስ ባስልዮስ እዚህ ላይ ከሁለቱ ይወስዳል ብሎ ከሁለቱ ይነሥእ /ይገነዘባል/ ዘሚል ቃል መጠቀሙን ልብ ያጸርጋል።

ለመሆኑ ባስልዮስ «ወዘመዘ ንግሌስ ባህላ ነእምን በመንፈስ ቅዱስ ወንላኮ ዐአቶ እምአብ። እንደዚሁም በመንፈስ ቅዱስ እናምናለን ማለትን እንወልሳለን። እርሱ ከአብ መውጣቱንም ማስተዋል አልብን» ሲል መንፈስ ቅዱስ ከአብ ብቻ መውጣቱን ለይቶ ያሳውቀ ሲሆን፤ መንፈስ ቅዱስ ከሁለቱ ከአብና ከወልድ ይወስዳል ለማለት ለመቃባቱን ገልጾ በማያመነታ ዐጻታ መስክሮአል። ሃ አብ ባስልዮስ 107 ክፍል 2 ቍጥር 8።

ራሱ /መንፈስ ቅዱስ/ በእግዚአብሔር አብና በእግዚአብሔር ወልድ ህልው ነው። እርሱ መንፈሳቸው ነውና» በማለት ከሁለቱ ይገነዘባል። /ይወስዳል/ ያለበት ምሥጢር ጉልህ አድርጎ ከዚሁ ተርጉሞታል። ሃይ አበው ባስልዮስ ዘቲግ። ፲፮ ፲፱ ክፍል 4 ቍጥር 54።

ሊቁ ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ፡-

«እስመ መንፈስ ቅዱስ ዚአሁ ውእቱ በህላዌ መለኮት፡- መንፈስ ቅዱስ በመለኮት ህልውና ገንዘቡ ነውና» ሲል ጌታ «ዘቦቱ ለአቡዮ ዚአዮ ውእቱ። ለአባቱ ያለው ገንዘብ ነውና» ሲል የተናገረውን አስጠግቶ ተናግሮአል። ሃ አበ ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ ፲፮ ፲፱ ክፍል 9 ቍጥር 8፣ 10። ፲፮ 376 ክፍል 9 ቍጥር 18፣ 21።

አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ አርጋኖን በተባለው ድርሰታቸው፡- «እስመ አልባ ካል መንፈስ ለከ ወካልዕ ሎቱ እስመ መንፈስ ዚአሁ መንፈስ ዚአከ። በከመ አሰራወ ዘመ ለአርድዕት እንዘ ትብል እፊት ለክመ መንፈስ ቅዱስ ዘእምአብ ይወዕእ መእዮኒ ይነሥእ።

ለእርሱ /ለአብ/ ካለው ለአንተ ሌላ መንፈስ የለህም። የእርሱ መንፈስ የአብ መንፈስ ነው። ራስህ ለደቀ መዛሙርትህ ከአብ የሚወጣ ከእኔም የሚወስድ መንፈስ ቅዱስን አልክላችኋለሁ ብለህ እንደሰጠኻቸው ተስፋ ሲሉ ነግረው /መውሰድ/ የህልውና መንፈስ ምሥጢር መሆኑን ገልጸዋል። አባ ጊዮርጊስ ዘጋሥጫ አርጋኖን።

የእስክንድርያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ዘካርያስ ደግሞ፡- «እስመ ለተዋሕዶተ መንፈስ ቅዱስ በመለኮት ምስል አብ ወወልድ ለሌሁ እግዚእን ኢየሱስ ክርስቶስ ከሙቶ ለ በወንጌሉ ቅዱስ ኅበ ይብል፤ እፊት ለክመ ጳራቅሊጦስሃ እምዚአዮ የነሥእ ወይነግረከሙ ይሜህረነ በገነቱ ሱታፊ ተዋሕዶተ መለኮት፡-

መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ ጋር በመለኮት ስለ መዋሕድ ራሱ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በቅዱስ ወንጌሉ ገልጸዋልና። ከእኔ የሚወስድና የሚነግራችሁ ጳራቅሊጦስ እልክላችኋለሁ ብሎአልና። ይኸውም በዚሁ የተዋሕዶተ መለኮት አንድነት ያስተምረናል።» ሲል መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ ጋር ያለው የመለኮት ተዋሕዶ ጌታ ከእኔ ይወስዳል ብሎ በተናገረው መሠረት በነግረው አቋም መገለጹን አስገንዝቦአል።

/ሃ አበ አባ. ዘካርያስ ሊቀ ጳጳስ ዘእስ. ፲፮ 439 ክፍል 2 ቍጥር 26።

የቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራንም ይህን ሁሉ ለይተው እንደ ይዞታው መጠየቅ ተመራምረው በመገንዘባቸው፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ይወጣል ወይም ይሠርሃል ከማለታቸውም ጋር፤ መንፈስ ቅዱስ ይወስዳል፤ ይገነዘባል /ይነሥእ/ በማለት እምነታቸውን አጸኑ። ሁለቱ ይወጣልና ይገነዘባል የሚሉ ቃላት የየአቋማቸውን ግዘ በሚገልጹበት ዘይቤያዊ ፍቺ መሠረት የሚገቡባቸው ቦታዎችም ልዩ ልዩ ናቸው።

1፤ አዎን፤ «ነሥእ /ወሰደ፤ /ተገነዘበ/» የሚል ቃል የፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መንፈስን በሚመለከት ራሱን በቻለ ክፍለ ትምህርት ሊነገር መቻሉን ቦታ አለው።

2፤ «ወዕእ /ወጣ/ ወይም ሠረዕ» ተብሎ ለሚገኘው ቃል ለሚመለከት ራሱን በቻለ ክፍለ ትምህርት ሊነገር መቻሉን ቦታ አለው።

እንግዲህ ነግረን /መንፈስን/ ሲያመለክት የሚነገር ትምህርት፤ ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መንፈስን ሲያይ የሚወስድ ነው እንጂ፤ የተከሥቶ ህልውናን ሲያይ የሚወስድ መሆን እንደሌለበት አይተናል።

ነገር ግን እንደዚህ መሆኑ በግልጽ ታውቆ ሳለ፤ ፅምረተ ትሥልስትን የሚገናዘቡ ቃላት በሚገቡበት ሠንጠረዥ ዐውድ ላይ፤ የተከሥቶ ህልውናን የሚያሳዩ ቃላት በማናለብኝ ስሜት ገብተው እንዲነገሩበት ቢደረግ፤ የትምህርተ መለኮት መሠረታዊ ለቋምና ሙያን ፈራሽ ያደርጉታል። ይህንም በሚከተለው አቅርቦን ለመመዘን እንችላለን።

እነሆም «ይነሥእ» የሚል ቃል ይተበላል፤ ወይም ይወስዳል፤ ወይም ይገነዘባል የሚል እሙን ፍቺውና ትርጉሙ ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መንፈስን ለያስረዳ፤ አብ ልብነት ሆኖ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ህልው መሆኑን፤ ወልድም ቃልነት ሆኖ በአብና በመንፈስ ቅዱስ ህልው መሆኑን፤ መንፈስ ቅዱስም እስትንፋስነት ሆኖ በአብና በወልድ ህልው መሆኑን በሚገባ ሊያብራራልን ችሎአል።

እንግዲህ ይነሥእ /ይወስዳል/ የሚል ቃል ይወጣል ወይም ይሠርሃል የሚል ፍቺ ተተርጉሞ እየተነገረ በላይኛው ሠንጠረዥ ዐውድ ቢገባ የሚያስከትለውን መዘዝ ላይ ይው።

«አብ ወልድንና መንፈስ ቅዱስን ያወጣል፤ ያሠርሃል። ወልድም አብና መንፈስ ቅዱስን ያወጣል ያሠርሃል። መንፈስ ቅዱስም አብና ወልድን ያወጣል ያሠርሃል» ሊባል ነው።

ይኸውና ፅምረተ ትሥልስትን ወይም የህልውና መንፈስን የሚያስረዱ ቃላት በገቡበት ሠንጠረዥ ዐውድ፤ የተከሥቶ ህልውናን የሚያስረዱ ይወጣል ይሠርሃል የሚሉ ቃላት መግባቱን ገብተዋል። በገቡበት ሁኔታ ሲነገሩ ያሳዩት ግን፤ ከቅዱሳት ሙጻሕፍት ውጪ የሆነ ፈሊጥና የትምህርተ መለኮትን አቋም የሚያደባልቅ የሚያፈርስ ፀጢት አይደለምን?

እንደዚህ ያለውን መዘዝ ሊያመጣና ሊያስከትል የቻለው ምን እንደሆነ እንድንጠይቅ እንገደዳለን።

እንደዚህ ያለውን መዘዝ ያስከተለው ፅምረተ ትሥልስትንና የህልውና መንፈስን የሚያስረዱ ራሱን በቻለ ሠንጠረዥ ዐውድ ሊነገር የሚችል ነግረው ወይም መንፈስን ሊሆን ሳለ፤ የጸአትን /የመውጣትን የመሥረዕ ፍቺ ለነግረው /ለመውሰድ/ ተስጥቶ፤ ሙውጣት ወይም መሥረዕ ፅምረተ ትሥልስት ወይም የህልውና መንፈስን ሲብራራበት የሚገኝ ሠንጠረዥ ዐውድ የግድ እንዲገባ ሲደረግ ነው።

የዚሁ ድርጊት መዘዝ በዚህ ብቻ የሚወስን አይደለም። መሥረዕ ወይም ሙውጣት የሚል ቃል ፅምረተ ትሥልስት ወይም የህልውና መንፈስን ሲብራራበት በሚገኝ ሙደበኛ ሠንጠረዥ ዐውድ፤ የግድ የሚገባ ከሆነ፤ ወልድ ከአብ የወጣበት ባሕርያዊ ላላትም /አወጣጥም / መንፈስ ቅዱስ ከአብ ከወጣበት ባሕርያዊ ጸአት /አወጣጥ/ የሚለየው «ተወለደ» የሚል ቃል ነውና፤ መወለድም በዚሁ ሠንጠረዥ ዐውድ የግድ

ያደደለውን ዘይቤያዊ ግብር እንዲገልጽና እንዲነገር በመደሻ እንደመምታት ያህል የሚቋጠር ይሆናል።

ስለዚህ ነገር በአጼ ዘድንግል ዘመነ መንግሥት እምነታቸውን ለመመርመር በኢትዮጵያዊነቱ አቋም ለማጽናት ከያገሩ ተሰብስበው የነበሩት የኢትዮጵያ ሊቃውንት ውሳኔያቸውን ባሰፈሩበት መዝገበ ሃይማኖት በተባለው በእምነት መግለጫቸው ማለት ተሰጥቶበት እናገኛለን።

ይኸንም፡- «ኢትዮጵያ ከመ መናፍቃን እለ ያስሕቱ ወይብሉ መንፈስ ቅዱስ ሠረዐ እምአብ ወወልድ። ዘኢተረክበ ውስተ መጻሕፍት። ወኢነገድጎሙ ያሣሰን ሃይማኖተ። አላ ንሴአሎሙ ወንብል፡- እመሰ ሠረዐ መንፈስ ቅዱስ እምአብ ወወልድ ናሁኪ አጥረየ ክልዔተ አሥራዕያን። ወልድኒ ይደልዎ ያጥሪ ክልዔተ ወላደየ ዘውእቶሙ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወይመርሀን ዝ ቃል ንበል አብ ወወልድ አሥራዕያ ለመንፈስ ቅዱስ። ወዓዲ አብ ወመንፈስ ቅዱስ ወለድዎ ለወልድ። ንሕነስ ንዚ በዘመ አይደልዎ ለመንፈስ ቅዱስ ይለዶ ለወልድ ከማሁ አይደልዎ ለወልድ ያሥሪየ ለመንፈስ ቅዱስ፡-

ኢንቶስሕ ከመ ኢይኩን ሕውሰ፤ ወኢንፈልጦ ከመ ኢይኩን ብዑደ... ወትላላ ወንጌል ይቤ በእንተ ጳራቅሊጦስ፡-

«እምአብ ይወዕእ» ያሌቡ በዝየ ሥርዐቶ እምባሕቲቱ አብ። ወኢይቤ ይወሐእ እምአብ ወእምኔየ ከመ ኢንበል ክልዔቱ እሙንቱ አሥራዕያን።

ከመጻሕፍት ያልተገኘውን «መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ ሠረዐ» እያለ እንደሚያስቱ መናፍቃን አትበሉ። ሃይማኖትን ያጠፉ ዘንድም አንታገሣቸውም። እንደዚህ እያልን እንጠይቃቸዋለን። «እንኪያስ መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ ከሠረዐ ሁለት አሥራዕያንን አግኝቶአል ማለት ነው። እርሱ ሁለት አሥራዕያንን ካገኘም ወልድም ደግሞ ሁለት ወላድያን፤ /ወላጆች/ አብንና መንፈስ ቅዱስን አገኘ ግለገ ነዋ! ይህ አባባል አብና ወልድ መንፈስ ቅዱስን አሠረዐት፤ ዳግመኛም አብና መንፈስ ቅዱስ ወልድን ወለዱት እንል ዘንድ የሚመራን ይሆናል። እኛ ግን መንፈስ ቅዱስ ወልድን ይወልደው ዘንድ እንደማይገባው ሁሉ፤ እንደዚሁም ወልድ መንፈስ ቅዱስን ያሠርዐው ዘንድ አይገባም እንላለን። እንዳይቀላቀልብን እንደባልተወሃም። እንዳይፈራረቅብንም አንለየውም።...

ቅዱስ ወንጌልም ስለ ጳራቅሊጦስ «ከአብ ይወጣል» ይላል። በዚህም ከብዙም ከአብ መሥሪውን ያስገነዝባል። አሥራዕያን ሁለት ናቸው እንዳንልም፤ ከአብና ከአብ ይወጣል አላለም።» ብለዋል።

እነሆም የራሱን ብቻ ለይቶ በሚገልጽና በሚያስታውቅ ዘይቤያዊ ቃል ግብር ያደደለውን እንዲገልጽ ሌላ በሚገባበት ሠንጠረዥ ዐውድ በግድ እንዲገባ ቢያደርጉት፤ በትምህርተ መለኮት መደበላለቅና መፈራረቅ እንደሚያስከትል ተገልጾ መቅረቡን ተመለከትን። /መዝገበ ሃይ ፲፮ 56፣ 57። የመርጌታ ዳርጌ መጽሐፍ የአጼ ጸሐፊ።

ይህም አባባል ከዱሮ ሊቃውንትም ኪራኮስ ዘአንጾኪያ ብሩህ አድርጎ ገለጸ ይታያል።

«ወለለ ዙ ዓጼ መንፈስ ቅዱስ እግዚአብሔር ወአቶ፡ አቡ ወአቶ የወላዳ

ለመንፈስ ቅዱስ፡- እንደዚሁም መንፈስ ቅዱስ ራሱ እግዚአብሔር ነው። እርሱም እንደ ወልድ ከአብ የሚወለድ አይደለም። ነገር ግን ያለመለየትና ያለ መገታት ለመንፈስ ቅዱስ በሚገባ ኩነት ከአብ ወጥቶአል።» ብሎአል። ሃ. አቡ. ኪራኮስ ዘአንጾ ፲፮ ፶፱፻፳፭ 1 ቀ፡፳፻፭ 6፣7።

እንዲሁም ለዚሁ አጠቃላይ የሆነውን መግለጫ ብሔራውያን መተረጎማን ከጻፉት የዕላድ ቃል በቃል አምጥተን አቅርበናልና በማስተዋል መመልከት ነው።

ሐተታ፡- «እመቦ ዘይብል፡- በእንተ ምንት ይሰመይ አብ አሥራዔ ኅበ መንፈስ ቅዱስ ወኢይሰመይ አሥራዔ ኅበ ወልድ፤

ናካሬ፡- ንብሎ እስመ አውዕአ ለመንፈስ ቅዱስ በከዊነ እስትንፋስ፤ በእንተዝ ይሰመይ አሥራዔ ኅበ መንፈስ ቅዱስ። ለወልድስ እስመ ኢያውዕአ በከዊነ እስትንፋስ፤ በእንተዝ ኢይሰመይ አሥራዔ ኅበ ወልድ።

ሐተታ፡- እመቦ ዘይብል በእንተ ምንት ይሰመይ መንፈስ ቅዱስ ሠርዐ ኅበ አብ ወኢይሰመይ ሠርዐ በኅበ ወልድ።

ናካሬ፡- ንብሎ እስመ ወዕአ መንፈስ ቅዱስ እምአብ በከዊነ እስትንፋስ፤ በእንተዝ ይሰመይ ሠርዐ ኅበ አብ። እምወልድስ እስመ ኢወዕአ ዳዕሙ ውእቱ መንፈሱ ለወልድ ዘወዕአ እምአብ። ወበእንተዝ ኢይሰመይ ሠርዐ ኅበ ወልድ። ወተሰምየ አሥራዔ አኮ፤ በእንተ አውዕአ ባሕቲቱ አላ በእንተ አውዕአ እስትንፋስ።

እመሰ በእንተ አውዕአ ባሕቲቱ ይሰመይ አሥራዔ፤ እምተሰምየ አብ አሥራዔ ወልድ እስመ አውዕአ። ዝሰ አልቦ ውስተ መጻሕፍት።

ተሰምየተ ሠርዐሂ አኮ በእንተ ጸአት ባሕቲቱ፤ አላ በእንተ ጸአት በከዊነ እስትንፋስ፤ እመሰ በእንተ ጸአት ባሕቲቱ ይሰመይ መንፈስ ቅዱስ ሠርዐ፤ እምተሰምየ ወልድ ሠርዐ አብ እስመ ወዕአ እምአብ። ዝሰ አልቦ ውስተ መጻሕፍት፡-

ሐተታ፡- አብ ስለምን አሥራዔ መንፈስ ቅዱስ ተባለ? ስለምንስ አሥራዔ ወልድ አልተባለም ወይም አይባልም? ብሎ የሚጠይቅ ይኖራል።

ናካሬ፡- መንፈስ ቅዱስ በእስትንፋስነት ሁናቴ፤ አብ ያወጣው በመሆኑ አሥራዔ መንፈስ ቅዱስ ተብሎ ይጠራል። ወልድን ግን በእስትንፋስነት ሁናቴ አላወጣውምና አሥራዔ ወልድ አይባልም ብለን እንመልሳለን።

ሐተታ፡- መንፈስ ቅዱስ የአብ ሠርዐ ተብሎ መጠራቱ፤ የወልድ ሠርዐ ተብሎ አለ መጠራቱ ስለምን ነው? የሚል ይኖራል።

ናካሬ፡- መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበት አወጣጥ በከዊነ እስትንፋስ ነውና፤ ስለዚህ መንፈስ ቅዱስ የአብ ሠርዐ ይባላል። ከወልድ ግን አልወጣምና ስለዚህ የወልድ ሠርዐ አይባልም። ይህም ሳይቀር ከአብ የወጣ የወልድ መንፈስ መሆኑ ዕውቅ ነው። አሥራዔ ተብሎ መጠራትም ደግሞ በከዊነ እስትንፋስ በማውጣት የሚጠሩበት ነው እንጂ፤ በማውጣት ብቻ የሚጠሩበት አይደለም።

አሥራዔ መባልስ በመውጣት ብቻ ቢሆን ኖሮ ወልድን አብ አውጥቶታልና አሥራዔ ወልድ በተሰኘ ነበር። ዳሩ ግን እንዲህ ያለ አባባል በመጻሕፍት አይገኝም።

ሠርዐ ተብሎ መጠራትም ደግሞ በከዊነ እስትንፋስ በመውጣት እንጂ፤ በማውጣት ብቻ የሚጠሩበት አይደለም። ስለ መውጣት ብቻ መንፈስ ቅዱስ ሠርዐ አብ ቢባል ሠርዐ አብ ቢባል ኖሮ፤ ወልድም ከአብ ወጥቶአልና

በዚህ አጭር ገለጻ ሁሉም ተብራርቶበታል፤ ይህን ካየን ዘንድ መገዘበ ገደማን በተባለው በብሔራዊው ደንብ ሊቃውንት መግለጫ የተሰጠውን ማጠቃለያ እንመልከት።

«ወበዝ አእመርን ወጠየቅን ከመ ኢወለድ መንፈስ ቅዱስ ለወልድ ወኢያሥ፤ ወልድ ለመንፈስ ቅዱስ አላ መንፈስ ቅዱስ ሠረዐ ወእምኦብ ተወልደ ወልድ። በዚህ ሁሉ መንፈስ ቅዱስ ወልድን እንዳልወለደው ወልድም መንፈስ ቅዱስን እንዳላሠረዐ ስንገር ግን መንፈስ ቅዱስ ከአብ እንደሠረደ፤ ወልድም ከአብ እንደ ተወለደ በውተሃሉ ተረድተናልም።» ተብሎ ተነግሮ አናገኛለን።

ወልድ ከአብ የወጣበትን ጸአት /አወጣጥ/ «ሠረቀ፣ ተወለደ፣ ሠርቅ፣ ለየ ወልድ» በሚሉ፣ ቃሉ ተብራርቶ መነገሩን መንፈስ ቅዱስ ከአብ የወጣበትን ጸአት /አወጣጥም/ «ወጣ፣ ሠርፅ አወጣጥ» በሚል ቃል ጉልቶ መገለጹን በሰፊው ስነ ስርዓት እንደመቆየታችን መጠን፣ ውስጣዊ የትምህርተ መለኮት አስተሳሰቡን በተብራራ ሁኔታ የተመለከትን ይመስለኛል።

ለምሳሌ፡-

1ኛ፡ መለኮት በአብ መዋሐድ የሚታወቀው ወልድ ከአብ ሲወለድና መንፈስ ቅዱስም ከአብ ሲሠርፅ መሆኑን ተመልክተናል።

2ኛ፡ በቅዱስ ወንጌልም በጸአት ቃል /ቃል ከልብ በሚወጣበት/ ምሳሌ የተገለጹ የወልድ መወለድ ሲሆን፣ በዐኦቱ እስትንፋስ /እስትንፋስ ከልብ በሚወጣበት/ ምሳሌ የተገለጸው የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መሥረፅ መሆኑን ተገንዝበናል።

3ኛ፡ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ይወጣል ሲባል መንፈስ ቅዱስ ከወልድ ይነሥ /ይወስዳል/ ተብሎ በቅዱስ ወንጌል በመነገሩ፣ እነዚህ ዘይቤያውያን ቃላት የየራሳቸውን ግብር ስለገለጹ አንደኛው ሁለተኛውን ሊወርሰው አለመብቃቱን አስተውለናል።

4ኛ፡ ይወጣልና /ይሠርጻል/ ይወስዳል /ይነሥ/ የሚሉ ቃላት የየአቋማቸው ግብር በሚገልጹበት ዘይቤያዊ ፍቺ መሠረት የሚገቡባቸው የትምህርተ መለኮት ለገልጾ በታዎች ልዩ ልዩ መሆናቸውን ዐውቀናል።

5ኛ፡ ይወስዳልና ይነሥ /ይወጣል፣ ይወስዳል/ የተባሉ አሥራው ቃላት በምሥጢር የሚገቡበት ሙያና የሚገልጹት ትምህርተ መለኮት ሙያ ከጊታ፣ ከኢየሱስ ክርስቶስ ተገልጸው ከመነገራቸው የተነሣ እንጂ፣ ሊቃውንት የረጠሙ ፈጠራ አለመሆኑን አይተናል።

ይህ ሁሉ ወልድ ከአብ የወጣበት አወጣጥ፣ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ከወጣበት አወጣጥና ልዩ አድረጎት ሊያሳዩን መብቃቱን ተረድተን፣ የዚህን ሐተታ እዚህ ላይ እንደመድግለን። ዮሐ. 16፡26።

እንግዲህ አሁን ተዋሕዶተ መለኮት በሁለቱም የትምህርት አቋሞች /በሀልወና መገናዘብ ትምህርትና በተከሥቶ ህልውና ትምህርት መገኘቱን አየን፡- ለማጠቃለል ያህል መሠረታዊ አቋሙን ባጭር ረገድ እናገጽ።

በተከሥቶ ህልውና ትምህርት ያለው የተዋሕዶተ መለኮት አቋም ደግሞ፡- የግህደተ ትሥልስት ወይም የሥሉስ ቅዱስ ግብረ ጸአት እየተገለጸበት ሳለ፣ ተከፍሎና ተመትሮ የሌለበት የባሕርይ ህልውና ይታያል።

1፡ ተዋሕዶተ መለኮት በህልውና መገናዘብ ትምህርት ያለው አቋም የልዑል ባሕርይ ከዊነ ሕይወት መሠረትነትን የማሳወቅ ግብር ስለሆነ፣ በትሥልስተ አካላት ጠባይዐት ወይም ከነታት፣ ይኸውም በአብ ልብነት በወልድ ቃልነት በመንፈስ ቅዱስ እስትንፋስነት በተተካከለ ድርሻ የመገናዘብ ህልውና ሆኖ ይታያል።

2፡ ተዋሕዶተ መለኮት በተከሥቶ ህልውና ትምህርት ያለው አቋም ደግሞ ጸአትን /መውጣት/ በሚመለከት ረገድ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ አስገኝ አብ ስለመሆኑ፣ መነሻነቱን የማሳወቅ ግብር እንደመሆኑ ሁሉ የወግእያኑ የወልድና የመንፈስ ቅዱስ ህላዌ /ባሕርይ/ ከሌላ ወይም ከየግላቸው ሳይሆን ቅድምና ተድጎር /ቅደም ተከተል/ ተከፍሎ ተመትሮ በሌለበት በአብ የባሕርይ ህልውና ወይም ከአብ ህላዌ መለኮት ሆኖ ይታያል።

አሁንም የወልድና የመንፈስ ቅዱስ የባሕርይ ህልውና /ህላዌ መለኮት/ በአብ መገኘቱ፣ ሦስቱ በእኩልነት የሚኖሩበት የጋራ ባሕርያቸው ወይም መለኮታቸው ኩዳ፣ በጊዜያት ቅደም ተከተል ለማስገኘት እንዳልቻለ ሁሉ፣ የታላቅና የታናሽ መለኮት መኖርን አያሳይም።

6ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

እኛምን ወላጅነትን ከመ አብ ወላጅ ዘኢተወልደ ወሎቱ ለባሕቲቱ
ወትረ እስከ ለዓለም ከዊነ ወላጅ ወአብና።
ወዓዲ እብል ወላጅነትን ከመ ወልድ ተወላጅ
ወኢወላጅ ወሎቱ ለባሕቲቱ ከዊነ ተወልዶ ወወልድና
ወእኛምን ወላጅነትን ከመ መንፈስ ቅዱስ ዘሠረፀ እም
አብ፡ ወነሥኦ እምወልድ ወኢኮነ አብ ወኢወልደ
ወሎቱ ለባሕቲቱ ከዊነ ሥርዕና።
መዝገብ አሚን።

ምዕራፍ አንድ።

የሥላሴ የግብር ስሞች።

«ተከሥቶ ህልውና ወይም ተግህዶተ ሥላሴ በህልውና «በሚል መነሻ የጸሐትን የመውጣትንና የአወጣጥን» መለኮታዊ ኩነት እንዴት እንደሆነ እያጣራን ያጠናቀቅነውን ትምህርት በሚገባ ከተመለከትን ዘንድ፣ ስለ ግብር ስም ትምህርታዊ ገለጻ ለመናገር ወደሚያመችበት ጊዜና ስፍራ ለመድረስ እመጣጡ ላይ ነን።

ስለዚህ ስለ ግብር ስም ትምህርታዊ ገለጻ በምናደርግበት ጊዜ፣ አቀራረባችን የተሰነዘረው በዚህ በተመቻ ስፍራና ጊዜ በመሆኑ፣ ለትምህርት ሰዎች ግልጽ ሆኖ ይታያል ብለን እናምናለን።

በዚህም ጊዜ ደስ የሚያሰኘን ትልቅ ጉዳይ፣ የግብር ስም ተብሎ የታወቀው ርእሰ ነገር በምስጢር ሥላሴ ትምህርተ መለኮት ሲነገር፣ ትምህርቱን በሚከታተሉ ሁሉ ዘንድ ጉልቶ የታወቀና የተጠነቀቀ ትምህርት እንጂ፣ እንግዳ ነገር አለመሆኑ ነው።

ይኸውም በምስጢር ሥላሴ ትምህርት የግብር ስም በሚል ርእሰ ነገር ስንናገር፣ እንደሚታወቀው ሁሉ የትምህርተ መለኮት ባለሙያዎች የመሠረተ አሳቡን ስልታዊ አቀራረብ በቅጥነት ሕሊና እንደሚያዩት ስለማንጠራጠር ነው።

የግብር ስም የሥላሴ አካላት በየግብራቸው ተለይተው የሚታወቁበት ትምህርታዊ አቋምና አብነት በመጽሐፍ ቅዱስ የተተለመ መሠረታዊ አሰብ ነው እንጂ፣ እንዲያው ዝም ብሎ ቦታን ብቻ ይዞ የሚገኝና የሚነገር ስም አይደለም።

ከቅዱሳት መጻሕፍት፡- «ወለድኩክ እምከርሥ እምቅድመ ኮከበ ጽባሕ፡- ከኮከብ አጥቢያ አስቀድሞ ከሆድ ወለድሁህ» ተብሎ በተነገረ ንባብ፡ «አብ ወላዲ፣ ወልድ ተወላዲ» የሚሰኙበት ምስጢር ተገልጸዋል። መዝ. 109/110/፡3።

ዳግመኛም «መንፈስ ቅዱስ ዘይወፀእ እምነብ አብ፡ ከአብ የሚወጣ የእውነት መንፈስ» ተብሎ በተነገረ ንባብም «አብ አሥራዒ፣ መንፈስ ቅዱስ ሠራዒ» የሚሰኙበትን ምስጢር ተገልጸዋል። ዮሐ. 15፡26።

መቼም «ወለድሁህ» በሚል ግጣዊ አንቀጽ የጠሪው ባለቤት፣ አብ ወላዲ ለመሆኑና «ወለድሁህ» ተብሎ በግሥ አንቀጽ የተነገረለትና ዝርዝር አጻፋውም ያመለከተው «ወልድ ተወላዲ» ለመሆኑ፣ እንዲሁም «ከአብ የሚወጣ» ተብሎ ለአንቀጹ ተጠሪ ባለቤት የሆነ መንፈስ ቅዱስ ሠራዒ ለመሆኑና የሠረፀውም ከአብ ለመሆኑ፣ ከእነዚህ ጥቅሶች የታየና የማያከራክር ነገር ነበረ።

እንግዲህ እንደዚህ ቅልብጭ ብሎ በተገለጸው በእግዚአብሔር ቃል የሥላሴ የግብር ስም መሠረታዊ አቋም ይታወቃል።

www.ethiopi...

1ኛ፡ ወገን በተዋሕዶተ መለኮት በባሕርይ ህልውና ከአብ ባለሙሉ የተጠበቀውን የወልድ መወለድን፣ የመንፈስ ቅዱስ ሥርዐትን ለማመን የሚያረጋግጥ እነ አርዮስ እንደ መቅደንዮስና እንደ አብሰላዲስ አንቀጽ ሳያስይዙ፣ በስሞች ብቻ ግለጽ «ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ» ብቻ ተብለው ከቅዱሳት መጻሕፍት የተነገሩ በግሰሙሰል ይህን ትምህርት ተቃውመዋል።

2ኛ፡ ወገን ደግሞ «ሥላሴ በስም እንጂ በአካላት ሦስት አይደሉም» የሚሉ እነ ሰባልዮስም «ወዕኦ» ተወልደ «ወዕኦ ሠረዐ» የሚሉ ግግሮችን አንቀጾች ሦስቱ አካላት በግብራቸው የሚታወቁባቸው ቃላት መሆናቸውን ያውቃሉና፣ የሥላሴን አካላት ለመካድ እንዳያደናቅፋቸው አንዲያውም ከመጽሐፍ ቅዱስ እንደሌለ አድርገው፣ ነዘ ግን «አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ» የሚለውን ብቻ ተቀብለው እነዚህን አስግቶ አንዱ አካል በተለያዩ ጊዜ የተጠራባቸው በማስመሰል ሞግደዋል።

ስለዚህ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ «እስመ ዘይወዕኦ እምካልዕ አኮ እምርእሱ ዘያዕባ ወእፎሪ ይብልዎ ኢተወልደ፡- ከአንዱ ከሌላው የሚወጣ ከራሱ የሚወጣ አይደለም፣ ይህም ከሆነ፣ እንዴት አልተወለደም ይሉታል?»

የግሥ አንቀጽ «ወጣ» ብሎ የተናገረውን ጭምር አተኩረው መመልከት እንደሚገባቸው አስጠንቅቆአቸዋል አትናቴዎስ፡- ሃይማ አበው ገጽ 75 ክፍል 4 ቀጥር 7።

እነዚህ የጠቀሰናቸው ሁለት ወገኖች ብቻ ሳይሆኑ፣ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ እንደወጡ የሚናገረውን ግሥ የማይወዱና ሸፋፍነውት የሚያልፉ ሌሎችም ክፍሎች አሉ። ነገር ግን ያለውን እንደሌለ ማድረግ አመፅ መሆኑ ማንም ይረዳዋል።

ምዕራፍ ሁለት፡

የግብር ስም የተባለበት አብነት እንደምንድን ነው?

የግብር ስምን አብነታዊ ትምህርት ለመረዳት የተከሥቶ ህልውናን ትምህርት አንጸባራቂና ለግብር ስም መነሻ ወደሆነው ጸአት «መውጣት» ወደሚል ቃል ተመልሰን ጠለቅ ባለ ሁኔታ ማየት ይኖርብናል።

«ጸአት» «መውጣት» የሚል ቃል ከአብ የወጡትን ሁለቱን ወልድና መንፈስ ቅዱስን በመውጣት ረገድ የሚያስተባብር ሆኖ መገኘቱ የሚታወስ ነው። ጸአት ያዙ ጸአት ነውና፣ የቃልና የእስትንፋስ ከዊን የአወጣጥ ይዞታ ሳይለይ በተነገረ ጊዜ፣ አንድ ዓይነት ፍቺ እንዳለው የታወቀ ነው።

ሁለቱን ቃልና እስትንፋስን ጸአት «መውጣት» ያገናኛቸዋል፣ የምንለው ከዚህ የተነሣ ነው።

የሁለቱ የቃልና የእስትንፋስ ከአብ ልብነት መውጣት ወይም ከአብ የወጡበት የባሕርይ ህልውናቸውን እንደያዘ የሚነገር በመሆኑ፣ የሁለቱን ጸአት /መውጣት/ የቃልና የእስትንፋስ ከአብ ልብነት

የተጠበቀ ጸአት /አወጣጥ/ የሚገልጽ መሆኑ የሚታይበት ነው። ወይም ጸአቱ /መውጣት/ የቃልና የእስትንፋስ ከአብ ልብነት መውጣት የባሕርይ ህልውናቸውን መሠረት እንደያዘ የሚነገር በመሆኑ ተከፍሎ ተመትሮ፣ ቅድምና ተድጎሮ የሌለበትን የባሕርይ ህልውናና የተዋሕዶተ መለኮት አንድነት የሚጠበቅበት ተዐቅቦ ነው። ዮሐ. 1፣ 18። ምሳሌ 14፣ 7-9። ምሳሌ 8፣ 16-18፣ 55።

ሊቃውንትም ይህን ምሥጢር እንዳገኙት በትምህርታቸው ገልጸውት እናያለን። እነሆም «እስመ ቃል ተወልደ እምአብ ዘእንበለ ተጎሥሦ ወኢያስተጎልፈነ ዘከመ እር ልደቱ፣ ውእቱ እስመ ውእቱ ቅድመ ኩሎሙ ፍጡራን ቀዳማዊ ዘእምቀዳማዊ ከመ ነቅዕ ዘእምነቅዕ፣ ወብርሃን ዘእምብርሃን።

ቃል ያለእኛ ምርምር ከአብ ተወልዶአልና ልደቱ እንደምን እንደሆነ እናውቅ ዘንድ አያሳልፈንም። ከነቅዕ እንደሚገኝ ነቅዕ፣ ከብርሃን እንደሚገኝ ብርሃን፣ /ነጸብራቅ/ ከቀዳማዊ የተገኘ ቀዳማዊ ነው። ከፍጡራንም ሁሉ በፊት የነበረ ነው።» ሲል ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ገልጸታል። ዮሐ. 1፣ 1-3። ምሳሌ 8፣ 12። ዕብ. 1፣ 3። ቁላ. 1፣ 15፣ 16። /ሃ አበ ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት ገጽ 42 ክፍል 2 ቀጥር 21፣ 22።

ዳግመኛም «ወቃለ እግዚአብሔር ህልው በአካሉ እምህላዌ ልዑል ወጽኑዕ። ወውእቱ ቀዳማዊ ብሉየ መዋዕል፤ ህልው ምስሌሁ እምቀዲሙ ወኢይትፈለጥ እምኔሁ፣ ወኢየጎልቅ ልደቱ እምኔሁ። ወውእቱ ብሉየ መዋዕል ምስሌሁ በኩሉ ጊዜ ዘእንበለ ፍልጠት። የእግዚአብሔር ቃል ግን ልዑልና ጽኑዕ ከሆነ ህላዌው /ባሕርዮ/፣ በአካሉ ህልው ነው። እርሱም ብሉየ መዋዕልና /የዘመን አሮጌ/ ከእርሱ ጋር ከዘለዓለም ጀምሮ የነበረ ነው፣ ከእርሱም አይለይም፤ ልደቱም ከእርሱ አያልቅም። ነገር ግን ብሉየ መዋዕል /የዘመን አሮጌ/ እንደሆነ ሁልጊዜም ከእርሱ ጋር ያለመለየት የሚኖር ነው።» ብሎአል። ሃ አበ ጎር ገባሬ መንክራት ገጽ 42 ክፍል 2/ምሳሌ 12 ቀጥር 24።

ስለ መንፈስ ቅዱስ ጸአት/አወጣጥ የተነገረ።

እንዲሁም ቅዱስ ቁርሎስ ስለ መንፈስ ቅዱስ ሲናገር፡- «መንፈስ ቅዱስኒ ዘከመ አብ ወወልድ እስመ ይትዔረይ ምስሌሆሙ በአካሉ መለኮት፣ ወውእቱ ይወዕኦ እምእግዚአብሔር አብ ከመ ነቅዕ፡-

«መንፈስ ቅዱስ በአንድ መለኮት ከአብና ከወልድ ጋር ይተካከላልና፣ እንደ አብና እንደ ወልድ ነው። እርሱም ከእግዚአብሔር አብ እንደ ምንጭ ይወጣል» ብሎአል። ሃ አበ ቁር 67 ክፍል 6 ምሳሌ 72 ቀጥር 17፣ 18።

ዳግመኛም ቅዱስ ቁርሎስ «እስመ መንፈስ እግዚአብሔር ይመልዕ ኩሎ ዓለመ፣ እንዘ ኢይወዕኦ እምዕባየ መለኮቱ፣ ወኢይትመየጥ እምህላዌሁ፣ ወውእቱ ክመ መንፈስ እግዚአብሔር ለዓለም። የእግዚአብሔር መንፈስ ዓለሙን ሁሉ ይሞላል፣ ይኸውም ከመለኮቱ ታላቅነት ሳይወጣ ከህላዌው /ከባሕርይም/ ሳይለወጥ ነው። እርሱ ፈጽሞ የእግዚአብሔር መንፈስ እንደሆነ ይኖራል» ሲል ተናግሮአል። ሃ አበ ገጽ 302 ክፍል 50 ቀጥር 17።

የግብር ስም አወጣጥ እንዴት ነው?

ከላይ እንደተገለጸው ሁሉ የወልድ ከአብ መውጣት የመንፈስ ቅዱስም ከአብ መውጣት ጸአት ተብሎ ከአንድ ሥረ-ወጥ ተገኝቶ በአንድ ዓይነት ፍቺም እንዳለ ማሳየቱን ተገንዝበናል። ነገር ግን አንድ ዓይነት ፍቺ ቢኖረውም ቢያሳይም ቅላ፣ የቃልና የእስትንፋስ ከዊን ሳይለይ በመነገሩ ጸአት ያው ጸአት ስለሆነ፣ ሁለቱን ግለት ቃልንና እስትንፋስን እንዳገናኛቸው ተመልክተናል። ይህም ይህ ሆኖ በማስተዋል ከተመለከትን፣ የወልድ አወጣጥ በከዊን ቃል፣ የመንፈስ ቅዱስም አወጣጥ በከዊን እስትንፋስ መሆኑ ከመሠረቱ የታወቀ ነውና፣ የቃልና የእስትንፋስ አወጣጥ የተለያየ አቋም ያለው መሆኑን ሳይጠቁም የተነገረ እንዳልሆነ ይሰማል።

ይህም በሽፍን እንደሆነ ተሠውሮ ሳይገለጽ አለመቅረቱን ነው ያስገነዝብን። አም)፤ መጀመሪያ ነገር ወልድና መንፈስ ቅዱስ ከአብ ልብነት ወገኑን ቢሆኑም ቅላ፣ አብ ግን ወገኑ አይደለምና፣ ወገኑ ከወልድና ከመንፈስ ቅዱስ አያገናኘውም። ምን ጊዜም ቢሆን አብ አይወጣምና፣ ጸአት /መውጣት የሚል ቃል/ ስለ አብ አይነገርም። ይህ አንድ ልዩነት ነው።

ዳግመኛም ቃል ከልብ የሚወጣበት ጸአት /አወጣጥ/ እስትንፋስ ከልብ ከሚወጣበት ጸአት /አወጣጥ/ በሚነጻጸርበት ጊዜ፣ እንደዚሁም እስትንፋስ ከልብ የሚወጣበት ጸአት /አወጣጥ/ ቃል ከልብ ከሚወጣበት ጸአት /አወጣጥ/ በሚነጻጸርበት ጊዜ፣ በሁለቱም የተለያዩ የአወጣጥ ይዞታ እንዳለ ለማየት ይቻላል። ይህንም ለማሳየት ያስቻለ፡- «ቃል ያው ቃል» መሆኑን ነው። እስትንፋስም ያው እስትንፋስ መሆኑን ነው። በዚህም ልዩነት ጉልህና የታወቀ ሆኖ ይገለጻል።

ይዞታም ሲባል የቃልና የእስትንፋስ ከልብ አወጣጥ፣ ወገኑን በሆኑ በሁለት በቃልና በእስትንፋስ መካከል የተለያየ የመውጣት ኩነት /ሁኔታ/ ልዩነት ብለው እንዲታወቅ የማድረግ ትርጉም ማንጸባረቅ ነው።

ነገር ግን አስገኝ በሆነው በአብና ከአብ ወገኑን በሆኑት በሁለቱ በቃልና በእስትንፋስ ጸአታዊ አኳኝን፣ ወይም የተለያዩ የመውጣት ይዞታዊ ትርጉሞች ተለያዩ እንዲታወቅ የሚያደርግ ትርጉም መኖሩን በቀላሉ ለመረዳት እምብዛም ግልጽ ሆኖ አይታይምና፣ ምናልባትም በዚህ የሚቸገሩ አይታዩም።

የዚህ ምክንያት ጸአት /አወጣጥ/ ሲባል አነጋገሩ በአንድ ሥረ ወጥ ግጥም ዘ በወጪ /በመውጣት/ ጓዝ ውስጥ ሆኖ በመነገሩ ይመስላል። እንዲሁም ጸአቱ በባሕር መለኮት ህልውና የተጠበቀ መሆኑን ተወቅቦነቱ ከሰው አእምሮ በተካረረ ተጥጥ በመገኘት ይመስላል።

የሆነ ይሁን እንጂ፣ የቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን ቅዱሳት መጻሕፍት በመመርኮዝ በገለጹት ማብራሪያ ሲታይ፣ ይህን በመሰል አሻሚ አነጋገር ተለባብሶ የሚቀር አልሆነም።

ስለዚህ መምህራኑ በመግለጫቸው «ጸአት ቃል እምልብ፣ ቃል ከልብ የሚወጣበትን አወጣጥ» ሲተረጉሙ፡-

ሥርዐት» እየተባሉ በሚነገሩ የተለያዩ ዘይቤ ባላቸው ግጥሞች ስሞች /ቃላት/ አብራርተው አስገንዝበዋል። ያስገነዝባሉም።

ከዚህ አስቀድመን በሰፊው የተናገርንበት ስለሆነ፣ ይህን የመሳሰለ በየቦታው የቀረበውን ጥቅስ እንዲታሰብበት ለአንባብያን አመልክተን፤ ርቱዕ ሃይማኖት ከሚባል መጽሐፍ፣ «ከመ ልደት ቃል፣ ወጸአት እስትንፋስ እምልብ፣ ከማሁ ልደቱ ለወልድ፣ ወጸአቱ ለመንፈስ ቅዱስ እምልብ፤ የቃል ጸአትና /መውጣት/ የእስትንፋስ መውጣት ከልብ እንደሆነ ሁሉ፣ የወልድ ልደትና የመንፈስ ቅዱስም ከአብ መውጣት እንዲሁ ነው።» ሲል የተነገረውን ብቻ ለማስረጃነት ያህል ብናቀርብ በቂ ሆኖ ይሰማል።

ርቱዕ ሃይማኖት ገጽ 32 ያልተተመ

ይኸውም ጸአት የሚል ቃል አሻሚ በመሆኑ «ልደትና ሥርዐት» በሚል በተለያዩ ዘይቤ ተተርጉሞ መገለጹ ነው። ጸአት /አወጣጥ/ ግጥም ዘር በሆነበት ስምነቱ በቃልና በእስትንፋስ አወጣጥ ያለውን ትርጉም በዚህ ለማየት ስንችል፣ በግሥ አንቀጽ እየተነጻጸረ ምሥጢሩ «ቃል ተነገረ፤ እስትንፋስም ተተነፈሰ» በሚያሰኝ አቋም መታየት ሲኖርበት፣ የሁለቱ የቃልና የእስትንፋስ አወጣጥ አንድ ዓይነት እንደሆነ የሚያስረዳ ትርጉም መኖሩም በዚህ ጉን የሚታይ ሌላ ገለጻ ነው።

በቅዱሳት መጻሕፍት «ከሆድ ወለድሁህ» የሚልና በሌላም ቦታ ከአብ የሚወጣ የእውነት መንፈስ» ተብሎ የተነገረውን እዚህ ላይ በድጋሚ ብንመለከተው የሚብራራልን ነገር እናገኛለን። መዝ. 109/110/፣ 1፣ ዮሐ. 15፣ 26።

እነሆም «ቃል ተነገረ በማለትና ከሆድ ወለድሁህ» በማለት መካከል ያለውን፣ ዳግመኛ «ዳግመኛ እስትንፋስ ተተነፈሰ» በማለትና መንፈስ ጽድቅ ከአብ ይወጣል» በማለት መካከል ያለውን የብሂላዊ ተዘምዶን መመሳሰል አገናዝቦ ማየት ምንን ይገልጻል?

በዚህም «ተነገረ ተወለደ» አንድ ወገን፣ «ተተነፈሰና ሠረዐ» አንድ ወገን አድርጎ ማየት ነው።

እንግዲህ እነዚህ የተጠቀሱት የተለያዩ ዘይቤ ያላቸው ቃላት ተመሳሳይነት ባለው ምሥጢር ከሚዛመዱአቸው ቃላት እየተገናኙ የረቀቀውን ምሥጢር በማጥላት በሚያንጸባርቁበት ጊዜ፣ የተለያዩ ግብርን ገልጸው ይገኛሉ።

የተለያዩ ዘይቤ ያላቸው ቃላት የተለያዩ ግብር መኖሩን ጉልህ አድርገው ለማስታወቅ መቻላቸው፣ ወልድ ከአብ የሚወጣበት አወጣጥ፣ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ከሚወጣበት አወጣጥ ልዩ አቋም እንዳለበት፣ አንጥረው አበጥረው ለማስረዳት ብቃት ያላቸው አሥራው ቃላት ሆነው በመገኘታቸው ነው።

እነዚህ አሥራው ቃላት በቅዱሳት መጻሕፍት በቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን መመሪያዎች እንደሚታወቁ ሁሉ፣ በአንድ ወገን «ተወለደ፣ ልደት፣ ወልድ» በሚያሰኝ ገለጻ ተቀዳሚና ተከታይ ስለሌለው በሥርዓተ ወልድናውም እርሱ ብቻ ወልደ አብ ዋሕድ ስለሚሆን፣ ስለ እግዚአብሔር ቃል ብቻ፣ በሚመለከት አቋምና ይዞታ ወስነው ይነገራሉ እንጂ፣ መንፈስ ቅዱስ የሚወጣበትን አወጣጥ ወይም ሥርዐት ይዞታው አይገኝም።

ወልድ ከአብ የሚወጣበትን አወጣጥ ወይም የወልድን መወለድ በሚመለከት አቋም ይዞታ ተጠግቶ ሲነገር አይገኝም።

«በዚህም» ወልድ ተወለደ፤ መንፈስ ቅዱስ ሠረዘ ሲባል፤ የአወጣጣቸውን የተለያዩ ሁኔታ በማያሻማ ዘይቤ ተገልጾ እሙን ሆኖ ይታያል።

እንግዲህ «ወልድ ተወለደ፤ መንፈስ ቅዱስ ሠረዘ» ተብሎ የቃልንና የእስትንፋስን የአወጣጣቸውን ሁኔታ ወይም አቋም ማንጸባረቅ፤ የተለያዩ ግብር እንዳላገጡ አመሥጥሮ ማሳወቁ አይደለምን?

ከቤተ ክርስቲያን አባወ አንዱ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡-

«ወዳዲ መንፈስ ቅዱስሂ ተፈነወ ለነ እምነብ እግዚአብሔር አብ፤ ወኢይትከሃል ይበልዎ ግሙራ ለዘኢተወልደ ከመ ውእቱ ወልድ ዘተወልደ እምአብ፤ እስመ ኢኮነ አሐዱ ግብሩ ለዘተወልደ ወለዘኢተወልደ እስመ አሐዱ ሊሉይ እምካልዑ በግብሩ ልደት፤ እስመ ወልድ ዋሕድ ቅዱስ ተወልደ እምእግዚአብሔር አብ፤ ዳግመኛም መንፈስ ቅዱስ ከእግዚአብሔር አብ ተላከልን ከአብ ያልተወለደውን የተወለደ ልዩ ነው ሊሉ ፈጽሞ አይቻልም። የተወለደና ያልተወለደን ግብር አንድ አይደለም፤ በመወለድ ግብር አንዱ ካለው ልዩ ነውና፤ ተቀዳሚና ተከታይ የሌለው ልዩ የሆነ ወልድ ከእግዚአብሔር አብ ተወልዶአል።» ሲል የገለጸውን መመልከት ይጠትግላል። ሃይማ አበ አትናቴዎስ ሐዋርያ ፲፮ 75 ክፍል 4 ቍጥር 11፣ 12።

በዚህ ጊዜ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ «ግብር» ሲል የተናገረበት ምንን ነበር? ብለን ብንጠይቅ የተለያዩ ሁኔታ ወይም አቋም ግብር ተብሎ ስለተነገረው እንደሆነ ለመረዳት የሚያዳግት አይደለም።

እርሱም የወልድ ከአብ መወለድ፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ከሠረዘበት ሥርዐት፤ የመንፈስ ቅዱስ ከአብ መሥረድ፤ ወልድ ከአብ ከሚወለድበት ልደት አንድ ዓይነት ግብር ሊሆን አለመቻሉን ሲገልጽ፡-

«እስመ ኢኮነ አሐዱ ግብሩ ለዘተወልደ ወለዘኢተወልደ እስመ አሐዱ ሊሉይ እምካልዑ በግብሩ ልደት። የተወለደና ያልተወለደ ግብር አንድ አይደለም፤ በመወለድ ግብር አንዱ ከሌላው የተለየ ሆኖ ይገኛልና» በማለቱ ጎልቶ ሊታይና የግብር ስሞችንም አመሠራረት ከዚህ የተነሣ መሆኑን ለማወቅ ያስችላል።

አትናቴዎስ ሐዋርያዊ «ወልድ ተወለደ፤ መንፈስ ቅዱስ ከአብ ሠረዘ» ሲባል፤ የአወጣጣቸውን የተለያዩ ሁኔታ አብራርቶ ከማስገዘቡም ሌላ፤ ይህንን «የተለያዩ ግብር መሆኑን» በማያሻማ ሁኔታ በማስታወቁ፤ ጥልቅ በሆነው በሥላሴ ትምህርት፤ «የሥላሴ የግብር ስም» ተብሎ ለሚታወቀው ርእሰ ነገር አብነታዊ መልሕቅ መጣሉን አስተውላለን ልንገነዘብለት ይገባል።

ከዚያ ወዲህ ሌሎች ሊቃውንት «ሠለስቱ ግብራት ሦስት አካላት ሦስትም ግብራት» እያሉ ትምህርቱን በሚገባ አስረዱ። አሁን የሥላሴ አስማት ግብር መነሻ እንደምን እንደሆነ አየን።

ይኸውም የግብራት መሠረቶች ሆኑ ግብራቱ የተለያዩ አገራት ናቸው።

ወልድን ተወላዲ፤ መንፈስ ቅዱስን ሠራዲ» ሲያስኝ በመገኘቱ፤ ልዩ የግብር ስም መሆኑን ያስመሰክራል።

በዚህ መንገድ ብቻ አይደለም፡- ሌሎች የግብር ስሞች የአካል፤ የባሕርይ፤ የኩነት ውጤት ወይም ፍሬ መሆናቸው በመፈክራን ሊቃውንት ትምህርታዊ ውሳኔ የታወቀ ነው። ከአለቃ ጎሩይ ፈንታ የተጻፈ ፍኖተ እግዚአብሔር የስመ ህላዌያት ትርጓሜ ያልታተመ፡- ፲፮ 39፣ 40 አንቀጽ 4 ተመልከት።

«ወላዲ፤ አሥራዲ ተወላዲ፤ ሠራዲ» በሚያሰኝ የግብር ስም ግን፤ የአካል የግብር ስም ይሰኝ እንጂ፤ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል የአካል ውጤት ወይም ፍሬ አድርጎ /በውጤት አቋም / የሚያሳይ አይደለምና» ልዩ የግብር ስም» መባሉ ስለዚህ ነው።

ምዕራፍ ሦስት።

ልዩ የግብር ስም ስለ መባሉ።

የሀገራችን መተረጎማን ሊቃውንት ወላዲ አሥራዲ፤ ተወላዲ ሠራዲ ተብለው የሚጠሩ የግብር ስሞችን «ልዩ» የሚል ተቀጻይ ቃል ጨምረው «ልዩ የግብር ስም» በማለት እንደሚናገሩ በዚህ ጊዜ ማስታወስ ይገባናል።

መጽሐፈ ምዕላድ ከአራት ዓይና ጉሹ ፲፮ 96 /ያልታተመ/

ብሔራውያን መተረጎማን «ወላዲና አሥራዲ ተወላዲ፤ ሠራዲ» የሚያሰኘውን የግብር ስም ልዩ የሚል ተቀጻይ ቃል ጨምረው «ልዩ የግብር ስም» ለማለት የፈለጉበት ምክንያት፤ በስመ ህላዌያት አመዳደብ ከልዩ ልዩ ህላዌያት የሚመነጩ ግብራት እንደሚኖሩቸው ሁሉ፤ የግብር ስሞች ተብለው መጠራታቸው ስለሚታወቅ፤ «የመውለድና የማሥረዕ የግብር ስም» ከእነዚያ ልዩ ልዩ ከሆኑት ከግብር ስሞች ተገልጾ፤ በአቀራረቡና በአቋሙ ልደት ያለ መልክዐዊ ይዘታ ያለው መሆኑን በመገንዘባቸው ነው።

በሊቃውንት ውሳኔ የታወቁት የግብር ስሞች ብዙ ናቸው።

ለምሳሌ፡-

- ሀ፡ የባሕርይ የግብር ስም አለ።
- ለ፡ የኩነት የግብር ስም አለ።
- ሐ፡ የአካል የግብር ስም አለ።

ስለዚህ ይህ አሁን የምንናገርበት የግብር ስም፤ ከተዘረዘሩት የግብር ስም መካከል የሆነው የሆነ? ብለን እንድንጠይቅ እንገደዳለን።

ከዚያውም ዘንድ «ወላዲና አሥራዊ፣ ተወላዲ ሠራዊ» ተብሎ የሚነገር የግዛብ ስም፣ የባሕርይ የግብር ስም ሳይሆን፣ የአካላት የግብር ስም ሆኖ፣ «አብን ወላዲ፣ አሥራዊ፣ ወልድን ተወላዲ፣ መንፈስ ቅዱስን ሠራዊ» ሲያሰኝ በመገኘቱ፣ ልዩ የግዛብ ስም መሆኑን ያስመሰክራል።

በዚህ መንገድ ብቻ አይደለም፡- ሌሎች የግብር ስሞች የአካል፣ የባሕርይ፣ የከነነት ውጤት ወይም ፍሬ መሆናቸው በመፈክራን ሊቃውንት ትምህርታዊ ውሳኔ የታወቀ ነው። ከአለቃ ጎሩይ ፈንታ የተጻፈ ፍኖተ እግዚአብሔር የስመ ህላዌያት ትርጓሜ ያልታተመ፡- ገጽ 39፣ 40። አንቀጽ 4 ተመልከት።

«ወላዲ፣ አሥራዊ ተወላዲ፣ ሠራዊ» የሚያሰኝ የግብር ስም ግን፣ የአካል የግዛብ ስም ይሰኝ እንጂ፣ እያንዳንዱን ሥላሴያዊ አካል የአካል ውጤት ወይም ፍሬ አድርጎ /በውጤት አቋም/ የሚያሳይ አይደለምና «ልዩ የግብር ስም» መባሉ ስለዚህ ነው።

ምዕራፍ አራት።

ልዩ የግብር ስም።

«የአካል የግብር ስም ተሰኝቶ ሲያበቃ፣ የእያንዳንዱን አካል የአካል ውጤት ወይም ፍሬ አድርጎ /በውጤት ረገድ/ ለማሳየት አለመቻሉ፣ እንደምንድን ነው? የሚል ጥያቄ ሊኖር ግድ ነው።

እላይ እንደተገለጸው ብሔራውያን ሊቃውንት፡- «ልዩ የግብር ስም» እስከ ግለሰብ የተገደዱበት ምክንያት ምሥጢር ለመረዳት እንዲያስችል ከዚህ ጥያቄ አሰራሪነት ጥልቅ ምሥጢሩን ወደ ብርሃን ያወጣዋል ብለን እናምናለን።

ነገሩ እውነት ነው «አካል ግብርን ያስገኛል እንጂ፣ ግብር አካልን አያስገኝም» ግብር አካልን ሊያስገኝ ይችላል» ብሎም ከቤተ ክርስቲያን ደጋግ መምህራን አንድ የተናገረ የለም። /በተመርሆ ልቡና ተፈላስፎ ረገድም በሚመረጥ ሊቃውንት ጋምፍቦት ያደረ ጉዳይ ነው።

ይህም የድንጋጌ ሕግ ማናቸውም ይሁን፣ አካል ለተባለና የአካል ግብር ለተባለ ሁሉ የተደነገገ ጠባይዓዊ ሕግ ነው።

ይሁን እንጂ፣ ወላዲና አሥራዊ፣ ተወላዲ፣ ሠራዊ ማለትን የግብር ስም ብለን እንደማናቸውም የአካላት ግብራት በመቀላጠር፣ በትምህርታዊ ተግባር እናወልዳለን በምንልበት ጊዜ፣ እንደማናቸውም ግብር ሁሉ በውጤት አቋም ውጤት ሆኖ ወይም ግብር ሆኖ ሊገኝልን እንደማይችል መታወቅ አለበት።

ምናልባትም ይህን ልዩ የግብር ስም እንደማናቸውም ግብር የአካል ውጤት አድርጎ በመገመት፣ ለመመጠን የሚነግሳ ሰው

ዳሩ ግን ሰውየው እንደዚህ ባለ አነጋገር ሲናገር፣ አባባሉ እንዴት እንደሆነ ለማስረዳት ተጨባጭ ትምህርት ሊሰጥበት ይችላል? ብለን መጠየቅ ይኖርብናል።

መቼም እንዲህ እያለ የተናገረ የሚናገር ሰው፣ የነገረ መለኮትን ትምህርት በትክክለኛ መልኩ ለመረዳት የሚፈልግና የጭምትነት መንፈስ ያለበት ከሆነ፣ ዓይነት ሕሊናን በሚያጥበረብር አነጋገር መንገዳፈፍን ትቶ፣ ከዚህ የገዛ ራሱ ከተናገረው ውስጥ፣ እየተከታተሉ የሚፈልቁ የኃይለ ቃል ጥያቄዎች እንደሚገኙበት፣ ጠለቅ ብሎ መመልከት እንደሚገባው የሚያውቅ ሰው መሆን አለበት። እንዲህም ከሆነ ተስፋ የሚጣልበት ነው።

እንግዲህ ከሰውየው አነጋገር ወደሚፈልቁ የኃይለ ቃል ጥያቄዎችን አተኩረን እንመለከታለን።

ሀ፡ እውን እግዚአብሔር አብ «አብ» የመባል ስያሜን ያገኘው ስለ ወለደና ስለ አሠረፀ ነውን?

ለ፡ አብ ሳይወልድና ሳያሠርፅ፣ ወልድ ሳይወለድ፣ መንፈስ ቅዱስም ሳይሠርፅ አስማት አልነበሩዎቸውም? ወይም የሥላሴ ስሞች አልነበሩም ማለት ነው?

ሐ፡ አብ እስኪወልድና እስኪያሠርፅ ድረስ ወልድም እስኪወለድ ድረስ መንፈስ ቅዱስም እስኪሠርፅ ድረስ፣ አስማት አልነበሩዎቸውም ተብሎ መታሰቡ፣ አካላት እንዳልነበሩዎቸው ተቁጥሮ ነውን?

መ፡ አብ እስኪወልድና እስኪያሠርፅ፣ ወልድም እስኪወለድ፣ መንፈስ ቅዱስ እስኪሠርፅ ድረስ፣ አካላትና አስማት አካላት እንዳልነበሩዎቸው መታሰቡ፣ አካላቱ የግብራት ፍሬ ወይም ውጤት ሆነው እስኪገኙ ድረስ ነውን?

ሠ፡ ግብራቶቹስ የአካላት ግብራት እየተባሉ ያለ አካላት መደብ /መንሥኤ/ እንዲያው ይገኛሉ? የሚሉ ናቸው።

እነሆም «አብ አብ» የተሰኘ ስለ ወለደና ስለ አሠረፀ ነው። «ወልድም «ወልድ» የተሰኘ ስለተወለደ ነው። መንፈስ ቅዱስም መንፈስ ቅዱስ የተሰኘ ስለ ሠረፀ ነው።» የሚል ተንገላፊ አነጋገር፣ የመጀመሪያውን ደረጃ ተፈትኖ የሚያልፈው፣ ተቀዳሚ ሆነው በቀረቡለት የኃይለ ቃላት ጥያቄዎች በኩል ነው።

በዚህ ጊዜ ተመልካቹ ሰው፣ በቅድሚያ ማስተዋል ያለበት፣ «ስለ ወለደና ስለአሠረፀ «አብ» ተባለ፣ ስለተወለደም «ወልድ» ተባለ፣ ስለ ሠረፀም «መንፈስ ቅዱስ» ተባለ፣ በሚል ተመርሆ ከተጓዘ፣ በአጠቃላይ፡-

1ኛ፡- የሥላሴ አስማተ አካላት ከግብራት የተገኙ ፍሬዎች ወይም ውጤቶች አድርጎ ይቀበላል ማለት ነው። እንደዚሁም፡-

2ኛ፡ በአብና በወልድ፣ እንዲሁም በአብና በመንፈስ ቅዱስ አካላትና አስማተ አካላት ቅድምና ተድገሮ /ቅደም ተከተል/ ወይም በሥላሴ የአካላት ተርታ እንዳለ ያስባል ማለት ነው።

አብ የተሰኘው ስለ ወለደና ስለ ሠረፀ፣ ወልድም ወልድ የተሰኘ ስለተወለደ ነው፣ መንፈስ ቅዱስም መንፈስ ቅዱስ የተሰኘ ስለ ሠረፀ ነው ከሚል ከሰውየው አነጋገር አጠቃላይ የተሰጠውን ጥያቄ ያስከተሉት መዘገብ ይህንኑ ነው። ይኸውም ማለት አብ

ነገር ግን እንደዚህ ያለው ፈሊጣዊ አነጋገር፡ እንዲህ ባለ አስተሳሰብ የተመሠረተ ከሆነ፤ ይህ ዓይነት አስተሳሰብ በቅዱሳት መጻሕፍት መንፈስና ሐዋርያዊት በምስጢር ቅድስት ቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን ዘንድ፤ ተቀባይነት ይኖርዋል? ብለው መጠየቅ የተገባ ይሆናል። /ቀዳሞተ ወአኮ ተታልዎተ/

አዎን፤ ከመጠይቆቹ ተንጓልለው የተገኙ አሳቦች ወይም ፈሊጦች እውነት ወይም ስሕተት የሆኑ እንደሆኑ የሚረጋገጠው፤ ከቅዱሳት መጻሕፍትና ሐዋርያዊት ከምስጢር ቅድስት ቤተ ክርስቲያን መምህራን ዘንድ የአዎንታና የአሉታ መልስ ሲገኝለት ማለት የታወቀ ነው።

የሥላሴ አስማትንና አካላትን የግብራት ውጤቶች አድርጎ ለማሳየት የተታወቀ የአንዳንድ ሰዎች መከራ፡ ወይም በሥላሴ አካላትና አስማት መካከል ቅደም ተከተልን የአካላት ተርታ እንዳለ አድርጎ የመቀጠር ፍላጎት፤ ከቅዱሳት መጻሕፍት መንፈስና ከሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን መምህራን አብነታዊ ትምህርት ፈጽሞ የማይሰማላቸው ተቀባይነት የማይኖረው ነገር ሆኖ ተገኝቶአል። ይህም ታላቅ የምሥራች ነው።

ይህንም ለመረዳት፡- መጀመሪያ ቅደም ተከተል ስለሌለበት ስለ ሥላሴ ዘለዓለማዊ ህሉናና ዕሪና /እኩልነት/ ትምህርት፤ ከቅዱሳት መጻሕፍት የሚገኙ ጥቅሶች ምን እንደሚሉ አስተውለን እንመልከት፡- ዮሐ. 14፡9። ምሳሌ 10፡30። ግብ. 11፡26። ምሳሌ 30፡4። ኢሳ. 48፡16። 1ቆሮ. 2፡ 10፤ 11። ኢሳ. 48፡12-16። ራዕይ 1፡18።

በመሠረቱ በኒቅያ የተሰበሰቡ ሠለስቱ ምእት አሠርቱ ወስምንቱ ሊታወግጡ «ወኢይትበሃል የሁሉ አብ ዘመነ ዘእንበለ ወልድ፤ ወይስመይ እምድጎረዝ አበ ዘመኔቱ ረባህ። ዳዕሙ አብሂ ህልው በኩሉ አገማገን፤ ወወልድሂ ህልው በኩሉ አገማገን።»

አብ ምንም ዘመን ያለወልድ ሊኖር የማይቻልና ከዚያ በኋላ ረብ ወይም ጥቅም በሚሆን ረገድ፤ አብ ተብሎ ሊሰየም የማይቻል ነው። ነገር ግን አብ በዘመናት ሀላ ህልው ነው። ወልድም በዘመናት ሁሉ ህልው /ነዋሪ/ ነው» ተብለዋል። ሃ አበ ዘሠለስቱ ምእት ገጽ 52 ክፍል 1 ቍጥር 19።

ዳግመኛም፡- «ኢወለዶ አብ እምድጎረ ዘመን፤ አላ ውእቱ ወልድ ተዳማዊ ምስሌሁ እምቀዲሙ ዘኢይመውት፤ ወውእቱ ፈጣሪ ምስለ አብ። ወከማሁ ማስገሰ ቅዱስሂ ውእቱ ቀዳማዊ እምቀዲሙ፤ ምስለ አብ ወወልድ ወፍጹም ውእቱ ዘከለ ግብር ምስለ አብ ወወልድ።»

አብ ከዘመን /ከጊዜ/ በኋላ አልወለደውም፤ ነገር ግን ከመጀመሪያ ጀምሮ ወለዶ ከእርሱ እንደሆነ ነው። እርሱም ከማይሞት ከአብ ጋርም ፈጣሪ ነው። እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ከመጀመሪያ ከአብና ከወልድ ጋር ነው። በማናቸውም ግብር ሀላ ከአብና ከወልድ ጋር ፍጹም ነው።» ሲሉ በማያወላውል ገለጻ ተናግረዋል። ሃ አበ ዘሠለስቱ ምእት ገጽ 51 ክፍል 1 ቍጥር 8፤ 19።

እንዲሁ በቅዱስ ሠለስቱ ምእት «ወለዶ አብ ለወልዱ አኮ በምክንያት ዘወለዶ ለመርድዐ ግብር፤ ከመ ይትለአኮ ዘከመ ተዕነሰ፡- www.ethiopianorthodox.org

ቅዱስ ሠለስቱ ምእት ገጽ 68 ቍጥር 27 /አባ ቴፍሎስና ብላታ መርሰዔ ንዘን ካሳተሙት

ዳግም ሠለስቱ ምእት፡-

«ኢወለዶ አብ እምድጎረ ዘመን አላ ውእቱ ወልድ ቀዳማዊ ምስሌሁ እምቀዲሙ ወኢይመውት፤ ውእቱ ፈጣሪ ምስለ አብ ዘኢይመውት። ወውእቱ ፈጣሪ ኩሉ ከመ አብ። ወከማሁ መንፈስ ቅዱስሂ ውእቱ ቀዳማዊ እምቀዲሙ ምስለ አብ ወወልድ ወፍጹም ውእቱ በኩሉ ግብር ምስለ አብ ወወልድ። አብ ከዘመን በኋላ አልወለደውም እርሱ ቀዳማዊ ወልድ ከአብ ጋር በዘለዓለምነት የነበረ ነው። ከማይሞት ከአብ ጋር የማይሞት ፈጣሪ ነው። እንደ አብም ሁሉን የፈጠረ ነው።»

እንዲሁም መንፈስ ቅዱስ ከአብና ከወልድ ጋር ከቅድምና የነበረ ቀዳማዊ ነው፤ በሥራም ከአብና ከወልድ ጋር አንድ ነው።» ሃ አበው ዘሠለስቱ ምእት ገጽ 51 ክፍል 19 ቍጥር 8፤ 9።

3ኛ፡ አትናቴዎስ ሐዋርያዊ፡- «ኢሁሎ አብ ዘመነ ዘእንበለ ወልዱ ወመንፈስ ቅዱስ አላ ወትረ ህልው ምስሌሆሙ በኩሉ ጊዜ፡- አብ ያለ ወልድና ያለመንፈስ ቅዱስ አልኖረም። ነገር ግን በጊዜያት ሁሉ ዘወትር ከእርሱ ጋር ህልው /ነዋሪ/ ነው።» ብሎአል። ሃ አበ አትና ሐዋርያዊ ገጽ 84 ክፍል 13 ቍጥር 8።

4ኛ፡ የአንጾኪያ ሊቀ ጳጳሳት ኪራኮስም፡- በተብራራ ሁኔታ እንደሚከተለው ጽፎአል። «ወአልቦ ውስተ አካላት ሕፀዕ አላ ፍጹማን እሙንቱ በኩሉ ግብሮሙ፤ እስመ ለለአሐዱ አሐዱ እምኔሆሙ ቀዋሚ በበመልክዑ እንበለ ቱስሕት። ወእሉስ ፀራፍያን ፀብዳን ይብሉ፤ ከመ ወልድ ኢኮነ ህልቆ፤ ዳዕሙ ተወልደ ድጎረ። ወኢያእመፍ እሉ ጎጉላን ከመ ኢሁሎ አብ ጊዜ እምጊዜያት ዘእንበለ ወልድ ወዘእንበለ መንፈስ ቅዱስ።»

«በአካላት መካከል ጉድለት የለም፤ ነገር ግን በግብራቸው ሁሉ ፍጹማን ናቸው። ከእነርሱ እያንዳንዱ በየራሱ መልክ ያለመደባለቅ ቀዋሚ ነው። እነዚህ ተሳዳሪዎች ሰነፎች ግን፤ ወልድ በኋላ የተወለደ እንጂ፤ ከዘለዓለም ህልው /ነዋሪ/ እንዳልሆነ አድርገው ይናገራሉ። እነዚህም የጠፉ ሰዎች አብ ከጊዜያት አንድም ጊዜ ያለወልድና ያለመንፈስ ቅዱስ እንዳልኖረ አያውቁም።» ብሎአል። ሃ አበው ኪራኮስ ገጽ 396 ክፍል 1 ቍጥር 12።

5ኛ፡ ይልቁንም ኅርኅርዮስ ገባሬ መንክራት የቂጣርያና የቀጳይቅያ ኤጲስ ቆጶስ «ወአካሎሙኒ ለሥሉስ ቅዱስ ወአስማቲሆሙ አልቦ ውስቲቶሙ ዘይዴኅር። አላ እሙንቱ ብሉያነ መዋዕል እምቀዲሙ ዘእንበለ ጥንት ወዘመን። በሥሉስ ቅዱስ አካላቸውና በአስማቶቻቸው መካከል ወደኋላ የሚል የለባቸውም። ነገር ግን ያለመንሻና ያለዘመን ከዘለዓለም ብሉያነ መዋዕል /የዘመናት ዐሮጌዎች/ ናቸው» ብሎአል። ዮሐ. ዘአንጾኪያ ሃይ አበ ገጽ 40 ክፍል 2 ቍጥር 8።

ዮሐንስ ዘአንጾኪያም ከታላሎጎስ ጠቅሶ፡- 6ኛ፡ «እሉ እሙንቱ ፍጹማን መልክዕ ዘበአማን ሠለስቱ አካላት ወሠለስቱ ገጸት

እነዚህ አካላት ሦስት ገጽት አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ በሰውነት በመልክ ፍጹሟን ማግኘት ሁለተኛው ከመጀመሪያ በኋላ፣ ሦስተኛውም ከሁለተኛው በኋላ ሆነ አይባልም። ከሁሉ ዘንድ በአንዲት ምስጋና ይመሰገናሉ። በምንም ዓይነት ሥራ የሚለያዩ አይደሉም። ሲል አትቶ አስረድቶአል። ሃ አ ዮሐ ዘአንጾኪያ ገጽ 411 ክፍል 1 ቍጥር 2።

ስለዚህ የሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን ትምህርት በጥልቀት እንጂ፣ በመንገድ ላይ አልተመሠረተም። ሆኖም አንባቢ፣ «ሊቁ፣ በምንም ግብር አይለዩም» ያለውን ያዘ እዚህ ላይ እንዳይሰናከልበት፣ በማስጠንቀቅ ማስገንዘብ ይኖርብናል። ሊቁ እዚህ ላይ የጠቀሰው «ግብር» ስለ አካል ግብር ሳይሆን፣ ስለ ህላዌ መለኮት ወይም ስለ መለኮታዊ የህልውናቸውን አቋም እያመለከተ መሆኑን ማስተዋል ይኖርበታል።

ከዚህ ሁሉ ጋር እጅግ አድረጎ በጣም የሚያስደስተው ከላይ የተጠተሱትን የቅዱሳን መጻሕፍትን ጥቅሶችና የቤተ ክርስቲያን አባቶች ለማንም ሰው አእምሮ እንደሚገባ ሆኖ መገለጹ ነው።

ምዕራፍ አምስት።

የኅርኅርዮስ ገባሬ መንክራት ገለጻ።

ስለ ቅድስት ሥላሴ አካላትና፣ ስለ አካላት አስማት ስለ ግብር ስሞችና ስለ ተጻውሮ ስሞች ሁኔታና ይዘታ አቋም ከመሠረቱ እንዴት እንደሆነ የዚህን ያህል ሳይብራራልን ቢቀር ኖሮ፣ ከላይ የተመለከትናቸው የቅዱሳን መጻሕፍት ጥቅሶችና የቤተ ክርስቲያን መምህራን ቀዋምያን ትምህርቶች፣ ምንም እንኳ በማስረጃነታቸው ጽኑነት ተገደን፣ ልንቀበላቸው ብንችልም፣ በትምህርተ መለኮት ረገድ፣ ምሥጢራቸው እየሰተብን ስንቸገር በኖርን ነበር። ነገር ግን ለልዑል እግዚአብሔር ምስጋና ይሁንና በቅዱሳን መጻሕፍት መንፈስ ከቤተ ክርስቲያን ደጋጎች መምህራን መካከል እንደ ገባሬ መንክራት ኅርኅርዮስ ያሉትን፣ የትምህርተ መለኮት አበጣሪዎች፣ ደግሞ በሀገራችንም የዚህን ምሥጢር ፋና ጨብጠው ሲያበሩ የቆዩትን ሊቃውንት፣ በዘመናቱ ሁሉ ስላላሳጣን፣ እኛም ልንረዳው በምንችለው መጠን መንገዱ ተቃኝተልን ስላገኘን፣ ዕድለኞች ሆነን ከመቸገር ድነናል።

የቂሳርያና የቀጳይቅያ ኤጳስ ቆጶስ ገባሬ መንክራት ኅርኅርዮስ እንደሚከተለው ይናገራል። «አእምሮ ኩሎ ግብረ እምነ ሠለስቱ ግብራት ዘውእቶሙ አስማት ወውእቶሙ ፍጥረት ወስም ወዘመድ፣ ዘይትበህል ሰብእ፣ ወገብር፣ ወመጋቢ። ሰብእስ ይሰመይ በእንተ ፍጥረተ ጠባይዲሁ፣ ወገብርኒ በእንተ ግብርናቲሁ፣ ወመጋቢኒ በእንተ ስም ዘተሠይመ። ወናሁ ንቤ ካዕበ በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ወአኮ እሉ አስማት ዘቦኡ ላዕሌሆሙ ድኅረ፤ አላ እሙንቱ አካላት። ወብሂላ ሰብእሂ አኮ ወእብ ስም፣ ዳዕሙ ወእቱ ፍጥረቱ ወእቱ። እስመ ለኩሎሙ ሰብእ በሙ ስም በባይናቲሆሙ ለለአሐዱ እምኔሆሙ። እሉ እሙንቱ አዳም አብርሃን ይስሐቱ ወኃዕቀቱ ወገን

ትርጓሜውም፡-

ከሦስት ግብራት ከሦስት አስማት /ስሞች/ ግብር የሆነውን ሁሉ ለይተህ ዕወቅ። አርሱም «ፍጥረት፣ ስም፣ ዘመድ» ሲሆን፣ ሰብእ /ሰው/፣ ተገዥ መጋቢ /ሹም/ የሚባለው ነው።

ሰብእ /ሰው/ በተፈጥሮው ጠባዩ የሚጠራበት ነው፣ ተገዥም ስለተገዛ የሚጠራበት መጠሪያ ነው። መጋቢም /ሹም/ ስለተሾመ የሚጠራበት ስያሜ ነው።

አሁን ስለአብና ስለወልድ ስለመንፈስ ቅዱስ እንናገር፣ እነዚህ አስማት /ስሞች/ አካላት ናቸው እንጂ፣ በኋላ የመጡላቸው ስሞች አይደሉም።

«ሰብእ» ማለትም ፍጥረቱ ነው እንጂ፣ የተጻውሮ ስም አይደለም። ስሞች ሁሉ እያንዳንዳቸው የሚጠሩበት የተጻውሮ ስም አላቸው። እነዚህም «አዳም፣ አብርሃም፣ ይስሐቅ፣ ያዕቆብ» እየተባሉ የሚጠሩባቸው ናቸው። ይህ ስሞቻቸውን ይገልጻልና። የእግዚአብሔር አቃኒም ግን አስማት ናቸው። አስማትም አቃኒም ናቸው። የአቃኒምም ትርጓሜ፣ ጽኑዓንና ቀዋምያን በገጽና በመልክ ፍጹማን የሆኑ አካላት ማለት ነው። እንግዲህ ልዩ ሦስት የሆኑ አካላት ጸንተው በሚኖሩ በእነዚህ አስማት ይጠራሉ።

ይኸውም የሦስቱ የአካላት ህላዌ አንድ ሲሆን፣ መለኮትም አንድ ሆኖ ሳለ ነው» ይላል። ሃይማ አበ ኅርሃ ገባሬ መንክራት ገጽ 39፣ 40 ክፍል 1 ቍጥር 2-6።

እነሆም ገባሬ መንክራት ኅርኅርዮስ እያብራራ ካቀረበው ቀዋሚ የትምህርተ መለኮት መግለጫ የሚከተሉትን ፍሬ ነገሮች ለቅመን እንደገና እንመለከታለን፣ ይኸውም መሠረተ አሳቡ ይበልጥ ሊብራራልን ይችላልና ነው።

1ኛ፡ «ሰብእ» የሚል መጠሪያ ሰው ሲፈጠር የሚገኝ የተፈጥሮ ስሙ ወይም የሰብእና ጠባይዳዊ ተፈጥሮ መታወቂያ ስም መሆኑን፣ ዘፍጥ. 1፣ 27። ምሳሌ 6፣ 6። ዮሐ. 16፣ 22። መዝ. 8፣ 4።

2ኛ፡ «ገብር ወይም መጋቢ / ተገዥ፣ ወይም ሹም/ የሚሉ ስሞችም፣ የሰው የግብር ወይም የሙያ መታወቂያ ስሞች መሆናቸውን የሚያሳዩ፣ መዝ. 104/105/፣ 17።

3ኛ፡ «አዳም፣ አብርሃም፣ ይስሐቅ፣ ያዕቆብ» የሚሉ ስሞችም ደግሞ እያንዳንዱ ሰው በየራሱ ተለይቶ እንዲታወቅባቸው የየግሉ መታወቂያ ስሞች/ መጠሪያ ስሞች/ መሆናቸውን የሚገልጹ ናቸው። ዘፍጥ. 5፣ 2። ምሳሌ 17፣ 5፤ ምሳሌ 21፣ 3። ምሳሌ 26፣ 26።

በእነዚህ ዝርዝር እያንዳንዳቸው የሚያቀርቡትን ማብራሪያ ልብ ብሎ መመልከት ነው።

1ኛ፡ «ሰብእ» ወይም «ሰው የሚል ሰው ሲገኝ የተገኘ የሰብእና ጠባይዳዊ ተፈጥሮ ስም መሆኑ ታውቆአል። በዚህ ታውቆ በተገኘ ትርኢታዊ ምሳሌ አንጻር «አብ፣ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» ተብሎ የሚጠሩባቸው የሥላሴ አስማት፣ አካላታቸው ሲኖሩ የነበሩ አስማት አቃኒም /የቀዋምያ/ አካላት አስማተ ጽንዕ/ እንደሆኑ ይታወቅበታል።

የተቻለው፡ «አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ» ተብለው የሚጠሩባቸው ስሞች የሥላሴ አካላት በዘለዓለምነት ሲኖሩ የነበሩ አስማተ አቃኒም /የቀዋምያን አካላት አስማተ ጽንዕ ሆነው በተገኙበት መሠረት ነው።

ሊቁ «ወናሁ ንቤ በእንተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ወአኮ እሱ አስማት ዘሀላ ላዕሌሆሙ ድኅረ፡ አላ እሙንቱ አካላት። ወብሂላ ሰብእሂ አኮ ውእቱ ስም። ዳዕሙ ውእቱ ፍጥረቱ» ያለውን እዚህ ላይ ማስታወስ ነው።

2ኛ፡ «ሰብእ /ሰው/ የሚል ስያሜም ሰው ሲገኝ የተገኘ፡ የተፈጥሮ ስሙ መሆኑ ከታመነ ዘንድ፤ ሰብእ /ሰው/ ነው። በተፈጥሮው ስሙ መደበኛነት ስለ ተገዛ ተገዛ ስለተሾመም መጋቢ /ሹም/ ቢባል እንጂ፤ ስለ ተገዛ ሰብእ /ሰው/ ስለ ተሾመም ሰብእ /ሰው ሊባል እንደማይቻል በሰዎች ታሪክ የታወቀና እሙን ነገር ነው። እንደምን በሌላ ሰብእ /ሰው/ ተገዥ ወይም መጋቢ /ሹም/ ከመሆኑ የተነሣ «ሰብእ /ሰው/» አልሆነም ነው። በሌላ አገላለጽም እንደገና ብናየው ሰብእ /ሰው/ የተሰኘበት የተፈጥሮ ስሙ ተገዥና መጋቢ /ሹም/ ሊሆን መነሻ ነው እንጂ፤ በኋላ የተገኘለትና የወጣለት ስም አይደለምና ነው። ይህም ይህ እንደሆነ ይጻፍል። መዝ. 104፡17፡21። አሁን በዚህ ምሳሌያዊ አንጻር /ትይዩ/፤ ስለ ሥላሴ አስማት መሠረታዊ ትምህርት እንመልከት።

የሥላሴ ልዩ የግብር ስም አቋም የተመለከትን እንደሆነና «አብ በስመ ቅንሙ ይኸውም በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ፡ «አብ» የተሰኘበት በአካሉ ስም መደበኛነት ስለ ወለደ ወላዲ፤ ስላሠረፀ አሥራዊ» ይባላል።

ወልድም በስመ ቅንሙ ይኸውም በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ «ወልድ» በተሰኘበት በአካሉ ስም መደበኛነት፤ ስለተወለደ «ተወላዲ» ይባላል።

መንፈስ ቅዱስም በስመ ቅንሙ ይኸውም በዘለዓለምነት ሲኖር በነበረ «መንፈስ ቅዱስ» በተሰኘበት በአካሉ ስም መደበኛነት፤ ስለሠረፀ «ሠራዊ» ይባላል።

እነሆም፡- በአስማተ አቃኒም ማለት በአካላት አስማትና /አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ/ ደግሞ በአስማተ ግብር /ወላዲ፡ አሥራዊ፡ ተወላዲ፡ ሠራዊ/ መካከል ያለው ትምህርታዊ ይዞታ፤ በየመልኩ ጥርት ብሎና ተገልጾ ለመታየት መቻሉን ሊቁ ካቀረበው ምሳሌያዊ ማስረጃ ይገነዘባል።

3ኛ፡ «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ፡ ያዕቆብ» የሚሉ ስሞች ደግሞ «ሰብእ» /ሰው» ተፈጥሮ፡ ወይም ተወልዶ ከተገኘ በኋላ የመለዩ ስም ባስፈለገ ጊዜ፡ በግሉ ይታወቅ ዘንድ፤ ለእያንዳንዱ ሰው መጠሪያ እንዲሆን፤ የሚሰጥ «የተጸውሦ ስም» ነው።

ስለዚህ «ሰብእ /ሰው/» ሲገኝ አብሮት እንደሚገኝ» ሰብእ /ሰው/ እንደሚባልበት እንደተፈጥሮ ስሙ አይደለም።

የደረጃው አቋም «ሰብእ ሰው» እንደሚሰኝ እንደተፈጥሮው ስም አድርጎ ሊያሳየው ስለማይችል፤ ተገዥ፡ ወይም መጋቢ «ሹም» ከሚል ከግብር ስም ጋር በአንድ ተመሳሳይ ደረጃ ይመደባል።

/አስማተ ጽንዕ/ በመሆናቸው ስለሚረጋገጥ፤ «ሰብእ ሰው» ሲገኝ ተገኝቶ» ሰብእ፡ «ሰው» ተብሎ ከሚጠራበት ከተፈጥሮው ስሙ ጋር፤ በምሳሌያዊ መግለጫ ለማንጻጸር ይቻላል እንጂ፤ «አዳም፡ አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ» እየተባሉ፤ ሰዎች ከሚጠሩባቸው ከተጸውሦ ስሞች ጋር ለማንጻጸር ለማመሳሰል የሚቻል አይሆንም።

ምክንያቱም ሰዎች ተፈጥረው ወይም ተወልደው በሰብእና አቋምና፤ የተፈጥሮ ስማቸው በሚሆን ሰብእ /ሰው/ በሚያሰኝ ስያሜ ከተገኙ በኋላ ነው፤ «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ ያዕቆብ» በሚሰኝ በግል የመለዩ ስም ሊጠሩ የበቁት።

«አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ የሥላሴ አስማተ አካላት ግን፤ አካላቱ በዘለዓለምነት ሲኖሩ የነበሩ እንደመሆናቸው፤ እነዚህ አቃኒም የዘለዓለምነት ስሞቻቸው እንደሆኑ ኖረዋል እንጂ፤ በኋላ የወጡላቸው ስሞች አይደሉም።

ምዕራፍ ስድስት።

የግብር ስሞች በአስማተ አካላት መታወቅ፡ የአስማተ አካላት ሥርዓት አቋም መባሉ።

ባለፈው ትምህርት እንደታየው ሁሉ፤ የግብር ስሞች በአካል መደብነት ሊታወቁ ተችሎአል። ይህም በአጭር ገለጻ እንዲታይ ብናደርግ ይበልጥ ለመረዳት ይጠቅመናል።

1ኛ፡ «ወላዲ አሥራዊ፡ ተወላዲ ሠራዊ» ተብለው የሚጠሩ የግብር ስሞች ግብራትን ለማስገኘት የመንሥኤነት ጠባይ ላላቸው ለልዩ ልዩ መሠረታዊ ህላዌያት፤ / አቋሞች/ ለስሙ ህላዌያት ይኸው ለባሕርይ ህላዌ፤ ለህልውና አቋም ህላዌ፤ ግብራት ሳይሆኑ፤ ለሥላሴ አካላት፤ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ብቻ ግብራት ሆነዋል።

ይህም ማለት «ወላዲ» አሥራዊ ተወላዲ ሠራዊ የሚሉ የግብር ስሞች ግብራትን ለማስገኘት ጠባይዓዊ መንሥኤነት ላላቸው ለባሕርይ ህላዌ፤ ለህልውና አቋም ህላዌ፤ መቼም መች ግብራት ሆነው ሳይገኙ፤ በአካላት አስማት መደብነት ግብራት ሆነው ተገኝተዋል። ወይም አቋማቸው በዚህ መደብ እንደሆነ ለይተው አስታውቀዋል ማለት ነው።

2ኛ፡ የግብር ስሞች በአስማተ አካላት መደብነት እያንዳንዱ ሥላሴያዊ አካል አቋም ተለይቶ የሚታወቅበትን የወላዲነትን የአሥራዊነትን የተወላዲነትን የሠራዊነትን ጭምር የሚያንጸባርቁ ሆነዋል።

የዚህም ፍሬ ነገር በሁለቱም በኩል የታየው አማካኝ ትርኢት፤ የግብር ስሞች መደባቸውን በሥላሴ አካላት ስሞች ማድረጋቸው፤ በዚህም አቋማቸው ለይተው

እንግዲህ እንዲህ ከሆነ ዘንድ፣ ለአካል የግብር ስም ሆኖ የሚታየው እንደተባለ አቋም ነው።

አዎን፡- «አብ ወልድን የመውለዱ ግብር፣ መንፈስ ቅዱስንም የማሥረቡ ግብር፣ እንዲሁም ወልድ ከአብ የመውለዱ ግብር፣ ደግሞ መንፈስ ቅዱስ ከአብ የመሥረቡ ግብር ቁጥራቱ ወይም የቁጥራቱ ውል ያለው እምነ ላይ ነው? ማለት የውሉ ቁጥሩ ያለበት ህሉና ሊታይ ወይም ሊታወቅ የሚችለው እንደምንድን ነው? ብለን ልንጠየቅ እንገደዳለን።»

በእርግጥ ይህ የተገለጸው አብነታዊ አባባል የሥላሴን የግብር ስም በምን ህላዌ ወይም አቋም ላይ እንዳለ አነጣጥሮ ያመለክታል። ለአካል ህላዌ የግብር ስም መባሉንም አሻሚ በሌለበት ሁኔታ ገልጾ ያስረዳል።

በዚህ ብቻም የሚወሰን አይደለም። ትምህርቱ ከገለጸበት አቋም የቃላትን ለሰነድ ጭምር እያሳወቀ፣ የግብር መሠረታዊ ምሥጢር በአገባባቹ ውስጥ መኖሩንም ጥምር ሲጠቁም ይገኛል። ይህም አገባቦች ሲተነተኑ ወደሚታዩበት ወደሰዋሰው ደንብ እንድንመራ የሚገፋፋን መሆኑ የማያጠራጥር ነው።

ይህ «ልዩ የግብር ስም» በሰዋሰው ደንብ ከግሣዊ ቅጽል አቋም ተለይቶ የሚታይ አይደለም። በመሠረቱ «ወላዲ፣ አሥራ፣ ተወላዲ፣ ሠራ፣» ሲባል፣ በግላላ በአማርኛ ሰዋሰው ደንብ በሣልስ ቅጽል ዕርክን፣ በውስጠ ዘ /በውስጠ የ/ የሚገነጠ ግሣዊ ቅጽል መሆኑ በእርባ ቅምር ትምህርት ተጠናቆ የታወቀ አይደለም። መጽሐፈ ሰዋሰው ተመልክት ዘምንኩሉ ገጽ 211-219።

በመሠረቱ ቅጽል እንደመሆኑ፣ በስምነት አቋም ቢጠራም ቅሉ፣ ቅጽል ዘምንኩሉ ዘንድ እውስጡ የተቋጠረው እንዲብራራ የሚፍታታና የሚተነተን እንዲሁ የሚጠቀለል አቋም ያለው ነው።

እንዲህ መሆኑ ከታወቀ ከተጠነቀቀ ዘንድ፣ በውስጠ ዘና /በውስጠ የ/ በግላላ ዘ /በግልጽ የ/ መካከል ያለውን አንድነትና ልዩነት በሰዋሰው ደንብ አቅጣጫ እየፈታታንና እየጠቀለለን ለመመልከት ብንምክር፣ በአገባቡ ውስጥ ተደብሮ የሚገኘውን የግብር መሠረታዊ ምሥጢር የት እንዳለ ወደማየት እንደርሳለን።

እስቲ በመጀመሪያ ደረጃ በሣልስ ቅጽል «ወላዲ አሥራ፣ ተወላዲ፣ ሠራ፣» ተብለው በውስጠ ዘ የተነገሩትን ቅጽሎች ወደ ግልጽ ዘ በማዞር «ዘተወልደ ዘአሥራ፣ ዘተወልደ ዘሠራ፣» እንበል። ወይም በአማርኛ የወለደ ያሠረ፣ የተወለደ፣ የሠራ፣ እያልን በግልጽ የ አቋም እናናግር፡-

የሥላሴ ቅዱስ የግብር ስም ግብርን ለማስገኘት መንገድ የሚሆኑ የልዩ ለ መሠረታዊውን አቋምች /የባሕርይ የህልውና አቋም ውጤት ወይም ግብር /ፍራ/ ላይ ላይገኝ፣ በተለይ ለአካል ህላዌ ብቻ የግብር ስም ሆኖ ለመገኘቱ የማያሻማ አብነት አቋም አለው።

ይኸውም፡-

1ኛ፡ «በልብነቱ ወልድን የወለደና መንፈስ ቅዱስን ያሠረ፣ አብ /የአብ አካል/ መሆኑና በዚህ መታወቁ ነው። /የታወቀ ሆኖ መኖሩ ነው/።

2ኛ፡ በቃልነቱ ከአብ የወጣ ወይም የተወለደ ወልድ /አካል ወልድ/ መሆኑና በዚህ መታወቁ ነው ወይም የታወቀ ሆኖ መኖሩ ነው።

3ኛ፡ በእስትንፋስነቱም ከአብ የወጣ ወይም የሠረ፣ መንፈስ ቅዱስ /አካል መንፈስ ቅዱስ/ መሆኑና በዚህ መታወቁ ነው። /የታወቀ ሆኖ መኖሩ ነው/።

እነሆም የሥላሴ ቅዱስ የግብር ስም በዚህ አሻሚ በሌለበት አብነታዊ መግለጫ ግብርን ለማስገኘት፣ መንገድነት ካላቸው ከልዩ ልዩ መሠረታዊውን ህላዌያት /አቋምች/ ከባሕርይ፣ ከህልውና አቋም/ ላይገኝ ለሦስቱ አካላት ህላዌያት ብቻ የግብር ስምም ሆኖ መገኘቱ፣ ዳግመኛም በአካል መደብነት ግብር የግብርም ስም ሆኖ መታወቁ፣ ጠርቶና በርቶ ይታያል።

በዚህ ጊዜ «አብ ወልድን የመውለዱ ግብር፣ መንፈስ ቅዱስንም የማሥረቡ ግብር፣ ወልድም ከአብ የመውለዱ ግብር፣ መንፈስ ቅዱስም ከአብ የመሥረቡ ግብር ያለበት ውል ወይም ቁጥራት በዚህ አብነታዊ ትምህርት ተገልጾ ስለሚታይ፣ የነገረ መለኮት ተከታታይ የሆነ ሰው ሁሉ ችል ሳይል፣ ዓይነ ልቡናውን አቅንቶ እንዲያሳርፍበት ብናሳስበው ይጠላ አይመስለንም።»

ቀጥሉንም በአንቀጽነት አቋም የሚገኙትን «ወለደ አሠረ፣ ተወለደ ሠረ፣» የሚሉትን ግሣች በአንድ በኩል አድርገን መስተጻምራውያን ቅጽሎች የሆኑትን /እነ የን/ በሌላ ወገን እናስቀምጥ።

በዚህ ጊዜም «ወለደ፣ አሠረ፣ ተወለደ፣ ሠረ፣» ተብለው የተነገሩትን አንቀጾች ከመስተጻምራን ቅጽሎች ከእነ የ ለይተን ብቻቸውን ብንመለከታቸው፣ ያው ዞረው እነዚያ የአብን የወልድን የመንፈስ ቅዱስን አካላት ምሥጢራዊ ግብር በተለያየ ዘይቤ ሲገልጹ ያየናቸው የቅዱሳት መጻሕፍት አሥራው ቃላት አንቀጾች ሆነው እናገኛቸዋለን። መገ. 109፣5። ዮሐ. 15፣26።

ስለ ግብር ስም ወይም ስለ ግብር ስም መሠረታዊ አወጣጥ በሰፊው ታትቶ ከተገለጸበት ክፍለ ትምህርታችን እንደታየው ሁሉ፣ በተለያየ ዘይቤ በየራሳቸው ጸንተው፣ ከመጽሐፍ ቅዱስ የተገኙት አንቀጾች በሰዋሰው ትንተናም «ወለደ፣ አሠረ፣ ተወለደ ሠረ፣» ተብለው እንደገና ዞረው ሲነገሩ መገኘታቸው ሰዋሰው በነገረ መለኮት ያለበትን ድርሻ ያሳያል።

ይህን እያሰላሰልን በሌላ በኩል ያየናቸው መስተጻምራውያን ቅጽሎች እነ ዘ /እነ የ/ በአዛማጅነት ሙያቸው ወይም ይዘታቸው ግብራትን በሚገልጹ አንቀጾች ላይ ወድቀው ይጫኑባቸውና የተጫኑባቸውን አንቀጾች ይዘው፣ የእግዚአብሔር አቃኒም ለሆኑ አካላት ወይም አስማተ አካላት ሲቀጸሉ መታየታቸውን እንገነዘባለን። እነሆም የወለደ ያሠረ፣ አብ፣ የተወለደ ወልድ፣ የሠረ፣ መንፈስ ቅዱስ መሰኘታቸውን ነው።

በዚህም መስተጻምራን ቅጽሎች ለአስማተ አካላት /ለአብ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ/ መቀጸላቸው፣ አንቀጾቹ በየራሳቸው የተለያዩ ፍች ወይም ዘይቤ ጸንተው የአካላት ሥላሴን ግብራት ይገልጹ ዘንድ ነው።

እንግዲህ መስተጻምራን ቅጽሎች እነ የ «ወለደ፣ አሠረ፣ ተወለደ፣ ሠረ፣» በሚሉና ግብራትን በገለጹ አንቀጾች ላይ ወድቀው፣ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ተብለው ለሚጠሩ ለአካላት ሥላሴ ስሞች በሚቀጸሉበት ጊዜ፣ ቅጽሎቹ በአቋማቸው የሥላሴ አካላት እየራሳቸው ተለይተው በተከፍሎ የሚታወቁበትን ግብር ገልጸዋልና፤ ለሥላሴ አካላት፣ ለአካላቱም አስማተ /አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ/ የግብር ስሞች መሆናቸውን የሚያረጋግጡ ሆነዋል።

አዎን፡ በአግርኛው «ወለደ፡ አሠረ፡ ተወለደ፡ ሠረ።» የሚሉ አንቀጾች በመስተጻምራን ቅጽሎች አግካይነት ለአካላት ስሞች /ለአብ፡ ለወልድ፡ ለመንፈስ ቅዱስ/ ተቀጽለው ግብራቸውን ሲገልጹ ስለታዩ፡ በሙያቸው ይዞታ እንደነት ይሆናል።

ዳሩ ግን አንቀጾቹ በየዘይቤያቸው ሲነገሩ፡ የሚገልጹባቸውን የአንቀጽነታቸውን አቋም ብቻ ሳይሆን፤ ይበልጥ ምሥጢሩን የሚያገላ ሌላ ነገር እንዳለ ስለሚጠቁሙ እርሱን ለመረዳት ያጓጓል።

ይኸውም፡- «በ» የሚባል መስተዋድዳዊ አገባብ ነው «በ» የሚባል አገባብ ልብነት፡ ቃልነት እስትንፋስነት በሚሉ አስማተ ኩነታት ላይ እየተጫነ ማለት «በልብነት፡ በቃልነት፡ በእስትንፋስነት» እያሰኘ፤ በማድረጊያነት አቋም የሚገልጻቸው ቅጽሎች አመካይነት፡ ለሥላሴ አስማተ አካላት /ለአብ ለወልድ ለመንፈስ ቅዱስ/ ተቀጽለው፡ የአካላት ግብራትና የአካላት አስማተ ግብር ለመሆን እስኪበቁና እስኪታወቁ ድረስ ግድረጉ መታየት ያለበት ነገር ነው።

ይህም በእስካከ ተገልጾ ሲታይ፡ እንደሚከተለው ይሆናል። «አብ በልብነት /በከዊነት ልብ/ ወልድን መውለዱ / የወለደ መሆኑ/ መንፈስ ቅዱስንም ማሥረፍ /ያሠረፀ መሆኑ።

ወልድም በቃልነት /በከዊነት ቃል/ ከአብ መውለዱ/ የተወለደ መሆኑ/ መንፈስ ቅዱስም በእስትንፋስነት /በከዊነት እስትንፋስ/ ከአብ መሥረፍ /ያሠረፀ መሆኑ ነው።

በዚሁ ተዋላጊ ትምህርት የምንገነዘበው ፍሬ ነገር፡ አንቀጾቹ በየዘይቤያቸው ጸንተው ራሳቸውንና የእነርሱ ጓዝ የሆኑትን የማድረጊያ ግብራትን ጭምር እንደያዙ በመስተጻምራን ቅጽሎች በእነ «የ» አግካይነት ለሥላሴ አስማተ አካላት የግብር ስሞች መሆናቸውን ነው።

አሁን ከሰዋሰው ድርሻ ስለ ሥላሴ ቅዱስ የግብር ስሞች ያጠናነውን ትምህርት በዝርዝር አሳጥረን እናጠቃልላለን።

1ኛ፡ በሣልሱ ቅጽል አቋም በውስጠ ዘ /በውስጠ የ/ የሥላሴ የግብር ስም ሆነው «ወላዲ፡ አሥራዲ ተወላዲ ሠራዲ» እያሰኘ ይነገሩ የነበሩትን «በግልጽ የ» እንዲብራሩ ሲደረግ «የወለደ፡ ያሠረፀ፡ የተወለደ የሠረፀ» ተብለው እንዲነገሩ መሆኑን።

2ኛ፡ የግሥ አንቀጾች ግብራት ከሚመሠረቱባቸው ከማድረጊያ አገባቦች ጋር ተፈቃቅረው ከመገኘታቸውም በላይ፡ አንቀጾቹ ራሳቸው በተለያዩ ዘይቤ ሲነገሩ፤ ዘረው ያው የቅዱሳት መጻሕፍት አሥራው ቃላት ሆነው መገኘታቸው፡ መዘ. 109/110/፡5። ዮሐ. 15፡26።

3ኛ፡ አንቀጾቹ በመስተጻምራን ቅጽሎች በእነ «የ» አግካይነት በዘለዓለምነት ቅጽሎች ሆነው፡ የየአካላቱን ግብራት ሲገልጹ መገኘታቸው ነው።

ባጭሩም በእነዚህ ሁሉ የአስማተ አካላት ግብራት ስሞች በዘለዓለምነት ሲሆኑ በነበሩ በቅድስት ሥላሴ አካላት፡ /አብ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ/ አቃኒግዊ ጽንዕት ቅድምና ወይም ተድጎሮ /ቅድም ተከተል/ ሳይኖር፤ ከየአካላቱ ያንጸባረቀው የወላዲነት የአሥራዲነት፡ የተወላዲነት የሠራዲነት ግብራት በልዩ አቋም ጉልተው

እንዲታዩ ማብራራት፡ ሰዋሰውም በድርሻው ያበረከተው ቁም ነገር ከፍተኛ መሆኑ ነው።

እንግዲህ «አብ ወልድን የመውለዱ ግብር፡ መንፈስ ቅዱስንም የማሥረፍ ግብር፡ ወልድም የመውለዱ ግብር፡ መንፈስ ቅዱስም የማሥረፍ ግብር ቁጥራቱ ወይም የቁጥራቱ ውል እምን ላይ እንዳለ በተገለጹት ግብራሪያዎች ተጠናቆ ይታወቃል። ይህም ገዳሬ መንክራት ጎርጎርዮስና ሌሎችም ደጋጎች የቤተ ክርስቲያን መምህራን ቅዱሳት መጻሕፍትን በጥንቃቄ መርምረው፡ ስለ ቅድስት ሥላሴ አስማተ አካላትና አስማተ ግብር አቋም፡ በየፈርጁ እየለዩ የሰዋሰው ድርሻንም ሳይንቁ ያስተማሩት የትምህርተ ግብር ውጤት መሆኑን ይገነዘባል።

እነሆም በሥላሴ ቅዱስ አካላት መካከል አንዱ አካል ለሌላው አካል ውጤት ወይም ግብር ሆኖ ስለማይገኝና በአብርሃም በይስሐቅ በያዕቆብ ግብረ ልደታት እንደማይመሳሰል በተገለጸው ሐተታዊ መሰረጃ፡-

ይልቁንም ገባሬ መንክራት ጎርጎርዮስ «አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ የሚሉ የሥላሴ ቅዱስ አስማተ አካላት ከግብር ስሞቻቸው በኋላ አለመገኘታቸውን ሲያስረዳ፡ «ሰብእ /ሰው/» በተፈጥሮ ስሙ መደበኛነት ስለተገዛ ወይም ስለ ተሾመ ሰብእ /ሰው/ ሲባል እንደሚቻል፤ መስሎ ባቀረበው ማስረጃ፤ የሥላሴ የግብር ስም አቋም የተለየ ይዞታ እንዳለው በተብራራ ሁኔታ ሊታወቅ ተችሎአል።

ምዕራፍ ስምንት።

በጠቅላላው ነጥረው የተገኙ ፍሬ ነገሮች።

1ኛ፡ የሥላሴ የግብር ስም በባሕርይ ህላዌና በኩነት ህላዌ፤ በህልውና አቋምም ውጤት እየሆኑ ከሚገኙት ግብራት የተለየ መሆኑን።

2ኛ፡ የሥላሴ የግብር ስም ለአካል ህላዌ በቻ የግብር ስም መሆኑን።

3ኛ፡ የሥላሴ የግብር ስም በሥላሴ የአካል ህላዌ የግብር ስም ቢሆንና ቢባልም ቅሉ፡ በአካላት መካከል፤ አንዱ አካል ለሌላው አካል ግብር ወይም ውጤቱ አድርጎ ሲያሳየው የማይገኝ መሆኑን ከሐተታዊ ገልጻው ለመለየት ይቻላል።

በዚህ ክፍል ትምህርት ውስጥ የነበረው የተሰበጠጠረው ትርጉሙ ሁኔታ የተራቀቀ መምህራን እነግጥረው በፈለሙት መመሪያ መሠረት፡ መልክዓዊ አቋሙና በቃው ስለ ሥላሴ ቅዱስ የግብር ስም ሲናገሩ፡ «ልዩ የግብር ስም» እያሉ ለመናገር የወደዱበት አሳብና መነሻን ለመረዳት አስቸጋሪ አይሆንብንም።

ስለዚህ ሥላሴ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ተብለው የሚጠሩባቸው የአካላት አስማተ ከዘለዓለምነት ሲኖሩ የነበሩ አስማተ አቃኒግ/ የአካላት አስማተ ጽንዕ/ ናቸውና ስሞች ከተፈጠሩ ወይም ከተወለዱ በኋላ፤ እያንዳንዳቸው በግል ይታወቁባቸው በንድ «አዳም፡ አብርሃም፡ ይስሐቅ፡ ያዕቆብ።» እየተሰሉ እንደሚጠሩባቸው እንደ ተጸውዖ ስሞች ያይደሉ መሆናቸውን ጠንቅቆ መረዳት ይገባል።

ይህም በሚገባ ለማስተዋል «ውበሂል ሰብአዊ አካል ውለቱ ስም፤ ዳዕሙ ውለቱ ፍጥረቱ፤ እስመ ለኩሎሙ ሰብአ ሰሙ ስም ለለአሁኑ አሁኑ እምነሆሙ፤ እሉ እሙንቱ «አዳም» አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ «ወገንቱ አስማቲሆሙ ወአቃኒሆ ለአቃኒሆ አካላት ጽኑዓን ወቀዋምያን ፍጹማን ገጽ ወመልክዕ ብሂል። ወሥሉስ ቅዱስ ይሰመዩ እሉንተ አስማተ ጽኑዓን።

ሰብአ ማለትም ፍጥረቱ /የተፈጥሮ ስሙ/ እንጂ የተጸውሶ ስሙ አይደለም። ስምች ሁሉ እያንዳንዳቸው የሚጠሩበት የተጸውሶ ስም አላቸው። እነዚህም «አዳም አብርሃም ይስሐቅ ያዕቆብ» እየተባሉ የሚጠሩባቸው የተጸውሶ ስምቻቸው ናቸው።

የእግዚአብሔር አቃኒም ግን አስማት ናቸው። አስማትም አቃኒም ናቸው። የአቃኒም ትርጓሜ ጽኑዓንና ቀዋምያን በገጽና በመልክ ፍጹማን የሆኑ አካላት ማለት ነው። እንግዲህ ልዩ ሦስት የሆኑ አካላት ጽንተው በሚኖሩ በእነዚህ አስማት ይጠራሉ። ሲል ሊቁ የተናገረውን እንደገና እዚህ ላይ አቅርበው ቢያሰላስሉት፡ ትምህርቱ በደገና አኳኝን ተገልጾና ተብራርቶ እንደሚገኝ ይታመናልና፤ በዚህ ጽንቱ ይቁም።

አሁንም ከእነዚህ የተጸውሶ ስምች ሳንወጣ የምናጠናቅቀው ጠቃሚ ትምህርት አለን። ይኸውም ደግሞ «ሰብአ /ሰው/» ሲገኝ የተገኘ የተፈጥሮ ስም ሆኖ በሚጠራበት አንጻር፣ /ንጽጽር/ አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ የሚያሰኙ የአካላት ሥላሴ ስምች በዘላለምነት ሲኖሩ ለነበሩ አካላት፣ አስማተ አቃኒም /የሥሉስ ቅዱስ አካላት / አስማተ ጽንዕ እንደመሆናቸው መጠን፣ በዚያው መደብ ወላዲ፣ አሥራዊ፣ ተወላዲ፣ ሠራዊ ተብለው፣ በግብር ስምቻቸው እንደሚጠሩ የታወቀ ሆኖአል። ነገር ግን በግብር ስምቻቸው «ወላዲና አሥራዊ ተወላዲ ሠራዊ» ቢባሉም በባሕርይ ግብር ልዩነት በአካልም ቅድምናና ተድገሮ በሚኖራቸው በአብርሃም በይስሐቅ በያዕቆብ ግብር ልደት /ግብር/ ተረክቦ የዓይነትና አምሳል የማይመጣጠኑ መሆናቸውን ጠንቅቆ መረዳት ያሻል።

የዚህም ልዩነት ዓይነተኛ ምሥጢር፡- /ምክንያት/ ለሥሉስ ቅዱስ ልዩ የግብር ስምች የሚሆኑ «መወለድና ማሥሪዕ» አካላት ሥላሴንና አካላቱ የሚጠሩባቸውን «አብ ወልድ መንፈስ ቅዱስ» የሚሉ ስምችን የማያስገኙና የማይቀድሙ ስለሆኑ ነው።

እንደሚታወቀው ሁሉ፣ አብርሃም ይስሐቅን በወለደ ጊዜ፣ ይስሐቅ በአካሉና በባሕርይ ከአብርሃም አካል ተከፍሎ ተወልዶአል። ያዕቆብም ከይስሐቅ በተወለደ ጊዜ፣ ያዕቆብ በአካሉና በባሕርይ ከይስሐቅ አካልና ባሕርይ ተከፍሎ ተወልዶአል።

ከዚህም የተነሣ በአርእስተ አበው /ያባቶች አለቶች በሆኑ/ በአብርሃም በይስሐቅ በያዕቆብ ግብር ልደት /ግብር ተረክቦ/

- 1ኛ፣ አካል ከአካል መከፈሉን፡- ዘፍጥ. 15፣ 4፣ 5።
- 2ኛ፣ የአካላት ቅደም ተከተልን፡- ዘፍጥ. 21፣ 5-7።
- 3ኛ፣ ከፍተኛነትን ገቅተኛነትን፡-
- 4ኛ፣ ልሂቅና ደቂቅ ሆኖ መገኘትን፡-
- 5ኛ፣ በተፈጥሮ ሥርዓት ማዘዝና መታዘዝን፡- ዘፍጥ. 22፣ 5-12።

6ኛ፣ በባሕርይ፣ ግብር፣ የዕውቀት የፈቃድ የሥልጣን የክሂል ልዩነትንና የመሳሰለውን ግብር ሁሉ ሲታይበት ይገኛል።

«ወላዲ አሥራዊ ተወላዲ ሠራዊ በሚያሰኝ በሥሉስ ቅዱስ የግብር ስምች ይዞታ ግን፣ የሥላሴ አካላት ግብር ቢገለጽባቸው እንጂ፣ የግብር ስምች ለሥላሴ አካላት ስምች መገኛ ምክንያት ስላልሆኑ፣ የአካላት ቅደም ተከተል ልሂቅና ደቂቅ የሚያሰኝ አቋም፣ የማዘዝና የመታዘዝ ሁኔታ አይገኝባቸውም። እንዲሁም የሥሉስ ቅዱስ የባሕርይ ግብር የዕውቀት የፈቃድ የሥልጣንና የክሂል ልዩነት አይገኝም። ማቴ. 11፣ 27። የቤተ ክርስቲያን መምህራን ስለዚህ ነገር የተጠናቀቀ ትምህርታዊ መመሪያ ሰጥተዋል። ከእነርሱም መካከል የአንጻዚያ ሊቀ ጳጳሳት አባ ዮሐንስ አጠቃሎ የተናገረውን እንመልከት። «እስመ አብ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን ወወልድኒ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን፤ ወመንፈስ ቅዱስኒ ህልው እምቅድመ ኩሉ መዋዕል ወአዝማን፤ አብሰ አተወላዲ ውለቱ፣ ወባሕቱ ወልድ ተወልደ እምኔሁ፣ ከመ ብርሃን ዘእምብርሃን ወመንፈስ ቅዱስኒ ወጽኦ እምኔሁ። ወሶበሂ ንቤ ከመ አብ አተወልደ፣ ወወልድኒ ተወልደ፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ ሠረዐ እምኔሁ፣ አተሐሊ ከመ ወልድ የሐዕዕ እምኔሁ፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ እምወልድ ከመ ልደተ አበው አብርሃም ይስሐቅ ወያዕቆብ፣ አላ ዕሩያን እሙንቱ በቅድምና ወበመልክና ወበፈጠረ ፍጥረታት፣ ወበኩሉ ግብር ዘይደሉ ለእግዚአብሔር። አብ ከጊዜያትና ከአዝማንት ሁሉ አስተድሞ ህልው /ያለ/ ነው። ወልድም ከጊዜያትና ከአዝማንት ሁሉ አስተድሞ ህልው /ያለ/ ነው። ነገር ግን ወልድ ብርሃን ከብርሃን እንደሚገኝ ከአብ ተወልዶአል። መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ ሠርዖአል እንጂ፣ አብ የገዛ ራሱ ግን ያልተወለደ ነው። ሆኖም አብ አልተወለደም፣ ወልድ ከእርሱ ተወለደ፣ መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ ሠረዐ ብንልም፣ እንደ አብርሃምና እንደ ይስሐቅ እንደ ያዕቆብ ልደት መስሎህ፣ ወልድ ከአብ እንደሚያንስ መንፈስ ቅዱስ ከወልድ እንደሚያንስ አድርገህ አታስብ። ነገር ግን ሥላሴ በቅድምና በምልክና ፍጥረታትን በመፍጠር በጠቅላላ እግዚአብሔር ሊያደርገው በሚገባ ሥራ ሁሉ የተተካከሉ ናቸው» ብሎአል። ሃ አብዮሐ ዘአንጾ ገጽ 481 ክፍል 1 ቀጥጥር 3።

አባ ሕርያቶስም፡- «አኮ ከመ አብም ዘይልህቅ እም ይስሐቅ፣ ወይስሐቅ ዘይልህቅ እም ያዕቆብ አኮ ከማሁ ለመለኮት አይልህቅ አብ እምወልድ፣ ወወልድኒ አይልህቅ እመንፈስ ቅዱስ፣ ወመንፈስ ቅዱስኒ አይንዕስ እምወልድ፣ ወወልድኒ አይንዕስ እምአቡሁ። አኮ ከመ አብርሃም ዘይኤዝዞ ለይስሐቅ በሕገ ፍጥረት ወይስሐቅ ዘይኤዝዞ ለያዕቆብ አኮ ከማሁ ለመለኮት አይኤዝዞ አብ ለወልድ በከዊን አብ፣ ወአየሀቢ ወልድ በከዊን ወልድ፣ ወመንፈስ ቅዱስ ዕሩይ ውለቱ፣ አብርሃም ከይስሐቅ እንደሚልቅ ይስሐቅም ከያዕቆብ እንደሚልቅ አይደለም። በመለኮት አቅዋም እንደዚያ ያለ ሁኔታ የለም። አብርሃም ይስሐቅን በፍጥረት ሥርዓት እንደሚያዝዘው አይደለም። ይስሐቅም ያዕቆብን እንደሚያዝዘው አይደለም። በመለኮት እንደዚህ ያለ ነገር መኖር የለበትም። አብ አብ በመሆን ምክንያት ወልድን አያዝዘውም። ወልድም ልጅ ስለሆነ አይበልጥም፤ መንፈስ ቅዱስም ከእርሱ የተተካከለ ነው።» ብሎአል።

መጽሐፈ ቅዱስ ዘአባሕርያቶስ፡- አባ ቲምፍሎስ ጳጳስ ዘሐረር ብላታ መርስዔ ንዘን ከተረገሙት ገጽ 86 ቀጥጥር 55፣ 56 ተመልከት። አትናቲዎስ ሐዋርያዊ «አሁሎ አብ ዘመነ ዘበለ ወልድ፣ ወዘእንበለ መንፈስ ቅዱስ አላ ወትረ ህልው ምስሌሆሙ በኩሉ ጊዜ፣ አብ ያለ ልጅና ያለ መንፈስ ቅዱስ የኖረበት የለም። በዚህ ጊዜ ቢታወስ መልካም ነው። ሃይ አብ አትናቲዎስ ሐዋርያዊ ገጽ 84 ክፍል 12 ቀጥጥር 8። እንደዚሁም ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት «ወእካሉሙኒ ለሥሉስ ቅዱስ ወአስማቲሆሙ አልቦ ውስቲቶሙ ዘይደኅር፣ አላ ብሉያን መዋዕል እምቀዲሙ

ዘእንበለ ጥንት። የሥሉስ ቅዱስ አካላቸውና ስምቻቸው ወደ ኋላ የሚገኝ የለባቸውም። ነገር ግን ያለ መነሻ ከመጀመሪያ ብሎያን መዋዕል /የዘመን አሮጌዎች/ ናቸው። ግለሰብ በዚህ ክፍል ትምህርት ጎልቶ የሚያንጸባርቅ ማስረጃ ነው።

ጎርጎ ገባሬ መንክሪት ሃይ አበ ገጽ 40 ክፍል 1 ቍጥር 5።

እንዲሁም ሳዊሮስ ዘአንጸኪያ፡- «ወአልቦ በውስተ ቅድስት ሥላሴ ግብርናት ወኢተጋንዮ ወኢይትሌዓል አሐዱ እምካልዑ በመዓርገ መለኮት ወኢይኤገዘ አሐዱ ለካልዑ ከመ ተለአኪ በሥልጣኑ አላ እሙንቱ ዕሩያን በአሐዱ ክብር ዘመለኮት ወምልክና ወሉዓሌ ብርሃን ዘአንኪ ኩሉ። ኢሀሎ አብ ግሙራ ወኢ ከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ወኢሀሎ ወልድ ግሙራ ወኢ ከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ወኢሀሎ ወልድ ግሙራ ወኢ ከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ አብ ወወልድ ወኢሀሎ መንፈስ ቅዱስ ግሙራ ወኢ ከመ ቅጽበተ ዓይን ዘእንበለ አብ ወወልድ። አላ ሥሉስ ቅዱስ ዕሩያን ወህልዋን ወትረ ዘእንበለ ጥንት ወኢተፍጻሚት።»

እስቲ ይህ አባባል በሰዋሰው ደንብ ተተንትኖ ከተብራራው መሠረታዊ ትምህርት ጋር ምን ያህል አንድነት እንዳለው እናስተያየው፡-

ከሰዋሰው ከወሰድነው ከግግዊ ቅጽል ውስጠ ዘ /ውስጠ የ/ ተብሎ የሚነገር ግልሰ ቅጽል «ወላዲ አሥራዒ፣ ተወላዲ፣ ሠራዒ» የሚሉ የግብር ስሞችን በግልጽ የ በመዘርዘር «የወለደ፣ ያሠረዘ የተወለደ፣ የሠረዘ» መባላቸውን ቀጥሎም የግሥ አንቀጾች ግብራት ከሚመሠረቱባቸው ከግድረጊያ አገባቦች ጋር መገኘታቸውና አንቀጾች ራሳቸው በተለያዩ ዘይቤ ቆመው መነገራቸው ከዚህም ጋር አንቀጾች በመስተጻምራውያን ቅጽሎች አማካይነት በዘለዓለምነት ጸንተው ለሚኖሩ ለሥላሴ አስማተ አካላት /አቃኒም/ ቅጽሎች ሆነው የየአካላቱን ግብራት መገለጻቸውን አይተናል።

ይህም በአሰካካ ሲገለጽ፡- «በልብነቱ ወልድን የወለደና መንፈስ ቅዱስን ያሠረዘ አብ /መሆኑን በቃልነቱ ከአብ የተወለደ ወልድ/ መሆኑን፡- በእስትንፋስነቱ ከአብ የሠረዘ መንፈስ ቅዱስ መሆኑን» የሚያሳይ ቀዋሚ ትምህርት አስገንዝቦአል።

ይህም ቀዋሚ ትምህርት የአስማተ አካላት ግብራት የሆኑ ስሞች በዘለዓለምነት ሲኖሩ በነበሩ በቅድስት ሥላሴ አካላት /አብ፣ ወልድ፣ መንፈስ ቅዱስ/ አቃኒማዊ ጽንዕ ዘንድ ቅድምና ተድኅሮ /ቅደም ተከተል/ ሳይኖር በአካላቱ ያንፀባረቀውን የወላዲነት፣ የአሥራዒነት፣ የተወላዲነት፣ የሠራዒነት ግብራት በልዩ ልዩ አቋም ማሳየት ሆኖ ይገኛል።

አሁን ስለ ግብር ስሞች የተናገርነውን ልንደመድም ነው። ይህ የግብር ስም የተገኘው «ጸአት» ከሚል ቃል ይኸውም ማለት ቃል ከልብ በመውጣቱ እስትንፋስም ከልብ በመውጣቱ ሲሆን፣ ነገር ግን ጸአቱ ከህላዌ መለኮት አንድነት መጠበቁን በሚያተኩሩበት ጊዜ አይደለም። በዚህ ጊዜ ጸአቱ ያለተመትሮ፣ ያለተከፍሎ መገኘቱን ብቻ ነው የሚገልጸው።

ሀ፡ ነገር ግን ጸአቱ በወጻእያኑ በልብ በቃል በእስትንፋስ አወጣጥና የወጻእያኑ ምሥጢራውያን የተለያዩ አኳኋን ሲያመለከት በሚገኝበት ዜዜ ማለት የቃል ከልብ አወጣጥ /የአወጣጡ አኳኋን / «ተነገረ» በሚል ዘይቤ ሲነገር፣ እንዲሁም የመንፈስ ቅዱስ ከልብ አወጣጥ /የአወጣጡ አኳኋን/ ተተነፈሰ በሚል ዘይቤ ሲነገር፣ በሚያተኩሩበት ጊዜ የሚገለጽ ጸአት ማለታችን ነው።

ለ፡ ቃል ተነገረ፣ እስትንፋስ ተተነፈሰ፣ በሌላም አገላለጽ «ተወለደ፣ ወይም ሠረዘ» ተብለው ሲነገሩ እንዳይኖር፣ ግብር ግብራቸውን እየለዩ ከመፋለስ ከመለዋወጥ አንዱ የሌላውን ግብር ከመዋስ የሚጠብቁ መሆናቸውን ገልጸዋል።

ሐ፡ የግብር ስሞች ስምነታቸው ለአካላት እንጂ፣ ለባሕርይ ወይም ለህልውና አቋም አለመሆኑ፡-

መ፡ የግብር ስም የአካል ግብር ቢሆንም አንዱ አካል ለሌላው አካል ግብር እንደሚሆን አለማሳየቱ፡-

ሠ፡ የግብር ስም በአካል መደብነት ተገኘ እንጂ አካልን አለማስገኘቱ፡-

ረ፡ የግብር ስም በአካል መደብነት ተገኝቶ የግብራትን ህሉና መግለጹ፡-

ሰ፡ የግብር ስሞች በአካላት መደብነት እንደሆኑ የአካላትን ግብራት በማንፀባረቃቸው «የአካላት ሥርዓት አስማትን» ስሞችን በማስገንዘባቸው ነው።

www.ethiopianorthodox.org

7ኛ፡ ታላቅ ክፍል።

በፈቃድ አቡፁ ወበምክረ ወልዱ
ወበሥምረተ መንፈሱ ቅዱስ መጽሐ ወአድኅነነ
በአባቱ ፈቃድ በልጁም ምክር
በመንፈስ ቅዱስ ሥምረት
መባና እዳነን።

ምዕራፍ አንድ።

እግዚአብሔር ወደ ሰው ተመለከተ።

ሰብሐት ለአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ከዘለዓለም እስከ ዘለዓለም ላለ ለነበረ ለሚኖር አሜን። ለከ ይደሉ እእግዚአ ኦምላክነ ሰብሐት ወክብር ወኃይል ለዓለም ዓለም አሜን። እስመ አንተ ፈጠርክ ኩሎ ወበፈቃደ ዜአክ ይሄሉ ኩሎ ዘተፈጥረ።

ጌታችንና ኦምላካችን ሆይ፣ አንተ ሁሉን ፈጥረሃልና። ስለ ፈቃድህም ሆነዋልና ተፈጥረዋልምና ክብር ውዳሴ ኃይልም ልትቀበል ይገባሃል። እያሉ በዙፋኑ ፊት አክሊላቸውን ያኖራሉ። ራዕይ 4፣ 10፣ 11።

ዘይፈቅዶ አብ ይፈቅድዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ። ወለዘሂ ይፈቅዶ ወልድ ይፈቅድዎ አብ ወመንፈስ ቅዱስ። ወለዘሂ ዓዲ ይፈቅዶ፤ መንፈስ ቅዱስ ይፈቅድዎ አብ ወወልድ።

አብ የሚወደውን ወልድና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱታል፤ ወልድ የሚፈቅደውን አብና መንፈስ ቅዱስ ይፈቅዱታል፤ ዳግም መንፈስ ቅዱስ የሚፈቅደውን አብና ወልድ ይፈቅዱታል። በዚህም ሁኔታ በግብር ሲታይ እንደሚከተለው ይብራራል።

እግዚአብሔር ሰውን በመልኩና በምሳሌው ፈጠረው። ሰው ግን በእባብ ተታለለና፤ በኃጢአት ወደቀ። እግዚአብሔር ወደ ሰው ተመለከተ። ጻድቅ የለም አንድ ስንኳ አስተዋይም የለም እግዚአብሔርን የሚፈልግ የለም ሁሉ ተሳስተዋል። በአንድነትም የማይጠቅሙ ሆነዋል። ቸርነትም የሚያደርግ የለም፤ ጉሮሮዎቻቸው የተከፈተ መቃብር ነው። በመላሳቸው ሸንግለዋል። የእባብ መርዝ በከንፈሮቻቸው አለ። አፋቸው እርግግንና መራራነት ሞልቶበታል። እግሮቻቸው ደምን ለማፍሰስ የፈጠኑ ናቸው። ጥፋትና ጉስቱልና በመንገዳቸው ይገኛል። የሰላምን መንገድ አያውቁም፤ በዓይኖቻቸው ፊት እግዚአብሔርን መፍራት የለም። ሁሉ ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ይሆን ዘንድ ነው። ሥጋ የለበሰው ሁሉ በእርሱ ፊት ስለማይጸድቅ ነው፤ ኃጢአት በሕግ ይታወቃልና።

በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘለዓለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ የሰው ልጅ ይሰቀል ዘንድ እግዚአብሔር አንዲያ ልጁን እስኪሰጥ ድረስ እንዲሁ ዓለሙን ወድደዋልና። ዓለም በልጁ እንዲድን እንጂ በዓለም ሊፈርድ እግዚአብሔር ወደ ዓለም አልላከውምና። በእርሱ የሚያምን አይፈረድበትም። በማያምን ግን በአንዱ በእግዚአብሔር ልጅ ስም ስላለመነ አሁን ተፈርዶበታል።

እነሆም እግዚአብሔር ኦምላክ በበጎ ፈቃዱ በሥላሴነቱ ምክር ሰውን ለመፍጠር ፈቀደ። ሰውንም በመልኩና በምሳሌው ፈጠረ። ሰው ግን በአሳቹ በእባብ ምክንያት የእግዚአብሔርን ፈቃድ ተላለፈ። በኃጢአት ወደቀ። የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ተቃወመ።

በፈቃዱና በሥላሴነቱ ምክር ሰውን ማዳን ፈቀደ። «እነሆም ዘይፈቅዶ አብ ይፈቅደዎ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወዘይፈቅዶ ወልድ ይፈቅድዎ አብ ወመንፈስ ቅዱስ፤ ወዘይፈቅዶ መንፈስ ቅዱስ ይፈቅድዎ አብ ወወልድ።»

እነሆም ሰውን ከኃጢአቱና ከውድቀቱ ለማደን እግዚአብሔር ለዓለም ቤዛ ይሆን ዘንድ አንድያ ልጁን አሳልፎ ሰጠ። ልጁም ቤዛ ሆነ፤ ለዓለም አልፎ ተሰጠ።

መጀመሪያ ሆኖ ሆነ በእኛም አደረገ። በቤተ ልሁም በበረት ተወለደ፤ የባሪያ መልክ ወሰደ፤ በአርአያ ገብር ተወለደ፤ ሕፃን ሆኖ ተዋረደ፤ በጨርቅ ተጠቅልሎ በበረት ተኛ፤ ወደ ምድረ ግብፅ በሄሮድስ ተሰደደ፤ በረሀብና በጥም በችግር በምድረ ግብፅ በረሃ ተቃጠለ፤ በሰው ልጆች ሊደርስ ያለው ሁሉ በሌላ ሰውነት ላይ ደረሰበት።

ከእናቱ ከቅድስት ማርያም ዕቅድ ውስጥ ሆኖ ወደ ምድረ ግብፅ ሄዶ በሰደት ስለ ደረሰበት ችግር ሄሮድስ ስለጥተ ወደ ምድረ እስራኤል ይመለስ ዘንድ በየሴፍ በሕልም ወደ ምድረ እስራኤል ይመለስ ዘንድ መልአክ ተናገረው። ሕፃኑን ከእናቱ ጋር ይዞ እንዲመለስ ከመልአክ ተናገረው። አርኪላዎስ በሄሮድስ ፈንታ ስለነገሠ ዮሴፍ ፈራና ከዚያ ፈቅቆ ስለ። ከዚያም እየተገላለጠ በናዝሬት አደገ።

በዚያ ጊዜ መጥምቁ የሐንስ መንግሥተ ሰማያት ቀርባለችና ንስሐ ግቡ እያለ በየርዳኖስ ወንዝ የንስሐ ጥምቀት ያስተምር ጀመረ። «የእግዚአብሔር ቃል ወልድ ችር እረኛ «ጥላዊ» ነው።»

እነሆም በሥምረታዊ ተልእኮ እዘዝ ይዘት መሠረት የእግዚአብሔር ቃል ወልድ ችር እረኛ፤ «ጥላዊ» ችር ጠባቂ ተብሎ መገለጹ በመጽሐፍ ቅዱስ ተነግሮ ይገኛል። በሰው ልጆች ታሪክም እረኛ «ጥላዊ» ጠባቂ ሲባል፤ የእረኝነት ተግባር በጥቅምና በጥጋ የተመሠረተ መታወቅም ዝቅተኛ ተደርጎ የሚታይ ነው። አንዳንድ ጊዜስ ስድብም ስለሰጡት።

በእግዚአብሔር መንግሥትና ሥልጣን ግን ጥላዊ እረኛ መባልና የእረኝነት ግብር እግዚአብሔር በጎ በሆነ ፈቃድ ካለመኖር ወደመኖር ፍጥረታትን ከመፍጠሩ ጋር የተያያዘ ፈጽሞ ያልተለየ የማይለይ ሁኔታን የያዘ ምሥጢራዊ ግብር ሆኖ ነው የሚታይ።

እነሆም እግዚአብሔር በበጎ ፈቃድ የሚታዩትንና የማይታዩትን ፍጥረታት ሁሉ ካለመኖር ወደመኖር አምጥቶ ፈጠረ። ታዲያ እነዚህን በበጎ ፈቃድ የፈጠራቸውን ፍጥረታት ካለመኖር ወደመኖር ካመጣቸው በኋላ፤ ዝም ብሎ በዝ ራሳቸው እንዲኖሩ ተዋቸውን? የለም። ፍጥረቱን ካለመኖር ወደመኖር አምጥቶ አልተወም። እንደዚህ ያለ አምላክ አይደለም።

ነገር ግን እግዚአብሔር ሁሉን የሚችል፤ ሁሉን የሚይዝ፤ በሁሉ የሞላ አምላክ በመሆኑ በበጎ ፈቃድ የፈጠረውን ፍጥረት፤ ይጠብቀዋል ማለት እረኛ «ጥላዊ» ሆኖ ይሸከመናል። ይመግበዋል፤ ጉዳት እንዳይደርስበትም ይጠብቀዋል ያድነዋል ይከባከቡናል እንጂ። እንዳልፈጠረው እንዳልሠራው ሆኖ ችላ አይለውም፤ አይተውም። ይህ ሁሉ በሚታይና በማይታይ ፍጥረት ሁሉ ጥላዊ «እረኛ» ሆኖ ሲጠብቅ የሚገኝበት መንገድ ነው። ስራ ሰው ያለው ጥንቃቄ እነሆ፤ ጌታ እግዚአብሔር እንደ ኃድራ ይመጣል ከንዲም ስለ እርሱ ይገዛል። መንጋውን እንደ እረኛ ያሰማራል፤ ጠባቂዎችን በጎንጎሩ ስብሰቦ ይሸከማል። የሚያጠቡትንም በቀስታ ይመራል። ተብሎ መንገሩን እንመለከታለን። ኢሳ. 40፡10፤11።

ለሰው ያለው አጠባበቅ ግን በሰው ልጆች ዘንድ ከዚህ ይበልጥ ጎላ ብሎ የሚታይ ነው። ለዘለዓለም የሚኖር ሰውም ቅዱስ የሆነ ከፍ ያለው ልዑል እንዲህ ይላል። የተዋረዱትን ሰዎች መንፈስ ሕያው አደርግ ዘንድ፤ የተጠቀጠውንም ልብ ሕያው አደርግ ዘንድ፤ የተጠቀጠና የተዋረደ መንፈስ ካለው ጋር በከፍታና በተቀደሰ ስፍራ እቀመጣለሁ። መንፈስም የፈጠራውን ነፍስ ከፊቱ እንዳይገል ለዘለዓለም አልጣለም። ሁልጊዜም አልቁጣም ስለ ኃጢአቱ ጥቂት ጊዜ ተቁጥቼ ቀሰፍሁት። ፊቴን ሰው ራሱ ተቁጣሁ። እርሱም በልቡ መጠቀሚያውን ለሌሎች አይቻለም።

እፈውሰውማለሁ፤ እመራውማለሁ። ለእርሱና ስለ እርሱም ለሚያለቅሱ መጽናናትን እመልሳለሁ። የከንፈሮችን ፍሬ እፈጥራለሁ። ለቅርብም በሩቅም ላለው ሰላም ሰላም ይሁን። እፈውሰውማለሁ። ይላል እግዚአብሔር። ኢሳ. 57፡15-19። «በመሠረቱም እግዚአብሔር እረኛ መሆኑን የእሥራኤል ልጆች ያውቁ ነበር።»

እነሆም ንጉሡ ጳዊት «እግዚአብሔር እረኛዬ ነው፤ የሚያሳጣኝ የለም። በለመለመ መስክ ያላደረኛል። በዕረፍት ውኃም ዘንድ ይመራኛል። ነፍሴን መለሳት። ስለ ሰውም በጽድቅ መንገድ መራኝ። በሞት ጥላ መካከል ብሄድ እንኳ፤ አንተ ከእኔ ጋር ነህና ከፉን አልፈራም። ብትርህና ምርኩዝህ እነርሱ ያጽናኑኛል።» እያለ በእግዚአብሔር እረኛነት «ጥላዊ» መሆን ወይም ጠባቂነት ይመካ ነበር። መዝ. 22/23፡1-4።

በሌላም ቦታ እግዚአብሔር የእሥራኤል ጠባቂ እንደሆነ ተገልጿል። «ዓይኖቼን ወደ ተራሮች አነግሁ። ረድኤቱ ከወዴት ትምጣ? ረድኤቱ ሰማይንና ምድርን ከሠራ ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው። እግርህን ለመናወጥ አይሰጠውም። የሚጠብቅህም አይተኛም። እነሆ እሥራኤልን የሚጠብቅ አይተኛም አያንቀላፋም። እግዚአብሔር ይጠብቀዋል። እግዚአብሔር በቀኝ እጅህ በኩል ይጋርድዋል። ፀሐይ በቀን አያቃጥልህም። ጨረቃም በሌሊት። እግዚአብሔርህ ከክፉ ሁሉ ይጠብቅዋል። ነፍሱህንም ይጠብቃል።» መዝ. 120/121፡1-8። ኢሳ. 27፡2-4።

እግዚአብሔር እነሆ፤ «በጎቼን እሻለሁ እፈልጋቸዋለሁ። እረኛ በተበተኑት በጎች መካከል ባለ ጊዜ መንጋውን እንደሚፈልግ፤ እንዲሁ በጎቼን እፈልጋለሁ። በደመናና በጨለማ ቀን ከተበተኑበት ስፍራ ሁሉ አድናቸዋልሁ፤ ከአሕዛብም ዘንድ አወጣቸዋለሁ። ከአገሮችም እስከሰባቸዋለሁ። ወደ ዝግ አገራቸውም አመጣቸዋለሁ። በእስራኤል ተራሮች ላይ በፈሳሾችም አጠገብ በምድርም ላይ ሰዎች በሚኖሩበት ስፍራ ሁሉ አሰማራቸዋለሁ። በመልካም ማሰማሪያ አሰማራቸዋለሁ። ጉሮኖአቸውም በረጅሞቹ በእሥራኤል ተራሮች ላይ ይሆናል። እኔ /ራሴ በጎቼን አሰማራለሁ፤ አስመስጋቸዋለሁ። ይላል ጌታ እግዚአብሔር የጠፋውን እፈልጋለሁ። የባዘነውንም እመልሳለሁ። የተሰበረውንም እጠግናለሁ። የደከመውን አጸናለሁ... በፍርድም እጠብቃቸዋለሁ። ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል ተብሎ ተነግሮአል።» ሕዝ. 34፡11-16።

እንግዲህ እግዚአብሔር እረኛ ወይም ጠባቂ «ጥላዊ» መሆኑን ካየን ዘንድ ይልቁንም እረኛነቱ «እረኛነቱ» ጠባቂነቱ በበጎ ፈቃድ፤ ፍጥረታትን ከመፍጠሩ ጋር የተያያዘ መሆኑን ካየን ዘንድ የእግዚአብሔር ቃል ወልድ ችር ጠባቂ «እረኛ» ስለተባለበትና ስለሆነበት ትምህርታዊ ገለጻ ብንመለከት፤ እውነተኛ ምሥጢሩን ልናይ እንችላለን።

ከዚህ በላይ እንደተገለጸው፤ ልዑል እግዚአብሔር በበጎ ፈቃድ ፍጥረታትን እንደፈጠረና፤ የፍጥረታት እረኛና ጠባቂ እግዚአብሔር መሆኑን ተመልክተናል። ስለሆነም በእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ፍጥረታት ሲፈጠሩ በእግዚአብሔር ቃል እንደተፈጠሩ ተገልጿል የለምን? ዕብ. 11፡3።

ይህ ቃል በመጀመሪያ የነበረና በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረ፤ ራሱም እግዚአብሔር የነበረ፤ ሁሉ በእርሱ የሆነ፤ ያለ እርሱ ግን ከሆነው ሁሉ አንዳች ስንኳ ያልሆነ፤ የእግዚአብሔር አንድያ ልጅ አይደለምን? የሰው ብርሃን የምትሆን ሕይወት በእርሱ ያለች የሁሉ ፈጣሪና ሠሪ፤ ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በአንድ መለኮት የሚኖር ሲሆን፤ ለፍጥረቱ የሚያስብ ችር እረኛና ጠባቂ ነው።

ይህ ቃል በመጀመሪያ የነበረና በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረ፣ ራሱም እግዚአብሔር የነበረ፣ ሁሉ በእርሱ የሆነ፣ ያለ እርሱ ግን ከሆነው ሁሉ አንዳች ስንኳ ያልሆነ፣ የእግዚአብሔር አንድያ ልጅ አይደለምን? የሰው ብርሃን የምትሆን ሕይወት በእርሱ ያለች የሁሉ ፈጣሪና ሠሪ፣ ከአብና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በአንድ መለኮት የሚኖር ሲሆን፣ ለፍጥረቱ የሚያስብ ቸር እረኛና ጠባቂ ነው።

ይህን በመረዳት፣ የእሥራኤል ሕዝብ ይህን ቸር ጠባቂን፣ «የእሥራኤል ጠባቂ ሆይ፣ አድምጥ። በኪሩቤል ላይ የምትቀመጥ ተገለጥ... ኃይልህን አንግ። እኛንም ለማዳን ናና አድነን። አቤቱ፣ መልሰን፣ ፊትህን አብራ፣ እኛም እንድናለን» አሉ። መዝ. 79/80/፣ 1-3።

እንግዲህ ሕዝብ እሥራኤል ይህን በኪሩቤል ላይ የሚቀመጥና መንጋውን እንደ የሴፍ በጎች የሚመራ የእሥራኤል ጠባቂን «እረኛን» አድምጥና ተገለጥ ፊትህንም አብራና ኃይልን አንሥተህ አድነን እያሉ በናፍቆት ጥሪ ማድረጋቸው ከምን የተነሣ ይሆን? አዎን፣ ይህን ታላቅ የናፍቆት ጥሪ ማቅረባቸው፣ ታላቅ ምክንያት ስላለበት ነው። እነሆም ምክንያቶቹን ከመጽሐፍ ቅዱስ ተገልጠው የሚገኙትን በጣም የምናውቃቸውን ያህል ከዚህ ቀጥለን አቅርቦን ልንመለከት እንችላለን።

1ኛ፣ የራሱ የእግዚአብሔር እረኛነት ሲሆን፣ የእረኛነቱ መሠረት እንዴት ያለ መሆኑን ማየታቸው ይሆናል። ይህም፦ የእግዚአብሔር እረኛነት ወይም ጠባቂነት ከፈጣሪነቱ ባሕርይ ጋር የተያያዘና የማይለይ መሆኑን ቀዋሚነት ያለው ነው። በፈጣሪነቱ ሁሉን የያዘና ሁሉን የቻለ፣ ሁሉን የተሸከመ ሆኖ፣ ይህንም ያለ አንዳች ደመወዝና ያለ አንዳች ደጋፊ በጸጋው ብቻ በግሉ የሚያደርግ፣ ዐሐዩንና ዝናቡን ለደጉም ለከፋም ያለመለየት የሚያሰጥ ሠራዊት መጋቢ ረዳት ታዳጊ አዳኝ እረኛ ሆኖ ተገኝቶአል። ይህን ሁሉ ያደረገው ደግሞ ከጽድቁና ከቅንነቱ ከማይለይ ፍቅርና ከደግነቱ ከለጋሥነቱና ከጸጋው ከቸርነቱ ብዛት ከርገራጌውና ከምሕረቱ ባለጸግነት የተነሣ አንጂ፣ በምንም በማናቸውም ነገር እንዳልሆነ፣ በጥልቅ ተገንዝቦታና ነው።

2ኛ፣ ከአባቱ ጋር በኪሩቤል ላይ የሚቀመጥ፣ የእግዚአብሔር ቃል ወልድም፣ ለአባቱ የባሕርይ ነጻብራቅ የአካሉ ምሳሌ፣ በእግዚአብሔር ዘንድ፣ የነበረ ራሱ እግዚአብሔር የሆነ ቃል ሲሆን፣ ሁሉ በእርሱ የሆነ፣ ያለ እርሱም አንዳች ስንኳ ያልሆነ፣ የሰው ብርሃን የምትሆን ሕይወት በእርሱ ያለች፣ ቸር ከሆነ ከአንዱ እግዚአብሔር አባቱ ጋር አህሎ መስሎ የተገኘና የወጣ፣ ቸር እረኛ «ጠባቂ» መሆኑን ተገንዝቦታና፣ የእርሱን መገለጥ መናፈቃቸው ነው።

3ኛ፣ በዚህ አንጻር ደግሞ በሕዝቡ ላይ በእግዚአብሔር ስም እረኞች ሆነው የተሾሙ ካህናት፣ ነገሥት፣ ነቢያት ነበሩ። ከእነዚህም አብዛኞቹ የገዛ ራሳቸውን የሚያሰማሩ እንጂ፣ ስለ በጎቹ ጥበቃ የማያስቡ ሆኑባቸው። ይኸውም የበጎቹን ጭማ ይበላሉ፣ ጠጉራቸውንም እየሸለቱ ይለብሳሉ። ይሁን እንጂ በጎቹ ሲደክሙ አያጽናኑአቸውም ነበር። ሲታመሙ አያክሙአቸውም ነበር። ሲሰበሩም አይጠግኑአቸውም ነበር። ዳሩ ግን በኃይልና በጉልበት በጭቆና ይገዙአቸው ነበር። ደግሞ ሲበተኑና በምድር ላይ ሲቅበዘበዙ አይሹአቸውም፣ አይፈልጉአቸውም ነበር። እነሆም ሕዝቡ እንደዚህ ባሉት እረኞች ከደረሰባቸው ከባድ ጭቆናና ግሩ ተንገሽግሽታልና፣ ስለዚህ ያን በኪሩቤል ላይ የሚቀመጥ መንጋውን የሚጠብቅ እረኛ መጥቶ እንዲገለጽ በናፍቆት መፈለጋቸውና መጥራታቸው እውነት አላቸው።

4ኛ፣ ከዚህም ጋር ደግሞ ልዑል እግዚአብሔር የመንጋው በጎች በእነዚያ እረኞች ሲገኙና ሲጨነቁ፣ ሲቅበዘቀዙና ሲበተኑ መቸገራቸውን አይቶ ስላዘነላቸው፣ ታላቁን የተስፋ ቃል በነቢያቱ በኩል እንደተናገረ አውቀዋል።

ይህም መጀመሪያ በእረኞቹ ላይ ፍርድ ማድረጉ ነው። «እነሆም እኔ በእረኞች ላይ ነኝ፤ በጎቹን ከእጃቸው እፈልጋለሁ። በጎቹንም ከማሰማራት አስተዋቸዋለሁ» ማለቱና ከእነርሱ ነጻ ማውጣቱ ነው።

እንዲሁም የተስፋ ቃል ኪዳን የሰላም ቃል ኪዳን ከሕዝቡ ጋር መጋባቱ ነው። ሕዝ 34፣ 10፣ 11። ቀጥር 25። ይኸውም «እኔ ራሴ በጎቹን እሻለሁ፣ እፈልጋቸውማለሁ። ራሴ በጎቹን አሰማራቸዋለሁ። አስመስጋቸውማለሁ ይላል። ጌታ እግዚአብሔር። የጠፋውን እፈልጋለሁ የባዘነውንም እመልሳለሁ። የተሰበረውን እጠግናለሁ። የደከመውንም አጸናለሁ። በላያቸውም አንድ እረኛ አቆማለሁ። እርሱም ባሪያዬ ዳዊት ነው። ያሰማራቸዋል እረኛም ይሆናቸዋል። እኔም እግዚአብሔር አምላክ እሆናቸዋለሁ። ባሪያዬም ዳዊት በመካከላቸው አለቃ ይሆናል፤ እኔ እግዚአብሔር ተናግራለሁ።» ሕዝ. 34።

በነቢዩ በኤርምያስ አፍም፦ በእነዚያ በእሥራኤል የመንጋ ጠባቂዎች ላይ ተቈጥቶ ከእሥራቸው ላይ ሊያስወግዳቸው ከወሰነባቸው በኋላ፣ ከዳዊት የጽድቅ ቁጥጥር እንደሚያስነሣ ተናግሮአል።

እነሆም ለዳዊት የጽድቅ ቁጥጥር የማስነሣበት ዘመን ይመጣል ይላል። እግዚአብሔር። እርሱም እንደ ንጉሥ ይነግሣል፤ ይከናወናልም፤ በምድርም ፍርድንና ጽድቅን ያደርጋል። በዘመኑ ይሁዳ ይድናል። እሥራኤልም ተዘልሎ ይቀመጣል። የሚጠሩበትም ስም «እግዚአብሔር ጽድቃችን» ተብሎ ነው። ኤር. 23፣ 1-6።

ስለዚህ በተስፋ ቃሉ መሠረት «በኪሩቤል ላይ የምትቀመጥ ተገለጥ። ኃይልህን አንግ፣ ፊትህንም አብራልንና እኛም እንድናለን» እያሉ ሕዝብ እሥራኤል መናፈቃቸውና መምጣቱን መፈለጋቸው፣ ከዚህ በላይ በተዘረዘሩት አሳቦች ተመርተው ነው።

እነሆም ያ በኪሩቤል ላይ የሚቀመጥ የእሥራኤል ጠባቂ አስቀድሞ በእግዚአብሔር ዘንድ የነበረ ቃል፣ ራሱም እግዚአብሔር የሆነ ቃል፣ ሁሉ በእርሱ የሆነ፣ ያልተፈጠረ፣ ያለ እርሱ ግን አንዳች ስንኳ ያልሆነ ቃል፣ የሰው ብርሃን የሆነች ሕይወት በእርሱ የነበረች ቃል፣ ከአንዱ ከቸር እግዚአብሔር ዘንድ የወጣ ቸር እረኛ መሆኑን ተገንዝቦታና፣ እርሱ እንዲገለጥ፣ መናፈቃቸው ነው።

እነሆም እርሱ በነቢያት ትንቢት ሲነገርለት እንደነበረ ሁሉ፣ በጊዜው ጊዜ የጽድቅ ቁጥጥር ሆኖ በመነሣት ልክ እንደ አባቱ ቸር እረኛ ሆኖ፣ በዚህ ዓለም ላይ ተገለጸ፣ ኤር. 23፣ 5፣ 6።

ከመቶ በጎች አንዱ ቢጠፋ የማይወድ በመሆኑ የጠፋውን ለመፈለግ ዘጠና ዘጠኙን ትቶ እንደዚሁም ሁሉ የቸር አባቱን ጋሻ በማንሣት «ቸር እረኛ እኔ ነኝ» ቸር እረኛ ነፍሱን ስለበጎቹ ይሰጣል «ያኖራል» አለ። ዮሐ. 10፣ 11።

ቸር እረኛ እኔ ነኝ አብም እንደሚያውቀኝ እኔም አብን እንደማውቀው የራሴን በጎች አውቃለሁ፣ የራሴም በጎች ያውቁኛል። ነፍሴንም ስለ በጎቹ እሰጣለሁ። «አኖራለሁ» ዮሐ. 10፣ 11-15። አለ።

ሰለዚህም ቅዱስ ያሬድ «ዜነውን ዜና ነቢያት ከመ ይመጽእ ወልድ በስብሐት ናላዊ ናላዊሆሙ ለእሥራኤል፤ እሆ ብሂሎ ተክዛዜ ከዊኖ፤ ወረደ ወመጽእ ለአድጎኖ ዳግም ናላዊ ዘመጽእ ውስተ ዓለም ወልዱ ወቃሉ ለእግዚአብሔር። ዘወረደ እምላዕላው በአትሙ ክርስቶስ።»

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሲናፈቅ እንደነበረ ሁሉ፤ ቸር እረኛ ሆኖ በመምጣቱ ቸር እረኛ ነፍሱን ስለ በጎቹ ያኖራል ብሎ ተናገረ። ይህም የኃይለ ቃል ምሥጢር «እኔ ቸር እረኛ ነኝ» ባለ ጊዜ፤ ይህ ዓይነት ቸርነት ፍጹም ቸር ከሆነ ከአንዱ ቸር እግዚአብሔር እንጂ፤ ከሌላ እንደማይመጣ አሳይቶበታል። ይህም አባባል የአባቱንና የራሱን አንድነት እንድንመለከትበት የተገለጸው ኃይለ ቃል አይደለምን? ቸር የሚለው ቃል እረኛ ለሚለው ስም ሲቀጸል፤ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ እረኛነት በዓለም ውስጥ ከሚገኙ ከሌሎች እረኞች የተለየ መሆኑን ያሳያል።

እንደሚታወቀው ሁሉ በዓለማችን ውስጥ እረኞች ነን የሚሉ ብዙ ናቸው። በእረኛ ስምም እየተነሡ የሚመጡትን የውሸተኞችና የሌቦችን እናቆይና፤ ሌቦች አይደሉም ስለሚባሉት እረኞች ስለአጠባበቃቸው ዓላማ በምን አሳብ ላይ ያረፈ ነው? ብለን አንዳንዱን በገርገር እንመልከት።

የዚህ ዓለም እረኞች ተቀጥረውም ወይም ሳይቀጠሩ በጎችን የሚጠብቁ ናቸው። መጀመሪያ ስለ ቅጥረኞች እረኞች አጠባበቅና ስለ አሳባቸው ዓላማ እንናገር።

አብዛኖቹ ቅጥረኞች «በንደኞች» እረኝነትን ለደመወዛቸው ሲሉ እንደሥራ የያዙት ናቸው። ዓላማቸውም በዚሁ ላይ ያረፈ ስለሆነ፤ ስለመንጋው ርኅራኄና አዘኔታ የላቸውም። ነገር ግን ሥራ ነውና፤ መንጋውን ይዘው የትም ቦታ ቢሆን ይወጣሉ። ከቀሉበትም መንጋውን ይዘው ይመለሳሉ። ማሰማሪያው ለበጎች ምቹት የሚበጅና የሚጠቅም ስለ መሆኑ፤ ምንም አያስቡም። በጎቹ እንደተራቡ እንደተጠሙ ወደ በረታቸው። ወይም ጉሮኖአቸው ይመለሳሉ። በበረታቸው ወይም በጉሮኖአቸውም ምንም እንክብካቤ አያደርጉላቸውም። አጥፊ አውሬ፤ ተኩላ፤ ጅብ፤ ቀበሮ የመጡባቸው እንደሆነ፤ ብንደኞቹ እረኞች ነፍሳቸውን ለማዳን እግሬ አውጪኝ በማለት ይሸሻሉ እንጂ፤ ለመከላከል እንኳ አይሞክሩም። እነዚህ ብንደኞች እረኞች እንኳን ቸርነት፤ ይሉኝታም ፈጽሞ የላቸውም፤ በዚሁ እንለፋቸው።

ሁለተኛ የገዛ ራሳቸውን በጎች ስለሚጠብቁና በጎቹ የእኛ የራሳችን ናቸው ስለሚሉ እረኞች እንነጋገር፡-

አዎን፤ እነዚህ በጎቻቸውን ይጠብቃሉ፤ የለመለመ መስክና ጥሩ ውኃ ወዳለበት በጎቻቸውን ወስደው ያሰማሩባቸዋል። ከክፉ አውሬ ከተኩላና ከጅብ ከቀበሮ ይጠብቁባቸዋል፤ እነዚህ መልካም እረኞች አይደሉምን? ይሁን እንጂ ራሳቸውን ስለ በጎቻቸው ይለውጡ ይሆን? አይ ይህ ከቶ የማይታሰብና የማይደረግ ነው። አይታሰብም አይደረግም። ደግሞም አልተነገረም። ምክንያቱም እነዚህ እረኞች ዱሮም ቢሆን በጎቹን ለመጠበቅ የተሰማሩት በበጎች ሊጠቀሙ አስቦው ነው እንጂ፤ ስለ እነርሱ ራሳቸውን ሊያኖሩ ወይም ራሳቸውን ሊለውጡላቸው አስቦው አልነበረም። ታዲያ እነዚህ ቸር እረኛ ይባላሉ? ደግሞስ ቸሮች ናቸውን? ችግሮች ጠባቂዎችስ ይባላሉን?

በእውነቱ ገልጸን ከተናገርን፤ ብዙ ጊዜ በዓለማችን ደጋጎች እረኞች የምንላቸው እንደነዚህ ያሉ ናቸው። የዓለማቸውን ይዘት እስቲ ዘርዘር አድርገን እንመልከት።

እነዚህ እረኞች ተከፍለው ይጠብቁአቸው የነበሩትን በጎች ወደ ገበያ አውጥተው አርዶ አወራርዶ ለሚበላቸው ይሸጡአቸዋል። በለውጣቸው ገንዘብ ይቀበላሉ።

ገሚሶቹም ጠጉራቸው እስኪያድግ ድረስ በመልካም ይዞታ በንጽሕና ይጠብቁአቸውና፤ ጠጉራቸው ባደገ ጊዜ ግን እግሮቻቸውን ጠፍረው አሥረው፤ ቀንዶቻቸውን ከመሬት ጋር አጣብቀው ይዘው፤ እንዳይንቀሳቀሱ ተረጋጠው በሰላ ምላጭ ወይም ቢላዋ ይሸልቱባቸውና ጠጉራቸውን በመሸጥ ይጠቀሙባቸዋል። በመጨረሻም ለገዛ ራሳቸው አርደው ይበሉአቸዋል፤ አለዚያም ለሌላ ይሸጡአቸዋል። አንዳንዶች እረኞች ደግሞ በጎቻቸውን በደጎና እየተከባከቡ ጨውና ሌላም የሚያሰባ ምግም እየመገቡ ያወፍሩአቸዋል። አውሬም እንዳይበላቸው ይጠነቀቁላቸዋል። ካሰቡአቸው በኋላ ግን በመጨረሻ በብዙ ገንዘብ ለበላተኛ ይሸጡአቸዋል። ወይም በገዛ ራሳቸው አርደው ቀቅለው ይበሉአቸዋል።

እንግዲህ እነዚህ ሁሉ እረኞች «ጠባቂዎች» ናቸው። በስም ሆነ በግብር እረኞች ተብለው ይጠራሉ። እነዚህ ሁሉ ምንም እንኳ ከብንደኞች እረኞች የተሻለ ተግባር ቢያሳዩና የግድየለሽነትም ግብር ባይኖርባቸውም ይህ የተጠቀሰው አድራጎታቸው ቸር እረኛ ለመባል ያበቃቸዋል? በእውነት ከዚህ ዓይነት እረኛነት የሚታየው መልካም አጠባበቅ የንግድ ምሥጢር እንጂ፤ ቸር የሚያሰኝ አንዳችም ነገር የለበትም።

በብሉይ ኪዳን ዘመን ለእሥራኤል ሕዝብ ጠባቂዎች «እረኞች» እንዲሆኑ ተመድበው የነበሩ ሰዎች እነርሱ ካህናትና ነገሥት ነቢያትም በእነዚህ መንገድ ስለተገኙ ነው የተነቀፉና ከሥራቸውም እንዲወገዱ የተወሰነባቸው ሕዝ. 34፡2፤ 31፤ 10-12።

ነገር ግን እግዚአብሔር የሚፈልገው እረኛነት ከዚህ የተለየ ነው። እነሆም በተስፋ ቃሉ «እኔ ራሴ በጎቼን እሻለሁ» ብሎ ተናግሮ እንደነበረ፤ የእሥራኤል ሕዝብም በዚህ የተስፋ ቃሉ መሠረት በኪሩቤል ላይ የምትቀመጥ መንጋውን የምትመራ የእሥራኤል ጠባቂ «እረኛ» ናላዊ ናና ተገለጠ። አድነንም። እያሉ በናፍቆት ይጠባበቁት እንደነበረ፤ በጊዜው ጊዜ ቸር እረኛ ሆኖ ከዳዊት ዘር እርሱም የዘለዓለሙ እረኛ የእግዚአብሔር ልጅ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው፤ በመሥላክነት አፋሙ እውነተኛ ካህንና ንጉሥ ነቢይ ነው። እርሱም ቸር እረኛ እኔ ነኝ ብሎ ራሱን ገለጸ። ይህም ብቻ ብሎ አልቀረም። ቸር እረኛ ራሱን ስለ በጎቹ ይለውጣል። ... ቸር እረኛ እኔ ነኝ። አብም እንደሚያውቀኝ እኔም አብን እንደማውቀው፤ የራሴን በጎች አውቃለሁ። የራሴም በጎች ያውቁኛል። ነፍሴን ስለ በጎቹ አኖራለሁና «እስጣለሁና» ዮሐ. 10፡11-14።

እረኞች ተብለው ከተነሡት ከሌሎች ወገኖች ቸር እረኛ የሚያሰኝ ተግባር ሊገኝ እንዳልተቻለ ተገንዝበናል። ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን፤ ቸር እረኛ ሆኖ ለመምጣቱም ምልክቱና ማስረጃ የገዛ ራሱን ስለ በጎቹ መስጠቱ መሆኑን አስረድቶአል። በሰው ታሪክ ውስጥ በግ ለሰው ቢዛና ጥቅም ይውላል እንጂ፤ ሰው ለበግ ቢዛ ሆኖ ራሱን ይሰጣል? ተደርጎም አይታወቅ። ጌታችን ኢየሱስ ግን ይህን ተደርጎ የማይታወቀውን ድርጊት ፈጽሞ ነፍሱን ስለበጎቹ ቢዛ አድርጎ ሰጥቶአል። 1ጴጥ. 2፡22-25።

ይህም ከላይ የመጣ ቸርነትና የቸርነት መጨረሻ የለጋሥነት መጨረሻ እንደሆነ ግልጽ ሆኖ የሚታይ ብሩህ ማስረጃ ነው። ይህንም ከላይ ከአንዱ ቸር እግዚአብሔር የመጣ የፍቅር የለጋሥነት መጨረሻ በቃል በመናገር ብቻ ሳይሆን፤ በቀራንዮ በመስቀል ላይ በግብር እንደገለጸው እናውቃለን። ከዚህ የበለጠ ፍቅርም እንደሌለ አሳውቃለን። «ማንም ነፍሱን ለወዳጆቹ ይልቁንም ስለ ጠላቶቹ የሚሰጥ ከቸሩ እረኛ ከኢየሱስ ክርስቶስ በቀር፤ ፈጽሞ እንደሌለ የታየና የታወቀ አይደለም? ዮሐ. 15፡13። ሮሜ 5፡6-8።

ፍጥረቱን ከሚወድ ለፍጥረቱ ከሚያስብ ከአንዱ ቸር ከእግዚአብሔር በቀር፥ ከሌላ የማይገኝ ቸርነት ይህ ዓይነቱ በቸር እረኛ በክርስቶስ የተገለጸ ቸርነት ነው። ጥቅም የማይፈልግ ኪራይ ወይም ደመወዝ የማይሻ ሕይወቱን ለሰው ልጆች እስከ መሠዋት የሚያደርስ የጸጋ ቸርነት ከራሱ ብቻ መሆኑን ገልጾአል። በዚህም እውነተኛ እረኛ መሆኑን አስመስክሮአል። እነሆም የቸሩ የእግዚአብሔር ልጅ ቸር እረኛ በንግድ ምስጢር ከሚሰማሩት እረኞች የሚለየው በዚሁ ቸርነት ነው።

የእግዚአብሔር ቃል ወልድ ቸር እረኛ ሆኖ ስለ በጎቹ ስለ ሰው ልጆች ነፍሱን አሳልፎ እስከ ሞት ድረስ ቢሰጥም፤ ሞትና ሲኦል መቃብር ይዘው ሊያስቀሩት ስላልቻሉ፤ በገዛ ፈቃዱ የሰጣት ነፍሱን ከሥጋው ጋር አስነግት። ይህም ደግሞ ከአባቱና ከቅዱስ መንፈሱ ባለው ሥልጣንና ኃይል መሆኑን የሚገልጽ ነው። የሐዋ. 3፥15። ሮሜ 8፥11። ዮሐ. 10። የሐዋ. 2፥24። ዕብ. 2፥15።

እነሆም ታላቁ የበጎች እረኛ በዘላለም ኪዳን ደም ከሙታን ተነሥቶ አሁንም በሕይወቱ የዋጃቸውን የበጎቹን መንጋ ይጠብቃል። ዕብ. 13፥20።

እንደዚሁም ሁሉ መጥፎውን ረብ «ጥቅም» ሳይመኙ የእግዚአብሔርን መንጋ ሲጠብቁ ለነበሩት አገልጋዮቹ የእረኞች አለቃ ሆኖ ሲገለጽ የማያልፈውን የክብር አክሊል ያቀዳጃቸዋል። 1ኢጥ. 5፥1-5።

ከዚህ ቀጥለን በመጽሐፉ ውስጥ በግዕዝና በአማርኛ የተገለጡትን የቃላት ፍቺ እንመለከታለን።

ተመትሮ	ተመትሮ ተከፍሎ	መመተር መከፈል የሌለበት
ሢመታት	ሹሞቶች	
ነኪር	ባዕድ ያልተለየ ልዩ	
ክሥተት	መክሥት መግለጫ	
ሊሉይ	ሊሉየ ባሕርይ ባሕርዩ የተለየ	
ተግህዶተ ትሥልስት	ተግህዶተ መለኮት የመለኮት መገለጽ	
ውላጤ መለወጥ		
ብቁዕ	ብቁ በቂ የቦታ	
ጎድረት	ማደር ማደሪያ	
ድንቅ	መደነቅ	
ጭብጥ	የነገር ጭብጥ ፍሬ ነገር	
የአእምሮ ሕግ		
ጉርብትና	መጉራበት ጉረቤት	
ተላዕቆ	ተጣበቀ ጥብቅ አለ	

ተቃርቦ መቀራረብ	
ግዕዝ ጠባይዕ	ውስጣዊ ጠባይ
ፈነጠቀ	መፈንጠቅ
ፀዳል	ጮራ
አዳነቀ	አጋነነ
ፈለቀ	መነጨ
ነዘረ	ነጠረ ነገሮ ነጥሮ
ሟሸሸ	መሟሸሸ መጉደል
ሕፀተ ከርሥ	የሆድ መጉደል
ቅብወተ ከርሥ	የሆድ መነፋት
ፃዕሮ	የምጥ ፃዕር
ዋዕይ	ቃጠሎ
ጠባይዐዊ ልማድ	
ገጸ ነገር	
ማንጸሪያ	ማንጸጸሪያ አንጻር
መሰል	አምሳያው
ተቀደሚ ተከታይ የለለው	
ቅዉም	ቀዋሚ
ሥጋር ጥበብ	የተሰወረ ጥበብ
መለኮት	በባሕርዩ የሚገዛ
ተዋሕዶ	
ብያኔ	
ፍትሐ ጽድቅ	
ርባዔ	አራትነት
ምንታዌ	ሁለትነት መንታነት
ሕግ ጠባይዐዊ	የተፈጥሮ ሕግ
ግብር ሥራ	የሥራ ውጤት
የባሕርይ ግብር	ሁኔታ
የኩነት	ክዋኔ
የአካል ግብር	የአካል ግብር ሥራ
መገናዘብ	ማገናዘብ
ጎብረ መልክዕ	

ኅብረ እምሳል
 መዕዛር ምዕዛረ ፀሐይ የጨረር መፈንጠቅ
 በቁዴት ጠቃሚነት
 መታደግ ትድግና መታደግ
 ንጹሐን ሥነ መለኮት
 ቀናይ ገዥነት ገዥ
 ጽኑዓን ብርቱዎች
 ዕረኛ መተካከል ትክክለኝነት
 ክዋኔ መሆን
 የባሕርይ ጠባዕይ
 በባሕርይ ግብር በገቢር አቋም ምግባር
 መመሳሰል
 ግዕዝ ጠባይዕ
 ገሀድ ግሁድ ተግሀድ ክስተት

እግዚአብሔር ፈጥሮ የሚገዛ ቅድመ ዓለም የነበረ ድኅረ ዓለም የሚኖር
 ሠራዲ
 መጋቢ
 አለመፈራረቅ
 ገቡዕ ሥውር ድብቅ
 ባሕርይ
 አስገኝ «የሚያስገኝ»
 ተረክቦ መገኘት
 ጥንት መነሻ
 ተገዳጅ መገዳጅት
 ቡዕዴ ባዕድነት
 ማክተሚያ ማብቂያ
 መከታ ጋሻ
 መብረክረክ
 ህላዊ ህልው
 ሰሚ ዛለቤት

ረዕድ መንቀጥቀጥ
 ዕበይ ታላቅነት
 ስብሐት ምስጋና
 እልባት ምልክት
 አጓኝ እንዲሆን የሚያደርግ አካኝ
 ጓኝ የሚሆን ጓኝ ተጓኝ በራሱ የሆነ
 ዐለመ ሥጋ
 ዐለመ መንፈስ
 ፅንዕ «ጽኑ»
 ብሔት «ብሔተ ህሉና»
 የባሕርይ ግብር
 አካቶ ፈጽሞ
 ቋጥሮ
 ጽናየ ባሕርይ ጥራት ያለው ባሕርይ
 የተመርሆ ልቡናዊ ጎሠሣ ምርምር
 ተቀብሎ መቀባት ቅባት ቀቢነት ተቀቢ
 አካላት የሥላሴ አካላት አብ፡ ወልድ፡ መንፈስ ቅዱስ
 አስማት ስሞች
 ኩነታት ልብ፡ ቃል፡ እስትንፋስ
 ግብራት አብ ወላዲ፡ ወልድ ተወላዲ፡ መንፈስ ቅዱስ ሠራዲ
 ነባቢ ነባቢነት ተናጋሪነት
 ሕያውነት
 ዘለዓለማዊነት
 ዕበይ ታላቅነት
 ጽንዕ ብርታት
 እዘዝ
 ተኪንዎ መታደግ
 ርትዕ
 ስፍሐት ስፋት
 ቀጢን ቀጭን
 ጸባዖት ሠራዊት የሠራዊት ጌታ
 እኔ ራሴ

ሕይወት ባሕርይ
 ሕያው ነኝ ሕያው እግዚአብሔር
 ሕይወታዊ ሀላዊ ነዋሪ ሕይወት
 ዕፀ ጳጳስ ቁጥቋጥ የደደሆ ዕንጢት
 ዘሀሎ ወይሄሎ ያለ የሚኖር
 ቃል
 እስትንፋስ
 ጠባይዕ ጠባይዕት
 ሊሉይ ሊሉየ ባሕርይ በባሕርይ የተለየ
 ልዑል ባሕርይ
 መላኪ የአምላክ ስም
 ፈታሒ ፈታሒነት ፈራጅ
 ምክር ምክር
 ከሀሊነት ቻይነት
 ሕያውነት
 ዘለዓለማዊነት
 ቀዳማዊ
 ደጎራዊ
 ጠባይዕ ጠባይዕት
 ብፁዕ የተመሰገነ
 ትምህርተ መለኮት
 የባሕርይ ግብር
 የተከሠተ የተገለጠ
 ተከሥቶ ተገልጦ
 ክሥተት መገለጥ
 ሕገ ጠባይዕ የሕግ ጠባይ
 ተመርሆ ተመርሆዎች
 ግዙፍ ግዙፍ ጉልህ
 ዝንፍ ሳይሉ ንቅንቅ ሳይሉ ሳይኖወጡ
 ተመርሆ ለቡናዊ የመጽሐፍና የልቡና ስምምነት
 ተሰናዕተ መጽሐፍ ወልብ ጎቡረ የመጻሕፍት ትርጓሜን ከእስተሳሰብ ጋር ማዘመን
 አንጽሐ መንፈሱ ልብን ማንጸት

አበጋዝ
 ተፈላሰፍ
 ተመርሆ ልቡና
 መና «ሳይጠብቅ»
 ግብታዊ ትርኢት
 አካላዊ ቃል
 ምጥቀት
 ጽነት
 ለባዊ
 ቅርፅ
 አዘክሮ
 ተመስጦ
 መጋቢነት
 ግሩም
 መንክር
 ሀሉና መለኮት
 ዕቡብ
 ድንቅ
 አሐዱ
 ወሳኔ ኩሉ ሀለዎታት
 አካል
 ፈሊጥ
 ቀጢን ቀጢናት
 ኑባሬ
 በስመ ጎዳሪ
 ነባቢ
 ለባዊ
 ንፍሐት
 ርቀት
 ጥበት
 ባዕም
 ግዕዝን

የቤተ ክርስቲያን ከባድ ጎላፊነት ያለ
 መመራመር
 የመጽሐፍንና የሰዎችን ዕውቀት ማዘመድ
 ከንቱ ብላሽ
 ድንገተኛ መገለጥ
 ወልድ
 ወይም መነጠቅ
 መዝሙም
 ለባውያን
 ማስታወስ
 መነጠቅ
 ድንቅ
 መለኮታዊ አኗኗር
 የነወረዎች ሁሉ ወሳኝ
 ዘዴ
 ቅጥነተ ሕሊና ቀጭን ቀጭንነት የሕሊና ርቀት
 የመኖር አቋም
 ጎዳሪ ይጸዋዕ ማሳደር
 ተናጋሪ
 ልቦና ልብ
 የሐ ዘነ ገጽ 391
 በማጥበቅ
 ጠባብነት ጠባብ
 ነጻነት

ትርኢት
 መንበር
 ምሉዕ
 ብቁዕ
 ምፀት ጉዳና
 ተረከቦ
 ቅድምና
 ተከፍሎ በተጋብኦ
 ተከፍሎ
 ተጋብኦ
 ስቡሕ
 ገናና
 ቅኑም
 ግዕዝ ጠባይዕ
 ምዕማድ
 መፍለስ
 ማሥረፅ
 ምጥቀት
 ቀየሰ
 ራዕይ
 መመሳሰል
 እይታ
 አባበል
 ፍጥረት
 ወላኝነት
 ቅፅበተ
 ፀአት
 ተግህዶ
 ወልድ
 መሠንዘር
 ተወላዲ
 ሠራዲ

ትርኢታዊ
 ዙፋን፣ ሥልጣን፣ መንግሥት
 ሙሉ
 ብቁ
 ከቅኔ መንግሥቶች አንዱ ነው
 መገኘት
 ቀደምትነት ቅድሚያ
 በመሰብሰብ መከፈል ለመለየት
 መለያ መለዩ
 መሰብሰብ
 ስቡሐት ስብሐት የተመሰገነ ምስጋና
 ገናን
 አቃኒም ቅነም ቅነመ ስም የአካላት ሥላሴ ስሞች
 ልብነት፣ እስትንፋስነት፣ ቃልነት
 ዓምድ አዕማድ መዋቅር
 መፍለስ
 መሥረፅ
 መምጠቅ መጥቆ
 ቅየሳ መቀየስ
 ተርእዮ
 ብሂል
 ተፈጥሮ ሕገ ተፈጥሮ
 ዓይን የዓይን ቅፅበት
 ሙፃእ ወዓእ ወፃእ ያን አውፅኦ አውፃኢ
 ገሀድ የተግህዶ ትርኢት
 ወልድና
 ሥንዘራ የተሠነዘረ
 ኢተወላዲ
 አሥራዲ ሠርዕ ሠረፅ

መደራደር
 ሥርወ ቃል
 አካቶ
 ቅድምና

ማደራደሪያ
 አሥራው ቃላት
 አካተው አይናገሩም ጨርሰው አይናገሩም
 ተድጎሮ

ተረከቦ፣ ተረከቦ ሲባል የአካሉ ህላዌ ከአብ አካል የተለየ ሆኖ በፍጹም ገጽና መልክዕ መታወቁ ነው እንጂ፣ እግዚአብሔር የተገኘበት ጊዜ ኖሮ አይደለም። ስቲቱዩ «ኢይትረከብ ሀልዎቱ እምነብ ወኢምንትኒ» አኗኗሩ በምንም ከምንም አይገኝም እንዳለ ቅዳሴ ሠለስቱ ምእትም «ወኢይክል መኑሂ ይባእ ማዕከለ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ ከመ ያእምር ዘከመ እሮ ህላዌሁ። ወለዶ አብ ለወልዱ ወኢይትበሀል ዘ ጊዜ ወለዶ ወዘከመዝ መዋዕል ወለዶ ኢይትአመር ልደቱ እምአብ እስመ ዕፁብ ውእቱ ወኢይትዐወቅ ህላዌሁ እስመ ሥውር ውእቱ» ፍኖተ እግ. አለቃ ኅሩይ ፋንታ ገጽ 38።

በዚህ መጽሐፍ የተጠቀሱ ስሞችና የመጻሕፍት ዝርዝሮች።

1. ሂርማ ነቢይ
2. ሐተታ ዘርዐ. ያዕቆብ ኢትዮጵያዊ ፈላስፋ
3. መጽሐፈ ሐዊ. ዘአስተጋብአ አንቲያኮስ ሊቅ ዘደብረ ሲና
4. መጽሐፈ መድበል ዘገብረ እግዚ. በዘመነ ብሉይ
5. መጽሐፈ ሚላድ ዘተጽሕፈ. በዘመነ ዘርዐ ያዕቆብ
6. መጽሐፈ ምዕራፍ፡- ዘቅዱስ ያሬድ
7. መጽሐፈ ምዕላድ፡- ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ
8. መጽሐፈ ምዕላድ፡- ከመርጌታ ዳርጌ ዐሰበ ተፈሪ የሚገኝ
9. መጽሐፈ ምሥጢር፡- ከአባ ጊዮርጊስ ዘጋስጫ
10. መጽሐፈ ሥርዓት
11. መጽሐፈ ሥነ ፍጥረት
12. ሳዊሮስ ዘእስመናይን ድርሳን
13. መጽሐፈ ሥነ ፍጥረት ዘዐቃቤ ሰዓት ከብቴ
14. ሳዊሮስ ዘእስመናይን
15. መጽሐፈ ቅዳሴ
16. መጽሐፈ ባሕርይ
17. መጽሐፈ በረሃም
18. መጽሐፈ ተአምናተ ሃይማኖት ዘገላውዴዎስ ንጉሥ
19. ትምህርተ ሃይማኖት ዘተምህረነ እምአበዊነ፡- በጉንደጉንዲና የሚገኝ
20. አክሲማሮስ ዘኤጲፋንዮስ
21. አትናቲዎስ ዘሀገረ ባባ የሃይማኖት ሥርዓት
22. መጽሐፈ ኪዳን ከነትርጓሜው
23. ወልደ ሕይወት እንፍራንዛዊ ፈላስፋዊ
24. ዐረጋዊ መንፈሳዊ
25. ዮሐንስ የርስኒ

26. ዮሐንስ መደብር
27. ማር ይስሐቅ
28. ዲድስቅልያ
29. ጊዮርጊስ ዘአርማንያ
30. ጎርጎርዮስ ዘአርማንያ
31. ድርሳነ ዮሐንስ አፈወርቅ እመልእክተ ዕብራውያን
32. መዝገበ ሃይማኖት
33. ያዕቆብ እልበረዳኢ
34. ሳዊሮስ ዘዕስመናይን
35. ዓረጋዊ መንፈሳዊ

ከታተሙ መጻሕፍት

1. ሊቀ ሊቃውንት መሐሪ ትርፌ ትርጓሜ ጳውሎስ
2. ሊቀ ሊቃውንት ወልደ መስቀል አቡነ ማቴዎስ ሥርወ ሃይማኖት
3. ሊቀ መዘምራን ሞገስ ዕቁበ እግዚእ ሥነ ፍጥረት አዕማደ ምስጢር
4. ሊቀ ጠበብት አያሌው ተአምሩ ኢትዮጵያ በሦስት ሕግጋት
5. መልአክ ብርሃን አድማሱ ጀምበሬ መድሎተ አሚን
6. መልአክ ብርሃን አድማሱ መዝሙር ሐዋዝ
7. መምህር ደኄይስ ወርቁ ንባብ ከነትርጓሜ ቅጂያት
8. መሠረት ስብሐት ለአብ ሥረ ብዙ
9. መሠረት ስብሐት ለአብ ስምዐ ጽድቅ
10. አለቃ ጎሩይ ፈንታ ፍኖተ እግዚአብሔር
11. ብላቴን ጌታ ጎሩይ ጎሀ ጽበሕ ጥሩ ምንጭ
12. ብላታ መርሲዔ ጎዘን መጽሐፈ ሰዋስው በአዲስ ሥርዓት
13. አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ መጽሐፈ ሰዋስው በግዕዝ
14. አለቃ ኪዳነ ወልድ ክፍሌ ሃይማኖተ አበው ቀደምት ወዘደጎርት
15. አለቃ ደስታ ተክለ ወልድ የአማርኛ ዲክሺነሪ
16. አባ ቴፍሎስ ጳጳስ ዘሐረር መዝሙረ ዳዊት ከነትርጓሜው
17. አባ መዐሾ ምዕላድ
18. አለቃ ተወልደ መድኅን ህልውና አምላክ

በሃይማኖተ አበው የሚገኙ ሊቃውንትና መጻሕፍት።

1. እልመስጦአግያ
2. ቃል ሐዋርያት በዲዲስቅልያ፡-
3. ሄሬኔዎስ ረድአ ሐዋርያት
4. አርካወስ ረድአ ሐዋርያት
5. ዲዮናስዮስ ተላዊሆሙ ለሐዋርያት-
6. አጢፎስ ረድአ ሐዋርያት
7. አግናጥዮስ ተላዊሆሙ ለሐዋርያት
8. ጎርጎርዮስ ገባሬ መንክራት የቂሣርያ ኤጲስ ቆጶስ።
9. ጎርጎርዮስ ዘአርማያን ኤጲስ ቆጶስ።
10. እስክንድሮስ ሊቀ ጳጳሳት ዘእስክንድርያ።
11. ሠለስቱ ምእት
12. ባስልዮስ የቂሣርያን ኤጲስ ቆጶስ።
13. ጎርጎርዮስ ዘኑሲስ እጎወ ባስልዮስ።
14. አትናቴዎስ ሐዋርያዊ።
15. ፊልክስ ሰማዕት።
16. አቡሊዲስ ሊቀ ጳጳሳት
17. መጥሊጎን
18. አዩክንድዮስ።
19. ስለባስትሪዮስ
20. ናጣሊስ
21. ማሬኤፍሌም ሶርያዊ የተክሪት ኤጲስ ቆጶስ
22. ሳዊሪያኖስ
23. ኤራቅሊስ
24. አፍሮስዮስ
25. ቴዎዶሎስ ዘዕንቄራ
26. ኤጲፋንዮስ ዘቆጵሮስ
27. ጎርጎርዮስ ነባቤ መለኮት ዘእንዚናዙ።
28. ዮሐንስ ዘኢየሩሳሌም
29. ዮሐንስ አፈ.ወርቅ ሊቀ ጳጳሳት ዘቀስንጥንያ

30. ቱፍዎሎስ ዘእስክንድርያ
31. ቁርሎስ ዘእስክንድርያ
32. ቱዎዶስዮስ ዘእስክንድርያ።
33. ሳዊሮስ ዘአንጾኪያ
34. ያዕቆብ ዘሥሩግ
35. ብንያሚ ዘእስክንድርያ
36. ዮሐንስ ዘእስክንድርያ
37. ኪራኮስ ዘአንጾኪያ
38. ጂዮናስዮስ ዘአንጾኪያ
39. ቱዎዶስዮስ ዘአንጾኪያ
40. አባ ገብርኤል ዘእስክንድርያ
41. ቆዝሞስ ዘእስክንድርያ።
42. ባስልዮስ ዘአንጾኪያ
43. መቃርዮስ ዘእስክንድርያ
44. ጂዮናስዮስ ዘአንጾኪያ
45. ዮሐንስ ዘአንጾኪያ
46. ሬላታዎስ ዘእስክንድርያ
47. ሚናስ ዘእስክንድርያ
48. አትናቴዎስ ዘእስክንድርያ
49. ዮሐንስ ዘአንጾኪያ
50. ዘካርያስ ዘእስክንድርያ
51. ስነትዮስ ዘእስክንድርያ
52. ጂዮናስዮስ ዘእስክንድርያ
53. አክርስቶፖሎስ ዘእስክንድርያ
54. ዮሐንስ ዘአንጾኪያ
55. ሐቢብ የተክሪት ኤጲስ ቆጶስ
56. አቡ ዘካርያስ የተክሪት ኤጲስ ቆጶስ።

